

ИНЧИЛ

АХДИ НАВ

ИНЦИЛ

АХДИ НАВ

ИНҶИЛ – АҲДИ НАВ

© 2020 Missionswerk Friedensstimme
Gimborner Str. 20, 51709 Marienheide
www.friedensstimme.com

ISBN: 978-3-88503-490-2

Ин китоб барои фурӯш нест.

Пешгуфтор

Маънои «Инчил» ба забони юнонӣ «хушхабар, мужда, башорат» буда, хушхабарро дар бораи Исои Масеҳ ва кори наҷотбахши Ӯ дар назар дорад. Китоби Инчил мефаҳмонад, ки Худои Таоло аз осмон ба замин фаромад. Парвардигор одами хокӣ шуд. Бинобар ин Исои Масеҳ ҳам Худо, ҳам одам аст. Исои Масеҳ ҳамчун одам ҷазои гуноҳ, яъне маргро дар салиб дид. Азбаски Ӯ бегуноҳ буд, пас аз се рӯз аз мурдагон бархест, ва пас аз чил рӯз ба осмон боло шуд. Акнун ҳар касе ки ба Ӯ имон оварад, бо Ӯ дар ин зиндагӣ ва низ дар он дунё дар биҳишт мешавад. Исои Масеҳ ягона миёнарав байни Худо ва одамизод аст. Мо метавонем бо Ӯ ба воситаи дуо гап занем, ва Ӯ ба мо ба воситаи Китоби Муқаддас гап мезанад.

Китоби Муқаддас аз рӯи илҳоми Худо навишта шудааст. Пайғамбарон онро байни 1600 сол пеш аз милод то 100 сол пас аз милод навиштаанд. Аллакай дар замони қадим Китоби Муқаддас ақаллан қисман ба забони форсӣ тарҷума шуда буд. Дар соли 1838 бори якум ба забони форсӣ чоп шуда буд. Ба забони форсии тоҷикӣ бори якум дар соли 1992 чоп шудааст.

Китоби Муқаддас аз ду қисм иборат аст: Таврот («дастур») ва Инчил («хушхабар»). Онҳо ҳамчунин «Аҳди Қадим» ва «Аҳди Нав» номида мешаванд. Қисми дуюм, Инчил, аз 27 китоб иборат аст. 4 китоби Инчил дар бораи ҳаёти Исои Масеҳ нақл мекунад. Китоби «Амалҳо» дар бораи шогирдони аввали Исои Масеҳ ҳикоя мекунад. 21 нома таълимоти Исои Масеҳро баён мекунад. Китоби «Ваҳй» пешгӯиҳоро дар бар мегирад.

Эзоҳ

Дар поварақ ҳам ба китобҳои Инчил, ҳам ба китобҳои Таврот ишораҳо оварда шудаанд. Китобҳои Таврот инҳоянд (дар қавс номи дигараш): Пайдоиш (Ҳастӣ), Раҳой (Хуруч), Ибодат, Ададҳо, Такрори Шариат, Юшаъ (Ехушаъ), Доварон, Рут, 1 Самуил (1 Подшоҳон), 2 Самуил (2 Подшоҳон), 1 Подшоҳон (3 Подшоҳон), 2 Подшоҳон (4 Подшоҳон), 1 Солнома (1 Вақоеънома), 2 Солнома (2 Вақоеънома), Эзро, Наҳемё, Эстер, Айюб, Забур, Масалҳо, Воиз, Суруди сурудҳо, Ишаъё, Ирмиё, Ҳизқиёл, Дониёл, Ҳушаъ, Юил, Омус, Убадё, Юнус, Мико, Наҳум, Ҳабаққуқ, Сафанё, Ҳаччай, Закарё, Малокӣ.

Масалан: «2 Самуил 7:14» ишора мекунад ба китоби дуҷоми Самуил, боби 7, ояти 14.

Фехристи китобҳои Инҷил

<i>Пешгуфтор</i>	5
<i>Эзоҳ</i>	6
Инҷили Матто (калимаи мухтасар: Матто)	9
Инҷили Марқус (Марқус)	78
Инҷили Луқо (Луқо)	119
Инҷили Юҳанно (Юҳанно)	191
Амалҳои расулон (Амалҳо)	242
Номаи Яъқуб (Яъқуб)	309
Номаи якуми Петрус (1 Петрус)	316
Номаи дуҷуми Петрус (2 Петрус)	324
Номаи якуми Юҳанно (1 Юҳанно)	329
Номаи дуҷуми Юҳанно (2 Юҳанно)	336
Номаи сеҷуми Юҳанно (3 Юҳанно)	338
Номаи Яҳудо (Яҳудо)	340
Нома ба румиён (Румиён)	343
Номаи якум ба қуринтиён (1 Қуринтиён)	372
Номаи дуҷум ба қуринтиён (2 Қуринтиён)	399
Нома ба ғалотиён (Ғалотиён)	417
Нома ба эфесусиён (Эфесусиён)	427
Нома ба филиппиён (Филиппиён)	436
Нома ба кулассиён (Кулассиён)	443
Номаи якум ба тасолуникиён (1 Тасолуникиён)	449
Номаи дуҷум ба тасолуникиён (2 Тасолуникиён)	455
Номаи якум ба Тимотиюс (1 Тимотиюс)	459
Номаи дуҷум ба Тимотиюс (2 Тимотиюс)	467
Нома ба Титус (Титус)	473

Нома ба Филемун (Филемун)	477
Нома ба ибриён (Ибриён)	479
Ваҳйи Юҳанно (Ваҳй)	501
Иловаҳо	533
<i>Лугат</i>	
<i>Харитаҳо</i>	

ИНҶИЛИ МАТТО

Хизмати Подшоҳ дар Ҷалил (1-12)

Хизмати Подшоҳи радшуда (13-20)

Хизмати Подшоҳ дар Уршалим (21-28)

Насабномаи Исо

1 Насабномаи Исои Масех, писари Довуд, писари Иброҳим*.
² Иброҳим Исҳоқро ба дунё овард; Исҳоқ Яъқубро ба дунё овард; Яъқуб Яхудо ва бародарони ӯро ба дунё овард; ³ Яхудо Форас ва Зерахро аз Томор ба дунё овард; Форас Ҳесрунро ба дунё овард; Ҳесрун Ромро ба дунё овард; ⁴ Ром Амминодобро ба дунё овард; Амминодоб Наҳшунро ба дунё овард; Наҳшун Салмунро ба дунё овард; ⁵ Салмун Буазро аз Роҳоб ба дунё овард; Буаз Убидро аз Рут ба дунё овард; Убид Ишойро ба дунё овард; ⁶ Ишой подшоҳ Довудро ба дунё овард.

Подшоҳ Довуд Сулаймонро аз зане ки пештар ҳамсари Уриё буд, ба дунё овард; ⁷ Сулаймон Раҳабъомро ба дунё овард; Раҳабъом Абиёро ба дунё овард; Абиё Осоро ба дунё овард; ⁸ Осо Яхушофотро ба дунё овард; Яхушофот Яхуромро ба дунё овард; Яхуром Уззиёро ба дунё овард; ⁹ Уззиё Ютомро ба дунё овард; Ютом Оҳозро ба дунё овард; Оҳоз Ҳизқиёро ба дунё овард; ¹⁰ Ҳизқиё Менашшера ба дунё овард; Менашше Омунро ба дунё овард; Омун Юшиёро ба дунё овард; ¹¹ Юшиё Якунё ва бародарони ӯро дар замони кӯчондан ба Бобил ба дунё овард.

¹² Пас аз кӯчондан ба Бобил Якунё Шаалтиилро ба дунё овард; Шаалтиил Зарубобилро ба дунё овард; ¹³ Зарубобил Абихудро ба дунё овард; Абихуд Элёқимро ба дунё овард; Элёқим Озурро ба дунё овард; ¹⁴ Озур Содуқро ба дунё овард; Содуқ Ёкинро ба дунё овард; Ёкин Элихудро ба дунё овард; ¹⁵ Элихуд Эльзорро ба дунё овард; Эльзор Маттонро ба дунё овард; Маттон Яъқубро ба дунё

овард; ¹⁶ Яъқуб Юсуфро, шавҳари Марямро ба дунё овард, ва аз Марям Исо таваллуд ёфт, ки Масеҳ* номида мешавад.

¹⁷ Пас, ҳамаи наслҳо аз Иброҳим то Довуд чордаҳ насл аст; ва аз Довуд то кўчондан ба Бобил чордаҳ насл аст; ва аз кўчондан ба Бобил то Масеҳ чордаҳ насл аст.

Таваллуди Исо

¹⁸ Таваллуди Исои Масеҳ чунин буд: ҳангоме ки модари Ё Марям ба Юсуф номзад шуд, пеш аз он ки ҳамбистар шаванд, маълум гардид, ки вай аз Рӯҳулқудс ҳомила аст. ¹⁹ Шавҳари вай Юсуф, ки марди росткор буд ва намехост вайро нангин кунад, ба дили худ гуфт, ки вайро пинҳонӣ сар диҳам. ²⁰ Аммо ҳангоме ки ӯ дар чунин андеша буд, фариштаи Худованд дар хоб ба ӯ зоҳир шуда, гуфт: «Эй Юсуф, писари Довуд! Аз гирифтани зани худ Марям натарс; зеро он чи дар вай ба вучуд омадааст, аз Рӯҳулқудс аст. ²¹ Писаре мезояд, ва ту Ёро Исо* ном гузор; чунки Ё қавми Худро аз гуноҳдошон наҷот медиҳад». ²² Ҳамаи ин рӯй дод, то ба амал ояд каломе ки Худованд бо забони пайғамбар гуфтааст: ²³ «Инак, бокирае ҳомила мешавад ва Писаре мезояд, ва Ёро Имонуил меноманд»,* ки маънояш ин аст: Худо бо мост. ²⁴ Юсуф аз хоб бедор шуда, ончунон рафтор кард, ки фариштаи Худованд ба ӯ фармуда буд, ва зани худро қабул кард. ²⁵ Вале бо вай ҳамбистар нашуд то даме ки вай Писари нахустини худро зоид. Ва Юсуф Ёро Исо ном гузошт.

Омадани муғон

2 Чун Исо дар айёми подшоҳ Ҳиродус дар Байт-Лаҳми Яҳудия таваллуд ёфт, аз ҷониби шарқ ба Уршалим муғон омада*, ² гуфтанд: «Кучост он Подшоҳи яҳудиён, ки таваллуд ёфт? Чунки ситораи Ёро дар шарқ дидем ва омадем, ки ба Ё таъзим кунем».

1:16 Масеҳ — “масҳшуда”, яъне касе ки бар сараш чун рамзи подшоҳӣ, пайғамбарӣ ё коҳинӣ равшан рехта шудааст; номи подшоҳ ва наҷотдиҳандаи пешгӯишуда (Забур 2:2; Дониёл 9:25).

1:21 Исо — “Парвардигор наҷот аст” (ба забони ибрӣ).

1:23 Ишаъё 7:14.

2:1 Ҳиродус — Ҳиродуси Бузург подшоҳи Исроил зери итоати шоҳаншоҳи Рум буд; Яҳудия — вилоят гирди Уршалим; муғ — коҳини зардуштиён.

³Чун подшоҳ Ҳиродус инро шунид, ба ташвиш афтод, ва бо вай тамоми Уршалим ҳам. ⁴Вай ҳамаи сардорони коҳинон ва китобдонони қавмро* чамъ карда, аз онҳо пурсид, ки Масеҳ дар кучо бояд таваллуд ёбад? ⁵Ба вай гуфтанд: «Дар Байт-Лаҳми Яҳудия, зеро ба воситаи пайғамбар чунин навишта шудааст:

“Ва ту, эй Байт-Лаҳми сарзамини Яҳудо,
Аз дигар шаҳрҳои бузурги Яҳудо ҳеҷ камӣ надорӣ;
Чунки аз ту Пешвое ба майдон меояд,
Ки Ӯ қавми Ман Исроилро чӯпонӣ мекунад”».*

⁷Он гоҳ Ҳиродус муғонро пинҳонӣ даъват намуда, вақти пайдоиши ситораро аз онҳо фаҳмида гирифт, ⁸ва онҳоро ба Байт-Лаҳм равона карда, гуфт: «Равед ва дар бораи он Кӯдак бо диққат пурсучӯӣ кунед ва ҳамин ки Ӯро ёфтед, ба ман хабар диҳед, то ки ман ҳам рафта, ба Ӯ таъзим кунам». ⁹Онҳо суханони подшоҳро шунида, равона шуданд. Ва инак, ситорае ки дар шарқ дида буданд, пешопеши онҳо мерафт ва ба болои он ҷое ки Кӯдак буд, расида, истод. ¹⁰Онҳо ситораро дида, беандоза шод ва хушҳол гардиданд, ¹¹ва ба хона даромада, Кӯдакро бо модараш Марям диданд, ва зонузада, ба Ӯ таъзим карданд, ва ганҷҳои худро бароварда, тӯҳфаҳои тилло, лодан ва мурр* ба Ӯ пешкаш карданд. ¹²Ва чун дар хоб ба онҳо паёми Худо омад, ки ба назди Ҳиродус барнагарданд, онҳо аз роҳи дигар ба ватани худ равона шуданд.

Гурехтан ба Миср

¹³Ҳангоме ки онҳо баромада рафтанд, фариштаи Худованд дар хоб ба Юсуф зоҳир шуда, гуфт: «Барҳез ва Кӯдакро бо модараш гирифта, ба Миср гурез ва дар он ҷо бош, то вақте ки ба ту гӯям; чунки Ҳиродус дар ҷустуҷӯи Кӯдак аст, то Ӯро небуд кунад». ¹⁴Пас Юсуф шабона барҳеста, Кӯдакро бо модараш гирифта, сӯи Миср равона шуд, ¹⁵ва то марги Ҳиродус дар он ҷо монд, то ба амал ояд

2:4 Коҳин — хизматгор дар ибодатгоҳи Худо, ки қурбонӣ меоварад; китобдон — донандаи Таврот.

2:6 Мико 5:1; мувофиқи ақидаи яҳудиён подшоҳон бояд ба қавми худ он гуна ғамхорӣ мекарданд, ки ҷӯнон ба ғусфандон мекунад.

2:11 Лодан — шилми хушбӯӣест, ки онро дуд мекарданд; мурр — шилми қиматбаҳоест, ки аз он равғани хушбӯӣ ё дору месохтанд.

каломе ки Худованд бо забони пайғамбар гуфтааст: “Аз Миср Писари Худро даъват намудам”.*

¹⁶Чун Хиродус дид, ки муғон ўро фиреб доданд, бисёр хашмигин шуд ва кас фиристода, дар Байт-Лаҳм ва тамоми ҳудуди он ҳамаи писарони дусола ва камтарро, мувофиқи вақте ки аз муғон фаҳмида гирифта буд, кушт. ¹⁷Он гоҳ ба амал омад каломе ки бо забони Ирмиёи пайғамбар гуфта шудааст:

¹⁸“Овозе дар Ромо шунида шуд,
Овози гираву нола ва мотами бузург;
Роҳел барои фарзандони худ гирия мекунад
Ва тасалли намеёбад,
Зеро ки онҳо дигар нестанд”.*

Баргаштан ба Носира

¹⁹Чун Хиродус мурд, фариштаи Худованд дар Миср ба Юсуф дар хоб зоҳир шуд, ²⁰ва гуфт: «Бархез, Кўдакро бо модараш гирифта, ба сарзамини Исроил равона шав, зеро онҳое ки қасди чони Кўдак доштанд, мурданд». ²¹Пас ӯ бархеста, Кўдакро бо модараш гирифта ба сарзамини Исроил омад. ²²Лекин чун шунид, ки Аркилоус ба ҷои падари худ Хиродус дар Яҳудия подшоҳӣ мекунад, аз рафтан ба он ҷо тарсид; ва дар хоб паёме аз Худо ёфта, ба ҳудуди Ҷалил* рафт, ²³ва чун расид, дар шаҳре ки Носира ном дорад, сокин шуд, то ба амал ояд каломе ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст, ки Ё Носирӣ* номида мешавад.

Яҳёи Таъмиддиҳанда

З Дар он рӯзҳо Яҳёи Таъмиддиҳанда* омада, дар биёбони Яҳудия мавъиза мекард, ²ва мегуфт: «Тавба кунед,* чунки Подшоҳии

2:15 Ҳушаъ 11:1.

2:18 Ирмиё 31:15; Роҳел, ки қабраш назди Ромо мебошад, модари баъзе қабилҳои қавми Исроил аст.

2:22 Ҷалил — вилоят дар шимоли сарзамини Исроил, ки дар он ҷо ҳам яҳудиён, ҳам юниён зиндагӣ мекарданд.

2:23 Носирӣ — “аз шаҳри Носира”; шояд ҳамчунин “Навда” (ба забони ибрӣ), ки яке аз номҳои Масеҳ дар Таврот аст (масалан Ишаъё 11:1).

3:1 Таъмиддиҳанда — дар асл: Ғўтадиҳанда.

3:2 Тавба қардан — назари худро тағйир додан ва ба Худо рӯ овардан.

Осмон наздик аст». ³ Зеро ӯ ҳамон аст, ки Ишаъеи пайгамбар аз ӯ хабар дода, гуфтааст:

“Овози фарёдкунандае дар биёбон:

‘Роҳи Худовандро тайёр кунед,

Роҳҳои Ӯро ҳамвор кунед’”.*

⁴ Ин Яҳё либосе аз пашми шутур дар бар ва миёнбанде аз чарм дар миён дошт; ва хӯроки ӯ малах ва асали ёбой буд. ⁵ Он вақт аҳли Уршалим ва тамоми Яҳудия ва атрофи дарёи Урдун назди ӯ берун меомаданд, ⁶ ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар дарёи Урдун таъмид* меёфтанд.

⁷ Чун бисёре аз фарисиён ва саддуқӣёро* дид, ки назди ӯ барои таъмид меоянд, ба онҳо гуфт: «Эй афъизодагон! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ғазаби оянда гурезед? ⁸ Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад, ⁹ ва дар дили худ нагӯед, ки “падари мо Иброҳим аст”. Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ин санғҳо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварда метавонад. ¹⁰ Акнун теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст: ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва ба оташ партофта мешавад. ¹¹ Ман шуморо бо об барои тавба таъмид медиҳам, лекин Он ки пас аз ман меояд, аз ман тавонотар аст. Ман сазовори он нестам, ки пойафзоли Ӯро бардорам. Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид медиҳад. ¹² Ӯ бели Худо дар даст дорад, ва хирмангоҳи Худо тоза карда, гандуми Худо дар анбор чамъ мекунад, лекин коҳро дар оташи хомӯшнашаванда месӯзонад».

Таъмиди Исо

¹³ Он гоҳ Исо аз Ҷалил ба дарёи Урдун назди Яҳё омад, то аз вай таъмид гирад. ¹⁴ Лекин Яҳё Ӯро боздошта, гуфт: «Маро лозим аст, ки аз Ту таъмид гирам, ва Ту назди ман меой?» ¹⁵ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Акнун бигузор ин тавр бошад; чунки моро лозим аст ҳар гуна ростиро ин тавр ба ҷо оварем». Пас Яҳё Ӯро вогузошт.

3:3 Ишаъё 40:3.

3:6 Таъмид — дар асл: гӯта.

3:7 Фарисӣ — аъзои ҳизби динӣ, ки фармудаҳои Таврот ва ривоятҳоро бо диққат риоя мекард; саддуқӣ — аъзои ҳизби динӣ, ки фақат панҷ китоби Мусоро риоя менамуд, растохезро инкор мекард ва дар зери роҳбарияти коҳинон бо румиён ҳамкорӣ мекард.

¹⁶ Исо таъмид ёфта, дарҳол аз об баромад, ва инак, осмон ба Ё кушода шуд, ва Рӯҳи Худоро дид, ки чун кабӯтаре фуруд омада, бар Ё қарор мегирад. ¹⁷ Инак, овозе аз осмон расид, ки мегуфт: «Ин аст Писари дӯстдоштаи Ман, ки аз Ё хушнудам».

Озмуда шудани Исо

4 Он гоҳ Рӯҳ Исоро ба биёбон бурд, то Ёро иблис озмояд. ² Исо чил шабонарӯз рӯза дошта, охир гурусна монд. ³ Он гоҳ озмоишкунанда назди Ё омада, гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин сангҳо гӯӣ, ки нон шаванд». ⁴ Исо дар ҷавоб гуфт: «Навишта шудааст, ки “одамизод на танҳо бо нон зинда аст, балки бо ҳар калимае ки аз даҳони Худо барояд”».*

⁵ Пас иблис Ёро ба шаҳри муқаддас гирифта бурд ва ба кунгураи ибодатгоҳ гузошт, ⁶ ва ба Ё гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, Худро поён парто; чунки навишта шудааст:

“Ба фариштаҳои Худ дар бораи Ту фармон медиҳад,
Ва Туро рӯи даст мебаранд,
Ки мабодо пой Худро ба санге занӣ”».*

⁷ Исо ба вай гуфт: «Ҳамчунин навишта шудааст: “Худованд Худои худро наозмоӣ”».*

⁸ Боз иблис Ёро ба кӯҳи бисёр баланде бардошта бурд ва ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳон ва шукӯҳи онҳоро ба Ё нишон дод, ⁹ ва ба Ё гуфт: «Агар рӯӣ ба замин ниҳода, ба ман сачда кунӣ, ҳамаи онҳоро ба Ту медиҳам». ¹⁰ Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Аз Ман дур шав, эй шайтон; чунки навишта шудааст: “Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ёро ибодат нам”».* ¹¹ Пас иблис Ёро вогузошт, — ва инак, фариштаҳо омада, ба Ё хизмат мекарданд.

Шогирдони аввалин

¹² Чун Исо шунид, ки Яҳё дастгир шудааст, ба Ҷалил раво на шуд. ¹³ Вале Носираро тарк карда, дар Кафарнаҳум, ки дар

4:4 Такрори Шариат 8:3.

4:6 Забур 91:11-12.

4:7 Такрори Шариат 6:16.

4:10 Такрори Шариат 6:13.

канори кӯл аст, дар ҳудуди Забулун ва Нафтоли сокин шуд, ¹⁴ то ба амал ояд каломе ки бо забони Ишаъёи пайғамбар гуфта шуда-аст:

¹⁵ “Сарзамини Забулун ва сарзамини Нафтоли,
Дар роҳи назди кӯл, он сӯи Урдун, Ҷалили халқҳо,
¹⁶ Қавме ки дар торикӣ мезистанд,
Нури бузурге диданд;
Бар онҳое ки дар кишвари марг ва сояи он менишастанд,
Нуре дурахшид”.*

¹⁷ Аз ҳамон вақт Исо ба мавъиза оғоз намуд ва гуфт: «Тавба кунед, чунки Подшоҳии Осмон наздик аст».

¹⁸ Чун Исо аз канори кӯли Ҷалил мегузашт, ду бародарро: Шимъунро, ки Петрус меномиданд, ва бародари ӯ Андриёсро дид, ки ба кӯл тӯр мепартофтанд; чунки моҳигир буданд. ¹⁹ Ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди одамон гардонам». ²⁰ Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, аз пайи ӯ равона шуданд. ²¹ Чун аз он ҷо гузашт, ду бародари дигарро, Яъқуб писари Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар киштӣ бо падари худ Забдой тӯрҳои худро соз мекарданд, ва онҳоро даъват намуд. ²² Онҳо дарҳол киштӣ ва падари худро гузошта, аз пайи ӯ равона шуданд.

²³ Исо дар тамоми Ҷалил мегашт ва дар куништҳои онҳо таълим дода, Инҷили Подшоҳиро мавъиза мекард* ва ҳар беморӣ ва ҳар дарди мардумро шифо мебахшид. ²⁴ Пас овозаи ӯ дар тамоми Сурия паҳн шуд, ва ҳамаи беморонро, ки ба бемориҳо ва дардҳои гуногун гирифтор буданд, ҳам девзадагон, ҳам шабгардон ва ҳам шалҳоро назди ӯ меоварданд, ва ӯ онҳоро шифо мебахшид. ²⁵ Пас мардуми бисёре аз Ҷалил, Декаполис*, Уршалим, Яҳудия ва он тарафи Урдун аз пайи ӯ равона буданд.

4:16 Ишаъё 8:23–9:1.

4:23 Куништ — ибодатхонаи маҳаллии яҳудӣ; Инҷил — “хушхабар” (ба забони юнонӣ), яъне хушхабар дар бораи наҷот ба воситаи Исои Масех; Подшоҳӣ — Подшоҳии Худо.

4:25 Декаполис — “даҳ шаҳр” (ба забони юнонӣ), яъне иттиҳоди даҳ шаҳри юнонӣ дар тарафи шарқии дарёи Урдун.

Хушбахтӣ

5 Чун Исо мардумро дид, ба кӯҳе баромад ва нишаст. Пас шо-
гирдонаш назди Ӯ омаданд. ²Он гоҳ Ӯ даҳони Худро кушода,
онҳоро таълим дода гуфт:

³ «Хушо касоне ки рӯҳан бенаво ҳастанд, зеро Подшоҳии Ос-
мон аз они онҳост.

⁴Хушо мотамзадагон, зеро онҳо тасаллӣ меёбанд.

⁵Хушо нармдилон, зеро онҳо вориси сарзамин мешаванд.

⁶Хушо гуруснагон ва ташнагони ростӣ, зеро онҳо сер мешаванд.

⁷Хушо марҳаматкунандагон, зеро онҳо марҳамат меёбанд.

⁸Хушо покдилон, зеро онҳо Худоро мебинанд.

⁹Хушо сулҳҷӯён, зеро онҳо фарзандони Худо номида мешаванд.

¹⁰Хушо таъқибшудагон дар роҳи ростӣ, зеро Подшоҳии Осмон
аз они онҳост.

¹¹Хушо шумо, ҳангоме ки шуморо ба хотири Ман дашном
диҳанд ва таъқиб намоянд ва ҳар сухани баде бо дурӯғ зидди шумо
гӯянд. ¹²Шод ва хушҳол бошед, чунки подоши шумо дар осмон
бузург аст. Зеро пайғамбарони пеш аз шуморо низ ҳамин тавр
таъқиб мекарданд.

Намак ва нур

¹³Шумо намаки ҷаҳон ҳастед. Лекин агар намак қувваташро
гум кунад, бо кадом чиз боз намакин шавад? Дигар ҳеч кор на-
меояд, магар ин ки ба берун партофта шавад ва поймоли одамон
гардад.

¹⁴Шумо нури ҷаҳон ҳастед. Шаҳре ки дар болои кӯҳ аст, пинҳон
шуда наметавонад. ¹⁵Чароғро низ афрӯхта, на дар зери зарфе,
балки бар чароғдон мегузоранд, ва он гоҳ ба ҳама касоне ки дар
хонаанд, рӯшноӣ медиҳад. ¹⁶Ҳамчунин бигзор нури шумо ба ода-
мон тобад, то қорҳои неки шуморо дида, Падари шуморо, ки дар
осмон аст, ҳамду сано хонанд.

Таврот

¹⁷Гумон накунед, ки барои бекор кардани Таврот ё навиштаҳои
пайғамбарон омадаам. Наомадаам, ки бекор кунам, балки ба ҷо

оварам. ¹⁸ Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: то осмон ва замин аз миён наравад, ҳеч як ҳарфе ё нуқтае аз Таврот аз миён намеравад, то даме ки ҳамааш иҷро шавад. ¹⁹ Пас, ҳар кӣ яке аз ин фармуздаҳои хурдтаринро вайрон кунад ва ба одамон чунин таълим диҳад, вай дар Подшоҳии Осмон хурдтарин шумурда мешавад. Вале ҳар кӣ ба амал оварад ва таълим диҳад, вай дар Подшоҳии Осмон бузург шумурда мешавад. ²⁰ Зеро ба шумо мегӯям: агар росткориҳои шумо аз росткориҳои китобдонон ва фарисиён бартарӣ надошта бошад, ба Подшоҳии Осмон дохил намешавед.

Одамкушӣ

²¹ Шундаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: “Одамкушӣ нақун;*” ҳар кӣ одамкушӣ кунад, сазовори доварӣ мешавад”. ²² Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба бародари худ беҳуда хашм гирад, сазовори доварӣ мешавад; ҳар кӣ бародари худро “аҳмақ” гӯяд, сазовори ҳукми шӯро* мешавад; ва ҳар кӣ “аблаҳ” гӯяд, сазовори оташи дӯзах мешавад. ²³ Пас, ҳангоме ки қурбонии худро назди қурбонгоҳ оварӣ, ва дар он ҷо ба хотират ояд, ки бародарат аз ту норозист, ²⁴ қурбонии худро дар он ҷо назди қурбонгоҳ мон, ва рафта, аввал бо бародари худ оштии кун, ва баъд омада, қурбонии худро тақдим намо. ²⁵ Ҳанӯз ки бо даъвогари худ дар роҳ ҳастӣ, зуд бо вай оштии шав, то даъвогар туро ба қозӣ насупорад, ва қозӣ туро ба навкар насупорад, ва туро ба зиндон напартоянд. ²⁶ Ба ростӣ ба ту мегӯям: то тангаи охириро надихӣ, аз он ҷо берун намеравӣ.

Зино

²⁷ Шундаед, ки гуфта шудааст: “Зино нақун”.* ²⁸ Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба зане бо чашми шаҳват нигоҳ кунад, дар дили худ бо вай зино кардааст. ²⁹ Пас агар чашми ростат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур кун; чунки барои ту беҳтар аст, ки яке аз узвҳоят нобуд гардад, ва тамоми баданат ба дӯзах партофта нашавад. ³⁰ Ва агар дасти ростат туро ба васваса андозад,

5:21 Раҳой 20:13.

5:22 Шӯро — маҳкамаи олии яҳудиён дар зери ҳокимияти румиён.

5:27 Раҳой 20:14.

онро бурида, аз худ дур кун; чунки барои ту беҳтар аст, ки яке аз узвҳоят нобуд гардад, ва тамоми баданат ба дӯзах партофта нашавад.

³¹ Ҳамчунин гуфта шудааст: “Ҳар кӣ аз зани худ чудо мешавад, бояд талоқномае ба вай диҳад”.* ³² Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ аз зани худ, ғайр аз айби фосиқӣ, чудо шавад, боиси зинокории вай мегардад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино мекунад.

Қасам

³³ Боз шунидаед, ки ба қадимиён гуфта шудааст: “Қасами дурӯғ ёд накун ва ба қасами худ дар назди Худованд вафо кун”.* ³⁴ Лекин Ман ба шумо мегӯям: ҳаргиз қасам ёд накун; на ба осмон, чунки тахти Худост; ³⁵ на ба замин, чунки пойандози Ёст; на ба Уршалим, чунки шаҳри Подшоҳи бузург аст; ³⁶ ва на ба сари худ қасам ёд кун, чунки як тори мӯйро сафед ё сиёҳ кардан наметавонӣ. ³⁷ Балки сухани шумо: “ҳа, ҳа” ва “не, не” бошад. Он чи зиёда аз ин бошад, аз шарир* аст.

Сазо додан

³⁸ Шунидаед, ки гуфта шудааст: “Чашме дар ивази чашме, дандоне дар ивази дандоне”.* ³⁹ Лекин Ман ба шумо мегӯям: ба бадӣ муқобилат накунад. Балки агар касе ба рухсораи ростат торсақӣ занад, дигарашро низ сӯи ӯ гардон; ⁴⁰ ва агар касе ба ту даъво карда, куртаатро гирифтани шавад, чомаи худро низ ба ӯ бидеҳ; ⁴¹ ва ҳар кӣ туро ба тай кардани як мил* роҳ маҷбур кунад, ҳамроҳи ӯ ду мил рав. ⁴² Ба касе ки аз ту чизе хоҳиш кунад, бидеҳ, аз касе ки аз ту қарз хоҳад, рӯ нагардон.

⁴³ Шунидаед, ки гуфта шудааст: “Ёратро дӯст дор ва аз душманат нафрат кун”.* ⁴⁴ Лекин Ман ба шумо мегӯям: душманони худро дӯст доред; барои онҳое ки шуморо лаънат мегӯянд, баракат

5:31 Такрори Шариат 24:1.

5:33 Ибодат 19:12; Такрори Шариат 23:23.

5:37 Шарир — бадкор, шайтон, иблис.

5:38 Раҳой 21:24.

5:41 Мил — мили румӣ; тақрибан 1,5 километр.

5:43 Ибодат 19:18.

хоҳед; ба онҳое ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед; ва барои онҳое ки шуморо озор медиҳанд ва таъқиб мекунанд, дуо гӯед, ⁴⁵то фарзандони Падари худ, ки дар осмон аст, гардед. Зеро Ё офтоби Худро бар бадону некон метобонад ва борон бар росткорону каҷкорон меборонад. ⁴⁶Агар фақат дӯстдорони худро дӯст доред, чӣ подоше меёбед? Оё боҷгирон низ чунин намекунанд? ⁴⁷Ва агар танҳо ба дӯстони худ салом гӯед, чӣ бартарие доред? Оё боҷгирон низ чунин намекунанд? ⁴⁸Пас, комил бошед, чунон ки Падари шумо, ки дар осмон аст, комил аст.

Садақа

Б Хушёр бошед, ки садакаи худро пеши назари одамон надихед, то онҳо шуморо бинанд; вагарна шумо аз Падари худ, ки дар осмон аст, подоше надоред. ²Пас, ҳангоме ки садақае медиҳӣ, пешопеши худ карнай нанавоз, чунон ки дурӯягон дар куништҳо ва кӯчаҳо мекунанд, то одамон онҳоро ситоиш кунанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо подоши худро гирифтаанд. ³Аммо ҳангоме ки ту садақа медиҳӣ, бигзор дасти чапат аз он чи дасти ростат мекунад, хабардор нашавад, ⁴то садакаи ту дар ниҳон бошад. Он гоҳ Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро сазо медиҳад.

Дуо ва рӯза

⁵Ҳангоме ки дуо мегӯӣ, монанди дурӯягон набош, ки онҳо дӯст медоранд дар куништҳо ва сари кӯчаҳо истода дуо гӯянд, то ки ба одамон худро нишон диҳанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: онҳо подоши худро гирифтаанд. ⁶Лекин ту, ҳангоме ки дуо мегӯӣ, ба хучраи худ даро ва дарро баста, ба Падари худ, ки ниҳон аст, дуо гӯӣ. Он гоҳ Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту ошкоро сазо медиҳад. ⁷Ҳамчунин, дар вақти дуо чун бутпарастон пургӯӣ накунад; чунки онҳо гумон мекунанд, ки ба сабаби пургӯӣ дуояшон шунида мешавад. ⁸Монанди онҳо набошед; чунки Падари шумо эҳтиёҷҳои шуморо, пеш аз он ки хоҳиш кунед, медонад. ⁹Пас ин гуна дуо гӯед:

“Эй Падари мо, ки дар осмонӣ,
Номи Ту муқаддас бод.

¹⁰ Подшоҳии Ту биёяд.

Хости Ту, чунон ки дар осмон аст,

Дар замин ҳам ба амал ояд.

¹¹ Нони ҳаррӯзаи моро имрӯз ба мо деҳ.

¹² Ва гуноҳҳои моро бубахш,

Чунон ки мо низ ба онҳое ки ба мо гуноҳ кардаанд, мебахшем.

¹³ Ва моро ба озмоиш дучор накун,

Балки моро аз шарир раҳой деҳ.

Зеро Подшоҳӣ ва қувват ва ҷалол то абад аз они Туст. Омин»».

¹⁴ Зеро, агар шумо ба одамон хатоҷошонро бахшед, Падари шумо, ки дар осмон аст, ба шумо низ мебахшад; ¹⁵ ва агар шумо ба одамон хатоҷошонро набахшед, Падари шумо низ хатоҳои шуморо ба шумо намебахшад.

¹⁶ Ҳамчунин, ҳангоме ки рӯза медоред, монанди дурӯягон туршрӯ набошед; чунки онҳо чехраи худро дигаргун мекунанд, то назди одамон рӯзадор тобанд. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки онҳо подоши худро гирифтаанд. ¹⁷ Лекин ту, ҳангоме ки рӯза медорӣ, ба сари худ равған бимол ва рӯи худро бишӯй, ¹⁸ то на дар пеши одамон, балки дар пеши Падари худ, ки ниҳон аст, рӯзадор бошӣ. Он гоҳ Падари ту, ки ниҳонбин аст, ба ту сазо медиҳад.

Ганҷ дар осмон

¹⁹ Дар рӯи замин барои худ ганҷҳо ғун накунед, ки дар ин ҷо куя ва занг мезанад, ва дуздон нақб канда, медузданд; ²⁰ балки барои худ ганҷҳо дар осмон ғун кунед, ки дар он ҷо куя ва занг намезанад, ва дуздон нақб намекананд ва намедузданд. ²¹ Зеро ҳар ҷо, ки ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо мешавад.

²² Ҷароғи бадан чашм аст. Агар чашмат нек бошад, тамоми баданат равшан мешавад. ²³ Лекин агар чашми ту бад бошад, тамоми баданат торик мешавад. Пас, агар рӯшноие ки дар туст, торикӣ бошад, чӣ гуна бузург аст он торикӣ!

²⁴ Ҳеч кас бандаи ду хоҷа буда наметавонад: зеро ё якеро бад дида, дигареро дӯст медорад, ё ба яке часпида, дигареро хор

мешуморад. Шумо бандаи Худо ва бандаи пул* будан наметавонед. ²⁵ Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои зиндагии худ ғамхорӣ накунад, ки чӣ хӯред ва чӣ нӯшед; низ барои бадани худ, ки чӣ пӯшед. Оё зиндагӣ аз хӯрок ва бадан аз пӯшок муҳимтар нест? ²⁶ Ба парандагони осмон нигоҳ кунед, ки на мекоранд ва на медараванд ва на дар анборҳо захира мекунад; ва Падари осмони шумо хӯроки онҳоро медиҳад. Оё шумо аз онҳо хеле арзандатар нестед? ²⁷ Кист аз шумо, ки бо ғамхориҳои худ умрашро як соат дарозтар карда тавонад? ²⁸ Ва барои либос чаро ғамхорӣ мекунад? Ба савсанҳои сахро нигаред, ки чӣ гуна мерӯянд: на меҳнат мекунад ва на мересанд. ²⁹ Лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми шукӯҳи худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст. ³⁰ Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр партофта мешавад, чунин пӯшонад, магар шуморо, эй сустимонҳо*, аз он беҳтар пӯшонда наметавонад! ³¹ Аз ин рӯ ғамхорӣ накунад ва нагӯед: “Чӣ хӯрем?” ё “Чӣ нӯшем?” ё “Чӣ пӯшем?” ³² Зеро халқҳо дар пайи ҳамаи ин чизҳо мебошанд, лекин Падари осмони шумо медонад, ки шумо ба ҳамаи ин чизҳо эҳтиёҷ доред. ³³ Аммо аввал дар пайи Подшоҳии Худо ва ростии Ӯ бошед, ва ҳамаи ин чизҳо низ ба шумо дода мешаванд. ³⁴ Пас, барои фардо ғамхорӣ накунад, чунки фардо барои худ ғамхорӣ мекунад: мушкilotи имрӯз барои имрӯз бас аст.

Доварӣ накардан

7 Доварӣ накунад, то шуморо доварӣ накунад. ² Зеро ҳамон тавре ки доварӣ кунед, шуморо доварӣ мекунад; ва ба ҳар андозае ки чен кунед, ба шумо чен мекунад. ³ Чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯберо дар чашми худ дарнамеёбӣ? ⁴ Ё чӣ гуна ба бародари худ мегӯӣ: “Биё, хасро аз чашми ту дур кунам”; ҳол он ки чӯбе дар чашми туст? ⁵ Эй дурӯя! Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст мебинӣ, ки чӣ хел хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ.

6:24 Пул — дар асл: мамуно (“сарват, пул” ба забони арамай).

6:30 Имон — боварӣ ба Худо ва каломаш.

⁶Он чи муқаддас аст, ба сагон надихед ва марвориди худро пеши хукон напартоед, то онҳоро поймол накунанд ва баргашта, шуморо надаранд.

Дуо кардан

⁷Хоҳиш кунед, ба шумо дода мешавад; чӯед, меёбед; дарро кӯбед, он ба шумо кушода мешавад. ⁸Зеро ҳар кӣ хоҳиш кунад, мегирад, ва ҳар кӣ чӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро кӯбад, он ба ӯ кушода мешавад. ⁹Қадам одамест аз шумо, ки агар писараш аз ӯ нон хоҳиш кунад, санге ба вай диҳад? ¹⁰Ё агар моҳие аз ӯ хоҳиш кунад, море ба вай диҳад? ¹¹Пас, агар шумо, ки бад ҳастед, ба фарзандони худ додани тӯҳфаҳои некро медониста бошед, пас Падари шумо, ки дар осмон аст, албатта ба онҳое ки аз Ӯ хоҳиш мекунанд, чизҳои нек медиҳад.

¹²Пас, ҳар он чи мехоҳед, ки одамон ба шумо кунанд, шумо низ ба онҳо кунед. Ин аст хулосаи Таврот ва навиштаҳои пайғамбарон.

Пайғамбарони дурӯғин

¹³Аз дари танг дароед. Зеро фарох аст он дар ва васеъ аст он роҳе ки сӯи ҳалокат мебарад, ва онҳое ки ба он дохил мешаванд, бисёранд. ¹⁴Чӣ танг аст он дар ва душвор аст он роҳе ки сӯи ҳаёт мебарад, ва ёбандагони он кам ҳастанд.

¹⁵Аз пайғамбарони дурӯғин ҳазар кунед, ки бо либоси гӯсфандон назди шумо меоянд, лекин аз дарун гургони дарандаанд: ¹⁶Онҳоро аз меваҳашон мешиносед. Оё аз хор ангур ва аз хас анҷир мечинанд? ¹⁷Ҳамчунин ҳар дарахти нек меваи хуб меоварад, лекин ҳар дарахти бад меваи бад меоварад. ¹⁸Наметавонад дарахти нек меваи бад оварад, ва дарахти бад — меваи хуб. ¹⁹Ҳар дарахте ки меваи хуб наоварад, бурида ва ба оташ партофта мешавад. ²⁰Пас, онҳоро аз меваҳашон мешиносед.

²¹На ҳар касе ки ба Ман: “Худовандо! Худовандо!” мегӯяд, ба Подшоҳии Осмон дохил мешавад, балки он касе ки хости Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо меоварад. ²²Бисёр касон дар он рӯз ба Ман мегӯянд: “Худовандо! Худовандо! Оё бо номи Ту пайғамбарӣ накардем? Оё бо номи Ту девҳоро нарондем? Оё бо номи

Ту муъчизаҳои зиёде нишон надодем?»²³ Он гоҳ дар ҷавоби онҳо мегӯям: «Ман ҳаргиз шуморо намешинохтам. Аз Ман дур шавед, эй бадкорон!»

Ду асос

²⁴ Пас, ҳар кӣ ин суҳанони Маро шунавад ва ба ҷо оварад, ӯро ба марди доное монанд мекунам, ки хонаи худро бар санг сохт.
²⁵ Борон борида, селобҳо равон шуданд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор оварданд; лекин он фурӯ нарафт, чунки бар санг сохта шуда буд.
²⁶ Аммо ҳар кӣ ин суҳанони Маро шунавад ва ба ҷо наоварад, ба марди нодоне монанд аст, ки хонаи худро бар рег сохт.
²⁷ Борон борида, селобҳо равон шуданд, ва бодҳо вазида, ба он хона фишор оварданд; ва он хона фурӯ рафт, ва харобии он бузург буд».

²⁸ Ҳангоме ки Исо ин суҳанонро ба поён расонд, мардум аз таълими ӯ дар ҳайрат монданд,²⁹ чунки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим меод, на ҳамчун китобдонон.

Шифо ёфтани маҳавӣ

8 Ҳангоме ки ӯ аз кӯҳ фурумад, мардуми бисёре аз пайи ӯ рава на шуданд.² Инак, маҳавие омада, назди ӯ зону зад ва гуфт: «Эй Ҳоҷа! Агар хоҳӣ, маро пок қардан метавонӣ». ³ Исо дасташро дароз карда, ба вай расонд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав». Дарҳол вай аз маҳав пок шуд.⁴ Сипас Исо ба вай гуфт: «Огоҳ бош, ба касе нагӯй, балки рафта, худро ба коҳин нишон деҳ ва он ҳадияро, ки Мусо фармудааст, тақдим кун, то барои онҳо шаҳодате бошад».

Мирисад аз Кафарнаҳум

⁵ Чун ба Кафарнаҳум даромад, мирисаде назди ӯ омад ва илтимос карда,⁶ гуфт: «Ҳоҷаам! Хизматгори ман шал шуда, дар хона хобидаст ва азоби сахте дорад». ⁷ Исо ба вай гуфт: «Ман омада, ӯро шифо медиҳам». ⁸ Мирисад дар ҷавоб гуфт: «Ҳоҷаам! Ман шоистаи он нестам, ки Ту ба хонаи ман биёӣ; балки фақат суҳане гӯй, ва хизматгори ман шифо меёбад». ⁹ Зеро ман низ як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ сарбозон дорам. Ба яке мегӯям:

“Рав”, меравад; ба дигаре мегӯям: “Биё”, меояд. Ва ба ғуломи худ мегӯям: “Фалон корро кун”, мекунад». ¹⁰ Исо ин суханонро шунида, ҳайрон шуд ва ба онҳое ки аз паси Ё меомаданд, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман ҳатто дар Исроил чунин имоне наёфтаам. ¹¹ Ва ба шумо мегӯям, ки бисёр касон аз шарқ ва ғарб омада, дар Подшоҳии Осмон бо Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб мешинанд; ¹² лекин фарзандони Подшоҳӣ ба торикии берун ронда мешаванд: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон мешавад». ¹³ Сипас Исо ба мирисад гуфт: «Рав, мувофиқи имонат ба ту дода шавад». Ҳамон соат хизматгори ӯ шифо ёфт.

Дар хонаи Петрус

¹⁴ Ҳангоме ки Исо ба хонаи Петрус омад, хушдомани ӯро дид, ки таб карда, хобидааст. ¹⁵ Исо ба дасти вай даст расонд, ва таби вай паст шуд. Пас вай бархеста, Исоро пазироӣ кард.

¹⁶ Чун бегоҳ шуд, бисёр девзадагонро назди Ё оварданд, ва Ё бо сухане рӯҳхоро берун кард ва ҳамаи беморонро шифо дод, ¹⁷ то ба амал ояд сухане ки бо забони Ишаъёи пайғамбар гуфта шудааст: “Ё сустихои моро гирифт ва бемориҳои моро бардошт”.*

Пайравӣ ба Исо

¹⁸ Чун Исо тӯдаҳои калони мардумро дар гирди Худ дид, фармуд, ки ба соҳили дигар гузаранд. ¹⁹ Он гоҳ як китобдон назди Ё омада гуфт: «Устод! Ҳар ҷо равӣ, Туро пайравӣ мекунам». ²⁰ Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон ғорҳо ва парандагони осмон лонаҳо доранд; лекин Писари Одам* ҷоё надорад, ки сар монад». ²¹ Ва дигаре аз шогирдонаш ба Ё гуфт: «Хочаам! Ба ман иҷозат дех, ки рафта, аввал падари худро ба хок супорам». ²² Лекин Исо ба вай гуфт: «Маро пайравӣ кун ва бигзор мурдагон мурдагони худро ба хок супоранд».

Ором кардани мавҷҳо

²³ Чун Исо ба киштӣ савор шуд, шогирдонаш аз пайи Ё рафтанд. ²⁴ Ногоҳ тӯфони бузурге дар кӯл ба амал омад, то ба ҳадде

8:17 Ишаъё 53:4.

8:20 Писари Одам — номи дигари Масеҳ (Пайдоиш 3:15; Дониёл 7:13).

ки мавҷҳо киштиро фаро мегирифтанд. Аммо Исо хобида буд.²⁵ Шогирдонаш пеш омада, Ёро бедор карданд ва гуфтанд: «Эй Хоҷа! Моро наҷот деҳ, ки ҳалок мешавем». ²⁶ Ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, барои чӣ ҳаросонед?» Баъд бархеста, ба бодҳо ва кӯл фармон дод, ва оромии комил фаро расид. ²⁷ Одамон ҳайрон шуда, мегуфтанд: «Ин кист, ки ҳатто бодҳо ва кӯл ба Ё итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани ду девзада

²⁸ Чун Исо дар соҳили дигар ба сарзамини ҷарҷасиён расид, ду девзада аз қабристон берун омада, ба Ё рӯ ба рӯ шуданд. Онҳо чунон бадхашм буданд, ки ҳеҷ кас ҷуръат надошт аз он роҳ гузарад. ²⁹ Инак, онҳо фарёд зада, гуфтанд: «Бо мо чӣ кор дорӣ, эй Исо, Писари Худо? Ту ба ин ҷо омадаӣ, то моро пеш аз вақт азоб диҳӣ!» ³⁰ Дар ҷои аз онҳо дуртаре галаи бузурги хукҳо мечарид. ³¹ Девҳо аз Исо илтимос карда, гуфтанд: «Агар моро берун кунӣ, иҷозат деҳ, ба галаи хукҳо равем». ³² Ба онҳо гуфт: «Равед». Девҳо берун шуда, ба галаи хукҳо дароманданд. Ва инак, тамоми галаи хукҳо аз баландӣ ба кӯл ҷаста, дар об ғарқ шуд. ³³ Хукбонҳо гурехта рафтанд ва ба шаҳр расида, тамоми ҳодисаро, низ он чиро, ки ба девзадагон рӯй дод, нақл карданд. ³⁴ Ва инак, тамоми аҳли шаҳр ба пешвози Исо берун омаданд ва чун Ёро диданд, илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад.

Шифо ёфтани шал

9 Пас Исо ба киштӣ савор шуда, гузашт ва ба шаҳри Худ* омад. ² Инак, шалеро, ки бар бистар хобида буд, назди Ё оварданд. Исо имони онҳоро дида, ба шал гуфт: «Хотирчамъ бош, эй фарзанд! Гуноҳҳои ту бахшида шуданд». ³ Дар айни ҳол баъзе аз китобдонон дар дили худ гуфтанд: «Ё куфр мегӯяд». ⁴ Лекин Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, гуфт: «Барои чӣ дар дили худ андешаҳои бад доред? ⁵ Кадомаш осонтар аст: гуфтани он ки “гуноҳҳои ту бахшида шуданд”, ё гуфтани он ки “бархез ва равона шав”?

⁶ Лекин то донед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳхоро дорад», — он гоҳ ба шал гуфт: «бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав». ⁷ Он мард дарҳол бархеста, ба хонаи худ равона шуд. ⁸ Чун мардум инро диданд, ҳайрон шуданд ва Худоро, ки ба одамизод чунин қудрате бахшидааст, ҳамду сано хонданд.

Даъват шудани Матто

⁹ Исо аз он ҷо гузашта, Матто ном шахсеро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: «Аз пайи Ман биё». Матто бархеста, аз пайи Ӯ равона шуд. ¹⁰ Ҳангоме ки Исо дар хонаи Матто дар сари дастархон нишаста буд, бисёре аз бочгирон ва гуноҳкорон омада, бо Ӯ ва шогирдонаш дар сари дастархон нишастанд. ¹¹ Чун фарисиён инро диданд, ба шогирдони Ӯ гуфтанд: «Чаро Устои шумо бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад?» ¹² Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб эҳтиёҷ доранд. ¹³ Равед ва маънои ин суханро омӯзед: “Марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ”.* Зеро Ман омадаам, ки на росткоронро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯза

¹⁴ Шогирдони Яҳё назди Исо омада, гуфтанд: «Чаро мо ва фарисиён бисёр рӯза медорем, лекин шогирдони Ту рӯза намедоранд?» ¹⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Оё меҳмонони базми арӯсӣ мотам дошта метавонанд, дар ҳоле ки домод бо онҳост? Лекин рӯзҳое фаро мерасанд, ки домод аз онҳо гирифта мешавад, ва он гоҳ рӯза медоранд. ¹⁶ Ҳеч кас ба либоси кӯҳна аз матои нав дарбеҳ намемонад; чунки дарбеҳи нав аз либос ҷудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад. ¹⁷ Ҳамчунин, майи навро ба машки кӯҳна намеандозанд; вагарна машк дарида, май ҳам мерезад, машк ҳам ҳайф мешавад; балки майи навро ба машки нав меандозанд, ва ҳар ду нигоҳ дошта мешаванд».

Зинда шудани духтари Ёир

¹⁸ Ҳанӯз ин суҳанонро Исо ба онҳо мегуфт, ки сардоре омада, пеши Ё зону зад ва гуфт: «Духтари ман ҳозир мурд; лекин биё ва дасти Худро ба вай гузор, ва зинда мешавад». ¹⁹ Исо бархеста, бо шогирдонаш аз пайи вай равона шуд. ²⁰ Инак, зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд, аз пас наздик шуда, ба домани либоси Ё даст расонд. ²¹ Зеро ба дили худ гуфт: «Агар танҳо ба либоси Ё даст расонам, шифо меёбам». ²² Исо ба қафо нигоҳ карда, занро дид ва гуфт: «Хотирчамъ бош, эй духтар! Имонат туро шифо бахшид». Ҳамон соат зан шифо ёфт.

²³ Ҳангоме ки Исо ба хонаи сардор омада, найнавозон ва тӯдаи мардуми навҳақунандаро дид, ²⁴ ба онҳо гуфт: «Аз ин ҷо бароед; чунки духтар намурдааст, балки хобидааст». Онҳо бар Ё хандиданд. ²⁵ Чун тӯдаи мардум берун рафт, Исо даромада, дасти духтарро гирифт, ва вай бархест. ²⁶ Овозаи ин дар тамоми он сарзамин паҳн шуд.

Шифо ёфтани ду кӯр ва девзадаи гунг

²⁷ Ҳангоме ки Исо аз он ҷо мерафт, ду кӯр аз пайи Ё рафта, фарёд мезаданд: «Эй Писари Довуд*! Ба мо марҳамат кун». ²⁸ Чун ба хона расид, кӯрон назди Ё даромаданд. Исо ба онҳо гуфт: «Оё бовар мекунед, ки Ман ин корро карда метавонам?» Онҳо ба Ё гуфтанд: «Оре, эй Хоҷа!» ²⁹ Он гоҳ ба чашмони онҳо даст расонда, гуфт: «Мувофиқи имонатон ба шумо шавад». ³⁰ Ва чашмони онҳо кушода шуданд. Исо онҳоро таъкид карда, гуфт: «Огоҳ бошед, ки касе аз ин хабардор нашавад». ³¹ Лекин онҳо берун рафта, овозаи Ёро дар тамоми он сарзамин паҳн карданд.

³² Ҳангоме ки онҳо берун мерафтанд, касеро назди Исо оварданд, ки девзадаи гунг буд. ³³ Чун дев берун карда шуд, гунг ба гап даромад. Мардум ҳайрон шуда, гуфтанд: «Чунин ҳодиса дар Исроил ҳаргиз дида нашудааст». ³⁴ Лекин фарисиён гуфтанд: «Ё девҳоро ба воситаи роҳбари девҳо берун мекунад».

9:27 Писари Довуд — номи дигари Масеҳ (1 Солнома 17:11-14).

Фиристода шудани дувоздах расул

³⁵ Исо дар ҳамаи шаҳрҳо ва деҳот гашта, дар куништҳои онҳо таълим меод, ва Инҷили Подшоҳиро мавъиза мекард ва ҳар беморӣ ва сустии мардумро шифо меод.

³⁶ Анбӯҳи мардумро дида, ба онҳо раҳмаш омад, чунки онҳо монанди ғӯсфандони бе ҷӯпон беҳол ва дармонда буданд. ³⁷ Он гоҳ ба шогирдони Худ гуфт: «Дарав бисёр аст, лекин коргарон кам. ³⁸ Пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонад».

10 Он гоҳ Исо дувоздах шогирдашро назди Худ даъват карда, ба онҳо бар рӯхҳои нопок қудрат дод, то онҳоро берун кунанд ва ҳар беморӣ ва нотобиро шифо диҳанд. ² Номҳои дувоздах расул инҳоянд: аввал Шимъун, ки Петрус номида шуда буд, ва бародараш Андриёс, Яъқуб писари Забдой ва бародараш Юҳанно, ³ Филиппус ва Барталмо, Тумо ва Магтои бочгир, Яъқуб писари Ҳалфой ва Лаббой, ки лақабаш Таддо буд, ⁴ Шимъуни Ғаюр ва Яҳудои Исқарют*, ки Исоро таслим кард.

⁵ Ин дувоздахро Исо фиристод ва ба онҳо фармуда, гуфт: «Ба роҳи ғайрияҳудиён наравед ва ба шаҳри сомариён надароед; ⁶ балки назди ғӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил равед. ⁷ Чун меравед, мавъиза карда, гӯед, ки Подшоҳии Осмон наздик аст. ⁸ Беморонро шифо диҳед, махавиёнро пок кунед, девҳоро берун кунед. Муфт ёфтаед, муфт диҳед. ⁹ Дар миёнбанди худ тилло ё нуқра ё мис захира накунад, ¹⁰ ва барои сафар на тӯрбае дошта бошед, на ду пероҳан, на пойафзол ва на асо; зеро меҳнаткаш сазовори хӯроки худ аст.

¹¹ Дар ҳар шаҳр ё деҳа, ки медароед, пурсед, ки дар он ҷо шахси шоиста кист, ва то вақти баромаданатон дар он ҷо монед. ¹² Ҳангоме ки ба хонае медароед, салом гӯед. ¹³ Агар аҳли он хона шоиста бошанд, саломи шумо бар онҳо қарор мегирад; ва агар шоиста набошанд, саломатон сӯи шумо бармегардад. ¹⁴ Агар касе шуморо қабул накунад, ва ба суҳанони шумо гӯш надиҳад, аз он хона ва ё

10:4 Ғаюр — “Ғаюрон” ҳизби яҳудиён буданд, ки ҳукмронии румиёнро бо зӯрӣ сарнагун кардан мехостанд; Исқарют — шояд “марди (деҳаи) Қарют”.

шаҳр берун рафта, чанги пойҳои худро афшонед. ¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати замини Садӯм ва Амуро дар рӯзи доварӣ аз ҳолати он шаҳр сабуктар мешавад.

Эътироф кардан дар таъқибот

¹⁶ Инак, Ман шуморо монанди гӯсфандон ба миёни гургон мефиристам. Пас, монанди морон зирак ва монанди кабутарон сода бошед. ¹⁷ Лекин аз одамон эҳтиёт бошед: зеро шуморо ба маҳкамаҳо месупоранд ва дар куништҳои худ шуморо қамчинкорӣ мекунанд. ¹⁸ Ба хоҳири Ман шуморо назди ҳокимону подшоҳон мебаранд, то барои онҳо ва халқҳо шаҳодате шавад. ¹⁹ Лекин чун шуморо таслим кунанд, андеша накунад, ки чӣ гуна ва ё чӣ бояд гӯед; зеро дар он соат ба шумо ато мешавад, ки чӣ бояд гуфт. ²⁰ Зеро гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳи Падари шумост, ки дар шумо гӯянда аст. ²¹ Бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг месупорад. Фарзандон бар зидди падарону модарон бархеста, онҳоро ба ҳалокат мерасонанд. ²² Ҳама барои номи Ман аз шумо нафрат мекунанд. Лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот меёбад. ²³ Агар дар шаҳре шуморо таъқиб кунанд, ба дигаре гурезед. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки ҳамаи шаҳрҳои Исроилро тай кунед, Писари Одам меояд. ²⁴ Шогирд аз устои худ ва ғулом аз хоҷаи худ беҳтар нест: ²⁵ Басанда аст, ки шогирд чун устои худ бошад, ва ғулом чун хоҷаи худ бошад. Агар соҳиби хонаро Баал-Забул* номида бошанд, аҳли хонаи вайро чӣ қадар зиёдтар меноманд.

²⁶ Пас, аз онҳо натарсед: зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум нашавад. ²⁷ Он чи дар торикӣ ба шумо мегӯям, дар рӯшноӣ гӯед; ва он чи дар гӯш мешунавед, дар болои бомҳо мавъиза кунед. ²⁸ Аз онҳое ки ҷисро мекушанд ва ҷонро кушта наметавонанд, натарсед; балки аз Ӯ ҳаросон бошед, ки ҳам ҷисм ва ҳам ҷонро дар дӯзах нобуд карда метавонад. ²⁹ Оё ду гунчишк ба як тин* фурӯхта намешаванд? Вале ҳеч яке аз онҳо бе хости Падари шумо ба замин намеафтад.

10:25 Баал-Забул — дар яҳудият яке аз номҳои шайтон.

10:29 Тин — дар асли юнонӣ: “асарюн” (хурдтарин воҳиди пул дар он замон).

³⁰ Ҳатто ҳамаи мӯйҳои сари шумо шумурда шудаанд. ³¹ Пас, натарсед: шумо аз бисёр гунчишкон арзандатар ҳастед.

³² Пас, ҳар кӣ Маро назди одамон эътироф кунад, Ман низ ӯро назди Падари Худ, ки дар осмон аст, эътироф мекунам. ³³ Лекин, ҳар кӣ Маро назди одамон инкор кунад, Ман низ ӯро назди Падари Худ, ки дар осмон аст, инкор мекунам.

³⁴ Гумон накунад, ки омадаам, то осоиш ба замин биёрам. На омадаам ки осоиш биёрам, балки шамшер. ³⁵ Зеро ки омадаам, то одамро аз падараш, духтарро аз модараш ва келинро аз хушдоманаш ҷудо кунам. ³⁶ Душмани одам аҳли хонаи ӯ мешаванд.* ³⁷ Ҳар кӣ падар ё модарашро аз Ман бештар дӯст медорад, шоистаи Ман нест; ва ҳар кӣ писар ё духтарашро аз Ман бештар дӯст медорад, шоистаи Ман нест. ³⁸ Ҳар кӣ салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намекунад, шоистаи Ман нест. ³⁹ Ҳар кӣ ҷони худро нигоҳдорӣ кунад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро нигоҳдорӣ мекунад.

⁴⁰ Ҳар кӣ шуморо қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад. ⁴¹ Ҳар кӣ пайғамбарро ба хотири пайғамбар буданаш қабул кунад, подоши пайғамбарро меёбад; ва ҳар кӣ росткорро ба хотири росткор буданаш қабул кунад, подоши росткорро меёбад. ⁴² Ҳар кӣ яке аз ин хурдонро фақат як коса оби сард нӯшонад, чунки номи шогирд дорад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бе подош наместонд».

Исо ва Яҳёи Таъмиддиханда

11 Чун Исо фармон доданро ба дувоздаҳ шогирди Худ ба анҷом расонд, аз он ҷо равона шуд, то дар шаҳрҳои онҳо таълим диҳад ва мавъиза кунад.

² Ҳангоме ки Яҳё дар зиндон қорҳои Масехро шунид, ду нафар аз шогирдони худро фиристод, ³ то ба Ӯ гӯянд: «Оё Ту ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?» ⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Равед ва он чи мешунавед ва мебинед, ба Яҳё гӯед: ⁵ кӯрҳо мебинанд ва лангҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд

ва карҳо мешунаванд, мурдагон бармехезанд ва ба бенавоён ба-
шорат* дода мешавад. ⁶Хушо касе ки аз Ман норозӣ нест».

⁷Ҳангоме ки онҳо рафтанд, Исо ба мардум дар бораи Яҳё су-
хан оғоз кард: «Барои дидани чӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё
барои дидани найе ки аз бод меларзад? ⁸Пас, барои дидани чӣ чиз
рафта будед? Оё барои дидани шахсе ки сару либоси нарм дар бар
дорад? Онҳое ки сару либоси нарм дар бар доранд, дар қасрҳои
подшоҳонанд. ⁹Пас, барои дидани чӣ чиз рафта будед? Оё барои
дидани як пайғамбар? Ҳа, ба шумо мегӯям, ки вай аз пайғамбар
ҳам бузургтар аст. ¹⁰Зеро вай ҳамон аст, ки дар борааш навишта
шудааст:

“Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам,
То роҳи Туро пеши Ту омода кунад”.*

¹¹Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд шу-
даанд, бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда барнахест. Лекин он ки
дар Подшоҳии Осмон хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст. ¹²Аз ай-
ёми Яҳёи Таъмиддиҳанда то ҳол Подшоҳии Осмон бо зӯр гирифт-
та мешавад, ва зӯрмандон онро ба даст меоваранд. ¹³Зеро тамоми
пайғамбарон ва Таврот то Яҳё пешгӯӣ кардаанд. ¹⁴Ва агар қабул
кардан хоҳед, вай Илос аст, ки бояд биёяд. ¹⁵Ҳар кӣ гӯши шунаво
дорад, шунавад!

¹⁶Лекин ин наслро ба кӣ монанд кунам? Ҳамчун қўдаконест, ки
дар бозор нишаста ва ба рафиқони худ мурочиат карда, ¹⁷мегӯянд:
“Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ
кардем, нагириштед”. ¹⁸Зеро Яҳё омад, намехӯрад ва наменӯшад; ва
мегӯянд: “Дев дорад”. ¹⁹Писари Одам омад, мехӯрад ва менӯшад;
ва мегӯянд: “Инак Шахси пурхӯр ва майнӯш, ки дӯсти бочгирон
ва гуноҳкорон аст”. Вале ҳикмат аз тарафи фарзандони он тасдиқ
карда мешавад».

Ваъдаи оромӣ

²⁰Он гоҳ Ё ба сарзаниши шаҳрҳое сар кард, ки бештари муъ-
ҷизаҳои Ё дар он ҷо рӯй дода буданд, чунки тавба накарда буданд:

11:5 Башорат — “хушхабар” дар бораи наҷот ба воситаи Исои Масех.

11:10 Малокӣ 3:1.

²¹ «Вой бар ту, эй Кӯразин! Вой бар ту, эй Байт-Сайдо! Зеро, агар муъчизаҳое ки дар шумо рӯй доданд, дар Сур ва Сидун рӯй медоданд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишини шуда, тавба мекарданд. ²² Лекин ба шумо мегӯям: дар рӯзи доварӣ ҳолати Сур ва Сидун аз ҳолати шумо сабуктар мешавад. ²³ Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтаӣ, ба дунёи мурдагон сарнагун мешавӣ. Зеро, агар муъчизаҳое ки дар ту рӯй доданд, дар Садӯм рӯй медоданд, он то имрӯз боқӣ мемонд. ²⁴ Лекин ба шумо мегӯям, ки дар рӯзи доварӣ ҳолати сарзамини Садӯм аз ҳолати ту сабуктар мешавад».

²⁵ Дар он вақт Исо суханашро давом дода, гуфт: «Туро, эй Падар, эй Фармонравои осмону замин, ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва доноён пинҳон доштӣ ва ба кӯдакон ошкор кардӣ. ²⁶ Оре, эй Падар! Зеро хушнудии Ту дар ин буд. ²⁷ Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст. Ҳеч кас Писарро, ғайр аз Падар, намешиносад; ва ҳеч кас Падарро намешиносад, ғайр аз Писар ва касе ки Писар ба вай ошкор кардан хоҳад. ²⁸ Назди Ман оед, эй ҳамаи заҳматкашон ва гаронборон, ва Ман ба шумо оромӣ мебахшам. ²⁹ Юғи Маро ба гардани худ гиред ва аз Ман таълим ёбед, чунки Ман нармдил ва фурутан ҳастам, ва ҷонҳои шумо оромӣ меёбанд. ³⁰ Зеро юғи Ман хуш ва бори Ман сабук аст».

Масъалаи рӯзи шанбе

12 Дар он вақт Исо рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт. Шогирдонаш гурусна монда, ба чидан ва хӯрдани хӯшаҳо сар карданд. ² Фарисиён инро дида, ба Ӯ гуфтанд: «Инак, шогирдони Ту коре мекунанд, ки кардани он дар рӯзи шанбе раво нест*». ³ Ба онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки ҳудаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд? ⁴ Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдирро хӯрд, ки хӯрдани он ба вай ва ҳамроҳонаш раво набуд, балки танҳо ба коҳинон раво буд? ⁵ Ё дар Таврот нахондаед, ки коҳинон дар рӯзҳои шанбе дар ибодатгоҳ оини шанберо риоя намекунанд ва бо вучуди он беғуноҳанд? ⁶ Лекин ба шумо мегӯям, ки дар ин ҷо шахсе ҳаст, ки аз ибодатгоҳ бузургтар аст.

⁷ Агар медонистед, ки “марҳамат мехоҳам, на қурбонӣ”^{*} чӣ маъно дорад, бегуноҳонро маҳқум намекардед. ⁸ Зеро Писари Одам соҳиби рӯзи шанбе аст».

⁹ Аз он чо рафта, ба куништи онҳо даромад. ¹⁰ Инак, дар он чо шахсе буд, ки дасти хушкшудае дошт. Аз Исо пурсида, гуфтанд: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан раво аст?» Қасдашон ин буд, ки Ёро айбдор кунанд. ¹¹ Ба онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки як гӯсфанд дошта бошад, ва он дар рӯзи шанбе ба чоҳе афтаду онро гирифта набарорад? ¹² Пас, одам аз гӯсфанд чӣ қадар азизтар аст! Бинобар ин дар рӯзҳои шанбе некӣ кардан раво аст». ¹³ Он гоҳ ба он шахс гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай дароз кард; ва он монанди дасти дигараш сихат шуд. ¹⁴ Лекин фарисиён берун рафта, дар ҳаққи Ё маслиҳат намуданд, ки чӣ тавр Ёро ҳалок кунанд.

Бандаи Худо

¹⁵ Лекин Исо онро дарёфта, аз он чо дур шуд. Мардуми бисёре аз пайи Ё равона шуданд, ва Ё ҳамаи онҳоро шифо бахшид. ¹⁶ Вале ба онҳо фармуд, ки овозаи Ёро паҳн накунад, ¹⁷ то ба амал ояд каломе ки бо забони Ишаъеи пайғамбар гуфта шудааст:

¹⁸ “Инак Бандаи Ман, ки Ёро интиҳоб кардаам,
Дӯстдоштаи Ман, ки чонам аз Ё хушнуд аст.

Рӯҳи Худо бар Ё мениҳам,
То ростиро ба халқҳо эълон кунад.

¹⁹ Ситеза ва фиғоне намекунад,
Ва касе дар кӯчаҳо овози Ёро намешунавад.

²⁰ Найи хамидаро намешиканад,
Пилтаи нимсӯхтаро хомӯш намекунад,
То даме ки ростиро ба пирӯзӣ оварда расонад.

²¹ Халқҳо ба номи Ё умед мебанданд”.*

Куфр бар зидди Рӯҳ

²² Он гоҳ девзадаеро назди Ё оварданд, ки кӯр ва гунг буд. Исо вайро шифо бахшид, ба тавре ки он кӯр ва гунг гӯё ва бино шуд.

12:7 Хушаъ 6:6.

12:21 Ишаъё 42:1-4.

²³ Тамоми мардум ҳайрон шуда, гуфтанд: «Оё ин Шахс Писари Довуд нест?» ²⁴ Лекин фарисиён инро шунида, гуфтанд: «Ў девҳоро фақат ба воситаи Баал-Забул, роҳбари девҳо, берун мекунад». ²⁵ Лекин Исо андешаҳои онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар подшоҳие ки дар худ ҷудой дорад, рӯ ба харобӣ меоварад; ва ҳар шаҳр ё хонаводае ки дар худ ҷудой дорад, устувор истода наметавонад. ²⁶ Агар шайтон шайтонро берун кунад, вай дар худ ҷудой дорад: пас подшоҳии вай чӣ гуна устувор истода метавонад? ²⁷ Ва агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунад? Бинобар ин онҳо довари шумо мешаванд. ²⁸ Лекин агар Ман девҳоро ба воситаи Рӯҳи Худо берун мекарда бошам, пас Подшоҳии Худо ба шумо омада расидааст. ²⁹ Ё касе чӣ гуна ба хонаи шахси зӯрманде даромада, чизҳои вайро ғорат карда метавонад, бе он ки аввал он зӯрмандро бандад, ва пас аз он хонаи вайро ғорат кунад? ³⁰ Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман зид аст; ва ҳар кӣ бо Ман ҳамъ намекунад, пароканда мекунад.

³¹ Аз ин сабаб ба шумо мегӯям: ҳар гуноҳ ва кувфри одамизод бахшида мешавад; лекин кувфри одамизод бар зидди Рӯҳ бахшида намешавад. ³² Ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, бахшида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс сухане гӯяд, бахшида намешавад, на дар ин давра, ва на дар давраи оянда.

³³ Агар дарахти шумо хуб бошад, мевааш хуб аст; дарахти шумо бад бошад, мевааш бад аст. Дарахт аз мевааш шинохта мешавад. ³⁴ Эй афъизодагон! Шумо чӣ тавр суханони нек гуфта метавонед, дар ҳоле ки худатон бад ҳастед? Зеро забон аз пурии дил сухан мегӯяд. ³⁵ Шахси нек аз ганҷинаи нек чизи нек берун меоварад; ва шахси бад аз ганҷинаи бад чизи бад берун меоварад. ³⁶ Лекин ба шумо мегӯям, ки одамон барои ҳар сухани беҳудае ки мегӯянд, дар рӯзи доварӣ ҷавоб медиҳанд. ³⁷ Чунки аз суханони худ сафед мешавӣ ва аз суханони худ маҳкум мешавӣ».

Аломати Юнуси пайғамбар

³⁸ Он гоҳ баъзе аз китобдонон ва фарисиён дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Эй Устод! Меҳоҳем аломате аз Ту бинем». ³⁹ Дар ҷавоби

онҳо гуфт: «Насли бад ва зинокор аломате металабад, вале ба вай ғайр аз аломати Юнуси пайғамбар аломате дода намешавад.⁴⁰ Зеро, чунон ки Юнус се шабонарӯз дар шиками моҳӣ буд, Писари Одам низ се шабонарӯз дар оғӯши замин мешавад.⁴¹ Мардони Нинве дар рӯзи доварӣ бар ин насл бархеста, онро маҳкум мекунанд, чунки онҳо бо мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, Шахсе аз Юнус бузургтар ин ҷост.⁴² Маликаи Ҷануб дар рӯзи доварӣ бар ин насл бархеста, онро маҳкум мекунад, чунки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз канорҳои замин омад; ва инак, Шахсе аз Сулаймон бузургтар ин ҷост.

⁴³ Ҷангоме ки рӯҳи нопок аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад ва намеёбад.⁴⁴ Он гоҳ меғӯяд: «Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам». Ва гашта омада, онро холи, ҷорӯбзада ва ораста меёбад.⁴⁵ Он гоҳ рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз худаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва даромада, дар он ҷо зиндагӣ мекунад; ва анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад. Ҳоли ин насли бад низ ҳамин тавр мешавад».

Хешовандони ҳақиқии Исо

⁴⁶ Ҷанӯз Исо бо мардум сухан мегуфт, ки модар ва бародаронаш омада, дар берун истоданд ва мехостанд бо Ё гуфтугӯ кунанд.⁴⁷ Пас шахсе ба Ё гуфт: «Инак, модарат ва бародаронат дар берун истодаанд ва мехоҳанд бо Ту гуфтугӯ кунанд».⁴⁸ Лекин Ё дар ҷавоби он шахс гуфт: «Кист модари Ман, ва кистанд бародарони Ман?»⁴⁹ Сипас бо дасти Худ шогирдони Худро нишон дода, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман!⁵⁰ Зеро ҳар кӣ хости Падари Маро, ки дар осмон аст, ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст».

Масал дар бораи коранда

13 Ҳамон рӯз Исо аз хона берун омада, дар канори кӯл нишаст.² Тӯдаҳои калони мардум назди Ё ҷамъ омаданд. Бинобар ин Ё ба кишти даромада, нишаст, ва тамоми мардум дар канори кӯл меистоданд.³ Сипас бо масалҳо чизҳои бисёрро ба онҳо

омӯхта, гуфт: «Инак, корандае барои пошидани тухм берун рафт. ⁴Чун тухм мепошид, миқдоре дар канори роҳ афтод, ва парандагон омада, онро хӯрданд. ⁵Миқдоре бар санглох афтод, дар ҷое ки хок бисёр набуд, ва ба зудӣ сабзид, зеро хок чуқур набуд. ⁶Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва азбаски реша надошт, хушк шуд. ⁷Миқдоре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд. ⁸Миқдоре дар хоки нағз афтод ва бор овард: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ. ⁹Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, шунавад!»

¹⁰Он гоҳ шогирдонаш омада, ба Ӯ гуфтанд: «Чаро ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯӣ?» ¹¹Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Чунки ба шумо дониستاني сирҳои Подшоҳии Осмон дода шудааст, лекин ба онҳо дода нашудааст. ¹²Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзуда мешавад; лекин ҳар кӣ надорад, чизи доштагиаш ҳам аз вай гирифта мешавад. ¹³Аз он сабаб ба онҳо бо масалҳо сухан мегӯям, ки онҳо нигариста, намебинанд, ва гӯш дода, намешунаванд ва намефаҳманд. ¹⁴Дар ҳаққи онҳо пайғамбарии Ишаъё ба амал меояд, ки гуфтааст:

“Бо гӯш мешунавед, вале намефаҳмед;

Бо чашм менигаред, вале намебинед.

¹⁵Зеро дили ин қавм сахт шудааст

Ва бо гӯшҳои вазнин мешунаванд

Ва чашмони худро бастаанд,

Мабодо бо чашмон бинанд

Ва бо гӯшҳо шунаванд

Ва бо дил фаҳманд

Ва ба Ман рӯ оваранд

Ва Ман онҳоро шифо диҳам”.*

¹⁶Лекин хушо чашмони шумо, ки мебинанд, ва гӯшҳои шумо, ки мешунаванд. ¹⁷Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям, бисёре аз пайғамбарон ва росткорон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, шунаванд ва нашуниданд.

¹⁸ Пас, шумо маънои масали корандаро шунавед: ¹⁹ Ҳар кӣ каломи Подшоҳиро шунавад, ва нафаҳмад, шарир назди вай омада, он чиро, ки дар дили вай кошта шудааст, мерабояд: ин ҳамон аст, ки дар роҳ кошта шудааст. ²⁰ Кошташуда дар санглох он кас аст, ки каломро мешунавад ва дарҳол бо шодӣ қабул мекунад; ²¹ лекин дар худ реша надорад ва ноустувор аст, ва чун аз боиси калом сахтие ё таъкибе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтад. ²² Кошташуда дар миёни хорҳо он кас аст, ки каломро мешунавад, лекин ташвиши ин зиндагӣ ва фиребандагии сарват каломро пахш мекунад, ва он бесамар мегардад. ²³ Кошташуда дар хоки нағз он кас аст, ки каломро мешунавад ва мефаҳмад ва бор ҳам меоварад: баъзе сад баробар, баъзе шаст ва баъзе сӣ».

Масал дар бораи алафи бегона дар миёни гандум

²⁴ Исо масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Подшоҳии Осмон монанди касест, ки дар киштзори худ тухми некӯ коштааст. ²⁵ Лекин ҳангоме ки одамон дар хоб буданд, душмани вай омада, дар миёни гандум алафи бегона кошт ва рафт. ²⁶ Чун киштзор сабзид, ва самараш ба назар намоён шуд, алафи бегона ҳам пайдо шуд. ²⁷ Ғулумони соҳиби киштзор омада, гуфтанд: “Эй хоҷа! Оё дар киштзори худ тухми некӯ нақоштаӣ? Пас алафи бегона аз кучо пайдо шуд?” ²⁸ Вай ба онҳо гуфт: “Ин кори душман аст”. Ғулумон ба вай гуфтанд: “Оё мехоҳӣ равем ва онро чида гирем?” ²⁹ Вай гуфт: “Не, мабодо дар вақти чида гирифтани алафи бегона гандумро ҳам аз реша канед. ³⁰ Бигзоред, ки то вақти дарав ҳар ду бо ҳам рӯянд; ва дар мавсими дарав ба даравгарон мегӯям: аввал алафи бегонаро чида гиреду барои сӯзондан банд-банд кунед; лекин гандумро дар анбори ман ҷамъ кунед”».

Масалҳо дар бораи донаи хардал ва хамиртуруш

³¹ Исо масали дигаре барои онҳо оварда, гуфт: «Подшоҳии Осмон монанди донаи хардалест, ки касе онро гирифта, дар киштзори худ коштааст, ³² ва гарчанде ки хурдтарини тухмҳост, чун рӯяд, аз ҳамаи растаниҳои боғ бузургтар мешавад ва дарахт мегардад, ба тавре ки парандагони осмон омада, дар шоҳаҳояш лона месозанд».

³³ Сипас масали дигаре ба онҳо гуфт: «Подшоҳии Осмон монанди хамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то тамоми хамир расид».

³⁴ Ҳамаи инҳоро Исо ба мардум бо масалҳо баён мекард, ва ба масал ба онҳо сухан намегуфт, ³⁵ то ба амал ояд каломе ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст:

“Даҳони Худро барои масалҳо мекушоям;

Чизҳоеро, ки аз вақти бунёдшавии ҷаҳон пинҳон мондааст, баён менамоям”.*

Маънидоди масал дар бораи алафи бегона

³⁶ Сипас Исо мардумро рухсати рафтан дода, ба хона даромад. Он гоҳ шогирдонаш назди Ё омада, гуфтанд: «Масали алафи бегонаи киштзорро ба мо фаҳмон». ³⁷ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Корандаи тухми некӯ Писари Одам аст. ³⁸ Киштзор ин ҷаҳон аст; ва тухми некӯ писарони Подшоҳӣ ҳастанд. Алафҳои бегона писарони шарир мебошанд; ³⁹ ва душмане ки онҳоро кошт, иблис аст. Мавсими дарав охири ин давра аст; ва даравгарҳо фариштаҳоянд. ⁴⁰ Пас, чӣ тавре ки алафҳои бегонаро ҷамъ карда, дар оташ месӯзонанд, охири ин давра низ ҳамоно тавр мешавад: ⁴¹ Писари Одам фариштаҳои Худро мефиристад, ва онҳо аз Подшоҳии Ё ҳамаи васвасакорон ва бадкирдоронро ҷамъ мекунанд ⁴² ва онҳоро ба кӯраи оташ мепартоянд; дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон мешавад. ⁴³ Он гоҳ росткорон дар Подшоҳии Падари худ чун офтоб дурахшон мешаванд. Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, шунавад!

Масалҳо дар бораи ганчи ниҳон, марворид ва тӯр

⁴⁴ Боз Подшоҳии Осмон монанди ганҷест, ки дар киштзор ниҳон бошад, ва онро касе ёфта, пинҳон кард; ва аз шодии он рафта, ҳар чи дошт, фуруҳт ва он киштзорро харид.

⁴⁵ Боз Подшоҳии Осмон монанди савдогарест, ки марворидҳои хуб мечуст; ⁴⁶ ва чун як марвориди гаронбаҳо ёфт, рафта, ҳар чи дошт, фуруҳт ва онро харид.

⁴⁷ Боз Подшоҳии Осмон монанди тӯрест, ки ба кӯл партофта шуд, ва ҳар навъ моҳӣ ба он даромад; ⁴⁸ ва чун пур шуд, онро ба соҳил кашиданд ва нишаста, хубҳоро дар зарфҳо ҷамъ карданд, лекин бадҳоро дур партофтанд. ⁴⁹ Дар охири ин давра ҳамин тавр мешавад: фариштаҳо берун омада, бадкоронро аз миёни росткорон ҷудо мекунанд, ⁵⁰ ва онҳоро ба кӯраи оташ мепартоянд; дар он ҷо гиря ва гичирроси дандон мешавад».

⁵¹ Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инро фаҳмидед?» Ба Ё гуфтанд: «Ҳа, эй Хоча!» ⁵² Ба онҳо гуфт: «Бинобар ин ҳар китобдоне ки дар Подшоҳии Осмон таълим ёфтааст, монанди соҳиби хонаест, ки аз ганҷинаи худ чизҳои нав ва кӯҳна берун меоварад».

Беимонии аҳли Носира

⁵³ Ҳангоме ки Исо ин масалҳоро ба охир расонд, аз он ҷо равона шуд, ⁵⁴ ва ба шаҳри Худ омада, онҳоро дар куништҳошон таълим дод, ба тавре ки онҳо ҳайрон монда, мегуфтанд: «Аз кучост дар Ё чунин ҳикмат ва муъҷизаҳо? ⁵⁵ Оё Ё писари устои хонасоз нест? Оё номи модараш Марям нест, ва бародаронаш Яъқуб, Юшо, Шимъун ва Яҳудо? ⁵⁶ Ва оё ҳамаи хоҳаронаш дар байни мо намебошанд? Пас, аз кучост дар Ё ҳамаи ин чизҳо?» ⁵⁷ Пас, аз Ё норозӣ буданд. Лекин Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр нест, ҷуз дар шаҳри худ ва дар хонаи худ». ⁵⁸ Ва дар он ҷо ба сабаби беимонии онҳо муъҷизаи бисёр нишон надод.

Кушта шудани Яҳё

14 Дар он вақт овозаи Исо ба гӯши ҳоким Ҳиродус* расид, ² ва ӯ ба хизматгори худ гуфт: «Ин Яҳёи Таъмиддиханда аст; вай аз мурдагон бархестааст, ва аз ин сабаб ин муъҷизаҳо аз вай ба амал меоянд». ³ Зеро Ҳиродус Яҳёро ба хогири Ҳиродия, зани бародари худ Филиппус, дастгир кард ва баста, ба зиндон партофта буд. ⁴ Зеро Яҳё ба вай гуфта буд: «Вайро ба занӣ гирифтани ту раво нест». ⁵ Ҳиродус Яҳёро куштан мехост, лекин аз мардум

14:1 Ҳиродус — Ҳиродуси Антипос писари Ҳиродуси Бузург буд ва зери итоати шоҳаншоҳи Рум дар Ҷалил ва Перея ҳукмронӣ мекард (Матто 2:1).

тарсид, чунки ўро пайғамбар медонистанд. ⁶ Аммо хангоме ки Ҳиродус зодрузи худро чашн мегирифт, духтари Ҳиродия дар пеш аҳли базм рақсид, ва ин ба Ҳиродус бисёр писанд афтод. ⁷ Аз ин рӯ ба вай савганд ёд карда, ваъда дод, ки ҳар он чи хоҳад, ба вай медиҳад. ⁸ Пас духтар, бо ангезиши модари худ, гуфт: «Сари Яҳёи Таъмиддиҳандаро дар ҳамин ҷо дар табақа ба ман тӯҳфа кун». ⁹ Подшоҳ ғамгин шуд. Лекин барои поси савгандаш ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, фармуд, ки дода шавад. ¹⁰ Ў кас фиристода, дар зиндон сари Яҳёро аз танаш ҷудо кард. ¹¹ Ва сари ўро дар табақа оварда, ба духтар доданд, ва онро вай ба модари худ бурд. ¹² Сипас шогирдони Яҳё омада, ҷасади вайро бардошта бурданду гӯр карданд; ва рафта, ба Исо хабар доданд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард

¹³ Чун Исо инро шунид, ба киштӣ савор шуда, аз он ҷо танҳо ба ҷои хилвате рафт. Аммо мардум, чун шуниданд, аз шаҳрҳо пиёда аз паси Ў равон шуданд. ¹⁴ Исо аз киштӣ берун омада, мардуми бисёрро дид, ва ба онҳо раҳмаш омад, ва беморони онҳоро шифо дод. ¹⁵ Чун бегоҳ шуд, шогирдонаш назди Ў омада, гуфтанд: «Ин ҷо ҷои беодам аст, вақт ҳам дер шуд. Мардумро рухсат деҳ, то ба деҳот рафта, барои худ хӯроке харанд». ¹⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Даркор нест, ки онҳо раванд. Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». ¹⁷ Ба Ў гуфтанд: «Мо дар ин ҷо танҳо панҷ нон ва ду моҳӣ дорем». ¹⁸ Гуфт: «Онҳоро ин ҷо назди Ман биёред». ¹⁹ Сипас мардумро фармуд, ки бар сабза шинанд, ва панҷ нону ду моҳиро гирифта, ба осмон нигаристу баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдонаш дод, ва шогирдонаш ба мардум доданд. ²⁰ Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд. ²¹ Хӯрандагон, ба ғайр аз занону кӯдакон, тақрибан панҷ ҳазор мард буданд.

Қадам задани Исо бар кӯл

²² Дарҳол Исо шогирдонашро фармуд, ки ба киштӣ савор шуда, пеш аз Ў ба соҳили дигар равона шаванд, то Ў мардумро рухсати рафтан диҳад. ²³ Пас аз он ки мардумро рухсати рафтан дод, барои

дуо гуфтан танҳо ба кӯҳе баромад. Бегоҳ шуд ва Ё он ҷо танҳо буд. ²⁴ Киштӣ ханӯз дар миёни кӯл буд ва ба мавҷҳо гирифта буд, чунки боди муҳолиф мевазид. ²⁵ Дар поси чоруми шаб* Исо бар кӯл қадам зада, назди онҳо омад. ²⁶ Шогирдон чун Ёро диданд, ки бар кӯл қадам мезанад, ба ҳарос афтада, гуфтанд: «Ин шабаҳ аст!» Ва аз тарс фарёд заданд. ²⁷ Лекин Исо дарҳол ба онҳо хитоб карда, гуфт: «Хотирҷамъ бошед; ин Манам, натарсед». ²⁸ Петрус дар ҷавоби Ё гуфт: «Хоҷаам! Агар ин Туй, ба ман фармо, то бар рӯи об назди Ту биёям». ²⁹ Гуфт: «Биё». Ва Петрус аз киштӣ баромада, бар рӯи об равона шуд, то назди Исо биёяд. ³⁰ Лекин чун боди сахтро дид, тарсид ва дар ҳолате ки ғарқ мешуд, фарёд зад: «Хоҷаам! Маро наҷот деҳ». ³¹ Исо фавран дасташро дароз карда, вайро нигоҳ дошт ва гуфт: «Эй сустимон! Чаро шубҳа кардӣ?» ³² Ҳангоме ки ба киштӣ даромаданд, бод ором шуд. ³³ Онҳое ки дар киштӣ буданд, назди Ё омада, саҷда карданд ва гуфтанд: «Ба ростӣ Ту Писари Худо ҳастӣ».

³⁴ Аз кӯл гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омаданд. ³⁵ Сокинони он ҷо Ёро шинохтанд ва ба тамоми гирду атроф касонро фиристода, ҳамаи беморонро назди Ё оварданд, ³⁶ ва аз Ё илтимос менамуданд, ки фақат ба домани либоси Ё даст расонанд; ва ҳар кӣ даст расонд, шифо ёфт.

Ривоятҳои пирон

15 Он гоҳ китобдонон ва фарисиён, ки аз Уршалим буданд, назди Исо омада, гуфтанд: ² «Чаро шогирдони Ту ривоятҳои пиронро вайрон мекунад? Онҳо пеш аз хӯрдани нон дастҳои худро намешӯянд». ³ Ё дар ҷавоби онҳо гуфт: «Чаро худ шумо ба хотири ривоятҳои худ фармудаи Худоро вайрон мекунед? ⁴ Худо фармудааст: “Падару модари худро эҳтиром намо”; ва “Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, бояд кушта шавад”.* ⁵ Лекин шумо мегӯед: “Касе ки ба падар ё модари худ гӯяд: ‘Ҳар ёрдаме ки аз ман гирифтад мумкин мебуд, ҳадия барои Худост’, набояд падар ё модари худро эҳтиром намояд”. ⁶ Ҳамин тавр

14:25 Поси чоруми шаб — соати 3 то 6.

15:4 Раҳой 20:12; Раҳой 21:17.

шумо фармудаи Худоро бо ривояти худ бартараф намудаед. ⁷Эй дурӯягон! Ишаъё дар бораи шумо некӯ пешгӯӣ карда, гуфтааст:

⁸«Ин мардум бо забони худ ба Ман наздик мешаванд
Ва бо лабони худ Маро эҳтиром мекунанд,
Лекин дилашон аз Ман дур аст.

⁹Пас, Маро беҳуда парастӣш мекунанд,

Зеро фармудаҳои инсониро таълим медиҳанд».*

¹⁰Сипас Исо мардумро даъват намуда, гуфт: «Гӯш диҳед ва фаҳмед: ¹¹На он чи ба даҳон мебарояд, одамро ҳаром мекунад; балки он чи аз даҳон мебарояд, одамро ҳаром мекунад». ¹²Он гоҳ шогирдонаш назди Ӯ омада, гуфтанд: «Оё медонӣ, ки фарисиён ин суханро шунида, аз ин норозӣ буданд?» ¹³Дар ҷавоб гуфт: «Ҳар ниҳоле ки Падари осмонии Ман нашинонда бошад, решақан мешавад. ¹⁴Онҳоро ба ҳоли худашон гузоред. Онҳо кӯроне ҳастанд, ки ба кӯрон роҳнамоӣ мекунанд. Ҳар гоҳ кӯре ба кӯри дигаре роҳнамоӣ кунад, ҳар ду дар чоҳ меафтанд».

¹⁵Петрус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Ин масалро ба мо фаҳмонда деҳ». ¹⁶Исо гуфт: «Оё шумо низ то ҳанӯз бефаҳм ҳастед? ¹⁷Оё ҳанӯз нафаҳмидед, ки ҳар он чи ба даҳон мебарояд, ба шикам меравад ва аз он берун мешавад? ¹⁸Лекин ҳар он чи аз даҳон мебарояд, аз дил пайдо мешавад; ва ин чизҳо одамро ҳаром мекунанд. ¹⁹Зеро аз дил фикрҳои бад, куштор, зино, фосиқӣ, дуддӣ, гувоҳии бардурӯғ ва куфр пайдо мешаванд. ²⁰Ин чизҳо одамро ҳаром мекунанд; лекин бо дасти ношуста хӯрок хӯрдан одамро ҳаром намекунад».

Зани канъонӣ

²¹Исо аз он ҷо берун шуда, ба ҳудуди Сур ва Сидун рафт. ²²Инак, як зани канъонӣ дар он ҳудуд пеш омада, фарёдкунон ба Ӯ гуфт: «Хоҷаам, Писари Довуд, ба ман марҳамат кун! Чунки духтарам саҳт девзада аст». ²³Лекин Исо ба вай ҳеҷ ҷавоб надод. Охир шогирдонаш назди Исо омада, илтимос карданд: «Вайро ҷавоб деҳ, чунки аз паси мо фарёд мезанад». ²⁴Дар ҷавоб гуфт: «Ман танҳо барои гӯсфандони гумшудаи хонадони Исроил фиристода

шудаам». ²⁵ Лекин зан омада, ба Ё сачда кард ва гуфт: «Хоҷаам! Ба ман ёрӣ деҳ». ²⁶ Дар ҷавоб гуфт: «Нони бачаҳоро гирифта, пеши сагон партофтан хуб нест». ²⁷ Зан гуфт: «Ҳа, Хоҷаам! Лекин сагон низ нонрезаҳоро, ки аз мизи хоҷаҳашон меафтанд, мехӯранд». ²⁸ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй зан, имони ту бузург аст! Он чи хостӣ, барои ту шавад». Духтари вай ҳамон соат шифо ёфт.

Сер шудани чор ҳазор мард

²⁹ Исо аз он ҷо рафта, назди кӯли Ҷалил омад ва ба кӯҳе баромада, дар он ҷо нишаст. ³⁰ Мардуми бисёре назди Ё бо лангон, кӯрон, гунгон, маъюбон ва хеле беморони дигар омада, онҳоро пеши пойҳои Исо гузоштанд. Ё онҳоро шифо дод, ³¹ ба тавре ки мардум гунгонро гӯё, маъюбонро солим, лангонро равон ва кӯронро бино дида, дар ҳайрат монданд. Ва Худои Исроилро ҳамду сано хонданд.

³² Исо шогирдонашро назди Худ даъват карда, гуфт: «Ба ин мардум дилам месӯзад, зеро се рӯз аст, ки назди Ман мебошанд, ва барои хӯрдан чизе надоранд. Намехоҳам онҳоро гурусна баргардонам, мабодо дар роҳ беҳол шаванд». ³³ Шогирдонаш ба Ё гуфтанд: «Аз кучо дар биёбон ин қадар нон ёбем, ки чунин тӯдаи одамонро сер кунем?» ³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Чанд нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафт нон, ва андак моҳии майда». ³⁵ Пас мардумро фармуд, ки бар замин шинанд. ³⁶ Он гоҳ ҳафт нон ва моҳиёро гирифт, шукр гуфт, пора кард ва ба шогирдонаш дод, ва шогирдон ба мардум доданд. ³⁷ Ҳама хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда бардоштанд. ³⁸ Хӯрандагон, ғайр аз занону кӯдакон, чор ҳазор мард буданд. ³⁹ Пас Исо мардумро рухсати рафтанд дода, ба кишти савор шуд ва ба ҳудуди Маҷдал омад.

Хамиртуруши фарисиён ва саддуқиён

16 Фарисиён ва саддуқиён омаданд ва Исоро озмуда, хоҳиш карданд, ки аломати осмонӣ ба онҳо нишон диҳад. ² Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шомгоҳон шумо мегӯед: “Ҳаво хуб мешавад, чунки осмон сурх аст”; ³ саҳарии барвақт мегӯед: “Имрӯз ҳаво бад мешавад, чунки осмон сурх ва гирифта мебошад”. Эй дурӯягон! Симои

осмонро фарқ карда метавонед, аммо аломатҳои замонҳоро фарқ карда наметавонед? ⁴ Насли бад ва зинокор аломате металабад, ва ба вай ғайр аз аломати Юнуси пайғамбар дода намешавад». Пас онҳоро тарк карда, равона шуд.

⁵ Чун шогирдон ба соҳили дигар гузаштанд, нон гирифтандро фаромӯш карда буданд. ⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Бохабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқииён ҳазар кунед». ⁷ Онҳо дар дили худ андешида мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки нон нагирифтаем». ⁸ Исо инро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Эй сустимонҳо, чаро дар дили худ андеша мекунад, ки нон нагирифтаед? ⁹ Оё ҳанӯз намефаҳмед ва дар ёд надоред он панҷ нон ва панҷ ҳазор нафар ва чанд сабадро, ки пур карда бардоштед, ¹⁰ ва он ҳафт нон ва чор ҳазор нафар ва чанд сабадро, ки пур карда бардоштед? ¹¹ Чаро намефаҳмед, ки ҳангоме ба шумо гуфтам, ки аз хамиртуруши фарисиён ва саддуқииён ҳазар кунед, дар бораи нон нагуфтаам?» ¹² Он гоҳ фаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо на аз хамиртуруши нон, балки аз таълими фарисиён ва саддуқииён ҳазар карданро фармудааст.

Эъгирофи Петрус

¹³ Ҳангоме ки Исо ба ҳудуди Қайсарияи Филиппус омад, аз шогирдони Худ пурсид: «Одамон Маро, ки Писари Одам ҳастам, чӣ касе мегӯянд?» ¹⁴ Гуфтанд: «Баъзе мегӯянд, ки Яҳёи Таъмиддиҳандай, баъзе мегӯянд, ки Илёсӣ, ва баъзе мегӯянд, ки Ирмиёй ё яке аз пайғамбаронӣ». ¹⁵ Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо Маро кӣ мегӯед?» ¹⁶ Шимъуни Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ, Писари Худои зинда ҳастӣ». ¹⁷ Он гоҳ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Хушо ту, эй Шимъун писари Юнус, чунки ҷисму хун инро ба ту ошкор накардааст, балки Падари Ман, ки дар осмон аст. ¹⁸ Ман ҳамчунин ба ту мегӯям: ту Петрус ҳастӣ; ва бар ин харсанг* Ман ҷамоати Худо бино мекунам, ва дарвозаҳои дунёи мурдагон бар он ғолиб намешаванд. ¹⁹ Калидҳои Подшоҳии Осмонро ба ту месупорам.

16:18 Петрус — “санг” (ба забони юнонӣ); харсанг — рамзи Масеҳ (2 Самуил 22:32; 1 Қуринтиён 3:11).

Он чи бар замин бандӣ, дар осмон баста мешавад; ва он чи бар замин кушой, дар осмон кушода мешавад*». ²⁰ Он гоҳ ба шогирдони Худ фармуд, то ба ҳеч кас нагӯянд, ки Ё Исои Масеҳ аст.

Бори аввал дар бораи марги Худ гуфтани Исо

²¹ Аз ҳамон вақт Исо ба фаҳмондан ба шогирдони Худ оғоз намуд, ки Ё бояд ба Уршалим равад ва аз дасти пирон, сардорони коҳинон ва китобдонон бисёр азоб кашад, ва кушта шавад, ва пас аз се рӯз бархезад. ²² Аммо Петрус Ёро ба як сӯ бурда, ба эътироз намудан сар кард: «Худо накунад, эй Хоҷа! Ин ба Ту ҳаргиз рӯй надиҳад!» ²³ Лекин Ё рӯ гардонда ба Петрус гуфт: «Эй шайтон, аз Ман дур шав! Ту васвасакоре барои Ман ҳастӣ, зеро ту на оид ба чизҳои илоҳӣ, балки оид ба чизҳои инсонӣ андеша мекуни».

²⁴ Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Агар касе аз пайи Ман омадан хоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд. ²⁵ Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳондан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро пайдо мекунад. ²⁶ Ба одам чӣ фоида дорад, ки тамоми дунёро ба даст оварад ва ҷони худро аз даст диҳад? Ё ки одамизод ба ивази ҷони худ чӣ фидияе* медиҳад? ²⁷ Зеро Писари Одам дар ҷалоли Падари Худ бо фариштаҳои Худ меояд, ва он вақт ба ҳар кас мувофиқи корҳояш сазо медиҳад. ²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Писари Одамро, ки дар Подшоҳии Худ меояд, набинанд, маргро намечашанд».

Дигаргун шудани Исо

17 Пас аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва бародари вай Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард. ² Дар он ҷо, дар пеши назари онҳо дигаргун шуд: чехрааш чун офтоб дурахшид, ва либосаш чун нур сафед гардид. ³ Инак, Мусо ва Илёс ба онҳо намоён шуданд, ки бо Исо гуфтугӯ

16:19 Бастан ... кушодан — муқоиса кунед бо Матто 18:18.

16:26 Фидия — мол ё чизе ки барои халосии ҷони худ ё каси дигар дода мешуд.

мекарданд. ⁴ Он гоҳ Петрус ба Исо гуфт: «Хоҷаам! Дар ин ҷо будани мо некӯст. Агар хоҳӣ, дар ин ҷо се соябон месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Илӛс». ⁵ Ҳанӯз вай сухан мегуфт ва инак абри дурахшандае бар онҳо соя андохт. Инак овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари дӯстдоштаи Ман, ки аз Ё хушнудам; Ёро гӯш кунед». ⁶ Чун шогирдон инро шуниданд, рӯй ба замин афтоданд ва бисёр тарсиданд. ⁷ Лекин Исо наздик омада, ба онҳо даст расонд ва гуфт: «Бархезед ва натарсед». ⁸ Онҳо чашмони худро кушода, ғайр аз Исо касеро надиданд.

⁹ Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо таъкид намуда, гуфт: «То Писари Одам аз мурдагон барнахезад, ин рӯёро ба касе нагӯед». ¹⁰ Шогирдонаш аз Ё пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Илӛс бояд аввал биёяд?» ¹¹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Дуруст аст, ки Илӛс аввал меояд ва ҳама чизро соз мекунад. ¹² Лекин ба шумо мегӯям, ки Илӛс алакай омад, ва онҳо вайро нашинохтанд, ва бо вай он чи хостанд, карданд. Писари Одам низ аз дасти онҳо азоб хоҳад дид». ¹³ Он гоҳ шогирдон фаҳмиданд, ки Ё дар бораи Яҳеи Таъмиддиханда ба онҳо сухан мегуфт.

Шифо ёфтани писари девзада

¹⁴ Чун онҳо назди тӯдаи мардум омаданд, марде пеш омада, назди Исо зону зад, ¹⁵ ва гуфт: «Хоҷаам! Ба писари ман марҳамат кун. Вай бемории шабгардӣ дорад ва саҳт азоб мекашад, чунки тез-тез ба оташ ё ба об меафтад. ¹⁶ Вайро назди шогирдони Ту овардам, вале шифо дода натавонистанд». ¹⁷ Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насали беимону качрафтор! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Вайро ин ҷо назди Ман биёред». ¹⁸ Пас Исо ба вай фармуд, ва дев аз вай берун рафт; ва он писар дарҳол шифо ёфт. ¹⁹ Шогирдонаш назди Исо омада, ба танҳой аз Ё пурсиданд: «Чаро мо онро берун карда натавонистем?» ²⁰ Исо ба онҳо гуфт: «Ба сабаби нобоварии шумо; зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ба андозаи донии хардал боварӣ дошта бошед ва ба ин кӯҳ гӯед: “Аз ин ҷо ба он ҷо кӯч кун”, он кӯч мекунад, ва ҳеҷ чиз барои шумо ғайриимкон нест. ²¹ Лекин ин чинс танҳо ба воситаи дуо ва рӯза берун меравад».

Бори дуҷум дар бораи марги Худ гуфтани Исо

²² Ҳангоме ки онҳо дар Ҷалил мегаштанд, Исо ба онҳо гуфт: «Писари Одам ба дасти одамон супурда мешавад. ²³ Онҳо Ёро мекушанд, ва дар рӯзи сеюм бармеҳезад». Ва онҳо бисёр ғамгин шуданд.

Андози ибодатгоҳ

²⁴ Чун онҳо ба Кафарнаҳум расиданд, ҷамъкунандагони андози ибодатгоҳ назди Петрус омада, гуфтанд: «Оё Устои шумо ду дирҳамро намедихад?» ²⁵ Гуфт: «Ҳа». Ва чун ба хона даромад, пеш аз он ки чизе гӯяд, Исо ба вай гуфт: «Эй Шимъун, фикри ту чист? Подшоҳони ҷаҳон боҷ ва андоз аз кихо мегиранд? Аз фарзандони худ ё аз бегонагон?» ²⁶ Петрус ба Ё гуфт: «Аз бегонагон». Исо ба вай гуфт: «Пас, фарзандон озоданд. ²⁷ Лекин барои он ки онҳоро норозӣ накунем, ба соҳили кӯл рафта, шаст парто, ва аввалин моҳиро, ки банд шуд, гир. Даҳонашро кушода, тангае* меёбӣ. Онро гирифта, барои Ман ва барои худат ба онҳо деҳ».

Масал дар бораи гӯсфанди гумшуда

18 Дар он соат шогирдон назди Исо омада, гуфтанд: «Кӣ дар Подшоҳии Осмон бузургтар аст?» ² Исо кӯдакero ҷеғ зада, дар миёни онҳо ба по гузошт, ³ ва гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар дигаргун нашавед ва монанди кӯдакон нагардед, ба Подшоҳии Осмон намедароед. ⁴ Пас, ҳар кӣ худро монанди ин кӯдак фурутан созад, дар Подшоҳии Осмон бузургтар аст; ⁵ ва ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдакero ба номи Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад. ⁶ Аммо ҳар кӣ яке аз ин хурдонро, ки ба Ман имон доранд, ба васваса андозад, барои вай беҳтар аст, ки санги осиее ба гарданаш овехта, дар қаъри баҳр ғарқ кунанд. ⁷ Вой бар ҳоли ҷаҳон ба сабаби васвасаҳо; зеро васвасаҳо ҳатман рӯй медиҳанд, лекин вой бар ҳоли он касе ки сабаби васваса гардад. ⁸ Пас, агар дастат ё поят туро ба васваса андозад, онҳоро бурида, аз худ дур парто; барои ту

17:27 Танга — дар асл: истатир (пули юнонӣ, ки ба 4 дирҳам баробар буд).

беҳтар аст, ки ланг ва ё шал шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду даст ва бо ду по ба оташи абадӣ партофта шавӣ. ⁹ Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро канда, аз худ дур парто; барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба ҳаёт дароӣ, аз ин ки бо ду чашм ба оташи дӯзах партофта шавӣ.

¹⁰ Огоҳ бошед, ки ҳеҷ яке аз ин хурдонро хор нашуморед; чунки ба шумо мегӯям, ки фариштаҳои онҳо дар осмон ҳамеша рӯи Падари Маро, ки дар осмон аст, мебинанд. ¹¹ Зеро Писари Одам омадааст, то гумшударо наҷот диҳад. ¹² Фикри шумо чист? Агар касе сад гӯсфанд дошта бошад, ва яке аз онҳо гум шавад, оё вай наваду нӯхро дар кӯҳсор гузошта, ба ҷустуҷӯи он як гумшуда намеравад? ¹³ Ва агар чунин шавад, ки онро ёбад, ба ростӣ ба шумо мегӯям: барои он яке бештар шодӣ мекунад, аз он ки барои он наваду нӯҳ гумнашуда. ¹⁴ Ба ҳамин тариқ, хости Падари шумо, ки дар осмон аст, ин нест, ки яке аз ин хурдон нобуд шавад.

Гуноҳ ва дуо дар ҷамоат

¹⁵ Агар бародарат нисбати ту гуноҳ кунад, рафта байни худат ва ӯ ба танҳои гуноҳашро фаҳмон. Агар ба сухани ту гӯш диҳад, бародари худро дарёфтӣ; ¹⁶ ва агар гӯш надихад, як ё ду каси дигарро ҳамроҳи худ гир, то аз забони ду ё се шоҳид ҳар сухан тасдиқ шавад.* ¹⁷ Агар ба онҳо гӯш надихад, ба ҷамоат гӯӣ; ва агар ба ҷамоат низ гӯш надихад, бигзор ӯ барои ту чун бутпараст ва ё чун бочгир бошад.

¹⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо бар замин бандед, дар осмон баста мешавад; ва он чи бар замин кушоед, дар осмон кушода мешавад.* ¹⁹ Ҳамчунин ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки агар ду нафар аз шумо бар замин дар бораи хоҳиш кардани ҳар чиз бо ҳам розӣ шаванд, аз тарафи Падари Ман, ки дар осмон аст, ба онҳо бахшида мешавад. ²⁰ Зеро дар ҷое ки ду ё се кас ба номи Ман ҷамъ шаванд, Ман дар миёни онҳо ҳастам».

18:16 Такрори Шариат 19:15.

18:18 Бандед ... кушоед — манъ кунед ... иҷозат диҳед; ба хорич қардан ва қабул қардани кас аз ҷамоат дахл дорад.

Масал дар бораи ғуломи бераҳм

²¹ Он гоҳ Петрус назди Исо омада, гуфт: «Хоҷаам! Чанд бор бародари худро, ки нисбати ман гуноҳ карда бошад, бахшам? Оё то ҳафт бор?» ²² Исо ба вай гуфт: «Ба ту намегӯям: “То ҳафт бор”, балки то ҳафтод бор ҳафт. ²³ Аз ин рӯ Подшоҳии Осмон монанди подшоҳест, ки мехост бо ғуломони худ ҳисобӣ кунад. ²⁴ Ҳангоме ки ба ҳисобӣ намудан сар кард, якеро назди вай оварданд, ки даҳ ҳазор талант* аз вай қарз дошт. ²⁵ Чун чизе барои адои қарз на дошт, хоҷааш фармуд, ки худаш, занаш, фарзандонаш ва ҳамаи дороияшро фурӯхта, қарзашро адо кунанд. ²⁶ Ғулом рӯй ба замин ниҳода, ба вай сачда бурд ва гуфт: “Хоҷаам! Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ҳамаашро ба ту адо мекунам”. ²⁷ Пас хоҷаи он ғулом, раҳмаш омада, вайро озод кард ва қарзашро ба вай бахшид. ²⁸ Лекин чун он ғулом берун рафт, яке аз рафиқони худро ёфт, ки аз ӯ сад динар* қарздор буд. Вайро саҳт дошта ва гулӯяшро фишурда, гуфт: “Он қарзатро ба ман адо кун”. ²⁹ Он рафиқаш ба пойҳои ӯ афтада ва илтимос намуда, гуфт: “Ба ман мӯҳлат деҳ, ва ман ба ту адо мекунам”. ³⁰ Аммо ӯ розӣ нашуд, балки рафта, вайро ба зиндон партофт, то даме ки қарзашро адо кунад. ³¹ Чун рафиқонаш ин воқеаро диданд, бисёр ғамгин шуданд ва назди хоҷаи худ омада, ҳар он чи рӯй дода буд, ба вай нақл карданд. ³² Он гоҳ хоҷааш ӯро назди худ даъват намуда, гуфт: “Эй ғуломи бадкор! Тамоми қарзатро ман ба ту бахшидам, чунки ту аз ман илтимос кардӣ. ³³ Оё туро низ лозим набуд, ки ба рафиқи худ марҳамат кунӣ, чунон ки ман ба ту марҳамат кардам?” ³⁴ Пас хоҷааш ба ҳашм омада, ӯро ба шиканҷакунандагон супурд, то даме ки тамоми қарзашро адо кунад. ³⁵ Ҳамин тавр Падари осмонии Ман бо шумо низ амал мекунад, агар ҳар яке аз шумо гуноҳҳои бародари худро аз самими дил набахшад».

Талоқ ва безанӣ

19 Ҳангоме ки Исо ин суханонро ба анҷом расонд, аз Ҷалил баромада, ба он сӯи Урдун, ба ҳудуди Яҳудия омад. ² Мардуми бисёре аз паси ӯ омаданд, ва ӯ онҳоро шифо дод.

18:24 Талант — тақрибан 36 килограмм нуқра ё тилло.

18:28 Динар — музди меҳнати як рӯзаи коргари одӣ (Матто 20:2).

³ Фарисиён наздик омаданд ва Ёро озмуданӣ шуда, гуфтанд: «Оё раво аст, ки мард зани худро бо ҳар сабаб талоқ диҳад?» ⁴ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё нахондаед, ки Офаридгор аз ибтидо онҳоро марду зан офарид?» ⁵ Ва гуфт: «Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад, ва ҳар ду як тан мешаванд»,* ⁶ ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд. Пас, он чиро, ки Худо бо ҳам пайваस्ताаст, одам набояд ҷудо кунад». ⁷ Ба Ё гуфтанд: «Пас чаро Мусо фармудааст, ки мард талоқномае дода, аз зан ҷудо шавад?» ⁸ Ба онҳо гуфт: «Ба сабаби дилсахтии шумо Мусо ба шумо иҷозат додааст, ки занони худро талоқ диҳед; лекин аз ибтидо чунин набуд. ⁹ Аммо Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ зани худро, ғайр аз сабаби фосиқӣ, талоқ диҳад ва зани дигаре гирад, зино мекунад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино мекунад». ¹⁰ Шогирдонаш ба Ё гуфтанд: «Агар аҳволи мард бо занаш чунин бошад, зан нагирифта беҳтар аст». ¹¹ Ба онҳо гуфт: «На ҳама ин каломро қабул кардан метавонанд, балки танҳо касоне ки ба онҳо ато шудааст. ¹² Зеро ахтаҳое* ҳастанд, ки аз шиками модар чунин таваллуд шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки аз дасти одамон ахта шудаанд; ва ахтаҳое ҳастанд, ки ба хотири Подшоҳии Осмон худро ахта кардаанд. Ҳар кӣ қабул карда метавонад, қабул кунад».

Исо ва кӯдакон

¹³ Дар ин вақт кӯдаконро назди Исо оварданд, то дастҳои Худо бар онҳо гузошта, дуо кунад. Лекин шогирдон ба онҳо моневъ шуданд. ¹⁴ Исо гуфт: «Кӯдаконро гузоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо моневъ нашавед, зеро Подшоҳии Осмон аз они чунин касон аст». ¹⁵ Пас дастҳои Худо ба онҳо гузошта, аз он ҷо равона шуд.

Ҷавони сарватманд

¹⁶ Инак, яке назди Исо омада, гуфт: «Эй Устоди некӯ! Чӣ кори нек кунам, то ҳаёти абадӣ ёбам?» ¹⁷ Ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ

19:4 Пайдоиш 1:27.

19:5 Пайдоиш 2:24.

19:12 Ахта — ба маънои маҷозӣ “безан”.

мегӯй? Ҳеч кас некӯ нест, ғайр аз Худо. Лекин агар меҳоҳӣ дохили ҳаёт шавӣ, фармудаҳоро нигоҳ дор». ¹⁸ Ба Ё гуфт: «Қадам фармудаҳоро?» Исо гуфт: «Одамкушӣ нақун; зино нақун; дуздӣ нақун; гувоҳии бардурӯғ надох; ¹⁹ падару модаратро эҳтиром намо; ва ёратро монанди худат дӯст дор». * ²⁰ Чавон ба Ё гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам; дигар чӣ камбудӣ дорам?» ²¹ Исо ба вай гуфт: «Агар комил шудан хоҳӣ, рафта, ҳар он чи дорӣ, фурӯш ва ба камбағалон деҳ, ва дар осмон ганҷе меёбӣ; ва омада, Маро пайравӣ кун». ²² Чун чавон ин суҳанро шунид, ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисёр дошт.

²³ Он гоҳ Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ба Подшоҳии Осмон даромадани сарватманд душвор аст. ²⁴ Ва боз ба шумо мегӯям: аз сӯроҳии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватманд ба Подшоҳии Худо дохил шавад». ²⁵ Чун шогирдон инро шуниданд, хеле ҳайрон шуда, гуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?» ²⁶ Исо ба онҳо нигоҳ карда, гуфт: «Барои одамизод ин ғайриимкон аст, лекин барои Худо ҳама чиз имконпазир аст».

²⁷ Он гоҳ Петрус дар ҷавоби Ё гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем; чӣ чизе насиби мо мешавад?» ²⁸ Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, шумо, ки Маро пайравӣ намудаед, дар ҳаёти нав, ҳангоме ки Писари Одам бар тахти ҷалоли Худ нишинад, шумо низ бар дувоздаҳ тахт нишаста, бар дувоздаҳ қабилаи Исроил доварӣ мекунед. ²⁹ Ва ҳар кӣ ба хотири номи Ман хонаҳо ё бародарон ё хоҳарон ё падар ё модар ё зан ё фарзандон ё киштзорҳоро тарк кунад, сад чандон меёбад ва вориси ҳаёти абадӣ мешавад. ³⁰ Лекин бисёре ки аввалин ҳастанд, охириин мешаванд, ва охириинҳо — аввалин.

Масал дар бораи коргарони тоқзор

20 Зеро Подшоҳии Осмон монанди соҳиби хонаест, ки саҳарии барвақт берун рафт, то барои тоқзори худ коргарон киро кунад. ² Ё бо коргарон рӯзе як динор паймон карда, онҳоро ба

токзори худ фиристод. ³ Тақрибан дар соати се* берун рафта, дигаронро дид, ки дар бозор бекор истодаанд, ⁴ ва ба онҳо гуфт: “Шумо низ ба токзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо медиҳам”. ⁵ Пас онҳо рафтанд. Боз тақрибан дар соатҳои шаш ва нӯҳ берун рафта, ҳамчунин кард. ⁶ Тақрибан дар соати ёздаҳ берун рафта, дигаронро дид, ки бекор истодаанд, ва ба онҳо гуфт: “Барои чӣ шумо тамоми рӯз дар ин ҷо бекор истодаед?” ⁷ Ба вай гуфтанд: “Касе моро киро накард”. Ба онҳо гуфт: “Шумо низ ба токзори ман равед, ва он чи ҳаққи шумо бошад, ба шумо медиҳам”.

⁸ Чун шом расид, соҳиби токзор ба амалдори худ гуфт: “Коргаронро ҷеғ зада, муздашонро аз охириҳо то аввалинҳо деҳ”. ⁹ Онҳое ки тақрибан дар соати ёздаҳ омада буданд, ҳар яке диноре гирифтанд. ¹⁰ Аввалинҳо омада, гумон карданд, ки бештар мегиранд. Лекин онҳо низ ҳар яке диноре гирифтанд. ¹¹ Чун гирифтанд, аз соҳиби хона шикоят карда, ¹² гуфтанд: “Ин охириҳо як соат кор карданд, ва ту онҳоро бо мо, ки саҳтӣ ва гармии рӯзро аз сар гузарондем, баробар донистӣ”. ¹³ Лекин вай дар ҷавоби яке аз онҳо гуфт: “Эй рафиқ! Ба ту беинсофӣ накардаам. Оё ту ба як динор бо ман паймон накардӣ? ¹⁴ Музди худро гирифта, рав. Мехоҳам ба ин охири монанди ту диҳам. ¹⁵ Оё ҳақ надорам, ки бо чизи худ он чи хоҳам, кунам? Оё аз он ки ман некдил ҳастам, ту ҳасад мебарӣ?” ¹⁶ Пас охириҳо аввалин мешаванд, ва аввалинҳо — охири; чунки даъватшудагон бисёранд, аммо интихобшудагон — кам».

Бори сеюм дар бораи марги Худ гуфтани Исо

¹⁷ Ҳангоме ки Исо ба Уршалим мерафт, дар роҳ дувоздаҳ шо-гирдашро танҳо ба тарафе бурда, ба онҳо гуфт: ¹⁸ «Инак, мо сӯи Уршалим меравем, ва Писари Одам ба дасти сардорони қоҳинон ва китобдонон супурда мешавад. Онҳо Ёро ба марг маҳкум ме-кунанд, ¹⁹ ва Ёро ба дасти ғайрияҳудиён месупоранд, то масхара намоянд, тозиёна зананд ва ба салиб кашанд. Аммо дар рӯзи сеюм Ё бармехезад».

20:3 Соати се — соати 9-и саҳар; яҳудиён соатҳои рӯзро аз баромадани офтоб то шиштани офтоб ба 12 соат тақсим мекарданд.

Хоҳиши писарони Забдой

²⁰ Он гоҳ модари писарони Забдой бо писарони худ назди Исо омада ва сачда бурда, аз Ё чизе илтимос кард. ²¹ Исо ба вай гуфт: «Чӣ хоҳиш дорӣ?» Гуфт: «Фармо, ки ду писари ман дар Подшоҳии Ту яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат шинанд». ²² Исо дар ҷавоб гуфт: «Шумо намефаҳмед чӣ мехоҳед. Оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, нӯшед ва он таъмидеро, ки Ман меёбам, ёбед?» Ба Ё гуфтанд: «Метавонем». ²³ Ба онҳо гуфт: «Косаи Маро менӯшед, ва таъмидеро, ки Ман меёбам, меёбед; лекин имконияти дар тарафи росту чапи Ман ништастан дар дасти Ман нест, ки диҳам; ҷуз ба онҳое ки аз ҷониби Падари Ман барояшон омода шуда бошад».

²⁴ Он даҳ нафар, чун инро шуниданд, аз он ду бародар норозӣ шуданд. ²⁵ Аммо Исо онҳоро назди Худ даъват карда, гуфт: «Шумо медонед, ки мирони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва бузургон бар онҳо фармонраво мешаванд. ²⁶ Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо бузург будан хоҳад, бояд хизматгузори шумо шавад; ²⁷ ва ҳар кӣ дар байни шумо аввалин будан хоҳад, бояд ғуломи шумо шавад; ²⁸ чунон ки Писари Одам низ на барои он омад, ки ба Ё хизмат кунад, балки барои он ки хизмат кунад ва ҷони Худо барои фидияи бисёр касон диҳад».

Шифо ёфтани ду кӯр

²⁹ Ҳангоме ки онҳо аз Ариҳо мебаромаданд, мардуми бисёре аз паси Исо мерафтанд. ³⁰ Инак, ду кӯр, ки дар канори роҳ нишаста буданд, гузаштани Исоро шунида, фарёдкунон гуфтанд: «Эй Хоҷа, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун». ³¹ Мардум онҳоро ба хомӯш шудан водор мекарданд, лекин онҳо боз ҳам бештар фарёд мезаданд: «Эй Хоҷа, Писари Довуд! Ба мо марҳамат кун». ³² Исо истода, онҳоро назди Худ даъват кард ва гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки барои шумо кунам?» ³³ Ба Ё гуфтанд: «Эй Хоҷа! Мехоҳем чашмони мо кушода шаванд». ³⁴ Пас Исо ба онҳо раҳм карда, ба чашмҳошон даст расонд. Дарҳол чашмҳошон бино гаштанд, ва онҳо аз паси Ё равона шуданд.

Ба Уршалим ворид шудани Исо

21 Чун ба Уршалим наздик шуда, ба Байт-Фочии назди кӯҳи Зайтун расиданд, Исо ду шогирдро фиристода, ² ба онҳо гуфт: «Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, равед. Дарҳол модахареро баста меёбед, ки куррааш назди вай аст. Онҳоро воз карда, назди Ман биёред. ³ Агар касе ба шумо ҳарфе занад, гӯед, ки Худованд ба инҳо эҳтиёҷ дорад; ва дарҳол онҳоро мефиристад». ⁴ Ин ҳама рӯй дод, то ба амал ояд каломе ки бо забони пайғамбар гуфта шудааст:

⁵ «Ба духтари Сион гӯед:

‘Инак, Подшоҳи ту бар харе,

Яъне куррае, бачаи модахаре савор шуда,

Бо фурутанӣ назди ту меояд’».*

⁶ Шогирдон рафтанд ва он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд.

⁷ Модахар ва курраро оварда, ҷомаҳои худро бар онҳо партофтанд, ва ӯ бар ҷомаҳо савор шуд. ⁸ Мардуми бисёре ҷомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ мегустурданд. ⁹ Мардуме ки аз пеш ва аз пас равона буданд, фарёд мекарданд:

«Хӯшионо ба Писари Довуд!

Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд!

Хӯшионо дар олами боло!»*

¹⁰ Ҳангоме ки ӯ ба Уршалим ворид шуд, тамоми аҳли шаҳр ба ҳаяҷон омада, мегуфтанд: «Ин кист?» ¹¹ Мардум мегуфтанд: «Ин аст Исои пайғамбар аз Носираи Ҷалил».

Пок кардани ибодатгоҳ

¹² Он гоҳ Исо ба ибодатгоҳи Худо даромада, ҳамаи онҳоеро, ки дар ибодатгоҳ харидуфурӯш мекарданд, берун ронд, мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппа кард. ¹³ Ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки “хонаи Ман хонаи дуо номида мешавад”».*

21:5 Закарё 9:9; духтари Сион — киноя аз шаҳри Уршалим; Сион дар асл яке аз тепаҳои Уршалим буда, бисёр вақт ҳамчун номи шаҳри Уршалим истифода мешавад.

21:9 Забур 118:25-26; хӯшионо — “наҷот деҳ” (ба забони ибрий).

21:13 Ишаъё 56:7.

аммо шумо онро дуздхона кардаед». ¹⁴ Дар ибодатгоҳ назди Ҷ кӯрон ва лангон омаданд, ва Ҷ онҳоро шифо дод. ¹⁵ Чун сардорони коҳинон ва китобдонон диданд, ки Ҷ муъҷизаҳоро ба амал овард, ва кӯдакон дар ибодатгоҳ “хӯшионо ба Писари Довуд!” гӯён хитоб мекарданд, норозӣ шуда, ¹⁶ ба Ҷ гуфтанд: «Оё Ту мешунавӣ, ки онҳо чӣ мегӯянд?» Исо ба онҳо гуфт: «Ҷа! Магар нахондаед: “Аз даҳони кӯдакон ва ширмакон ситоишро ба вучуд овардаӣ?”* ¹⁷ Пас онҳоро тарк карда, аз шаҳр сӯи Байт-Анён рафт ва шабро дар он ҷо гузаронд.

Дарахти анҷири хушкшуда

¹⁸ Саҳарии барвақт, ҳангоме ки Исо ба шаҳр бармегашт, гурусна монд. ¹⁹ Дар сари роҳ дарахти анҷире дида, назди он рафт ва ғайр аз барғҳо, чизе бар он наёфта, ба он гуфт: «Пас аз ин то абад мевае аз ту нарӯяд». Ҷамон дам дарахти анҷир хушк шуд. ²⁰ Шогирдон инро дида, ҳайрон монданд ва гуфтанд: «Чӣ гуна ин дарахти анҷир зуд хушк шуд?» ²¹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар имон дошта бошед ва шубҳа накунед, на танҳо онро, ки ба дарахти анҷир рӯй дод, ба амал меоваред, балки агар ба ин кӯҳ гӯед, ки “бархеста, худро ба баҳр парто”, — чунин мешавад. ²² Ҷар он чи дар дуо бо имон хоҳиш кунед, ба даст меоваред».

Масъалаи ҳуқуқи Исо

²³ Ҷангоме ки Исо ба ибодатгоҳ омада таълим меод, сардорони коҳинон ва пирони қавм назди Ҷ омада, гуфтанд: «Бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунӣ? Кӣ ин ҳуқуқро ба Ту додааст?» ²⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам. Агар онро ба Ман гӯед, Ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунам. ²⁵ Таъмиди Яҳё аз кучо буд, аз осмон ё аз инсон?» Онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки “аз осмон буд”, Ҷ мегӯяд: “Пас чаро ба вай бовар накардед?” ²⁶ Ва агар гӯем, ки “аз инсон буд” — аз мардум метарсем, чунки ҳама Яҳёро пайғамбар медонанд». ²⁷ Пас дар ҷавоби Исо гуфтанд:

«Намедонем». Ё ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунам.

Масал дар бораи ду фарзанд

²⁸ Лекин фикри шумо чист? Шахсе ду фарзанд дошт. Назди якумӣ омада, гуфт: “Писарам! Имрӯз ба тоқзори ман рафта кор кун”. ²⁹ Дар ҷавоб гуфт: “Намехоҳам”; аммо баъд пушаймон шуд ва рафт. ³⁰ Назди дуюмӣ омада, ҳамон гапро гуфт. Вай дар ҷавоб гуфт: “Меравам, эй хоҷа”; ва нарафт. ³¹ Кадом як аз ин ду нафар хоҳиши падарро ба ҷо овард?» Ба Ё гуфтанд: «Якумӣ». Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки боқгирон ва фоҳишагон пеш аз шумо ба Подшоҳии Худо дохил мешаванд. ³² Чунки Яҳё назди шумо бо роҳи росткорӣ омад, ва шумо ба ӯ бовар накардед, лекин боқгирон ва фоҳишагон ба ӯ бовар карданд; ва шумо, инро дида, пас аз он ҳам пушаймон нашудед, то ба ӯ бовар кунед.

Масал дар бораи тоқдорон

³³ Масали дигаре шунавед. Соҳиби хонае буд, ки тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште дар он сохт, бурҷе барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт. ³⁴ Чун мавсими мева расид, ғуломони худро назди тоқдорон фиристод, то меваи худро гирад. ³⁵ Лекин тоқдорон ғуломони ӯро гирифта, баъзеро заданд, баъзеро куштанд ва баъзеро сангборон карданд. ³⁶ Боз ӯ ғуломони дигарро фиристод, ки аз пештара зиёдтар буданд. Ба онҳо низ ҳамон тавр амал карданд.

³⁷ Дар охир писари худро назди онҳо фиристода, гуфт: “Аз писарам шарм хоҳанд дошт”. ³⁸ Лекин тоқдорон чун писарро диданд, ба якдигар гуфтанд: “Ин ворис аст; биёед, вайро кушем ва соҳиби мерос шавем”. ³⁹ Ва ӯро гирифта, аз тоқзор берун бароварданд ва куштанд. ⁴⁰ Пас, чун соҳиби тоқзор ояд, бо он тоқдорон чӣ мекунад?» ⁴¹ Ба Ё гуфтанд: «Он бадкоронро бо саҳтӣ нобуд карда, тоқзорро ба тоқдорони дигаре месупорад, то ки меваро дар мавсимаш ба ӯ диҳанд». ⁴² Исо ба онҳо гуфт: «Магар дар Китоб ҳаргиз нахондаед:

“Санге ки бинокорон рад карданд,
Санги сари гӯшаи бино гардид.

Ин аз ҷониби Худованд шуд
 Ва дар назари мо ҳайратангез аст”?*

⁴³ Бинобар ин ба шумо мегӯям, ки Подшоҳии Худо аз шумо гирифта, ба халқе дода мешавад, ки меваи онро биёрад. ⁴⁴ Ҳар кӣ бар ин санг афтад, пора-пора мешавад; ва агар он бар касе афтад, вайро гард-гард мекунад». ⁴⁵ Сардорони коҳинон ва фарисиён масалҳои ӯро шунида, донистанд, ки ӯ дар бораи онҳо сухан меронад. ⁴⁶ Пас хоستانд ӯро дастгир кунанд; лекин аз мардум тарсиданд, чунки ӯро пайғамбар медонистанд.

Масал дар бораи базми арӯсӣ

22 Исо суханаширо бо масалҳо давом дода, ба онҳо гуфт: ² «Подшоҳии Осмон монанди подшоҳест, ки барои писари худ базми арӯсӣ барпо кард. ³ Ӯ ғуломони худро фиристод, то ки даъватшудагонро ба базми арӯсӣ чеғ зананд. Лекин онҳо нахоستانд биёянд. ⁴ Боз ғуломони дигарро фиристод ва гуфт: “Ба даъватшудагон гӯед, ки ‘инак, дастархони худро орастаам, говҳо ва парвориҳои ман кушта шудаанд, ва ҳама чиз тайёр аст; ба базми арӯсӣ биёед”». ⁵ Лекин онҳо эътибор надода, яке ба киштзори худ ва дигаре ба савдои худ рафтанд. ⁶ Ва дигарон ғуломони ӯро гирифта, ҳақорат доданд ва куштанд. ⁷ Подшоҳ, чун инро шунид, хашмгин шуд ва лашкарҳои худро фиристода, он кушандагонро нобуд кард ва шаҳрашонро оташ зад. ⁸ Он гоҳ ба ғуломони худ гуфт: “Базми арӯсӣ тайёр аст, лекин даъватшудагон сазовори он набуданд. ⁹ Пас, ба сари гузар бароед ва ҳар киро ёбед, ба базми арӯсӣ даъват кунед”. ¹⁰ Ғуломон ба сари роҳҳо баромада, ҳар киро ёфтанд, хоҳ нек буд хоҳ бад, чамъ карданд; ва базмгоҳ аз меҳмонон пур шуд. ¹¹ Подшоҳ барои дидани аҳли маҷлис даромада, шахсеро дид, ки ҷома барои базми арӯсӣ напӯшидааст. ¹² Ба вай гуфт: “Эй рафиқ, чӣ тавр ба ин ҷо даромадӣ, дар ҳолате ки ҷома барои базми арӯсӣ надорӣ?” Лекин вай хомӯш монд. ¹³ Подшоҳ ба хизматгузори худ гуфт: “Дасту пой вайро баста, ба торикии берун бароварда партоед: дар он ҷо гиря ва ғичирроси дандон

мешавад”. ¹⁴Чунки даъватшудагон бисёранд, аммо интихобшудагон — кам».

Масъалаи андоз

¹⁵ Он вақт фарисиён рафта, маслиҳат карданд, ки чӣ тавр Исро аз сухани Худаш ба дом афтонанд. ¹⁶ Онҳо шогирдони худро бо ҳиродиён* назди Ё фиристода, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳастӣ ва роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ ва аз касе парвое надорӣ, чунки ҳеҷ рӯйбинӣ намекуни. ¹⁷ Пас ба мо гӯй, ки фикри Ту чист? Оё ба шоҳаншоҳ* андоз додан раво аст, ё не?» ¹⁸ Аммо Исо бадандешии онҳоро дарёфта, гуфт: «Эй дурӯягон, чаро Маро меозмод? ¹⁹ Тангаи андозро ба Ман нишон диҳед». Онҳо ба Ё диноре оварданд. ²⁰ Ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва навишта аз они кист?» ²¹ Ба Ё гуфтанд: «Аз они шоҳаншоҳ». Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они шоҳаншоҳ аст, ба шоҳаншоҳ диҳед, ва он чи аз они Худост — ба Худо». ²² Чун инро шуниданд, ҳайрон монданд ва Ёро гузошта, рафтанд.

Масъалаи растохез

²³ Ҳамон рӯз саддуқиён, ки растохезро инкор мекунанд, назди Исо омада, пурсиданд: ²⁴ «Эй Устод! Мусо гуфтааст, ки агар касе мурад ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад.* ²⁵ Назди мо ҳафт бародар буданд. Якумӣ зан гирифта, мурд ва чун фарзанд надошт, занашро ба бародари худ гузошт; ²⁶ ҳамчунин дуюмӣ ва сеюмӣ, то ҳафтум. ²⁷ Баъд аз ҳама зан низ мурд. ²⁸ Пас, дар рӯзи растохез вай зани кадоме аз он ҳафт мешавад? Зеро ҳама вайро ба занӣ гирифта буданд». ²⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо гумроҳ ҳастед, аз он рӯ ки на Китобро медонед, на қуввати Худоро. ³⁰ Зеро дар растохез на зан мегиранд ва на шавҳар мекунанд, балки монанди фариштаҳои Худо дар осмон мебошанд.

22:16 Ҳиродиён — пайравони Ҳиродус, ки бо румиён муносибати дӯстона доштанд.

22:17 Шоҳаншоҳ — дар асли юнонӣ “қайсар”, яъне шоҳаншоҳи Рум.

22:24 Такрори Шариат 25:5.

³¹ Аммо дар бораи растохези мурдагон оё каломеро, ки Худо ба шумо гуфтааст, нахондаед: ³² «Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб?»* Худо на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст». ³³ Мардум шунида, аз таълими Ё дар ҳайрат монданд.

Масъалаи фармудаи бузургтар

³⁴ Аммо чун фарисиён шуниданд, ки Исо даҳони саддуқиёро бастааст, бо ҳам чамъ омаданд. ³⁵ Яке аз онҳо, ки шариатдон буд, барои озмудани Ё савол дода, гуфт: ³⁶ «Эй Устод! Кадом фармуда дар Таврот бузургтар аст?» ³⁷ Исо ба вай гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дил ва бо тамоми ҷон ва бо тамоми хуши худ дӯст дор».* ³⁸ Ҳамин аст фармудаи муҳимтарин ва бузургтарин. ³⁹ Дуюмаш монанди он аст: «Ёратро монанди худат дӯст дор».* ⁴⁰ Бар ин ду фармуда тамоми Таврот ва навиштаҳои пайғамбарон асос ёфтаанд».

Масъалаи Масеҳ

⁴¹ Ҳангоме ки фарисиён бо ҳам чамъ омаданд, Исо ба онҳо савол дода, ⁴² гуфт: «Дар бораи Масеҳ чӣ фикр доред? Ё писари кист?» Ба Ё гуфтанд: «Писари Довуд». ⁴³ Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ гуна Довуд, бо илҳоми Рӯҳ, Ёро Худованд номида, чунин мегӯяд:

⁴⁴ «Худованд ба Худованди ман гуфт:

‘Аз дасти рости Ман нишин,

То даме ки душманони Туро пойандози Ту созам’?»*

⁴⁵ Модом ки Довуд Ёро Худованд меномад, чӣ гуна Ё писари вай будааст?» ⁴⁶ Ҳеч кас дар ҷавоби Ё сухане гуфта натавонист; ва пас аз он рӯз касе ҷуръат накард, ки аз Ё чизе пурсад.

Дурӯягии китобдонон ва фарисиён

23 Он гоҳ Исо ба мардум ва ба шогирдони Худ хитоб кард ² ва гуфт: «Китобдонон ва фарисиён бар курсии Мусо

22:32 Раҳой 3:6.

22:37 Такрори Шариат 6:5.

22:39 Ибодат 19:18.

22:44 Забур 110:1.

нишастаанд. ³ Пас, он чи ба шумо гӯянд, ба ҷо оваред ва риоя кунед; лекин аз рӯи корҳои онҳо рафтор накунад, чунки мегӯянд ва намекунанд. ⁴ Борҳои гарон ва душворро баста, бар дӯши одамон мегузоранд, лекин худашон намехоҳанд онҳоро ҳатто бо як ангушт ҳаракат диҳанд. ⁵ Ҳамаи корҳои худро барои он мекунанд, ки ба одамон нишон диҳанд: оятдонҳои худро васеътар мекунанд ва пӯпакҳои ҷомаи худро калонтар месозанд*. ⁶ Онҳо дӯст медоранд, ки дар зиёфатҳо болонишин бошанд ва дар ҷойҳои беҳтарини куништҳо нишинанд, ⁷ ва дар кӯчаву бозор одамон ба онҳо салом гӯянд ва онҳоро “Устод! Устод!” номанд.

⁸ Лекин шумо набояд устод номида шавед, чунки Устоди шумо якест, яъне Масеҳ аст, ва ҳамаи шумо бародаронед. ⁹ Ҳамчунин ҳеч касро дар замин падари худ наномед, чунки Падари шумо якест, ки дар осмон аст. ¹⁰ Ва набояд роҳнамо номида шавед, зеро Роҳнамои шумо якест, яъне Масеҳ аст. ¹¹ Бузургтарини шумо хизматгузори шумо бошад. ¹² Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст мегардад; ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарбаланд мегардад.

¹³ Вой бар шумо, эй китобдонон ва фарисиёни дурӯя, ки хонаҳои бевазанонро фуру мебаред ва намоишкорона дуру дароз дуо мегӯед. Ба ин сабаб саҳттар маҳкум мешавед. ¹⁴ Вой бар шумо, эй китобдонон ва фарисиёни дурӯя, ки дари Подшоҳии Осмонро пеши одамон мебандед; чунки на худ медароед ва на мегузоред онҳое ки даромадан мехоҳанд, дароянд.

¹⁵ Вой бар шумо, эй китобдонон ва фарисиёни дурӯя, ки баҳр ва хушкиро давр мезанед, то якеро ба дини худ гардонед; ва хангоме ки ин ба шумо муяссар шавад, вайро ду баробар аз худатон зиёдтар писари дӯзах месозед. ¹⁶ Вой бар шумо, эй пешвоёни кӯр, ки мегӯед: “Ҳар кӣ ба ибодатхона қасам хӯрад, ҳеч гап не; лекин ҳар кӣ ба тиллои ибодатхона қасам хӯрад, бояд вафо кунад”. ¹⁷ Эй

23:5 Оятдон — Чор порчаро аз матни Таврот бар коғази пӯст навишта, дар оятдони чармӣ ҷой медоданд ва ин қутгичаро бо тасмаҳои дарози чармӣ мепайвастанд; дар вақти ибодат марди яҳудӣ якто оятдонро ба сари худ ва яктои дигари онро ба дасти чапи худ мебастанд. Пӯпак — Марди яҳудӣ дар ҳаёти ҳаррӯзаи худ аз болои либоси тағ ҷомаи махсусе мепӯшид; дар чор гӯшаи ин ҷома мувофиқи Ададҳо 15:37-41 пӯпак овехта мешуд.

аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш бузургтар аст: тилло ё ибодатхона, ки тиллоро муқаддас мегардонад? ¹⁸ Ҳамчунин мегӯед: “Ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ҳеҷ гап не; лекин ҳар кӣ ба қурбоние ки бар он аст, қасам хӯрад, бояд вафо кунад”. ¹⁹ Эй аблаҳон ва кӯрон! Кадомаш бузургтар аст: қурбонӣ ё қурбонгоҳ, ки қурбониро муқаддас мегардонад? ²⁰ Пас, ҳар кӣ ба қурбонгоҳ қасам хӯрад, ба он ва ба ҳар чи бар он аст, қасам хӯрдааст. ²¹ Ва ҳар кӣ ба ибодатхона қасам хӯрад, ба он ва ба Ў, ки сокини он буд, қасам хӯрдааст. ²² Ва ҳар кӣ ба осмон қасам хӯрад, ба тахти Худо ва ба Ў, ки бар он ништааст, қасам хӯрдааст.

²³ Вой бар шумо, эй китобдонон ва фарисиёни дурӯя, ки аз пудина, шибит ва зира даҳяк медиҳед, лекин бузургтарин фармуदाҳои Таврот, яъне инсоф, марҳамат ва имонро тарк кардаед. Бояд онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед. ²⁴ Эй пешвоёни кӯр, ки пашшаро софӣ карда, шутурро фурӯ мебаред!

²⁵ Вой бар шумо, эй китобдонон ва фарисиёни дурӯя, ки беруни пиёла ва табақро тоза мекунед, дар ҳоле ки даруни онҳо аз дуздӣ ва беинсофӣ пур аст. ²⁶ Эй фарисии кӯр! Аввал даруни пиёла ва табақро тоза кун, то беруни он низ тоза бошад.

²⁷ Вой бар шумо, эй китобдонон ва фарисиён, ки монанди қабрҳои сафед кардашуда* ҳастед, ки аз берун зебо метобанд, лекин дарунашон аз устухонҳои мурдагон ва ҳар хел нопокӣ пур аст. ²⁸ Ҳамчунин шумо низ аз берун ба одамон росткор метобед, лекин дарунатон аз дурӯягӣ ва бадӣ пур аст.

²⁹ Вой бар шумо, эй китобдонон ва фарисиёни дурӯя, ки мақбараҳои пайғамбаронро месозед ва биноҳои ёдгории росткоронро ороиш медиҳед ³⁰ ва мегӯед: “Агар дар айёми падарони худ мебудем, дар рехтани хуни пайғамбарон ба онҳо шарик намешудем”. ³¹ Ба ҳамин роҳ худатон бар зидди худ гувоҳӣ медиҳед, ки фарзандони кушандагони пайғамбарон ҳастед. ³² Пас, кори падарони худро ба охир расонед! ³³ Эй морон ва афъизодагон! Аз маҳкумияти дӯзах чӣ тавр гурихта метавонед? ³⁴ Бинобар ин, инак, Ман назди

23:27 Қабрҳои сафед кардашуда — Қабрҳоро сафед мекарданд, то мардум боэҳтиёт бошанд ва худро нопок накунанд (Ададҳо 19:11).

шумо пайғамбарон ва хирадмандон ва китобдононро мефиристам; ва шумо баъзеро мекушед ва баъзеро ба салиб мекашед, ва баъзеро дар куништҳои худ тозиёна зада, аз шаҳре ба шаҳре таъқиб мекунед. ³⁵ Пас, тамоми хуни росткорон, ки бар замин рехта шуд, бар сари шумо фуруд меояд, аз хуни Ҳобили росткор то хуни Закарё писари Баракё, ки вайро шумо дар миёни ибодатхона ва қурбонгоҳ куштед. ³⁶ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин ҳама бар сари ин насл меояд.

³⁷ Эй Уршалим, Уршалим, ки пайғамбаронро мекушӣ ва онҳоро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор хостам фарзандони туро чамъ кунам, монанди мокиёне ки чӯҷаҳои худро зери болаш чамъ мекунад, ва шумо нахостед! ³⁸ Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад. ³⁹ Зеро ба шумо мегӯям: аз ин пас Маро намебинед, то даме ки гӯед: “Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд!”»*

Охирзамон ва омадани Писари Одам

24 Ҳангоме ки Исо аз ибодатгоҳ баромада, равон шуд, шогирдонаш назди Ӯ омаданд, то иморатҳои ибодатгоҳро ба Ӯ нишон диҳанд. ² Исо ба онҳо гуфт: «Оё ҳамаи инҳоро мекунед? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар ин ҷо санге бар санге наместон; ҳамааш хароб мешавад». ³ Ҳангоме ки Ӯ бар кӯҳи Зайтун нишаста буд, шогирдонаш ба танҳои назди Ӯ омада, пурсиданд: «Моро огоҳ кун, ки ин кай рӯй медиҳад? Ва аломати омадани Ту ва охири ин давра чӣ гуна аст?»

⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ҳушёр бошед, ки касе шуморо гумроҳ накунад. ⁵ Зеро бисёр касон бо номи Ман омада, мегӯянд, ки “ман Масеҳ ҳастам”, ва мардуми бисёрро гумроҳ мекунанд. ⁶ Ҳамчунин ҷангҳо ва овозаи ҷангҳоро мешунавед. Огоҳ бошед, натарсед; чунки ҳамаи ин бояд рӯй диҳад; лекин ин ҳанӯз поёни кор нест. ⁷ Зеро ҳалқе бар зидди ҳалқе ва подшоҳие бар зидди подшоҳие бармехезад, ва дар ҳар ҷо гуруснагиҳо, вабоҳо ва

заминчунбиҳо рӯй медиҳанд. ⁸ Аммо ҳамаи инҳо саршавии дард-ҳои зоиш мебошанд.

⁹ Он гоҳ шуморо ба шиканчаҳо супурда, мекушанд. Ҳамаи халқҳо барои номи Ман аз шумо нафрат мекунанд. ¹⁰ Дар он замон бисёр касон ба васваса меафтанд, ва якдигарро таслим мекунанд ва ба якдигар кина меварзанд. ¹¹ Бисёр пайғамбарони дурӯғин ба майдон омада, мардуми зиёдро гумроҳ мекунанд. ¹² Ба сабаби афзудани бадӣ, муҳаббати бисёр касон сард мешавад. ¹³ Лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот меёбад. ¹⁴ Ва ин Инчили Подшоҳӣ дар тамоми ҷаҳон мавъиза карда мешавад, то барои ҳамаи халқҳо шаҳодате шавад. Он гоҳ поёни кор фаро мерасад.

¹⁵ Пас, чун нафратоварии харобиро, ки Дониёли пайғамбар ба забон овардааст*, дар ҷои муқаддас бар по бинед, — ҳар кӣ хонад, диққат диҳад, — ¹⁶ он гоҳ онҳое ки дар Яҳудия мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд. ¹⁷ Ҳар кӣ бар бом бошад, барои гирифтани чизе аз хонаи худ поён нафурояд; ¹⁸ ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад. ¹⁹ Вой бар ҳомиладорон ва ширдорон дар он рӯзҳо! ²⁰ Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон ва ё рӯзи шанбе рӯй надихад. ²¹ Зеро дар он рӯзҳо чунон мусибати бузурге мешавад, ки аз ибтидои ҷаҳон то ҳол нашудааст, ва бори дигар намешавад. ²² Агар он айём кӯтоҳ намешуд, ҳеч кас наҷот намеёфт. Лекин ба хотири интиҳобшудагон он айём кӯтоҳ мешавад.

²³ Дар он вақт агар касе ба шумо гӯяд: “Инак, Масеҳ дар ин ҷост” ё “дар он ҷост”, бовар накунед. ²⁴ Зеро масеҳони дурӯғин ва пайғамбарони дурӯғин ба майдон омада, аломатҳо ва муъҷизаҳои бузурге нишон медиҳанд, то ки, агар мумкин бошад, интиҳобшудагонро низ гумроҳ кунанд. ²⁵ Инак, Ман пешакӣ ба шумо гуфтам. ²⁶ Пас, агар ба шумо гӯянд: “Инак, дар биёбон аст”, — берун наравед; “инак, дар ҳучра аст”, — бовар накунед. ²⁷ Зеро, чунон ки барқ дар шарқ падида омада, дар ғарб ҳам намудор мегардад, омадани Писари Одам чунин мешавад. ²⁸ Зеро ҳар ҷо, ки лошае бошад, каргасон дар он ҷо ҷамъ мешаванд.

²⁹ Фавран, пас аз мусибати он рӯзҳо, офтоб хира мешавад, ва моҳ рӯшноии худро намедиҳад, ва ситорагон аз осмон фурӯ мерезанд, ва қувваҳои осмон ба ларза меоянд. ³⁰ Он гоҳ аломати Писари Одам дар осмон намудор мешавад; ва он гоҳ ҳамаи қабилаҳои рӯи замин навҳа мекунанд ва Писари Одамро мебинанд, ки бо қуввату ҷалоли бузург бар абрҳо меояд. ³¹ Ӯ фариштаҳои Худро бо карнайи баландовоз мефиристад, ва онҳо интихобшудагони Ӯро аз чор тараф, аз як канори осмон то канори дигараш гирд меоваранд.

Бедор бошед

³² Акнун аз дарахти анҷир масал омӯzed: чун шохааш нарм шуда, барг бароварад, медонед, ки тобистон наздик аст. ³³ Ҳамчунин шумо чун ҳамаи ин чизҳоро мебинед, донед, ки Ӯ наздик аст, назди дар аст. ³⁴ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: то ин ҳама рӯй надиҳад, ин насл дарнамегузарад. ³⁵ Осмону замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

³⁶ Аммо он рӯзу соатро, ғайр аз Падари Ман, ҳеҷ кас намедонад, ҳатто фариштаҳои осмон намедонанд. ³⁷ Чунон ки дар айёми Нӯҳ буд, дар омадани Писари Одам низ чунин мешавад. ³⁸ Зеро, чунон ки дар айёми пеш аз тӯфон, то он рӯзе ки Нӯҳ ба киштӣ даромад, мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд ва шавҳар мекарданд, ³⁹ ва чизе намефаҳмиданд, то даме ки тӯфон омада, ҳамаро бо худ бурд, — омадани Писари Одам низ чунин мешавад. ⁴⁰ Он вақт аз ду нафаре ки дар киштзор ҳастанд, яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад; ⁴¹ ва аз ду зане ки бо дастос машғуланд, яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад. ⁴² Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Худованди шумо дар кадом соат меояд.

⁴³ Ҳаминро донед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дар кадом поси шаб дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки девори хонаашро сӯрох кунад. ⁴⁴ Бинобар ин шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд.

⁴⁵ Пас он ғуломи бовафо ва доно кист, ки хоҷааш вайро бар хизматгорони худ таъйин карда бошад, то ба онҳо дар сари вақт хӯрок диҳад? ⁴⁶ Хушо он ғуломе ки хоҷааш омада, вайро машғули

ҳамин кор ёбад. ⁴⁷Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вайро бар тамоми дорони худ таъйин мекунад. ⁴⁸Лекин агар он ғулом бадкирдор бошад ва дар дили худ гӯяд, ки “хоҷаи ман ба зудӣ намеояд”, ⁴⁹ва ба задани ғуломони дигар сар кунад ва бо бадмастон ба хӯрдан ва нӯшидан машғул шавад, ⁵⁰хоҷаи он ғулом дар рӯзе ки ӯ мунтазир нест, ва дар соате ки гумон надорад, меояд, ⁵¹ва ӯро ду пора карда, насибашро бо дурӯягон баробар мекунад: дар он ҷо гиря ва ғичирроси дандон мешавад.

Масал дар бораи даҳ бокира

25 Дар он замон Подшоҳии Осмон монанди даҳ бокира мешавад, ки чароғҳои худро бардошта, ба пешвози домод берун рафтанд. ²Панҷ нафари онҳо доно ва панҷ нафар нодон буданд. ³Нодонон чароғҳои худро гирифтанд, вале бо худ равшан нагирифтанд; ⁴лекин доноён ҳамроҳи чароғҳои худ дар зарфҳо низ равшан гирифтанд. ⁵Чун домод дер монд, ҳама пинак рафта, хобиданд. ⁶Дар нисфи шаб овозе баланд шуд: “Инак, домод меояд, ба пешвози вай берун оед”. ⁷Он гоҳ ҳамаи бокираҳо бархеста, чароғҳои худро тайёр карданд. ⁸Нодонон ба доноён гуфтанд: “Аз равшани худ ба мо диҳед, чунки чароғҳои мо хомӯш мешаванд”. ⁹Аммо доноён дар ҷавоб гуфтанд: “Не, мабодо барои мо ва шумо камӣ кунад. Беҳтар аст, ки шумо назди фурушандагон рафта, барои худ харед”. ¹⁰Аммо ҳангоме ки онҳо барои харидан рафтанд, домод омад, ва онҳое ки тайёр буданд, бо вай ба базми арӯси даромаданд, ва дар баста шуд. ¹¹Пас аз он, бокираҳои дигар низ омада, гуфтанд: “Эй хоҷа! Эй хоҷа! Ба мо кушо”. ¹²Лекин вай дар ҷавоби онҳо гуфт: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам”. ¹³Пас, бедор бошед, зеро намедонед, ки Писари Одам дар кадом рӯз ва кадом соат меояд.

Масал дар бораи талантҳо

¹⁴Ҳамчунин Подшоҳии Осмон монанди касест, ки ба сафари дур рафтани шуда, ғуломони худро ҷеғ зад ва молу мулкашро ба онҳо супурд: ¹⁵Ба яке панҷ талант,* ба дигаре ду, ба сеюми як,

25:15 Талант — тақрибан 36 килограмм нуқра ё тилло.

яъне ба ҳар кадом ба қадри қобилияташ дода, дарҳол ба сафар рафт. ¹⁶ Он ки панҷ талант гирифта буд, рафта ба тичорат машғул шуд ва панҷ таланти дигар ғоида кард. ¹⁷ Ҳамчунин он ки ду талант гирифта буд, ду таланти дигар ба даст овард. ¹⁸ Лекин он ки як талант гирифта буд, рафта заминро канд ва пули хоҷаи худро пинҳон кард.

¹⁹ Пас аз муддати дуру дарозе хоҷаи он ғуломон омада, аз онҳо ҳисобот талаб кард. ²⁰ Он ки панҷ талант гирифта буд, панҷ таланти дигарро ҳам оварда, гуфт: “Хоҷаам! Ту ба ман панҷ талант дода будӣ; инак, бо онҳо панҷ таланти дигар ба даст овардам”. ²¹ Хоҷааш ба вай гуфт: “Офарин, эй ғуломи нек ва боваринок! Ту дар чизи андак боваринок будӣ, туро бар чизҳои бисёр таъйин мекунам. Ба шодии хоҷаи худ шарик шав”. ²² Ҳамчунон он ки ду талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: “Хоҷаам! Ту ба ман ду талант дода будӣ; инак, бо онҳо ду таланти дигар ба даст овардам”. ²³ Хоҷааш ба вай гуфт: “Офарин, эй ғуломи нек ва бовафо! Ту дар чизи андак бовафо будӣ, туро бар чизҳои бисёр таъйин мекунам. Ба шодии хоҷаи худ шарик шав”. ²⁴ Пас он ки як талант гирифта буд, назди вай омада, гуфт: “Хоҷаам! Медонистам, ки ту марди дилсахте ҳастӣ, аз ҷое ки накоштаӣ, медаравӣ, ва аз ҷое ки напошидаӣ, ҷамъ мекунӣ. ²⁵ Бинобар ин тарсидам ва рафта, таланти туро дар замин пинҳон кардам; инак, моли ту ин ҷост”. ²⁶ Хоҷааш дар ҷавоби вай гуфт: “Эй ғуломи бад ва танбал! Ту медонистӣ, ки ман аз ҷое ки накоштаам, медаравам, ва аз ҷое ки напошидаам, ҷамъ мекунам. ²⁷ Аз ин рӯ ту бояд пули маро ба саррофон меодӣ, ва ман омада, пули худро бо ғоидааш мегирифтам. ²⁸ Пас он талантро аз вай гирифта, ба касе ки даҳ талант дорад, диҳед. ²⁹ Зеро ҳар кӣ дорад, ба вай дода ва афзуда мешавад; лекин ҳар кӣ надорад, чизи доштагиаш ҳам аз вай гирифта мешавад. ³⁰ Он ғуломи нобакорро ба торикии берун бароварда партоед: дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон мешавад”.

Доварӣ

³¹ Ҳангоме ки Писари Одам дар ҷалоли Худ бо ҳамаи фариштаҳои муқаддас меояд, он гоҳ бар тахти ҷалоли Худ менишинад, ³² ва ҳамаи

халқҳо дар назди Ӯ ҷамъ мешаванд; ва Ӯ онҳоро аз якдигар ҷудо мекунад, монанди ҷӯпоне ки гӯсфандонро аз бузҳо ҷудо мекунад.³³ Гӯсфандонро дар тарафи рост ва бузҳоро дар тарафи чапи Худ ҷой медиҳад.

³⁴ Он гоҳ Подшоҳ ба онҳое ки ба тарафи рости Ӯ ҳастанд, мегӯяд: “Биёед, эй баракатёфтагон аз Падари Ман, Подшоҳиеро, ки аз вақти бунёдшавии ҷаҳон барои шумо омода шудааст, мерос гиред.³⁵ Чунки гурусна будам, ба Ман хӯрок додед; ташна будам, ба Ман об додед; ғариб будам, Маро қабул кардед;³⁶ бараҳна будам, Маро пӯшондед; бемор будам, Маро хабар гирифтед; дар зиндон будам, ба дидани Ман омадед”.³⁷ Он гоҳ росткорон дар ҷавоб мегӯянд: “Худовандо! Кай Туро гурусна дидему хӯрок додем? Ё ташна дидему об додем?³⁸ Кай Туро ғариб дидему қабул кардем? Ё бараҳна дидему пӯшондем?³⁹ Кай Туро бемор ё дар зиндон дидему ба дидани Ту омадем?”⁴⁰ Ва Подшоҳ дар ҷавоби онҳо мегӯяд: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи ба яке аз ин бародарони хурдтарини Ман кардаед, ба Ман кардаед”.

⁴¹ Он гоҳ ба онҳое ки ба тарафи чапи Ӯ ҳастанд, мегӯяд: “Эй лаънатихо, аз Ман дур шавед ва ба оташи абадие ки барои иблис ва фариштаҳои вай омода шудааст, равед.⁴² Чунки гурусна будам, ба Ман хӯрок надодед; ташна будам, ба Ман об надодед;⁴³ ғариб будам, Маро қабул накардед; бараҳна будам, Маро напӯшондед; бемор ва дар зиндон будам, Маро хабар нагирифтед”.⁴⁴ Онҳо низ дар ҷавоб мегӯянд: “Худовандо! Кай Туро гурусна ё ташна ё ғариб ё бараҳна ё бемор ё дар зиндон дидему ба Ту хизмат накардем?”⁴⁵ Он гоҳ дар ҷавоби онҳо мегӯяд: “Ба ростӣ ба шумо мегӯям: он чи шумо ба яке аз ин хурдтаринҳо накардаед, ба Ман накардаед”.⁴⁶ Пас, онҳо ба азоби абадӣ мераванд, вале росткорон — ба ҳаёти абадӣ».

Бар Исо рехтани рағғани хушбӯӣ

26 Чун Исо ҳамаи ин суханонро ба поён расонд, ба шогирдони Худ гуфт: ² «Шумо медонед, ки пас аз ду рӯз иди Песаҳ* аст, ва Писари Одам таслим карда мешавад, то ба солиб кашида шавад».

³ Он гоҳ сардорони коҳинон ва китобдонон ва пирони қавм дар ҳавлии саркоҳин, ки Қаёфо ном дошт, чамъ омаданд, ⁴ ва маслиҳат карданд, ки Исоро бо ҳила дастгир карда, кушанд. ⁵ Лекин мегуфтанд: «На дар ид, мабодо мардум ба шӯр оянд».

⁶ Ҳангоме ки Исо дар Байт-Анё дар хонаи Шимъуни махавӣ буд, ⁷ зане бо зарфи ғачине пур аз рағғани хушбӯйи гаронбаҳо назди ӯ омад ва дар ҳолате ки ӯ дар сари дастархон нишаста буд, бар сари ӯ рехт. ⁸ Шогирдонаш, чун инро диданд, норозӣ шуда, гуфтанд: «Ин исрофкорӣ барои чист? ⁹ Рағғани хушбӯйро ба нархи баланд фурӯхта, ба камбағалон додан мумкин мебуд». ¹⁰ Лекин Исо инро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро занро меранҷонед? Вай барои Ман кори некӯ кард. ¹¹ Камбағалон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам. ¹² Вай ин рағғани хушбӯйро бар бадани Ман рехта, Маро барои гӯрондан тайёр кард. ¹³ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инҷил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдовариӣ вай зикр меёбад».

¹⁴ Он гоҳ яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудио Исқариот ном дошт, пеши сардорони коҳинон рафт ¹⁵ ва гуфт: «Ба ман чӣ медиҳед, то ӯро ба шумо таслим кунам?» Онҳо ба вай сӣ тангаи нуқра пешниҳод карданд. ¹⁶ Аз он дам вай фурсат мечуст, ки ӯро таслим кунад.

Песаҳ ва Шоми Худованд

¹⁷ Дар рӯзи аввали иди Фатир шогирдон назди Исо омада, ба ӯ гуфтанд: «Кучо мехоҳӣ Песахро барои хӯрдани Ту тайёр кунем?» ¹⁸ Гуфт: «Ба шаҳр назди фалонӣ равед ва гӯед: “Устод мегӯяд: вақти Ман наздик аст, ва Песахро бо шогирдони Худ дар хонаи ту мегузаронам”». ¹⁹ Шогирдон он чи Исо фармуда буд, ба ҷо оварданд, ва Песахро тайёр карданд.

²⁰ Бегоҳи рӯз Исо бо он дувоздаҳ дар сари дастархон нишаст. ²¹ Ҳангоме ки хӯрок мехӯрданд, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим мекунад». ²² Онҳо бисёр ғамгин шуданд ва паси ҳамдигар ба ӯ мегуфтанд: «Хоҷаам, оё он манам?» ²³ ӯ дар ҷавоб гуфт: «Он ки бо Ман даст ба табақ меандозад, ҳамон

кас Маро таслим мекунад. ²⁴ Албатта Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ё навишта шудааст, меравад, лекин вой бар он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим шавад. Барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намешуд». ²⁵ Дар ҷавоб Яҳудо, ки таслимкунандаи Ё буд, гуфт: «Эй Устод, оё ин манам?» Ба вай гуфт: «Ту гуфти».

²⁶ Ҳангоме ки хӯрок меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, шукргузорӣ намуд ва пора карда, ба шогирдон доду гуфт: «Гиред, хӯред, ин бадани Ман аст». ²⁷ Сипас косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дода, гуфт: «Ҳама аз ин нӯшед. ²⁸ Ин аст хуни Ман аз аҳди нав, ки барои бисёр касон баҳри бахшидани гуноҳҳо рехта мешавад. ²⁹ Аммо ба шумо мегӯям, ки минбаъд аз ин шираи ангур наменӯшам, то ҳамоно рӯзе ки дар Подшоҳии Падари Худ онро бо шумо нав нӯшам». ³⁰ Пас суруд хонданд, ва ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

Пешгӯии инкори Петрус

³¹ Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо имшаб Маро тарк мекунед, чунки навишта шудааст: “Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандони рама пароканда мешаванд”.* ³² Аммо пас аз растохезам, пеш аз шумо ба Ҷалил меравам». ³³ Петрус дар ҷавоби Ё гуфт: «Агар ҳама Туро тарк кунанд ҳам, ман ҳаргиз тарк намекунам». ³⁴ Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор мекунӣ». ³⁵ Петрус ба Ё гуфт: «Агар бо Ту мурданам лозим ояд ҳам, Туро инкор намекунам». Шогирдони дигар низ ҳаминро гуфтанд.

Ҷатсимонӣ

³⁶ Пас аз ин Исо бо онҳо ба маконе ки Ҷатсимонӣ ном дошт, омад ва ба шогирдон гуфт: «Дар ин ҷо шинед, то дар он ҷо дуо гӯям». ³⁷ Сипас Петрус ва ҳар ду писари Забдойро бо Худ бурд. Он гоҳ Исо хеле ғамгин ва дилтанг шуда, ³⁸ ба онҳо гуфт: «Ҷони Ман аз шиддати ғам наздик ба марг аст. Дар ин ҷо монед ва бо Ман

бедор бошед». ³⁹ Сипас каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо карда, гуфт: «Эй Падари Ман! Агар мумкин бошад, ин коса аз Ман гузарад; лекин на хости Ман, балки хости Ту шавад». ⁴⁰ Он гоҳ назди шогирдон омада, онҳоро хобида ёфт, ва ба Петрус гуфт: «Оё соате бо Ман бедор будан натавонистед? ⁴¹ Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед. Рӯҳ хоҳон аст, лекин ҷисм нотавон». ⁴² Бори дигар рафта, боз дуо кард ва гуфт: «Эй Падари ман! Агар мумкин набошад, ки ин коса, бе он ки онро нӯшам, аз Ман гузарад, пас он чи хости Туст, шавад». ⁴³ Ӯ омада, боз онҳоро хобида ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буданд. ⁴⁴ Пас онҳоро гузошта, боз рафт ва бори сеюм бо ҳамон суханон дуо гуфт. ⁴⁵ Он гоҳ назди шогирдонаш омада, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунед? Инак, соат расидааст, ва Писари Одам ба дасти гуноҳкорон супурда мешавад. ⁴⁶ Бархезед, равем. Инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷ Ҳанӯз ки Исо сухан мегуфт, инак, Яҳудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай мардуми бисёре аз ҷониби сардорони коҳинон ва пирони қавм бо шамшеру калтакҳо омаданд. ⁴⁸ Таслимкунандаи Ӯ ишорае ба онҳо дода, гуфта буд: «Ҳар киро бӯсам, Ӯ ҳамон аст, Ӯро дастгир кунед». ⁴⁹ Пас дарҳол назди Исо омада, гуфт: «Салом, эй Устод!» Ва Ӯро бӯсид. ⁵⁰ Исо ба вай гуфт: «Эй рафиқ, барои чӣ омадӣ?» Он гоҳ мардум наздик омада, дастҳои худро бар Исо андохтанд, ва Ӯро гирифтанд. ⁵¹ Ногоҳ яке аз ҳамроҳони Исо даст ба шамшер бурда, онро аз ғилоф кашид ва ба ғуломи саркоҳин зада, гӯши вайро бурид. ⁵² Исо ба вай гуфт: «Шамшери худро ғилоф кун, зеро ҳар кӣ шамшер кашад, аз шамшер мемурад. ⁵³ Ё гумон мекуни, ки ҳоло наметавонам аз Падари Худ хоҳиш намоям, ки барои Ман зиёда аз дувоздаҳ сипоҳ фариштаҳоро равона кунад? ⁵⁴ Лекин дар он сурат гуфтаҳои Китоб чӣ гуна ба амал меоянд, ки ҳамин тавр бояд шавад?»

⁵⁵ Дар ҳамон соат Исо ба мардум гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане бо шамшеру калтакҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед. Ҳар рӯз Ман назди шумо дар ибодатгоҳ нишаста, таълим меодам, ва

шумо Маро дастгир накардед.⁵⁶ Лекин ин ҳама шуд, то ки навиштаҳои пайғамбарон ба амал оянд». Дар он вақт ҳамаи шогирдон Ёро вогузошта, гурехтанд.

Исо пеши шӯро

⁵⁷ Онҳое ки Исоро дастгир карданд, Ёро назди саркоҳин Қаёфо оварданд, ки дар он ҷо китобдонон ва пирон ҷамъ омада буданд.⁵⁸ Лекин Петрус аз дур, то ҳавлии саркоҳин, аз пайи Ё равона шуд; ва ба даруни он даромада, бо ниғаҳбонон нишаст, то анҷоми корро бинад.

⁵⁹ Сардорони коҳинон ва пирон ва тамоми шӯро дар ҷустуҷӯи гувоҳии бардурӯге бар зидди Исо буданд, то Ёро кушанд.⁶⁰ Лекин наёфтанд. Бо вучуди он ки бисёр шоҳидони дурӯғин омада буданд, ҳеч наёфтанд. Дар охир, ду шоҳиди дурӯғин омада,⁶¹ гуфтанд: «Ё мегуфт: “Ибодатхонаи Худоро вайрон карда, онро дар се рӯз аз нав сохтан метавонам”». ⁶² Он гоҳ саркоҳин бархеста, ба Ё гуфт: «Ҳеч ҷавоб намедихӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту гувоҳӣ медиҳанд?» ⁶³ Аммо Исо хомӯш монд. Саркоҳин ба Ё гуфт: «Туро ба Худои зинда қасам медиҳам, ба мо гӯй, ки оё Ту Масех, Писари Худо ҳастӣ?» ⁶⁴ Исо ба вай гуфт: «Ту гуфти. Аммо Ман ба шумо мегӯям: пас аз ин Писари Одамро мебинед, ки аз дасти ростии Қудрат нишаста, бар абрҳои осмон меояд». ⁶⁵ Он гоҳ саркоҳин ҷомаи худро даронда*, гуфт: «Ё куфр гуфт! Дигар ба шоҳидон чӣ эҳтиёҷ дорем? Инак, акнун шумо куфри Ёро шунидед! ⁶⁶ Чӣ фикр доред?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Сазовори марг аст». ⁶⁷ Он гоҳ ба рӯи Ё туф мекарданд ва Ёро мезаданд. Баъзеҳо Ёро торсақӣ мезаданд ⁶⁸ ва мегуфтанд: «Эй Масех, ба мо пайғамбарӣ кун, Туро кӣ задааст?»»

Инкори Петрус

⁶⁹ Аммо Петрус дар берун, дар рӯи ҳавлӣ нишаста буд. Ва канизе назди вай омада, гуфт: «Ту низ бо Исои ҷалилӣ будӣ». ⁷⁰ Лекин

26:65 Ҷома дарондан — нишонаи андӯҳу даҳшат; ин кор барои саркоҳин манъ буд (Ибодат 21:10).

вай дар назди ҳамаи онҳо инкор карда, гуфт: «Намедонам, чӣ мегӯӣ». ⁷¹ Ҳангоме ки аз дарвоза берун мерафт, канизи дигаре вайро дида, ба онҳое ки дар он ҷо буданд, гуфт: «Ин ҳам бо Исои Носирӣ буд». ⁷² Вай бори дигар инкор карда, қасам хӯрд, ки он одамро намешиносад. ⁷³ Пас аз муддате ҳозирон наздик омада, ба Петрус гуфтанд: «Ба ростӣ ту низ яке аз онҳо мебошӣ, зеро аз лаҳҷаат аён аст». ⁷⁴ Он гоҳ вай ба савганду қасам хӯрдан сар карда, гуфт: «Он одамро намешиносам». Ҳамон дам хурӯс бонг зад. ⁷⁵ Он гоҳ Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор мекунӣ». Пас берун рафта, зор-зор гирифт.

Ба Пилотус таслим карда шудани Исо ва худкушии Яхудо

27 Чун субҳ расид, ҳамаи сардорони коҳинон ва пирони қавм дар бораи Исо маслиҳат карданд, ки Ёро кушанд. ² Пас Ёро баста бурданд ва ба ҳоким Понтиус Пилотус* супурданд.

³ Таслимкунандаи Ё, Яхудо, чун дид, ки Ёро маҳкум карданд, пуншаймон шуд ва сӣ тангаи нуқраро ба сардорони коҳинон ва пирон гардонда дод, ⁴ ва гуфт: «Ман гуноҳ кардам, ки хуни бегуноҳро таслим кардам». Онҳо ба вай гуфтанд: «Ба мо чӣ? Худат медонӣ». ⁵ Он гоҳ тангаҳои нуқраро вай дар ибодатхона партофта, баромада рафт ва худро овехта кушт. ⁶ Сардорони коҳинон тангаҳои нуқраро гирифта, гуфтанд: «Инро ба ганчинаи ибодатгоҳ андохтан раво нест, чунки ин хунбаҳост». ⁷ Онҳо маслиҳат карда, ба ин пул киштзори кӯзагарро барои гӯристонии ғарибон харида гирифтанд. ⁸ Ба ин сабаб он киштзор то имрӯз “Киштзори хун” номида мешавад. ⁹ Он гоҳ каломе ки бо забони Ирмиёи пайғамбар гуфта шудааст, ба амал омад: “Онҳо сӣ тангаи нуқраро гирифтанд, яъне арзиши он Нархмондашудаеро, ки банӣ-Исроил ба Ё гузоштанд, ¹⁰ ва онро барои киштзори кӯзагар доданд, чунон ки Худованд ба ман гуфт”.*

27:2 Ҳоким Понтиус Пилотус — Намояндаи шоҳаншоҳи Рум буд ва дар Яҳудия ва Сомара ҳукмронӣ мекард.

27:10 Закарё 11:13.

Маҳқум шудани Исо

¹¹ Исо бошад дар назди ҳоким истода буд. Ҳоким аз Ё пурсид: «Оё Ту Подшоҳи яҳудиён ҳастӣ?» Исо ба вай гуфт: «Ту мегӯӣ».

¹² Ҳангоме ки сардорони коҳинон ва пирон Ёро айбдор мекарданд, Ё ҳеч ҷавоб наметод. ¹³ Он гоҳ Пилотус ба Ё гуфт: «Оё намешунавӣ, чӣ қадар зидди Ту гувоҳӣ медиҳанд?» ¹⁴ Лекин дар ҷавоби вай суҳане ҳам нагуфт, ба тавре ки ҳоким бисёр ҳайрон монд.

¹⁵ Ҳоким одат дошт, ки ба муносибати ид як бандиро, ки мехостанд, барои мардум озод мекард. ¹⁶ Дар он вақт дар он ҷо бандии машҳуре буд, ки Бараббо ном дошт. ¹⁷ Пас, ҳангоме ки онҳо ҷамъ шуданд, Пилотус ба онҳо гуфт: «Киро мехоҳед, ки барои шумо озод кунам: Барабборо, ё Исоро, ки Масеҳ меноманд?» ¹⁸ Зеро медонист, ки Ёро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд.

¹⁹ Ҳангоме ки бар курсии доварӣ нишаста буд, занаш кас фиристода, гуфт: «Бо он росткор туро коре набошад, чунки имрӯз дар хоб аз боиси Ё заҳмати бисёре кашидам». ²⁰ Лекин сардорони коҳинон ва пирон мардумро барангехта буданд, ки озодии Бараббо ва марги Исоро хоҳанд. ²¹ Пас ҳоким ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Аз ин ду кадомашро мехоҳед, ки барои шумо озод кунам?» Онҳо гуфтанд: «Барабборо». ²² Пилотус ба онҳо гуфт: «Пас бо Исо, ки Масеҳ меноманд, чӣ кунам?» Ҳама ба ӯ гуфтанд: «Ёро ба салиб каш!» ²³ Ҳоким гуфт: «Ё чӣ бадӣ кардааст?» Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фарёд заданд: «Ёро ба салиб каш!» ²⁴ Пилотус чун дид, ки ҳеч гап фоида надорад, балки ошӯб бештар мегардад, об хост ва дасти худро дар назди мардум шуст ва гуфт: «Ман аз хуни ин росткор бегуноҳ ҳастам; худатон донед». ²⁵ Тамоми қавм дар ҷавоб гуфтанд: «Хуни Ё бар гардани мо ва фарзандони мо бошад». ²⁶ Пас Барабборо барои онҳо озод кард, ва фармуд Исоро тозиёна зананд, ва Ёро барои ба салиб кашидан супурд.

²⁷ Он гоҳ сарбозони ҳоким Исоро ба сарбозхона бурда, тамоми дастаро гирди Ё ҷамъ оварданд. ²⁸ Онҳо либоси Ёро кашида, ҷомаи қирмизӣ ба Ё пӯшонданд. ²⁹ Ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш гузошанд ва ҷӯбе ба дасти ростии Ё доданд. Он гоҳ назди Ё зону зада, масхаракунон мегуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи яҳудиён!» ³⁰ Онҳо бар Ё туф мекарданд ва ҷӯбро гирифта, бар сараш мезаданд. ³¹ Пас

аз он ки Ёро хеле масхара карданд, ҷомаро аз танаш кашида, либоси Худашро пӯшонданд ва Ёро берун бурданд, то ба салиб кашанд.

Ба салиб кашидани Исо

³²Чун берун рафтанд, шахсеро, ки Шимъун ном дошт ва аз аҳли Қурин буд, дида, маҷбур карданд, ки салиби Ёро бардорад. ³³Чун ба ҷое ки Ҷолҷолто, яъне “Ҷои косахонаи сар” ном дошт, расиданд, ³⁴сиркои бо захра омехтае барои нӯшиданааш доданд. Чун онро чашид, нӯшидан нахост. ³⁵Ононе ки Ёро ба салиб кашиданд, либоси Ёро қуръа партофта тақсим карданд. ³⁶Ва дар он ҷо нишаста, Ёро посбонӣ карданд. ³⁷Айбномае болои сари Ё овехтанд, ки чунин буд: «Ин аст Исо, Подшоҳи яҳудиён». ³⁸Бо Ё ду роҳзанро ба салиб кашиданд, якеро аз дасти рост ва дигареро аз дасти чапи Ё.

³⁹Роҳгузарон Ёро дашном дода ва сар ҷунбонда, ⁴⁰меғуфтанд: «Ту ки ибодатхонаро вайрон карда, дар се рӯз аз нав месозӣ, худатро наҷот деҳ! Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз салиб фуруд ой!» ⁴¹Ҷамҷунин сардорони коҳинон бо китобдонону пирону фарисиён Ёро масхара карда, меғуфтанд: ⁴²«Дигаронро наҷот медод, лекин Худашро наҷот дода наметавонад! Агар Ё Подшоҳи Исроил бошад, акнун аз салиб фуруд ояд, то ба Ё имон оварем. ⁴³Ба Худо боварӣ дошт: акнун Ёро раҳо кунад, агар дӯсташ медорад. Зеро Ё гуфта буд: “Ман Писари Худо ҳастам”». ⁴⁴Ҷамҷунин роҳзаноне ки бо Ё ба салиб кашида шуда буданд, Ёро дашном медоданд.

⁴⁵Аз соати шаш то соати нӯҳ тамоми сарзаминро торикӣ фаро гирифт. ⁴⁶Наздик ба соати нӯҳ Исо бо овози баланд фарёд зада гуфт: «Элӣ, Элӣ! Лама шабақтанӣ?», яъне: «Худои Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарк кардаӣ?»* ⁴⁷Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Ё Илёсро ҷеғ мезанад». ⁴⁸Дарҳол яке аз онҳо шитобон исфанҷеро гирифта, аз сирко пур кард ва бар сари ҷӯб гузошта, наздики даҳони Ё бурд, то нӯшад. ⁴⁹Лекин дигарон

гуфтанд: «Истед, бинем, ки оё Илѐс меояд, то Ёро наѐот диѐад».

⁵⁰ Аммо Исо боз бо овози баланд фарѐд зада, ѐон дод.

⁵¹ Инак, пардаи ибодатхона аз боло то поѐн дарида, ду пора шуд. Замин ѐунбид, ва сангѐо шикофта шуданд. ⁵² Қабрѐо кушода шуданд, ва бисѐр ѐасадѐои муқаддасон, ки оромида буданд, бархестанд. ⁵³ Онѐо пас аз растохези Исо аз қабрѐо баромада, ба шаѐри муқаддас рафтанд ва ба бисѐр касон намоѐн шуданд.

⁵⁴ Мирисад ва онѐое ки бо вай Исоро посбонѐ мекарданд, ѐунбиши замин ва рѐйдодѐои дигарро дида, сахт тарсиданд ва гуфтанд: «Ба ростѐ Ё Писари Худо буд».

⁵⁵ Ҳамѐунин занони бисѐре ки аз Ҷалил аз пайи Исо омада буданд ва ба Ё хизмат мекарданд, дар он ѐо истода, аз дур нигоѐ мекарданд. ⁵⁶ Дар миѐни онѐо Маряи Мачдалия буд, ва Маряи модари Яѐкубу Юшо, ва модари писарони Забдой.

Қабри Исо

⁵⁷ Ҷун бегоѐ шуд, Юсуф ном давлатманде ки аз Ромо ва низ аз шогирдони Исо буд, омад. ⁵⁸ Ё назди Пилотус рафта, ѐасади Исоро хоѐиш кард. Пилотус фармон дод, ки дода шавад. ⁵⁹ Юсуф ѐасадро гирифта, ба катони тозае печонд ⁶⁰ ва дар қабри наве ки дар санг барои худ тарошида буд, гузошт. Пас санги калонеро бар даѐанаи қабр ғелонда, рафт. ⁶¹ Маряи Мачдалия ва он Маряи дигар дар он ѐо, дар рѐ ба рѐи қабр нишаста буданд.

Посбонѐ кардани қабр

⁶² Фардои он, ки баѐди рѐзи тайѐрѐ ба шанбе буд, сардорони коѐинон ва фарисиѐн назди Пилотус ѐамѐ омаданд, ⁶³ ва гуфтанд: «Эй хоѐа! Дар хотир дорем, ки он фиребгар, ѐангоме ки зинда буд, гуфта буд, ки “пас аз се рѐз зинда мешавам”. ⁶⁴ Пас, фармон деѐ, ки қабрро то рѐзи сеѐм посбонѐ кунанд, мабодо шогирдонаш шабона Ёро дуздада, ба мардум гѐянд, ки аз мурдагон бархест, ва фиреби охирин аз аввалин бадтар шавад». ⁶⁵ Пилотус ба онѐо гуфт: «Посбонѐро гиреду рафта, ѐунон ки медонед, посбонѐ кунед». ⁶⁶ Онѐо рафта, дар назди қабр посбонѐро гузоштанд ва санги онро мѐѐр карданд.

Растохези Исо

28 Пас аз гузаштани шанбе, шомгоҳи рӯзи якуми ҳафта*, Марями Маҷдалия ва он Марями дигар барои дидани қабр омаданд. ²Ноғоҳ заминчунбии сахт рӯй дод; чунки фариштаи Худованд аз осмон фуромада, сангро аз даҳанаи қабр ғелонд ва бар он нишаст. ³Намуди вай монанди барқ ва либосаш чун барф сафед буд. ⁴Посбонон аз вай тарсида, ба ларза афтоданд ва монанди мурда шуданд. ⁵Он гоҳ фаришта ба занон рӯ оварда, гуфт: «Натарсед! Медонам, ки Исои ба салиб кашидашударо ҷустуҷӯ мекунед. ⁶Ў дар ин ҷо нест, зеро, чунон ки гуфта буд, зинда шуд. Биёед ва ҷоеро, ки Худованд хобида буд, бинед. ⁷Сипас ба зудӣ рафта, ба шогирдонаш гӯед, ки “Ў аз мурдагон бархест ва инак, пеш аз шумо ба Ҷалил меравад: дар он ҷо Ёро мебинед”. Инак ба шумо гуфтам». ⁸Пас занон шитобон аз қабр баромада, бо тарс ва шодии бузург давида рафтанд, то ба шогирдони Исо хабар диҳанд.

⁹Ҳангоме ки барои огоҳ кардани шогирдони Исо мерафтанд, инак Исо ба онҳо вохӯрда, гуфт: «Салом бар шумо!» Онҳо наздик омада, ба пойҳояш часпиданд ва ба Ў таъзим карданд. ¹⁰Он гоҳ Исо ба онҳо гуфт: «Натарсед! Рафта, ба бародаронам хабар диҳед, ки ба Ҷалил раванд. Дар он ҷо Маро мебинанд».

Пора дода харидани посбонон

¹¹Чун занон мерафтанд, баъзе аз посбонон ба шаҳр омада, ба сардорони қоҳинон тамоми воқеаро хабар доданд. ¹²Сардорони қоҳинон бо пирон ҷамъ омада ва маслиҳат карда, ба сарбозон пули бисёре доданд ¹³ва гуфтанд: «Гӯед, ки “шогирдони Ў шабона омада, ҳангоме ки мо дар хоб будем, Ёро дуздидаанд”. ¹⁴Ва агар ин хабар ба гӯши ҳоқим расад, мо вайро розӣ мекунем ва шуморо аз хатар раҳо менамоем». ¹⁵Пас сарбозон пулро гирифта, мувофиқи он нишондод амал карданд. Ва ин овоза то имрӯз дар миёни яҳудиён паҳн шудааст.

28:1 Рӯзи якуми ҳафта — якшанбе; яҳудиён рӯзҳоро аз шомгоҳ то шомгоҳ мешумориданд.

Вазифаи бузург

¹⁶ Ёздаҳ шогирд ба Ҷалил, ба кӯҳе ки Исо ба онҳо фармуда буд, рафтанд. ¹⁷ Онҳо Исоро дида, ба Ё сачда карданд. Лекин баъзе аз онҳо ба шубҳа афтоданд. ¹⁸ Он гоҳ Исо наздик омада, ба онҳо гуфт: «Ба Ман ҳамаи қудрат дар осмон ва бар замин дода шудааст. ¹⁹ Пас, равед ва ҳамаи халқҳоро шогирд созед. Онҳоро ба номи Падару Писару Рӯҳулқудс таъмид диҳед, ²⁰ ва онҳоро таълим диҳед, то ҳамаи он чиро, ки ба шумо фармудаам, ба ҷо оваранд. Инак, Ман ҳамарӯза то охири ин давра бо шумо ҳастам». Омин.

ИНЧИЛИ МАРҚУС

Хизматгори Худованд дар Ҷалил (1-10)

Хизматгори Худованд дар Уршалим (11-16)

Яҳёи Таъмиддиханда

1 Оғози Инчили Исои Масеҳ, Писари Худо, ²чунон ки дар навиштаҳои пайғамбарон омадааст:

“Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам,
То роҳи Туро пеши Ту омода кунад”.*

³“Овози фарёдкунандае дар биёбон:

‘Роҳи Худовандро тайёр кунед,
Роҳҳои Ӯро ҳамвор кунед’.*

⁴Яҳёи Таъмиддиханда ба биёбон омада, барои бахшоиши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард. ⁵Тамоми мардуми сарзамини Яҳудия ва сокинони Уршалим берун омада, назди вай мерафтанд ва ба гуноҳҳои худ иқрор шуда, дар дарёи Урдун аз вай таъмид мегирифтанд. ⁶Яҳё либосе аз пашми шутур дар бар ва миёнбанде аз чарм дар миён дошт, малах ва асали ёбӯи мехӯрд. ⁷Ӯ мавъиза карда, мегуфт: «Аз паси ман Касе меояд, ки аз ман тавонотар аст, ва ман сазовори он нестам, ки ҳам шуда, банди пойафзоли Ӯро кушоям. ⁸Ман шуморо бо об таъмид додам, лекин Ӯ шуморо бо Рӯҳулқудс таъмид медиҳад».

Таъмиди Исо

⁹Дар он айём чунин шуд, ки Исо аз Носираи Ҷалил омада, дар Урдун аз Яҳё таъмид гирифт. ¹⁰Чун аз об баромад, дарҳол дид, ки осмон шикофта аст ва Рӯҳ монанди кабӯтаре бар Ӯ мефурояд. ¹¹Ва овозе аз осмон расид: «Ту Писари дӯстдоштаи Ман ҳастӣ; Ман аз Ту хушнудам».

1:2 Малокӣ 3:1.

1:3 Ишаё 40:3.

¹²Пас аз он фавран Рӯҳ Исоро ба биёбон бурд. ¹³Исо чил рӯз дар биёбон буд, ва шайтон Ӯро меозмуд. Исо бо ҳайвонҳои ваҳшӣ буд, ва фариштаҳо ба Ӯ хизмат мекарданд.

Шогирдони аввалин

¹⁴Пас аз он ки Яҳё таслим карда шуд, Исо ба Ҷалил омад ва Инчили Подшоҳии Худоро мавъиза карда, мегуфт: ¹⁵«Вақт расидааст ва Подшоҳии Худо наздик аст. Тавба кунед ва ба Инчил бовар кунед».

¹⁶Чун Исо аз канори кӯли Ҷалил мегузашт, Шимъун ва бародараш Андриёсро дид, ки ба кӯл тӯр мепартофтанд, чунки моҳигир буданд. ¹⁷Исо ба онҳо гуфт: «Маро пайравӣ кунед, ва Ман шуморо сайёди одамон мегардонам». ¹⁸Дарҳол онҳо тӯрҳои худро монда, аз пайи Ӯ равона шуданд. ¹⁹Чун аз он ҷо каме пеш рафт, Яъқуб писари Забдой ва бародари вай Юҳанноро дид, ки дар кишти тӯрҳои худро соз мекунанд. ²⁰Дарҳол онҳоро даъват намуд. Онҳо падари худ Забдойро дар кишти бо коргарон гузошта, аз пайи Ӯ равона шуданд.

Шифо ёфтани девзада

²¹Онҳо ба Кафарнаҳум омаданд. Даре нагузашта Исо дар рӯзи шанбе ба куништ даромада, ба таълим додан сар кард. ²²Мардум аз таълими Ӯ дар ҳайрат монданд, чунки онҳоро ҳамчун соҳибқудрат таълим медод, на ҳамчун китобдонон.

²³Дар куништи онҳо касе буд, ки рӯҳи нопок дошт, ва якбора фарёд зада, ²⁴гуфт: «Ба мо чӣ кор дорӣ, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ! Ту Қуддуси Худой!» ²⁵Исо вайро манъ карда, гуфт: «Хомӯш шав ва аз вай берун ой!» ²⁶Рӯҳи нопок вайро ба ларза андохта, бо овози баланд фарёд заду аз вай берун шуд. ²⁷Ҳама ба воҳима афтоданд, ба дараҷае ки аз якдигар мепурсиданд: «Ин чист? Ин чӣ таълимоти навест, ки Ӯ ба рӯҳҳои нопок низ боқудратона мефармояд, ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд?» ²⁸Пас овозаи Ӯ зуд дар тамоми сарзамини Ҷалил паҳн шуд.

Дар хонаи Шимъун ва Андриёс

²⁹ Аз куништ баромада, дарҳол бо Яъқуб ва Юҳанно ба хонаи Шимъун ва Андриёс омаданд. ³⁰ Хушдомани Шимъун таб карда, хобида буд, ва дарҳол Исоро аз ин ҳолати вай хабардор карданд. ³¹ Пас Исо наздик шуда, дасти вайро гирифта, бархезонд. Таби вай дарҳол паст шуду вай онҳоро пазирой кард.

³² Бегоҳӣ, ки офтоб фуру рафта буд, ҳамаи беморон ва девзадагонро назди Исо оварданд. ³³ Тамоми аҳли шаҳр пеши дари хона гирд омаданд. ³⁴ Исо бисёр касонро, ки ба бемориҳои гуногун гирифта буданд, шифо бахшид ва бисёр девҳоро берун кард ва намонд, ки девҳо сухан ронанд, чунки Ёро мешинохтанд.

³⁵ Пагоҳӣ, Исо хеле барвақт хеста, берун рафт ва ба ҷои хилвате расида, дар он ҷо дуо гуфт. ³⁶ Шимъун ва касоне ки наздаш буданд, аз пайи Ё шитофтанд. ³⁷ Чун Ёро ёфтанд, гуфтанд: «Ҳама Туро мечӯянд». ³⁸ Исо ба онҳо гуфт: «Ба деҳоту шаҳрҳои наздик равем, то Ман дар он ҷо низ мавъиза кунам, чунки Ман барои ҳамин омадам». ³⁹ Пас Ё дар тамоми Ҷалил дар куништҳои онҳо мавъиза мекард ва девҳоро берун мекард.

Шифо ёфтани махавӣ

⁴⁰ Махавие назди Исо омада, зорӣ кард ва зону зада, гуфт: «Агар хоҳӣ, маро пок кардан метавонӣ». ⁴¹ Исо, раҳмаш омада, дасташро дароз карда ба вай расонд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав!» ⁴² Баъд аз ҳамин сухан махав дарҳол аз баданаш нест шуду вай пок гардид. ⁴³ Исо вайро бо таъкиди қиддӣ дарҳол аз Худ дур намуда, ⁴⁴ ба вай гуфт: «Огоҳ бош, ба касе чизе нагӯй, балки рафта худро ба коҳин нишон деҳ ва барои пок шудани худ он чиро, ки Мусо фармудааст, тақдим кун, то барои онҳо шаҳодате бошад». ⁴⁵ Лекин вай берун рафта, ин воқеаро овоза ва нақл кардан гирифт, ба дараҷае ки Исо дигар ошкоро ба шаҳре даромада наметавонист, балки берун аз шаҳр дар ҷойҳои беодам мемонд. Ва мардум аз ҳар сӯ назди Ё меомаданд.

Шифо ёфтани марди шал

2 Пас аз чанд рӯз Исо боз ба Кафарнаҳум омад. Овоза шуд, ки Ё дар хона аст. ² Дарҳол мардуми бисёр ҷамъ омаданд, ба андозае

ки назди дари хона низ дигар ҷой набуд; ва Ё ба онҳо Каломро мавъиза мекард. ³ Дар ин вақт назди Ё бо марди шале омаданд, ки вайро чор кас бардошта буданд. ⁴ Чун ба сабаби бисёрии мардум ба Ё наздик омада натавонистанд, боми он ҷоеро, ки Ё буд, кушода шикоф карданд ва бистареро, ки марди шал дар болояш хобида буд, поён фуруварданд. ⁵ Исо имони онҳоро дида, ба шал гуфт: «Эй фарзанд, гуноҳҳои ту бахшида шуданд».

⁶ Баъзе китобдонон, ки дар он ҷо нишаста буданд, дар дили худ андеша доштанд, ⁷ ки «ҷаро Ё чунин куфр мегӯяд? Ғайр аз Худо кӣ гуноҳоро бахшида метавонад?» ⁸ Исо дарҳол дар рӯҳи Худо дарёфт, ки онҳо чунин андеша доранд, ва ба онҳо гуфт: «Барои чӣ дар дили худ ин тавр андеша доред?» ⁹ Кадомаш осонтар аст: ба ин шал гуфтани он ки “гуноҳҳои ту бахшида шуданд”, ё гуфтани он ки “бархез, бистари худро бардор ва равона шав”? ¹⁰ Лекин то донед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати бахшидани гуноҳоро дорад», — ба шал гуфт: ¹¹ «ба ту мегӯям: бархез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав». ¹² Вай дарҳол бархест ва бистари худро бардошта, дар пеши назари ҳама равона шуд, ба тавре ки ҳама ҳайрон шуданд ва Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд: «Монанди инро ҳаргиз надидаем».

Даъват шудани Левӣ (Матто)

¹³ Исо боз ба канори кӯл рафт. Мардум назди Ё омаданд, ва Ё онҳоро таълим меод. ¹⁴ Ҳангоми рафтаниш Левӣ писари Ҳалфойро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: «Аз пайи Ман биё». Вай бархеста, аз пайи Исо равона шуд.

¹⁵ Ҳангоме ки Исо дар хонаи Левӣ нишаста буд, бисёре аз бочгирон ва гуноҳкорон бо Исо ва шогирдонаш нишастанд, зеро бисёре аз онҳо Ёро пайравӣ менамуданд. ¹⁶ Чун китобдонон ва фарисиён диданд, ки Ё бо бочгирон ва гуноҳкорон хӯрок мехӯрад, ба шогирдонаш гуфтанд: «Ҷаро Ё бо бочгирон ва гуноҳкорон мехӯраду менӯшад?» ¹⁷ Исо инро шунида, ба онҳо гуфт: «На тандурустон, балки беморон ба табиб эҳтиёҷ доранд. Ман омадаам, ки на росткоронро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯза

¹⁸ Шогирдони Яҳё ва шогирдони фарисиён рӯза медошанд. Баъзе касон назди Исо омада, гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳё ва шогирдони фарисиён рӯза медоранду шогирдони Ту рӯза намедоранд?» ¹⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Оё меҳмонони базми арӯсӣ, то замоне ки домод бо онҳост, рӯза дошта метавонанд? То даме ки домод бо онҳост, рӯза дошта наметавонанд. ²⁰ Лекин рӯзҳое фаро мерасанд, ки домод аз онҳо гирифта мешавад, ва дар он рӯзҳо рӯза медоранд. ²¹ Ҳеч кас ба либоси кӯҳна аз матои нав дарбеҳ намемонад, чунки дарбеҳи нав аз чизи кӯҳна ҷудо шуда, ҷои даридаи он боз ҳам бадтар мешавад. ²² Ва ҳеч кас майи навро ба машки кӯҳна намеандозад, вагарна майи нав машкро медаронад, май ҳам мерезад, машк ҳам ҳайф мешавад; балки майи навро ба машки нав андохтан даркор аст».

Масъалаи рӯзи шанбе

²³ Чунин шуд, ки Исо рӯзи шанбе аз киштзор мегузашт, ва шогирдонаш ҳангоми роҳравӣ ба хӯшачинӣ сар карданд. ²⁴ Фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Инак, чаро онҳо дар рӯзи шанбе кореро мекунанд, ки раво нест?» ²⁵ Ӯ ба онҳо гуфт: «Магар ҳаргиз нахондаед, ки Довуд дар эҳтиёҷмандӣ чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд? ²⁶ Чӣ гуна вай дар замони Абётори саркоҳин ба хонаи Худо даромада, нони тақдими хӯрд, ки хӯрдани он, ғайр аз коҳинон, ба касе раво набуд, ва ба ҳамроҳони худ низ дод?»* ²⁷ Ба онҳо гуфт: «Шанбе барои инсон муқаррар шудааст, на инсон барои шанбе. ²⁸ Бинобар ин Писари Одам хоҷаи рӯзи шанбе низ мебошад».

З Исо боз ба куништ даромад. Дар он ҷо шахсе буд, ки дасти хушкшудае дошт. ² Баъзе касон аз пайи Исо мепоиданд, ки шояд он шахсро дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то Ӯро айбдор кунанд. ³ Исо ба шахси дастхушк гуфт: «Дар миёнҷо исто». ⁴ Пас ба онҳо гуфт: «Дар рӯзи шанбе кадом кор раво аст — некӣ кардан, ё бадӣ кардан? Ҷонеро наҷот додан, ё ҳалок кардан?» Лекин онҳо хомӯш монданд. ⁵ Исо ба онҳо бо ғазаб нигариста ва аз сахтдилиашон

ғамгин гашта, ба он шахс гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай дароз кард, ва он монанди дасти дигараш сиҳат шуд. ⁶ Фарисиён фавран берун рафта, бо ҳиродиён дар ҳаққи Ё маслиҳат намуданд, ки чӣ тавр Ёро ҳалок кунанд.

⁷ Сипас Исо бо шогирдонаш сӯи кӯл рафт. Мардуми бисёре аз Ҷалил, Яҳудия, ⁸ Уршалим, Адумия ва он тарафи Урдун аз пайи Ё равона шуданд. Аз атрофи Сур ва Сидун низ мардуми бисёре, чун корҳои Ёро шуниданд, назди Ё омаданд. ⁹ Исо ба шогирдони Худ фармуд, ки ба сабаби бузургии издиҳом киштие барои Ё омода кунанд, то ки мардум Ёро фишор надиханд. ¹⁰ Зеро, азбаски бисёр касонро Ё шифо дода буд, ҳар кӣ дарде дошт, назди Ё мешитофт, то ба Ё даст расонад. ¹¹ Рӯҳҳои нопок, чун Ёро мидиданд, пешаш меафтиданд ва фарёдзанон мегуфтанд: «Ту Писари Худо ҳастӣ». ¹² Лекин Ё онҳоро саҳт таъкид мекард, ки нагӯянд Ё кист.

Таъйин шудани дувоздаҳ расул

¹³ Пас аз он Исо ба кӯҳе баромада, ҳар киро, ки хост, назди Худ даъват намуд; ва онҳо наздаш омаданд. ¹⁴ Ё дувоздаҳ нафарро таъйин кард, то ҳамроҳи Ё бошанд ва онҳоро барои мавъиза фири-стад, ¹⁵ ва онҳо қудрат дошта бошанд, ки бемориҳоро шифо ди-ҳанд ва девҳоро берун кунанд. ¹⁶ Таъйин кард Шимъунро, ки ба вай Петрус ном гузошт; ¹⁷ Яъқуб писари Забдой ва Юҳанно бародари Яъқубро, ки ба онҳо Бани-Рагаш, яъне “писарони тундар” ном гу-зошт; ¹⁸ Андриёс, Филиппус, Барталмо, Матто, Тумо, Яъқуб пи-сари Ҳалфой, Шимъуни Ғаюр ¹⁹ ва Яҳудои Исқарютро, ки Исоро таслим кард.

Куфр бар зидди Рӯҳ

²⁰ Чун ба хонае даромаданд, боз тӯдаи мардум гирд омаданд, ба дараҷае ки онҳо ғурати нон хӯрдан ҳам надоштанд. ²¹ Хешован-дони Исо, чун шуниданд, барои бурдани Ё омаданд, зеро мегуфт-анд, ки Ё беҳуд шудааст.

²² Китобдононе ки аз Уршалим омада буданд, мегуфтанд, ки Ё Баал-Забул дорад ва ба воситаи роҳбари девҳо девҳоро берун ме-кунад.

²³ Пас Исо онҳоро наздаш талабида, ба онҳо бо масалҳо сухан гуфт: «Чӣ гуна метавонад шайтон шайтонро берун кунад? ²⁴ Агар подшоҳие дар худ ҷудой дорад, он подшоҳӣ устувор истода наметавонад; ²⁵ ва агар хонаводае дар худ ҷудой дорад, он хона устувор истода наметавонад. ²⁶ Пас, агар шайтон бар зидди худ бархеста, аз ҳам ҷудо шуда бошад, вай устувор истода наметавонад, балки поёнаш фаро мерасад. ²⁷ Ҳеч кас наметавонад ба хонаи шахси зӯрманде даромада, чизҳои вайро ғорат кунад, бе он ки аввал он зӯрмандро бандад, — ва пас аз он хонаи вайро ғорат мекунад.

²⁸ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳамаи гуноҳҳои бани-одам ва ҳар куфре ки гуфта бошанд, баҳшида мешаванд; ²⁹ лекин ҳар кӣ ба Рӯҳулқудс куфр гӯяд, то абад баҳшида намешавад, балки ба азоби абадӣ маҳкум мегардад». ³⁰ Ин сухани Исо аз он сабаб буд, ки ме-гуфтанд: «Ў рӯҳи нопок дорад».

³¹ Модар ва бародарони Исо омада, дар берун истоданд ва назди Ў касеро фиристода, Ёро талабиданд. ³² Мардуме ки дар гирди Исо нишаста буданд, ба Ў гуфтанд: «Инак, модарат ва бародаронат ва хоҳаронат дар берун истода, Туро металабанд». ³³ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Кист модари Ман ва бародарони Ман?» ³⁴ Он гоҳ ба онҳое ки гирди Ў нишаста буданд, нигариста, гуфт: «Инак модари Ман ва бародарони Ман! ³⁵ Ҳар кӣ хости Худоро ба ҷо оварад, ҳамон кас бародару хоҳару модари Ман аст».

Масал дар бораи коранда

4 Боз Исо дар канори кӯл ба таълим додан сар кард. Мардуми бисёре назди Ў ҷамъ омаданд. Бинобар ин Ў ба кишти даромада, дар кӯл қарор гирифт, ва тамоми мардум дар канори кӯл меистоданд. ² Бо масалҳо онҳоро чизҳои бисёр меомӯхт. Ў дар таълими Худ ба онҳо мегуфт: ³ «Гӯш диҳед! Инак корандае барои пошидани тухм берун рафт. ⁴ Чун тухм мепошид, миқдоре дар канори роҳ афтод, ва парандагон омада, онро хӯрданд. ⁵ Миқдоре бар санглох афтод, дар ҷое ки хок бисёр набуд, ва ба зудӣ сабзид, зеро хок чуқур набуд. ⁶ Чун офтоб баромад, пажмурда шуд ва, азбаски реша надошт, хушк шуд. ⁷ Миқдоре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида онро пахш карданд, ва самаре надод. ⁸ Миқдоре

дар хоки нағз афтод ва самар дод, ки он сабзид ва нашъунамо ёфт, ва бор овард, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад». ⁹ Сипас гуфт: «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, шунавад!»

¹⁰ Ҳангоме ки Исо танҳо монд, онҳое ки дар гирдаш буданд, бо он дувоздаҳ нафар шарҳи ин масалро аз Ў пурсиданд. ¹¹ Ба онҳо гуфт: «Ба шумо донишани сирри Подшоҳии Худо дода шудааст, лекин ба онҳое ки дар берунанд, ҳама чиз бо масалҳо мешавад, ¹² то “бо чашмони худ нигаранд, вале набинанд, бо гӯшҳои худ шунаванд, вале нафаҳманд, мабодо ба Худо рӯ оваранд ва гуноҳҳои онҳо бахшида шаванд”».*

¹³ Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Оё ин масалро нафаҳмидед? Пас чӣ тавр дигар масалҳоро мефаҳмед? ¹⁴ Коранда каломро мекорад. ¹⁵ Кошташудагон дар канори роҳ касоне мебошанд, ки дар онҳо калом кошта мешавад, ва чун шуниданд, дарҳол шайтон омада, каломи кошташударо аз дили онҳо мерабояд. ¹⁶ Ҳамчунин кошташудагон дар санглох касоне мебошанд, ки чун каломро шунаванд, дарҳол онро қабул мекунанд; ¹⁷ лекин дар худ реша надоранд ва ноустуворанд. Чун аз боиси калом саҳтие ё таъқибе рӯй диҳад, дарҳол ба васваса меафтанд. ¹⁸ Кошташудагон дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки чун каломро шунаванд, ¹⁹ ташвишҳои ин зиндагӣ, фиребандагии сарват ва ҳаваси чизҳои дигар дохил шуда, каломро пахш мекунанд, ва он бесамар мегардад. ²⁰ Кошташудагон дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шунида, қабул мекунанд, ва бор меоваранд, баъзе сӣ баробар, баъзе шаст ва баъзе сад».

Масал дар бораи шамъ

²¹ Исо ба онҳо гуфт: «Оё шамъро меоваранд, то зери зарфе ё кате гузоранд? Оё на барои он ки ба шамъдон гузоранд? ²² Зеро чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад; ва ҳеҷ чизи маҳфие нест, ки аён нашавад. ²³ Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, шунавад!» ²⁴ Ва ба онҳо гуфт: «Диққат диҳед, ки чӣ мешунавед. Ба ҳар андозае ки чен кунед, ба шумо чен карда мешавад ва ба шумо, ки мешунавед, боз

ҳам меафзояд. ²⁵ Зеро, ҳар кӣ дорад, ба вай дода мешавад; ва ҳар кӣ надорад, чизи доштагиаш ҳам аз вай гирифта мешавад».

Масал дар бораи сабзиш

²⁶ Ҳамчунин гуфт: «Подшоҳии Худо монанди касест, ки тухм бар замин мепошад, ²⁷ ва шабу рӯз мехобаду бармехезад, ва тухм чӣ гуна месабзаду нашъунамо меёбад, вай намедонад. ²⁸ Зеро замин худ аз худ бор меоварад, аввал майса, баъд хӯша, пас аз он донаи пурра дар хӯша. ²⁹ Чун ҳосил расад, фавран досро ба кор меандозад, чунки вақти дарав расидааст».

Масал дар бораи донаи хардал

³⁰ Исо гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд кунем ва бо кадом масал онро тасвир намоем? ³¹ Монанди донаи хардалест: ҳангоме ки ба замин кошта мешавад, хурдтарини тухмҳои рӯи замин аст. ³² Лекин чун кошта шуд, месабзад ва аз ҳамаи растанӣҳо бузургтар мегардад ва шоҳаҳои калон мерасонад, ба тавре ки парандагони осмон зери сояи он паноҳ бурдан метавонанд».

³³ Исо бо ин гуна масалҳои бисёр, ба қадре ки тавоноии шунидан доштанд, Каломро ба онҳо баён мекард. ³⁴ Бе масал ба онҳо сухан намегуфт, лекин дар хилват ҳама чизро ба шогирдони Худ мефаҳмонд.

Ором кардани тундбод

³⁵ Бегоҳии ҳамон рӯз Исо ба шогирдон гуфт: «Биёед, ба соҳили дигар гузарем». ³⁶ Онҳо мардумро рухсати рафтани дода, Исоро дар ҳамон кишти ки буд, бо худ бурданд. Чанд кишти дигар низ ҳамроҳи ӯ буд. ³⁷ Ногоҳ тундбоди сахте бархест, ва мавҷҳо ба кишти бармехӯрданд, ба тавре ки он пур аз об мешуд. ³⁸ Аммо Исо дар ақиби кишти бар болине хобида буд. Ӯро бедор карда, гуфтанд: «Эй Устод, оё Туро парвоя нест, ки мо ҳалок мешавем?» ³⁹ Исо бархеста, бодро манъ кард ва ба кӯл гуфт: «Хомӯш шав! Ором бош!» Бод хомӯш шуд, ва оромии комил фаро расид. ⁴⁰ Сипас ба шогирдон гуфт: «Барои чӣ чунин ҳаросонед? Чаро имон надоред?» ⁴¹ Онҳо хеле ба ҳарос афтода,

ба якдигар гуфтанд: «Ин кист, ки ҳатто боду кӯл ба Ё итоат мекунанд?»»

Шифо ёфтани ҷадарии девзада

5 Пас ба он канори кӯл ба сарзамини ҷадариён расиданд. ²Чун Исо аз киштӣ берун омад, дарҳол касе ки рӯҳи нопок дошт, аз миёни қабрҳо баромада, бо Ё рӯ ба рӯ шуд. ³Бошишгоҳи он кас қабристон буд, ва ҳеч кас ҳатто бо занҷир вайро бастан наметавонист. ⁴Зеро борҳо вайро бо завлона ва занҷирҳо баста буданд, лекин занҷирҳоро канда ва завлонаҳоро шикаста буд. Ҳеч кас вайро ром кардан наметавонист. ⁵Ҳамеша, шабу рӯз, дар кӯҳҳо ва дар миёни қабрҳо фарёд мекашид ва худро бо сангҳо мезад. ⁶Чун Исо ро аз дур дид, давон-давон омада, ба Ё сачда кард, ⁷ва бо овози баланд фарёд зада, гуфт: «Бо ман чӣ кор дорӣ, эй Исо, Писари Худои Таоло? Туро ба Худо қасам медиҳам, ки маро азоб надиҳӣ!» ⁸Зеро Исо ба вай гуфта буд: «Эй рӯҳи нопок, аз ин шахс берун шав». ⁹Он гоҳ Исо аз вай пурсид: «Номи ту чист?» Вай ҷавоб дод: «Номи ман легион* аст, чунки мо бисёрем». ¹⁰Ва аз Исо бисёр илтимос мекард, ки онҳоро аз он сарзамин берун накунад. ¹¹Назди он кӯҳҳо галаи бузурги хукҳо мечарид. ¹²Ҳамаи девҳо аз Исо илтимос карда, гуфтанд: «Моро ба хукҳо равона кун, то дар онҳо дохил шавем». ¹³Исо дарҳол ба онҳо иҷозат дод. Пас рӯҳҳои нопок берун шуда, ба хукҳо дароманданд. Галае ки тақрибан ду ҳазор хук буд, аз баландӣ якбора ба кӯл ҷаст ва дар об ғарқ шуд.

¹⁴Хукбонҳо гурехта рафтанд ва дар шаҳру деҳот инро нақл карданд. Мардум барои дидани он чи рӯй дод, берун рафтанд. ¹⁵Онҳо назди Исо омада, он девзадаро нишаста диданд, ки пештар дар вай легион буд, ва акнун либос пӯшидааст ва ақлаш солим гаштааст; пас тарсиданд. ¹⁶Касоне ки дида буданд, саргузашти девзадаро, ва он чиро, ки ба хукон рӯй дод, ба онҳо нақл карданд. ¹⁷Он гоҳ мардум аз Исо илтимос карданд, ки аз ҳудуди онҳо берун равад. ¹⁸Чун Исо ба киштӣ савор шуд, он ки девзада буд, аз Ё иҷозат пурсид, ки бо Ё бошад. ¹⁹Аммо Исо иҷозат надод, балки ба вай гуфт: «Ба

5:9 Легион — воҳиде аз артиши Рум, иборат аз тақрибан 6 000 аскар.

хона назди хешони худ рав ва хабар деҳ аз он чи Худованд бо ту кардааст, ва чӣ гуна ба ту марҳамат намудааст». ²⁰ Пас вай равона шуда, он чиро, ки Исо бо вай карда буд, дар Декаполис мавъиза кардан гирифт. Ва ҳама дар ҳайрат мемонданд.

Зинда шудани духтари Ёир

²¹ Исо боз бо киштӣ ба он сӯи кӯл гузашт. Дар канори кӯл мардуми бисёре назди Ё чамъ омаданд. ²² Инак яке аз сардорони куништ омад, ки Ёир ном дошт. Чун Исоро дид, назди пояш афтод, ²³ ва аз Ё хеле илтимос карда, гуфт: «Духтараки ман дар ҳолати мурдан аст. Биё ва даст ба вай гузор, то шифо ёбад ва зинда монад». ²⁴ Пас Исо бо вай равона шуд. Мардуми бисёре низ аз пайи Исо рафта, Ёро фишор меоданд.

²⁵ Зане дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буд ²⁶ ва азоби бисёре аз табибони зиёд кашида, ҳамаи дорони худро сарф карда, ҳеҷ фоидае надида буд, балки аҳволаш торафт бадтар мешуд. ²⁷ Чун овозаи Исоро шунид, дар миёни он мардум аз пас омада, ба либоси Ё даст расонд. ²⁸ Зеро ба худ гуфта буд: «Агар ба либоси Ё фақат даст расонам, шифо меёбам». ²⁹ Дарҳол чашмаи хуни вай хушк шуд, ва дар ҷисми худ ҳис кард, ки аз беморӣ шифо ёфтааст. ³⁰ Дар айни замон Исо дар Худ ҳис кард, ки қуввае аз Ё берун рафт, ва ба мардум муроҷиат карда, гуфт: «Кӣ ба либоси Ман даст расонд?» ³¹ Шогирдонаш ба Ё гуфтанд: «Мебинӣ, ки мардум Туро фишор медиҳанд, ва мегӯӣ: “Кӣ ба Ман даст расонд?”». ³² Аммо Ё ба гирду пеш менигарист, то он занро, ки ин тавр амал кардааст, бинад. ³³ Он зан, чун донист, ки ба худ чӣ ҳодиса рӯй дод, тарсону ларзон омада, пеши Исо афтод ва тамоми ҳақиқатро ба Ё гуфт. ³⁴ Исо ба вай гуфт: «Духтарам! Имонат туро шифо бахшид. Бо осоиш рав ва аз балои худ дар амон бош».

³⁵ Исо ҳанӯз суҳан мегуфт, ки аз хонаи сардори куништ омада, гуфтанд: «Духтарат мурд. Боз барои чӣ Устодро ташвиш медиҳӣ?» ³⁶ Аммо Исо ин суҳанонро шунида, ба сардори куништ гуфт: «Натарс, танҳо имон дошта бошу бас». ³⁷ Ва ғайр аз Петрус, Яъқуб ва Юҳанно бародари Яъқуб, касеро иҷозат надод, ки аз паяш равад. ³⁸ Чун ба хонаи сардори куништ расид, мардуми парешонҳолро

дид, ки гирия ва навҳаи бисёр мекарданд. ³⁹ Пас даромада, ба онҳо гуфт: «Чаро парешонҳол шудаед ва гирия мекунед? Духтар намурдааст, балки хобидааст». ⁴⁰ Аммо онҳо бар Ё хандиданд. Ё ҳамаро берун карда, бо падару модари духтар ва бо ҳамроҳонаш ба ҳучрае ки духтар хобида буд, даромад. ⁴¹ Ва дасти духтарро гирифта, гуфт: «Талито, қумӣ», ки маънояш ин аст: «Эй духтар, ба ту мегӯям: бархез». ⁴² Дарҳол духтар бархеста, равон шуд. Вай дувоздаҳсола буд. Онҳо хеле ҳайрон шуданд. ⁴³ Исо ба онҳо бо қатъият фармуд, ки касе аз ин огоҳ нашавад, ва гуфт, то ҳӯроке ба духтар диҳанд.

Беимонии аҳли Носира

Б Исо аз он ҷо баромада, ба шаҳри Худ омад, ва шогирдонаш аз ақиби Ё омаданд. ² Чун рӯзи шанбе расид, дар куништ ба таълим додан сар кард, ва бисёр шунавандагон ҳайрон монда, мегуфтанд: «Аз кучост дар Ё ин чизҳо? Чӣ ҳикматест, ки ба Ё ато шудааст, ки чунин муъҷизаҳо аз дасти Ё ба амал меоянд? ³ Оё ин ҳамон устои хонасоз нест, ки писари Марям ва бародари Яъқуб, Юшо, Яҳудо ва Шимъун аст? Оё хоҳарони Ё ин ҷо дар байни мо намебошанд?» Пас, аз Ё норозӣ буданд. ⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Пайғамбар беқадр нест, ҷуз дар шаҳри худ ва дар байни хешовандон ва дар хонаи худ». ⁵ Ё дар он ҷо ҳеч муъҷиза нишон дода натавонист, ғайр аз он ки дастҳояшро бар чанд беморе гузошта, онҳоро шифо дод. ⁶ Ё аз беимонии онҳо ҳайрон шуд. Сипас дар деҳоти атроф гашта, таълим меод.

⁷ Пас Исо он дувоздаҳро назди Худ даъват карда, ба ҷуфт-ҷуфт фиристодани онҳо сар кард ва ба онҳо бар рӯҳҳои нопок қудрат дод. ⁸ Ё фармуд, ки барои роҳ бо худ чизе, ғайр аз асое, нагиранд: на тӯрбае, на ноне, на пуле дар миёнбанд, ⁹ балки пойафзоле дар по кашанд ва ду пероҳан дар бар накунанд. ¹⁰ Ба онҳо гуфт: «Ҳар ҷо, ки ба хонае даромадед, то вақти сафар кардан дар он ҷо монед. ¹¹ Ва ҳар ҷо, ки шуморо қабул накунанд ва ба суханони шумо гӯш надиханд, аз он ҷо берун рафта, чанги пойҳои худро афшонед, то шаҳодате бар онҳо гардад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳолати Садӯм ва Амуро дар рӯзи доварӣ аз ҳолати он шаҳр сабуктар мешавад». ¹² Пас онҳо равона шуда, мавъиза мекарданд, ки бояд тавба кард. ¹³ Онҳо бисёр

девҳоро берун карданд ва ба бисёр беморон равған молида, шифо доданд.

Марги Яҳёи Таъмиддиҳанда

¹⁴ Чун подшоҳ Ҳиродус инро шунид, — зеро номи Исо шӯхрат ёфта буд, — гуфт, ки Яҳёи Таъмиддиҳанда аз мурдагон бархестааст, ва аз ин сабаб ин муъҷизаҳо аз вай ба амал меоянд. ¹⁵ Баъзе мегуфтанд, ки ин Илёс аст. Аммо баъзе мегуфтанд, ки ин пайғамбарест монанди яке аз пайғамбарон. ¹⁶ Лекин Ҳиродус, чун шунид, гуфт: «Ин ҳамон Яҳёст, ки ман сарашро аз танаш ҷудо кардам; вай аз мурдагон бархестааст».

¹⁷ Зеро Ҳиродус одам фиристода, Яҳёро дастгир карда ба зиндон партофта буд, ба хотири Ҳиродия зани бародараш Филиппус, ки вайро ба никоҳи худ дароварда буд. ¹⁸ Зеро Яҳё ба Ҳиродус гуфта буд: «Зани бародари худро гирифтани ту раво нест». ¹⁹ Пас Ҳиродия ба Яҳё кина баста буд ва ўро куштан мехост, лекин наметавонист. ²⁰ Зеро Ҳиродус аз Яҳё метарсид, вайро марди росткору муқаддас медонист ва рӯихотир мекард; ба гапаш гӯш дода, бисёр корҳо мекард ва суханонашро ба хушӣ мешунид.

²¹ Фурсате расид, ки Ҳиродус ба муносибати зодрӯзи худ барои мансабдорони худ, барои мириҳазорон ва калонтарони Ҷалил базме орошт, ²² ва духтари Ҳиродия ба базм даромада рақсид ва Ҳиродусу ононеро, ки ҳамроҳаш нишаста буданд, шод намуд. Подшоҳ ба духтар гуфт: «Ҷар чи мехоҳӣ, аз ман хоҳиш кун, то ба ту диҳам». ²³ Ва қасам ёд кард, ки «ҷар чи аз ман хоҳиш кунӣ, ҳатто нисфи қаламрави ман бошад ҳам, ба ту медиҳам». ²⁴ Духтар берун рафта, аз модари худ пурсид, ки «чӣ хоҳиш кунам?» Модараш ҷавоб дод: «Сари Яҳёи Таъмиддиҳандаро». ²⁵ Вай дарҳол назди подшоҳ шитофт ва хоҳиш кард: «Мехоҳам сари Яҳёи Таъмиддиҳандаро ҳамин дам дар табақе ба ман диҳӣ». ²⁶ Подшоҳ басте ғамгин шуд; лекин барои поси савгандаш ва ба хотири ононе ки ҳамроҳаш нишаста буданд, хоҳиши вайро рад кардан нахост. ²⁷ Дарҳол подшоҳ ҷаллодеро фиристода, фармуд, ки сари вайро биёрад. ²⁸ Ҷаллод рафта, дар зиндон сари вайро аз тан ҷудо кард ва бар табақе гузошта овард ва ба духтар дод, ва духтар онро ба модари худ дод.

²⁹ Чун шогирдонаш инро шуниданд, омада, часади вайро бардошта бурданду ба қабр монданд.

Сер шудани панҷ ҳазор мард

³⁰ Расулон назди Исо ҷамъ омада, ҳар он чиро, ки ба ҷо оварда ва таълим дода буданд, ба Ё нақл карданд. ³¹ Ё ба онҳо гуфт: «Шумо ба танҳой ба ягон ҷои хилват оед ва каме истироҳат кунед». Зеро омаду рафт чунон бисёр буд, ки фурсати хӯрок хӯрдан ҳам надоштанд.

³² Пас ба танҳой бо киштӣ ба ҷои хилвате равона шуданд. ³³ Чун онҳоро диданд, бисёре Ёро шинохтанд, аз ҳамаи шаҳрҳо пиёда ба он сӯ шитофтанд ва аз онҳо пеш гузашта, назди Исо ҷамъ шуданд.

³⁴ Исо берун омада, мардуми бисёрро дид ва ба онҳо раҳмаш омад, зеро онҳо монанди гӯсфандоне буданд, ки ҷӯпон надоштанд. Пас онҳоро бисёр таълим додан гирифт. ³⁵ Азбаски вақт хеле гузашта буд, шогирдонаш назди Ё омада, гуфтанд: «Ин ҷо ҷои беодам аст, вақт ҳам дер шуд. ³⁶ Инҳоро рухсати рафтан деҳ, то ки ба бошишгоҳҳо ва деҳоти атроф рафта, барои худ ноне харанд; зеро ҳеч хӯроке надоранд». ³⁷ Исо дар ҷавобашон гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Ба Ё гуфтанд: «Магар мо рафта, ба дусад динор нон харем ва барои хӯрдани онҳо диҳем?» ³⁸ Аз онҳо пурсид: «Чандто нон доред? Рафта бинед». Пас дарёфта, гуфтанд: «Панҷ нон ва ду моҳӣ».

³⁹ Он гоҳ Исо фармуд, ки ҳамаро гурӯҳ-гурӯҳ бар сабза шинонанд. ⁴⁰ Пас қатор-қатор, саднафарӣ ва панҷоҳнафарӣ нишастанд. ⁴¹ Ё панҷ нону ду моҳиро гирифт ва ба осмон нигариста, баракат дод ва нонро пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши онҳо гузоранд; ду моҳиро низ ба ҳама тақсим кард. ⁴² Ҳама хӯрданду сер шуданд; ⁴³ ва аз пораҳои нон ва моҳӣ дувоздаҳ сабадро пур карда бардоштанд. ⁴⁴ Хӯрандагони нон панҷ ҳазор мард буданд.

Бар кӯл қадам задани Исо

⁴⁵ Дарҳол Исо шогирдонашро фармуд, ки ба киштӣ савор шуда, пеш аз Ё ба он соҳил сӯи Байт-Сайдо равона шаванд, то Ё мардумро рухсати рафтан диҳад. ⁴⁶ Пас аз он ки онҳоро рухсати рафтан

дод, барои дуо гуфтан ба кӯҳе баромад. ⁴⁷Шомгоҳон киштӣ ба миёнаи кӯл расида буд, ва Исо танҳо бар хушкӣ буд. ⁴⁸Ў онҳоро дар рондани киштӣ беҳол дид, чунки боди муҳолиф мевазид. Тахминан поси чоруми шаб бар кӯл қадам зада, назди онҳо омад, ва мехост аз онҳо гузарад. ⁴⁹Шогирдон чун Ёро диданд, ки бар кӯл қадам мезанад, гумон карданд, ки ин шабаҳ аст, ва фарёд заданд, ⁵⁰зеро ҳама Ёро дида, тарсиданд. Дарҳол Ё ба онҳо хитоб карда, гуфт: «Хотирчамъ бошед; ин Манам, натарсед». ⁵¹Сипас назди онҳо ба киштӣ даромад; ва бод ором шуд. Онҳо хеле ҳайрон шуданд ва тааҷҷуб карданд. ⁵²Зеро муъҷизаи нонро дарк накарда буданд, чунки дилашон саҳт буд.

⁵³Онҳо аз кӯл гузашта, ба сарзамини Ҷинесор омаданд ва лангар партофтанд. ⁵⁴Чун аз киштӣ баромаданд, дарҳол мардум Исоро шинохтанд ⁵⁵ва ба сар то сари он атроф шитофтанд ва беморонро бар бистарҳо ба ҳар чое ки мешуниданд Ё он ҷост, меоварданд. ⁵⁶Ба ҳар ҷо, ки Ё ба деҳот ё шаҳрҳо ё бошишгоҳҳо меомад, беморонро дар сари гузар мегузоштанд ва аз Ё илтимос менамуданд, ки фақат ба домани либоси Ё даст расонанд; ва ҳар кӣ даст расонд, шифо ёфт.

Ривоятҳои пирон

7 Фарисиён ва баъзе китобдонон, ки аз Уршалим омада буданд, назди Исо ҷамъ шуданд. ²Чун диданд, ки баъзе шогирдонии Ё бо дастҳои ҳаром, яъне ношуста, нон мехӯранд, сарзаниш карданд. ³Зеро фарисиён ва ҳамаи яҳудиён ба ривоятҳои пирон пайравӣ намуфта, то дастҳои худро бо диққат нашӯянд, хӯрок намехӯранд; ⁴ва чун аз бозор оянд, то шустушӯ накунанд, чизе намехӯранд. Ва бисёр расмҳои дигар ҳаст, ки нигоҳ медоранд; монанди шустани пиёлаҳо, кӯзаҳо, зарфҳои мисин ва курсиҳо. ⁵Пас фарисиён ва китобдонон аз Ё пурсиданд: «Чаро шогирдонии Ту ба ривоятҳои пирон пайравӣ намекунанд, балки бо дастҳои ношуста нон мехӯранд?»

⁶Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ишаъё дар бораи шумо, эй дурӯягон, некӯ пайғамбарӣ кардааст, чунон ки навишта шудааст:

“Ин мардум бо лабони худ Маро эҳтиром мекунанд,
Лекин дилашон аз Ман дур аст.

⁷ Пас Маро беҳуда парастииш мекунамд,
Зеро фармудаҳои инсониро таълим медиҳанд».*

⁸ Шумо фармудаи Худоро тарк карда, ривоятҳои инсониро, монанди шустани кӯзаҳо ва пиёлаҳо, нигоҳ медоред ва бисёр расмҳои дигарро ба ҷо меоваред». ⁹ Сипас ба онҳо гуфт: «Оё хуб аст, ки шумо фармудаи Худоро ба як сӯ мегузored, то ривояти худро риоя намоед? ¹⁰ Зеро Мусо гуфтааст: “Падару модари худро эҳтиром намо”; ва: “Ҳар кӣ падар ё модари худро дашном диҳад, бояд кушта шавад”.* ¹¹ Лекин шумо мегӯед: “Агар касе ба падар ё модари худ гӯяд: ‘Ҳар ёрдаме ки аз ман гирифтанишон мумкин мебуд, қурбон, яъне ҳадия барои Худост’”. ¹² Он гоҳ дигар намегузored, ки вай барои падар ё модари худ ягон чиз кунад. ¹³ Ҳамин тавр каломи Худоро бо ривояти худ, ки ҷорӣ сохтаед, бартараф менамоед; ва бисёр расмҳои монанди инро ба ҷо меоваред».

¹⁴ Пас Исо тамоми он мардумро назди Худ даъват намуда, гуфт: «Ҳама ба Ман гӯш диҳед ва фаҳмед. ¹⁵ Чизе нест, ки аз берун ба даруни одам даромада, ўро ҳаром карда тавонад; балки чизе ки аз дарунаш баромада бошад, одамро ҳаром мекунад. ¹⁶ Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, шунавад!»

¹⁷ Чун Исо аз назди мардум ба хона даромад, шогирдонаш маънои ин масалро аз Ё пурсиданд. ¹⁸ Ё ба онҳо гуфт: «Оё шумо низ бефаҳм ҳастед? Оё намедонед, ки ҳар чизе аз берун ба даруни одам дарояд, ўро ҳаром карда наметавонад? ¹⁹ Зеро ба даруни дилаш наметавонад, балки ба шикамаш меравад ва аз он берун мешавад. Ҳамин тариқ, ҳар хӯрок пок аст». ²⁰ Баъд гуфт: «Он чи аз одам берун ояд, одамро ҳаром месозад. ²¹ Зеро аз даруни дили одам фикрҳои бад, зино, фосиқӣ, куштор, ²² дуздӣ, тамаъ, кина, макр, чашмгурӯснагӣ, ҳасад, куфр, ғурур ва аҳмақӣ пайдо мешаванд. ²³ Тамоми ин чизҳои бад аз дарун пайдо шуда, одамро ҳаром мекунамд».

Зане аз аҳли Финикияи Сурия

²⁴ Исо аз он ҷо равона шуда, ба ҳудуди Сур ва Сидун расид. Ба хонае даромада, нахост, ки касе Ёро шиносад. Лекин пинҳон

7:7 Ишаъё 29:13.

7:10 Раҳой 20:12; Раҳой 21:17.

мондан натавонист. ²⁵ Зеро зане ки духтараш рӯҳи нопок дошт, хабари Ӯро шунид ва ҳамон дам омада, пеши пой Ӯ афтод. ²⁶ Он зан юнонӣ, аз аҳли Финиқияи Сурия буд. Аз Исо илтимос намуд, ки девро аз духтараш берун кунад. ²⁷ Лекин Исо ба вай гуфт: «Бигзор аввал бачаҳо сер шаванд, чунки нони бачаҳоро гирифта, пеши сагон партофта хуб нест». ²⁸ Зан дар ҷавоб гуфт: «Ҳа, Хоҷаам! Лекин сагон низ нонрезаҳои бачаҳоро зери миз мехӯранд». ²⁹ Исо ба вай гуфт: «Ба хотири ин суханат рав, ки дев аз духтарат берун шуд». ³⁰ Чун зан ба хонаи худ омад, девро беруншуда ва духтарро бар бистар хобида ёфт.

Шифо ёфтани кар

³¹ Боз аз ҳудуди Сур ва Сидун баромада, Исо ба воситаи ҳудуди Декаполис сӯи кӯли Ҷалил равона шуд. ³² Назди Ӯ кареро оварданд, ки бо душворӣ гап мезад, ва илтимос карданд, ки даст бар вай гузорад. ³³ Исо вайро аз миёни мардум ба хилват бурда, ангуштони Худро дар гӯшҳои вай ниҳод ва тӯф карда, ба забонаш расид. ³⁴ Он гоҳ ба осмон нигариста, оҳе кашид ва ба вай гуфт: «Ифатаҳ», яъне: «Воз шав». ³⁵ Дарҳол гӯшҳояш кушода ва гиреҳи забонаш воз шуда, ба дурустӣ сухан гуфт. ³⁶ Исо ба мардум фармуд, ки ба касе хабар надиҳанд. Лекин ҳар қадар бештар ба онҳо манъ мекард, онҳо бештар овоза мекарданд. ³⁷ Мардум хеле ҳайрон шуда, мегуфтанд: «Ҳар корро нағз мекунад: карҳоро шунаво ва гунгҳоро гӯё мегардонад».

Сер шудани чор ҳазор мард

8 Дар он рӯзҳо, ки мардуми бисёре ҷамъ омада буданд ва барои хӯрдан чизе надоштанд, Исо шогирдонро назди Худ даъват карда, ба онҳо гуфт: ² «Ба ин мардум дилам месӯзад, зеро се рӯз аст, ки назди Ман мебошанд, ва барои хӯрдан чизе надоранд. ³ Агар онҳоро гурусна ба хонаҳшон баргардонам, дар роҳ беҳол мешаванд, чунки баъзе аз онҳо аз роҳи дур омаданд». ⁴ Шогирдонаш ба Ӯ ҷавоб доданд: «Аз қучо касе дар ин биебон онҳоро аз нон сер карда метавонад?» ⁵ Аз онҳо пурсид: «Чанд нон доред?» Гуфтанд: «Ҳафтто». ⁶ Пас мардумро фармуд, ки бар замин шинанд. Он гоҳ

ҳафт нонро гирифт, шукр гуфт, пора кард ва ба шогирдонаш дод, то пеши мардум гузоранд, ва онҳо гузоштанд. ⁷Чанд моҳии хурд низ доштанд. Исо баракат дода, фармуд, ки онҳоро низ пеши мардум гузоранд. ⁸Онҳо хӯрда сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда ҳафт сабадро пур карда, бардоштанд. ⁹Хӯрандагон қариб чор ҳазор нафар буданд. Пас Исо онҳоро рухсати рафтан дод.

Хамиртуруши фарисиёну Хиродус

¹⁰Дарҳол Исо бо шогирдонаш ба кишти савор шуда, ба ҳудуди Далмонуро омад. ¹¹Фарисиён берун омада, бо Ё ба баҳс даромаданд ва Ёро озмуда, аломати осмонӣ аз Ё талаб карданд. ¹²Ё аз дил оҳе кашида, гуфт: «Чаро ин насл аломате талаб мекунад? Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аломате ба ин насл дода намешавад». ¹³Пас онҳоро гузошта, боз ба кишти савор шуд ва ба соҳили дигар гузашт.

¹⁴Онҳо нон гирифтандро фаромӯш карданд ва бо худ дар кишти танҳо як нон доштанд. ¹⁵Исо ба онҳо фармуд: «Боҳабар бошед, аз хамиртуруши фарисиён ва аз хамиртуруши Хиродус ҳазар кунед». ¹⁶Онҳо бо якдигар муҳокима ронда, мегуфтанд: «Ин аз он сабаб аст, ки нон надорем». ¹⁷Исо инро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро андеша мекунад, ки нон надоред? Оё ҳанӯз нафаҳмидаед ва дарк накардаед? Оё то ҳол дили шумо саҳт аст? ¹⁸Чашм дореду намебинед? Гӯш дореду намешунавед? Ва дар ёд надоред, ¹⁹ҳангоме ки панҷ нонро барои панҷ ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?» Ба Ё гуфтанд: «Дувоздаҳ». ²⁰«Ва ҳангоме ки ҳафт нонро барои чор ҳазор нафар пора кардам, чанд сабад пур аз пораҳо бардоштед?» Гуфтанд: «Ҳафт». ²¹Ба онҳо гуфт: «Пас чаро намефаҳмед?»

Шифо ёфтани кӯр

²²Чун Исо ба Байт-Сайдо омад, кӯреро назди Ё оварда, зорӣ намуданд, ки ба вай даст расонад. ²³Ё дасти кӯрро гирифта, вайро аз деҳа берун бурд ва ба чашмони вай туф карда, дастҳои Худро бар вай гузошт ва пурсид: «Оё чизе мебинӣ?» ²⁴Вай нигариста,

гуфт: «Одамонро чун дарахтон мебинам, ки роҳ мераванд». ²⁵ Он гоҳ Исо дастхояшро бори дигар бар чашмони вай гузошта, фармуд, ки нигарад. Вай шифо ёфт ва ҳама чизро ба хубӣ дид. ²⁶ Пас Исо вайро ба хонааш фиристода, гуфт: «Ба деҳа надаро ва дар он ҷо инро ба касе нагӯй».

Эътирофи Петрус

²⁷ Исо бо шогирдонаш ба деҳоти Қайсарияи Филиппус рафт. Дар роҳ аз шогирдонаш пурсид: «Одамон Маро кӣ мегӯянд?» ²⁸ Онҳо ҷавоб доданд: «Мегӯянд, ки Яҳёи Таъмиддиҳандай; баъзе мегӯянд, ки Илёсӣ; ва баъзе мегӯянд, ки яке аз пайғамбаронӣ». ²⁹ Ӯ ба онҳо гуфт: «Шумо Маро кӣ мегӯед?» Петрус дар ҷавоб гуфт: «Ту Масеҳ ҳастӣ». ³⁰ Пас ба онҳо фармуд, ки дар бораи Ӯ ба ҳеч кас гап назананд.

Бори аввал дар бораи марги Худ гуфтани Исо

³¹ Он гоҳ Исо ба таълими онҳо оғоз намуда, гуфт, ки Писари Одам бояд бисёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, сардорони қоҳинон ва китобдонон рад шуда кушта шавад ва пас аз се рӯз бархезад. ³² Чун ин суханро ошкоро мегуфт, Петрус Ӯро ба як сӯ бурда, ба эътироз намудан сар кард. ³³ Лекин Исо рӯяшро гардонда, ба шогирдонаш нигарист ва Петрусро манъ карда, гуфт: «Эй шайтон, аз Ман дур шав, зеро ту на оид ба чизҳои илоҳӣ, балки оид ба чизҳои инсонӣ андеша мекуни».

³⁴ Пас Исо мардумро бо шогирдонаш назди Худ даъват карда, гуфт: «Агар касе аз пайи Ман омадан хоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд. ³⁵ Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳондан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман ва Инчил барбод диҳад, онро мераҳонад. ³⁶ Зеро ба одам чӣ фоида дорад, ки тамоми дунёро ба даст оварад ва ҷони худро аз даст диҳад? ³⁷ Ё ки одамизод ба ивази ҷони худ чӣ фидияе медиҳад? ³⁸ Зеро, ҳар кӣ дар ин насли зинокор ва гуноҳкор аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам низ, ҳангоме ки бо фариштаҳои муқаддас дар ҷалоли Падари Худ меояд, аз вай шарм мекунад».

9 Ҳамчунин ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: аз истодагон дар ин ҷо баъзе ҳастанд, ки то Подшоҳии Худоро, ки бо қувват меояд, набинанд, маргро намечашанд».

Дигаргун шудани Исо

² Пас аз шаш рӯз Исо Петрус, Яъқуб ва Юҳанноро ҳамроҳи Худ бурд ва онҳоро танҳо ба кӯҳи баланде баровард. Дар он ҷо, дар пеши назари онҳо дигаргун шуд: ³ либосаш дурахшон ва чун барф хеле сафед шуд, ки дар рӯи замин ҳеҷ шустагаре чунин сафед карда наметавонад. ⁴ Он гоҳ Илès бо Мусо ба онҳо намоён шуданд, ки бо Исо гуфтугӯ мекарданд. ⁵ Петрус ба Исо гуфт: «Эй Устод! Дар ин ҷо будани мо некӯст. Пас се соябон месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Илès». ⁶ Петрус намедонист, чӣ гӯяд, чунки саҳт тарсида буданд. ⁷ Он гоҳ абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт, ва овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари дӯстдоштаи Ман; Ёро гӯш кунед». ⁸ Баногоҳ, чун ба атрофи худ нигаристанд, касеро ғайр аз Исо назди худ надиданд.

⁹ Чун аз кӯҳ мефуромаданд, Исо фармуд, ки то Писари Одам аз мурдагон барнахезад, он чи дидаанд, ба касе нагӯянд. ¹⁰ Онҳо ин суханонро дар ёд дошта, аз якдигар мепурсиданд, ки аз мурдагон бархестан чист? ¹¹ Он гоҳ аз Ё пурсиданд: «Чаро китобдонон мегӯянд, ки Илès бояд аввал биёяд?» ¹² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Дуруст аст, ки Илès аввал меояд ва ҳама чизро соз мекунад. Аммо Писари Одам, чунон ки дар бораи Ё навишта шудааст, бояд ранҷи бисёр бинад ва хор шумурда шавад. ¹³ Ба шумо мегӯям, ки Илès ҳам омад ва бо вай он чи хостанд, карданд, чунон ки дар бораи вай навишта шудааст».

Шифо ёфтани писари девзада

¹⁴ Чун Исо назди шогирдони дигараш омад, мардуми бисёрро гирди онҳо дид, ва китобдононро, ки бо онҳо баҳс мекарданд. ¹⁵ Дарҳол тамоми мардум, чун Ёро диданд, дар ҳайрат монданд ва давон-давон омада, ба Ё салом доданд. ¹⁶ Ё аз китобдонон пурсид: «Бо инҳо чӣ баҳс мекунед?» ¹⁷ Яке аз байни мардум дар ҷавоб гуфт: «Эй Устод! Писари худро назди Ту овардам, ки рӯҳи гунге дорад.

¹⁸ Ҳар ҷо, ки он рӯҳ вайро гирад, ба замин мезанад, вай кафк бароварда, дандонҳо бо ҳам месояд ва қарахт мешавад. Ба шогирдонии Ту гуфтам, ки он рӯҳро берун кунанд, лекин натавонистанд».

¹⁹ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Эй насли беимон! То кай бо шумо бошам? То кай шуморо тоқат кунам? Вайро назди Ман биёред».

²⁰ Вайро назди Ў оварданд. Чун Исоро дид, рӯҳ писарро ба ларза андохт; вай ба замин афтода ва ғел зада, кафк баровард.

²¹ Исо аз падари вай пурсид: «Аз кай ба ин ҳолат гирифтгор аст?» Гуфт: «Аз кӯдакӣ; ²² борҳо вайро ба оташ ва ба об партофт, то вайро ҳалок кунад. Лекин, агар метавонӣ, ба мо раҳм кун ва ёрӣ расон».

²³ Исо ба вай гуфт: «Агар имон оварда тавонӣ, барои имондор ҳама чиз имконпазир аст».

²⁴ Дарҳол падари кӯдак фарёд зада, гириякунон гуфт: «Имон меоварам, Хоҷаам! Ёрӣ деҳ, ки бар беимонии худ ғолиб оям».

²⁵ Чун Исо дид, ки мардум сӯяш шитоб мекунанд, ба рӯҳи нопок фармуд: «Эй рӯҳи гунг ва қар! Ба ту мефармоям, аз вай берун рав ва дигар ба вай дохил нашав».

²⁶ Пас рӯҳ дод зада, писарро саҳт ба ларза андохта, берун рафт. Писар монанди мурда гашт, ба тавре ки бисёр қасон гуфтанд, ки вай мурдааст.

²⁷ Лекин Исо дасташро гирифта, бархезонд; ва писар ба по истод.

²⁸ Чун Исо ба хона даромад, шогирдонаш аз Ў ба танҳои пурсиданд: «Чаро мо онро берун карда натавонистем?» ²⁹ Ба онҳо гуфт: «Ин чинс бо ҳеч восита берун намеравад, ҷуз бо дуо ва рӯза».

Бори дуюм дар бораи марги Худ гуфтани Исо

³⁰ Аз он ҷо равона шуда, аз Ҷалил мегузаштанд. Исо намехост, ки касе инро донад. ³¹ Зеро шогирдони Худро таълим дода мегуфт, ки Писари Одам ба дасти одамон супурда мешавад, ва Ўро мекушанд; пас аз кушта шудан, рӯзи сеюм бармехезад. ³² Лекин онҳо ин суҳанонро нафаҳмиданд ва тарсиданд, ки аз Ў пурсанд.

Бузургӣ дар Подшоҳии Худо

³³ Исо ба Кафарнаҳум омад. Чун дар хона буд, аз онҳо пурсид: «Дар роҳ бо якдигар дар бораи чӣ баҳс мекардед?» ³⁴ Онҳо хомӯш монданд, чунки дар роҳ бо якдигар баҳс мекарданд, ки кист бузургтар. ³⁵ Ў нишаста, он дувоздаҳро наздаш даъват кард ва ба

онҳо гуфт: «Ҳар кӣ меҳоҳад аввалин бошад, бояд охирин ва хизматгузори ҳама шавад». ³⁶ Пас кӯдакero гирифта, дар миёни онҳо ба по гузошт ва дар оғӯш гирифта, ба онҳо гуфт: ³⁷ «Ҳар кӣ яке аз ин гуна кӯдакero ба номи Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, на Маро, балки Фиристандаи Маро қабул мекунад».

³⁸ Он гоҳ Юҳанно дар ҷавоб гуфт: «Эй Устод! Мо касero дидем, ки ба номи Ту девҳоро берун мекард, лекин моро пайравӣ намекард, ва мо ўро манъ кардем, чунки моро пайравӣ намекард».

³⁹ Исо гуфт: «Ўро манъ накунед. Зеро ҳеҷ касе нест, ки ба номи Ман муъчиза ба амал овараду ба зудӣ дар ҳаққи Ман бад гуфта тавонад. ⁴⁰ Зеро ҳар кӣ зидди шумо нест, бо шумост.

⁴¹ Ҳар кӣ ба номи Ман шуморо, аз он рӯ ки пайрави Масеҳ ҳастед, косаи обе диҳад, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки бе подош на мемонад.

Васваса

⁴² Ва ҳар кӣ яке аз ин хурдонро, ки ба Ман имон доранд, ба васваса андозад, барои ӯ беҳтар аст, ки санги осиее ба гарданаш овехта, ба баҳр партоянд. ⁴³ Агар дастат туро ба васваса андозад, онро бур. Барои ту беҳтар аст, ки маъюб шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду даст ба дӯзах равона шавӣ, ба оташе ки хомӯшнашаванда аст, ⁴⁴ ки дар он ҷо кирми онҳо намерад ва оташ хомӯш намешавад. ⁴⁵ Ва агар поят туро ба васваса андозад, онро бур. Барои ту беҳтар аст, ки ланг шуда ба ҳаёт дарой, аз ин ки бо ду по ба дӯзах партофта шавӣ, ба оташе ки хомӯшнашаванда аст, ⁴⁶ ки дар он ҷо кирми онҳо намерад ва оташ хомӯш намешавад. ⁴⁷ Ва агар чашмат туро ба васваса андозад, онро кан. Барои ту беҳтар аст, ки якчашма шуда ба Подшоҳии Худо дарой, аз ин ки бо ду чашм ба оташи дӯзах партофта шавӣ, ⁴⁸ ки дар он ҷо кирми онҳо намерад ва оташ хомӯш намешавад.

⁴⁹ Зеро ҳар кас бо оташ намакин мешавад, ва ҳар қурбонӣ бо намак намакин мешавад. ⁵⁰ Намак хуб аст; лекин агар намак шӯр набошад, бо чӣ шумо онро ислоҳ мекунед? Пас дар худ намак дошта бошед, ва бо якдигар муросо кунед».

Талоқ

10 Исо аз он чо баромада, аз он сӯи Урдун ба ҳудуди Яҳудия омад. Боз мардум назди Ӯ чамъ шуданд; ва Ӯ, аз рӯи одаташ, боз онҳоро таълим меод.

² Фарисиён наздик омаданд ва Ӯро озмуданӣ шуда, пурсиданд: «Оё раво аст, ки мард зани худро талоқ диҳад?» ³ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Мусо ба шумо чӣ фармудааст?» ⁴ Гуфтанд: «Мусо иҷозат додааст, ки талоқномае навишта, ҷудо шаванд».* ⁵ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба сабаби дилсахтии шумо ин фармударо барои шумо навиштааст. ⁶ Лекин аз ибтидои офариниш Худо онҳоро марду зан офарид. ⁷ «Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад, ⁸ ва ҳар ду як тан мешаванд»,* ба тавре ки онҳо акнун ду тан не, балки як тан мебошанд. ⁹ Пас он чиро, ки Худо бо ҳам пайваस्ताаст, одам набояд ҷудо кунад». ¹⁰ Дар хона шогирдонаш боз дар ин бора аз Ӯ пурсиданд. ¹¹ Ӯ ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, зани дигаре гирад, дар ҳаққи вай зино мекунад. ¹² Ва агар зане аз шавҳари худ ҷудо шуда, ба никоҳи дигаре дарояд, низ зино мекунад».

Исо ва кӯдакон

¹³ Кӯдаконро назди Исо оварданд, то ба онҳо даст расонад. Лекин шогирдон ба оварандагон моневъ шуданд. ¹⁴ Чун Исо дид, норозӣ шуда, гуфт: «Кӯдаконро гузоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо моневъ нашавед, зеро Подшоҳии Худо аз они чунин касон аст. ¹⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Подшоҳии Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад». ¹⁶ Сипас кӯдаконро ба оғӯш гирифт ва даст ба онҳо гузошта, онҳоро баракат дод.

Сарватманд

¹⁷ Вақте ки Исо ба роҳ мебаромад, касе назди Ӯ шитофта, зону бар замин зад ва пурсид: «Эй Устоди некӯ, чӣ кунам, то вориси ҳаёти абадӣ шавам?» ¹⁸ Исо ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеч кас некӯ нест, ғайр аз Худо. ¹⁹ Фармудахоро медонӣ: “Зино

10:4 Такрори Шариат 24:1.

10:8 Пайдоиш 2:24.

накун; одамкушӣ накун; дуздӣ накун; гувоҳии бардурӯғ надех; озор надех; падару модаратро эҳтиром намо».*²⁰ Вай дар ҷавоби Ё гуфт: «Эй Устод! Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам».²¹ Исо ба вай нигариста, меҳр пайдо кард ва гуфт: «Туро як чиз намерасад: рав, ҳар он чи дорӣ, фурӯш ва ба камбағалон дех, ва дар осмон ганҷе меёбӣ; ва биё, салибро бардошта, Маро пайравӣ кун».²² Лекин вай аз ин суҳан ошuftа ва ғамгин шуда, рафт, чунки молу мулки бисёр дошт.

²³ Исо ба гирду пеш нигариста, ба шогирдонаш гуфт: «Ба Подшоҳии Худо даромадани сарватмандон чӣ гуна душвор аст!»²⁴ Шогирдон аз суҳанони Ё ҳайрон шуданд. Исо боз дар ҷавоби онҳо гуфт: «Эй фарзандон! Ба Подшоҳии Худо даромадани онҳое ки ба сарват така мекунанд, чӣ гуна душвор аст!»²⁵ Аз сӯроҳии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватманд ба Подшоҳии Худо дохил шавад».²⁶ Онҳо хеле ҳайрон шуда, ба якдигар мегуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?»²⁷ Исо ба онҳо нигоҳ карда гуфт: «Барои одамизод ин ғайриимкон аст, лекин на барои Худо; чунки барои Худо ҳама чиз имконпазир аст».

²⁸ Он гоҳ Петрус ба Ё гап сар карда гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем».²⁹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона ё бародарон ё хоҳарон ё падар ё модар ё зан ё фарзандон ё киштзорҳоро ба хотири Ман ва Инчил тарк кунад»³⁰ акнун, дар ин замон, дар миёни таъқибот, сад чандон хонаҳо ва бародарон ва хоҳарон ва модарон ва фарзандон ва киштзорҳо ва дар давраи оянда ҳаёти абадӣ наёбад.³¹ Лекин бисёре ки аввалин ҳастанд, охириин мешаванд, ва охириинҳо — аввалин».

Бори сеюм дар бораи марги Худ гуфтани Исо

³² Чун дар роҳ сӯи Уршалим буданд, Исо пешопеши онҳо мерафт. Шогирдон ҳайрон буданд, ва чун аз паси Ё мерафтанд, метарсиданд. Исо он дувоздахро ба тарафе бурда, боз ба гуфтани он чи бо Ё рӯй медиҳад, сар кард:³³ «Инак, мо сӯи Уршалим меравем.

Дар он чо Писари Одам ба дасти сардорони коҳинон ва китобдонон супурда мешавад. Онҳо Ӯро ба марг маҳкум мекунанд ва ба дасти ғайрияҳудиён месупоранд. ³⁴Инҳо Ӯро масҳара мекунанд, тозиёна мезананд, гуфборон мекунанд ва мекушанд. Вале дар рӯзи сеюм Ӯ бармехезад».

Хоҳиши писарони Забдой

³⁵Он гоҳ Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой, назди Исо омада, гуфтанд: «Эй Устод! Мехоҳем, ки он чи аз Ту хоҳиш мекунем, барои мо ба чо оварӣ». ³⁶Ба онҳо гуфт: «Чӣ мехоҳед, ки барои шумо кунам?» ³⁷Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Ба мо иҷозат дех, ки дар ҷалолӣ Ту яке дар тарафи ростат ва дигаре дар тарафи чапат шинем». ³⁸Исо ба онҳо гуфт: «Шумо намефаҳмед чӣ мехоҳед. Оё метавонед он косаеро, ки Ман менӯшам, нӯшед ва он таъмидеро, ки Ман меёбам, ёбед?» ³⁹Онҳо ба Ӯ гуфтанд: «Метавонем». Исо ба онҳо гуфт: «Косаеро, ки Ман менӯшам, менӯшед ва таъмидеро, ки Ман меёбам, меёбед; ⁴⁰лекин имконияти дар тарафи рости чапи Ман нишастан дар дасти Ман нест, ки диҳам, ҷуз ба онҳое ки барояшон омода шуда бошад».

⁴¹Даҳ шогирди дигар, чун инро шуниданд, аз Яъқуб ва Юҳанно норозӣ шуданд. ⁴²Исо онҳоро назди Худ даъват карда, гуфт: «Шумо медонед, ононе ки мири халқҳо ба шумор мераванд, бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва бузургонашон бар онҳо фармонраво мешаванд. ⁴³Лекин дар миёни шумо набояд ин тавр шавад: балки ҳар кӣ дар байни шумо бузург будан хоҳад, бояд хизматгузори шумо шавад; ⁴⁴ва ҳар кӣ дар байни шумо аввалин будан хоҳад, бояд ғуломи шумо шавад. ⁴⁵Чунончи, Писари Одам низ на барои он омад, ки ба Ӯ хизмат кунанд, балки барои он ки хизмат кунанд ва ҷони Худро барои фидияи бисёр қасд диҳад».

Шифо ёфтани Бартимайи кӯр

⁴⁶Ба Ариҳо омаданд. Ҳангоме ки Исо бо шогирдонаш ва мардуми бисёр аз Ариҳо мебаромад, Бартимай писари Тимай ном кӯре дар қанори роҳ нишаста, гадоӣ мекард. ⁴⁷Чун шунид, ки ин Исои

Носирист, фарёдкунон гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун». ⁴⁸ Бисёр касон вайро ба хомӯш шудан водор мекарданд; лекин вай боз ҳам бештар фарёд мезад: «Эй Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун». ⁴⁹ Исо истода, фармуд, ки вайро ҷеғ зананд. Онҳо кӯрро ҷеғ зада, гуфтанд: «Осуда бош, бархез, ки ту ро ҷеғ мезананд». ⁵⁰ Вай ҷомаи худро кашида, бархесту назди Исо омад. ⁵¹ Исо аз вай пурсид: «Чӣ мехоҳӣ, ки барои ту кунам?» Кӯр ба Ӯ гуфт: «Эй Устод! Мехоҳам бино шавам». ⁵² Исо ба вай гуфт: «Рав, имонат ту ро шифо бахшид». Вай дарҳол бино гашта, аз паси Исо дар роҳ равона шуд.

Ворид шудани Исо ба Уршалим

11 Чун наздики Уршалим, ба Байт-Фочӣ ва Байт-Анё, назди кӯҳи Зайтун расиданд, Исо ду шогирди Худро фиристода, ² ба онҳо гуфт: «Ба ин деҳа, ки рӯ ба рӯи шумост, равед. Чун даромадед, харкурраеро баста меёбед, ки ҳанӯз касе бар он савор нашудааст. Онро воз карда, ин ҷо биёред. ³ Агар касе ба шумо гӯяд: “Чаро чунин мекунед?” — гӯед, ки Худованд ба он эҳтиёҷ дорад; ва он кас дарҳол онро ба ин ҷо мефиристад». ⁴ Онҳо рафта, курраеро дар кӯча назди дарвоза баста ёфтанд; ва онро воз карданд. ⁵ Баъзе касоне ки дар он ҷо истода буданд, ба онҳо гуфтанд: «Чаро курраро воз мекунед?» ⁶ Ба онҳо он чиро гуфтанд, ки Исо фармуда буд; ва онҳоро ба ҳоли худ гузоштанд. ⁷ Ва курраро назди Исо оварда, ҷомаҳои худро бар он партофтанд, ва Исо ба он савор шуд. ⁸ Бисёр касон ҷомаҳои худро бар роҳ густурданд, ва дигарон шоҳаҳои дарахтонро бурида, бар роҳ мегустурданд. ⁹ Онҳое ки аз пеш ва аз пас равона буданд, фарёд мекарданд:

«Хӯшионо!

Муборак аст он ки ба номи Худованд меояд!*

¹⁰ Муборак аст Подшоҳии падари мо Довуд,

Ки ба номи Худованд меояд!

Хӯшионо дар олами боло!»

¹¹ Исо вориди Уршалим шуда, ба ибодатгоҳ даромад. Дар он ҷо ҳама чизро аз назар гузаронд, вале чун рӯз бевақт шуда буд, бо он дувоздаҳ ба Байт-Анё рафт.

Пок кардани ибодатгоҳ

¹² Рӯзи дигар, чун аз Байт-Анё берун омаданд, Исо гурусна монд. ¹³ Аз дур дарахти анцирро, ки барг дошт, дида, омад, то шояд чизе бар он ёбад. Чун наздик шуд, ғайр аз баргҳо чизе наёфт, зеро мавсими анчир ҳанӯз нарасида буд*. ¹⁴ Пас Исо ба дарахт гуфт: «Пас аз ин то абад касе аз ту мева нахӯрад». Шогирдонаш инро шуниданд.

¹⁵ Ба Уршалим омаданд. Исо ба ибодатгоҳ даромада, ба берун рондани онҳое ки дар ибодатгоҳ харидуфурӯш мекарданд, саркард. Мизҳои саррофон ва курсиҳои кафтарфурӯшонро чаппакард. ¹⁶ Ва нагузошт, ки касе барои бурдани чизе аз миёни ибодатгоҳ гузарад. ¹⁷ Сипас онҳоро таълим дода, мегуфт: «Оё навишта нашудааст, ки “хонаи Ман барои ҳамаи халқҳо хонаи дуо номида мешавад”?»* Аммо шумо онро дуздхона кардаед». ¹⁸ Чун китобдонон ва сардорони қоҳинон шуниданд, дар пайи он буданд, ки чӣ тавр Ӯро нобуд кунанд; зеро аз Ӯ метарсиданд, чунки тамоми мардум аз таълимоти Ӯ дар ҳайрат буданд. ¹⁹ Чун рӯз бевақт шуд, Исо аз шаҳр берун рафт.

²⁰ Саҳарии барвақт, вақте ки мегузаштанд, дарахти анцирро دیدанд, ки то реша хушк шудааст. ²¹ Ва Петрус ба ёд оварда, гуфт: «Эй Устод! Инак, дарахти анцире ки лаънат кардаӣ, хушк шудааст». ²² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: ²³ «Ба Худо имон дошта бошед. Зеро ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба ин кӯҳ гӯяд: “Бархеста, худро ба баҳр парто”, ва дар дили худ шубҳа надошта бошад, балки бовар кунад, ки он чи гӯяд мешавад, — ҳар чи гӯяд, ба вай ато мешавад. ²⁴ Бинобар ин ба шумо мегӯям: ҳар он чи дар дуо хоҳиш мекунад, бовар кунед, ки ба даст меоваред, — ва ба шумо ато

11:13 Дар ин вақт анцири Исроил, пеш аз он ки ҳосили маъмулӣ диҳад, каме меваҳои пешаки ба бор меоварад, ки аз меваи оянда дарак медиҳад. Ва агар дар дарахт ин меваҳои пешаки набошанд, баъдтар меваҳои маъмулӣ низ на мешаванд.

11:17 Ишаё 56:7.

мешавад. ²⁵ Ҳангоме ки дар дуо меистед, агар аз касе озор дида бошед, вайро бахшед, то ки Падари шумо низ, ки дар осмон аст, хатоҳои шуморо бахшад. ²⁶ Аммо агар набахшед, Падари шумо низ, ки дар осмон аст, хатоҳои шуморо намебахшад».

²⁷ Боз ба Уршалим омаданд. Ҳангоме ки Исо дар ибодатгоҳ мегашт, сардорони коҳинон, китобдонон ва пирон назди Ё омада, ²⁸ гуфтанд: «Бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекуни? Кӣ ин ҳуқуқро ба Ту додааст, то ин корҳоро кунӣ?» ²⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам. Агар ба Ман ҷавоб диҳед, Ман ҳам ба шумо мегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунам. ³⁰ Таъмиди Яҳё аз осмон буд, ё аз инсон? Ба Ман ҷавоб диҳед». ³¹ Онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки “аз осмон буд”, Ё мегӯяд: “Пас чаро ба вай бовар накардед?” ³² Ва агар гӯем, ки “аз инсон буд» — аз мардум метарсиданд; зеро ҳамма Яҳёро пайғамбари барҳақ медонистанд. ³³ Ба Исо ҷавоб дода, гуфтанд: «Намедонем». Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунам».

Масал дар бораи тоқдорон

12 Пас Исо бо масалҳо ба онҳо гап сар карда, гуфт: «Шахсе тоқ шинонд, деворе гирдаш кашид, чархуште сохт, бурче барпо кард ва онро ба тоқдорон супурду ба сафар рафт. ² Чун мавсим расид, ғуломеро назди тоқдорон фиристод, то аз меваи тоқзор аз тоқдорон гирад. ³ Лекин онҳо вайро дошта заданд ва дастхолой равона карданд. ⁴ Боз ғуломи дигарро назди онҳо фиристод. Вайро низ сангборон карда, сарашро кафонданд ва беҳурматӣ карда баргардонданд. ⁵ Боз як нафари дигарро фиристод: вайро куштанд; ва бисёр касони дигарро — баъзеро заданд ва баъзеро куштанд. ⁶ Як писари дӯстдоштааш буд. Дар охир вайро низ назди онҳо фиристода, дар дили худ гуфт: “Аз писарам шарм хоҳанд дошт”. ⁷ Лекин тоқдорон ба якдигар гуфтанд: “Ин ворис аст. Биёед, вайро кушем, то ки мерос аз они мо гардад”. ⁸ Вайро дастгир карда, куштанд ва аз тоқзор берун бароварда партофтанд. ⁹ Пас соҳиби тоқзор чӣ мекунад? Омада, тоқдоронро нобуд мекунад ва тоқзорро ба дигарон месупорад. ¹⁰ Магар ин навиштаро нахондаед:

“Санге ки бинокорон рад карданд,
Санги сари гӯшаи бино гардид.

¹¹ Ин аз ҷониби Худованд шуд

Ва дар назари мо ҳайратангез аст”?»*

¹² Он гоҳ хостанд Исоро дастгир кунанд, зеро фаҳмиданд, ки ин масалро дар ҳаққи онҳо мегӯяд. Лекин аз мардум тарсиданд; пас Ёро вогузашта, рафтанд.

Масъалаи андоз

¹³ Сипас чанд нафар аз фарисиён ва хиродиёнро назди Исо фиристоданд, то Ёро аз сухани Худаш ба дом афтонанд. ¹⁴ Онҳо омада, ба Ё гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақгӯй ҳастӣ ва аз касе парвое надорӣ; зеро ҳеҷ рӯйбинӣ намекунӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ таълим медиҳӣ. Оё ба шоҳаншоҳ андоз додан раво аст ё не? Диҳем ё надихем?» ¹⁵ Аммо Исо дурӯягии онҳоро дарёфта, гуфт: «Чаро Маро меозмод? Диноре ба Ман биёред, то онро бинам». ¹⁶ Онҳо оварданд. Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Ин сурат ва навишта аз они кист?» Онҳо ба Ё гуфтанд: «Аз они шоҳаншоҳ». ¹⁷ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Он чи аз они шоҳаншоҳ аст, ба шоҳаншоҳ диҳед, ва он чи аз они Худост — ба Худо». Онҳо аз Ё ҳайрон монданд.

Масъалаи растохез

¹⁸ Сипас саддуқиён, ки растохезро инкор мекунанд, назди Исо омада, пурсиданд: ¹⁹ «Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст, ки агар бародари касе мурад ва зане аз худ гузошта ва фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад.* ²⁰ Ҳафт бародар буданд. Якумӣ зан гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт. ²¹ Вайро дуюмӣ ба занӣ гирифта, мурд ва фарзанде нагузошт; сеюмӣ низ ҳамчунин. ²² Ҳамаи он ҳафт вайро гирифтанд ва насле нагузоштанд. Баъд аз ҳама зан низ мурд. ²³ Пас, дар рӯзи растохез, чун бармехезанд, вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ҳар ҳафт вайро ба занӣ гирифта

12:11 Забур 118:22-23.

12:19 Такрори Шариат 25:5-6.

буданд». ²⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Магар гумроҳ нестед аз он рӯ, ки на Китобро медонед, на қуввати Худоро? ²⁵ Зеро, вақте ки аз мурдагон бармехезанд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, балки монанди фариштаҳо дар осмон мебошанд. ²⁶ Аммо дар бо-раи мурдагон, ки бармехезанд, магар дар китоби Мусо нахонда-ед, ки чӣ гуна Худо дар назди бутта ба вай гуфт: “Манам Худои Иброҳим ва Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб”?* ²⁷ Ё на Худои мурдагон, балки Худои зиндагон аст. Пас шумо хеле гумроҳ шудаед».

Масъалаи фармудаи муҳимтарин

²⁸ Яке аз китобдонон гуфтугӯи онҳоро шунида, дид, ки Исо ба онҳо ҷавоби некӯ дод, ва пеш омада, аз Ё пурсид: «Муҳимтарини ҳамаи фармудаҳо кадом аст?» ²⁹ Исо ба вай ҷавоб дод: «Муҳимтарин фармуда ин аст: “Гӯш кун, эй Исроил! Худованд Худои мо Худованди ягона аст. ³⁰ Худованд Худои худро бо тамоми дил ва бо тамоми ҷон ва бо тамоми ҳуш ва бо тамоми қуввати худ дӯст дор”.* Муҳимтарин фармуда ҳамин аст! ³¹ Ва дуюмаш монанди он аст: “Ёратро монанди худат дӯст дор”.* Фармудаи дигаре бузургтар аз инҳо нест». ³² Китобдон ба Ё гуфт: «Офарин, эй Устод! Ту рост гуфтӣ, ки Худо ягона аст ва ғайр аз Ё дигаре нест; ³³ ва Ёро бо тамоми дил ва бо тамоми фаҳм ва бо тамоми ҷон ва бо тамоми қувват дӯст доштан ва ёратро монанди худат дӯст доштан аз ҳамаи қурбониҳои сӯхтанӣ ва ҳадияҳо муҳимтар аст». ³⁴ Чун Исо дид, ки вай оқилона ҷавоб дод, ба вай гуфт: «Ту аз Подшоҳии Худо дур нестӣ». Пас аз он касе чуръат накард, ки аз Ё чизе пурсад.

Масъалаи Масеҳ

³⁵ Исо, ҳангоме ки дар ибодатгоҳ таълим меод, пурсид: «Чӣ гуна китобдонон мегӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст? ³⁶ Ҳол он ки худи Довуд бо илҳами Рӯҳулқудс мегӯяд:

“Худованд ба Худованди ман гуфт:
Аз дасти рости Ман нишин,

12:26 Раҳой 3:6.

12:30 Такрори Шариат 6:4-5.

12:31 Ибодат 19:18.

То даме ки душманони Туро пойандози Ту созам”.*

³⁷ Инак, худи Довуд Ёро Худованд меномад; пас чӣ гуна Ё писари вай будааст?» Мардуми бисёр суханони Ёро бо хушнудӣ мешуниданд.

³⁸ Пас Ё ба онҳо таълим дода, мегуфт: «Аз китобдонон ҳазар кунед, ки дӯст медоранд либосҳои дароз пӯшида гарданд, ва дар кӯчаву бозор салом шунаванд, ³⁹ ва дар ҷойҳои беҳтарини кунштҳо нишинанд ва дар зиёфатҳо болонишин бошанд. ⁴⁰ Онҳо ки хонаҳои бевазанонро фурӯ мебаранд ва намоишкорона дуру дароз дуо мегӯянд, саҳтгар маҳкум карда мешаванд».

Тангаи бевазан

⁴¹ Ва Исо дар рӯ ба рӯи ганчина нишаста нигоҳ мекард, ки чӣ гуна мардум ба ганчина пул меандозанд. Аксари сарватмандон бисёр меандохтанд. ⁴² Сипас бевазани камбағале омада, ду танга андохт, ки як тин* мешавад. ⁴³ Пас шогирдонашро пеши Худ даъват карда, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳамаи ононе ки ба ганчина андохтанд, бештар дод. ⁴⁴ Зеро ҳама аз зиёдатии худ доданд, лекин вай аз камбағалии худ ҳар чӣ дошт, андохт, яъне тамоми рӯзии худро дод».

Охирзамон ва омадани Писари Одам

13 Чун Исо аз ибодатгоҳ мебаромад, яке аз шогирдонаш ба Ё гуфт: «Эй Устод! Нигоҳ кун, чӣ гуна сангҳо ва чӣ гуна иморатҳост!» ² Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ин иморатҳои бузургро мебинӣ? Санге бар санге намомонад; ҳамааш хароб мешавад».

³ Ҳангоме ки Исо бар кӯҳи Зайтун рӯ ба рӯи ибодатгоҳ нишаста буд, Петрус, Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс ба танҳои аз Ё пурсиданд: ⁴ «Моро огоҳ кун, ки ин кай рӯи медиҳад, ва аломати рӯи додани ҳамаи ин чӣ гуна аст?» ⁵ Он гоҳ дар ҷавоби онҳо ба гуфтан сар кард: «Хушёр бошед, ки касе шуморо гумроҳ накунад. ⁶ Бисёр касон бо номи Ман меоянд ва мегӯянд, ки “ман Ҳамонам”, ва мардуми бисёрро гумроҳ мекунад. ⁷ Аммо чун ҷангҳо ва овозаи

12:36 Забур 110:1.

12:42 Тин — дар асл: кодрант (тангаи хурдтарини румӣ).

чангҳоро шунавед, натарсед. Ин бояд рӯй диҳад; лекин ин ханӯз поёни кор нест. ⁸Халқе бар зидди халқе ва подшоҳие бар зидди подшоҳие бармехезад. Дар ҳар ҷо заминчунбиҳо рӯй медиҳанд, ва гуруснагиҳо ва нооромиҳо мешаванд. Инҳо саршавии дардҳои зоиш мебошанд.

⁹Лекин шумо худро эҳтиёт кунед; зеро шуморо ба маҳкамаҳо мекашанд, ва дар куништҳо тозиёна мезананд, ва шуморо ба хотири Ман назди ҳокимону подшоҳон мебаранд, то барои онҳо шаҳодате гардад. ¹⁰Даркор аст, ки Инчил аввал дар байни тамоми халқҳо мавъиза карда шавад. ¹¹Чун шуморо барои таслим кардан гирифта баранд, пешакӣ ғамхорӣ ва андеша накунад, ки ҷӣ бояд гӯед; балки он чи дар он соат ба шумо ато шавад, онро гӯед. Зеро гӯянда шумо нестед, балки Рӯҳулқудс аст. ¹²Он гоҳ бародар бародарро ва падар фарзандро ба марг месупорад; ва фарзандон бар зидди падарону модарон бархеста, ба куштани онҳо мусоидат мекунад. ¹³Ҳама барои номи Ман аз шумо нафрат мекунад. Лекин ҳар кӣ то охир сабр кунад, наҷот меёбад».

¹⁴Чун нафратоварии харобиро, ки Дониёли пайғамбар ба забон овардааст*, дар ҷое ки намебояд, бар по бинед, — ҳар кӣ хонад, диққат диҳад, — он гоҳ онҳое ки дар Яҳудия мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд; ¹⁵ва ҳар кӣ бар бом бошад, поён нафурояд ва барои гирифтани чизе ба хонаи худ надарояд; ¹⁶ва он ки дар киштзор аст, барои гирифтани ҷомаи худ барнагардад. ¹⁷Лекин вой бар ҳомиладорон ва ширдорон дар он рӯзҳо! ¹⁸Дуо кунед, ки гурехтани шумо дар зимистон рӯй надихад. ¹⁹Зеро дар он рӯзҳо чунон мусибате мешавад, ки аз ибтидои офариниш, ки Худо офарид, то ҳол нашудааст ва бори дигар намешавад. ²⁰Агар Худованд он айёмро кӯтоҳ намекард, ҳеҷ кас наҷот намеёфт. Лекин ба хотири интихобшудагоне ки Ё интихоб намудааст, он айёмро кӯтоҳ кардааст.

²¹Дар он вақт агар касе ба шумо гӯяд: “Инак, Масеҳ дар ин ҷост”, ё “дар он ҷост”, — бовар накунад. ²²Зеро масеҳони дурӯғин ва пайғамбарони дурӯғин ба майдон омада, аломатҳо ва муъҷизаҳо нишон медиҳанд, то ки, агар мумкин бошад, интихобшудагонро низ

гумроҳ кунанд. ²³ Лекин шумо ҳушёр бошед. Инак, Ман ҳамаашро ба шумо пешакӣ гуфтам.

²⁴ Лекин дар он рӯзҳо, пас аз он мусибат, офтоб хира мешавад ва моҳ рӯшноии худро намедиҳад. ²⁵ Ва ситорагон аз осмон фуру мерезанд, ва қувваҳои осмон ба ларза меоянд. ²⁶ Он гоҳ Писари Одамро мебинанд, ки бо қуввату ҷалоли бузург бар абрҳо меояд. ²⁷ Ва он гоҳ Ў фариштаҳои Худро фиристода, интихобшудагони Худро аз чор тараф, аз канори замин то канори осмон гирд меоварад.

Бедор бошед

²⁸ Акнун аз дарахти анҷир масал омӯzed: чун шохааш нарм шуда, барг бароварад, медонед, ки тобистон наздик аст. ²⁹ Ҳамчунин шумо чун мебинед, ки ин чизҳо рӯй медиҳанд, донед, ки наздик аст, назди дар аст. ³⁰ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: то ин ҳама рӯй надиҳад, ин насл дарнамегузарад. ³¹ Осмону замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

³² Аммо он рӯзу соатро, ғайр аз Падар, ҳеҷ кас намедонад, ҳатто фариштаҳои осмон ва Писар намедонанд. ³³ Пас, огоҳ ва бедор бошед ва дуо гӯед; зеро намедонед, ки он вақт кай фаро мерасад. ³⁴ Ин монанди касест, ки ба сафар рафта ва хонаи худро тарк карда, ба ғулумони худ ихтиёр дод ва барои ҳар яке кори хосе супурд ва дарбонро фармуд, ки бедор бошад. ³⁵ Пас, бедор бошед; зеро намедонед, ки соҳиби хона кай меояд, дар бегоҳ, ё ними шаб, ё ҳангоми бонги хурӯс, ё сахарӣ; ³⁶ мабодо ногаҳон омада, шуморо хобида ёбад. ³⁷ Аммо он чи ба шумо мегӯям, ба ҳама мегӯям: бедор бошед!»

Рехтани равғани хушбӯй бар Исо

14 То иди Песаҳ ва Фатир ду рӯз монда буд. Сардорони коҳинон ва китобдонон роҳе мечустанд, ки чӣ гуна бо ҳила Исоро дастгир карда, кушанд. ² Лекин мегуфтанд: «На дар ид, мабодо мاردум ба шӯр оянд».

³ Ҳангоме ки Исо дар Байт-Анён, дар хонаи Шимъуни махавӣ назди дастархон нишаста буд, зане бо зарфи гачине пур аз равғани

хушбӯйи сунбули холиси гаронбаҳо омад ва зарфро шикаста, бар сари Ё рехт. ⁴Баъзе касон норозӣ шуда, дар байни худ гуфтанд: «Чаро ин равғани хушбӯй исроф шуд? ⁵Онро ба зиёда аз сесад динар фурӯхта, ба камбағалон додан мумкин буд». Ва он занро сарзаниш карданд. ⁶Лекин Исо гуфт: «Вайро ором гузоред. Чаро вайро меранҷонед? Вай барои Ман кори некӯ кард. ⁷Камбағалон ҳар вақт дар назди шумо ҳастанд ва ҳар гоҳ, ки хоҳед, ба онҳо некӣ карда метавонед. Лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам. ⁸Ин зан он чи метавонист, ба ҷо овард: бадани Маро барои гӯрондан пешакӣ равған молид. ⁹Ба ростӣ ба шумо мегӯям: дар тамоми ҷаҳон ҳар ҷо, ки Инҷил мавъиза шавад, кори вай низ барои ёдовариӣ вай зикр меёбад».

¹⁰Он гоҳ Яҳудои Исқарют, ки яке аз он дувоздаҳ буд, пеши сардорони коҳинон рафт, то Исоро ба онҳо таслим кунад. ¹¹Онҳо чун сухани Яҳудоро шуниданд, шод гаштанд ва ваъда карданд, ки ба вай пул медиҳанд. Вай дар ҷустуҷӯи фурсати мувофиқ буд, ки Исоро таслим кунад.

Песаҳ ва Шоми Худованд

¹²Дар рӯзи аввали иди Фатир, ки барои Песаҳ қурбонӣ мекарданд, шогирдонаш ба Исо гуфтанд: «Кучо мехоҳӣ, ки Песаҳро хӯрӣ, то рафта тайёр кунем?» ¹³Пас ду нафарро аз шогирдонаш фиристода, ба онҳо гуфт: «Ба шаҳр равед. Марде ба шумо рӯ ба рӯ мешавад, ки кӯзаи обро бардошта мебарад. Аз паси вай равона шавед, ¹⁴ва ба кучо ки дарояд, ба соҳиби хона гӯед: “Устод мегӯяд: меҳмонхона кучост, ки он ҷо Песаҳро бо шогирдони Худ хӯрам?” ¹⁵Ва он кас ба шумо болохонаи калони густурдашуда ва тайёрро нишон медиҳад. Дар он ҷо барои мо тайёр кунед». ¹⁶Шогирдонаш равона шуда, ба шаҳр омаданд, ва чунон ки Ё гуфта буд, ёфтанд; ва Песаҳро тайёр карданд.

¹⁷Бегоҳи рӯз Исо бо он дувоздаҳ омад. ¹⁸Ҳангоме ки нишаста хӯрок мехӯрданд, Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо, ки бо Ман хӯрок мехӯрад, Маро таслим мекунад». ¹⁹Онҳо ғамгин шуда, паси ҳамдигар ба Ё гуфтанд: «Оё ин манам?» Ва дигаре: «Оё ин манам?» ²⁰Лекин Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Яке аз

дувоздах, ки бо Ман даст ба табақ меандозад. ²¹ Албатта Писари Одам ончунон, ки дар бораи Ё навишта шудааст, меравад, лекин вой бар он касе ки Писари Одам ба воситаи вай таслим карда шавад. Барои вай беҳтар мебуд, ки таваллуд намешуд».

²² Ҳангоме ки ҳанӯз хӯрок меҳӯрданд, Исо нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: «Гиред, хӯред, ин бадани Ман аст». ²³ Ва косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва ба онҳо дод; ва ҳама аз он нӯшиданд. ²⁴ Ба онҳо гуфт: «Ин аст хуни Ман аз аҳди нав, ки барои бисёр касон рехта мешавад. ²⁵ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман дигар аз шираи ангур наменӯшам, то ҳамон рӯзе ки дар Подшоҳии Худо онро нав нӯшам». ²⁶ Пас суруд хонданд, ва ба сӯи кӯҳи Зайтун равона шуданд.

Пешгӯии инкори Петрус

²⁷ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамаи шумо имшаб Маро тарк мекунед; чунки навишта шудааст: “Чӯпонро мезанам, ва гӯсфандон пароканда мешаванд”.* ²⁸ Аммо пас аз растохезам, пеш аз шумо ба Ҷалил меравам». ²⁹ Петрус ба Ё гуфт: «Агар ҳама тарк кунанд ҳам, ман тарк намекунам». ³⁰ Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки ту имрӯз, дар ҳамин шаб, пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор мекуни». ³¹ Лекин Петрус бо таъкиди бисёр мегуфт: «Агар бо Ту мурданам лозим ояд ҳам, Туро инкор намекунам». Дигарон низ ҳаминро гуфтанд.

Ҷатсимонӣ

³² Ба маконе омаданд, ки Ҷатсимонӣ ном дошт. Дар он ҷо Исо ба шогирдонаш гуфт: «Дар ин ҷо шинед, то Ман дуо гӯям». ³³ Сипас Петрус, Яққуб ва Юҳанноро бо Худ бурд. Исо парешону дилтанг шуда, ³⁴ ба онҳо гуфт: «Ҷони Ман аз шиддати ғам наздик ба марг аст. Дар ин ҷо монед ва бедор бошед». ³⁵ Сипас каме пештар рафта, рӯ ба замин афтод ва дуо гуфт, ки агар мумкин бошад, он соат аз Ё гузарад. ³⁶ Гуфт: «Аббо*, Падар! Ҳама чиз ба Ту мумкин аст; ин косаро аз Ман гузарон. Лекин на хости Ман, балки хости Ту

14:27 Закарё 13:7.

14:36 Аббо — “падар” (ба забони арамей).

шавад». ³⁷ Исо омада, онҳоро хобида ёфт, ва ба Петрус гуфт: «Эй Шимъун! Ту хобидай? Оё соате бедор будан натавонистӣ? ³⁸ Бедор бошед ва дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед. Рӯҳ хоҳон аст, лекин ҷисм натавон». ³⁹ Исо боз рафта бо ҳамон суханон дуо гуфт. ⁴⁰ Ва баргашта, боз онҳоро хобида ёфт, зеро чашмонашон хоболуд буданд. Онҳо намедонистанд, ки ба Ё чӣ ҷавоб диҳанд. ⁴¹ Исо бори сеюм омада, ба онҳо гуфт: «Шумо ҳанӯз мехобед ва истироҳат мекунед? Бас аст, соат расидааст. Инак, Писари Одам ба дасти гуноҳкорон супурда мешавад. ⁴² Бархезед, равем. Инак, он ки Маро таслим мекунад, наздик омад».

Дастгир шудани Исо

⁴³ Дарҳол, ҳанӯз ки Исо сухан мегуфт, Яхудо, ки яке аз он дувоздаҳ буд, ва бо вай мардуми бисёре аз ҷониби сардорони қоҳинон, китобдонон ва пирон бо шамшеру калтакҳо омаданд. ⁴⁴ Таслимкунандаи Ё ишорае ба онҳо дода, гуфта буд: «Касеро ки бӯсам, Ҳамон аст; Ёро дастгир кунед ва зери назорати саҳт баред». ⁴⁵ Чун Яхудо омад, дарҳол ба Исо наздик шуда, гуфт: «Эй Устод! Эй Устод!» Ва Ёро бӯсид. ⁴⁶ Он гоҳ онҳо дастҳои худро бар Исо андохта, Ёро гирифтанд. ⁴⁷ Аммо яке аз ҳозирон шамшери худро кашада, ба ғуломи саркоҳин зад ва як гӯши вайро бурид.

⁴⁸ Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане бо шамшеру калтакҳо берун омадаед, то Маро дастгир кунед. ⁴⁹ Ҳар рӯз Ман назди шумо дар ибодатгоҳ будам ва таълим меодам, ва шумо Маро дастгир накардед. Лекин бигзор гуфтаҳои Китоб ба амал оянд». ⁵⁰ Дар он вақт ҳамаи шогирдон Ёро вогузошта, гурехтанд. ⁵¹ Ҷавоне ҷисми бараҳнаи худро бо порчаи катоне печонда, аз паси Ё мерафт. Сарбозон вайро низ дастгир карданд, ⁵² лекин вай порчаи катонро партофта, тани бараҳна аз дасти онҳо гурехт.

Дар пеши шӯро

⁵³ Исоро назди саркоҳин оварданд. Дар он ҷо ҳамаи сардорони қоҳинон ва пирон ва китобдонон назди вай гирд омаданд. ⁵⁴ Петрус аз дур, то даруни ҳавлии саркоҳин аз пайи Исо равона шуда, бо ниғаҳбонон нишаст ва назди оташ худро гарм мекард.

⁵⁵ Сардорони коҳинон ва тамоми шӯро дар ҷустуҷӯи гувоҳие бар зидди Исо буданд, то Ёро кушанд, лекин наёфтанд. ⁵⁶ Зеро бисёр касон бар зидди Ё гувоҳии бардурӯғ доданд, лекин ин гувоҳиҳо ба яқдигар мувофиқ набуданд. ⁵⁷ Он гоҳ баъзе касон бархеста, бар зидди Ё гувоҳии бардурӯғ дода, гуфтанд: ⁵⁸ «Мо шунидем, ки Ё мегуфт: “Ман ин ибодатхонаи бо дасти одам сохташударо вайрон мекунам ва дар се рӯз дигареро бино мекунам, ки бо дасти одам сохта нашуда бошад”». ⁵⁹ Лекин чунин гувоҳии онҳо низ мувофиқ набуд. ⁶⁰ Пас саркоҳин бархест ва дар миёна истода, аз Исо пурсид: «Ҳеч ҷавоб намедихӣ? Ин чист, ки инҳо бар зидди Ту гувоҳӣ медиҳанд?» ⁶¹ Аммо Ё хомӯш монд ва ҳеч ҷавоб надод. Боз саркоҳин аз Ё пурсида, гуфт: «Оё Ту Масех, Писари Худои Муборак ҳастӣ?» ⁶² Исо гуфт: «Ман ҳастам; ва шумо рӯзе Писари Одамро мебинед, ки аз дасти ростии Қудрат нишаста, бо абрҳои осмон мeroяд». ⁶³ Он гоҳ саркоҳин чомаи худро даронда, гуфт: «Дигар ба гувоҳон чӣ эҳтиёҷ дорем? ⁶⁴ Шумо куфрро шунидед; чӣ мулоҳиза доред?» Пас ҳама Ёро айбдор карда, сазовори марг донистанд. ⁶⁵ Он гоҳ баъзе касон ба сару рӯи Ё туф кардан гирифтанд ва рӯяшро пӯшида, Ёро мезаданд ва мегуфтанд: «Пайғамбарӣ кун». Ниғаҳбонон низ Ёро торсаки мезаданд.

Инкори Петрус

⁶⁶ Ҳангоме ки Петрус дар поён, дар рӯи ҳавли буд, яке аз канизони саркоҳин омад ⁶⁷ ва чун дид, ки Петрус худро гарм мекунад, ба вай нигоҳ карда, гуфт: «Ту низ бо Исои Носирӣ будӣ». ⁶⁸ Лекин Петрус инкор карда, гуфт: «Намедонам ва намефаҳмам, ки ту чӣ мегӯӣ». Ва ба ҳавлии берун рафта буд, ки хурӯс бонг зад. ⁶⁹ Каниз бори дигар вайро дида, ба ҳозирон гуфт: «Ин яке аз онҳост». ⁷⁰ Петрус бори дигар инкор кард. Пас аз муддате ҳозирон ба Петрус гуфтанд: «Ба ростӣ ту яке аз онҳо мебошӣ; зеро ту ҷалилӣ ҳастӣ ва лаҳҷаи ту ҳамонон хел аст». ⁷¹ Лекин вай ба савганду қасам хӯрдан сар карда, гуфт: «Он одамро, ки мегӯед, намениносам». ⁷² Дар ҳамонон дам, хурӯс бори дуюм бонг зад. Он гоҳ Петрус суханони Исоро ба ёд овард, ки вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс ду бор бонг занад, Маро се бор инкор мекунӣ». Пас ба гиристан сар кард.

Дар пеши Пилотус

15 Саҳарии барвақт фавран сардорони қоҳинон бо пирон ва китобдонон ва тамоми шӯро маслиҳат карданд ва Исоро баста бурданд ва ба Пилотус супурданд. ² Пилотус аз Ё пурсид: «Оё Ту Подшоҳи яҳудиён ҳастӣ?» Исо дар ҷавоб ба вай гуфт: «Ту мегӯӣ». ³ Сардорони қоҳинон Ёро бисёр айбдор мекарданд. ⁴ Пилотус боз аз Ё пурсид: «Ту ҳеҷ ҷавобе намедиҳӣ? Бин, чӣ қадар зидди Ту гувоҳӣ медиҳанд». ⁵ Лекин Исо боз ҳеҷ ҷавоб надод, ба тавре ки Пилотус дар ҳайрат монд.

Маҳқум шудани Исо

⁶ Ба муносибати ид Пилотус як бандиро, ки мардум мехостанд, барои онҳо озод мекард. ⁷ Бараббо ном касе бо шариконаш дар ҳабс буд, ки онҳо дар вақти шӯриш одам кушта буданд. ⁸ Мардум фарёд зада, талаб карданд, ки он чиро, ки ҳамеша барои онҳо мекард, ба ҷо оварад. ⁹ Пилотус дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё мехоҳед, Подшоҳи яҳудиёро барои шумо озод кунам?» ¹⁰ Зеро медонист, ки сардорони қоҳинон Исоро аз рӯи ҳасад таслим карда буданд. ¹¹ Лекин сардорони қоҳинон мардумро барангехта буданд, ки Барабборо барои онҳо озод кунад, беҳтар аст. ¹² Пилотус боз дар ҷавоби онҳо гуфт: «Пас бо он Касе ки Ёро Подшоҳи яҳудиён меномед, чӣ кунам?» ¹³ Онҳо боз фарёд заданд: «Ёро ба салиб каш!» ¹⁴ Пилотус ба онҳо гуфт: «Ё чӣ бадӣ кардааст?» Лекин онҳо боз ҳам зиёдтар фарёд заданд: «Ёро ба салиб каш!» ¹⁵ Пас Пилотус, мардумро хушнуд кардани шуда, Барабборо барои онҳо озод кард ва фармуд, ки Исоро тозиёна зананд, ва Ёро барои ба салиб кашидан супурд.

¹⁶ Он гоҳ сарбозон Исоро ба даруни ҳавлӣ, яъне ба сарбозхона бурданд ва тамоми дастаро гирд оварданд. ¹⁷ Сипас ҷомаи арғувон ба Ё пӯшонданд ва тоҷе аз хор бофта, бар сараш гузоштанд. ¹⁸ Он гоҳ ба салом гуфтан сар карданд: «Салом, эй Подшоҳи яҳудиён!» ¹⁹ Ва бо чӯб ба сараш мезаданд ва ба Ё туф мекарданд ва, зону зада, ба Ё таъзим мекарданд. ²⁰ Пас аз он ки Ёро хеле масҳара карданд, ҷомаи арғувонро аз танаш кашида, либоси Худашро пӯшонданд ва Ёро берун бурданд, то ба салиб кашанд.

Ба салиб кашидани Исо

²¹ Онҳо роҳгузареро аз аҳли Қурин, ки Шимъун ном дошт ва падари Искандар ва Руфус буд ва аз сахро меомад, маҷбур карданд, ки салиби Исоро бардорад. ²² Пас Исоро ба ҷое бурданд, ки Ҷолҷолто, яъне “Ҷои косахонаи сар” ном дошт. ²³ Он гоҳ майи бо мурр* омехтаро барои нӯшиданааш доданд; лекин Ё нанӯшид. ²⁴ Ононе ки Ёро ба салиб кашиданд, либоси Ёро қуръа партофта тақсим карданд, то ҳар кас чизе гирад. ²⁵ Соат се буд, ки Ёро ба салиб кашиданд. ²⁶ Бар Ё чунин айбномае навишта шуда буд: «Подшоҳи яҳудиён». ²⁷ Бо Ё ду роҳзанро ба салиб кашиданд, якеро аз дасти рост ва дигареро аз дасти чапи Ё. ²⁸ Пас ба амал омад он навиштае ки мегӯяд: “Аз бадкирдорон шумурда шуд”.*

²⁹ Роҳгузарон Ёро дашном дода ва сар чунбонда, мегуфтанд: «Эй Ту, ки ибодатхонаро вайрон карда, дар се рӯз аз нав месозӣ! ³⁰ Худатро наҷот дода, аз салиб фуруд ой». ³¹ Ҳамчунин сардорони коҳинон бо китобдонон Ёро масхара карда, ба якдигар мегуфтанд: «Дигаронро наҷот меод, лекин Худашро наҷот дода наметавонад! ³² Масех, Подшоҳи Исроил, бигзор акнун аз салиб фуруд ояд, то бинем ва ба Ё имон оварем». Ҳамчунин онҳое ки бо Ё ба салиб кашиданд шуда буданд, Ёро дашном меоданд.

³³ Чун соат шаш шуд,* тамоми сарзаминро то соати нӯҳ торикӣ фаро гирифт. ³⁴ Дар соати нӯҳ Исо бо овози баланд фарёд зада гуфт: «Элоҳӣ, Элоҳӣ! Лама шабақтанӣ?», яъне: «Худои Ман, Худои Ман! Чаро Маро тарк кардаӣ?»* ³⁵ Баъзе аз ҳозирон, чун шуниданд, гуфтанд: «Инак, Илёсро ҷег мезанад». ³⁶ Пас шахсе шитобон исфанҷеро аз сирко пур кард ва бар сари ҷӯб гузошта, ба Исо нӯшондани шуд ва гуфт: «Истед, бинем, ки оё Илёс меояд, то Ёро фуруд оварад?» ³⁷ Аммо Исо садои баланде бароварда, ҷон дод. ³⁸ Он гоҳ пардаи ибодатхона аз боло то поён дарида, ду пора шуд.

15:23 Мурр — шилми қиматбаҳоест, ки аз он рағғани хушбӯӣ ё дору месохтанд.

15:28 Ишаъё 53:12.

15:33 Соат шаш шуд — Соат 9-и саҳар шуд; яҳудиён соатҳои рӯзро аз баромадани офтоб то шиштани офтоб ба 12 соат тақсим мекарданд.

15:34 Забур 22:2.

³⁹ Мирисаде ки рӯ ба рӯи Исо меистод, чун дид, ки Ӯ бо чунин садо чон дод, гуфт: «Ба ростӣ ин Одам Писари Худо буд».

⁴⁰ Якчанд зан низ буданд, ки аз дур нигоҳ мекарданд. Аз он чумла Маряи Маҷдалия, Марям — модари Яъқуби хурдӣ ва Юшо, ва Салӯмит буданд. ⁴¹ Ин закон ҳангоми дар Ҷалил буда-наш аз пайи Исо мерафтанд ва ба Ӯ хизмат мекарданд. Бисёр за-нони дигар низ, ки ҳамроҳи Ӯ ба Уршалим омада буданд, дар он ҷо буданд.

Қабри Исо

⁴² Чун бегоҳ шуд, зеро рӯзи тайёри, яъне рӯзи пеш аз шанбе буд, ⁴³ Юсуф ном шахсе аз Ромо, узви боэътибори шӯро, ки худаш низ интизори Подшоҳии Худо буд, омад ва далерона назди Пило-тус даромад ва ҷасади Исоро хоҳиш кард. ⁴⁴ Пилотус ҳайрон шуд, ки Исо зуд мурдааст. Ӯ мирисадро ҷеғ зада, аз вай пурсид, ки оё мурд? ⁴⁵ Чун аз мирисад фаҳмид, ҷасадро ба Юсуф дод. ⁴⁶ Юсуф катоне харид ва ҷасадро аз салиб фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ки дар санг тарошида шуда буд, гузошт. Сипас сангеро бар даҳанаи қабр ғелонд. ⁴⁷ Маряи Маҷдалия ва Маряи модари Юшо диданд, ки кучо гузошта шуд.

Растохези Исо

16 Пас аз гузаштани шанбе, Маряи Маҷдалия ва Маряме ки модари Яъқуб буд, ва Салӯмит хушбӯиҳо хариданд, то раф-та ба Исо моланд. ² Баъд хеле барвақт дар рӯзи якуми ҳафта, чун офтоб баромад, онҳо ба сари қабр омаданд, ³ ва ба ҳамдигар ме-гуфтанд: «Сангро аз даҳанаи қабр барои мо кӣ мегелонад?» ⁴ Чун нигаристанд, диданд, ки санг ғелонда шудааст, ҳол он ки он бисёр калон буд. ⁵ Чун ба қабр даромаданд, ҷавонеро дар тарафи рост нишаста диданд, ки либоси сафед дар бар дошт. Онҳо тарсиданд. ⁶ Вай ба онҳо гуфт: «Натарсед. Исои Носирии ба салиб каша-дашударо ҷустуҷӯ мекунад. Ӯ зинда шуд ва дар ин ҷо нест. Инак ҷое ки Ӯро гузошта буданд. ⁷ Лекин рафта, ба шогирдони Ӯ ва ба Петрус гӯед, ки Ӯ пеш аз шумо ба Ҷалил меравад. Ӯро, чунон ки ба шумо гуфта буд, дар он ҷо мебинед». ⁸ Пас закон баромада, аз

пеши қабр гурехтанд. Онҳоро ларза ва даҳшат фаро гирифта буд, ва аз тарс ба касе чизе нагуфтанд.

Намоён шудани Исо

⁹Саҳарии рӯзи якуми ҳафта Исо бархеста, аввал ба Марями Мачдалия, ки аз вай ҳафт девро берун карда буд, намоён шуд. ¹⁰Марям рафта, ба ҳамроҳони Ё, ки гирёну нолон буданд, хабар дод. ¹¹Лекин онҳо чун шуниданд, ки Исо зинда аст, ва Ёро Марям дидааст, бовар накарданд.

¹²Пас аз он Исо бо симои дигар ба ду нафари онҳо, ки ба деҳа мерафтанд, дар роҳ намоён шуд. ¹³Онҳо баргашта, ба дигарон хабар доданд. Лекин ба онҳо низ бовар накарданд.

Вазифаи расулон

¹⁴Ниҳоят Исо ба он ёздаҳ, ки дар сари дастархон нишаста буданд, намоён шуд ва онҳоро ба сабаби нобоварӣ ва дилсахтиашон сарзаниш кард, зеро ба онҳое ки Ёро бархестагӣ дида буданд, бовар накарданд. ¹⁵Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Ба тамоми ҷаҳон равед ва Инчилро ба ҳамаи офаридаҳо мавъиза кунед. ¹⁶Ҳар кӣ имон оварда, таъмид гирад, наҷот меёбад; лекин ҳар кӣ имон наоварад, маҳкум мешавад. ¹⁷Ин аломатҳо ҳамроҳи имондорон мешаванд: ба номи Ман девҳоро берун мекунанд, бо забонҳои нав сухан мегӯянд, ¹⁸морҳоро мегиранд, ва агар захри марговаре хӯранд, ба онҳо осеб намерасонад; даст бар беморон мегузоранд ва онҳо шифо меёбанд».

¹⁹Худованд, пас аз он ки ба онҳо сухан гуфт, ба осмон боло бурда шуд ва аз дасти рости Худо нишаст. ²⁰Пас онҳо берун рафта, дар ҳар ҷо мавъиза мекарданд, ва Худованд ба онҳо ёрӣ мерасонд ва бо аломатҳои баъдина суханро тасдиқ мекард. Омин.

ИНЧИЛИ ЛУҚО

Писари Одам дар Чалил (1-9)

Сафар ба Уршалим (9-19)

Писари Одам дар Уршалим (19-24)

Пешгуфтор

1 Бисёр касон ба тартиб додани нақли рӯйдодҳое сар кардаанд, ки рӯй доданашон дар миёни мо пурра маълум аст, ²чунон ки онҳое ки аз ибтидо шоҳидон ва ходимони Калом буданд, ба мо расондаанд. ³Аз ин рӯ, ман низ раво донистам, ки ҳама чизро аз ибтидо бо диққат тадқиқ намуда, пайи ҳам барои ту, эй Теофилуси муҳтарам, нависам, ⁴то ки боварибахш будани он чиро, ки омӯхтаӣ, донӣ.

Пешгӯии таваллуди Яҳё

⁵Дар айёми Ҳиродус, подшоҳи Яҳудия, Закарё ном коҳине аз навбати Абиё* буд, ва зани ӯ аз духтарони Ҳорун буда, Элишабаъ ном дошт. ⁶Ҳар дуи онҳо пеши Худо росткор буданд ва аз рӯи тамоми фармудаҳо ва қоидаҳои Худованд бекаму кост рафтор мекарданд. ⁷Онҳо фарзанд надоштанд, чунки Элишабаъ нозой буд, ва ҳар ду ба пиронсолагӣ расида буданд.

⁸Боре, ҳангоме ки Закарё бо навбати худ пеши Худо коҳинӣ мекард, ⁹мувофиқи одати коҳинӣ, қуръа ба номи ӯ баромад, ки ба ибодатхонаи Худованд даромада, бухур сӯзонад. ¹⁰Ҳангоми бухур сӯзонданаи тамоми анбӯҳи мардум дар берун дуо мегуфт. ¹¹Баногоҳ фариштаи Худованд бар ӯ намудор гардида, дар тарафи рости қурбонгоҳи бухур истод. ¹²Закарё ӯро дида, тарсид ва ба ҳарос афтод. ¹³Аммо фаришта ба ӯ гуфт: «Эй Закарё, натарс, чунки дуои ту шунида шудааст, ва зани ту Элишабаъ ба ту писаре мезояд, ва

1:5 Навбати Абиё — Дар ибодатгоҳ 24 гурӯҳ коҳинон бо навбат хизмат мекарданд; гурӯҳи 8-умро “навбати Абиё” меномиданд (1 Солнома 24:10).

бояд номи ўро Яҳё гузорӣ. ¹⁴ Туро шодмонӣ ва хурсандӣ насиб мешавад, ва бисёр касон ба таваллуди ӯ шодӣ мекунад. ¹⁵ Зеро ӯ дар назди Худованд бузург мешавад, ва май ва шароб наменӯшад, ва аз шиками модари худ аз Рӯҳулқудс пур мешавад, ¹⁶ ва бисёр касонро аз банӣ-Исроил ба Худованд Худои онҳо бозмегардонад. ¹⁷ Пешопеши Худованд бо рӯҳ ва қуввати Илёс қадам мезанад, то ки дилҳои падаронро ба фарзандон ва саркашонро ба хиради росткорон баргардонад ва халқи дурусте барои Худованд омода намояд».

¹⁸ Закарё ба фаришта гуфт: «Инро аз кучо донам? Охир, ман пир ҳастам, ва зани ман низ ба пиронсолағӣ расидааст». ¹⁹ Фаришта дар ҷавоби ӯ гуфт: «Ман Ҷаброил ҳастам, ки дар ҳузури Худо меистам, ва фиристода шудаам барои он ки ба ту сухан ронам ва ин хабари хушро ба ту расонам. ²⁰ Инак, забонат лол шуда, то рӯзи ба амал омадани ин ту гап зада наметавонӣ, зеро ба суханони ман, ки дар вақти худ иҷро мешаванд, бовар накардӣ».

²¹ Дар ин миён мардум мунтазири Закарё буданд ва ҳайрон буданд, ки ӯ дар ибодатхона дер мекунад. ²² Ҷангоме ки берун омад, ба онҳо гап зада натавонист, ва онҳо фаҳмиданд, ки ӯ дар ибодатхона рӯйе дидааст. Ӯ ба онҳо танҳо имову ишора мекард, чунки забонаш лол шуда буд.

²³ Ҷангоме ки рӯзҳои хизматаш ба анҷом расиданд, Закарё ба хонаи худ рафт. ²⁴ Пас аз он рӯзҳо зани ӯ, Элишабаъ, ҳомила шуда, панҷ моҳ худро аз ҳама пинҳон дошт, ва гуфт: ²⁵ «Дар ин рӯзҳо Худованд назар карда, ба ман чунин амал кард, то ки нанги маро аз миёни мардум бардорад».

Пешгӯии таваллуди Исо

²⁶ Дар моҳи шашум Ҷаброили фаришта аз ҷониби Худо ба Носира ном шаҳри Ҷалил фиристода шуд ²⁷ назди бокирае ки номзади Юсуф ном марде аз хонадони Довуд буд. Номи он бокира Марям буд. ²⁸ Фаришта назди вай даромада, гуфт: «Салом бар ту, эй пурфайз! Худованд бо туст; ту дар миёни занон муборак ҳастӣ». ²⁹ Аммо вай ўро дида, аз суханонаш парешон шуд ва дар дили худ гуфт, ки ин чӣ саломе бошад. ³⁰ Фаришта ба вай гуфт:

«Эй Марям, натарс, чунки ту назди Худо файз ёфтаӣ. ³¹ Инак, ҳомила шуда, Писаре мезоӣ, ва бояд номи Ёро Исо гузорӣ. ³² Ё бузург мешавад ва Писари Ҳаққи Таоло номида мешавад. Худованд Худо тахти падараш Довудро ба Ё медиҳад. ³³ Ё бар хонадо-ни Яъқуб то абад подшоҳӣ мекунад, ва подшоҳии Ё поён нахоҳад дошт».

³⁴ Марям ба фаришта гуфт: «Ин чӣ гуна мешавад, дар ҳоле ки ман бо марде набудам?» ³⁵ Фаришта дар ҷавоби вай гуфт: «Рӯҳулқудс бар ту меояд, ва қуввати Ҳаққи Таоло бар ту соя меафканад. Бинобар ин он Зодаи Муқаддас ҳам Писари Худо номида мешавад. ³⁶ Инак, хеши ту, Элишабаъ, ки ёро нозой меноманд, ё низ дар пирии худ писаре дар шикам дорад, ва ҳоло моҳи шашуми ёст. ³⁷ Зеро назди Худо ҳеҷ чиз ғайриимкон нест». ³⁸ Марям гуфт: «Инак, канизи Худованд ҳастам. Бигзор бо ман аз рӯи сухани ту шавад». Он гоҳ фаришта аз пеши вай рафт.

Марям назди Элишабаъ

³⁹ Дар он рӯзҳо Марям роҳсипор шуда, бо шитоб ба шаҳре рафт, ки дар кӯҳистони Яхудо аст, ⁴⁰ ва ба хонаи Закарё даромада, ба Элишабаъ салом гуфт. ⁴¹ Чун Элишабаъ саломи Марямро шунид, бача дар шикамаш ба ҷунбиш омад. Элишабаъ аз Рӯҳулқудс пур шуд, ⁴² ва бо овози баланд хитоб намуда, гуфт: «Ту дар миёни занон муборак ҳастӣ, ва муборак аст самари шиками ту! ⁴³ Ин ба ман аз кучост, ки модари Хоҷаам назди ман омадааст? ⁴⁴ Ҳамин ки садои саломи ту ба гӯшам расид, бача аз шодӣ дар шикамам ба ҷунбиш омад. ⁴⁵ Хушо он ки бовар кардааст, чунки он чи аз ҷониби Худованд ба вай гуфта шудааст, ба амал меояд».

⁴⁶ Марям гуфт:

«Ҷони ман Худовандро ситоиш мекунад,

⁴⁷ Рӯҳи ман аз Худои Наҷотдиҳандаи ман ба ваҷд омад,

⁴⁸ Ки Ё ба канизи ночизи Худ назар кардааст.

Минбаъд ҳамаи наслҳо маро хушбахт мехонанд,

⁴⁹ Зеро Зӯрофарин корҳои бузурге барои ман кардааст,

Ва номи Ё қуддус аст.

⁵⁰ Марҳамати Ё насл ба насл барои касонест,

Ки аз ӯ метарсанд.

⁵¹ Қуввати бозуи Худро нишон медиҳад;

Онҳое, ки дар андешаҳои дил ҳавобаланданд, пароканда мекунад.

⁵² Зӯрмандонро аз тахтҳо сарнагун месозад

Ва шахсони ночизро сарбаланд мегардонад.

⁵³ Гуруснагонро бо чизҳои неқӯ пур мекунад,

Ва сарватмандонро дастҳои мефиристад.

⁵⁴ Бандаи Худ Исроилро дастгирӣ мекунад,

Ба хотири марҳамати Худ,

⁵⁵ Чунон ки ба падарони мо гуфтааст,

Ба Иброҳим ва насли ӯ то абад».

⁵⁶ Марям қариб се моҳ назди Элишабаъ монд ва баъд ба хонаи худ баргашт.

Таваллуди Яҳё

⁵⁷ Чун вақти зоидани Элишабаъ расид, ӯ писаре зоид. ⁵⁸ Ҳамсояҳо ва хешу табори ӯ шуниданд, ки Худованд марҳамати Худро ба ӯ афзун кардааст, ва бо ӯ шод шуданд. ⁵⁹ Дар рӯзи ҳаштум омаданд, ки кӯдакро хатна кунанд, ва мехостанд ӯро аз рӯи номи падараш Закарё ном монанд. ⁶⁰ Лекин модараш дар ҷавоб гуфт: «Не, балки ӯ Яҳё номида шавад». ⁶¹ Ба вай гуфтанд: «Аз хешони ту касе нест, ки чунин ном дошта бошад». ⁶² Ва бо имову ишора аз падараш пурсиданд, ки ӯро чӣ ном ниҳодан мехоҳад. ⁶³ Закарё тахтачае талабида, бар он навишт: «Номи ӯ Яҳёст». Ва ҳама ҳайрон шуданд. ⁶⁴ Дарҳол даҳон ва забони ӯ кушода шуд, ва ӯ ба сухан даромада, Худоро муборак хонд. ⁶⁵ Ҳамаи ҳамсояҳои онҳо ба ҳарос афтоданд; ва тамоми ин воқеаро дар сар то сари кӯҳистони Яҳудия нақл мекарданд. ⁶⁶ Ҳар кӣ мешунид, инро дар дили худ ҷо дода, мегуфт: «Ин кӯдак кӣ мешавад?» Зеро дастии Худованд бо ӯ буд.

⁶⁷ Падари ӯ, Закарё, аз Рӯҳулқудс пур шуд ва пайғамбарӣ намуда, гуфт:

⁶⁸ «Муборак аст Худованд Худои Исроил,

Ки ба дидори қавми Худ омада, ба он халосӣ додааст.

⁶⁹ Ў барои мо Шохи наҷот* барпо кардааст
 Дар хонадони бандаи Худ Довуд,
⁷⁰ Чунон ки аз қадим гуфтааст
 Бо забони пайғамбарони муқаддаси Худ.
⁷¹ Ў моро аз душманон наҷот медиҳад
 Ва аз дасти ҳамаи онҳое ки аз мо нафрат доранд.
⁷² Ба падарони мо марҳамат намуда,
 Аҳди муқаддаси Худро,
⁷³ Қасамеро ба хотир меоварад,
 Ки Ў ба падари мо Иброҳим ёд карда буд.
⁷⁴ Ў ба мо имконият медиҳад,
 Ки аз дасти душманони худ халос шуда,
 Бе тарс ⁷⁵ ба Ў бо муқаддасӣ ва ростӣ ибодат кунем,
 Дар ҳолате ки тамоми рӯзҳои умри худ пеши Ў бошем.
⁷⁶ Ва ту, эй кӯдак, пайғамбари Ҳаққи Таоло номида мешавӣ,
 Чунки пешопеши Худованд қадам мезанӣ, то роҳҳои Ўро
 омода кунӣ
⁷⁷ Ва ба қавми Ў фаҳмонӣ,
 Ки наҷот дар бахшоиши гуноҳҳои онҳост.
⁷⁸ Аз марҳамати дилсӯзонаи Худои мост,
 Ки Сапеда* аз олами боло ба дидори мо омад,
⁷⁹ То ки касони дар торикӣ ва дар сояи марг нишастаро
 рӯшноӣ бахшад
 Ва пойҳои моро ба роҳи осоиш равона кунад».

⁸⁰ Кӯдак калон шуда, рӯҳаш нерӯманд мегашт, ва то рӯзе ки ба Ис-
 роил зоҳир гардид, дар биёбон буд.

Таваллуди Исо

2 Дар он рӯзҳо аз ҷониби шоҳаншоҳ Августус фармоне баро-
 мад, ки дар тамоми рӯи замин* номнависӣ гузаронанд. ² Ин

1:69 Шохи наҷот — маҷоз барои Масеҳ, яъне Подшоҳи ваъдашуда, ки наҷот меоварад; шох рамзи қувват аст.

1:78 Сапеда — маҷоз аст барои саршавии нав; дар ин ҷо: омадани Масеҳ (Ишаъё 9:1; Ишаъё 60:1-3; Малокӣ 3:20; 2 Петрус 1:19; Ваҳӣ 22:16)

2:1 Тамоми рӯи замин — яъне ҳудуди империяи Рум.

номнависӣ аввалин буд ва дар замоне ки Куриниус дар Сурия ҳукмронӣ мекард, анҷом ёфт. ³ Пас ҳама барои номнависиҳои худ, ҳар яке ба шаҳри худ мерафтанд. ⁴ Юсуф низ аз Ҷалил, аз шаҳри Носира, ба Яҳудия, ба шаҳри Довуд, ки Байт-Лаҳм ном дорад, равона шуд, чунки ӯ аз хонадон ва насли Довуд буд, ⁵ то бо Марям, ки номзади ӯ ва ҳомиладор буд, номнависӣ карда шавад. ⁶ Ҷангоме ки онҳо дар он ҷо буданд, вақти зоидани Марям расид, ⁷ ва Писари нахустини худро зоид. Ӯро парпеч кард ва дар охуре хобонд, чунки дар мусофирхона ҷое барои онҳо набуд.

Чӯпонон

⁸ Дар он сарзамин чӯпононе буданд, ки шабона дар ҳавои кушод рамаи худро посбонӣ мекарданд. ⁹ Фариштаи Худованд бар онҳо намоён гардид, ва ҷалоли Худованд дар гирду пешашон дурахшид, ва онҳо хеле ҳаросон шуданд. ¹⁰ Фаришта ба онҳо гуфт: «Натарсед; зеро ба шумо хушxabари басо шодибaхш мерасонам, ки он барои тамоми қавм аст: ¹¹ Имрӯз дар шаҳри Довуд Наҷотдиҳанда барои шумо ба дунё омад, ки Ӯ Масеҳ, Худованд* аст. ¹² Ин аст аломате барои шумо: Кӯдакро парпечшуда ва дар охуре хобида меёбед». ¹³ Ногаҳон бо фаришта дастае аз лашкари осмон пайдо шуданд, ки Худоро ситоиш карда, мегуфтанд:

¹⁴ «Худоро дар олами боло ҷалол

Ва бар замин осоиш

Ва дар миёни мардум хушнудӣ бод».

¹⁵ Ҷангоме ки фариштаҳо аз пеши онҳо ба осмон боло шуданд, чӯпонон ба якдигар гуфтанд: «Биёед, ба Байт-Лаҳм равем ва он чиро, ки дар он ҷо рӯй додааст, ва Худованд онро ба мо хабар додааст, бинем». ¹⁶ Пас бо шитоб омаданд, ва Марям ва Юсуф ва Кӯдакро, ки дар охур хобида буд, ёфтанд. ¹⁷ Чун диданд, он суханонро, ки ба онҳо дар бораи ин Кӯдак гуфта шуда буд, паҳн карданд. ¹⁸ Ва ҳамаи онҳое ки шуниданд, аз он чи чӯпонон ба онҳо нақл карданд, ҳайрон шуданд. ¹⁹ Аммо Марям ҳамаи ин суханонро дар дили худ ҷо дода, нигоҳ медошт. ²⁰ Пас чӯпонон баргашта, Худоро ҳамду

сано мехонданд ва ситоиш мекарданд барои ҳамаи он чизҳое ки шунида ва дида буданд, чунон ки ба онҳо гуфта шуда буд.

Хатна ва пешниҳод шудани Исо

²¹ Ҳангоме ки дар ҳаштрӯзагӣ Кӯдакро хатна карданд, ба Ё Исо ном доданд, чунон ки фаришта Ёро, пеш аз он ки дар шикам пайдо шавад, номида буд.

²² Ва ҳангоме ки рӯзҳои покшавии онҳо мувофиқи шариати Мусо фаро расид, Исоро ба Уршалим оварданд, то ки ба Худованд пешниҳод кунанд, ²³ — чунон ки дар шариати Худованд навишта шудааст: «Ҳар наринаи нахустзода муқаддаси Худованд номида шавад»; * ²⁴ — ва мувофиқи он чи дар шариати Худованд гуфта шудааст, ду фохта ё ду чӯҷаи кабӯтар қурбонӣ кунанд.*

²⁵ Инак, дар Уршалим Шимъун ном марде буд, ки марди росткор ва худотарс ва мунтазири тасаллии Исроил буд, ва Рӯхулқудс бар ӯ буд. ²⁶ Аз Рӯхулқудс ба ӯ маълум шуда буд, ки то Масеҳи Худовандро набинад, маргро намебинад. ²⁷ Ё бо роҳнамоии Рӯх ба ибодатгоҳ омад. Ва ҳангоме ки Исои Кӯдакро падару модараш оварданд, то ки маросими шариатро бар Ё ба ҷо оваранд, ²⁸ Шимъун Ёро ба дасти худ гирифта, Худоро муборак хонд ва гуфт:

²⁹ «Акнун, эй Фармонраво, мувофиқи ваъдаи Худ Бандаи Худро бо осоиш рухсати рафтани меҳри.

³⁰ Чунки чашмони ман наҷоти Туро диданд,

³¹ Ки онро Ту пеши ҳамаи қавмҳо омода сохтай:

³² Рӯшноист, ки чашми халқоро мекушояд

Ва ҷалоли қавми Исроили Ту мебошад».

³³ Юсуф ва модари Исо аз он чи дар бораи Ё гуфта шуд, дар ҳайрат монданд. ³⁴ Шимъун онҳоро баракат дода, ба Марям, модари Ё, гуфт: «Инак, Ё барои ғалтидан ва бархестани бисёр касон дар Исроил ва барои аломати зиддият таъйин шудааст, — ³⁵ дар ҷони ту низ шамшере фуру меравад, — то ки андешаҳои дилҳои бисёр ошкор шаванд».

2:23 Раҳой 13:2.

2:24 Ибодат 12:1-8.

³⁶ Дар он чо ҳамчуни пайғамбарзани, Ҳано духтари Фануил, аз қабилаи Ошер буд, ки хеле солхӯрда буд, ва аз давраи духтариаш ҳафт сол бо шавҳари худ зиндагӣ карда буд, ³⁷ ва то ҳаштоду чорсолагӣ бева буд. Вай аз ибодатгоҳ дур нашуда, бо рӯза ва дуо шабу рӯз ба Худо ибодат мекард. ³⁸ Вай низ дар ҳамон соат пеш омада, Худовандро ситоиш кард ва ба ҳамаи онҳое ки мунтазири халосии Уршалим буданд, дар бораи Исо суҳан ронд.

Исои дувоздаҳсола дар ибодатгоҳ

³⁹ Пас аз он ки ҳамаи корхоро аз рӯи шариати Худованд ба анҷом расонданд, ба Ҷалил, ба шаҳри худ Носира баргаштанд. ⁴⁰ Қӯдак калон шуда, рӯҳаш пурзӯр мегашт ва аз ҳикмат пур мешуд, ва ғайри Худо бар Ў буд.

⁴¹ Ҳар сол падару модари Ў барои иди Песаҳ ба Уршалим мерафтанд. ⁴² Инчунин ҳангоме ки Ў дувоздаҳсола буд, онҳо аз рӯи расми ид ба Уршалим омаданд. ⁴³ Ҳангоме ки пас аз анҷоми рӯзҳои ид гашта мерафтанд, Исои Наврас дар Уршалим монд. Аммо Юсуф ва модари Ў аз ин огоҳ набуданд, ⁴⁴ ба гумони он ки Ў бо аҳли қорвон меояд. Як рӯз роҳ паймуда, дар миёни хешон ва ошноён ба ҷустуҷӯи Ў сар карданд. ⁴⁵ Чун наёфтанд, барои кофта ёфтани Ў ба Уршалим баргаштанд. ⁴⁶ Пас аз се рӯз Ўро дар ибодатгоҳ ёфтанд, ки дар миёни муаллимони нишаста, суҳанони онҳоро гӯш мекард ва ба онҳо савол меод. ⁴⁷ Ҳамаи онҳое ки суҳанони Ўро мешуниданд, аз фаҳмиши Ў ва аз ҷавобҳои Ў ҳайрон мешуданд. ⁴⁸ Чун волидони Исо Ўро диданд, дар ҳайрат монданд. Модараш ба Ў гуфт: «Эй Фарзандам! Чаро Ту бо мо чунин рафтор кардӣ? Инак, падарат ва ман ғам хӯрда, Туро ҷустуҷӯ кардем». ⁴⁹ Ба онҳо ҷавоб дод: «Чаро Маро ҷустуҷӯ кардед? Магар намендонистед, ки Ман бояд дар пайи қорҳои Падарам бошам?» ⁵⁰ Вале онҳо ба суҳаноне ки Ў гуфт, сарфаҳм нарафтанд. ⁵¹ Пас Ў бо онҳо равона шуда, ба Носира омад; ва ба онҳо фармонбардор буд. Модари Ў ҳамаи ин суҳанонро дар дили худ нигоҳ медошт. ⁵² Ва Исо дар ҳикмат ва дар қомат ва дар писандидагӣ назди Худо ва одамон пешрафт мекард.

Яҳёи Таъмиддиханда

З Дар соли понздаҳуми ҳукмронии шоҳаншоҳ Тибаринус, ҳангоме ки Понтиус Пилотус дар Яҳудия фармонравой мекард, ва Ҳиродус ҳокими Ҷалил, ва бародараш Филиппус ҳокими Итурия ва вилояти Тарохунитис, ва Лисонинус ҳокими Абилин буд,* ² дар замони саркоҳинон Ҳонон ва Қаёфо, каломи Худо ба Яҳё писари Закарё расид. ³ Пас Яҳё тамоми кишвари атрофи Урдунро тай карда, барои бахшоиши гуноҳҳо таъмиди тавбаро мавъиза мекард, ⁴ чунон ки дар китоби суханони Ишаъёи пайғамбар навишта шудааст:

“Овози фарёдкунандае дар биёбон:

‘Роҳи Худовандро тайёр кунед,

Роҳҳои Ӯро ҳамвор кунед.

⁵ Ҳар водӣ баланд, ва ҳар кӯҳу теппа паст мегардад,

Ҳар қачӣ роҳи рост, ва ҳар роҳи ноҳамвор ҳамвор мешавад.

⁶ Он гоҳ тамоми башарият наҷоти Худоро мебинад”.*

⁷ Яҳё ба мардуме ки берун меомаданд, то ки аз ӯ таъмид гиранд, мегуфт: «Эй афъизодагон! Кӣ ба шумо гуфт, ки аз ғазаби оянда гурезед? ⁸ Акнун самаре оваред, ки сазовори тавба бошад, ва дар дили худ нагӯед, ки “падари мо Иброҳим аст!” Зеро ба шумо мегӯям, ки Худо аз ин санғо барои Иброҳим фарзандон ба вучуд оварда метавонад. ⁹ Акнун теша бар решаи дарахтон гузошта шудааст. Ҳар дарахте ки меваи нағз надихад, бурида ва ба оташ партофта мешавад».

¹⁰ Мардум аз ӯ мепурсиданд: «Пас чӣ кунем?» ¹¹ Дар ҷавоби онҳо мегуфт: «Касе ки ду курта дорад, ба касе ки надорад, диҳад; ва касе ки хӯрок дорад, низ чунин амал кунад». ¹² Боҷгирон низ барои таъмид омада, ба ӯ гуфтанд: «Эй устод, чӣ кунем?» ¹³ Ба онҳо гуфт: «Бештар аз он чи барои шумо муқаррар шудааст, талаб накунед». ¹⁴ Сарбозон низ аз ӯ пурсида, гуфтанд: «Пас мо чӣ кунем?» Ба онҳо гуфт: «Касеро озор надихед, дар ҳаққи касе тӯҳмат накунед, ва ба маоши худ қаноат намоед».

3:1 Соли понздаҳум — соли 29-и милодӣ.

3:6 Ишаъё 40:3-5.

¹⁵ Ҳангоме ки мардум интизор меистоданд, ва ҳама дар дили худ дар бораи Яҳё андеша мекарданд, ки оё вай Масеҳ аст ё не, ¹⁶ Яҳё дар ҷавоби ҳамаи онҳо мегуфт: «Ман шуморо бо об таъмид медиҳам, лекин Касе тавонотар аз ман меояд, ва ман сазовори он нестам, ки банди пойафзоли Ёро кушоям. Ў шуморо бо Рӯҳулқудс ва оташ таъмид медиҳад. ¹⁷ Ў бели Худро дар даст дорад, ва Ў хирмангоҳи Худро тоза карда, гандумро дар анбори Худ ҷамъ мекунад, лекин коҳро дар оташи хомӯшнашаванда ме-сӯзонад».

¹⁸ Яҳё боз бо бисёр насихатҳои дигар ба мардум башорат ме-дод. ¹⁹ Азбаски ҳоким Ҳиродус барои Ҳиродия зани бародараш ва барои ҳамаи бадихои кардааш ба сарзаниши ӯ дучор шуд, ²⁰ бар ҳамаи ин онро низ илова намуд, ки Яҳёро ба зиндон партофт.

Таъмиди Исо

²¹ Ҳангоме ки мардум ҳама таъмид мегирифтанд, ва Исо низ таъмид гирифта, дуо мегуфт, осмон кушода шуд, ²² ва Рӯҳулқудс дар шакли ҷисмонӣ, чун кабӯтаре, бар Ў фуруд омад, ва овозе аз осмон омад, ки мегуфт: «Ту Писари дӯстдоштаи Ман ҳастӣ; Ман аз Ту хушнудам!»

Насабномаи Исо

²³ Исо, ҳангоме ки хизмати Худро сар кард, тақрибан сисола буд, ва, чунон ки гумон мекарданд, писари Юсуф, писари Элӣ, ²⁴ писари Маттот, писари Левӣ, писари Малкӣ, писари Яннай, писари Юсуф, ²⁵ писари Матитё, писари Омус, писари Наҳум, писари Ҳеслӣ, писари Начҷай, ²⁶ писари Маҳат, писари Матитё, писари Шимъӣ, писари Юсуф, писари Яҳудо, ²⁷ писари Юҳонон, писари Решо, писари Зарубобил, писари Шаалтиил, писари Нерӣ, ²⁸ писари Малкӣ, писари Аддӣ, писари Кӯсом, писари Элмадом, писари Эр, ²⁹ писари Юшо, писари Элиазар, писари Юрим, писари Маттот, писари Левӣ, ³⁰ писари Шимъун, писари Яҳудо, писари Юсуф, писари Юном, писари Элёқим, ³¹ писари Малё, писари Мино, писари Матато, писари Нотон, писари Довуд, ³² писари Ишой, писари Убид, писари Буаз, писари Салмун, писари Наҳшун,

³³ писари Амминодоб, писари Ром, писари Ҳесрун, писари Форас, писари Яҳудо, ³⁴ писари Яъқуб, писари Исҳоқ, писари Иброҳим, писари Торах, писари Нохӯр, ³⁵ писари Саруч, писари Рау, писари Фолач, писари Эбар, писари Шолах, ³⁶ писари Қенон, писари Арфакшод, писари Сом, писари Нӯх, писари Ломак, ³⁷ писари Матушолах, писари Ҳанӯх, писари Ёрад, писари Маҳалалъил, писари Қенон, ³⁸ писари Анӯш, писари Шет, писари Одам, писари Худо буд.

Озмуда шудани Исо

4 Исо пур аз Рӯхулқудс аз Урдун баргашт, ва Рӯх Ёро ба биёбон бурд, ² ва чил рӯз Ёро иблис меозмуд. Дар он рӯзҳо Ё чизе нахӯрд; ва пас аз тамои шудани он муддат гурусна монд. ³ Пас иблис ба Ё гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, ба ин санг гӯӣ, ки нон шавад». ⁴ Исо ба вай ҷавоб дод: «Навишта шудааст, ки “одамизод на танҳо бо нон зинда аст, балки бо ҳар калимаи Худо”».*

⁵ Сипас иблис Ёро ба кӯҳи баланде бардошта бароварда, ҳамаи мамлакатҳои ҷаҳонро дар лаҳзае ба Ё нишон дод. ⁶ Иблис ба Ё гуфт: «Тамоми қудратро бар онҳо ва шукӯҳи онҳоро ба Ту медиҳам, зеро он ба дасти ман супурда шудааст, ва ман, ба ҳар кӣ хоҳам, онро медиҳам. ⁷ Пас, агар Ту ба ман сачда кунӣ, ҳамааш аз они Ту мешавад». ⁸ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Аз Ман дур шав, эй шайтон; навишта шудааст: “Ба Худованд Худои худ сачда кун ва танҳо Ёро ибодат нам”».*

⁹ Он гоҳ иблис Ёро ба Уршалим бурда, бар кунгураи ибодатгоҳ гузошт, ва ба Ё гуфт: «Агар Ту Писари Худо бошӣ, аз ин ҷо Худро поён парто; ¹⁰ чунки навишта шудааст:

“Ба фариштаҳои Худ дар бораи Ту фармон медиҳад,
Ки Ту ро нигоҳдорӣ кунанд.

¹¹ Онҳо Ту ро рӯи даст мебаранд,
Ки мабодо пой Худро ба санге занӣ”».*

4:4 Такрори Шариат 8:3.

4:8 Такрори Шариат 6:13.

4:11 Забур 91:11-12.

¹² Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Гуфта шудааст: “Худованд Худои худро наозмой”». * ¹³ Иблис тамоми озмоишро ба охир расонда, то муддате аз Ё дур шуд.

Исо дар Носира

¹⁴ Исо бо қуввати Рӯҳ ба Ҷалил баргашт, ва овозаи Ё дар тамоми гирду атроф паҳн шуд. ¹⁵ Ё дар куништҳои онҳо таълим меод, ва ҳама Ёро ситоиш мекарданд.

¹⁶ Ҳамин тавр ба шаҳри Носира, ки дар он ҷо тарбия ёфта буд, омад ва аз рӯи одати Худ, рӯзи шанбе ба куништ даромад ва барои хондан бархест. ¹⁷ Ба Ё китоби Ишаъеи пайғамбарро доданд; ва Ё китобро кушода, ҷоеро ёфт, ки чунин навишта шуда буд:

¹⁸ “Рӯҳи Худованд бар Ман аст,
Чунки Ё Маро масҳ намудааст,*
То ба бенавоён башорат диҳам,
Ва Маро фиристодааст,
То ки шикастадилонро шифо бахшам,
Озодиро ба асирон
Ва биноиро ба кӯрон мавъиза намоям,
Ситамдидагонро озод кунам

¹⁹ Ва соли писандидаи Худовандро мавъиза намоям”.*

²⁰ Сипас китобро пӯшонда, ба ходим дод ва нишаст. Чашмони ҳама дар куништ ба Ё дӯхта шуда буданд. ²¹ Ё сухан оғоз намуда, ба онҳо гуфт: «Имрӯз ин навишта, ки шумо гӯш кардед, ба иҷро расидааст». ²² Ҳама Ёро таъриф мекарданд, ва аз суханони файзбахше ки аз даҳонаш мебароманд, ҳайрон шуда, мегуфтанд: «Оё Ё писари Юсуф нест?» ²³ Исо ба онҳо гуфт: «Албатта, шумо ба Ман ин мақолро мегӯед: “Эй табиб, худатро шифо деҳ! Ҳар он чи шумо нидаем, ки дар Кафарнаҳум рӯй додааст, ин ҷо низ дар ватани Худ кун”». ²⁴ Давом дода, гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ҳеҷ пайғамбар дар ватани худ қабул нашудааст. ²⁵ Аз рӯи ҳақиқат ба шумо

4:12 Такрори Шариат 6:16.

4:18 Масҳ намудааст — ба хизмат барои Худо таъйин намудааст (Раҳой 40:13; 1 Подшоҳон 16:13); Масҳ таъйиншудаи Худост.

4:19 Ишаъе 61:1-2.

меғӯям: бисёр бевазанон дар Исроил дар айёми Илёс буданд, ки он вақт осмон се солу шаш моҳ баста шуда буд, ба тавре ки дар тамоми рӯи замин гуруснагии сахте рӯй дод, ²⁶ вале Илёс назди ҳеҷ яке аз онҳо фиристода нашуд, балки танҳо назди бевазани ба Сарфати Сидун. ²⁷ Ва бисёр махавиён дар Исроил дар замони Элишои пайғамбар буданд, вале ҳеҷ яке аз онҳо пок нашуд, балки танҳо Наамони сурёнӣ*». ²⁸ Тамоми аҳли куништ инро шунида, пур аз ғазаб шуданд, ²⁹ ва бархеста, Ёро аз шаҳр берун карданд ва бар қуллаи кӯҳе ки шаҳрашон бар он сохта шуда буд, бурданд, то ки Ёро ба зер афкананд. ³⁰ Аммо Ё аз миёни онҳо гузашта, ба роҳи Худ рафт.

Шифо ёфтани девзада

³¹ Исо ба Кафарнаҳум, шаҳре дар Ҷалил, омад, ва дар рӯзҳои шанбе мардумро таълим медод. ³² Онҳо аз таълими Ё дар ҳайрат монданд, чунки сухани Ё боқудрат буд.

³³ Дар куништ касе буд, ки рӯҳи деви нопок дошт, ва бо овози баланд фарёд зада, гуфт: ³⁴ «Ба мо чӣ кор дорӣ, эй Исои Носирӣ? Ту барои нест кардани мо омадаӣ! Ман медонам, ки Ту кистӣ; Ту Қуддуси Худой!» ³⁵ Исо девро манъ карда, гуфт: «Хомӯш шав ва аз вай берун ой!» Он гоҳ дев он касро дар миёна афтонда, аз вай берун шуд, ва ҳеҷ осебе ба вай нарасонд. ³⁶ Ҳама ба воҳима афтоданд, ва ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ гапест, ки Ё бо қудрат ва қувват ба рӯҳҳои нопок мефармояд, ва онҳо берун меоянд?» ³⁷ Овозаи Ё дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Дар хонаи Шимъун

³⁸ Исо аз куништ баромада, ба хонаи Шимъун омад. Хушдомани Шимъун таби баланд дошт; ва дар хусуси ин зан аз Исо илтимос карданд. ³⁹ Исо наздики вай омада, табро манъ кард; ва он паст шуд. Зан дарҳол бархеста, онҳоро пазирой кард.

⁴⁰ Ҳангоми фурӯ рафтани офтоб ҳамаи онҳое ки беморони гирифтори бемориҳои гуногун доштанд, онҳоро назди Исо

меоварданд, ва Ў ба ҳар яке аз онҳо даст гузошта, онҳоро шифо меод. ⁴¹ Девҳо низ аз бисёр касон берун омада, бо фарёд мегуфтанд: «Ту Масеҳ, Писари Худо ҳастӣ». Аммо Ў онҳоро манъ карда, намегузошт сухан ронанд, чунки Масеҳ будани Ўро медонистанд.

⁴² Чун субҳ дамид, Исо берун омада, ба ҷои хилвате рафт, вале мардум Ўро кофта ёфтанд ва назди Ў омаданд, ва Ўро нигоҳ медоштанд, ки аз пешашон наравад. ⁴³ Ба онҳо гуфт: «Ман бояд ба шахрҳои дигар низ аз Подшоҳии Худо башорат диҳам, чунки барои ҳамин фиристода шудаам». ⁴⁴ Пас дар куништҳои Ҷалил мавъиза мекард.

Шогирдони аввал

5 Боре, ҳангоме ки Исо дар канори кӯли Ҷинесор истода буд, ва мардуми бисёре аз ҳар тараф Ўро фишор меоданд, то ки сухани Худоро гӯш кунанд, — ² ду киштиро дид, ки дар кӯл истода буданд, ва моҳигирон аз онҳо берун омада, тӯрҳои худро мешустанд. ³ Ба яке аз киштиҳо, ки аз они Шимъун буд, савор шуда, аз вай хоҳиш кард, ки андаке аз соҳил дуртар ронад, ва Ў дар кишти нишаста, мардумро таълим меод.

⁴ Ҳангоме ки суханаш ба поён расид, ба Шимъун гуфт: «Ба чуқуроб рон, ва тӯрҳои худро барои сайд андозед». ⁵ Шимъун дар ҷавоби Ў гуфт: «Эй Устод! Тамоми шаб заҳмат кашида, чизе нагирифтем. Лекин аз рӯи сухани Ту тӯрро меандозам». ⁶ Онҳо чунин карданд, ва миқдори зиёди моҳиро сайд карданд, ва кам монда буд, ки тӯрашон дарида равад. ⁷ Пас, ба рафиқони худ, ки дар киштии дигар буданд, ишора карданд, ки ба ёрии онҳо биёянд. Онҳо омада, ҳар ду киштиро пур карданд, ба тавре ки қариб буд зери об раванд. ⁸ Шимъуни Петрус, чун инро дид, пеши Исо зону зада, гуфт: «Худовандо! Аз пеши ман рав, чунки ман шахси гуноҳкор ҳастам». ⁹ Зеро вай ва ҳамаи ҳамроҳонаш аз ин сайди моҳӣ, ки карда буданд, дар даҳшат афтоданд. ¹⁰ Яъқуб ва Юҳанно, писарони Забдой низ, ки шарикони Шимъун буданд, ҳамин ҳолро доштанд. Исо ба Шимъун гуфт: «Натарс; минбаъд одамонро сайд мекуни». ¹¹ Пас ҳар ду киштиро ба соҳил бароварданд, ва ҳама чизро тарк карда, аз пайи Ў равона шуданд.

Шифо ёфтани махавӣ

¹²Ҳангоме ки Исо дар яке аз шаҳрҳо буд, марде пур аз махав омад, ва чун Исоро дид, рӯй ба замин ниҳода, аз Ӯ илтимос кард: «Эй Хоҷа! Агар хоҳӣ, маро пок кардан метавонӣ». ¹³Исо дасташро дароз карда, ба вай расонд ва гуфт: «Меҳоҳам, пок шав!» Дарҳол махав аз вай нест шуд. ¹⁴Исо ба вай фармуд, ки ба ҳеч кас гап наза-над, балки рафта худро ба коҳин нишон диҳад ва барои пок шуда-ни худ он чиро, ки Мусо фармудааст, тақдим кунад, то барои онҳо шаҳодате бошад. ¹⁵Аммо овозаи Ӯ торафт паҳн мешуд, ва шумо-раи зиёди мардум назди Ӯ чамъ меоманд, то ки суханашро гӯш кунанд ва аз бемориҳои худ шифо ёбанд. ¹⁶Вале Исо ба ҷойҳои хилват мерафт ва дуо мегуфт.

Шифо ёфтани марди шал

¹⁷Рӯзе аз рӯзҳо Исо таълим меод, ва фарисиён ва муаллимони шариат аз ҳамаи деҳоти Ҷалил ва аз Яҳудия ва Уршалим омада, дар он ҷо нишаста буданд, ва дар шифо доданаи қуввати Худованд буд. ¹⁸Инак, якчанд кас марди шалеро бо бистараш бардошта оварданд, ва мехостанд вайро дароварда, пеши Исо гузоранд. ¹⁹Вале ба саба-би бисёрии мардум роҳе барои даровардани вай наёфта, болои бом бароманд ва аз миёни сафолҳои он вайро бо бистараш ба миёнаи хона пеши Исо поён фуруварданд. ²⁰Исо имони онҳоро дида, ба вай гуфт: «Эй одамизод, гуноҳҳои ту бахшида шуданд». ²¹Китобдонон ва фарисиён дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Ин кист, ки куфр мегӯяд? Ғайр аз Худо кӣ гуноҳҳоро бахшида метавонад?» ²²Исо ан-дешаҳои онҳоро пай бурда, дар ҷавоби онҳо гуфт: «Шумо дар ди-ли худ чӣ андешаҳо доред? ²³Кадамаш осонтар аст: гуфтани он ки “гуноҳҳои ту бахшида шуданд”, ё гуфтани он ки “барҳез ва равона шав”? ²⁴Лекин то донед, ки Писари Одам дар рӯи замин қудрати бах-шидани гуноҳҳоро дорад», — ба шал гуфт: «ба ту мегӯям: барҳез, бистари худро бардор ва ба хонаи худ равона шав». ²⁵Вай дарҳол дар пеши назари онҳо барҳест, бистари худро бардошт ва Худо-ро ҳамду сано гуфта, ба хонаи худ равона шуд. ²⁶Ҳама дар ҳайрат монданд, ва Худоро ҳамду сано мехонданд, ва дар ҳолате ки пур аз тарсу ҳарос буданд, мегуфтанд: «Имрӯз чизҳои аҷоиб дидем».

Даъват шудани Левӣ (Матто)

²⁷ Пас аз ин Исо берун рафта, Левӣ ном бочгиреро дид, ки дар бочгоҳ нишаста буд, ва ба вай гуфт: «Аз пайи Ман биё». ²⁸ Левӣ ҳама чизро тарк карда, бархест ва аз пайи Исо равона шуд. ²⁹ Левӣ дар хонаи худ барои Исо зиёфати калоне дод, ва шумораи зиёди бочгирон ва касони дигар назди дастархон нишастанд. ³⁰ Китобдонон ва фарисиён норозигӣ баён намуда, ба шогирдони Исо гуфтанд: «Чаро шумо бо бочгирон ва гуноҳкорон мехӯред ва менӯшед?» ³¹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «На тандурустон, балки бе-морон ба табиб эҳтиёҷ доранд. ³² Ман омадаам, ки на росткоронро, балки гуноҳкоронро ба тавба даъват кунам».

Масъалаи рӯза

³³ Ба Исо гуфтанд: «Чаро шогирдони Яҳё бисёр рӯза медоранд ва дуо мегӯянд, шогирдони фарисиён низ чунинанд, лекин шогирдони Ту мехӯранд ва менӯшанд?» ³⁴ Ба онҳо гуфт: «Оё меҳмонони базми арӯсиро, то замоне ки домод бо онҳост, ба рӯзадорӣ водор намуда метавонед? ³⁵ Лекин рӯзхое фаро мерасанд, ки домод аз онҳо гирифта мешавад, ва он гоҳ дар он рӯзҳо рӯза медоранд».

³⁶ Дар айни ҳол ба онҳо ин масалро гуфт: «Ҳеч кас порчае аз ҷомаи нав гирифта, ба ҷомаи кӯҳна дарбеҳ наместонад; вагарна ҳам ҷомаи навро пора мекунад, ва ҳам дарбеҳи нав ба ҷомаи кӯҳна мувофиқ намеояд. ³⁷ Ва ҳеч кас майи навро ба машки кӯҳна намеандозад; вагарна майи нав машкро медаронад, ҳудаш ҳам мерезад, машк ҳам ҳайф мешавад; ³⁸ балки майи навро ба машки нав андохтан даркор аст; ва ҳар ду нигоҳ дошта мешаванд. ³⁹ Ва ҳеч кас майи кӯҳнаро нӯшида, дарҳол наваширо намехоҳад, чунки мегӯянд: майи кӯҳна беҳтар аст».

Масъалаи рӯзи шанбе

Б Дар рӯзи шанбеи дуҷум*, пас аз якум, чунин шуд, ки Исо аз миёни киштзор мегузашт, ва шогирдони Ӯ хӯшаҳоро мечиданд ва бо даст молида, мехӯрданд. ² Аммо баъзе аз фарисиён ба онҳо

6:1 Шанбеи дуҷум — шояд шанбеи дуҷум пас аз иди Песаҳ.

гуфтанд: «Чаро шумо коре мекунед, ки кардани он дар рӯзи шанбе раво нест?»³ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Магар нахондаед, ки Довуд чӣ кард, ҳангоме ки худаш ва ҳамроҳонаш гурусна буданд?⁴ Чӣ гуна вай ба хонаи Худо даромада, нони тақдимири гирифта хӯрд ва ба ҳамроҳони худ низ дод, ки хӯрдани он, ғайр аз коҳинон, ба касе раво набуд?»⁵ Ҳамчунин ба онҳо гуфт: «Писари Одам хоҷаи рӯзи шанбе низ мебошад».

⁶Як рӯзи шанбеи дигар Ё ба куништ даромада, таълим меод, ва дар он ҷо шахсе буд, ки дасти росташ хушк шуда буд.⁷ Китобдон ва фарисиён аз пайи Исо меподанд, ки шояд дар рӯзи шанбе шифо диҳад, то ки айбе ба гардани Ё бор кунанд.⁸ Аммо Исо андешаҳои онҳоро пай бурда, ба шахси дастхушк гуфт: «Бархез ва дар миёнҷо исто». Вай бархест ва истод.⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Аз шумо мепурсам, ки дар рӯзи шанбе кадом кор раво аст: некӣ кардан, ё бадӣ кардан? Ҷонеро наҷот додан, ё куштан?»¹⁰ Пас ба ҳамаи онҳо нигариста, ба он шахс гуфт: «Дасти худро дароз кун». Вай чунин кард, ва он монанди дасти дигараш сиҳат шуд.¹¹ Аммо онҳо бисёр дарғазаб шуда, бо ҳамдигар маслиҳат мекарданд, ки ба Исо чӣ кунанд.

Интиҳоб шудани дувоздаҳ расул

¹²Дар он рӯзҳо Исо барои дуо гуфтан ба кӯҳе баромад ва тамоми шаб ба Худо дуо гуфт.¹³ Ҳангоме ки рӯз шуд, шогирдони Худо даъват намуда, аз онҳо дувоздаҳ нафарро интиҳоб кард, ва ба онҳо номи расулонро дод, ки инҳоянд: ¹⁴Шимъун, ки ўро Петрус низ номид, ва бародараш Андриёс, Яъқуб ва Юҳанно, Филиппус ва Барталмо,¹⁵ Матто ва Тумо, Яъқуб писари Ҳалфой ва Шимъун, ки лақабаш Ғаюр буд,¹⁶ Яҳудо писари Яъқуб ва Яҳудои Исқарют, ки баъдтар таслимкунандаи Ё шуд.

Фаъолияти Исо

¹⁷Исо бо онҳо фуруд омада, бар ҷои ҳамворе истод, ва бисёре аз шогирдонаш ва шумораи зиёди мардум аз тамоми Яҳудия ва Уршалим ва аз соҳили Сур ва Сидун ҷамъ омаданд,¹⁸ то ки сухани Ёро гӯш кунанд ва аз бемориҳои худ шифо ёбанд. Дар байнашон

ҳамчунин гирифторони рӯҳҳои нопок буданд ва шифо меёфтанд.
¹⁹Мардум ҳама кӯшиш мекарданд, ки ба Ё даст расонанд, чунки қуввате аз Ё берун омада, ҳамаро шифо мебахшид.

Хушбахтӣ

²⁰Исо ба шогирдони Худ чашм андохта, гуфт: «Хушо шумо, эй бенавоён, зеро Подшоҳии Худо аз они шумост. ²¹Хушо шумо, ки ҳоло гурусна ҳастед, зеро сер мешавед. Хушо шумо, ки ҳоло гирён ҳастед, зеро хандон мешавед. ²²Хушо шумо, ҳангоме ки одамон ба хотири Писари Одам аз шумо нафрат кунанд, ва шуморо дур кунанд ва дашном диҳанд ва номи шуморо ба бадӣ бароварда, рад кунанд. ²³Дар он рӯз шодӣ кунеду пойкӯбӣ намоед, чунки подоши шумо дар осмон бузург аст. Падарони онҳо бо пайғамбарон ҳамин тавр рафтор мекарданд.

²⁴Лекин вой бар шумо, эй сарватмандон! Зеро тасаллии худро ёфтаед. ²⁵Вой бар шумо, эй сершудагон! Зеро гурусна мешавед. Вой бар шумо, эй касоне ки акнун хандон ҳастед, зеро мотам гирифта, гирён мешавед. ²⁶Вой бар шумо, вақте ки мардум шуморо таъриф кунанд. Зеро падарони онҳо бо пайғамбарони дурӯғин ҳамин тавр рафтор карда буданд.

²⁷Лекин ба шумо, эй шунавандагон, мегӯям: душманони худро дӯст доред; ба онҳое ки аз шумо нафрат доранд, некӣ кунед; ²⁸барои онҳое ки шуморо лаънат мегӯянд, баракат хоҳед; барои онҳое ки шуморо озор медиҳанд, дуо гӯед. ²⁹Агар касе ба рухсораи ту торсаки занад, дигарашро низ сӯи вай гардон; ва агар касе ҷомаи туро кашида гирад, дар гирифтани куртаат низ ба вай монег нашав. ³⁰Агар касе аз ту чизе хоҳиш кунад, ба вай дех, ва агар касе чизи туро гирад, гашта доданаширо талаб накун. ³¹Чӣ тавре ки мехоҳед, то одамон бо шумо рафтор кунанд, шумо низ ба онҳо ҳамон тавр кунед.

³²Агар касонеро дӯст доред, ки шуморо дӯст медоранд, чӣ мукофотеро интизоред? Зеро гуноҳкорон низ дӯстдорони худро дӯст медоранд. ³³Ва агар ба касоне некӣ мекунад, ки ба шумо некӣ мекунанд, чӣ мукофотро интизоред? Зеро гуноҳкорон низ чунин мекунанд. ³⁴Ва агар ба касоне қарз диҳед, ки ба гашта гирифтани аз

онҳо умед доред, чӣ мукофотро интизоред? Зеро гуноҳкорон низ ба гуноҳкорон қарз медиҳанд, то ки аз онҳо ҳамон қадар гашта гиранд. ³⁵ Лекин шумо душманони худро дӯст доред, некӣ кунед ва қарз диҳед, бе он ки чизе умедвор шавед; ва подоши шумо бузург мешавад, ва писарони Ҳаққи Таоло мешавад; зеро Ё ба ношукрон ва бадон некӯ аст. ³⁶ Пас, раҳмдил бошед, чунон ки Падари шумо раҳмдил аст.

Маҳкум накардани дигарон

³⁷ Доварӣ накунад, ва ба доварӣ дучор намешавад; маҳкум накунад, ва маҳкум намешавад, бахшед ва бахшида мешавад. ³⁸ Диҳед, ва ба шумо дода мешавад: ба андозаи хуби чунбондаву фишурдашуда ва лабрез ба домани шумо мерезанд; зеро ба ҳар андозае ки чен кунед, ба ҳамон андоза ба шумо чен карда мешавад».

³⁹ Ва масале ба онҳо гуфт: «Оё кӯре ба кӯри дигар роҳнамоӣ карда метавонад? Оё ҳар ду дар чоҳ намеафтанд? ⁴⁰ Шогирд аз устоди худ беҳтар нест. Аммо, пас аз такмил ёфтани ҳам, ҳар кас чун устодаш мешавад.

⁴¹ Чаро ту хасеро дар чашми бародари худ мебинӣ, вале чӯбро дар чашми худ дарнамеёбӣ? ⁴² Ё чӣ тавр метавонӣ ба бародари худ гӯӣ: “Эй бародар! Биё, хасро аз чашми ту дур кунам”, дар ҳоле ки чӯбро дар чашми худ намебинӣ? Эй дурӯя! Аввал чӯбро аз чашми худ дур кун, ва он гоҳ дуруст мебинӣ, ки хасро аз чашми бародари худ дур кунӣ.

⁴³ Дарахти хубе нест, ки меваи бад меоварда бошад. Ва дарахти баде нест, ки меваи хуб меоварда бошад. ⁴⁴ Ҳар дарахт аз мевааш шинохта мешавад. Аз хорҳо анҷир намегиранд, ва аз хорбутта ангур намечинанд. ⁴⁵ Шахси нек аз ганчинаи неки дилаш чизи нек берун меоварад, ва шахси бад аз ганчинаи бади дилаш чизи бад берун меоварад. Зеро даҳони вай аз пурии дил сухан мегӯяд.

Хона бар санг

⁴⁶ Чаро Маро “Худовандо! Худовандо!” мегӯед, вале он чиро ки Ман мегӯям, ба ҷо намеоваред? ⁴⁷ Ҳар кӣ назди Ман биёяд ва суханони Маро шунавад ва ба ҷо оварад, — ба шумо мефаҳмонам, ки

вай ба кӣ монанд аст: ⁴⁸ вай ба касе монанд аст, ки хонае месохт, ва заминро чуқур қанда, таҳқурсиро бар санг гузошт. Ҳангоме ки сел омада, оби дарё он хонаро зер кард, онро аз ҷояш ҷунбонда натавонист, чунки бар санг сохта шуда буд. ⁴⁹ Лекин ҳар кӣ шунавад ва ба ҷо наоварад, ба касе монанд аст, ки хонаашро бар рӯи хок бе таҳқурсӣ сохт. Ҳангоме ки оби дарё онро зер кард, дарҳол фуру рафт, ва харобии он хона бузург буд».

Мирисад аз Кафарнаҳум

7 Ҳангоме ки Исо ҳамаи суҳанони худро ба гӯши мардум расонда тамом кард, ба Кафарнаҳум даромад. ² Ғуломи як мирисад, ки барояш азиз буд, бемор шуда, дар дами марг буд. ³ Мирисад дар бораи Исо шунида, пирони яҳудиҳо назди Ӯ фиристод, то аз Ӯ илтимос кунанд, ки омада, ғуломи вайро шифо диҳад. ⁴ Онҳо назди Исо омаданд, ва аз Ӯ бисёр илтимос карда, гуфтанд: «Вай сазовори он аст, ки ин корро барояш кунӣ, ⁵ зеро халқи моро дӯст медорад ва барои мо куништ сохт». ⁶ Исо бо онҳо рафт. Ҳангоме ки ба наздикии хона расид, мирисад дӯстонашро назди Ӯ фиристод, то ки ба Ӯ гӯянд: «Ҳоҷаам! Ташвиш нақаш, зеро ман шоистаи он нестам, ки Ту ба хонаи ман биёӣ. ⁷ Ба ин сабаб худамро низ сазовор надонистам, ки назди Ту биёям. Танҳо сухане гӯӣ, ва хизматгори ман шифо меёбад. ⁸ Зеро ман низ як фармонбар ҳастам, ва дар зери итоати худ сарбозон дорам. Ба яке мегӯям: “Рав”, меравад; ба дигаре мегӯям: “Биё”, меояд; ва ба ғуломи худ мегӯям: “Фалон корро кун”, мекунад». ⁹ Исо ин суҳанонро шунида, ҳайрон шуд, ва ба тӯдаи одамоне ки аз паси Ӯ меомаданд, рӯ оварда гуфт: «Ба шумо мегӯям: Ман ҳатто дар Исроил чунин имоне наёфтаам». ¹⁰ Фирисодагон ба хона баргашта, он ғуломи беморро тандуруст ёфтанд.

Зинда шудани писари бевазан дар Ноин

¹¹ Пас аз он Исо ба шаҳре рафт, ки Ноин ном дорад, ва бисёре аз шогирдонаш ва тӯдаи калони мардум ҳамроҳи Ӯ мерафтанд. ¹² Ҳангоме ки Ӯ ба дарвозаи шаҳр наздик шуд, мурдаеро мебароварданд, ки писари ягонаи бевазани буд. Мардуми бисёре аз аҳли шаҳр бо он зан равона буданд. ¹³ Худованд вайро дида, дилаш ба

вай сӯхт ва ба вай гуфт: «Гиря накун». ¹⁴ Сипас наздик омада, ба тобут даст расонд. Тобутбардорон бозистоданд. Исо гуфт: «Эй ҷавон, ба ту мегӯям: бархез». ¹⁵ Мурда сар бардошта, нишаст ва ба сухан даромад. Исо вайро ба модараш супурд. ¹⁶ Ҳамаро тарс фаро гирифт, ва Худоро ҳамду сано хонда, мегуфтанд: «Пайғамбари бузурге дар миёни мо пайдо шудааст. Худо ба дидори қавми Худ омадааст». ¹⁷ Ин гап дар бораи Исо дар тамоми Яҳудия ва дар тамоми гирду атроф паҳн шуд.

Исо ва Яҳёи Таъмиддиҳанда

¹⁸ Шогирдони Яҳё низ ҳамаи инро ба Яҳё хабар доданд. ¹⁹ Яҳё ду нафарро аз шогирдони худ даъват намуда, назди Исо фиристод, то ки пурсанд: «Оё Ту ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд,* ё мунтазири дигаре бошем?» ²⁰ Онҳо назди Исо омада, гуфтанд: «Яҳёи Таъмиддиҳанда моро назди Ту фиристод, то ки пурсем: “Оё Ту ҳамон ҳастӣ, ки бояд биёяд, ё мунтазири дигаре бошем?”» ²¹ Дар ҳамон вақт Исо бисёр касонро аз бемориҳо ва дардҳо ва аз рӯҳҳои нопок шифо дода, кӯрони бисёрро биной бахшида буд. ²² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Равед ва он чи дидед ва шунидед, ба Яҳё гӯед: кӯрҳо мебинанд, лангҳо роҳ мераванд, махавиён пок мешаванд, карҳо мешунаванд, мурдагон бармехезанд, ба бенавоён башорат дода мешавад. ²³ Ҳушо касе ки аз Ман норозӣ нест».

²⁴ Ҳангоме ки фиристодагони Яҳё баромада рафтанд, Исо ба ҳама дар бораи Яҳё сухан оғоз кард: «Барои дидани ҷӣ чиз ба биёбон рафта будед? Оё барои дидани найе ки аз бод меларзад? ²⁵ Пас, барои дидани ҷӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани шахсе ки сару либоси нарм дар бар дорад? Онҳое ки сару либоси зебо дар бардоранд ва бо айшу нӯш зиндагӣ мекунанд, дар қасрҳои подшоҳонанд. ²⁶ Пас, барои дидани ҷӣ чиз рафта будед? Оё барои дидани як пайғамбар? Ҳа, ба шумо мегӯям, ки вай аз пайғамбар ҳам бузургтар аст. ²⁷ Вай ҳамон аст, ки дар борааш навишта шудааст:

“Инак, Ман қосиди Худро пешопеши Ту мефиристам,
То роҳи Туро пеши Ту омода кунад”.*

7:19 Ҳамон, ки бояд биёяд — Масеҳи ваъдашуда (Закарё 14:5; Малокӣ 3:1).

7:27 Малокӣ 3:1.

²⁸ Ба шумо мегӯям: аз миёни онҳое ки аз зан таваллуд шудаанд, ҳеч як пайғамбаре бузургтар аз Яҳёи Таъмиддиҳанда нест. Лекин он ки дар Подшоҳии Худо хурдтарин аст, аз вай бузургтар аст.

²⁹ Чун тамоми мардум ва бочгирон суханони вайро шуниданд, бо таъмиди Яҳё таъмид ёфта, тасдиқ карданд, ки Худо ҳақ аст.

³⁰ Аммо фарисиён ва шариатдонон аз вай таъмид нагирифта, нақшаи Худоро дар ҳаққи худашон рад карданд.

³¹ Пас одамони ин наслро ба кӣ монанд кунам? Онҳо ба кӣ монанди доранд? ³² Онҳо ба кӯдаконе монанди доранд, ки дар бозор нишаста ва ба якдигар мурочиат карда, мегӯянд: “Барои шумо най навохтем, рақс накардед; барои шумо навҳагарӣ кардем, нагириштед”. ³³ Зеро Яҳёи Таъмиддиҳанда омад, ки на нон мехӯрад ва на май менӯшад; ва шумо мегӯед: “Дев дорад”. ³⁴ Писари Одам омад, ки мехӯрад ва менӯшад, ва шумо мегӯед: “Инак Шахси пурхӯр ва майнӯш, ки дӯсти бочгирон ва гуноҳкорон аст”. ³⁵ Вале ҳикмат аз тарафи ҳамаи фарзандони он тасдиқ карда мешавад».

Ба пой Исо молидани равғани хушбӯӣ

³⁶ Яке аз фарисиён аз Исо хоҳиш кард, ки бо вай хӯрок хӯрад. Исо ба хонаи фарисӣ даромада, назди дастархон нишаст.* ³⁷ Инак, зане ки дар он шаҳр гуноҳкор буд, чун шунид, ки Ӯ дар хонаи фарисӣ назди дастархон нишастааст, зарфи гачине бо равғани хушбӯӣ овард. ³⁸ Аз пас назди пойҳои Исо истода, гирякунон пойҳои Ӯро бо ашки худ шуст ва бо мӯйҳои сари худ хушканд, ва пойҳои Ӯро бӯсида, равғани хушбӯӣ молид.

³⁹ Фарисие ки Исоро даъват карда буд, чун инро дид, дар дили худ гуфт: «Агар ин мард дар ҳақиқат пайғамбар мебуд, медонист, ки ин зан кист ва чӣ гуна зан аст, ки ба Ӯ даст мерасонад, — медонист, ки зани гуноҳкор аст». ⁴⁰ Исо ба фарисӣ рӯ оварда, гуфт: «Эй Шимъун! Ба ту чизе гуфтани ҳастам». Гуфт: «Гӯӣ, эй Устод». ⁴¹ Исо гуфт: «Аз қарзхоҳе ду кас қарздор буданд. Яке панҷсад динор ва дигаре панҷоҳ динор қарз дошт. ⁴² Азбаски барои адо кардан чизе

7:36 Нишаст — дар асл: дароз кашид; меҳмонон назди хонтахта қачпаҳлу мезаданд.

надоштанд, ӯ ҳар ду ро бахшид. Гӯй, ки кадоме аз онҳо ӯро бештар дӯст медорад?»⁴³ Шимбун дар ҷавоб гуфт: «Ба гумони ман, ҳамон касе ки ба вай ӯ бештар бахшидааст». Исо ба ӯ гуфт: «Дуруст фикр кардӣ». ⁴⁴ Ва ба тарафи зан рӯ гардонда, ба Шимбун гуфт: «Оё ин занро мебинӣ? Ман ба хонаи ту омадам, ва ту об барои пойҳоям надодӣ; аммо вай пойҳои Маро бо ашк шуста, бо мӯи сараш хушканд. ⁴⁵ Ту Маро бӯса накардӣ; аммо вай, аз вақти омаданам, бӯсидани пойҳои Маро бас намекунад. ⁴⁶ Ту ба сари Ман равғани зайтун намолидӣ; аммо вай ба пойҳои Ман равғани хушбӯй молид. ⁴⁷ Бинобар ин ба ту мегӯям: гуноҳҳои бисёри вай бахшида шудаанд, аз ҳамин сабаб вай бисёр дӯст дошт; вале касе ки кам бахшида шуда бошад, кам дӯст медорад». ⁴⁸ Пас ба он зан гуфт: «Гуноҳҳои бахшида шудаанд». ⁴⁹ Онҳое ки бо Ӯ назди дастархон нишаста буданд, дар дили худ гуфтанд: «Ин кист, ки гуноҳҳои низ мебахшад?» ⁵⁰ Исо ба зан гуфт: «Имонат туро наҷот дод; бо осоиш рав».

Занҳо ҳамроҳи Исо

8 Пас аз ин Исо дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, мавъиза мекард ва Подшоҳии Худоро башорат меод. Бо Ӯ он дувоздаҳ буданд, ² ва ҳамчунин баъзе заноне ки Ӯ аз рӯҳҳои нопок ва бемориҳо шифо дода буд: Марям, ки Маҷдалия номида мешуд ва аз вай ҳафт дев берун рафта буд, ³ ва Юҳанна, ҳамсари Кузо, ки амалдори Ҳиродус буд, ва Сусанна, ва бисёр дигарон, ки бо дороии худ ба онҳо хизмат мекарданд.

Масал дар бораи коранда

⁴ Ҳангоме ки мардуми бисёре ҷамъ шуданд, ва аз ҳамаи шаҳрҳо назди Исо омадан гирифтанд, Ӯ масале оварда, гуфт: ⁵ «Корандае барои коридани тухм берун рафт. Чун тухм мепошид, миқдоре дар канори роҳ афтод ва поймол шуд, ва парандагони осмон онро хӯрданд. ⁶ Миқдоре бар санглоҳ афтод ва сабзида, хушк шуд, чунки намие набуд. ⁷ Миқдоре дар миёни хорҳо афтод, ва хорҳо қад кашида, онро пахш карданд. ⁸ Миқдоре дар хоки нағз афтод ва сабзида, сад баробар бор овард». Инро гуфта, нидо кард: «Ҳар кӣ гӯши шунаво дорад, шунавад!»

⁹Шогирдонаш аз Ў пурсиданд: «Маънои ин масал чист?»
¹⁰Гуфт: «Ба шумо донишани сирҳои Подшоҳии Худо дода шуда-
 аст, лекин ба дигарон бо масалҳо сухан мегӯям, то “нигариста, на-
 бинанд, ва шунида, нафаҳманд”.*

¹¹Инак маънои ин масал: тухм каломи Худост. ¹²Афтода дар
 канори роҳ касоне мебошанд, ки каломро мешунаванд, лекин
 баъд иблис омада, онро аз дили онҳо мерабояд, мабодо онҳо
 имон оварда, наҷот ёбанд. ¹³Афтода бар санглох касоне мебо-
 шанд, ки чун каломро шунаванд, бо шодӣ қабул мекунанд, лекин
 реша надоранд, ва муддате имон доранд, ва дар вақти озмоиш
 ақиб мераванд. ¹⁴Афтода дар миёни хорҳо касоне мебошанд, ки
 каломро мешунаванд, вале ташвишҳо, сарват ва дилхушиҳои
 зиндагӣ онҳоро пахш мекунанд, ва онҳо самаре намеоваранд.
¹⁵Афтода дар хоки нағз касоне мебошанд, ки каломро шуни-
 да, дар дили соф ва нек нигоҳ медоранд ва бо сабр самар ме-
 оваранд.

Масал дар бораи шамъ

¹⁶Ҳеч кас шамъро даргиронда, бо зарфе онро намепӯшад, ё зе-
 ри кате намегузорад, балки бар шамъдон мемонад, то ҳар кӣ да-
 рояд, рӯшноиро бинад. ¹⁷Зеро ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор на-
 гардад, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум ва аён нашавад. ¹⁸Пас,
 эҳтиёт кунед, ки чӣ гуна мешунавед; зеро ҳар кӣ дорад, ба вай
 дода мешавад; ва ҳар кӣ надорад, аз вай он чи низ, ки гумон меку-
 над дошта бошад, гирифта мешавад».

Хешовандони ҳақиқии Исо

¹⁹Модар ва бародарони Исо назди Ў омаданд, вале ба сабаби
 бисёрии мардум ба Ў наздик шуда натавонистанд. ²⁰Ба Ў хабар
 дода, гуфтанд: «Модарат ва бародаронат дар берун истодаанд, ва
 мехоҳанд Туро бинанд». ²¹Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Модарам ва
 бародаронам он касонанд, ки каломи Худоро мешунаванд ва ба ҷо
 меоваранд».

Ором кардани тундбод

²²Рӯзе Исо бо шогирдони Худ ба киштӣ савор шуд ва ба онҳо гуфт: «Биёед, ба соҳили дигари кӯл гузарем». Пас киштиро ронданд. ²³Ва чун мерафтанд, Исоро хоб бурд. Ногоҳ тундбоде бар кӯл бархест. Киштии онҳо аз об пур мешуд, ва онҳо дар хатар буданд. ²⁴Шогирдон пеш омада, Исоро бедор карданд ва гуфтанд: «Устод! Устод! Ҳалок мешавем». Исо бархеста, ба бод ва ғалаёни об фармон дод. Онҳо фуру ништастанд, ва оромӣ фаро расид. ²⁵Ба шогирдон гуфт: «Имони шумо кучост?» Онҳо бо тарс ва ҳайрат ба яқдигар гуфтанд: «Ин кист, ки ҳатто ба бодҳо ва ба об фармон медиҳад, ва онҳо ба Ӯ итоат мекунанд?»

Шифо ёфтани ҷадарии девзада

²⁶Ва онҳо ба сарзамини ҷадариён, ки дар рӯ ба рӯи Ҷалил аст, расиданд. ²⁷Ҳангоме ки Исо ба соҳил баромад, марде аз аҳли он шаҳр ба Ӯ рӯ ба рӯ шуд, ки дер боз гирифтори девҳо буд, ва либосе намепӯшид, ва на дар хона, балки дар миёни қабрҳо зиндагӣ мекард. ²⁸Ҳамин ки Исоро дид, фарёд зада, пеши Ӯ афтод ва бо овози баланд гуфт: «Бо ман чӣ кор дорӣ, эй Исо, Писари Худои Таоло? Аз Ту илтимос мекунам, ки маро азоб надихӣ!» ²⁹Зеро Исо ба рӯҳи нопок фармуда буд, ки аз ин шахс берун равад; чунки вай муддати дуру дароз ӯро азоб меод, ба тавре ки ӯро бо завлона ва занҷирҳо баста, нигоҳ медоштанд, лекин ӯ он бандҳоро пора мекард, ва дев ӯро ба биёбон меронд. ³⁰Исо аз вай пурсид: «Номи ту чист?» Гуфт: «Легион*», чунки девҳои бисёр ба дарунаш даромада буданд. ³¹Ва вай аз Исо илтимос кард, ки онҳоро фармуда ба ҷаҳони поёнӣ нафиристад. ³²Дар ҳамон ҷо галаи бузурги хукҳо дар болои кӯҳ мечарид; ва девҳо илтимос карданд, ки иҷозат диҳад ба даруни хукҳо дароянд. Исо ба онҳо иҷозат дод. ³³Пас, девҳо аз он шахс берун шуда, ба хукҳо даромаданд; ва он гала аз баландӣ ба кӯл ҷаст ва ғарқ шуд.

³⁴Хукбонон ин рӯйдодро дида, гурехтанд ва дар шаҳру деҳот инро нақл карданд. ³⁵Мардум барои дидани ин рӯйдод берун

8:30 Легион — воҳиде аз артиши Рум, иборат аз тақрибан 6 000 аскар.

рафтанд, ва назди Исо омада, он мардро, ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, диданд, ки либос дар бар ва ақлаш солим пеши пойҳои Исо нишастааст; ва тарсиданд. ³⁶ Касоне ки дида буданд, ба онҳо нақл карданд, ки он девзада чӣ гуна шифо ёфт. ³⁷ Пас ҳамаи мардуми сарзамини ҷадариён аз Исо илтимос карданд, ки аз пеши онҳо баромада равад, чунки тарси азиме онҳоро фаро гирифта буд. Исо ба киштӣ савор шуда, баргашт. ³⁸ Он марде ки аз дарунаш девҳо баромада буданд, аз Ӯ илтимос кард, ки бо Ӯ бошад. Лекин Исо вайро ба хонааш фиристода, гуфт: ³⁹ «Ба хонаи худ баргард ва он чиро, ки Худо ба ту кардааст, нақл намо». Он мард равона шуда, он чиро, ки Исо ба вай карда буд, дар тамоми шаҳр мавъиза кард.

Зинда шудани духтари Ёир

⁴⁰ Ҳангоме ки Исо баргашт, мардум Ӯро пазирай карданд, чунки ҳама мунтазири Ӯ буданд. ⁴¹ Инак, марде ки Ёир ном дошт ва сардори куништ буд, омада, пеши пойҳои Исо афтод ва аз Ӯ илтимос кард, ки ба хонаи вай биёяд. ⁴² Зеро духтари ягонаи вай, ки тақрибан дувоздаҳсола буд, дар ҳолати мурдан буд. Ҳангоме ки Исо ба он ҷо мерафт, мардуми бисёр аз ҳар тараф Ӯро фишор меоданд.

⁴³ Зане ки дувоздаҳ сол боз гирифтори хунравӣ буда, тамоми до-роии худро ба табибон сарф карда буд, лекин ҳеҷ яке вайро шифо дода натавониста буд, — ⁴⁴ аз пас наздик шуда, ба домани либоси Ӯ даст расонд, ва дарҳол хунравии вай бозистод. ⁴⁵ Исо гуфт: «Кӣ ба Ман даст расонд?» Ҳангоме ки ҳама инкор карданд, Петрус ва онҳое ки бо Ӯ буданд, гуфтанд: «Эй Устод, мардум Туро ихота наму-да, аз ҳар тараф фишор медиҳанд, — ва Ту мегӯӣ: “Кӣ ба Ман даст расонд?”». ⁴⁶ Аммо Исо гуфт: «Касе ба Ман даст расондааст; зеро Ман ҳис кардам, ки қуввае аз Ман берун рафт». ⁴⁷ Он зан чун дид, ки пинҳон мондан натавонист, ларзон омада, назди Исо афтод ва дар пеши ҳамаи мардум гуфт, ки аз чӣ сабаб ба Ӯ даст расонд, ва чӣ гуна дарҳол шифо ёфт. ⁴⁸ Исо ба вай гуфт: «Духтарам! Имонат туро шифо бахшид. Бо осоиш рав».

⁴⁹ Исо ҳанӯз суҳан мегуфт, ки касе аз хонаи сардори куништ омада, гуфт: «Духтарат мурд; Устодро дигар ташвиш надеҳ».

⁵⁰ Аммо Исо инро шунида, ба Ёир гуфт: «Натарс, танҳо имон дошта бош, ва ӯ наҷот меёбад». ⁵¹ Ҳангоме ки ба хона расид, ғайр аз Петрус, Юҳанно ва Яъқуб, ва падару модари духтар, ҳеҷ касро даромадан намонд. ⁵² Ҳама барои духтар гирия ва навҳа мекарданд. Вале Исо гуфт: «Гирия нақунед; вай намурдааст, балки хобидааст». ⁵³ Бар Ё хандиданд, зеро медонистанд, ки вай мурдааст. ⁵⁴ Аммо Исо ҳамаро берун карда ва дасти вайро гирифта, нидо кард: «Эй духтар! Барҳез». ⁵⁵ Рӯҳи вай баргашт, ва вай дарҳол барҳест. Исо фармуд, ки ба вай хӯроке диҳанд. ⁵⁶ Падару модари вай дар ҳайрат монданд. Вале Исо ба онҳо фармуд, ки ин рӯйдодро ба ҳеҷ кас нагӯянд.

Фиристода шудани дувоздаҳ расул

9 Исо он дувоздаҳро даъват намуда, бар ҳамаи девҳо ва барои шифо додани бемориҳо ба онҳо қувват ва қудрат бахшид. ² Ӯ онҳоро фиристод, то Подшоҳии Худоро мавъиза кунанд ва беморро шифо диҳанд. ³ Ба онҳо гуфт: «Барои роҳ чизе бо худ нагиред: на асое, на тӯрбае, на ноне, на пуле; ва набояд ду пероҳан дошта бошед. ⁴ Ба ҳар хонае, ки даромадед, дар он ҷо монед ва аз он ҷо боз ба роҳ дароед. ⁵ Агар дар ягон ҷо шуморо қабул нақунанд, ҳангоме ки аз он шаҳр берун меравед, чанги пойҳои худро афшонед, то шаҳодате бар онҳо гардад». ⁶ Онҳо рафтанд ва деҳа ба деҳа гашта, дар ҳама ҷо башорат медоданд ва шифо мебахшиданд.

⁷ Ҳоким Ҳиродус овозаи ҳамаи корҳои Исоро шунида, ҳайрон шуд. Зеро баъзе касон мегуфтанд, ки Яҳё аз мурдагон барҳестааст; ⁸ дигарон мегуфтанд, ки Илёс падида омадааст; вале баъзеи дигар мегуфтанд, ки яке аз пайғамбарони қадим барҳестааст. ⁹ Ҳиродус гуфт: «Ман сари Яҳёро аз танаш ҷудо кардам. Пас, ин кист, ки дар бораи Ӯ чунин гапҳоро мешунавам?» Ва мехост Ӯро бинад.

Сер шудани панҷ ҳазор мард

¹⁰ Расулон баргашта, корҳои худро ба Исо нақл карданд. Ӯ онҳоро алоҳида ҳамроҳи Худ гирифта, ба ҷои хилвате рафт, ки дар қарибии Байт-Сайдо ном шаҳре буд. ¹¹ Аммо мардум хабардор шуда, аз паси Ӯ рафтанд, ва Ӯ онҳоро қабул карда, ба онҳо дар бораи

Подшоҳии Худо гап зад ва касонеро, ки ба шифо эҳтиёҷ доштанд, шифо дод.

¹² Бегоҳирӯзӣ наздик буд. Он дувоздаҳ назди Исо омада, гуфтанд: «Мардумро рухсати рафтан деҳ, то ки ба деҳот ва бошишгоҳҳои атроф рафта, манзил ва хӯрок барои худ пайдо кунанд, чунки ин ҷои мо як ҷои беодам аст». ¹³ Ба онҳо гуфт: «Шумо ба онҳо хӯрок диҳед». Гуфтанд: «Мо танҳо панҷ нон ва ду моҳӣ дорем; оё рафта, барои ҳамаи ин мардум хӯроке харем?» ¹⁴ Онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буданд. Лекин Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Онҳоро гурӯҳ-гурӯҳ панҷоҳнафарӣ шинонд». ¹⁵ Шогирдон чунин карданд, ва ҳамаро шинонданд. ¹⁶ Он гоҳ Исо панҷ нону ду моҳиро гирифт ва ба осмон нигариста, онҳоро баракат дод ва пора карда, ба шогирдонаш дод, то пеши мардум гузоранд. ¹⁷ Ҳама хӯрданду сер шуданд; ва аз пораҳои боқимонда дувоздаҳ сабадро пур карда, бардоштанд.

Бори аввал дар бораи марги Худ гуфтани Исо

¹⁸ Боре, ҳангоме ки Исо дар ҷои хилвате дуо мегуфт, ва шогирдонаш бо ӯ буданд, ӯ аз онҳо пурсид: «Мардум Маро кӣ мегӯянд?» ¹⁹ Дар ҷавоб гуфтанд: «Баъзе мегӯянд, ки Яҳёи Таъмиддиҳандаӣ; баъзе мегӯянд, ки Илёсӣ; ва баъзе мегӯянд, ки яке аз пайғамбарони қадим бархестааст». ²⁰ Аз онҳо пурсид: «Шумо Маро кӣ мегӯед?» Петрус дар ҷавоб гуфт: «Масеҳи Худо». ²¹ Сипас Исо ба онҳо саҳт таъкид кард, ки инро ба касе нагӯянд; ²² ва гуфт: «Писари Одам бояд бисёр азоб кашад ва аз тарафи пирон, сардорони қоҳинон ва китобдонон рад шуда кушта шавад, ва дар рӯзи сеюм бархезад».

²³ Сипас ба ҳама гуфт: «Агар касе аз пайи Ман омадан хоҳад, бояд худро инкор кунад ва салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намояд. ²⁴ Зеро ҳар кӣ ҷони худро раҳондан хоҳад, онро барбод медиҳад; ва ҳар кӣ ҷони худро дар роҳи Ман барбод диҳад, онро мераҳонад. ²⁵ Ба одам чӣ фоида дорад, ки тамоми дунёро ба даст оварад, лекин ҷони худро барбод диҳад, ё аз даст диҳад? ²⁶ Зеро ҳар кӣ аз Ман ва аз суханони Ман шарм кунад, Писари Одам, ҳангоме ки дар ҷалоли Худ ва дар ҷалоли Падар ва фариштаҳои муқаддас

меояд, аз вай шарм мекунад. ²⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: баъзе ки дар ин чо истодаанд, то Подшоҳии Худоро набинанд, маргро намечашанд».

Дигаргун шудани Исо

²⁸ Аз ин гапҳо тақрибан ҳашт рӯз гузашта буд, ки Исо Петрус, Юҳанно ва Яъқубро бо Худ гирифта, ба кӯҳе барои дуо гуфтан баромад. ²⁹ Ҳангоме ки дуо мегуфт, чеҳраи Ӯ дигаргун шуд, ва либосаш сафеди дурахшон гардид. ³⁰ Инак, ду мард, Мусо ва Илёс, бо Ӯ гуфтугӯ мекарданд. ³¹ Онҳо дар ҷалоле намоён шуда, дар бораи оқибати Ӯ, ки бояд дар Уршалим ба амал ояд, сухан меронданд. ³² Аммо Петрус ва онҳоеро, ки бо ӯ буданд, хоб бурда буд. Ҳангоме ки бедор шуданд, ҷалоли Исоро ва он ду мардро, ки бо Ӯ истода буданд, диданд. ³³ Ҳангоме ки Мусо ва Илёс аз пеши Ӯ мерафтанд, Петрус ба Исо гуфт: «Эй Устод! Дар ин чо будани мо некӯст. Пас се соябон месозем: яке барои Ту, яке барои Мусо ва яке барои Илёс», ва намедонист, чӣ мегӯяд. ³⁴ Ҳанӯз вай ин суханонро мегуфт, ки абре пайдо шуда, бар онҳо соя андохт. Чун дохили абр шуданд, шогирдон тарсиданд. ³⁵ Он гоҳ овозе аз даруни абр баромад, ки мегуфт: «Ин аст Писари дӯстдоштаи Ман; Ӯро гӯш кунед». ³⁶ Чун овоз ба поён расид, Исоро танҳо диданд. Шогирдон лаб фурӯ бастанд ва аз он чи дида буданд, ба ҳеч кас дар он рӯзҳо гап назаданд.

Шифо ёфтани писари девзада

³⁷ Рӯзи дигар, ҳангоме ки онҳо аз кӯҳ фууромаданд, мардуми бисёре Исоро пешвоз гирифтанд. ³⁸ Инак марде аз байни мардум фарёд зада, гуфт: «Эй Устод! Аз Ту илтимос мекунам, ки ба писари ман як назар андозӣ, чунки вай фарзанди ягонаи ман аст. ³⁹ Рӯҳе ӯро мегирад, ва ӯ ногаҳон дод мезанад, ва саҳт печутоб мехӯрад, ба тавре ки кафк аз даҳонаш мебарояд. Ин рӯҳ ӯро тамоман беҳол карда, базӯр аз ӯ даст мекашад. ⁴⁰ Аз шогирдони Ту илтимос кардам, ки онро берун кунанд, лекин натавонистанд». ⁴¹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Эй насли беимону қачрафтор! То кай бо шумо бошам ва шуморо тоқат кунам? Писаратро ин чо биёр». ⁴² Вақте ки писар наздик меомад, дев вайро ба замин ғалтонда, саҳт печутоб дод.

Аммо Исо рӯҳи нопокро манъ кард, ва писарро шифо дода, ба падари вай супурд. ⁴³ Ҳама аз бузургии Худо дар ҳайрат монданд.

Бори дуюм дар бораи марги Худ гуфтани Исо

Ҳангоме ки ҳама аз тамоми корҳои Исо ҳайрон буданд, Ӯ ба шогирдони Худ гуфт: ⁴⁴ «Ин суханонро дар гӯши худ ҷо кунед: Писари Одам ба дасти одамон таслим карда мешавад». ⁴⁵ Лекин онҳо ин суханонро нафаҳмиданд, ва он аз онҳо пӯшида монд, ба тавре ки онро дарк накарданд; ва метарсиданд, ки дар бораи ин суханон аз Ӯ пурсанд.

Бузургӣ дар Подшоҳии Худо

⁴⁶ Ба майнаи шогирдон фикре омад, ки кадоме аз онҳо бузургтар аст. ⁴⁷ Исо андешаи дили онҳоро дарёфта, кӯдакero гирифтун пешии Худ ба по гузошт, ⁴⁸ ва ба онҳо гуфт: «Ҳар кӣ ин кӯдакро ба номи Ман қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад. Зеро ҳар кӣ дар байни шумо аз ҳама хурдтар аст, ҳамон бузург мешавад».

⁴⁹ Юҳанно гуфт: «Эй Устод! Мо касеро дидем, ки ба номи Ту девҳоро берун мекард, ва ӯро манъ кардем, чунки ӯ ҳамроҳи мо Туро пайравӣ намекунад». ⁵⁰ Исо ба вай гуфт: «Манъ накунад, зеро ҳар кӣ зидди мо нест, тарафдори мост».

Исо ва сомариён

⁵¹ Чун рӯзҳои ба осмон боло шудани Исо наздик меомаданд, Ӯ азми сафари Уршалим кард. ⁵² Ӯ қосидонро пешопешии Худ фирисотод. Онҳо рафта, вориди як деҳаи сомариён шуданд, то ки барои Ӯ тайёрӣ бинанд. ⁵³ Аммо Ӯро пазирой накарданд, чунки Ӯ сӯи Уршалим сафар дошт. ⁵⁴ Шогирдони Ӯ Яъқуб ва Юҳанно инро дида, гуфтанд: «Эй Хоҷа! Оё мехоҳӣ гӯем, ки оташе аз осмон омада, онҳоро нобуд намояд, чунон ки Илёс карда буд?» ⁵⁵ Аммо Ӯ рӯ гардонда, онҳоро манъ кард ва гуфт: «Намедонед, ки шумо аз кадом навъ рӯҳ ҳастед. ⁵⁶ Зеро Писари Одам на барои нобуд кардани ҷонҳои одамон, балки барои наҷот додани онҳо омадааст». Сипас ба деҳаи дигаре рафтанд.

Пайравӣ ба Исо

⁵⁷ Ҳангоме ки онҳо дар роҳ буданд, шахсе ба Исо гуфт: «Хоҷаам! Ҳар ҷо равӣ, Туро пайравӣ мекунам». ⁵⁸ Исо ба вай гуфт: «Рӯбоҳон ғорҳо ва парандагони осмон лонаҳо доранд; лекин Писари Одам ҷое надорад, ки сар монад». ⁵⁹ Исо ба дигаре гуфт: «Маро пайравӣ кун». Вай гуфт: «Хоҷаам! Ба ман иҷозат дех, ки рафта, аввал падари худро ба хок супорам». ⁶⁰ Лекин Исо ба вай гуфт: «Бигзор мурдагон мурдагони худро ба хок супоранд; аммо ту рафта, Подшоҳии Худоро мавъиза кун». ⁶¹ Боз шахси дигаре гуфт: «Хоҷаам! Туро пайравӣ мекунам, лекин аввал ба ман иҷозат дех, ки бо аҳли хонаи худ хайрухуш кунам». ⁶² Лекин Исо ба вай гуфт: «Касе ки дасташро болои омоч монда бошад ва ба ақиб нигоҳ кунад, ба Подшоҳии Худо сазовор нест».

Фиристода шудани ҳафтод шогирд

10 Пас аз ин, Худованд боз ҳафтод нафари дигарро интиҳоб кард, ва онҳоро ҷуфт-ҷуфт пешопеши Худ ба ҳар шахр ва ҷое ки Худаш рафтани буд, фиристод. ² Ба онҳо гуфт: «Дарав бисёр аст, лекин коргарон кам. Пас, шумо аз Соҳиби дарав илтимос кунед, ки ба дарави Худ коргар фиристонад. ³ Равед! Инак, шуморо монанди баррагон ба миёни гургон мефиристам. ⁴ Ҳеч ҳамёне, тўрбае ва пойафзоле бо худ набаред, ва ба ҳеч кас дар роҳ салом нагӯед. ⁵ Ба ҳар хонае ки медароед, аввал гӯед: “Салом бар ин хона бод!” ⁶ Агар дар он ҷо писари осоиш бошад, саломи шумо бар вай қарор мегирад; вагарна сӯи шумо бармегардад. ⁷ Дар ҳамон хона монед ва аз он чи доранд, хӯред ва нӯшед; зеро меҳнаткаш сазовори музди худ аст. Аз хона ба хона нагузаред. ⁸ Агар дар шахре ки меоед, шуморо қабул кунанд, аз он чи пеши шумо мемонанд, хӯред; ⁹ ва беморонеро, ки дар он ҷо ҳастанд, шифо диҳед, ва ба онҳо гӯед: “Подшоҳии Худо ба шумо наздик шудааст”. ¹⁰ Ва агар дар шахре ки меоед, шуморо қабул накунанд, ба кўчаҳои он баромада, гӯед: ¹¹ “Ҳатто чангеро, ки аз шахри шумо бар мо нишастааст, бар шумо меафшонем; лекин донед, ки Подшоҳии Худо ба шумо наздик шудааст”. ¹² Ба шумо мегӯям, ки ҳолати Садум дар рӯзи доварӣ аз ҳолати он шахр сабуктар мешавад.

¹³ Вой бар ту, эй Кӯразин! Вой бар ту, эй Байт-Сайдо! Зеро, агар муъчизаҳое ки дар шумо рӯй доданд, дар Сур ва Сидун рӯй медоданд, кайҳо палоспӯш ва хокистарнишин шуда, тавба мекарданд. ¹⁴ Лекин дар рӯзи доварӣ ҳолати Сур ва Сидун аз ҳолати шумо сабуктар мешавад. ¹⁵ Ва ту, эй Кафарнаҳум, ки сар ба осмон афрохтай, ба дунёи мурдагон сарнагун мешавӣ.

¹⁶ Ҳар кӣ шуморо шунавад, Маро мешунавад, ва ҳар кӣ шуморо рад кунад, Маро рад мекунад; вале ҳар кӣ Маро рад кунад, Фирис-тандаи Маро рад мекунад».

Баргаштани ҳафтод шогирд

¹⁷ Он ҳафтод бо шодмонӣ баргашта, гуфтанд: «Хоҷа! Девҳо низ ба номи Ту ба мо фармонбардор мебошанд». ¹⁸ Исо ба онҳо гуфт: «Ман шайтонро чун барқ аз осмон афтода дидам. ¹⁹ Инак, ба шумо қудрат медиҳам, ки морон ва каждумон ва тамоми қуввати душманро поймол кунед, ва ҳеҷ чиз ба шумо зарар намерасонад. ²⁰ Аммо аз он шод нашавед, ки рӯҳҳо ба шумо фармонбардор мебошанд; балки аз он шод бошед, ки номҳои шумо дар осмон навишта шудаанд».

²¹ Дар ҳамон соат Исо дар Рӯҳ хушҳол шуда, гуфт: «Туро, эй Падар, эй Фармонравои осмону замин, ситоиш мекунам, ки ин чизҳоро аз хирадмандон ва доноён пинҳон доштӣ ва ба кӯдакон ошкор кардӣ. Оре, эй Падар! Зеро хушнудии Ту дар ин буд». ²² Ва ба шогирдон рӯй оварда, гуфт: «Ҳама чизро Падарам ба Ман супурдааст; ва ҳеҷ кас ғайр аз Падар намедонад, ки Писар кист; ва ҳеҷ кас намедонад, ки Падар кист, ғайр аз Писар ва касе ки Писар ба вай ошкор кардан хоҳад».

²³ Сипас Исо алоҳида ба шогирдони Худ рӯ оварда, гуфт: «Хушо чашмоне ки он чиро, ки шумо мебинед, мебинанд! ²⁴ Зеро ба шумо меғӯям, бисёре аз пайғамбарон ва подшоҳон мехостанд он чиро, ки шумо мебинед, бинанд, ва надиданд, ва он чиро, ки шумо мешунавед, шунаванд, ва нашуниданд».

Сомарии некдил

²⁵ Инак, як шариатдон бархест ва Исоро озмудани шуда, гуфт: «Эй Устод! Чӣ кунам, ки вориси ҳаёти абадӣ шавам?» ²⁶ Исо ба

вай гуфт: «Дар Таврот чӣ навишта шудааст? Аз он чӣ мефаҳмӣ?»
²⁷ Дар ҷавоб гуфт: «Худованд Худои худро бо тамоми дил ва бо тамоми ҷон ва бо тамоми қувват ва бо тамоми ҳуши худ дӯст дор, ва ёратро монанди худат дӯст дор».* ²⁸ Исо ба вай гуфт: «Дуруст ҷавоб додӣ. Чунин кун, то ки ҳаёт дошта бошӣ». ²⁹ Вале вай, ки мехост худро сафед кунад, ба Исо гуфт: «Пас, ёри ман кист?»

³⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Як шахс, ки аз Уршалим ба Ариҳо ме-
 рафт, ба дасти роҳзанон афтод. Онҳо либосашро кашиданд, ўро
 маҷрӯҳ карданд ва дар ҳолати ниммурда партофта рафтанд. ³¹ Та-
 содуфан коҳине аз он роҳ равона буд, ва ўро дида, аз пешаш гу-
 зашта рафт. ³² Ҳамчунин левизодае*, ки дар он ҷо роҳгузар буд,
 наздик омада, ўро дид ва аз пешаш гузашта рафт. ³³ Аммо як шах-
 си сомарӣ,* ки аз он роҳ мегузашт, ба ў дучор шуда ва ўро дида,
 дилаш сӯхт, ³⁴ ва наздик омада, ба захмҳои ў равған ва май рехту
 захмбандӣ кард, ва ўро ба чорпои худ савор карда, ба корвонса-
 рое овард ва ба ў ғамхорӣ намуд. ³⁵ Фардои он, пеш аз рафтаниш,
 ду динор бароварда, ба соҳиби корвонсарой дод ва ба вай гуфт:
 “Ба ин шахс нигоҳубин кун; ва агар аз ин зиёд харҷ кунӣ, ҳангоми
 баргаштанам ба ту медиҳам”. ³⁶ Пас, ба фикри ту, кадоме аз ин се
 нафар ёри он шахсе буд, ки ба дасти роҳзанон афтод?» ³⁷ Гуфт:
 «Ҳамон ки ба ў марҳамат кард». Исо ба вай гуфт: «Рав, ва ту низ
 чунин кун».

Марто ва Марям

³⁸ Ҳангоме ки мерафтанд, Исо ба деҳае даромад, ва зане ки
 Марто ном дошт, Ёро дар хонаи худ пазирой намуд. ³⁹ Вай Марям
 ном хоҳаре дошт, ки пеши пойҳои Исо нишаста, суханони Ёро
 гӯш мекард. ⁴⁰ Лекин Марто ба хизматгузори банд буд, ва наздик
 омада, гуфт: «Хоҷаам! Оё Туро парвоя нест, ки хоҷарам маро дар
 хизмат танҳо гузоштааст? Ба вай гӯй, ки ба ман ёрдам диҳад».

10:27 Такрори Шариат 6:5; Ибодат 19:18.

10:32 Левизода — хизматгор дар ибодатгоҳи Худо дар Уршалим.

10:33 Сомарӣ — Сомариён халқи ҳамсоя буданд, ки яҳудиён онҳоро бад меди-
 данд; онҳо аз омезиши исроилиён бо халқҳои дигар пайдо шуда буданд
 (2 Подшоҳон 17:24-40).

⁴¹ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Марто! Марто! Ту оид ба чизҳои бисёр ғамхорӣ ва давутоз мекуни, ⁴² аммо танҳо як чиз даркор аст. Марям ҳиссаи неқӯро интиҳоб кардааст, ки он аз вай кашида гирифта намешавад».

Масъалаи дуо

11 Рӯзе Исо дар ҷое дуо мегуфт, ва ҳангоме ки тамои қард, яке аз шогирдонаш ба ӯ гуфт: «Хочаам! Дуо гуфтандро ба мо ёд деҳ, чунон ки Яҳё низ ба шогирдонаш ёд додааст». ² Исо ба онҳо гуфт: «Ҳангоме ки дуо мегӯед, чунин гӯед:

“Эй Падари мо, ки дар осмонӣ,

Номи Ту муқаддас бод.

Подшоҳии Ту биёяд.

Хости Ту, чунон ки дар осмон аст,

Дар замин ҳам ба амал ояд.

³ Нони ҳаррӯзаи моро рӯз ба рӯз ба мо деҳ.

⁴ Ва гуноҳҳои моро бубахш,

Зеро мо низ ҳар касеро, ки ба мо гуноҳ кардааст, мебахшем.

Ва моро ба озмоиш дучор нақун,

Балки моро аз шарир раҳой деҳ”».

⁵ Сипас ба онҳо гуфт: «Қист аз шумо, ки дӯсте дошта бошад ва нисфи шаб пеши ӯ омада, гӯяд: “Эй дӯст! Ба ман сето нон қарз деҳ, ⁶ зеро дӯсте аз роҳ назди ман даромадааст, ва ман чизе надорам, ки пешаш монам”; ⁷ ва ӯ аз дарун дар ҷавоби вай гӯяд: “Маро ташвиш надох; дари хонаам баста, ва бачаҳоям бо ман дар ҷоғаҳ хобидаанд; бархеста, ба ту чизе додан наметавонам”, — ⁸ ба шумо мегӯям, ки ҳарчанд аз рӯи дӯстӣ бархеста ба вай надихад ҳам, ба сабаби густоҳии вай бархеста, ҳар қадар, ки пурсад, ба вай медиҳад.

⁹ Пас, Ман ба шумо мегӯям: хоҳиш кунед, ба шумо дода мешавад; ҷӯед, меёбед; дарро кӯбед, он ба шумо кушода мешавад. ¹⁰ Зеро ҳар кӣ хоҳиш кунад, мегирад, ва ҳар кӣ ҷӯяд, меёбад, ва ҳар кӣ дарро кӯбад, он ба ӯ кушода мешавад. ¹¹ Қист аз шумо, ки падар бошад, ва писараш аз ӯ нон хоҳиш кунад, санге ба вай медиҳад? Ё моҳие хоҳиш кунад, ва ӯ ба ҷои моҳӣ море ба вай медиҳад? ¹² Ё,

агар тухме хоҳиш кунад, каждуме ба вай медиҳад? ¹³ Пас, агар шумо, ки бад ҳастед, ба фарзандони худ додани тӯҳфаҳои некромедониста бошед, пас Падари осмонӣ албатта ба онҳое ки аз Ӯ хоҳиш мекунад, Рӯҳулқудсро медиҳад».

Берун кардани дев

¹⁴ Боре Исо як девро, ки гунг буд, берун кард. Ҳангоме ки дев берун шуд, гунг ба гап даромад, ва мардум ҳайрон шуданд. ¹⁵ Лекин баъзе аз онҳо гуфтанд: «Ӯ девҳоро ба воситаи Баал-Забул, роҳбари девҳо, берун мекунад». ¹⁶ Дигарон, озмудани шуда, аз Ӯ аломати осмонӣ талаб мекарданд. ¹⁷ Лекин Исо андешаҳои онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Ҳар подшоҳие ки дар худ ҷудой дорад, рӯ ба харобӣ меоварад, ва ҳар хонаводае ки дар худ ҷудой дорад, фуру меғалтад. ¹⁸ Агар шайтон низ дар худ ҷудой дошта бошад, подшоҳии вай чӣ гуна устувор истода метавонад? Зеро шумо мегӯед, ки Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекунам. ¹⁹ Агар Ман девҳоро ба воситаи Баал-Забул берун мекарда бошам, писарони шумо онҳоро ба воситаи кӣ берун мекунад? Бинобар ин онҳо довари шумо мешаванд. ²⁰ Лекин агар Ман девҳоро бо ангушти Худо берун мекарда бошам, пас Подшоҳии Худо ба шумо омада расидааст.

²¹ Ҳангоме ки зӯрманди мусаллаҳ хонаи худро ниғаҳбонӣ мекунад, дороии вай дар амон аст. ²² Вале ҳангоме ки шахси аз вай пурзӯртар ба вай ҳуҷум карда, ғолиб мебарояд, он гоҳ тамоми аслиҳаи вайро, ки ба он умед баста буд, кашида мегирад ва дороии вайро ба тороҷ медиҳад.

²³ Ҳар кӣ бо Ман нест, ба Ман зид аст; ва ҳар кӣ бо Ман ҷамъ намекунад, пароканда мекунад.

²⁴ Ҳангоме ки рӯҳи нопок аз одам берун меояд, дар ҷустуҷӯи роҳат дар ҷойҳои беоб гардиш мекунад. Чун наёфт, мегӯяд: “Ба хонаи худ, ки аз он берун омадам, бармегардам”. ²⁵ Ва гашта омада, онро ҷорӯбзада ва ороста меёбад. ²⁶ Он гоҳ рафта, ҳафт рӯҳи дигари аз ҳудаш бадтарро ҳамроҳи худ меоварад, ва даромада, дар он ҷо зиндагӣ мекунад. Пас, анҷоми он шахс бадтар аз аввалаш мешавад».

²⁷ Ҳангоме ки Исо ин суҳанонро мегуфт, як зан аз байни мардум овозашро баланд карда, ба Ӯ гуфт: «Хушо шикаме ки Туро бардоштааст, ва пистонҳое ки Туро шир додаанд!» ²⁸ Лекин Исо гуфт: «Хушо онҳое ки каломи Худоро мешунаванд ва онро риоя мекунанд».

Аломати Юнуси пайғамбар

²⁹ Ҳангоме ки мардум бештар ҷамъ омадан гирифтанд, Исо ба суҳан оғоз карда, гуфт: «Ин насл бад аст. Онҳо аломате металабанд, вале ба онҳо ғайр аз аломати Юнуси пайғамбар аломате дода намешавад. ³⁰ Зеро, чунон ки Юнус аломате барои мардуми Нинве буд, Писари Одам низ барои ин насл аломате мешавад. ³¹ Маликаи Ҷануб дар рӯзи доварӣ бар мардони ин насл бархеста, онҳоро маҳкум мекунад, чунки вай барои шунидани ҳикмати Сулаймон аз канорҳои замин омад; ва инак, Шахсе аз Сулаймон бузургтар ин ҷост. ³² Мардони Нинве дар рӯзи доварӣ бар ин насл бархеста, онро маҳкум мекунанд, чунки онҳо бо мавъизаи Юнус тавба карданд; ва инак, Шахсе аз Юнус бузургтар ин ҷост.

Масал дар бораи чашм

³³ Ҳеч кас чароғро даргиронда, дар ҷои ниҳоне ё зери зарфе намегузорад, балки бар чароғдон мегузорад, то онҳое ки ба хона мебароянд, рӯшноиро бинанд. ³⁴ Чароғи бадан чашм аст. Пас, агар чашмат нек бошад, тамоми баданат низ равшан мешавад; аммо агар бад бошад, баданат низ торик мешавад. ³⁵ Пас, хушёр бош, мабодо рӯшноие ки дар туст, торикӣ бошад. ³⁶ Вале агар баданат пурра равшан буда, ҳеч як қисми торике надошта бошад, он тамоман равшан мешавад, ба монанди он ки чароғе бо дурахши худ туро равшан карда бошад».

Бар зидди фарисиён ва китобдонон

³⁷ Ҳангоме ки Исо ин суҳанонро гуфт, як фарисӣ Ӯро ба хонаи худ барои хӯрок даъват кард. Исо омада, назди дастархон нишаст. ³⁸ Фарисӣ чун дид, ки Исо пеш аз хӯрок даст нашуст, ҳайрон шуд. ³⁹ Лекин Худованд ба вай гуфт: «Ҳоло шумо, эй фарисиён, беруни

пиёла ва табакро тоза мекунад, аммо даруни шумо аз дуздӣ ва бадӣ пур аст. ⁴⁰Эй беақлон! Оё Ҳамон ки берунро офаридааст, дарунро низ наофаридааст? ⁴¹Беҳтар аст, ки аз он чи доред, садақа диҳед, он гоҳ ҳама чиз барои шумо тоза мешавад. ⁴²Аммо вой бар шумо, эй фарисиён, ки аз пудина, испанд ва ҳар гуна сабзавот даҳяк медиҳед, вале ростӣ ва муҳаббати Худоро ба назар намегиред. Бояд онҳоро ба ҷо оварда, инҳоро низ тарк намекардед. ⁴³Вой бар шумо, эй фарисиён, ки дӯст медоред дар куништҳо болонишин бошед ва дар кӯчаву бозор ба шумо салом гӯянд. ⁴⁴Вой бар шумо, эй китобдонон ва фарисиёни дурӯя, ки монанди гӯрҳои нонамоён* ҳастед, ки одамон дар болои онҳо роҳ мераванд ва инро намедонанд».

⁴⁵Дар ҷавоб яке аз шариатдонон ба Исо гуфт: «Эй Устод! Бо ин суҳанонат моро низ меранҷонӣ». ⁴⁶Аммо Исо гуфт: «Вой бар шумо низ, эй шариатдонон, ки борҳои душворро бар дӯши одамон мегузored, лекин худатон як ангуштро ҳам ба он борҳо намерасонед. ⁴⁷Вой бар шумо, ки мақбараҳои пайғамбаронро месозед, ва ҳол он ки падарони шумо онҳоро куштаанд. ⁴⁸Пас шумо аз корҳои падарони худ гувоҳӣ медиҳед ва аз онҳо розӣ ҳастед; онҳо пайғамбаронро куштаанд, ва шумо мақбараҳошонро месозед. ⁴⁹Барои ҳамин ҳам ҳикмати Худо гуфтааст: “Ба наздашон пайғамбарон ва расулонро мефиристам, ва аз онҳо баъзеро мекушанд ва баъзеро таъқиб мекунанд, ⁵⁰то ки хуни тамоми пайғамбарон, ки аз вақти бунёдшавии ҷаҳон рехта шудааст, бар гардани ин насл бошад: ⁵¹аз хуни Ҳобил то хуни Закарё, ки дар миёни қурбонгоҳ ва ибодатхона кушта шудааст”.* Ҳа, ба шумо мегӯям, ки он бар гардани ин насл мешавад. ⁵²Вой бар шумо, эй шариатдонон, ки калиди донишро гирифтаед. Худатон надаромадед, ва ба онҳое ки даромадан мехостанд, монё шудед».

⁵³Ҳангоме ки Исо ин суҳанонро ба онҳо мегуфт, китобдонон ва фарисиён ба Ё саҳт фишор оварда, боз бисёр чизҳоро аз Ё

11:44 Гӯрҳои нонамоён — Азбаски расидан ба гӯр яҳудиёноро нопок мекард, гӯрҳои намоён карда мешуданд.

11:51 Пайдоиш 4:8; 2 Солнома 24:20-21.

пурсидан гирифтанд, ⁵⁴ ва мепоиданд, то ки аз забонаш чизе шунида, Ёро айбдор кунанд.

Эътирофи бетарс

12 Дар ин миён, ҳангоме ки ҳазорон одамон чамъ омаданд, ба тавре ки якдигарро фишор меоданд, Исо ба сухан оғоз намуда, аввал ба шогирдони Худ гуфт: «Аз хамиртуруши фарисиён, ки дурӯягист, ҳазар кунед. ² Ҳеч чизи ниҳоне нест, ки ошкор нагардад, ва ҳеч чизи махфие нест, ки маълум нашавад. ³ Бинобар ин, он чи шумо дар торикӣ гуфтаед, дар рӯшноӣ шунида мешавад, ва он чи шумо дар хона ба гӯш гуфтаед, дар болои бомҷо мавъиза карда мешавад.

⁴ Ман ба шумо, эй дӯстонам, мегӯям: аз онҳое ки ҷисро мекушанд ва пас аз он кори дигаре аз дасташон намеояд, натарсед. ⁵ Лекин ба шумо нишон медиҳам, ки аз кӣ бояд тарсид: аз Ё ҳаросон бошад, ки пас аз куштан қудрат дорад ба дӯзах партояд. Ҳа, ба шумо мегӯям, ки аз Ё тарсед. ⁶ Оё панҷ гунҷишк ба дутин* фурухта намешаванд? Вале ҳеч яке аз онҳо назди Худо фаромӯш намешавад. ⁷ Ва ҳагто ҳамаи мӯйҳои сари шумо шумурда шудаанд. Пас, натарсед, шумо аз бисёр гунҷишкон арзандатар ҳастед.

⁸ Ман ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Маро назди одамон эътироф кунад, Писари Одам низ ёро назди фариштаҳои Худо эътироф мекунад. ⁹ Лекин ҳар кӣ Маро назди одамон инкор кунад, ё назди фариштаҳо инкор карда мешавад.

¹⁰ Ҳар кӣ бар зидди Писари Одам сухане гӯяд, бахшида мешавад; лекин ҳар кӣ бар зидди Рӯҳулқудс куфр гӯяд, бахшида намешавад.

¹¹ Ҳар гоҳ шуморо ба кунштҳо ва назди сардорон ва ҳокимон баранд, андеша накунед, ки чӣ гуна ё чӣ ҷавобе бояд диҳед ва ё чӣ сухане бояд гӯед; ¹² зеро дар он соат Рӯҳулқудс шуморо таълим медиҳад, ки чӣ бояд гуфт».

12:6 Тин — дар асли юнонӣ: “асарюн” (хурдтарин воҳиди пул дар он замон).

Масал дар бораи сарватманди нодон

¹³ Шахсе аз миёни мардум ба Исо гуфт: «Эй Устод! Ба бародарам гӯй, ки меросро бо ман тақсим кунад». ¹⁴ Исо ба вай гуфт: «Эй одамизод, Маро кӣ бар шумо қозӣ ё тақсимкунанда таъйин кардааст?» ¹⁵ Пас ба мардум гуфт: «Хушёр бошед, аз ҳарисӣ ҳазар кунед, чунки ҳаёти одам ба фаровонии дорони вай вобаста нест».

¹⁶ Сипас масале ба онҳо гуфт: «Киштзори як марди сарватманд ҳосили фаровоне овард. ¹⁷ Ё бо худ андешида, гуфт: “Чӣ кунам, зеро барои захира қардани ҳосилоти худ ҷое надорам?” ¹⁸ Сипас гуфт: “Чунин мекунам: анборҳои худро вайрон карда, калонтарашро месозам, ва дар он ҷо тамоми ғалладона ва тамоми дорони худро ҷамъ меоварам. ¹⁹ Он гоҳ ба ҷони худ мегӯям: Эй ҷони ман! Дорони бисёре барои чандин сол дорӣ: фароғат кун, бихӯр, бинӯш ва шод бош”. ²⁰ Вале Худо ба вай гуфт: “Эй нодон! Худи имшаб ҷонатро аз ту талаб мекунад. Пас, он чи захира қардӣ, насиби кӣ мешавад?” ²¹ Чунин аст ҳоли касе ки барои худ ганҷҳо ғун мекунад, вале пеши Худо сарвате надорад».

Ғамхории беҳуда

²² Он гоҳ Исо ба шогирдонаш гуфт: «Бинобар ин ба шумо мегӯям: барои зиндагии худ ғамхорӣ накунад, ки чӣ хӯред, низ барои ҷисми худ, ки чӣ пӯшед. ²³ Зиндагӣ аз хӯрок ва бадан аз пӯшок муҳимтар аст. ²⁴ Ба зоғон нигоҳ кунед: онҳо на мекоранд, на медараванд, на ганҷинае доранд, на анборе, ва Худо ба онҳо рӯзӣ мерасонад. Шумо аз парандагон чӣ қадар арзандатар ҳастед! ²⁵ Кист аз шумо, ки бо ғамхории худ умрашро як соат дарозтар карда тавонад? ²⁶ Пас, агар шумо аз ӯҳдаи чунин кори хурдтарин баромада натавонед, чаро ба дигараш ғамхорӣ мекунад? ²⁷ Ба савсанҳо нигаред, ки чӣ гуна мерӯянд: на меҳнат мекунад ва на мересанд. Лекин ба шумо мегӯям, ки Сулаймон ҳам бо тамоми шукӯҳи худ чун яке аз онҳо либос напӯшидааст. ²⁸ Пас, агар Худо алафи саҳроро, ки имрӯз ҳасту фардо ба танӯр партофта мешавад, чунин пӯшонда тавонад, шуморо эй сустимонҳо, чӣ қадар аз он беҳтар пӯшонда тавонад. ²⁹ Шумо дар пайи он набошед, ки чӣ хӯред ё чӣ пӯшед; аз ғам

осуда бошед.³⁰ Халқҳои ҷаҳон дар пайи ҳамаи ин чизҳо мебошанд; лекин Падари шумо медонад, ки шумо ба ин чизҳо эҳтиёҷ доред.³¹ Бештар дар пайи Подшоҳии Худо бошед, ва ҳамаи ин чизҳо низ ба шумо дода мешаванд.³² Натарс, эй рамаи хурд! Зеро хушнудии Падари шумо ин аст, ки Подшоҳиро ба шумо диҳад.

³³Дороии худро фурӯшед ва садақа диҳед. Барои худ ҳамёнҳои кӯҳнашаванда, ганҷи бепоён дар осмон омода созед, ки дузд ба он наздик намешавад ва қуя онро намезанад.³⁴ Зеро ҳар ҷо ганҷи шумост, дили шумо низ дар он ҷо мешавад.

Тайёр бошед

³⁵Миёнхотон баста ва ҷароғхотон фурӯзон бошанд.³⁶ Худатон монанди касоне бошед, ки ба хоҷаи худ интизорӣ доранд, то ки ҳангоме аз базми арӯсӣ омада дарро кӯбад, дарҳол барояш воз кунанд.³⁷ Хушо ҳамон ғулومه ки хоҷаашон ҳангоми омаданааш онҳоро бедор меёбад. Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вай миёни худро баста, онҳоро назди дастархон мешинонад ва пеш омада, ба онҳо хизмат мекунад.³⁸ Агар дар поси дуҷум ва сеюми шаб* омада, онҳоро чунин ёбад, хушо он ғулумон!

³⁹Ҷаминро донед, ки агар соҳиби хона медонист, ки дар кадом соат дузд меояд, бедор монда, намегузошт, ки девори хонаашро сӯрох кунад.⁴⁰ Пас, шумо низ тайёр бошед, зеро дар соате ки гумон надоред, Писари Одам меояд».

⁴¹Петрус ба Исо гуфт: «Хоҷаам! Оё ин масалро барои мо гуфти, ё барои ҳама?»⁴² Худованд гуфт: «Кист он амалдори бовафо ва доно, ки хоҷааш вайро бар хизматгузори худ таъйин карда бошад, то ба онҳо дар сари вақт хӯрок диҳад?»⁴³ Хушо он ғулومه ки хоҷааш омада, вайро машғули ҳамин кор ёбад.⁴⁴ Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки вайро бар тамоми дороии худ таъйин мекунад.⁴⁵ Лекин агар он ғулум дар дили худ гӯяд, ки “хоҷаи ман ба зудӣ намеояд”, ва ба задани хизматгорону канизон ва ба хӯрдану нӯшидану маст шудан сар кунад,⁴⁶ хоҷаи он ғулум, дар рӯзе ки ӯ мунтазир нест, ва дар

12:38 Поси дуҷум ва сеюми шаб — Поси 2-юм тақрибан аз соати 9-и шаб то соати 12, поси 3-юм тақрибан аз соати 12-и шаб то соати 3 аст.

соате ки гумон надорад, меояд, ва ўро ду пора карда, насибашро ба хиёнаткорон баробар мекунад.

⁴⁷ Он ғулом, ки хости хоҷаи худро медонист, вале тайёр нашуд ва мувофиқи хости вай амал накард, зарбаҳои бисёр меҳӯрад. ⁴⁸ Аммо он ки намедонист ва корҳои сазовори ҷазо кард, камтар зарбаҳо меҳӯрад. Аз ҳар касе ки ба ӯ бисёр дода шудааст, бисёр талаб карда мешавад; ва аз ҳар касе ки ба ӯ амонати бисёр супурда шудааст, бисёр бозхост мекунад.

Чудой

⁴⁹ Ман омадам, то ки оташе бар замин фуруд оварам, ва хеле меҳоҳам, ки он ҳоло фурузон шавад! ⁵⁰ Маро таъмиде дар пеш аст, таъмиде ки бояд ёбам; ва чӣ қадар зери фишорам, то даме ки ин ба амал ояд! ⁵¹ Оё шумо гумон мекунад, ки Ман омадам, то осоиш ба замин биёрам? Не, мегӯям ба шумо, балки барои он ки чудой биёрам. ⁵² Минбаъд панҷ нафар дар як хона аз ҳам чудо мешаванд: се аз ду, ва ду аз се. ⁵³ Падар аз писар ва писар аз падар, модар аз духтар ва духтар аз модар, модаршӯ аз келин ва келин аз модаршӯ чудо мешавад».

Замонро шинохтан

⁵⁴ Исо ба мардум низ гуфт: «Ҳангоме ки абри аз ғарб пайдошударо мебинед, дарҳол мегӯед: “Борон меборад”; ва чунин мешавад. ⁵⁵ Ва ҳангоме ки боди ҷанубӣ мевазад, мегӯед: “Гармо меояд”; ва меояд. ⁵⁶ Эй дурӯягон! Симои заминро осмонро шинохта метавонед, пас чӣ гуна ин замонро намениносед?

⁵⁷ Пас, чаро шумо худ ҳукм намекунад, ки ростӣ чист? ⁵⁸ Ҳангоме ки ту бо даъвогари худ назди ҳоким меравӣ, дар роҳ кӯшиш намо, ки аз даъвои вай халос шавӣ, то ки вай туро назди қозӣ набарад, ва қозӣ туро ба навқар насупорад, ва навқар туро ба зиндон напартояд. ⁵⁹ Ба ту мегӯям, ки то пули охириро надидӣ, аз он ҷо берун намеравай».

13 Дар ҳамин вақт баъзеҳо омада, ба Исо дар бораи ҷалилиёне нақл карданд, ки хуни онҳоро Пилотус бо қурбониҳои онҳо омехтааст. ² Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё гумон мекунад, ки ин

ҷалилиён аз ҷамаи ҷалилиён бештар гуноҳкор буданд, ки чунин азоб кашидаанд? ³ Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунед, ҷамаатон ҳамин тавр нобуд мешавед. ⁴ Ва оё гумон мекунед, ки он ҳаждаҳ одам, ки бурҷи Шилӯаҳ ба боляшон афтада, онҳоро нобуд карда буд, аз ҷамаи сокинони Уршалим бештар хатокор буданд? ⁵ Не, мегӯям ба шумо; лекин агар тавба накунед, ҷамаатон ҳамин тавр нобуд мешавед».

⁶ Сипас Исо чунин масале гуфт: «Шахсе дар тоқзори худ дарахти анҷире шинонда буд, ва омад, то ки мевае аз он пайдо кунад, вале чизе наёфт. ⁷ Пас ба тоқдор гуфт: “Инак, се сол аст, ки ман меоям, то аз ин дарахти анҷир мевае пайдо кунам, вале чизе намеёбам. Онро бур, барои чӣ заминро беҳуда банд кунад?” ⁸ Аммо вай дар ҷавоб гуфт: “Эй хоҷа! Имсол ҳам онро мон, то гирдашро канда, пору андозам, ⁹ шояд бор оварад; ва агар наоварад, соли оянда онро мебури”».

Шифо ёфтани зан дар рӯзи шанбе

¹⁰ Дар яке аз куништҳо Исо рӯзи шанбе таълим меод. ¹¹ Дар он чо зане буд, ки рӯхе ўро ҳаждаҳ сол бемор карда буд. Он зан ҳаминдақомат буд, ва қоматашро рост карда наметавонист. ¹² Исо чун вайро дид, вайро ҷеғ зада, гуфт: «Эй зан! Аз бемории худ халос шудӣ». ¹³ Сипас дастҳои Худо бар вай гузошт. Зан дарҳол қомат рост кард ва Худоро ҳамду сано хонд. ¹⁴ Сардори куништ чун дид, ки Исо дар рӯзи шанбе шифо дод, норозӣ шуда, ба мардум гуфт: «Шаш рӯз ҳаст, ки дар онҳо кор бояд кард. Дар ҳамон рӯзҳо омада, шифо ёбед, на ин ки дар рӯзи шанбе». ¹⁵ Худованд дар ҷавоби вай гуфт: «Эй дурӯягон! Оё ҳар яке аз шумо гов ё хари худро дар рӯзи шанбе аз охур воз карда, барои об додан намебарад? ¹⁶ Ва ин духтари Иброҳимро, ки шайтон ҳаждаҳ сол баста буд, оё дар рӯзи шанбе аз он бандҳояш халос кардан лозим набуд?» ¹⁷ Ҳангоме ки Ў ин суханро гуфт, ҷамаи муҳолифонаш дар хиҷолат монданд; аммо тамоми мардум аз ҷамаи корҳои аҷоибӣ Ў шод буданд.

Масалҳо дар бораи донаи хардал ва хамиртуруш

¹⁸ Он гоҳ Исо гуфт: «Подшоҳии Худо ба чӣ монанд аст, ва онро ба чӣ монанд кунам? ¹⁹ Он монанди донаи хардалест, ки касе онро

гирифта, дар боғи худ партофт. Он дона рӯида, дарахти калоне шуд, ва парандагони осмон дар шоҳаҳояш лона сохтанд».

²⁰ Боз гуфт: «Подшоҳии Худоро ба чӣ монанд кунам? ²¹ Он монанди хамиртурушест, ки зане онро гирифта, ба се ченак орд андохт, то тамоми хамир расид».

Дари танг

²² Исо дар шаҳрҳо ва деҳот гашта, таълим меод, дар ҳолате ки роҳи Уршалимро пеш гирифта буд. ²³ Дар ин миён касе ба Ӯ гуфт: «Эй Хоҷа! Оё танҳо шумораи каме аз мардум наҷот меёбанд?» Ба мардум гуфт: ²⁴ «Қидду ҷаҳд кунед, ки аз дари танг дароед, зеро ба шумо мегӯям, ки бисёр касон ба дохил шудан кӯшиш мекунам, лекин наметавонанд. ²⁵ Чун соҳиби хона бархеста, дарро бандад, дар берун истода, дарро мекӯбеда мегӯед: “Эй Хоҷа! Эй Хоҷа! Ба мо кушо”. Вале Ӯ дар ҷавоби шумо мегӯяд: “Шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед”. ²⁶ Он гоҳ мегӯед: “Мо пеши Ту хӯрдем ва нӯшидем, ва дар кӯчаҳои мо Ту таълим меодӣ”. ²⁷ Лекин Ӯ мегӯяд: “Ба шумо мегӯям: шуморо намешиносам, ки аз кучо ҳастед; ҳама аз Ман дур шавед, эй бадкорон”. ²⁸ Дар он ҷо гирия ва ғичирроси дандон мешавад, чун Иброҳим, Исҳоқ ва Яъқуб ва тамоми пайғамбаронро дар Подшоҳии Худо бинед, вале худатон берун ронда шуда бошед. ²⁹ Мардум аз шарқ ва ғарб ва шимол ва ҷануб омада, дар Подшоҳии Худо мешинанд. ³⁰ Инак, охириҳо ҳастанд, ки аввалин мешаванд, ва аввалинҳо ҳастанд, ки охири мешаванд».

Шикоят аз Уршалим

³¹ Дар ҳамон рӯз баъзе аз фарисиён омада, ба Исо гуфтанд: «Баро ва аз ин ҷо рав, чунки Ҳиродус мехоҳад Туро кушад». ³² Ба онҳо гуфт: «Равед ва ба он рӯбоҳ гӯед: “Инак, имрӯз ва фардо девҳоро берун мекунам ва беморонро шифо медиҳам, ва дар рӯзи сеюм анҷом медиҳам. ³³ Лекин имрӯз, фардо ва пасфардо бояд роҳ равам, зеро мумкин нест, ки пайғамбар берун аз Уршалим кушта шавад”.

³⁴ Эй Уршалим, Уршалим, ки пайғамбаронро мекушӣ ва онҳоро, ки назди ту фиристода шудаанд, сангсор мекунӣ! Чанд бор

хостам фарзандони туро ҷамъ кунам, монанди мокиёне ки чӯҷа-ҳои худро зери болаш ҷамъ мекунад, ва шумо нахостед!³⁵ Инак, хонаи шумо ба шумо вайрон гузошта мешавад. Ба шумо мегӯям, ки Маро дигар намебинед, то даме ки гӯед: “Муборак аст Он ки ба номи Худованд меояд!”»*

Шифо ёфтани марди бемор дар рӯзи шанбе

14 Як рӯзи шанбе Исо ба хонаи яке аз сардорони фарисиён барои хӯрок хӯрдан омад, ва онҳо Ёро мушоҳида мекарданд.² Инак, марде пеши Ё омад, ки гирифтори бемории обхӯрак буд.³ Исо ба шариатдонон ва фарисиён рӯ оварда, гуфт: «Оё дар рӯзи шанбе шифо додан раво аст?»⁴ Онҳо хомӯш монданд. Пас Ё ба он мард даст расонда, шифо бахшид ва ёро фиристод.⁵ Сипас дар ҷавоби онҳо гуфт: «Кист аз шумо, ки писараш ё говаш ба даруни ҷоҳе афтада бошад, дарҳол онро дар рӯзи шанбе берун наоварад?»⁶ Ба ин гап ҷавобе дода натавонистанд.

Фурӯтанӣ

⁷ Чун Исо аҳамият дод, ки даъватшудагон барои нишастани худ пешгоҳро интихоб мекунанд, ба онҳо масале гуфт:⁸ «Ҳангоме ки касе туро ба базми арӯсӣ даъват менамояд, дар пешгоҳ нанишин, мабодо дар миёни даъватшудагон шахси аз ту муҳтарамтаре бошад,⁹ ва он касе ки туро ва ёро даъват намудааст, назди ту омада, гӯяд: “Ҷои худро ба ӯ деҳ”; ва он гоҳ бо хичолат дар поини хона ҷой мегириӣ.¹⁰ Балки, агар туро даъват карда бошанд, омада, дар поини хона шин, то он касе ки туро даъват намудааст, назди ту омада, гӯяд: “Эй дӯст! Болотар шин”. Он гоҳ туро пеши ҳамнишинонат эҳтироме мешавад.¹¹ Зеро ҳар кӣ худро калон гирад, паст мешавад; ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарбаланд мегардад».

¹² Сипас Исо ба он касе ки Ёро даъват намуда буд, гуфт: «Ҳангоме ки зиёфати пешинӣ ё бегоҳӣ медиҳӣ, дӯстон ё бародарон ё хешон ё ҳамсояғони сарватманди худро даъват накун, мабодо онҳо низ туро даъват намоянд, ва подоши ту дода шавад.¹³ Балки,

чун зиёфат медиҳӣ, бенавоён, маъюбон, лангон ва кӯронро даъват намо, ¹⁴ ва ту хушбахт мешавӣ; зеро онҳо имконият надоранд подоше ба ту диҳанд, ва дар рӯзи растохези росткорон подоше ба ту дода мешавад».

Масал дар бораи зиёфати калон

¹⁵ Яке аз онҳое ки бо Исо назди дастархон нишаста буданд, ин суханонро шунида, ба Ё гуфт: «Хушо касе ки дар Подшоҳии Худо хӯрок хӯрад!» ¹⁶ Исо ба вай гуфт: «Шахсе зиёфати калоне ташкил карда, бисёр касонро даъват намуд. ¹⁷ Чун вақти зиёфат расид, ғуломи худро фиристод, то ки ба даъватшудагон гӯяд: “Биёед, зеро ҳама чиз тайёр аст”. ¹⁸ Вале ҳама, гӯё ки забон як карда бошанд, ба узрхоҳӣ сар карданд. Аввалин ба вай гуфт: “Ман замин харидаам, ва бояд рафта, онро бинам. Аз ту узр мехоҳам”. ¹⁹ Дигаре гуфт: “Ман панҷ ҷуфт барзагов харидаам ва меравам, ки онҳоро санҷам. Аз ту узр мехоҳам”. ²⁰ Сеюмӣ гуфт: “Ман зан гирифтаам ва ба ин сабаб омадан наметавонам”. ²¹ Пас он ғулом омада, инро ба хоҷаи худ хабар дод. Он гоҳ соҳиби хона дарғазаб шуда, ба ғуломи худ гуфт: “Зуд ба кӯчаву паскӯчаҳои шаҳр баро, ва бенавоён, маъюбон, лангон ва кӯронро ба ин ҷо биёр”. ²² Ғулом гуфт: “Эй хоҷа! Он чи гуфтӣ, иҷро шуд, ва боз ҷой ҳаст”. ²³ Пас хоҷа ба ғулом гуфт: “Ба сари роҳҳо ва кӯчабоғҳо баромада, мардумро ба омадан водор кун, то хонаи ман пур шавад. ²⁴ Ба шумо мегӯям, ки ҳеҷ яке аз он шахсони даъватшуда хӯроки маро намечашад, зеро даъватшудагон бисёранд, аммо интихобшудагон кам”».

Шартҳои пайравӣ

²⁵ Бо Исо мардуми бисёре равона буданд. Ё ба онҳо рӯ оварда, гуфт: ²⁶ «Агар касе назди Ман ояд ва падару модар, зану фарзандон, бародарону хоҳарон ва ҳамчунин ҷони худро бад набинад,* вай шогирди Ман буда наметавонад. ²⁷ Ҳар кӣ салиби худро бардошта, Маро пайравӣ намекунад, шогирди Ман буда наметавонад.

14:26 Бад набинад — дар ин ҷо: бештар аз Ман дӯст дорад.

²⁸ Кист аз шумо, ки бурче сохтанӣ шуда, аввал нишаста харчи онро ҳисоб накунад, ки оё ӯ имконияти ба анҷом расондани онро дорад? ²⁹ Мабодо, пас аз гузоштани таҳқурсии он, ба тамои карданаи қуввати ӯ нарасад, ва ҳамаи касоне ки инро мебинанд, ӯро масхара кунанд ³⁰ ва гӯянд: “Ин шахс ба сохтан сар кард ва ба тамои кардан қувваташ нарасид”.

³¹ Ё кадом подшоҳ аст, ки бар зидди подшоҳи дигар ҷангидани шуда, аввал нишаста маслиҳат накунад, ки оё бо даҳ ҳазор сарбоз метавонад ба касе рӯ ба рӯ шавад, ки бо бист ҳазор сарбоз бар зидди ӯ меояд? ³² Вагарна, ҳанӯз ки вай дур аст, назди вай сафир фирис-тода, хоҳони сулҳ мешавад. ³³ Ҷамҷунин ҳеҷ яке аз шумо, агар аз тамои дороии худ даст накашад, шогирди Ман буда наметавонад.

³⁴ Намак хуб аст; лекин агар намак қувваташро гум кунад, бо кадом чиз боз намакин шавад? ³⁵ На барои замин кор меояд, на барои пору; онро бароварда мепартоянд. Ҷар кӣ гӯши шунаво дорад, шунавад!»

Масалҳо дар бораи гӯсфанди гумшуда ва дирҳами гумшуда

15 Ҷамаи бочгирон ва гуноҳкорон назди Исо меоманд, то ки суханони ӯро гӯш кунанд. ² Вале фарисиён ва китобдон-шон шиквақунон мегуфтанд: «*Ӯ гуноҳкоронро пазирай мекунад ва бо онҳо хӯрок мехӯрад*».

³ Пас Исо ба онҳо ин масалро гуфт: ⁴ «Кист аз шумо, ки сад гӯсфанд дошта бошад ва чун яке аз онҳоро гум кунад, он наваду нӯҳро дар саҳро гузошта, аз пайи он гумшуда наравад, то онро ёбад? ⁵ Ва чун ёфт, бо шодӣ онро бар китфи худ мегузорад; ⁶ ва ба хонаи худ омада, дӯстон ва ҳамсоғонро чеғ мезанад ва ба онҳо мегӯяд: “Бо ман шодӣ кунед, ки гӯсфанди гумшудаи худро ёфтам”. ⁷ Ба шумо мегӯям: дар осмон барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, шодӣ зиёдтар мешавад, аз он ки барои наваду нӯҳ росткоре ки ба тавба эҳтиёҷ надорад».

⁸ Ё кадом зан аст, ки даҳ дирҳам* дошта бошад ва як дирҳамро гум карда, шамъе дарнагиринад ва хонаро рӯфта, бо диққат

15:8 Дирҳам — баробари 1 динар (музди меҳнати якрӯза).

чустучӯ накунад, то онро ёбад? ⁹ Ва чун ёфт, дӯстон ва ҳамсоягони худро чеғ зада, мегӯяд: “Бо ман шодӣ кунед, ки дирҳами гумшудаи худро ёфтам”. ¹⁰ Ба шумо мегӯям, ки назди фариштаҳои Худо барои як гуноҳкоре ки тавба мекунад, ҳамин тавр шодӣ мешавад».

Масал дар бораи писари гумшуда

¹¹ Боз Исо гуфт: «Шахсе ду писар дошт. ¹² Хурдии онҳо ба падар гуфт: “Эй падар! Он қисми молу мулкро, ки бояд ба ман расад, ба ман деҳ”. Пас падар дороии худро ба онҳо тақсим кард. ¹³ Баъд аз чанд рӯз писари хурдӣ ҳар он чи дошт, ҷамъ карда, ба кишвари дурдасте рафт ва дар он ҷо дороии худро дар айшу нӯш исроф намуд. ¹⁴ Ҳангоме ки ҳамаашро сарф кард, гуруснагии сахте дар он кишвар рӯй дод, ва ӯ ба муҳтоҷӣ дучор шуд. ¹⁵ Бинобар ин рафта, хизматгори яке аз сокинони он кишвар шуд, ки вай ӯро ба саҳрои худ фиристод, то хукбонӣ кунад. ¹⁶ Ӯ орзу дошт шиками худро аз харнубе* ки хукон меҳӯранд, пур кунад, лекин ҳеҷ кас онро ба ӯ намедод. ¹⁷ Он гоҳ ӯ ба худ омада, гуфт: “Чӣ қадаре аз мардикорони падарам нони фаровондоранд, аммо ман дар ин ҷо аз гуруснагӣ ба ҳалокат мерасам! ¹⁸ Бархеста, назди падарам меравам ва ба вай мегӯям: Эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам, ¹⁹ ва дигар сазовори он нестам, ки писари ту номида шавам. Маро чун яке аз мардикоронат қабул кун”. ²⁰ Пас ӯ бархеста, сӯи падараш равона шуд. Ҳанӯз ӯ хеле дур буд, ки падараш ӯро дида, раҳмаш омад; ва падараш тозон рафта, ӯро ба оғӯш кашиду бӯсид. ²¹ Писар ба вай гуфт: “Эй падар! Ман пеши осмон ва пеши ту гуноҳ кардаам, ва дигар сазовори он нестам, ки писари ту номида шавам”. ²² Аммо падар ба ғулумони худ гуфт: “Либоси беҳтарине оварда, ба ӯ пӯшонед. Ангуштарин ба дасташ, ва пойафзол ба пойҳояш диҳед. ²³ Гӯсолаи охуриро оварда, кушед; хӯрем ва шодӣ кунем. ²⁴ Зеро ин писарам мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд”. Пас ба шодӣ кардан шурӯъ намуданд.

²⁵ Лекин писари калонии вай дар саҳро буд. Ҳангоме ки баргашта, ба хона наздик шуд, садои мусиқӣ ва рақсро шунид. ²⁶ Яке

15:16 Харнуб — як навъ растанӣ, ки донаҳои онро меҳӯрданд.

аз хизматгоронро ҷеғ зада, пурсид, ки ин чӣ маъно дорад.²⁷ Вай ба ӯ гуфт: “Бародарат омад, ва падарат гӯсолаи охуриро кушт, чунки ӯро саломат бозёфт”.²⁸ Ӯ ба хашм омада, нахост ба хона дарояд. Падараш баромада, ӯро ҷеғ зад.²⁹ Аммо ӯ дар ҷавоби падараш гуфт: “Инак, чандин сол аст, ки ман ғуломи ту ҳастам ва ҳаргиз аз фармони ту гардан натофтаам. Вале ту ҳаргиз ба ман як бузғолае ҳам надодаӣ, то ки бо дӯстони худ шодӣ кунам.³⁰ Ва чун ин писарат, ки дороии туро ба фоҳишаҳо барбод додааст, гашта омад, ту барои вай гӯсолаи охуриро куштаӣ”.³¹ Падар ба ӯ гуфт: “Писарам! Ту ҳамеша бо ман ҳастӣ, ва ҳар он чи ман дорам, аз они туст.³² Аммо бояд шодӣ ва хурсандӣ мекардем, зеро ки ин бародарат мурда буд ва зинда шуд, гум шуда буд ва ёфт шуд”».

Масал дар бораи амалдори ноинсоф

16 Исо ба шогирдони Худ низ гуфт: «Як марди сарватманд буд, ки амалдоре дошт, ва дар ҳаққи вай ба ӯ шикоят карданд, ки молу мулки ӯро исроф менамояд.² Вайро ҷеғ зада, гуфт: “Ин чист, ки дар ҳаққи ту шунидаам? Аз корҳои худ ҳисобот дех, зеро дигар наметавонӣ амалдор бошӣ”.³ Он амалдор дар дили худ гуфт: “Чӣ кунам? Хоҷаам маро аз вазифаам маҳрум месозад. Аз ӯҳдаи каландзанӣ намебароям, аз гадоӣ шарм мекунам.⁴ Медонам, чӣ кунам, то ки ҳангоми аз вазифа маҳрум шуданам маро дар хонаҳои худ пазироӣ кунанд”.⁵ Пас, ҳар яке аз қарздорони хоҷаи худро ба танҳои ҷеғ зада, ба якумин гуфт: “Ту аз хоҷаи ман чӣ қадар қарздор ҳастӣ?”⁶ Гуфт: “Сад хум* равған”. Ба вай гуфт: “Забонхати худро гир ва зуд нишаста, панҷоҳ навис”.⁷ Пас ба дигаре гуфт: “Ту чӣ қадар қарздор ҳастӣ?”. Дар ҷавоб гуфт: “Сад хирвор* гандум”. Ба вай гуфт: “Забонхати худро гир ва ҳаштод навис”.

⁸Он хоҷа амалдори ноинсофро офарин гуфт, ки зиракона рафтор кардааст; зеро писарони ин дунё дар муносибат бо насли худ аз писарони нур зирактаранд.⁹ Пас, Ман ба шумо мегӯям: Бо сарвати ноинсофона барои худ дӯстон пайдо кунед, то ки онҳо

16:6 Хум — дар асл: бат; 1 бат тақрибан 22 литр буд.

16:7 Хирвор — дар асл: кур; 1 кур тақрибан 220 литр буд.

ҳангоми тамом шудани он шуморо дар масканҳои абадӣ пазирой кунанд.

¹⁰Касе ки дар чизи андак боваринок бошад, дар чизи бисёр низ боваринок аст; ва касе ки дар чизи андак ноинсофӣ кунад, дар чизи бисёр низ ноинсоф аст. ¹¹Пас, агар шумо дар сарвати ноинсофона боваринок набошед, сарвати ҳақиқиро кӣ ба шумо месупорад? ¹²Ва агар дар чизи бегона боваринок набошед, чизи худатонро кӣ ба шумо диҳад?

¹³Ҳеч ғулом бандаи ду хоҷа буда наметавонад; зеро ё якеро бад дида, дигареро дӯст медорад; ё ба яке часпида, дигареро хор мешуморад. Шумо бандаи Худо ва бандаи пул* будан наметавонед».

Таврот

¹⁴Фарисиён, ки пулдӯст буданд, ҳамаи инро шунида, Исоро масхара карданд. ¹⁵Ба онҳо гуфт: «Шумо худро пеши одамон росткор вонамуд мекунад, вале Худо аз дилҳои шумо огоҳ аст. Он чи назди одамон олидараҷа аст, пеши Худо нафратовар аст.

¹⁶Таврот ва навиштаҳои пайғамбарон то Яҳё буданд. Пас аз он Подшоҳии Худо башорат дода мешавад, ва ҳар кас бо ҷидду ҷаҳд ба он дохил мегардад. ¹⁷Лекин аз байн рафтани осмон ва замин осонтар аст аз он ки нуқтае аз Таврот афтад.

¹⁸Ҳар кӣ зани худро талоқ дода, зани дигаре гирад, зино мекунад; ва ҳар кӣ зани талоқшударо гирад, зино мекунад.

Шахси сарватманд ва Эльзори бенаво

¹⁹Шахси сарватманде буд, ки либосҳои арғувон ва катон дар бар мекард, ва ҳар рӯзро бо ҳашамат ва бо хушӣ мегузаронд. ²⁰Ва Эльзор ном бенавое буд, ки назди дарвозаи ӯ мехобид, ва танаш пур аз захм буд. ²¹Эльзор орзу дошт аз резаҳое ки аз дастархони он сарватманд меафтоданд, шиками худро сер кунад. Вале танҳо сагон омада, захмҳои ӯро мелесиданд. ²²Ҳангоме ки он бенаво мурд, фариштаҳо ӯро ба паҳлуи Иброҳим бурданд. Он сарватманд

16:13 Пул — дар асл: мамуно («сарват, пул» ба забони арабӣ; ҳамчунин дар оятҳои 9 ва 11).

низ мурд, ва ўро гўронданд.²³ Дар дунёи мурдагон ў, дар ҳолате ки азоб мекашид, чашм андохта, аз дур Иброҳимро бо Эльзор, ки дар паҳлуяш буд, дид.²⁴ Пас фарёд зада, гуфт: “Эй падарам Иброҳим! Ба ман марҳамат кун ва Эльзорро фирист, то ки нўти ангушташро ба об тар карда, забони маро салқин гардонад, зеро ман дар аланга азоб мекашам”.²⁵ Лекин Иброҳим гуфт: “Эй фарзандам! Ба хотир овар, ки дар зиндагиат чизҳои хуб насиби ту ва чизҳои бад насиби Эльзор шуда буд. Акнун вай дар ин ҷо тасалли меёбад, ва ту азоб мекаши. ²⁶Илова бар ҳамаи ин, дар миёни мо ва шумо ҷарии бузурге ҳаст, ба тавре ки онҳое ки аз ин ҷо назди шумо гузаштан мецоҳанд, наметавонанд, ҳамчунин аз он ҷо назди мо намегузаранд”.²⁷ Гуфт: “Пас, эй падар, аз ту илтимос мекунам, ки вайро ба хонаи падари ман фиристи, ²⁸зеро ман панҷ бародар дорам. Бигзор онҳоро огоҳ кунад, ки онҳо низ ба ин макони азоб наоянд”.²⁹ Иброҳим ба ў гуфт: “Онҳо Мусо ва пайғамбаронро доранд; ба суханонашон гўш кунанд”.³⁰ Аммо ў гуфт: “Не, падарам Иброҳим! Лекин агар яке аз мурдагон назди онҳо равад, тавба мекунад”.³¹ Иброҳим ба ў гуфт: “Агар ба Мусо ва пайғамбарон гўш намедода бошанд, яке аз мурдагон бархезад ҳам, имон намеоранд”».

Дар бораи васвасаҳо, бахшоиш, имон ва хизмат

17 Исо ба шогирдони Худ гуфт: «Имкон надорад, ки васвасаҳо ба миён наоянд, лекин вой бар ҳоли касе ки ба воситаи вай ба миён оянд.² Барои вай беҳтар аст, ки санги осиее ба гарданаш овехта, ба баҳр афкананд, аз он ки яке аз ин хурдонро ба васваса андозад.³ Ба худ диққат диҳед.

Агар бародарат зидди ту гуноҳ кунад, ба ў гап зада, фаҳмон, ва агар тавба кунад, ўро бахш.⁴ Агар рўзе ҳафт бор зидди ту гуноҳ кунад ва рўзе ҳафт бор баргашта, гўяд: “Тавба кардам”, — ўро бахш».

⁵Расулон ба Худованд гуфтанд: «Имони моро зиёд кун». ⁶Худованд гуфт: «Агар шумо ба андозаи донаи хардал имон дошта бошед, ба ин дарахти тут гуфта метавонед: “Решакан гардида, дар миёни баҳр ҷойгир шав”, ва он ба шумо итоат мекунад.

⁷ Кист аз шумо, ки ғуломаш ба шудгор ё ба чўпонӣ машғул бошад ва ҳангоми аз сахро баргаштанаш ба вай гўяд: “Зуд омада, назди дастархон шин”? ⁸ Баръакс, оё ӯ ба вай намегўяд: “Барои ман хўроки бегоҳӣ тайёр кун ва миёни худро баста, ба ман хизмат кун, то хўрам ва нўшам, ва пас аз он худат хўр ва нўш”? ⁹ Оё ӯ ба он ғулом барои ба чо овардани фармонҳо миннатдорӣ баён мекунад? Гумон намекунам. ¹⁰ Ҳамчунин шумо низ, ҳангоме ки ҳамаи фармонҳои ба шумо додашударо ба чо овардед, гўед: “Мо ғуломони ношоям ҳастем; танҳо он чи карданамон даркор буд, кардем”».

Шифо ёфтани даҳ махавӣ

¹¹ Ҳангоми сафар сӯи Уршалим Исо аз ҳудуди байни Сомара* ва Ҷалил мегузашт. ¹² Ҳангоме ки ӯ ба деҳае дохил мешуд, даҳ марди махавӣ аз пешаш баромаданд, ки аз дур истода, ¹³ бо овози баланд меғуфтанд: «Эй Исои Устод, ба мо марҳамат кун!» ¹⁴ Чун онҳоро дид, гуфт: «Равед ва худро ба коҳинон нишон диҳед». Онҳо ҳангоми рафтанишон пок шуданд. ¹⁵ Яке аз онҳо чун дид, ки шифо ёфтааст, баргашта, бо овози баланд Худоро ҳамду сано хонд, ¹⁶ ва пеши пойҳои Исо рӯй ба замин афтода, ба ӯ ташаккур гуфт. Ин шахс сомарӣ буд. ¹⁷ Исо гуфт: «Оё даҳ нафар пок нашуданд? Пас он нўҳ нафар кучоянд? ¹⁸ Оё ғайр аз ин ғариб касе ёфт нашуд, ки баргашта, Худоро ҳамду сано хонад?» ¹⁹ Сипас ба вай гуфт: «Барҳез ва рав; имонат туро наҷот дод».

Подшоҳии Худо

²⁰ Чун фарисиён аз Исо пурсиданд, ки Подшоҳии Худо кай меояд, дар ҷавоби онҳо гуфт: «Подшоҳии Худо на он тавр меояд, ки ба назар намоён шавад; ²¹ ва намегўянд: “Инак, он дар ин ҷост”, ё: “Инак, дар он ҷост”, зеро инак, Подшоҳии Худо дар миёни шумост».

²² Сипас ба шогирдон гуфт: «Замоне меояд, ки дидани танҳо як рӯзи Писари Одамро орзу мекунед, ва намебинед. ²³ Ба шумо мегўянд: “Инак, дар ин ҷост”, ё: “Инак, дар он ҷост”. Наравед ва аз

17:11 Сомара — ҳудуди сомариён байни Ҷалил ва Яҳудия.

паси онҳо надавед. ²⁴ Зеро чунон ки барқ якбора медурахшад ва аз як канори осмон то канори дигари осмон рӯшноӣ медиҳад, Писари Одам дар рӯзи Худ чунон мешавад. ²⁵ Лекин аввал лозим аст, ки Ӯ бисёр азоб кашад ва аз тарафи ин насл рад карда шавад. ²⁶ Чунон ки дар айёми Нӯҳ буд, дар айёми Писари Одам низ чунон мешавад: ²⁷ мехӯрданд, менӯшиданд, зан мегирифтанд, шавҳар мекарданд — то он рӯзе ки Нӯҳ ба кишти даромад; ва тӯфон омада, ҳамаро нобуд кард. ²⁸ Дар айёми Лут низ чунон буд: мехӯрданд, менӯшиданд, мехариданд, мефуруҳтанд, мекоштанд, месохтанд; ²⁹ лекин дар рӯзе ки Лут аз Садӯм баромад, оташ ва кибрит аз осмон борид ва ҳамаро нобуд кард. ³⁰ Дар рӯзи зоҳир шудани Писари Одам низ чунон мешавад. ³¹ Дар он рӯз ҳар кӣ бар бом буда, чизхояш дар хона бошад, барои гирифтани онҳо поён нафурояд; ва ҳар кӣ дар киштзор бошад, барнагардад. ³² Зани Лутро ба ёд оваред. ³³ Ҳар кӣ барои раҳондани ҷони худ кӯшиш кунад, онро барбод медиҳад, ва ҳар кӣ онро барбод диҳад, онро нигоҳдорӣ мекунад. ³⁴ Ба шумо мегӯям, ки дар он шаб аз ду нафаре ки дар як ҷогаҳ бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад. ³⁵⁻³⁶ Аз ду зане ки якҷоя бо дастос машғул бошанд, яке гирифта ва дигаре гузошта мешавад». ³⁷ Дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Дар кучо, эй Худованд?» Ба онҳо гуфт: «Ҳар кучо лошае бошад, каргасон дар он ҷо ҷамъ мешаванд».

Масал дар бораи қозии беинсоф

18 Исо ба шогирдон масале дар бораи он гуфт, ки кас бояд ҳама меша дуо гӯяд ва дилсард нашавад. ² Гуфт: «Дар шаҳре қозие буд, ки на тарсе аз Худо дошт ва на шарме аз одамон. ³ Дар ҳамагон шаҳр бевазани буд, ки назди ӯ омада, мегуфт: “Доди маро аз душманам ситон”. ⁴ Қозӣ муддате беаҳамиятӣ кард. Вале баъдтар дар дили худ гуфт: “Гарчанде ки ман на тарсе аз Худо дорам ва на шарме аз одамон, ⁵ лекин азбаски ин бевазан маро ором намегузорад, вайро муҳофизат мекунам, то ки ҳар дам омада, маро безор накунад”».

⁶ Худованд гуфт: «Шунидед, ки ин қозии беинсоф чӣ мегӯяд? ⁷ Магар Худо ба доди интихобшудагони Худ, ки рӯзу шаб ба даргоҳи Ӯ фарёд мекунанд, намерасад? Оё ба доди онҳо дер мерасад? ⁸ Ба

шумо мегӯям, ки ба зудӣ ба доди онҳо мерасад. Лекин ҳангоме ки Писари Одам ояд, оё имонро бар замин меёбад?»

Масал дар бораи фарисӣ ва боҷгир

⁹ Ҳамчунин Исо барои касоне ки ба росткор будани худ боварӣ дошта, дигаронро хор медиданд, чунин масале гуфт: ¹⁰ «Ду кас ба ибодатгоҳ барои дуо даромаданд; яке фарисӣ ва дигаре боҷгир буд. ¹¹ Фарисӣ рост истода, дар дили худ чунин дуо мегуфт: “Худоё! Туро шукр мегӯям, ки монанди касони дигар: ғоратгарон, ситамгарон, зинкорон, ё монанди ин боҷгир нестам. ¹² Ҳафтае ду бор рӯза медорам ва аз ҳар чизе ки ба даст меоварам, даҳяк медиҳам”. ¹³ Аммо боҷгир, дуртар истода, ҳатто чуръат надошт чашмонашро сӯи осмон баланд кунад; балки синаи худро мезаду мегуфт: “Худоё! Ба мани гуноҳкор раҳм кун”. ¹⁴ Ба шумо мегӯям, ки ин шахс бар хилофи он шахс сафед шуда ба хонаи худ рафт. Зеро ҳар кӣ худро калон гирад, паст мешавад; ва ҳар кӣ худро фурутан созад, сарбаланд мегардад».

Исо ва кӯдакон

¹⁵ Кӯдакони ширмакро низ назди Исо меоварданд, то ба онҳо даст расонад. Шогирдон инро дида, ба онҳо моневъ шуданд. ¹⁶ Аммо Исо онҳоро ҷеғ зада, гуфт: «Кӯдаконро гузоред, ки назди Ман оянд, ва ба онҳо моневъ нашавед, зеро Подшоҳии Худо аз они чунин касон аст. ¹⁷ Ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ Подшоҳии Худоро монанди кӯдак қабул накунад, ба он дохил намешавад».

Сардори сарватманд

¹⁸ Сардоре аз Исо пурсид: «Эй Устоди некӯ! Чӣ кунам, то вориси ҳаёти абадӣ шавам?» ¹⁹ Исо ба вай гуфт: «Чаро Маро некӯ мегӯӣ? Ҳеч кас некӯ нест, ғайр аз Худо. ²⁰ Фармудаҳоро медонӣ: Зино накун; одамкушӣ накун; дудӣ накун; гувоҳии бардурӯғ надох; падару модаратро эҳтиром намо».* ²¹ Гуфт: «Ҳамаи инро ман аз кӯдакӣ нигоҳ доштаам». ²² Исо инро шунида, ба вай гуфт: «Туро

боз чизе намерасад: ҳар он чи дорӣ, фурӯш ва ба камбағалон дех, ва дар осмон ганче меёбӣ; ва омада, Маро пайравӣ кун». ²³ Лекин вай, чун инро шунид, хеле ғамгин шуд, зеро беҳад сарватманд буд.

²⁴ Чун Исо дид, ки вай хеле ғамгин шуд, гуфт: «Ба Подшоҳии Худо даромадани сарватмандон чӣ гуна душвор аст! ²⁵ Зеро аз сӯроҳии сӯзан гузаштани шутур осонтар аст аз он ки сарватманд ба Подшоҳии Худо дохил шавад». ²⁶ Шунавандагон гуфтанд: «Пас кӣ наҷот ёфта метавонад?» ²⁷ Гуфт: «Он чи барои одамон ғайриимкон аст, барои Худо имконпазир аст».

²⁸ Петрус гуфт: «Инак, мо ҳама чизро тарк карда, Туро пайравӣ намудаем». ²⁹ Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе нест, ки хона ё падару модар ё бародарон ё зан ё фарзандонро ба хотири Подшоҳии Худо тарк кунад ³⁰ дар ин замон чанд баробар ва дар давраи оянда ҳаёти абадӣ ба даст наоварад».

Бори сеюм дар бораи марги Худ гуфтани Исо

³¹ Он гоҳ Исо он дувоздаҳро ба тарафе бурда, ба онҳо гуфт: «Инак, мо сӯи Уршалим меравем, ва ҳар он чи бо забони пайғамбарон дар бораи Писари Одам навишта шудааст, ба амал меояд. ³² Зеро Ё ба дасти ғайрияхудиён супурда мешавад, ва Ёро масхара, ҳақорат ва туғборон мекунад, ³³ тозиёна мезананд ва мекушанд. Аммо дар рӯзи сеюм Ё бармехезад». ³⁴ Лекин шогирдон чизе аз ин нафаҳмиданд. Маънои ин суханон аз онҳо пӯшида буд, ва онҳо ба ин гуфтаҳо сарфаҳм нарафтанд.

Шифо ёфтани кӯр

³⁵ Ҷангоме ки Исо ба Ариҳо наздик мешуд, кӯре дар канори роҳ нишаста, гадоӣ мекард. ³⁶ Чун шунид, ки аз пешаш мардум мегузаранд, пурсид: «Ин чист?» ³⁷ Ба вай гуфтанд, ки Исои Носирӣ гузашта истодааст. ³⁸ Дарҳол фарёд карда, гуфт: «Эй Исо, Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун». ³⁹ Онҳое ки дар пеш равона буданд, вайро ба хомӯш шудан водор мекарданд. Лекин вай боз ҳам бештар фарёд мезад: «Эй Писари Довуд! Ба ман марҳамат кун». ⁴⁰ Исо истода, фармуд, ки вайро назди Ё биёранд. Ҷангоме ки наздик омад, Исо аз вай пурсид: ⁴¹ «Чӣ мехоҳӣ, ки барои ту кунам?» Гуфт:

«Эй Хоча! Мехоҳам бино шавам». ⁴² Исо ба вай гуфт: «Бино шав! Имонат туро шифо бахшид». ⁴³ Вай дарҳол бино гашт ва Худоро ҳамду сано хонда, аз паси Исо равона шуд. Тамоми мардум инро дида, Худоро ситоиш карданд.

Заккай — сардори боҷгирон

19 Исо ба Ариҳо ворид шуда, аз он мегузашт. ² Инак, Заккай ном шахс, ки сардори боҷгирон ва сарватманд буд, ³ мехост Исоро бинад, ки Ё кист, лекин ба сабаби бисёрии мардум натавоност, чунки қадаш паст буд. ⁴ Бинобар ин давида пеш гузашту бо-лои дарахти анчире баромад, то ки Ёро бинад, чунки Исо бояд аз пеши он мегузашт. ⁵ Ҳангоме ки Исо ба он ҷо расид, боло нигариста, вайро дид ва гуфт: «Эй Заккай! Зуд фуруд ой, зеро имрӯз бояд дар хонаи ту монам». ⁶ Заккай зуд фууромада, Ёро бо хурсандӣ пазирой намуд. ⁷ Ҳама инро дида, ғур-ғур карда мегуфтанд, ки Исо дар хонаи шахси гуноҳкор меҳмон шудааст. ⁸ Аммо Заккай бархеста, ба Худованд гуфт: «Эй Хоча! Нисфи дороии худро ба бенавоён медиҳам, ва агар чизи касеро ноинсофона гирифта бошам, чор баробар бозмегардонам». ⁹ Исо ба вай гуфт: «Имрӯз ба ин хона наҷот омадааст, чунки вай низ писари Иброҳим аст. ¹⁰ Зеро Писари Одам омадааст, то гумшударо пайдо кунад ва наҷот диҳад».

Масал дар бораи даҳ мино

¹¹ Ҳангоме ки онҳо инро гӯш мекарданд, Исо боз масале илова намуд, зеро Ё дар наздикии Уршалим буд, ва онҳо гумон мекарданд, ки ба зудӣ бояд Подшоҳии Худо падид ояд. ¹² Бинобар ин Ё гуфт: «Шахси асилзодае ба кишвари дурдаст мерафт, то ки подшоҳӣ ба даст оварда, баргардад. ¹³ Пас, даҳ нафар ғуломонашро даъват намуда, ба онҳо даҳ мино* дод ва ба онҳо гуфт: “Бо ин пул то вақти баргаштанам хариду фурӯш кунед”. ¹⁴ Аммо аҳли шаҳраш ба вай душманӣ доштанд ва аз паси вай намояндагон фиристоданд, то гӯянд: “Намехоҳем, ки вай бар мо подшоҳӣ кунад”. ¹⁵ Ҳангоме ки вай подшоҳиро ба даст оварда, баргашт, фармуд, ки ҳамон

19:13 Мино — тақрибан 600 грамм нуқра.

ғуломонро, ки ба онҳо пул дода, буд, ҷеғ зананд, то фаҳмад, ки ҳар яке чӣ қадар фоида кардааст. ¹⁶ Якумӣ омада, гуфт: “Ҳоҷаам! Як минои ту даҳ мино фоида овард”. ¹⁷ Ба ӯ гуфт: “Офарин, эй ғуломи нек! Азбаски ба чизи андак боваринок будӣ, бар даҳ шаҳр ҳоким шав”. ¹⁸ Дуюмӣ омада, гуфт: “Ҳоҷаам! Як минои ту панҷ мино фоида овард”. ¹⁹ Ба ӯ низ гуфт: “Ту ҳам бар панҷ шаҳр ҳоким шав”. ²⁰ Сеюмӣ омада, гуфт: “Ҳоҷаам! Инак як минои ту, ки онро ба рӯймоле печонда, нигоҳ доштам. ²¹ Зеро ман аз ту тарсидам, чунки марди дилсахте ҳастӣ. Он чи нагузоштай, мегири, он чи накоштай, медаравӣ”. ²² Ба ӯ гуфт: “Туро аз забони худат маҳкум мекунам, эй ғуломи бад! Ту медонистӣ, ки ман шахси дилсахт ҳастам, он чи нагузоштаам, мегирам, ва он чи накоштаам, медаравам. ²³ Пас чаро пули маро ба саррофон надодӣ, то ки ман омада, онро бо фоидааш гирам?” ²⁴ Пас ба ҳозирон гуфт: “Он миноро аз ӯ гирифта, ба касе ки даҳ мино дорад, диҳед”. ²⁵ Ба ӯ гуфтанд: “Эй Ҳоҷа! Вай даҳ мино дорад”. ²⁶ Гуфт: “Ба шумо мегӯям, ки ҳар кӣ дорад, ба вай дода мешавад; лекин ҳар кӣ надорад, чизи доштагиаш ҳам аз вай гирифта мешавад. ²⁷ Лекин он душманони маро, ки намехостанд бар онҳо подшоҳӣ кунам, ба ин ҷо оварда, пеши ман кушед”».

Ба Уршалим ворид шудани Исо

²⁸ Ин суханонро гуфта, Исо боз ба роҳ даромад ва сӯи Уршалим равона шуд. ²⁹ Чун ба Байт-Фочӣ ва Байт-Анё, ба кӯҳе ки кӯҳи Зайтун ном дорад, наздик омад, ду шогирди Худро фиристода, ³⁰ ба онҳо гуфт: «Ба он деҳа, ки рӯ ба рӯи мост, равед. Ҳамин ки вориди он шудед, харкурраеро баста меёбед, ки ҳанӯз касе бар он савор нашудааст. Онро воз карда, биёред. ³¹ Агар касе аз шумо пурсад: “Чаро воз мекунед?” — ба вай гӯед: “Худованд ба он эҳтиёҷ дорад”». ³² Фиристодагон рафта, чунон ки Исо ба онҳо гуфта буд, ёфтанд. ³³ Ҳангоме ки онҳо курраро воз мекарданд, соҳибонаш ба онҳо гуфтанд: «Чаро курраро воз мекунед?» ³⁴ Гуфтанд: «Худованд ба он эҳтиёҷ дорад». ³⁵ Онҳо курраро назди Исо оварданд. Сипас ҷомаҳои худро бар курра афканда, Исоро ба он савор карданд. ³⁶ Ҳангоме ки Исо мерафт, мардум ҷомаҳои худро бар роҳ

мегустурданд. ³⁷ Ҳангоме ки Ӯ ба фуромадгоҳи кӯҳи Зайтун наздик шуд, тамоми тӯдаи шогирдонаш шодикунон бо овози баланд Худоро барои ҳамаи муъҷизаҳое ки дида буданд, ситоиш карда, ³⁸ мегуфтанд:

«Муборак аст Подшоҳе ки ба номи Худованд меояд!*

Осоиш дар осмон ва ҷалол дар олами боло бод!»

³⁹ Баъзе фарисиён аз миёни мардум ба Ӯ гуфтанд: «Эй Устод! Шогирдони Худро манъ кун». ⁴⁰ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба шумо мегӯям, ки агар онҳо хомӯш монанд, сангҳо фарёд мекунанд».

⁴¹ Ҳангоме ки Исо ба шаҳр наздик омад, ба он назар андохта, ба ҳоли он гирён шуд, ⁴² ва гуфт: «Оҳ, кошки ту низ ақаллан дар ҳамин рӯзи худ медонистӣ, ки кадом чизҳо сӯи осоиши ту мебарад! Аммо ин акнун аз чашмони ту ниҳон аст. ⁴³ Рӯзҳое ба сарат меоянд, ки душманонат ба муқобили ту сангарҳо месозанд ва туро ихота намуда, аз ҳар тараф ба танг меоваранд, ⁴⁴ туро ва фарзандони туро дар дохили ту ба хок яксон мекунанд ва дар ту санге бар санге боқӣ намегузоранд, чунки вақти дидори Худовандро бо худат надонистӣ».

Пок кардани ибодатгоҳ

⁴⁵ Исо ба ибодатгоҳ даромада, ба берун рондани онҳое ки дар он харидуфуруш мекарданд, сар кард, ⁴⁶ ва ба онҳо гуфт: «Навишта шудааст, ки “хонаи Ман хонаи дуо аст”,* аммо шумо онро дуздохона кардаед».

⁴⁷ Ҳар рӯз Исо дар ибодатгоҳ таълим медод. Аммо сардорони коҳинон, китобдонон ва бузургони мардум дар пайи нобуд кардани Ӯ буданд, ⁴⁸ вале илочи ин корро ёфта наметавонистанд, чунки тамоми мардум пайваста ба суханони Ӯ гӯш медоданд.

20 Яке аз он рӯзҳое ки Исо мардумро дар ибодатгоҳ таълим ва башорат медод, коҳинон ва китобдонон бо пирон омада, ² ба Ӯ гуфтанд: «Ба мо гӯй, ки бо кадом ҳуқуқ Ту ин корҳоро мекуни, ё кӣ ин ҳуқуқро ба Ту додааст?» ³ Дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман ҳам аз шумо чизе мепурсам; ба Ман гӯед: ⁴ таъмиди Яҳё аз

19:38 Забур 118:26.

19:46 Ишаъё 56:7.

осмон буд ё аз инсон?»⁵ Онҳо дар дили худ андеша карда, мегуфтанд: «Агар гӯем, ки “аз осмон буд”, Ё мегӯяд: “Пас чаро ба вай бовар накардед?”⁶ Ва агар гӯем, ки “аз инсон буд”, тамоми мардум моро сангсор мекунад, зеро боварӣ доранд, ки Яҳё пайғамбар буд». ⁷Пас, дар ҷавоб гуфтанд: «Намедонем аз кучо буд». ⁸Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳам ба шумо намегӯям, ки бо кадом ҳуқуқ ин корҳоро мекунам».

Масал дар бораи тоқдорон

⁹Он гоҳ Исо ба мардум чунин масалеро гуфт: «Шахсе тоқзоре шинонд, ва онро ба тоқдорон супурда, муддати дарозе ба сафар рафт. ¹⁰Чун мавсим расид, ғуломеро назди тоқдорон фиристод, то аз меваи тоқзор ба вай диҳанд. Лекин тоқдорон вайро зада, дастхоль равона карданд. ¹¹Пас ӯ ғуломи дигарро фиристод; вале онҳо вайро низ зада ва дашном дода, дастхоль фиристоданд. ¹²Ё боз сеюмашро фиристод; аммо вайро низ захмдор карда, берун ронданд. ¹³Он гоҳ соҳиби тоқзор гуфт: “Чӣ кунам? Писари дӯстдоштаи худро мефиристам. Шояд ӯро дида, шарм кунанд”. ¹⁴Лекин тоқдорон чун ӯро диданд, бо ҳамдигар маслиҳат карда, гуфтанд: “Ин ворис аст. Биёед, вайро кушем, то ки мерос аз они мо шавад”. ¹⁵Дарҳол ӯро аз тоқзор бароварда, куштанд. Пас, соҳиби тоқзор ба онҳо чӣ мекунад? ¹⁶Вай омада, он тоқдоронро нобуд мекунад ва тоқзорро ба дигарон месупорад». Онҳое ки ин суҳанонро шуниданд, гуфтанд: «Чунин набод!» ¹⁷Аммо Ё ба онҳо нигариста, гуфт: «Маънои ин навишта чист:

“Санге ки бинокорон рад карданд,
Санги сари гӯшаи бино гардид”?*

¹⁸Ҳар кӣ бар он санг афтад, пора-пора мешавад; ва агар он санг бар касе афтад, вайро гард-гард мекунад».

¹⁹Сардорони коҳинон ва китобдонон хоستانд ҳамон дам Исоро дастгир кунанд, лекин аз мардум тарсиданд. Зеро донистанд, ки ин масалро дар ҳаққи онҳо мегӯяд.

Масъалаи андоз

²⁰ Пас Исоро зери назорат гирифта, ҷосусонро фиристоданд, то ки худро росткор нишон дода, аз суханаш далел ёбанд ва Ӯро ба қудрат ва ихтиёри ҳоким супоранд. ²¹ Ҷосусон аз Исо пурсида, гуфтанд: «Эй Устод! Медонем, ки Ту ҳақиқатро мегӯӣ ва таълим медиҳӣ, ва рӯйбинӣ намекунӣ, балки роҳи Худоро ба ростӣ меомӯзонӣ. ²² Оё ба шоҳаншоҳ андоз додани мо раво аст, ё не?» ²³ Вале Исо найранги онҳоро дарёфта, ба онҳо гуфт: «Чаро Маро меозмояд? ²⁴ Диноре ба Ман нишон диҳед. Сурат ва навиштаи рӯи он аз они кист?» Дар ҷавоб гуфтанд: «Аз они шоҳаншоҳ». ²⁵ Ба онҳо гуфт: «Пас, он чи аз они шоҳаншоҳ аст, ба шоҳаншоҳ диҳед, ва он чи аз они Худост — ба Худо». ²⁶ Ҳамин тавр Ӯро пеши мардум аз суханаш ба дом афтонда натавонистанд ва аз ҷавоби Ӯ ҳайрон шуда, хомӯш монданд.

Масъалаи растохез

²⁷ Сипас баъзе аз саддуқӣён, ки растохезро инкор мекунанд, назди Исо омада, пурсиданд: ²⁸ «Эй Устод! Мусо ба мо навиштааст, ки агар бародари касе мурад ва зандор буда, фарзанде надошта бошад, бояд бародараш зани вайро ба никоҳи худ дароварад ва барои бародари худ насле ба вучуд оварад. ²⁹ Инак, ҳафт бародар буданд. Якумӣ зан гирифт ва фарзанд ба дунё наоварда, мурд. ³⁰ Сипас он занро дуюмӣ гирифт, вале ӯ низ бе фарзанд мурд. ³¹ Баъд вайро сеюмӣ гирифт, ва ҳамин тавр то ҳафтумӣ, ва ҳама фарзанде нагузошта, мурданд. ³² Баъд аз ҳама зан низ мурд. ³³ Пас, дар рӯзи растохез вай зани кадоми онҳо мешавад? Зеро ҳар ҳафт вайро ба занӣ гирифта буданд». ³⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Фарзандони ин замон зан мегиранд ва ба шавҳар мераванд. ³⁵ Лекин онҳое ки сазовори расидан ба он замон ва ба растохез аз мурдагон шаванд, на зан мегиранд ва на ба шавҳар мераванд, ³⁶ ва дигар бор мурдан наметавонанд, зеро онҳо ба фариштаҳо баробаранд. Азбаски писарони растохез ҳастанд, онҳо писарони Худо мебошанд. ³⁷ Аммо онро, ки мурдагон бармехезанд, Мусо низ дар ҳикояти бутта нишон дода, Худовандро Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб номидааст. ³⁸ Ӯ на Худои

мурдагон, балки Худои зиндагон аст, зеро пеши Ё ҳама зинда ҳастанд».

³⁹ Баъзе аз китобдонон дар ҷавоб гуфтанд: «Эй Устод! Нағз сухан рондӣ». ⁴⁰ Ва дигар онҳо ҷуръат надоштанд, ки аз Ё чизе пурсанд.

Масъалаи Масеҳ

⁴¹ Сипас Исо ба онҳо гуфт: «Чӣ гуна мегӯянд, ки Масеҳ писари Довуд аст? ⁴² Ҳол он ки худи Довуд дар китоби Забур мегӯяд:

“Худованд ба Худованди ман гуфт:

Аз дасти рости Ман нишин,

⁴³ То даме ки душманони Туро пойандози Ту созам”.*

⁴⁴ Инак, Довуд Ёро Худованд меномад. Пас чӣ гуна Ё писари вай будааст?»

⁴⁵ Дар ҳолате ки тамоми мардум гӯш мекарданд, Исо ба шогирдони Худ гуфт: ⁴⁶ «Аз китобдонон ҳазар кунед, ки ҷомаҳои дароз пӯшида гаштанро меписанданд, ва дар кӯчаву бозор салом шунидан, дар ҷойҳои беҳтарини куништҳо нишастан ва дар зиёфатҳо болонишин буданро дӯст медоранд. ⁴⁷ Хонаҳои бевазанонро фурӯ мебаранд ва намоишкорона дуру дароз дуо мегӯянд. Онҳо сахттар маҳкум мешаванд».

Тангаи бевазан

21 Исо назар андохта, сарватмандонро дид, ки ҳадияҳои худро ба ганҷина меандоختанд. ² Ҳамчунин бевазани камбағалро дид, ки ду танга дар он андохт. ³ Исо гуфт: «Ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки ин бевазани камбағал аз ҳама бештар андохт. ⁴ Зеро ҳамаи онҳо аз зиёдатии худ ҳадия барои Худо андохтанд, лекин вай аз камбағалии худ тамоми рӯзиеро, ки дошт, андохт».

Охирзамон ва омадани Писари Одам

⁵ Ҳангоме ки баъзе касон дар бораи ибодатгоҳ сухан мегуфтанд, ки он бо сангҳо ва ҳадияҳои гаронбаҳо зебу оро дода шудааст, Исо

гуфт: ⁶ «Рӯзҳое меоянд, ки аз он чи дар ин ҷо мебинед, санге бар санге намонанд; ҳамааш хароб мешавад».

⁷ Аз Ӯ пурсиданд: «Эй Устод! Ин кай рӯй медиҳад? Аломати рӯй додани ин чӣ гуна аст?» ⁸ Гуфт: «Хушёр бошед, ки гумроҳ на- шавед; зеро бисёр касон бо номи Ман омада, мегӯянд, ки “ман Ҳамонам” ва “он вақт наздик аст”. Аз пайи онҳо наравед. ⁹ Чун ово- заи ҷангҳо ва ошӯбҳоро шунавед, натарсед. Зеро ин бояд аввал рӯй диҳад; лекин поёни кор дарҳол фаро намерасад».

¹⁰ Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Халқе бар зидди халқе ва подшоҳие бар зидди подшоҳие бармехезад. ¹¹ Дар ҳар ҷо заминчунбиҳои азим, гуруснагию вабоҳо, ҳодисаҳои пурдаҳшат ва аломатҳои бу- зург аз осмон ба амал меоянд.

¹² Аммо пеш аз ҳамаи ин ба шумо дастдарозӣ мекунад ва шу- моро таъқиб намуда, ба куништҳо ва зиндонҳо месупоранд ва ба хотири номи Ман назди подшоҳону ҳокимон мебаранд. ¹³ Ва ин ба шумо имконияте барои шаҳодат мешавад. ¹⁴ Пас, дар дили худ аҳд кунед, ки пешакӣ андеша накунад, чӣ ҷавоб бояд диҳед. ¹⁵ Зеро Ман ба шумо сухан ва ҳикмате медиҳам, ки ҳамаи душманони шумо натавонанд зиддияте ба он нишон диҳанд ва ба муқобили он чизе гӯянд. ¹⁶ Ҳатто падару модарон, хешовандон, дӯстон ва ба- родарон шуморо таслим мекунад; ва баъзеи шумо кушта меша- ванд. ¹⁷ Ҳама барои номи Ман аз шумо нафрат мекунад. ¹⁸ Лекин мӯе ҳам аз сари шумо гум намешавад. ¹⁹ Ҷони худро бо пайдорӣ наҷот медиҳед.

²⁰ Чун бинед, ки лашкарҳо Уршалимро ихота кардаанд, до- нед, ки харобии он наздик шудааст. ²¹ Он гоҳ онҳое ки дар Яҳу- дия мебошанд, ба кӯҳистон гурезанд; ва ҳар кӣ дар шаҳр аст, аз он барояд; ва ҳар кӣ дар гирду атроф аст, ба он надарояд. ²² Зеро ин рӯзҳо рӯзҳои қасосанд, то ба амал ояд ҳар он чи на- вишта шудааст. ²³ Вой бар ҳомиладарон ва ширдорон дар он рӯзҳо. Зеро мусибати бузурге бар сарзамин рӯй дода, ин мар- дум гирифтори хашм мешаванд. ²⁴ Ба дами шамшер меафтанд, ва ба миёни ҳамаи халқҳо ба асирӣ мераванд. Уршалим пой- моли халқҳо мешавад, то даме ки даврони халқҳо ба анҷом расад.

²⁵ Дар офтоб ва моҳ ва ситорагон аломатҳо аён мешаванд, ва бар замин халқҳо ба танг омада, аз хурӯши баҳр ва мавҷҳо ҳайрон мешаванд. ²⁶ Одамон аз тарс ва интизории он чи ба сари ҷаҳон меояд, беҳуш мешаванд, зеро қувваҳои осмон ба ларза меоянд. ²⁷ Он гоҳ Писари Одамро мебинанд, ки бо қуввату ҷалоли бузург бар абре меояд. ²⁸ Ҳангоме ки ба амал омадани ин чизҳо оғоз шавад, бархеста, сарҳои худро баланд кунед, чунки халосии шумо наздик меояд».

Бедор бошед

²⁹ Исо ба онҳо масале гуфт: «Ба дарахти анҷир ва ба ҳамаи дарахтон нигоҳ кунед. ³⁰ Ҳангоме ки шукуфтани онҳоро мебинед, медонед, ки тобистон наздик аст. ³¹ Ҳамчунин, ҳангоме ки шумо ба амал омадани ин чизҳоро мебинед, донед, ки Подшоҳии Худо наздик аст. ³² Ба ростӣ ба шумо мегӯям: то ин ҳама рӯй надихад, ин насл дарнамегузарад. ³³ Осмону замин гузарон аст, лекин каломи Ман гузарон нест.

³⁴ Пас, аз худатон бохабар бошед, ки мабодо дилҳои шумо аз пурхӯрӣ ва мастӣ ва ғамхӯриҳои зиндагӣ саҳт шаванд, ва он рӯз ба сари шумо ногаҳон ояд. ³⁵ Зеро ки он монанди доме бар ҳамаи сокинони саросари рӯи замин меояд. ³⁶ Пас, ҳамеша бедор бошед ва дуо гӯед, то ки сазовор бошед аз ҳамаи он чи бояд рӯй диҳад, раҳо шавед ва дар пеши Писари Одам истед».

³⁷ Рӯзҳо Исо дар ибодатгоҳ таълим меод; ва шабҳо берун омада, дар кӯҳе ки кӯҳи Зайтун ном дорад, шабгузаронӣ мекард. ³⁸ Тамоми мардум саҳарии барвақт назди Ӯ ба ибодатгоҳ барои шунидани суҳанонаш меомаданд.

Ҳиёнати Яҳудо

22 Иди Фатир, ки Песаҳ номида мешавад, наздик буд. ² Сардорони коҳинон ва китобдонон роҳе мечустанд, ки чӣ гуна Исоро кушанд, чунки аз шӯриши мардум метарсиданд.

³ Он гоҳ ба дили Яҳудо, ки лақаби Исқарютро дошт ва аз чумлаи он дувоздаҳ буд, шайтон даромад. ⁴ Вай рафта, бо сардорони коҳинон ва сардорони навқарон гуфтугӯ кард, ки чӣ гуна Исоро

ба онҳо таслим кунад. ⁵ Онҳо шод гаштанд ва ба вай пул додани шуданд. ⁶ Яҳудо ваъда кард, ва фурсат мечуст, то ки Исоро дур аз чашми мардум ба онҳо таслим кунад.

Песаҳ ва Шоми Худованд

⁷ Пас рӯзи иди Фатир, ки бояд дар он барраи Песахро қурбонӣ мекарданд, фаро расид. ⁸ Исо Петрус ва Юҳанноро фиристода, гуфт: «Равед ва Песахро барои хӯрдани мо тайёр кунед». ⁹ Ба Ё гуфтанд: «Дар кучо мехоҳӣ, ки тайёр кунем?» ¹⁰ Ба онҳо гуфт: «Инак, ҳангоме ки ба шаҳр медароед, марде ба шумо рӯ ба рӯ мешавад, ки кӯзаи обро бардошта мебарад. Аз пасаш равона шавед то ба хонае ки вай медарояд, ¹¹ ва ба соҳиби хона гӯед: “Устод ба ту мегӯяд: меҳмонхона кучост, ки он ҷо Песахро бо шогирдони Худ хӯрам?” ¹² Он кас ба шумо болохонаи калони густурдашударо нишон медиҳад. Дар он ҷо тайёр кунед». ¹³ Онҳо равона шуданд ва чунон ки Исо гуфта буд, ёфтанд, ва Песахро тайёр карданд.

¹⁴ Ҳангоме ки соат расид, Исо назди дастархон нишаст, ва ду-воздаҳ расулон бо Ё буданд. ¹⁵ Ба онҳо гуфт: «Хеле мехостам, ки пеш аз ранҷ кашидани Худ ин Песахро бо шумо хӯрам. ¹⁶ Зеро ба шумо мегӯям, ки аз он дигар намехӯрам, то вақте ки дар Подшоҳии Худо ба амал ояд». ¹⁷ Пас косаро гирифта, шукргузорӣ намуд ва гуфт: «Инро гиред ва дар миёни худ тақсим кунед. ¹⁸ Зеро ба шумо мегӯям, ки дигар аз шираи ангур наменӯшам, то вақте ки Подшоҳии Худо биёяд». ¹⁹ Ҳамчунин нонро гирифта, шукргузорӣ намуд ва пора карда, ба онҳо доду гуфт: «Ин бадани Ман аст, ки барои шумо таслим карда мешавад. Инро барои ёдоварии Ман ба ҷо оваред». ²⁰ Ҳамин тавр косаро пас аз хӯроки шом гирифта, гуфт: «Ин коса аҳди нав аст дар хуни Ман, ки барои шумо рехта мешавад.

Бузургии ҳақиқӣ

²¹ Вале инак, дасти таслимкунандаи Ман бо Ман дар сари дастархон аст. ²² Агарчи Писари Одам ончунон, ки пешакӣ муқаррар шудааст, меравад, лекин вой бар он кас, ки ба воситаи вай Ё таслим карда мешавад». ²³ Он гоҳ онҳо ба пурсидани

якдигар сар карданд, ки кадоме аз онҳо ин корро мекарда бошад.

²⁴ Дар миёни онҳо инчунин баҳс шуд, ки кадоме аз онҳо бояд бузургтар ҳисоб ёбад. ²⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Подшоҳони халқҳо бар онҳо ҳукмронӣ мекунанд, ва ҳокимони онҳо нақӯкор номида мешаванд. ²⁶ Аммо шумо ин тавр набошед, балки он ки дар байни шумо бузургтар аст, бояд монанди хурдтарин бошад, ва сардор — монанди хизматгузор. ²⁷ Зеро кадоме бузургтар аст: он ки назди дастархон мешинад, ё он ки хизматгузор аст? Оё на он аст, ки назди дастархон мешинад? Аммо Ман дар миёни шумо монанди хизматгузор ҳастам.

²⁸ Шумо касоне ҳастед, ки дар озмоишҳои Ман бо Ман будед. ²⁹ Пас, Ман ба шумо Подшоҳие месупорам, чунон ки Падарам ба Ман супурдааст, ³⁰ то ки дар сари дастархони Ман хӯреду нӯшед, ва бар тахтҳо нишаста, бар дувоздаҳ қабилаи Исроил доварӣ кунед».

³¹ Сипас Худованд гуфт: «Шимъун! Шимъун! Инак, шайтон талабгори он буд, ки шуморо монанди гандуме аз ғалбер гузаронад. ³² Аммо Ман барои ту дуо гуфтам, то ки имонат аз байн наравад. Пас, ту як вақте баргашта, бародарони худро устувор гардон». ³³ Петрус ба Ё гуфт: «Хочаам! Ман тайёр ҳастам, ки бо Ту ҳам ба зиндон ва ҳам ба марг равам». ³⁴ Лекин Исо гуфт: «Ба ту, эй Петрус, мегӯям, ки имрӯз пеш аз он ки хурӯс бонг занад, се бор инкор мекуни, ки Маро мешиноӣ».

³⁵ Сипас Исо ба шогирдон гуфт: «Ҷангоме ки Ман шуморо бе ҳамён, бе тӯрба ва бе пойафзол фиристодам, оё шумо ба чизе эҳтиёҷ доштед?» Гуфтанд: «Ба ҳеч чиз». ³⁶ Ё ба онҳо гуфт: «Лекин акнун касе ки ҳамён дорад, онро гирад; ҳамчунин тӯрбаро; ва касе ки шамшер надорад, ҷомаи худро фурухта, харад. ³⁷ Зеро ба шумо мегӯям, ки ин навишта низ бояд дар ҳаққи Ман ба амал ояд: “Аз бадкирдорон шумурда шуд”.* Ҷар чи дар бораи Ман навишта шудааст, иҷро мешавад». ³⁸ Шогирдон гуфтанд: «Худовандо! Инак, дар ин ҷо ду шамшер ҳаст». Ба онҳо гуфт: «Бас аст».

Исо дар боғи Ҷатсимонӣ

³⁹ Сипас Исо берун омада, аз рӯи одат ба кӯҳи Зайтун рафт; шогирдон низ аз паси Ӯ рафтанд. ⁴⁰ Ҳангоме ки ба он ҷой расид, ба онҳо гуфт: «Дуо гӯед, то ба озмоиш дучор нашавед». ⁴¹ Сипас Худаш ба масофаи партофтани санге аз онҳо дур шуда, зону зад ва дуо карда, ⁴² гуфт: «Эй Падар! Кошки ин косаро аз Ман гузарондан мехостӣ. Лекин бигзор на хости Ман, балки хости Ту ба амал ояд». ⁴³ Он гоҳ фариштае аз осмон бар Ӯ зоҳир шуда, ба Ӯ қувват меод. ⁴⁴ Исо дар ранҷи ҷонкоҳ буда, бо ҷаҳди бештар дуо мегуфт; ва арақи Ӯ чун қатраҳои хун буд, ки бар замин мечаканданд. ⁴⁵ Пас аз дуо бархеста, Ӯ назди шогирдон омад, ва онҳоро дид, ки аз ғусса хоб рафтаанд. ⁴⁶ Ба онҳо гуфт: «Чаро хоб рафтаед? Бархеста, дуо гӯед, то ки ба озмоиш дучор нашавед».

Дастгир шудани Исо

⁴⁷ Ҳанӯз ки Ӯ суҳан мегуфт, инак мардуми бисёре пайдо шуданд, ва пешопеши онҳо яке аз он дувоздаҳ, ки Яҳудо ном дошт, равона буд. Ӯ назди Исо омад, то Ӯро бӯсад. ⁴⁸ Исо ба вай гуфт: «Эй Яҳудо! Оё Писари Одамро бо бӯса таслим мекунӣ?» ⁴⁹ Касоне ки бо Исо буданд, чун диданд, ки кор ба ҷӣ меанҷомад, ба Ӯ гуфтанд: «Эй Хоҷа! Оё ба шамшер занем?» ⁵⁰ Ва яке аз онҳо ғуломи саркоҳинро зада, гӯши ростии вайро бурид. ⁵¹ Исо дар ҷавоб гуфт: «Бас кунед». Ва ба гӯши вай даст расонда, шифо дод.

⁵² Сипас Исо ба сардорони қоҳинон ва сардорони навқарони ибодатгоҳ ва пироне ки бар зидди Ӯ ҷамъ омада буданд, гуфт: «Гӯё бар зидди роҳзане бо шамшеру калтакҳо берун омадаед!» ⁵³ Ҳар рӯз Ман назди шумо дар ибодатгоҳ будам, ва шумо бар Ман даст дароз накардед. Аммо ҳоло соати шумост, ки торикӣ ҳукмфармост».

Инқори Петрус

⁵⁴ Сипас Исоро дастгир карда бурданд, ва ба хонаи саркоҳин оварданд. Петрус аз дур аз пайи онҳо равона шуд. ⁵⁵ Ҳангоме ки мардум дар рӯи ҳавлӣ оташ афрӯхта, гирди он якҷоя нишастанд, Петрус низ дар миёни онҳо нишаст. ⁵⁶ Канизе вайро назди оташ

нишаста дид ва ба вай чашм дӯхта, гуфт: «Ин ҳам бо Ў буд». ⁵⁷ Лекин Петрус Исоро инкор карда, гуфт: «Эй зан, Ўро намениносам». ⁵⁸ Пас аз муддате як одами дигар вайро дида, гуфт: «Ту ҳам яке аз онҳо ҳастӣ». Аммо Петрус гуфт: «Эй мард, ман аз онҳо нестам». ⁵⁹ Чун тахминан як соат гузашт, боз як каси дигар таъкид карда, гуфт: «Ба ростӣ ин ҳам бо Ў буд, зеро вай ҷалилист». ⁶⁰ Аммо Петрус гуфт: «Эй мард, намедонам, чӣ мегӯӣ». Ҳанӯз вай сухан меронд, ки хурӯс бонг зад. ⁶¹ Он гоҳ Худованд рӯй гардонда, ба Петрус нигарист; ва Петрус суханони Худовандро ба ёд овард, ки ба вай гуфта буд: «Пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор мекунӣ». ⁶² Пас Петрус берун рафта, зор-зор гирифт.

Дар пеши шӯро

⁶³ Касоне ки Исоро дастгир карда буданд, Ўро масхара мекарданд ва мезаданд; ⁶⁴ ва рӯи Ўро пӯшида, торсаки мезаданд ва аз Ў мепурсиданд: «Пайғамбарӣ кун, Туро кӣ задааст?» ⁶⁵ Ва боз бисёр ҳақоратҳои дигар дар ҳаққи Ў ба забон меронданд.

⁶⁶ Чун рӯз шуд, пирони қавм, сардорони қоҳинон ва китобдонон ҷамъ омада, Исоро ба шӯрои худ дароварданд, ва гуфтанд: ⁶⁷ «Оё Ту Масеҳ ҳастӣ? Ба мо гӯӣ». Ба онҳо гуфт: «Агар ба шумо гӯям, бовар намекунед; ⁶⁸ ва агар аз шумо пурсам, ҷавоб намегардонед ва Маро озод намекунед. ⁶⁹ Минбаъд Писари Одам аз дасти ростии қудрати Худо менишинад». ⁷⁰ Ҳама гуфтанд: «Пас, Ту Писари Худо ҳастӣ?» Ба онҳо гуфт: «Худи шумо гуфтед, ки Ман ҳастам». ⁷¹ Пас онҳо гуфтанд: «Дигар ба мо чӣ гувоҳие даркор аст? Худамон аз забони Ў шунидем!»

Дар пеши Пилотус ва Ҳиродус

23 Он гоҳ тамоми аҳли маҷлис барҳеста, Исоро назди Пилотус бурданд ² ва ба айбдор кардани Ў сар карда, гуфтанд: «Мо ёфтем, ки Ў халқро гумроҳ мекунад, ба шоҳаншоҳ андоз додан наменинад ва мегӯяд, ки Ў Масеҳ, подшоҳ аст». ³ Пилотус аз Ў пурсид: «Оё Ту Подшоҳи яҳудиён ҳастӣ?» Ў ҷавоб дода, гуфт: «Ту мегӯӣ». ⁴ Пилотус ба сардорони қоҳинон ва ба мардум гуфт: «Дар ин Шаҳс ҳеҷ айбе намеёбам». ⁵ Лекин онҳо дар гапи худ

истода, мегуфтанд, ки Ў мардумро ба шӯр меоварад ва дар тамоми Яхудия, аз Ҷалил сар карда то ин ҷо, таълим медиҳад.

⁶ Ҷангоме ки Пилотус номи Ҷалилро шунид, пурсид: «Магар Ў ҷалилӣ аст?» ⁷ Ва чун донист, ки Ў аз вилояти Ҷиродус аст, Ўро назди Ҷиродус равона кард, ки вай низ дар он рӯзҳо дар Уршалим буд.

⁸ Ҷиродус Исоро дида, хеле хурсанд шуд, зеро кайҳо боз Ўро дидан мехост, чунки дар бораи Ў бисёр шунида буд ва орзу дошт аз Ў муъҷизае бинад. ⁹ Ба Исо саволҳои бисёре дод; аммо Исо ба вай ҳеҷ ҷавоб надод. ¹⁰ Сардорони коҳинон ва китобдонон истода, бо ҷидду ҷаҳд Ўро айбдор мекарданд. ¹¹ Пас Ҷиродус бо сарбозони худ Ўро таҳқир ва масҳара карда ва либоси дурахшоне бар Ў пӯшонда, назди Пилотус гардонда фиристод. ¹² Дар ҳамон рӯз Пилотус ва Ҷиродус бо ҳамдигар дӯст шуданд, зеро пештар ба якдигар душманӣ доштанд.

Маҳкум шудани Исо

¹³ Пилотус сардорони коҳинон, сардорони дигар ва мардумро даъват карда, ¹⁴ ба онҳо гуфт: «Ин Шахсро ҳамчун гумроҳқунандаи мардум пеши ман овардед. Инак, ман дар пеши шумо тафтиш кардам ва дар ин Шахс аз он айбҳое ки шумо ба гардани Ў мегузored, чизе наёфтам. ¹⁵ Ҷамчунин Ҷиродус наёфтааст, зеро ман шуморо назди вай фиристода будам, ва дар Ў ҳеҷ гуноҳи сазовори марг ёфт нашудааст. ¹⁶ Пас, Ўро қамчинкорӣ карда, озод мекунам». ¹⁷ Пилотус бояд ба муносибати ид касеро барои онҳо озод мекард. ¹⁸ Аммо мардум саросар фарёд зада, гуфтанд: «Ўро куш! Барои мо Барабборо озод кун». ¹⁹ Бараббо барои шӯриш ва кушторе ки дар шаҳр рӯй дода буд, ба зиндон партофта шуда буд. ²⁰ Боз Пилотус ба онҳо сухан ронд, чунки мехост Исоро озод кунад. ²¹ Лекин онҳо фарёд зада, гуфтанд: «Ўро ба салиб каш, ба салиб каш!» ²² Бори сеюм вай ба онҳо гуфт: «Ў чӣ бадӣ кардааст? Ҷеҷ гуноҳи сазовори марг дар Ў наёфтам. Пас, Ўро қамчинкорӣ карда, озод мекунам». ²³ Вале онҳо бо фарёди баланд яқравона талаб мекарданд, ки Ў ба салиб кашида шавад. Фарёди онҳо ва сардорони коҳинон голиб омад, ²⁴ ва Пилотус қарор дод, ки талаби онҳо иҷро шавад.

²⁵ Вай шахсеро, ки барои шӯриш ва куштор дар зиндон нишаста буд, мувофиқи хоҳиши онҳо озод кард; ва Исоро ба ихтиёри онҳо супурд.

Роҳ ба салиб

²⁶ Ҳангоме ки Ёро бурданд, Шимъун ном касеро, ки аз аҳли Қурин буд ва аз сахро меомад, даст гирифта, салибро бар китфаш гузоштанд, то аз паси Исо бардошта барад.

²⁷ Тӯдаи бузурги мардум ва заноне ки барои Ё гиря ва навҳа мекарданд, аз паси Ё равона шуданд. ²⁸ Исо ба онҳо рӯ оварда, гуфт: «Эй духтарони Уршалим! Барои Ман гиря накунад, балки барои худ ва фарзандонатон гиря кунед. ²⁹ Зеро рӯзҳое меоянд, ки мегӯянд: “Хушо нозойҳо ва шикамҳое ки назоидаанд, ва пис-тонҳое ки шир надодаанд!” ³⁰ Он вақт ба кӯҳҳо мегӯянд: “Бар мо афтед!” ва ба тепшаҳо: “Моро пӯшонед!” ³¹ Зеро, агар бо дарахти сарсабз чунин кунанд, бо дарахти хушк чиҳо мекунанд?»

³² Ду ҷинойткорро низ бо Ё барои куштан мебурданд.

Ба салиб кашидани Исо

³³ Ва чун ба ҷое ки “Косахонаи сар” ном дорад, расиданд, дар он ҷо Ёро ва он ҷинойткоронро ба салиб кашиданд, якеро аз дасти рост ва дигареро аз дасти чапи Ё. ³⁴ Исо гуфт: «Эй Падар! Инҳоро бахш, зеро намедонанд чӣ мекунанд». Он гоҳ либоси Ёро қуръа партофта, тақсим карданд.

³⁵ Мардум истода, тамошо мекарданд. Сардорон низ бо онҳо масхаракунон мегуфтанд: «Дигаронро наҷот меод, бигзор Худо наҷот диҳад, агар Ё Масеҳи интихобшудаи Худо бошад». ³⁶ Сарбозон низ Ёро истеҳзо мекарданд ва наздик омада, ба Ё сирко меоданд ³⁷ ва мегуфтанд: «Агар Ту Подшоҳи яҳудиён бошӣ, Худатро наҷот деҳ». ³⁸ Дар болои сари Ё бо хати юнонӣ, румӣ ва ибрӣ чунин лавҳае навишта буданд: «Ин аст Подшоҳи яҳудиён».

³⁹ Яке аз ҷинойткорони овехташуда Ёро дашном дода, мегуфт: «Агар Ту Масеҳ бошӣ, Худо ва моро наҷот деҳ». ⁴⁰ Аммо дигаре, баръакс, вайро манъ намуда, гуфт: «Оё ту аз Худо наметарсӣ, дар ҳоле ки худат низ ба ҳамин ҷазо маҳкум шудай? ⁴¹ Ҷазои мо аз рӯи

инсоф аст, чунки сазои амали худро гирифтаем. Лекин Ё ҳеч бадӣ накардааст». ⁴² Сипас ба Исо гуфт: «Эй Худованд, чун бо қудрати Подшоҳии Худ биёӣ, маро ба ёд овар!» ⁴³ Исо ба вай гуфт: «Ба ростӣ ба ту мегӯям, ки имрӯз бо Ман дар биҳишт мешавӣ».

⁴⁴ Тақрибан соат шаши рӯз буд*, ки тамоми сарзаминро то соати нӯҳ торикӣ фаро гирифт. ⁴⁵ Офтоб тира шуд, ва пардаи ибодатхона ду пора шуд. ⁴⁶ Он гоҳ Исо бо овози баланд фарёд кард: «Эй Падар! Рӯҳи Худро ба дасти Ту месупорам». Инро гуфта, ҷон дод.

⁴⁷ Чун мирисад ин ҳодисаро дид, Худоро ҳамду сано хонда, гуфт: «Ба ростӣ ин одам росткор буд». ⁴⁸ Тамоми мардуме ки барои ин тамошо ҷамъ омада буданд, пас аз дидани ин рӯйдод синазанон он ҷойро тарк карданд.

⁴⁹ Вале ҳамаи шиносҳои Ё ва заноне ки аз Ҷалил Ёро пайравӣ намуда буданд, дур истода, инро медиданд.

Қабри Исо

⁵⁰ Инак, Юсуф ном шахс, узви шӯро, марди нек ва росткор, ⁵¹ ки бо қарор ва кори онҳо розӣ набуд, ва аз Ромо ном шахри яҳудиён буда, худаш низ интизори Подшоҳии Худо буд, ⁵² назди Пилотус омада, ҷасади Исоро хоҳиш кард. ⁵³ Пас онро поён фуруварда, ба катон печонд ва ба қабре ниҳод, ки дар санг тарошида шуда буд, ва ҳанӯз ҳеч кас дар он гузошта нашуда буд. ⁵⁴ Рӯзи тайёрӣ буд ва шанбе фаро мерасид.

⁵⁵ Заноне ки ҳамроҳи Исо аз Ҷалил омада буданд, аз дунболи Юсуф рафта, қабрро ва ҷи гуна дар он гузошта шудани ҷасади Ёро диданд. ⁵⁶ Чун баргаштанд, хушбӯиҳо ва равғани атрафшон тайёр карданд; ва рӯзи шанбе мувофиқи шариат истироҳат карданд.

Растохези Исо

24 Дар рӯзи якуми ҳафта, саҳарии барвақт, занон хушбӯиҳое-ро, ки тайёр карда буданд, бо худ гирифта, ба сари қабр омаданд, ва баъзе занони дигар ҳамроҳи онҳо буданд. ² Вале диданд,

23:44 Соат шаши рӯз буд — Соат 12-и нисфи рӯз буд; яҳудиён соатҳои рӯзро аз баромадани офтоб то шиштани офтоб ба 12 соат тақсим мекарданд.

ки санг аз қабр ғелонда шудааст. ³Чун дохил шуданд, ҷасади Худованд Исоро наёфтанд. ⁴Чун аз ин хеле ҳайрон буданд, баногоҳ дар пешашон ду марди ҷомаҳои дурахшанда дар бар пайдо шуданд. ⁵Ҳангоме ки занон аз тарс сарҳои худро поён карда буданд, он ду ба онҳо гуфтанд: «Чаро шумо зиндаро дар миёни мурдагон ҷустуҷӯ мекунед? ⁶Ў дар ин ҷо нест, балки бархестааст. Ба ёд оваред, ки чӣ гуна Ў, ҳангоме ки дар Ҷалил буд, ба шумо сухан ронда, ⁷гуфта буд, ки Писари Одам бояд ба дасти одамони гуноҳкор сурда шавад ва ба салиб кашида шавад, ва дар рӯзи сеюм бархезад». ⁸Он гоҳ занон суханони Ўро ба ёд оварданд.

⁹Аз сари қабр баргашта, ҳамаи инро ба он ёздаҳ ва ба ҳамаи дигарон нақл карданд. ¹⁰Инҳо Маряма Маҷдалия ва Юҳанна ва Марям, модари Яъқуб, ва бо онҳо занони дигар буданд, ки ба расулон ин чизҳоро гуфтанд. ¹¹Вале суханонашон ба онҳо сафсатае намуд, ва ба гапи онҳо бовар накарданд. ¹²Аммо Петрус бархеста, сӯи қабр давид ва хам шуда, танҳо кафани гузоштаро дид, ва аз ин рӯйдод дар ҳайрат монда, ба хонаи худ рафт.

Шогирдон аз Аммоус

¹³Дар ҳамон рӯз ду нафар аз шогирдон ба деҳае мерафтанд, ки тақрибан шаст стадия* аз Уршалим дур буд, ва Аммоус ном дошт. ¹⁴Онҳо бо ҳамдигар дар бораи ҳамаи ин рӯйдодҳо гуфтугӯ мекарданд. ¹⁵Ҳангоме ки онҳо гуфтугӯ ва андешаронӣ мекарданд, Худи Исо наздик омада, бо онҳо равона шуд. ¹⁶Лекин чашмони онҳо баста буданд, ба тавре ки Ўро нашинохтанд. ¹⁷Ба онҳо гуфт: «Дар бораи чӣ бо ҳамдигар дар роҳ гуфтугузор мекунед, ва чех раҳоятон ғамгин аст?» ¹⁸Яке аз онҳо, ки Клеупос ном дошт, дар ҷавоби Ў гуфт: «Наход ки танҳо Ту аз онҳое ки ба Уршалим омадаанд, аз он чи дар ин рӯзҳо рӯй додааст, беҳабар ҳастӣ?» ¹⁹Ба онҳо гуфт: «Аз чӣ?» Ба Ў гуфтанд: «Аз он чи ба Исои Носирӣ рӯй додааст, ки Ў пайғамбаре буд тавоно дар кирдор ва гуфтор дар пеши Худо ва тамоми мардум. ²⁰Сардорони коҳинон ва сардорони мо Ўро таслим карданд, то ки ба марг маҳкум шавад, ва

24:13 Стадия — тақрибан 185 метр.

Ўро ба салиб кашиданд. ²¹ Лекин мо умед доштем, ки Ў ҳамон аст, ки бояд Исроилро халосӣ диҳад. Аммо, бо ин ҳама, имрӯз рӯзи сеюм аст, ки ин рӯй додааст. ²² Баъзе аз занони мо низ моро дар ҳайрат андохтанд. Онҳо саҳарии барвақт ба сари қабр рафтаанд ²³ ва ҳасади Ўро наёфтаанд ва омада гуфтанд, ки дар рӯйё фариштаҳоро дидаанд, ки мегӯянд: Ў зинда аст. ²⁴ Баъзе аз рафиқони мо ба сари қабр рафта, ончунон ки занон гуфта буданд, ёфтаанд; лекин Ўро надидаанд».

²⁵ Он гоҳ Ў ба онҳо гуфт: «Эй бехирадон, ки барои бовар кардан ба гуфтаҳои пайғамбарон дили дерфаҳм доред! ²⁶ Оё лозим набуд, ки Масеҳ ин ранҷоро аз сар гузаронда, ба ҷалоли Худ расад?» ²⁷ Сипас аз Мусо ва аз ҳамаи пайғамбарон сар карда, он чиро, ки дар тамоми Китоб дар бораи Ў гуфта шудааст, ба онҳо фаҳмонда дод.

²⁸ Онҳо ба деҳае ки сӯяш мерафтанд, наздик омаданд, ва Исо чунин вонамуд кард, ки мехоҳад роҳашро давом диҳад. ²⁹ Вале онҳо Ўро нигоҳ дошта, гуфтанд: «Бо мо мон, чунки шом наздик аст, ва рӯз ба поён мерасад». Пас Ў даромад, то бо онҳо монад. ³⁰ Ҳангоме ки Ў бо онҳо назди дастархон нишаст, нонро гирифта, баракат дод ва пора карда, ба онҳо дод. ³¹ Он гоҳ чашмони онҳо кушода шуданд, ва Ўро шинохтанд; вале Ў аз назарашон нопадид шуд. ³² Онҳо ба якдигар гуфтанд: «Оё дил дар даруни мо наметопид, ҳангоме ки Ў дар роҳ ба мо сухан меронд ва Китобро ба мо мефаҳмонд?»

³³ Ҳамон соат бархеста, ба Уршалим баргаштанд ва он ёздаҳро ёфтанд, ки бо рафиқони худ ҷамъ шуда, ³⁴ мегуфтанд, ки Худованд ҳақиқатан бархестааст ва ба Шимъун падидор шудааст. ³⁵ Сипас онҳо низ нақл карданд, ки дар роҳ ҷӣ рӯй дод, ва ҷӣ гуна Исоро ҳангоми пора кардани нон шинохтанд.

Зоҳир шудани Исо ба шогирдон

³⁶ Ҳангоме ки онҳо дар ин бора гап мезаданд, Худи Исо дар миёни онҳо истода, ба онҳо гуфт: «Салом ба шумо». ³⁷ Онҳо ба гарсу бим афтада, гумон карданд, ки рӯхе мебинанд. ³⁸ Лекин Ў ба онҳо гуфт: «Чаро ҳаросон шудед? Аз ҷӣ сабаб дар дили шумо чунин

фикрҳо пайдо мешаванд? ³⁹ Ба дастҳои Ман ва ба пойҳои Ман нигоҳ кунед: ин Худи Ман ҳастам. Ба Ман даст расонед ва бинед; рӯҳ гӯшт ва устухон надорад, чунон ки дар Ман мебинед, ки до-рам». ⁴⁰ Инро гуфта, дастҳо ва пойҳои Худро ба онҳо нишон дод. ⁴¹ Чун онҳо аз шодӣ ҳанӯз бовар намекарданд ва ҳайрон буданд, Ё ба онҳо гуфт: «Оё чизи хӯрдание дар ин ҷо доред?» ⁴² Пеши Ё як порча моҳии бирён ва андак асали мумдор монданд. ⁴³ Ё гирифта, дар пеши назари онҳо хӯрд.

⁴⁴ Он гоҳ ба онҳо гуфт: «Ин аст он чизе ки, чун бо шумо будам, ба шумо мегуфтам, ки ҳар он чи дар Тавроти Мусо ва дар китобҳои пайғамбарон ва Забур дар бораи Ман навишта шудааст, бояд ба амал ояд». ⁴⁵ Он гоҳ зеҳни онҳоро равшан кард, то ки Китобро фаҳманд. ⁴⁶ Ба онҳо гуфт: «Чунин навишта шудааст, ва чунин лозим буд, ки Масеҳ азоб кашад ва дар рӯзи сеюм аз мурдагон бархезад, ⁴⁷ ва ба номи Ё, аз Уршалим сар карда, дар миёни ҳамаи халқҳо тавба ва бахшоиши гуноҳҳо мавъиза карда шавад. ⁴⁸ Шумо шоҳидони ин ҳастед. ⁴⁹ Ман ваъдаи Падари Худро бар шумо раво-на мекунам; пас, шумо дар шаҳри Уршалим монед, то он гоҳе ки бо қуввате аз олами боло ораста шавед».

Боло шудани Исо

⁵⁰ Сипас онҳоро берун оварда, то Байт-Анё бурд ва дастҳои Худро бардошта, онҳоро баракат дод. ⁵¹ Ва ҳангоме ки онҳоро ба-ракат меод, аз онҳо ҷудо шуда, ба осмон боло бурда шуд. ⁵² Онҳо ба Ё сачда намуда, бо шодии бузурге ба Уршалим баргаштанд, ⁵³ ва ҳамеша дар ибодатгоҳ буда, Худоро ситоиш мекарданд ва мубо-рак мехонданд. Омин.

ИНҶИЛИ ЮҲАННО

Хизмати Писари Худо (1-12)

Писари Худо бо шогирдонаш (13-17)

Марғу растохези Писари Худо (18-21)

Ҷисм гардидани Калом

1 Дар ибтидо Калом* буд, ва Калом бо Худо буд, ва Калом Худо буд. ²Он дар ибтидо бо Худо буд. ³Ҳама чиз ба воситаи Ӯ ба вучуд омад, ва ҳар он чи вучуд ёфт, бе Ӯ вучуд наёфт. ⁴Дар Ӯ ҳаёт буд, ва ҳаёт нури одамиён буд. ⁵Нур дар торикӣ медурахшад, ва торикӣ онро дарнаёфт.

⁶Шахсе аз ҷониби Худо фиристода шуд; номаш Яҳё буд. ⁷Вай барои шаҳодат омад, ки бар Нур шаҳодат диҳад, то ҳама ба воситаи вай имон оваранд. ⁸Вай он Нур набуд, балки бояд бар Нур шаҳодат меод. ⁹Он Нури ҳақиқӣ, ки ҳар одамро пурнур мегардонад, ба ҷаҳон омаданӣ буд. ¹⁰Ӯ дар ҷаҳон буд, ва ҷаҳон ба воситаи Ӯ ба вучуд омад, ва ҷаҳон Ӯро нашинохт. ¹¹Ӯ ба мулки Худ омад, ва қавмаш Ӯро қабул накарданд. ¹²Лекин ба онҳое ки Ӯро қабул карданд ва ба номи Ӯ имон оварданд, ҳақ дод, ки фарзандони Худо гарданд, ¹³ки на аз хун, на аз хоҳиши ҷисм, на аз хоҳиши марде, балки аз Худо таваллуд ёфтаанд.

¹⁴Калом ҷисм гардид ва дар миёни мо сокин шуд, пур аз файз ва ростӣ. Мо ҷалоли Ӯро дидем, ки ҷалоли Писари яғонаи Падар аст. ¹⁵Яҳё бар Ӯ шаҳодат дод, ва нидо карда, мегуфт: «Ин аст он ки дар бораи Ӯ гуфтам: “Он ки пас аз ман меояд, аз ман бузургтар аст, зеро пеш аз ман будааст”». ¹⁶Аз пуррагии Ӯ ҳамаи мо баҳраманд шудем, файз аз пайи файз. ¹⁷Чунки шариат ба воситаи Мусо дода шуд, аммо файз ва ростӣ ба воситаи Исои Масеҳ омад. ¹⁸Худоро ҳаргиз касе надидааст. Писари яғонае ки дар оғӯши Падар аст, Ӯро шиносонд.

Шаҳодати Яҳёи Таъмиддиханда

¹⁹ Ин аст шаҳодати Яҳё ҳангоме ки яҳудиён аз Уршалим коҳинон ва левизодагонро фиристоданд, то аз вай пурсанд, ки «ту кистӣ?»
²⁰ Вай иқрор кард ва инкор накард, балки эътироф намуд: «Ман Масеҳ нестам». ²¹ Аз вай пурсиданд: «Пас кистӣ? Оё Илёс ҳастӣ?»
 Гуфт: «Не». Пурсиданд: «Оё он пайғамбар* ҳастӣ?» Ҷавоб дод: «Не». ²² Он гоҳ ба вай гуфтанд: «Пас кистӣ? Мо бояд ба он касоне ки моро фиристодаанд, ҷавоб диҳем. Дар бораи худ чӣ мегӯӣ?»
²³ Гуфт: «Ман “овози фарёдкунандае дар биёбонам, ки мегӯяд: роҳи Худовандро ҳамвор кунед”, чунон ки Ишаъеи пайғамбар гуфтааст*». ²⁴ Баъзе аз он фиристодагон, ки аз фарисиён буданд, ²⁵ аз вай пурсиданд: «Агар ту на Масеҳ ҳастӣ, на Илёс ва на он пайғамбар, пас барои чӣ таъмид медиҳӣ?» ²⁶ Яҳё дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ман бо об таъмид медиҳам; лекин дар миёни шумо Касе истодааст, ки шумо Ёро намешиносед. ²⁷ Ё он аст, ки пас аз ман меояд, аммо бар ман бартарӣ дорад. Ман сазовори он нестам, ки банди пойафзоли Ёро кушоям». ²⁸ Ин дар Байт-Абора, ки он тарафи Урдун аст, дар ҷое ки Яҳё таъмид меод, рӯй дод.
²⁹ Фардои он, Яҳё Исоро дид, ки ба сӯи вай меояд, ва гуфт: «Инак Барраи Худо, ки гуноҳи ҷаҳонро мебардорад. ³⁰ Ин аст Он ки ман дар бораи Ё гуфтам: “Пас аз ман марде меояд, ки бар ман бартарӣ дорад, зеро пеш аз ман будааст”. ³¹ Ман Ёро намешинохтам; лекин барои он ки Ё ба Исроил ошкор гардад, омадам ва бо об таъмид меодам». ³² Пас Яҳё шаҳодат дода, гуфт: «Ман Рӯхро дидам, ки чун кабӯтаре аз осмон фуруд омада, бар Ё қарор гирифт. ³³ Ман Ёро намешинохтам; лекин Он ки маро фиристод, то бо об таъмид диҳам, ба ман гуфт: “Бар Касе бинӣ, ки Рӯх фуруд омада, бар Ё қарор гирифт, Ё Ҳамон аст, ки бо Рӯхулқудс таъмид медиҳад”. ³⁴ Ман дида, шаҳодат додам, ки Ё Писари Худост».

Шогирдони аввалин

³⁵ Фардои он, боз Яҳё бо ду шогирди худ истода буд. ³⁶ Чун дид, ки Исо аз он ҷо мегузарад, гуфт: «Инак Барраи Худо». ³⁷ Он ду

1:21 Он пайғамбар — пайғамбари ваъдашуда дар Такрори Шариат 18:18.

1:23 Ишаъе 40:3.

шогирд суханони вайро шунида, аз пайи Исо равона шуданд. ³⁸ Исо ба ақиб нигоҳ карда, дид, ки онҳо меоянд, ва гуфт: «Чӣ ме-хоҳед?» Ба Ё гуфтанд: «Раббӣ (ки тарҷумааш “Эй Устод” аст), дар кучо истиқомат дорӣ?» ³⁹ Ё ба онҳо гуфт: «Биед ва бинед». Онҳо омаданд ва диданд, ки дар кучо истиқомат дорад, ва он рӯз назди Ё монданд. Тақрибан соат даҳ буд*.

⁴⁰ Яке аз он ду нафар, ки суханони Яҳёро шунида, аз пайи Исо омада буданд, Андриёс, бародари Шимъуни Петрус буд. ⁴¹ Ин шахс аввал бародари худ Шимъунро ёфта, ба вай гуфт: «Мо Масехро (ки тарҷумааш “масхшуда” аст) ёфтем». ⁴² Вайро назди Исо овард. Исо ба вай нигариста, гуфт: «Ту Шимъун, писари Юнус ҳастӣ; акнун номат Кифо мешавад (ки тарҷумааш “Петрус” аст)».

⁴³ Фардои он, Исо хост ба Ҷалил равад, ва Филиппусро ёфта, ба вай гуфт: «Аз пайи Ман биё». ⁴⁴ Филиппус аз Байт-Сайдо, аз шаҳри Андриёс ва Петрус буд. ⁴⁵ Филиппус Натанъилро ёфта, ба вай гуфт: «Он Касеро, ки дар бораи Ё Мусо дар Таврот ва пайғамбарон навиштаанд, ёфтаем. Ё Исо, писари Юсуф, аз Носира аст». ⁴⁶ Вале Натанъил ба вай гуфт: «Оё аз Носира чизи некӯе буда метавонад?» Филиппус ба вай гуфт: «Биё ва бин». ⁴⁷ Исо чун дид, ки Натанъил сӯи Ё меояд, дар бораи вай гуфт: «Инак исроилии ҳақиқӣ, ки дар вай фиребе нест». ⁴⁸ Натанъил ба Ё гуфт: «Маро аз кучо мешиносӣ?» Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Пеш аз он ки Филиппус туро даъват кунад, ҳангоме ки зери дарахти анҷир будӣ, Ман туро дидам». ⁴⁹ Натанъил дар ҷавоби Ё гуфт: «Эй Устод! Ту Писари Худой, Ту Подшоҳи Исроил ҳастӣ». ⁵⁰ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Оё азбаски ба ту гуфтам, ки туро зери дарахти анҷир дидам, имон меоварӣ? Чизҳои бузургтар аз ин хоҳӣ дид». ⁵¹ Сипас ба вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: минбаъд осмонро кушода ва фариштаҳои Худоро, ки пеши Писари Одам болову поён мераванд, мебинед».

1:39 Соат даҳ буд — Соат 10-и саҳар буд; эҳтимол, Юҳанно мувофиқи ҳисоби румиён мешуморид.

Базми арӯсӣ дар Қоно

2 Дар рӯзи сеюм дар Қонои Чалил базми арӯсӣ буд, ва модари Исо дар он ҷо буд. ² Исо ва шогирдонашро низ ба базм даъват карда буданд. ³ Чун май камӣ кард, модари Исо ба Ӯ гуфт: «Май надоранд». ⁴ Исо ба вай гуфт: «Бо Ман чӣ кор дорӣ, эй зан? Соати Ман ҳанӯз нарасидааст». ⁵ Модараш ба хизматгузoron гуфт: «Ҳар чи Ӯ ба шумо гӯяд, ба ҷо оваред».

⁶ Дар он ҷо, мувофиқи расми покшавии яҳудиён, шаш хуми сангин истода буд, ки ғунҷоиши ҳар яке ду ё се андоза* буд. ⁷ Исо ба хизматгузoron гуфт: «Зарфҳоро аз об пур кунед». Онҳоро лабрез карданд. ⁸ Сипас ба онҳо гуфт: «Акнун каме гирифта, ба сардори базм баред». Онҳо бурданд. ⁹ Сардор оби ба май табдил-ёфтгаро чашид. Ӯ надонист, ки аз кучост, зеро танҳо хизматгузороне ки обро кашида буданд, медонистанд. Пас сардор домодро ҷег зада, ¹⁰ ба вай гуфт: «Ҳар кас аввал майи хубро медиҳад, ва чун маст шуданд, бадашро меоварад, лекин ту майи хубро то ҳол нигоҳ доштаӣ».

¹¹ Ин саршавии муъҷизаҳое буд, ки Исо дар Қонои Чалил нишон дода, ҷалоли Худро аён кард, ва шогирдонаш ба Ӯ имон оварданд. ¹² Пас аз он Ӯ бо модараш, бародаронаш ва шогирдонаш ба Кафарнаҳум омаданд, ва дар он ҷо рӯзҳои каме монданд.

Пок кардани ибодатгоҳ

¹³ Чун иди Песаҳи яҳудиён наздик буд, Исо ба Уршалим рафт. ¹⁴ Дар ибодатгоҳ дид, ки фурушандагони гову гӯсфанду кабӯтар ва саррофон нишастаанд. ¹⁵ Пас тозиёнае аз арғамчин сохта, ҳамаро бо гову гӯсфандон аз ибодатгоҳ берун ронд, ва тангаҳои саррофонро пош дода, мизҳашонро чаппа кард; ¹⁶ ва ба кафтарфурушон гуфт: «Инҳоро аз ин ҷо гирифта баред ва хонаи Падари Маро хонаи савдогарӣ насозед». ¹⁷ Он гоҳ шогирдони Ӯ ба хотир оварданд, ки навишта шудааст: “Рашки хонаи Ту Маро хӯрдааст”.*

¹⁸ Пас яҳудиён ба Ӯ рӯ оварда, гуфтанд: «Ба мо чӣ аломате нишон медиҳӣ, ки ҳуқуқи инро дорӣ?» ¹⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт:

2:6 Андоза — дар асли юнонӣ: “метритес”; як метритес тақрибан 39 литр буд.

2:17 Забур 69:10.

«Ин ибодатхонаро вайрон кунед, ва дар се рӯз Ман онро барпо мекунам». ²⁰ Яҳудиён гуфтанд: «Ин ибодатхонаро дар чилу шаш сол сохтаанд, ва Ту онро дар се рӯз барпо мекуни?» ²¹ Лекин Ӯ дар бораи ибодатхонаи бадани Худ сухан мегуфт. ²² Ҳангоме ки Ӯ аз мурдагон бархест, шогирдонаш ба хотир оварданд, ки Ӯ инро гуфта буд, ва ба Китоб ва ба сухане ки Исо гуфта буд, бовар карданд.

²³ Ҳангоме ки дар иди Песаҳ дар Уршалим буд, бисёр касон муъҷизаҳоеро, ки Ӯ нишон медод, дида, ба номи Ӯ имон оварданд. ²⁴ Лекин Исо Худ ба онҳо боварӣ надошт, чунки ҳамаро мешинохт, ²⁵ ва эҳтиёҷ надошт, ки касе дар бораи инсон гувоҳӣ диҳад, зеро он чи дар инсон аст, Худ медонист.

Исо ва Никӯдимус

З Дар байни фарисиён шахсе ки Никӯдимус ном дошт, сардори яҳудиён буд. ² Вай шабона назди Исо омада, гуфт: «Эй Устод! Мо медонем, ки Ту Устоде ҳастӣ, ки аз ҷониби Худо омадаӣ. Зеро муъҷизаҳоеро, ки Ту нишон медихӣ, ҳеҷ кас нишон дода наметавонад, магар ин ки Худо бо вай бошад». ³ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз нав* таваллуд наёбад, Подшоҳии Худоро дида наметавонад». ⁴ Никӯдимус ба Ӯ гуфт: «Одами пир чӣ гуна таваллуд ёфта метавонад? Оё боз ба шиками модараш баргашта, таваллуд ёфта метавонад?» ⁵ Исо ҷавоб дод: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: кас агар аз об ва Рӯҳ таваллуд наёбад, ба Подшоҳии Худо даромада наметавонад. ⁶ Он чи аз ҷисм таваллуд меёбад, ҷисм аст, ва он чи аз Рӯҳ таваллуд меёбад, рӯҳ аст. ⁷ Аз он чи ба ту гуфтам, ҳайрон нашав. Бояд шумо аз нав таваллуд ёбед. ⁸ Бод ҳар ҷо ки хоҳад, мевазад. Ту овози онро мешунавӣ, лекин намедонӣ, ки аз куҷо меояд ва ба куҷо меравад. Чунин аст ҳар кӣ аз Рӯҳ таваллуд ёфта бошад».

⁹ Никӯдимус дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Чӣ гуна чунин шуда метавонад?» ¹⁰ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ту ки як устоди Исроил ҳастӣ, инро намедонӣ? ¹¹ Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: Мо аз он чи медонем, сухан мегӯем ва бар он чи дидаем, шаҳодат медиҳем,

3:3 Аз нав — ё: аз олами боло.

лекин шумо шаҳодати Моро қабул намекунед. ¹² Ҳангоме ки ба шумо аз чизҳои заминӣ сухан гуфтам, бовар накардед, пас ҳар гоҳ аз чизҳои осмонӣ сухан ронам, чӣ гуна бовар мекунед? ¹³ Ҳеч кас ба осмон боло нарафтааст, магар танҳо Он ки аз осмон фуруд омадааст, яъне Писари Одам, ки дар осмон аст. ¹⁴ Чунон ки Мусо дар биёбон морро боло бардошт, Писари Одам низ бояд ончунон боло бурда шавад, ¹⁵ то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти абадӣ ёбад. ¹⁶ Зеро Худо ҷаҳонро чунон дӯст дошт, ки Писари ягонаи Худо дод, то ҳар кӣ ба Ӯ имон оварад, ҳалок нашавад, балки ҳаёти абадӣ ёбад. ¹⁷ Зеро Худо Писари Худо ба ҷаҳон барои он нафиристонд, ки бар ҷаҳон доварӣ кунад, балки барои он ки ҷаҳон ба воситаи Ӯ наҷот ёбад. ¹⁸ Ҳар кӣ ба Ӯ имон дорад, маҳкум намешавад; лекин ҳар кӣ имон надорад, аллақай маҳкум шудааст, чунки ба номи Писари ягонаи Худо имон наовардааст. ¹⁹ Ва ҳукми ин аст, ки нур ба ҷаҳон омад; вале одамон торикиро бештар аз рӯшноӣ дӯст доштанд, чунки корҳои онҳо бад аст. ²⁰ Зеро ҳар кӣ кори бад мекунад, аз рӯшноӣ нафрат дорад ва пеши рӯшноӣ намеояд, то корҳоиаш фош нашаванд. ²¹ Лекин ҳар кӣ росткор аст, пеши рӯшноӣ меояд, то ошкор шавад, ки корҳоиаш дар Худо карда шудаанд».

Шаҳодати дигари Яҳё

²² Пас аз он Исо бо шогирдонаш ба сарзамини Яҳудия омад ва дар он ҷо бо онҳо монда, таъмид меод. ²³ Яҳё низ дар Энун, ки дар наздикии Шалим аст, таъмид меод, чунки дар он ҷо об бисёр буд; ва мардум омада, таъмид мегирифтанд. ²⁴ Зеро Яҳё ханӯз ба зиндон партофта нашуда буд.

²⁵ Боре байни шогирдони Яҳё ва як яҳудӣ оид ба расми покшавӣ баҳс шуд. ²⁶ Пас назди Яҳё омада, ба вай гуфтанд: «Эй устод! Он Касе ки дар он тарафи Ӯрдун бо ту буд, ва ту дар бораи Ӯ шаҳодат дода будӣ, акнун таъмид медиҳад, ва ҳама назди Ӯ меоянд». ²⁷ Яҳё дар ҷавоб гуфт: «Кас чизе ба даст оварад наметавонад, магар ин ки аз осмон ба вай дода шавад. ²⁸ Шумо худ шохид ҳастед, ки гуфтам: “Ман Масеҳ нестам, балки фақат пешопеши Ӯ фиристонда шудаам”. ²⁹ Касе ки арӯс дорад, домод аст; аммо дӯсти домод,

ки истода, ба овози вай гӯш медихад, аз шунидани овози домод бисёр шод мегардад. Ҳамин шодии ман акнун комил шудааст. ³⁰ Ӯ бояд бузург шавад, ва ман — хурд.

³¹ Он ки аз боло меояд, бартар аз ҳама аст; он ки аз замин аст, заминӣ аст ва чун заминӣ сухан мегӯяд. Он ки аз осмон меояд, бартар аз ҳама аст. ³² Ӯ бар он чӣ дидааст ва шундааст, шаҳодат медихад, вале ҳеч кас шаҳодати Ӯро қабул намекунад. ³³ Касе ки шаҳодати Ӯро қабул кард, тасдиқ кардааст, ки Худо ҳақ аст. ³⁴ Зеро Он ки Худо Ӯро фиристод, суханони Худоро мегӯяд; чунки Худо Рӯхро ба андоза намедихад. ³⁵ Падар Писарро дӯст медорад ва ҳама чизро ба дасти Ӯ додааст. ³⁶ Касе ки ба Писар имон дорад, ҳаёти абадӣ дорад. Касе ки ба Писар имон надорад, ҳаёт намебинад, балки хашми Худо бар вай мемонад».

Исо ва зани сомарӣ

4 Чун Худованд дарёфт, ки фарисиён шундаанд, ки Ӯ беш аз Яҳё шогирдон пайдо мекунад ва таъмид медихад, ² гарчанде ки на Худи Исо, балки шогирдонаш таъмид медоданд, ³ Яҳудияро тарк карда, ба Ҷалил рафт. ⁴ Ва Ӯро лозим буд аз Сомара гузашта равад. ⁵ Пас ба яке аз шаҳрҳои Сомара омад, ки Сухар ном дошта, дар наздикии қитъаи замин буд, ки Яъқуб ба писари худ Юсуф дода буд. ⁶ Дар он ҷо чоҳи Яъқуб буд; ва Исо аз сафар монда шуда, бар сари он чоҳ нишаст. Тақрибан соат шаш буд*. ⁷ Зане аз сомариён барои об кашидан омад. Исо ба вай гуфт: «Ба Ман об деҳ». ⁸ Зеро шогирдонаш барои харидани хӯрок ба шаҳр рафта буданд. ⁹ Зани сомарӣ ба Ӯ гуфт: «Чӣ гуна Ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, аз ман об мехоҳӣ, дар ҳоле ки ман зани сомариам?» Зеро яҳудиён бо сомариён рафтуомад надоранд.

¹⁰ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Агар атои Худоро медонистӣ, ва кист, ки ба ту мегӯяд: “Ба Ман об деҳ”, пас худ аз Ӯ хоҳиш мекардӣ, ва Ӯ ба ту оби ҳаёт медод». ¹¹ Зан ба Ӯ гуфт: «Эй Хоҷа! Ту зарфе надорӣ, ки об кашӣ, ва чоҳ чуқур аст, пас, аз кучо оби ҳаёт дорӣ?

4:6 Соат шаш буд — Соат 6-и саҳар ё 6-и бегоҳ буд; эҳтимол, Юҳанно мувофиқи ҳисоби румиён мешуморид.

¹²Магар Ту аз падари мо Яъқуб бузургтар ҳастӣ, ки ин чоҳро ба мо дод, ва худаш ва фарзандонаш ва чорвояш аз он менӯшиданд?»

¹³Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ҳар кӣ аз ин об нӯшад, боз ташна мемонад. ¹⁴Лекин ҳар кӣ аз обе ки Ман ба вай медиҳам, нӯшад, то абад ташна наемонад, балки обе ки Ман ба вай медиҳам, дар вай чашмаи обе мегардад, ки то ҳаёти абадӣ мечӯшад».

¹⁵Зан ба Ё гуфт: «Эй Хоҷа! Ба ман аз он об деҳ, то дигар ташна намонам ва ба ин ҷо барои об кашидан наоям». ¹⁶Исо ба вай гуфт: «Рав, ва шавҳаратро ҷеғ зан, ва ба ин ҷо биё». ¹⁷Зан дар ҷавоб гуфт: «Ман шавҳар надорам». Исо ба вай гуфт: «Ту рост гуфтӣ, ки шавҳар надорӣ; ¹⁸зеро панҷ шавҳар доштӣ, ва касе ки акнун дорӣ, шавҳари ту нест. Он чи гуфтӣ, рост аст». ¹⁹Зан ба Ё гуфт: «Эй Хоҷа! Мебинам, ки Ту пайғамбар ҳастӣ. ²⁰Падарони мо дар болои ин кӯҳ* парастииш мекарданд, вале шумо мегӯед, ки ҷое ки дар он бояд парастииш кард, дар Уршалим мебошад». ²¹Исо ба вай гуфт: «Эй зан! Ба Ман бовар кун, соате мерасад, ки на дар болои ин кӯҳ Падарро парастииш мекунад, ва на дар Уршалим. ²²Шумо он чиро, ки намедонед, парастииш мекунад, вале мо он чиро, ки медонем, парастииш мекунем, зеро наҷот аз яҳудиён аст. ²³Лекин соате мерасад, ва акнун расидааст, ки парастандагони ҳақиқӣ Падарро дар рӯҳ ва ростӣ парастииш мекунанд, зеро Падар ҷӯи ин гуна парастандагони Худ аст. ²⁴Худо рӯҳ аст, ва онҳое ки Ёро парастииш мекунанд, бояд дар рӯҳ ва ростӣ парастииш кунанд».

²⁵Зан ба Ё гуфт: «Медонам, ки Масеҳ, яъне Масҳшуда, меояд; чун Ё ояд, аз ҳар чиз ба мо хабар медиҳад». ²⁶Исо ба вай гуфт: «Ман, ки ба ту сухан мегӯям, Ҳамонам».

²⁷Ҳамин вақт шогирдонаш омада, ҳайрон шуданд, ки Ё бо зане гуфтугӯ мекунад. Лекин ҳеҷ кас нагуфт: «Чӣ мехоҳӣ?» ё «Барои чӣ ба вай сухан мегӯӣ?» ²⁸Зан кӯзаи худро монда, ба шаҳр рафт ва ба одамон гуфт: ²⁹«Биёед ва Касеро бинед, ки ҳар он чи кардаам, ба ман гуфт. Оё Ё Масеҳ нест?» ³⁰Онҳо аз шаҳр берун шуда, назди Исо меомаданд.

Дарав

³¹ Дар ин миён шогирдон аз Ў илтимос карда, гуфтанд: «Эй Устод! Хӯр!» ³² Ба онҳо гуфт: «Ман ғизое барои хӯрдан дорам, ки шумо онро намедонед». ³³ Шогирдон ба якдигар гуфтанд: «Магар касе ба Ў хӯрдани овардааст?» ³⁴ Исо ба онҳо гуфт: «Ғизои Ман ин аст, ки хости Фиристандаи Худро ба ҷо оварам ва кори Ўро ба анҷом расонам. ³⁵ Оё шумо намегӯед, ки боз чор моҳ мондааст, ва дарав фаро мерасад? Инак, Ман ба шумо мегӯям: ба атроф нигоҳ карда, киштзорро бинед, ки барои дарав сафед шудааст. ³⁶ Даравгар музди худро мегирад ва маҳсулери барои ҳаёти абадӣ ҷамъ мекунад, то қоранда ва даравгар бо ҳам шодӣ кунанд. ³⁷ Дар ин ҷо гуфтае дуруст аст, ки “яке мекорад ва дигаре дарав мекунад”. ³⁸ Ман шуморо барои даравидани маҳсуле фиристодаам, ки барои он шумо меҳнат накардаед. Дигарон меҳнат кардаанд, ва шумо дар меҳнати онҳо дохил шудаед».

³⁹ Пас аз рӯи сухани он зан, ки шаҳодат дода буд: «Ҳар он чи кардаам, Ў ба ман гуфт», аз он шахр бисёр сомариён ба Исо имон оварданд. ⁴⁰ Бинобар ин, чун сомариён пеши Исо омаданд, аз Ў хоҳиш карданд, ки назди онҳо монад. Пас Ў ду рӯз дар он ҷо монд. ⁴¹ Ва боз бисёре аз рӯи сухани Ў имон оварданд. ⁴² Ба он зан гуфтанд: «Пас аз ин имони мо аз рӯи сухани ту нест, зеро худ шумидем ва донистем, ки Ў ба ростӣ Масеҳ ва Наҷотдиҳандаи ҷаҳон аст».

Шифо ёфтани писари дарборӣ

⁴³ Пас аз он ду рӯз Исо аз он ҷо берун омада, ба Ҷалил равона шуд. ⁴⁴ Худи Ў гувоҳӣ додааст, ки пайғамбар дар ватани худ беқадр аст. ⁴⁵ Аммо, чун Ў ба Ҷалил омад, аҳли Ҷалил Ўро қабул карданд, зеро онҳо низ ба ид дар Уршалим рафта буданд ва ҳар он чи дар ид карда буд, дида буданд.

⁴⁶ Исо бори дигар ба Қонои Ҷалил омад, ки дар он ҷо обро май гардонда буд. Шахсе аз дарбориён дар он ҷо буд, ки писараш дар Кафарнаҳум бемор буд. ⁴⁷ Чун шумид, ки Исо аз Яҳудия ба Ҷалил омадааст, назди Ў рафта илтимос кард, ки омада писарашро шифо диҳад, зеро вай дар дами марг буд. ⁴⁸ Исо ба вай гуфт: «Агар аломатҳо ва муъҷизаҳо набинед, имон намеоваред». ⁴⁹ Дарборӣ ба

Ў гуфт: «Эй Хоҷа! Пеш аз он ки фарзандам мурад, биё». ⁵⁰ Исо ба вай гуфт: «Рав, писарат зинда аст».

Он шахс ба сухане ки Исо гуфт, бовар карда, равона шуд. ⁵¹ Ҳангоме ки мерафт, ғуломонаш вайро пешвоз гирифтанд, ва хабар доданд: «Бачаат зинда аст». ⁵² Аз онҳо пурсид: «Дар кадом соат аҳволаш беҳтар шуд?» Ба вай гуфтанд: «Дирӯз дар соати ҳафт таб вайро тарк кард». ⁵³ Падар донист, ки ин ҳамон соате буд, ки Исо ба вай гуфт: «Писарат зинда аст». Пас худаш ва тамоми аҳли хонааш имон оварданд. ⁵⁴ Ин муъҷизаи дуюм буд, ки Исо пас аз омаданаш аз Яҳудия ба Ҷалил нишон дод.

Шифо ёфтани бемор назди ҳавзи Байт-Ҳасдо

5 Пас аз он яҳудиёро иде буд, ва Исо ба Уршалим омад. ² Дар Уршалим дар назди дарвозаи Меш ҳавзе ҳаст, ки ба ибрий Байт-Ҳасдо мегӯянд, ва он панҷ айвон дорад. ³ Дар он ҷо шумораи зиёди беморон, кӯрон, лангон ва шалон хобида, мунтазири ҳаракати об буданд. ⁴ Зеро фариштае гоҳ-гоҳ ба ҳавз фуромада, обро ҳаракат меод, ва ҳар кӣ пас аз ҳаракати об аввал ба ҳавз дарояд, аз ҳар беморие ки дошт, шифо меёфт. ⁵ Касе дар он ҷо буд, ки сию ҳашт сол гирифтори беморӣ буд. ⁶ Чун Исо вайро хобида дид ва донист, ки муддати дарозе бемор аст, ба вай гуфт: «Оё мехоҳӣ шифо ёбӣ?» ⁷ Бемор ҷавоб дод: «Эй Хоҷа! Касе надорам, ки чун об ба ҳаракат ояд, маро ба ҳавз партояд. Пеш аз он ки ман оям, дигаре ба ҳавз мефарояд». ⁸ Исо ба вай гуфт: «Бархез, бистаратро бардор ва рав». ⁹ Ҳамон дам бемор шифо ёфт ва бистарашро бардошта, ба роҳ даромад. Он рӯз рӯзи шанбе буд.

¹⁰ Яҳудиён ба касе ки шифо ёфта буд, гуфтанд: «Имрӯз шанбе аст, ва раво нест, ки бистари худро бардорӣ». ¹¹ Вай дар ҷавоби онҳо гуфт: «Он Кас, ки маро шифо дод, ба ман гуфт: “Бистаратро бардор ва рав”». ¹² Аз вай пурсиданд: «Кист он Кас, ки ба ту гуфт: “Бистаратро бардор ва рав”?» ¹³ Лекин он ки шифо ёфта буд, намендонист, ки Ӯ кист; зеро он ҷо мардуми бисёре буданд, ва Исо дар байнашон нопадид шуда рафт.

¹⁴ Пас аз он Исо вайро дар ибодатгоҳ ёфта, гуфт: «Инак, шифо ёфтаӣ; дигар гуноҳе нақун, то ба ҳоли бадгаре дучор нашавӣ».

¹⁵ Он шахс рафта, ба яҳудиён хабар дод, ки шифодиҳандаи вай Исо аст. ¹⁶ Аз ин сабаб яҳудиён Исоро таъқиб мекарданд ва Ёро мехостанд кушанд, чунки ин корро дар рӯзи шанбе карда буд. ¹⁷ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Падари Ман то кунун кор мекунад, ва Ман низ кор мекунам». ¹⁸ Аз ин сабаб бештар қасд карданд, ки Ёро кушанд, зеро на танҳо шанберо риоя намекард, балки Худоро низ Падари Худ гуфта, Худро бо Худо баробар медонист.

Писари Худо будани Исо

¹⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Писар аз Худ чизе ба амал оварда наметавонад, магар он чи бинад, ки Падар ба амал меоварад. Он чи Падар мекунад, Писар низ мекунад. ²⁰ Зеро Падар Писарро дӯст медорад ва ҳар он чи Худ мекунад, ба Писар нишон медиҳад; ва корҳои бузургтар аз ин ҳам ба Ё нишон медиҳад, то шумо ҳайрон шавед. ²¹ Зеро, чунон ки Падар мурдагонро бармехезонад ва зинда мегардонад, Писар низ ҳар киро хоҳад, зинда мегардонад. ²² Ва Падар ҳеҷ касро доварӣ намекунад, балки тамоми довариро ба Писар супурдааст, ²³ то ҳама Писарро эҳтиром кунанд, ончунон ки Падарро эҳтиром мекунанд. Касе ки Писарро эҳтиром накунад, Падарро, ки Фиристандаи Ёст, эҳтиром накардааст.

²⁴ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ сухани Маро шунавад ва ба Фиристандаи Ман имон оварад, ҳаёти абадӣ дорад ва ба доварӣ намеояд, балки аз марг ба ҳаёт гузаштааст. ²⁵ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: соате мерасад, ва акнун расидааст, ки мурдагон овози Писари Худоро мешунаванд, ва ҳар кӣ шунавад, зинда мегардад. ²⁶ Зеро, чунон ки Падар дар Худ ҳаёт дорад, ба Писар низ ато кардааст, ки дар Худ ҳаёт дошта бошад; ²⁷ ва ба Ё қудрат додааст, ки доварӣ кунад, зеро Ё Писари Одам аст. ²⁸ Аз ин ҳайрон нашавед, зеро соате мерасад, ки ҳамаи онҳое ки дар гӯр мебошанд, овози Ёро мешунаванд, ²⁹ ва берун меоянд — некӯкорон барои растохези ҳаёт ва бадкорон барои растохези доварӣ. ³⁰ Ман аз Худ чизе ба амал оварда наметавонам. Ончунон ки мешунавам, доварӣ мекунам, ва довари Ман одилона аст, зеро на ҷӯи хости Худ, балки ҷӯи хости Падаре ҳастам, ки маро фиристодааст.

³¹ Агар Ман бар Худ шаҳодат диҳам, шаҳодати Ман эътибор на-
дорад. ³² Дигаре ҳаст, ки бар Ман шаҳодат медиҳад, ва Ман ме-
донам, ки шаҳодате ки вай бар Ман медиҳад, рост аст. ³³ Шумо назди
Яҳё фиристодед; вай ба ростӣ шаҳодат дод. ³⁴ Аммо Ман шаҳодати
одамро қабул намекунам, вале ин суханонро мегӯям, то шумо на-
ҷот ёбед. ³⁵ Вай чароғе буд, ки месӯхт ва медурахшид; ва шумо
хостед, ки соате дар рӯшноии вай шодӣ кунед.

³⁶ Лекин Ман шаҳодате дорам, ки аз шаҳодати Яҳё бузургтар
аст. Корҳое ки Падар ба Ман супурдааст, то анҷом диҳам, яъне
ин корҳое ки Ман мекунам, дар бораи Ман шаҳодат медиҳанд, ки
Падар Маро фиристодааст. ³⁷ Ва Худи Падар, ки Маро фиристод,
дар бораи Ман шаҳодат додааст. Шумо ҳаргиз на овози Ёро шу-
нидаед ва на сурати Ёро дидаед, ³⁸ ва каломи Ё дар дилҳои шумо
ҷой надорад, чунки шумо ба Он ки Ё фиристодааст, имон намео-
варед. ³⁹ Шумо Китобро тадқиқ мекунед, зеро гумон доред, ки ба
воситаи он ҳаёти абадӣ пайдо мекунед, вале он бар Ман шаҳодат
медиҳад. ⁴⁰ Аммо шумо намехоҳед назди Ман оед, то ҳаёт ёбед.

⁴¹ Эҳтиромро аз одамон қабул намекунам. ⁴² Шуморо мешино-
сам, ки дар дили худ муҳаббати Худоро надоред. ⁴³ Ман ба номи
Падари Худ омадам, ва Маро қабул намекунад, ва агар дигаре ба
номи худ биёяд, вайро қабул мекунед. ⁴⁴ Шумо чӣ гуна имон овар-
да метавонед, дар ҳоле ки эҳтиромро аз якдигар қабул мекунед,
лекин эҳтиромеро, ки аз Худои ягона аст, ҷӯё нестед?

⁴⁵ Гумон накунад, ки Ман назди Падар шуморо айбдор мекунам.
Айбдоркунандаи шумо Мусо аст, ки ба вай умед бастаед. ⁴⁶ Зеро
агар ба Мусо бовар медоштед, ба Ман ҳам бовар мекардед, чунки
вай дар бораи Ман навиштааст. ⁴⁷ Аммо агар ба навиштаҳои вай
бовар накунад, ба суханони Ман чӣ гуна бовар мекунед?»

Сер шудани панҷ ҳазор мард

Б Пас аз он Исо ба он тарафи кӯли Ҷалил, ё кӯли Табария рафт.
² Мардуми бисёре аз паси Ё равона шуданд, зеро он муъҷиза-
хоеро, ки ба беморон нишон медод, медиданд. ³ Исо ба кӯҳе баро-
мада, бо шогирдони Худ дар он ҷо нишаст. ⁴ Иди Песаҳи яҳудиён
наздик буд.

⁵ Исо чашм андохта, дид, ки мардуми бисёре назди Ў меоянд, ва ба Филиппус гуфт: «Аз куҷо нон харем, то инҳо хӯранд?» ⁶ Лекин инро барои озмоиш ба вай гуфт; зеро Худ медонист, чӣ кардан мехост. ⁷ Филиппус дар ҷавоби Ў гуфт: «Дусад динор барои онҳо кифоят намекунад, то ҳар яке андаке нон хӯранд». ⁸ Яке аз шогирдонаш, Андриёс, бародари Шимъуни Петрус, ба Ў гуфт: ⁹ «Ин ҷо бачае ҳаст, ки панҷ нони ҷав ва ду моҳӣ дорад; лекин барои ин қадар одам чӣ мешавад?»

¹⁰ Исо гуфт: «Одамонро шинонед». Дар он ҷо сабза бисёр буд, ва мардон, ки қариб панҷ ҳазор буданд, нишастанд. ¹¹ Исо нонҳоро гирифта, шукр гуфт ва пора карда, ба шогирдон дод, ва шогирдон ба нишастагон доданд, ва ҳамчунин аз моҳиҳо низ ба қадре ки хостанд. ¹² Чун сер шуданд, Исо ба шогирдон гуфт: «Пораҳои боқимондаро ғундоред, то чизе ҳайф нашавад». ¹³ Пас ғундошта, аз пораҳои панҷ нони ҷав, ки аз хӯрандагон зиёдатӣ монда буд, ду-воздаҳ сабадро пур карданд.

¹⁴ Ҳангоме ки одамон ин муъҷизаро, ки Исо нишон дод, диданд, гуфтанд: «Ин ба ростӣ он пайғамбар аст, ки бояд ба ҷаҳон ояд». ¹⁵ Лекин Исо чун дарёфт, ки мехоҳанд омада, Ўро ба зӯрӣ баранд ва подшоҳ кунанд, боз танҳо ба кӯҳ баромад.

Қадам задани Исо бар кӯл

¹⁶ Шомгоҳон шогирдонаш сӯи кӯл фууромаданд, ¹⁷ ва ба киштие савор шуда, ба он тарафи кӯл, сӯи Кафарнаҳум равона шуданд. Ҳаво торик шуда буд, ва Исо назди онҳо наомада буд. ¹⁸ Кӯл аз вазидани боди саҳт ба талотум омад. ¹⁹ Ҳангоме ки ба дурии тақрибан бисту панҷ ё сӣ стадия киштӣ ронда буданд, Исоро диданд, ки бар кӯл қадам зада, ба киштӣ наздик меояд, ва тарсиданд. ²⁰ Лекин Ў ба онҳо гуфт: «Ин Манам, натарсед». ²¹ Онҳо мехостанд Ўро ба киштӣ дароваранд; ҳамон дам киштӣ ба соҳиле ки сӯи он равона буданд, расид.

Нони ҳаёт

²² Фардои он, мардуме ки дар он сӯи кӯл истода буданд, диданд, ки дар он ҷо ҳеч киштие набуд, ғайр аз он ки шогирдони Исо

дохили он шуда буданд, ва Исо бо шогирдони Худ ба он киштӣ надаромада буд, балки шогирдонаш танҳо рафта буданд.²³ Лекин киштиҳои дигаре аз Табария наздики ҳамон ҷое ки пас аз шукргузорию Худованд нон хӯрда буданд, расиданд.²⁴ Чун мардум диданд, ки Исо ва шогирдонаш дар он ҷо нестанд, онҳо низ ба киштиҳои савор шуда, ба ҷустуҷӯи Исо ба Кафарнаҳум омаданд.²⁵ Ӯро дар он сӯи кӯл ёфта, ба Ӯ гуфтанд: «Эй Устод! Кай ба ин ҷо омадӣ?»

²⁶ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Маро на ба сабаби аломатҳои ки дидед, балки ба он сабаб ҷустуҷӯ мекунад, ки нон хӯрда, сер шудед.²⁷ На барои ғизои гузарон, балки барои ғизои меҳнат кунед, ки то ҳаёти абадӣ боқӣ мемонад, ва Писари Одам онро ба шумо медиҳад. Зеро Худои Падар бар Ӯ мӯҳр задааст». ²⁸ Ба Ӯ гуфтанд: «Чӣ бояд кунем, ки корҳои писандидаи Худоро ба ҷо оварда бошем?» ²⁹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Кори писандидаи Худо ин аст, ки ба он Касе ки Ӯ фиристод, имон оваред».

³⁰ Ба Ӯ гуфтанд: «Пас, Ту чӣ муъҷизае нишон медиҳӣ, то дида, ба Ту имон оварем? Чӣ кор мекунӣ?» ³¹ Падарони мо дар биёбон манн хӯрданд, чунон ки навишта шудааст: «Аз осмон ба онҳо нон дод, то хӯранд».* ³² Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: на Мусо нонро ба шумо аз осмон додааст, балки Падари Ман нони ҳақиқиро ба шумо аз осмон медиҳад.³³ Зеро нони Худо Он аст, ки аз осмон фуруд омада, ба ҳақон ҳаёт мебахшад».

³⁴ Он гоҳ ба Ӯ гуфтанд: «Эй Хоҷа! Ҳамеша ин нонро ба мо деҳ». ³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Ман нони ҳаёт ҳастам. Касе ки назди Ман ояд, ҳаргиз гурусна наместонад, ва касе ки ба Ман имон оварад, ҳаргиз ташна наместонад.³⁶ Лекин Ман ба шумо гуфтам, ки Маро дидаед, ва имон намеоваред.³⁷ Ҳар он чи Падар ба Ман диҳад, назди Ман меояд, ва ҳар кӣ назди Ман ояд, берун намеронам.³⁸ Зеро аз осмон фуруд омадаам на барои он ки ба хости Худ амал кунам, балки ба хости Фиристандаи Худ.³⁹ Ва хости Падаре ки Маро фиристод, ин аст, ки аз он касоне ки Ӯ ба Ман додааст, ҳеч якеро аз даст надихам, балки дар рӯзи вопасин онҳоро бархезонам.⁴⁰ Ва

хости Фиристандаи Ман ин аст, ки ҳар кӣ Писарро дид ва ба Ё имон овард, ҳаёти абадӣ дошта бошад; ва Ман дар рӯзи вопасин вайро бармехезонам».

⁴¹ Яҳудиён аз Ё шикоят карданд, чунки гуфта буд: «Манам он ноне ки аз осмон фуруд омад». ⁴² Гуфтанд: «Оё ин Исои писари Юсуф нест, ки мо падару модари Ёро мешиносем? Пас, чӣ гуна мегӯяд, ки “Ман аз осмон фуруд омадам”?»

⁴³ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Байни якдигар шикоят накунед. ⁴⁴ Ҳеч кас назди Ман омадан наметавонад, магар ин ки Падаре ки Маро фиристод, вайро ҷалб кунад; ва Ман вайро дар рӯзи вопасин бармехезонам. ⁴⁵ Дар навиштаҳои пайғамбарон омадааст: “Ва ҳама аз Худо таълим хоҳанд ёфт”.* Пас, ҳар кӣ аз Падар шунида ва таълим гирифта бошад, назди Ман меояд. ⁴⁶ Ин маънои онро надорад, ки касе Падарро дидааст, ғайр аз он Кас, ки аз ҷониби Худост; Ё Падарро дидааст. ⁴⁷ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ҳаёти абадӣ дорад. ⁴⁸ Ман нони ҳаёт ҳастам. ⁴⁹ Падарони шумо дар биёбон манн хӯрданд ва мурданд. ⁵⁰ Валекин ин ҷо нонест, ки аз осмон фуруд омад, то ҳар кӣ аз он хӯрад, намурад. ⁵¹ Ман ҳастам он нони зинда, ки аз осмон фуруд омад. Касе ки аз ин нон хӯрад, то абад зинда мемонад. Ноне ки Ман медиҳам, ҷисми Ман аст, ки онро барои ҳаёти ҷаҳон медиҳам».

⁵² Яҳудиён бо ҳамдигар баҳс карда, мегуфтанд: «Чӣ гуна ин Шахс метавонад ҷисми Худро диҳад, то мо хӯрем?» ⁵³ Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар ҷисми Писари Одамро нахӯред ва хуни Ёро нанӯшед, дар худ ҳаёт надоред. ⁵⁴ Ҳар кӣ ҷисми Маро хӯрад ва хуни Маро нӯшад, ҳаёти абадӣ дорад, ва Ман дар рӯзи вопасин вайро бармехезонам. ⁵⁵ Зеро ҷисми Ман ғизои ҳақиқист, ва хуни Ман нӯшокии ҳақиқӣ. ⁵⁶ Ҳар кӣ ҷисми Маро хӯрад ва хуни Маро нӯшад, дар Ман мемонад, ва Ман дар вай. ⁵⁷ Чунон ки Падари зинда Маро фиристод, ва Ман ба воситаи Падар зинда ҳастам, ҳамчунин касе ки Маро хӯрад, ба воситаи Ман зинда мемонад. ⁵⁸ Ин аст ноне ки аз осмон фуруд омад; ин монанди он манн нест, ки падарони шумо хӯрданд ва мурданд; ҳар

кӣ ин нонро хӯрад, то абад зинда мемонад». ⁵⁹ Ин суханонро дар куништ гуфт, ҳангоме ки дар Кафарнаҳум таълим меод.

Чудой дар байни шогирдон

⁶⁰ Бисёре аз шогирдони Ё инро шунида, гуфтанд: «Ин сухани сахт аст; кӣ онро шунида метавонад?» ⁶¹ Чун Исо дар дили Худ донист, ки шогирдонаш дар ин бора шикоят мекунанд, ба онҳо гуфт: «Оё ин шуморо нороҳат мекунад? ⁶² Пас, агар Писари Одамро бинед, ки ба ҷои аввалааш боло меравад, чӣ мегӯед? ⁶³ Рӯҳ аст, ки ҳаёт мебахшад, лекин аз ҷисм ғоидае нест. Суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, рӯҳ ва ҳаётанд. ⁶⁴ Лекин баъзе аз шумо ҳастанд, ки имон надоранд». Зеро Исо аз ибтидо медонист, ки кихо имон надоранд ва кӣ Ёро таслим мекунад. ⁶⁵ Сипас гуфт: «Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки ҳеч кас назди Ман омадан наметавонад, магар ин ки Падари Ман инро ба вай ато кунад». ⁶⁶ Аз он вақт бисёре аз шогирдонаш аз Ё дур шуда, дигар Ёро пайравӣ накарданд.

⁶⁷ Пас, Исо ба он дувоздаҳ гуфт: «Оё шумо ҳам рафтан мехоҳед?» ⁶⁸ Шимъуни Петрус дар ҷавоби Ё гуфт: «Хоҷаам! Назди кӣ равам? Суханони ҳаёти абадӣ назди Туст, ⁶⁹ ва мо имон овардаем ва донистаем, ки Ту Масех, Писари Худой зинда ҳастӣ». ⁷⁰ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Оё Ман шумо дувоздаҳро интихоб накардаам? Бо вучуди ин яке аз шумо иблис аст». ⁷¹ Инро Ё дар бораи Яҳудо писари Шимъуни Исқарют гуфт, зеро вай, ки яке аз дувоздаҳ буд, мехост Ёро таслим кунад.

Беимонии бародарони Исо

7 Пас аз он Исо дар Ҷалил мегашт, зеро намехост дар Яҳудия бошад, чунки яҳудиён қасди куштани Ё доштанд. ² Иди яҳудиён, ки иди Хаймаҳо аст, наздик буд. ³ Пас бародаронаш ба Ё гуфтанд: «Ин ҷоро тарк карда, ба Яҳудия равона шав, то шогирдонат низ он корҳоро, ки Ту ба ҷо меоварӣ, бинанд; ⁴ зеро касе ки мехоҳад машхур бошад, дар ниҳон амал намекунад. Агар Ту чунин корҳоро ба ҷо меоварӣ, Худро ба ҷаҳон нишон деҳ». ⁵ Зеро бародаронаш низ ба Ё имон наоварда буданд. ⁶ Исо ба онҳо гуфт: «Вақти Ман ҳанӯз нарасидааст, лекин барои шумо ҳар вақт муносиб аст.

⁷ Чаҳон аз шумо нафрат дошта наметавонад, лекин аз Ман нафрат дорад, чунки Ман бар он гувоҳӣ медиҳам, ки корхояш бад аст. ⁸ Шумо ба ин ид равед, аммо Ман ҳоло ба ин ид намеравам, чунки вақти Ман ҳанӯз пур нашудааст». ⁹ Инро ба онҳо гуфта, дар Ҷалил монд.

Иди Хаймаҳо

¹⁰ Пас аз он бародаронаш ба ид рафтанд, Ё низ рафт, на ошкоро, балки дар ниҳон. ¹¹ Аммо яҳудиён Ёро дар ид ҷустуҷӯ намуда, мегуфтанд: «Ё кучост?» ¹² Ва дар миёни мардум дар бораи Ё гуфтугӯи бисёре буд. Баъзе мегуфтанд: «Ё некӯст», аммо дигарон мегуфтанд: «Не, Ё мардумро гумроҳ мекунад». ¹³ Лекин, аз тарси яҳудиён, ҳеч кас дар бораи Ё ошкоро сухан намегуфт.

¹⁴ Чун нисфи ид гузашт, Исо ба ибодатгоҳ рафта, ба таълим додан сар кард. ¹⁵ Яҳудиён ҳайрон шуда, гуфтанд: «Ин Шахс Китобро чӣ гуна медонад, дар ҳоле ки ҳаргиз таълим наёфтааст?» ¹⁶ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Таълими Ман аз он Ман нест, балки аз он Ҷиристандаи Ман аст. ¹⁷ Касе ки хости Ёро ба амал овардан мехоҳад, дар бораи ин таълим хоҳад донист, ки оё он аз Худост, ё ки Ман аз Худ сухан мегӯям. ¹⁸ Ҳар кӣ аз худ сухан гӯяд, ҷалоли худро мечӯяд; вале ҳар кӣ ҷалоли Ҷиристандаи Худро мечӯяд, Ё ростгӯй аст, ва дар Ё норостӣ нест. ¹⁹ Оё Мусо ба шумо шариатро надод? Ва касе аз шумо аз рӯи шариат амал намекунад. Чаро мехоҳед Маро кушед?»

²⁰ Мардум дар ҷавоб гуфтанд: «Ту дев дорӣ. Кӣ мехоҳад Туро кушад?» ²¹ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Як кор кардам, ва ҳамаи шумо ҳайрон мондед. ²² Мусо ба шумо хатнаро дод, ки он на аз Мусо, балки аз падарон буд, ва шумо касро дар рӯзи шанбе хатна мекунед. ²³ Пас агар кас дар рӯзи шанбе низ хатна мешавад, то шариати Мусо вайрон нашавад, чаро бар Ман хашмгин мешавед, ки дар рӯзи шанбе касеро пурра шифо додаам? ²⁴ Аз рӯи зоҳир доварӣ накунед, балки аз рӯи ростӣ доварӣ кунед».

²⁵ Он гоҳ баъзе аз уршалимиён гуфтанд: «Оё ин ҳамон Касе нест, ки Ёро мехоҳанд кушанд? ²⁶ Инак, Ё ошкоро сухан мегӯяд, ва ба Ё чизе намегӯяд. Оё сардорон ҳақиқатан донистаанд, ки Ё

ба ростӣ Масеҳ аст? ²⁷ Лекин мо медонем, ки ин Шахс аз кучост, аммо чун Масеҳ ояд, касе намедонад, ки Ё аз кучост».

²⁸ Он гоҳ Исо ҳангоме ки дар ибодатгоҳ таълим меод, нидо карда, гуфт: «Маро мешиносед, ва низ медонед, ки Ман аз кучо ҳастам. Вале Ман аз Худ наомадам. Фиристандаи Ман ҳақ аст, ки шумо Ёро намешиносед. ²⁹ Ман Ёро мешиносам, чунки Ман аз ҷониби Ё ҳастам, ва Ё Маро фиристодааст». ³⁰ Он гоҳ хоҳанд Ёро дастгир кунанд, вале касе даст бар Ё наандохт, чунки ҳанӯз соаташ нарасида буд. ³¹ Лекин бисёре аз мардум ба Ё имон оварданд ва гуфтанд: «Оё чун Масеҳ ояд, аз ин Шахс бештар муъҷизаҳо нишон медиҳад?» ³² Фарисиён шуниданд, ки мардум дар бораи Ё пинҳонӣ чунин мегӯянд, пас фарисиён ва сардорони қоҳинон ниғақбонорро фиристоданд, то Ёро дастгир кунанд. ³³ Он гоҳ Исо гуфт: «Боз муддати каме Ман назди шумо ҳастам, пас аз он назди Фиристандаи Худ меравам. ³⁴ Шумо Маро хоҳед ҷуст ва нахоҳед ёфт; ва ба он ҷое ки Ман ҳастам, омадан наметавонед». ³⁵ Пас яҳудиён ба якдигар гуфтанд: «Ё ба кучо рафта мехоҳад, ки мо Ёро ёфтан наметавониста бошем? Оё мехоҳад назди онҳое равад, ки дар байни юнониён пароканда ҳастанд, ва юнониёнро таълим диҳад? ³⁶ Чист маънои суханоне ки Ё гуфт: “Маро хоҳед ҷуст ва нахоҳед ёфт; ва ба он ҷое ки Ман ҳастам, омадан наметавонед”?»

Ҷудой дар байни мардум

³⁷ Дар рӯзи охир, ки рӯзи бузурги ид буд, Исо истода, нидо карда, гуфт: «Ҳар кӣ ташна бошад, назди Ман ояд ва нӯшад. ³⁸ Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, чунон ки дар Китоб гуфта шудааст, аз даруни вай дарёҳои оби ҳаёт қорӣ мешаванд». ³⁹ Инро Ё дар бораи Рӯҳ гуфт, ки ҳар кӣ ба Ё имон оварад, онро меёбад. Рӯҳулқудс ҳанӯз дода нашуда буд, чунки Исо ҳанӯз қалол наёфта буд.

⁴⁰ Бисёре аз мардум ин суханро шунида, гуфтанд: «Ба ростӣ ин Шахс ҳамон пайғамбар аст». ⁴¹ Дигарон гуфтанд: «Ин Масеҳ аст». Лекин баъзеи дигар гуфтанд: «Магар Масеҳ аз Ҷалил меояд? ⁴² Оё дар Китоб гуфта нашудааст, ки Масеҳ аз насли Довуд ва аз Байт-Лаҳм, ки деҳи Довуд буд, бояд ояд?» ⁴³ Инак, дар бораи Ё дар

байни мардум чудой афтод. ⁴⁴ Баъзе аз онҳо хостанд Ӯро дастгир кунанд, лекин касе ба Ӯ даст наандохт.

⁴⁵ Пас ниғаҳбонон назди сардорони коҳинон ва фарисиён баргаштанд, ва инҳо ба онон гуфтанд: «Чаро Ӯро наовардед?» ⁴⁶ Ниғаҳбонон ҷавоб доданд: «Касе ҳаргиз монанди ин Шахс сухан нагуфтааст». ⁴⁷ Фарисиён дар ҷавоб ба онҳо гуфтанд: «Оё шумо низ гумроҳ шудаед?» ⁴⁸ Оё касе аз сардорон ё аз фарисиён ба Ӯ имон овардааст? ⁴⁹ Аммо ин мардуме ки шариатро намедонанд, лаънатӣ мебошанд».

⁵⁰ Никӯдимус, ки шабона назди Исо омада буд ва яке аз онҳо буд, ба онҳо гуфт: ⁵¹ «Оё шариати мо касеро маҳкум менамояд, бе он ки аввал суханашро шунаванд ва донанд, ки вай чӣ кор кардааст?» ⁵² Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд: «Магар ту низ аз Ҷалил ҳастӣ? Таҳқиқ кун ва бин, ки ҳеч пайғамбаре аз Ҷалил барнахостааст». ⁵³ Пас ҳар кас ба хонаи худ рафт.

Исо ва зани зинокор

8 Лекин Исо ба кӯҳи Зайтун рафт. ² Саҳарии барвақт боз ба ибодатгоҳ омад. Тамоми мардум омаданд; ва Ӯ нишаста, онҳоро таълим меод. ³ Дар ин вақт китобдонон ва фарисиён занеро, ки дар амали зино дастгир карда буданд, назди Ӯ оварданд, ва дар миёна ба по ниҳода, ⁴ барои озмоиш ба Ӯ гуфтанд: «Устод! Ин зан дар ҳолати зино кардан дастгир шуд. ⁵ Мусо дар шариат ба мо фармудааст, ки чунин занон бояд сангсор шаванд. Аммо Ту чӣ мегӯӣ?» ⁶ Инро барои озмоиш ба Ӯ гуфтанд, то далеле ёфта, Ӯро айбдор кунанд. Лекин Исо ҳам шуда, бо ангушт бар рӯи замин менавишт ва ба онҳо аҳамият намедод. ⁷ Чун пурсиданро давом доданд, Ӯ рост шуда, ба онҳо гуфт: «Он ки аз миёни шумо бегуноҳ аст, ба вай санги якумро партояд». ⁸ Ва боз ҳам шуда, бар замин навиштан гирифт. ⁹ Чун шуниданд, вичдонашон нороҳат шуд, ва аз пирон сар карда, паси якдигар баромада рафтанд; ва Исо танҳо монд, ва зан дар миёна меистод. ¹⁰ Исо чун рост шуд ва ғайр аз зан ҳеч касро надид, ба вай гуфт: «Он даъвогарони ту кучо шуданд? Оё касе туро маҳкум накард?» ¹¹ Зан гуфт: «Ҳеч касе, эй Хоҷа!» Исо гуфт: «Ман низ туро маҳкум намекунам. Рав ва дигар гуноҳ накун».

Нури ҷаҳон

¹² Сипас Исо боз ба мардум гуфт: «Ман нури ҷаҳон ҳастам. Ҳар кӣ Маро пайравӣ кунад, дар торикӣ роҳ намеравад, балки нури ҷаётро дорад». ¹³ Он гоҳ фарисиён ба Ӯ гуфтанд: «Ту бар Худ шаҳодат медиҳӣ, шаҳодати Ту эътибор надорад». ¹⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Гарчанде Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, шаҳодати Ман рост аст, зеро Ман медонам, ки аз кучо омадам ва ба кучо меравам. Лекин шумо намедонед, ки Ман аз кучо омадам ва ба кучо меравам. ¹⁵ Шумо аз рӯи ҷисм доварӣ мекунад, вале Ман ҳеҷ касро доварӣ намекунам. ¹⁶ Агар Ман доварӣ кунам ҳам, довариҳои Ман рост аст, чунки Ман танҳо нестам, балки Падаре ки Маро фиристод, бо Ман аст. ¹⁷ Дар шарияти шумо ҳам навишта шудааст, ки шаҳодати ду кас рост аст.* ¹⁸ Ман бар Худ шаҳодат медиҳам, ва низ Падаре ки Маро фиристод, бар Ман шаҳодат медиҳад». ¹⁹ Ба Ӯ гуфтанд: «Падари Ту кучост?» Исо ҷавоб дод: «Шумо на Маро мешиносед ва на Падари Маро. Агар Маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед». ²⁰ Ин суҳанонро Исо дар назди ганҷина, ҳангоме ки дар ибодатгоҳ таълим медод, гуфт. Аммо ҳеҷ кас Ӯро дастгир накард, чунки соати Ӯ ҳанӯз нарасида буд.

²¹ Боз Исо ба онҳо гуфт: «Ман меравам, ва шумо Маро меҷӯед, ва дар гуноҳҳои худ мемурид. Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо омадан наметавонед». ²² Яҳудиён гуфтанд: «Оё Ӯ мехоҳад Худро кушад, ки мегӯяд: “Ба он ҷое ки Ман меравам, шумо омадан наметавонед”?» ²³ Ба онҳо гуфт: «Шумо аз поин мебошед, Ман аз боло. Шумо аз ин ҷаҳон ҳастед, лекин Ман аз ин ҷаҳон нестам. ²⁴ Аз ин сабаб ба шумо гуфтам, ки дар гуноҳҳои худ мемурид; зеро агар бовар накунад, ки ин Ман ҳастам, дар гуноҳҳои худ мемурид». ²⁵ Ба Ӯ гуфтанд: «Ту кистӣ?» Исо ба онҳо гуфт: «Ҳамонам, ки аз аввал ҳам ба шумо гуфтам. ²⁶ Ман чизҳои бисёр дорам, ки дар бораи шумо гӯям ва доварӣ кунам. Лекин Фиристандаи Ман ҳақ аст, ва Ман ҳар чи аз Ӯ шунидаам, ба ҷаҳон мегӯям». ²⁷ Онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо дар бораи Падар суҳан мегӯяд. ²⁸ Исо ба онҳо гуфт: «Ҳангоме ки Писари Одамро баланд бардоштед,

мефаҳмед, ки ин Ман ҳастам, ва аз Худ коре намекунам, балки он чиро, ки Падарам ба Ман таълим дод, мегӯям.²⁹ Фиристандаи Ман бо Ман аст. Падар Маро танҳо нагузоштааст, зеро Ман ҳамеша корҳои писандидаи Ӯро ба ҷо меоварам». ³⁰ Чун инро гуфт, бисёр касон ба Ӯ имон оварданд.

Насли Иброҳим

³¹ Он гоҳ Исо ба яҳудиёне ки ба Ӯ имон оварданд, гуфт: «Агар шумо дар каломи Ман монед, ба ростӣ шогирдони Ман ҳастед, ³² ва ростиро мешиносед, ва ростӣ шуморо озод мекунад». ³³ Ба Ӯ ҷавоб доданд: «Мо аз насли Иброҳим ҳастем ва ҳеҷ гоҳ ғуломи касе набудем. Пас, чӣ гуна Ту мегӯӣ, ки “озод мешавед”?» ³⁴ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ гуноҳ мекунад, ғуломи гуноҳ аст. ³⁵ Лекин ғулом ҳамеша дар хона наместонад; писар ҳамеша местонад. ³⁶ Пас, агар Писар шуморо озод кунад, ба ростӣ озод мешавед. ³⁷ Медонам, ки аз насли Иброҳим ҳастед; лекин Маро куштан мехоҳед, чунки каломи Ман дар шумо намегунҷад. ³⁸ Ман он чи назди Падари Худ дидаам, мегӯям; ва шумо он чи назди падари худ дидаед, мекунад».

³⁹ Онҳо дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Падари мо Иброҳим аст». Исо ба онҳо гуфт: «Агар фарзандони Иброҳим мекунед, корҳои Иброҳимро ба ҷо меоваред. ⁴⁰ Валекин ҳоло Маро куштан мехоҳед, ва Ман Шахсе ҳастам, ки ростиро, ончунон ки аз Худо шунидаам, ба шумо мегӯям. Иброҳим чунин коре накардааст. ⁴¹ Шумо корҳои падари худро мекунад». Ба Ӯ гуфтанд: «Мо аз фосиқӣ таваллуд нашудаем. Мо як Падар дорем — Худо». ⁴² Исо ба онҳо гуфт: «Агар Худо падари шумо мекунд, Маро дӯст медоштед, чунки Ман аз ҷониби Худо баромадам, назди шумо омадаам. Ман ба хости Худ наомадаам, балки Ӯ Маро фиристод. ⁴³ Чаро сухани Маро намефаҳмед? Чунки каломи Маро шунида наметавонед. ⁴⁴ Падари шумо иблис аст, ва шумо орзуҳои падари худро ба амал овардан мехоҳед. Вай аз ибтидо одамкуш буд ва дар ростӣ устувор намонд, зеро дар вай ростӣ нест. Ҳангоме ки вай сухани дурӯғ мегӯяд, аз они худро мегӯяд, зеро вай дурӯғгӯӣ ва падари дурӯғ аст. ⁴⁵ Лекин азбаски Ман сухани ростро ба шумо мегӯям, ба Ман имон

намеоваред. ⁴⁶ Кист аз шумо, ки Маро ба гуноҳе таъна зада тавонад? Пас агар Ман сухани ростро гӯям, чаро ба Ман имон намеоваред? ⁴⁷ Касе ки аз Худост, ба суханони Худо гӯш медиҳад; шумо ба он сабаб гӯш намедиҳед, ки аз Худо нестед».

⁴⁸ Он гоҳ яҳудиён дар ҷавоби Ӯ гуфтанд: «Оё дуруст нагуфтаем, ки Ту сомарӣ ҳастӣ ва дев дорӣ?» ⁴⁹ Исо ҷавоб дод: «Ман дев надорам, балки Падари Худо эҳтиром мекунам, вале шумо ба Ман беэҳтиромӣ мекунад. ⁵⁰ Ман ҷалоли Худо намечӯям. Яке ҳаст, ки мечӯяд ва доварӣ мекунад. ⁵¹ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: касе ки каломи Маро риоя кунад, то абад маргро намебинад».

⁵² Яҳудиён ба Ӯ гуфтанд: «Акнун донистем, ки Ту дев дорӣ. Иброҳим ва пайғамбарон мурданд, вале Ту мегӯӣ: “Касе ки каломи Маро риоя кунад, то абад маргро намечашад”. ⁵³ Оё Ту аз падари мо Иброҳим, ки мурд, ва аз пайғамбарон, ки низ мурданд, бузургтар ҳастӣ? Ту Худо кӣ медонӣ?»

⁵⁴ Исо ҷавоб дод: «Агар Ман Худо ҷалол диҳам, ҷалоли Ман ҳеч аст. Маро Падари Ман ҷалол медиҳад, ки дар бораи Ӯ шумо мегӯед: “Ӯ Худои мост”. ⁵⁵ Шумо ҳеч вақт Ӯро нашинохтаед, лекин Ман Ӯро мешиносам. Агар гӯям, ки Ӯро намешиносам, монанди шумо дурӯғгӯӣ мешавам. Лекин Ман Ӯро мешиносам ва каломи Ӯро риоя мекунам. ⁵⁶ Падари шумо Иброҳим шод буд, ки рӯзи Маро бинад; ва онро дид ва шод гардид». ⁵⁷ Яҳудиён ба Ӯ гуфтанд: «Ханӯз панҷоҳсола ҳам нестӣ, ва Ту Иброҳимро дидаӣ?» ⁵⁸ Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: пеш аз он ки Иброҳим бошад, Ман ҳастам». ⁵⁹ Он гоҳ санг бардоштанд, то Ӯро сангсор кунанд. Лекин Исо пинҳон шуд ва аз миёни онҳо гузашта, аз ибодатгоҳ берун шуд ва рафт.

Шифо ёфтани кӯри модарзод

9 Чун Исо мерафт, як кӯри модарзодро дид. ² Шогирдон аз Исо пурсида, гуфтанд: «Эй Устод! Кӣ гуноҳ кард, ки вай кӯр зоида шуд? Худи ин одам ё падару модараш?» ³ Исо ҷавоб дод: «На ин одам гуноҳ кард ва на падару модараш, балки дар вай корҳои Худо бояд ошкор мегардиданд. ⁴ То вақте ки рӯз аст, Ман бояд корҳои Фиристандаи Худо ба ҷо оварам; шаб ки ояд, ҳеч кас кор қардан

наметавонад. ⁵ То вақте ки Ман дар ҷаҳон ҳастам, нури ҷаҳонам». ⁶ Инро гуфта, оби даҳон бар замин андохт, ва бо он об гил сохт, ва он гилро бар чашмони кӯр молид, ⁷ ва ба вай гуфт: «Рав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ (ки тарҷумааш “фиристода” аст) шустушӯй кун». Вай рафта, шустушӯй кард, ва бино шуда, омад.

⁸ Ҳамсоғон ва касоне ки пеш аз он вайро дар ҳолати кӯрӣ дида буданд, гуфтанд: «Оё ин ҳамон нест, ки нишаста, гадоӣ мекард?» ⁹ Баъзе гуфтанд: «Ҳамон аст». Ва дигарон гуфтанд: «Танҳо ба вай монанд аст». Вале худи вай гуфт: «Ман ҳамонам». ¹⁰ Ба вай гуфтанд: «Пас чӣ гуна чашмони ту воз шуданд?» ¹¹ Вай дар ҷавоб гуфт: «Касе ки Исо номида мешавад, гил сохта, ба чашмонам молид ва гуфт: “Рав ва дар ҳавзи Шилӯаҳ шустушӯй кун”. Ман рафта, шустушӯй кардам ва бино шудам». ¹² Ба вай гуфтанд: «Ў кучост?» Гуфт: «Намедонам».

¹³ Он одамро, ки пештар кӯр буд, назди фарисиён бурданд. ¹⁴ Он рӯзе ки Исо гил сохта, чашмони вайро воз кард, шанбе буд. ¹⁵ Фарисиён низ аз вай пурсиданд, ки чӣ гуна бино шуд. Ба онҳо гуфт: «Гил сохта, ба чашмонам гузошт, ва ман шустушӯй карда, бино шудам». ¹⁶ Баъзе аз фарисиён гуфтанд: «Он Шахс аз ҷониби Худо нест, чунки шанберо нигоҳ намедорад». Дигарон гуфтанд: «Чӣ гуна як шахси гуноҳкор чунин муъҷизаҳо нишон дода метавонад?» Ва дар байни онҳо ҷудой афтод. ¹⁷ Боз ба он кӯр гуфтанд: «Дар бораи Ў, ки чашмони туро кушод, чӣ мегӯӣ?» Гуфт: «Пайғамбар аст».

¹⁸ Яҳудиён бовар накарданд, ки вай кӯр буду бино шуд, то ин ки падару модари он биношударо даъват намуда, ¹⁹ аз онҳо пурсиданд: «Оё ин аст писари шумо, ки мегӯед: кӯр зоида шудааст? Пас чӣ гуна вай акнун бино шудааст?» ²⁰ Падару модари вай дар ҷавоби онҳо гуфтанд: «Мо медонем, ки ин писари мост, ва кӯр зоида шудааст. ²¹ Лекин акнун чӣ гуна бино шудааст, намедонем; ва чашмони вайро кӣ воз кардааст, намедонем. Вай болиғ аст, аз худаш пурсед, то аҳволи худро баён кунад». ²² Падару модараш чунин гуфтанд, чунки аз яҳудиён метарсиданд. Зеро яҳудиён пештар забон як карда буданд, ки ҳар кӣ Исоро Масеҳ донад, аз куништ ронанд. ²³ Аз ин сабаб падару модараш гуфтанд, ки «вай болиғ аст, аз худаш пурсед».

²⁴ Он гоҳ бори дигар он одамро, ки кӯр буд, ҷеғ зада, гуфтанд: «Худоро ҷалол деҳ. Мо медонем, ки он Шахс гуноҳкор аст». ²⁵ Дар ҷавобашон гуфт: «Гуноҳкор буданашро намедонам. Як чизро медонам, ки кӯр будам ва акнун бино ҳастам». ²⁶ Боз ба вай гуфтанд: «Бо ту чӣ кор кард? Чӣ гуна чашмони туро воз кард?» ²⁷ Ба онҳо ҷавоб дод: «Ба шумо гуфта будам, ва гӯш на додед; чаро дубора шунидан мехоҳед? Оё шумо низ шогирдони Ёшудан мехоҳед?» ²⁸ Вайро дашном дода, гуфтанд: «Ту шогирди Ё ҳастӣ, мо шогирдони Мусоем. ²⁹ Мо медонем, ки Худо ба Мусо сухан гуфт. Лекин ин Шахсро намедонем аз кучост». ³⁰ Он одам дар ҷавоби онҳо гуфт: «Ин аҷиб аст, ки шумо аз кучо будани Ёро намедонед, ва ҳол он ки Ё чашмони маро воз кард. ³¹ Мо медонем, ки Худо дуои гуноҳкоронро намешунавад, лекин агар касе худотарс бошаду хости Ёро ба ҷо оварад, дуояшро мешунавад. ³² Аз азал шуниданашунавад, ки касе чашмони кӯри модарзодро воз карда бошад. ³³ Агар Ё аз ҷониби Худо намебуд, ҳеҷ кор карда наметавонист». ³⁴ Дар ҷавоби вай гуфтанд: «Ту, ки комилан дар гуноҳ таваллуд шудай, моро таълим медиҳӣ?» Пас вайро берун ронданд.

³⁵ Исо чун шунид, ки вайро берун ронданд, вайро ёфта, гуфт: «Оё ту ба Писари Худо имон дорӣ?» ³⁶ Дар ҷавоб гуфт: «Хочаам, Ё кист, то ба Ё имон оварам?» ³⁷ Исо ба вай гуфт: «Ту Ёро дидаӣ, ва Ё ҳамон аст, ки ҳоло бо ту гуфтугӯ мекунад». ³⁸ Гуфт: «Имон дорам, Худовандо!» Ва ба Ё сачда кард.

³⁹ Исо гуфт: «Ман барои доварӣ ба ин ҷаҳон омадам, то кӯрон бино ва биноён кӯр шаванд». ⁴⁰ Баъзе аз фарисиён, ки назди Ё буданд, чун шуниданд, ба Ё гуфтанд: «Оё мо низ кӯр ҳастем?» ⁴¹ Исо ба онҳо гуфт: «Агар кӯр мебудед, гуноҳ намедоштед; аммо чун мегӯед, ки бино ҳастед, пас гуноҳи шумо мемонад».

Чӯпони нек

10 «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба оғили гӯсфандон аз дар надарояд, балки аз роҳи дигар дохил шавад, вай дузд ва роҳзан аст. ² Лекин ҳар кӣ аз дар дарояд, чӯпони гӯсфандон аст. ³ Дарбон дарро барои вай мекушояд, ва гӯсфандон

ба овози вай гӯш медиҳанд; вай гӯсфандони худро ном ба ном ҷеғ мезанад ва берун мебарад. ⁴ Чун гӯсфандони худро бароварад, пешопеши онҳо меравад; ва гӯсфандон аз паси вай мераванд, чунки овозашро мешиносанд. ⁵ Лекин аз паси бегона намеравад, балки аз вай мегурезанд, чунки овози бегонаро намешиносанд». ⁶ Ҳамин масалро Исо ба онҳо гуфт. Лекин онҳо нафаҳмиданд, ки Ӯ ба онҳо чӣ гуфт.

⁷ Боз Исо ба онҳо гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: Ман барои гӯсфандон дар ҳастам. ⁸ Ҳамаи касоне ки омаданд, дузд ва роҳзан ҳастанд; лекин гӯсфандон ба овози онҳо гӯш надоданд. ⁹ Ман дар ҳастам; ҳар кӣ ба воситаи Ман дарояд, наҷот меёбад, ва ба даруну берун меравад, ва чарогоҳ пайдо мекунад. ¹⁰ Дузд меояд, то дуздад, кушад ва нобуд кунад; Ман омадаам, то онҳо ҳаёт ёбанд ва онро ба фаровонӣ дошта бошанд. ¹¹ Ман ҷӯпони некам. Ҷӯпони нек ҷони худро барои гӯсфандон фидо мекунад. ¹² Лекин шахси кирошудае ки ҷӯпон нест, ва гӯсфандон аз он худаш нестанд, чун бинад, ки гург меояд, гӯсфандонро монда мегурезад; ва гург гӯсфандонро мегирад ва пароканда мекунад. ¹³ Шахси кирошуда мегурезад, чунки кирошуда аст, ва ғами гӯсфандонро намеҳӯрад. ¹⁴ Ман ҷӯпони некам. Ман гӯсфандони Худро мешиносам, ва гӯсфандонам Маро мешиносанд, ¹⁵ чунон ки Падар Маро мешиносад ва Ман Падарро мешиносам. Ман ҷони Худро барои гӯсфандон фидо мекунам. ¹⁶ Ман гӯсфандони дигар низ дорам, ки аз ин оғил нестанд. Онҳоро низ бояд оварам, ва онҳо низ овози Маро мешунаванд. Он гоҳ як рамаву як ҷӯпон мешаванд. ¹⁷ Аз ин сабаб Падар Маро дӯст медорад, ки Ман ҷони Худро фидо мекунам, то онро боз ёбам. ¹⁸ Ҳеч кас онро аз Ман намегирад, балки Худи Ман онро фидо мекунам. Қудрат дорам, ки онро фидо кунам, ва қудрат дорам, ки онро боз ёбам. Ин фармударо аз Падари Худ гирифтаам».

¹⁹ Ба сабаби ин суҳанон боз дар байни яҳудиён ҷудой афтод. ²⁰ Бисёре аз онҳо гуфтанд: «Ӯ дев дорад ва аз ақл бегона аст; чаро ба суҳанонаш гӯш медиҳед?» ²¹ Дигарон гуфтанд: «Ин суҳанони девзада нест. Оё дев чашми кӯронро воз карда метавонад?»

²² Зимистон буд. Дар Уршалим иди Тачдид* барпо шуд. ²³ Исо дар ибодатгоҳ, дар айвони Сулаймон* мегашт. ²⁴ Яхудиён гирди Ёро гирифта, ба Ё гуфтанд: «То кай моро дар шубҳа мегузори? Агар Ту Масеҳ бошӣ, ошкоро гӯй». ²⁵ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Ман ба шумо гуфтам, ва бовар намекунед. Корҳое ки Ман ба номи Падари Худ ба ҷо меоварам, бар Ман шаҳодат медиҳанд. ²⁶ Лекин шумо бовар намекунед, зеро аз гӯсфандони Ман нестед, чунон ки ба шумо гуфтам. ²⁷ Гӯсфандони Ман ба овози Ман гӯш медиҳанд; Ман онҳоро мешиносам, ва онҳо Маро пайравӣ мекунанд. ²⁸ Ман ба онҳо ҳаёти абадӣ мебахшам, ва онҳо то абад нобуд намешаванд, ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти Ман кашида гирифта наметавонад. ²⁹ Падаре ки онҳоро ба Ман дод, аз ҳама бузургтар аст, ва ҳеҷ кас онҳоро аз дасти Падари Ман кашида гирифта наметавонад. ³⁰ Ман ва Падар як ҳастем».

³¹ Боз яхудиён санг бардоштанд, то Ёро сангсор кунанд. ³² Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Аз ҷониби Падари Худ ба шумо бисёр корҳои нек нишон додаам. Барои кадоми онҳо Маро сангсор мекунед?» ³³ Яхудиён дар ҷавоби Ё гуфтанд: «Туро барои кори нек сангсор намекунем, балки барои куфр, зеро Ту, ки одам ҳастӣ, Худро Худо мешуморӣ». ³⁴ Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Оё дар шариасти шумо навишта нашудааст: “Ман гуфтам: шумо худоён ҳастед”?»* ³⁵ Агар онҳоро, ки каломи Худо сӯяшон фуруд омад, худоён номидааст, ва Китоб беътибор шудан наметавонад, ³⁶ пас ба Касе ки Падар Ёро муқаддас шуморида, ба ҷаҳон фиристод, чӣ гуна шумо мегӯед, ки “куфр мегӯӣ”, чунки гуфтам: “Писари Худо ҳастам”? ³⁷ Агар корҳои Падари худро ба ҷо наоварам, ба Ман бовар накунед. ³⁸ Аммо агар ба ҷо оварам, ҳарчанд шумо ба Ман бовар намекунед, пас ба корҳо бовар кунед, то донед ва бовар кунед, ки Падар дар Ман аст, ва Ман дар Ё».

10:22 Иди Тачдид — ид дар моҳи ноябр ё декабр, ба хотираи барқарор шудани хизмати ибодатгоҳ дар соли 164 пеш аз милод, пас аз барҳам дода шудани он аз ҷониби подшоҳи Сурия.

10:23 Айвони Сулаймон — Ин айвон, ки дар девори шарқӣ буд, 250 метр дарозӣ дошт; дар он ҷо барои таълим гирифта чамъ мешуданд.

10:34 Забур 82:6.

³⁹ Он гоҳ бори дигар хостанд Ёро дастгир кунанд; лекин Ё аз дасташон раҳо шуд. ⁴⁰ Боз Исо ба он тарафи Урдун, ба ҳамон ҷое ки пештар Яҳё таъмид меод, рафт ва дар он ҷо монд. ⁴¹ Бисёр касон назди Ё омаданд ва гуфтанд: «Яҳё ҳеч муъҷизае нишон надод; лекин ҳар он ки Яҳё дар бораи ин Шахс гуфт, рост буд». ⁴² Пас, бисёр касон дар он ҷо ба Исо имон оварданд.

Зинда шудани Эльзор

11 Эльзор ном шахсе аз аҳли Байт-Анё, деҳаи Марям ва хоҳараш Марто, бемор буд. ² Марям ҳамон буд, ки ба Худованд равғани хушбӯй молида, пойҳои Ёро бо мӯи худ хушканд. Бародараш Эльзор бемор буд. ³ Пас хоҳарон ба Исо кас фиристода, гуфтанд: «Эй Хоча! Инак, он касе ки дӯст медорӣ, бемор аст».

⁴ Чун Исо шунид, гуфт: «Ин беморӣ барои марг нест, балки барои ҷалоли Худост, то Писари Худо ба воситаи он ҷалол ёбад». ⁵ Исо Марто ва хоҳараш ва Эльзорро дӯст медошт. ⁶ Чун шунид, ки вай бемор аст, дар ҷое ки буд, ду рӯз монд. ⁷ Пас аз он ба шогирдонаш гуфт: «Боз ба Яҳудия равем». ⁸ Шогирдонаш ба Ё гуфтанд: «Эй Устод! Бисёр нагузаштааст, ки яҳудиён мехостанд Туро сангсор кунанд, ва Ту мехоҳӣ боз ба он ҷо равӣ?» ⁹ Исо ҷавоб дод: «Оё рӯз дувоздаҳ соат нест? Касе ки рӯзона роҳ меравад, пешпо намехӯрад, чунки нури ин ҷаҳонро мебинад. ¹⁰ Лекин касе ки шабона роҳ меравад, пешпо мехӯрад, чунки дар вай нур нест». ¹¹ Инро ба забон ронд ва пас аз он ба онҳо гуфт: «Дӯсти мо Эльзор хобидааст, лекин Ман меравам, то вайро бедор кунам». ¹² Пас шогирдонаш гуфтанд: «Эй Хоча! Агар хобида бошад, шифо меёбад». ¹³ Исо дар бораи марги вай сухан меронд, лекин онҳо гумон карданд, ки дар бораи хоби одӣ сухан меронад. ¹⁴ Он гоҳ Исо ба онҳо ошкоро гуфт: «Эльзор мурдааст. ¹⁵ Ва барои шумо шодам, ки дар он ҷо набудам, то имон оваред. Вале акнун назди вай равем». ¹⁶ Тумо, ки Дугоник номида мешуд, ба шогирдони дигар гуфт: «Биёед мо ҳам равем, то бо Ё мурем».

¹⁷ Чун Исо омад, фаҳмид, ки чор рӯз аст Эльзор дар қабр мебошад. ¹⁸ Байт-Анё дар наздикии Уршалим, дар масофаи тақрибан понздаҳ стадия буд; ¹⁹ ва бисёре аз яҳудиён ба касоне ки назди

Марто ва Марям буданд, ҳамроҳ шуданд, то онҳоро барои бародарашон тасаллӣ диҳанд. ²⁰ Чун Марто шунид, ки Исо меояд, ба пешвози Ӯ берун рафт; лекин Марям дар хона монд. ²¹ Марто ба Исо гуфт: «Хоҷаам! Агар Ту дар ин ҷо мебудӣ, бародарам намермуд. ²² Лекин ҳоло низ медонам, ки ҳар чи аз Худо хоҳиш кунӣ, Худо онро ба Ту медиҳад». ²³ Исо ба вай гуфт: «Бародари ту бармехезад». ²⁴ Марто ба Ӯ гуфт: «Медонам, ки дар растохез, дар рӯзи вопасин бармехезад». ²⁵ Исо ба вай гуфт: «Ман растохез ва ҳаёт ҳастам. Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, агар мурад ҳам, зинда мешавад. ²⁶ Ва ҳар кӣ зинда бошад ва ба Ман имон оварад, то абад намермуд. Оё ба ин бовар мекуни?» ²⁷ Ба Ӯ гуфт: «Ҳа, Хоҷаам! Ман бовар мекунам, ки Ту Масеҳ Писари Худо ҳастӣ, он Шахс, ки ба ҷаҳон меояд».

²⁸ Чун инро гуфт, рафта хоҳари худ Марямро пинҳонӣ ҷеғ зад ва гуфт: «Устод ин ҷост ва туро ҷеғ мезанад». ²⁹ Инро шунида, Марям зуд бархест ва назди Ӯ омад. ³⁰ Исо ҳанӯз ба деҳа надаромада буд, балки дар ҳамон ҷое буд, ки Марто Ӯро пешвоз гирифт. ³¹ Яҳудиёне ки дар хона бо Марям буданд ва тасаллӣ медоданд, чун диданд, ки Марям зуд бархеста, берун рафт, аз пайи вай равона шуданд ва мегуфтанд, ки «ба сари қабр меравад, то дар он ҷо гирия кунад».

³² Чун Марям ба он ҷое ки Исо буд, омад, Ӯро дида, ба пойҳои Ӯ афтод ва гуфт: «Хоҷаам, агар дар ин ҷо мебудӣ, бародарам намермуд». ³³ Ҳангоме ки Исо вайро ашкрезон ва яҳудиёни бо вай омадаро низ гирён дид, дар рӯҳ оҳ кашиду ба изтироб афтод, ³⁴ ва гуфт: «Вайро кучо гузоштаед?» Ба Ӯ гуфтанд: «Эй Хоҷа! Биё ва бин». ³⁵ Исо гирия кард. ³⁶ Яҳудиён гуфтанд: «Нигаред, чӣ қадар вайро дӯст медошт!» ³⁷ Баъзе аз онҳо гуфтанд: «Оё ин Шахс, ки чашмони кӯрро воз кард, наметавонист коре кунад, то ин ҳам намермуд?»

³⁸ Исо, дар ҳолате ки дар худ оҳ мекашид, ба сари қабр омад. Он як ғоре буд, ки санге бар даҳанааш гузошта буданд. ³⁹ Исо гуфт: «Сангро бардоред». Марто, хоҳари мурда, ба Ӯ гуфт: «Хоҷаам! Акнун бадбӯй шудааст; зеро чор рӯз гузаштааст». ⁴⁰ Исо ба вай гуфт: «Оё ба ту нагуфтам, ки агар имон оварӣ, ҷалоли

Худоро мебинӣ?» ⁴¹ Пас сангро аз он ҷое ки мурда гузошта шуда буд, бардоштанд. Исо чашмони Худро сӯи осмон боло карда, гуфт: «Эй Падар! Туро шукр мегӯям, ки сухани Маро шунидӣ. ⁴² Ман медонистам, ки ҳамеша сухани Маро мешунавӣ. Лекин барои мардуме ки дар ин ҷо истодаанд, гуфтам, то бовар кунанд, ки Ту Маро фиристодай». ⁴³ Чун инро гуфт, бо овози баланд нидо кард: «Эй Элъозор, берун ой!» ⁴⁴ Пас мурда, ки дастҳо ва пойҳоаш ба кафан печида ва рӯяш бо рӯймоле пӯшида буд, берун омад. Исо ба онҳо гуфт: «Вайро воз кунед ва монед, ки равад».

Машварати куштани Исо

⁴⁵ Бисёре аз яҳудиён, ки бо Марям омада буданд, чун кори Исо-ро диданд, ба Ё имон оварданд. ⁴⁶ Лекин баъзе аз онҳо назди фарисиён рафта, он чи Исо карда буд, ба онҳо гуфтанд. ⁴⁷ Сардорони коҳинон ва фарисиён дар шӯро чамъ омаданд ва гуфтанд: «Чӣ бояд кард? Ин Шахс муъҷизаҳои зиёде нишон медиҳад. ⁴⁸ Агар Ёро чунин вогузорем, ҳама ба Ё имон меоваранд, ва румиён омада, кишвар ва халқи моро мегиранд». ⁴⁹ Яке аз онҳо, ки Қаёфо ном дошт ва дар он сол саркоҳин буд, ба онҳо гуфт: «Шумо чизе намедонед, ⁵⁰ ва фикр ҳам намекунед, ки барои мо беҳтар аст агар як кас барои қавм мурад, ва тамоми халқ нобуд нашавад». ⁵¹ Лекин вай инро аз худ нагуфт, балки, чун дар он сол саркоҳин буд, пайгамбарӣ кард, ки Исо бояд барои халқ мурад, ⁵² ва на танҳо барои халқ, балки низ барои он ки фарзандони Худоро, ки пароканда ҳастанд, якҷоя кунад. ⁵³ Аз ҳамон рӯз маслиҳат карданд, ки Ёро кушанд. ⁵⁴ Бинобар ин Исо дигар дар миёни яҳудиён ошкоро намегашт, балки аз он ҷо ба ҷое ки наздики биёбон буд, ба шаҳре ки Эфроим ном дошт, равона шуд ва бо шогирдони Худ дар он ҷо монд.

⁵⁵ Чун Песаҳи яҳудиён наздик шуд, бисёре аз аҳли кишвар пеш аз Песаҳ ба Уршалим омаданд, то худро пок гардонанд. ⁵⁶ Онҳо дар ҷустуҷӯи Исо буданд ва дар ибодатгоҳ истода, ба якдигар мегуфтанд: «Фикри шумо чист? Оё Ё ба ид намеояд?» ⁵⁷ Лекин сардорони коҳинон ва фарисиён фармоне дода буданд, ки агар касе донад Исо кучост, бояд хабар диҳад, то Ёро дастгир кунанд.

Молидани равғани хушбӯй ба Исо

12 Пас шаш рӯз пеш аз Песаҳ Исо ба Байт-Анё омад, ба он ҷое ки Эльзор мезист, ки мурда буд ва Исо вайро аз мурдагон бархезонда буд. ² Дар он ҷо барои Исо хӯроки шом тайёр карданд. Марто хизмат мекард, ва Эльзор яке аз онҳое буд, ки бо Исо бар сари дастархон менишастанд. ³ Он гоҳ Марям паймонае* аз равғани хушбӯи сунбули холиси гаронбаҳо гирифта, ба пойҳои Исо молид ва пойҳои Ӯро бо мӯи худ хушканд; ва хона аз бӯи хуши равған пур шуд. ⁴ Аммо яке аз шогирдонаш, Яхудо писари Шимъуни Исқарют, ки мехост Исоро таслим кунад, гуфт: ⁵ «Чаро ин равғани хушбӯй ба сесади динор фурӯхта нашуд, то ба камбағалон дода шавад?» ⁶ Вай инро на барои он гуфт, ки ғамхори камбағалон буд, балки барои он ки дузд буд; ҳамёни пул дар дасташ буд, ва аз пуле ки дар он меандохтанд, барои худ мегирифт. ⁷ Пас Исо гуфт: «Вайро ором гузор, вай инро барои рӯзи дафни Ман нигоҳ дошта аст. ⁸ Камбағалон ҳамеша назди шумо ҳастанд, лекин Ман ҳамеша бо шумо нестам».

⁹ Мардуми бисёре аз яҳудиён чун хабар ёфтанд, ки Исо дар он ҷост, омаданд, то на танҳо Исоро, балки низ Эльзорро, ки аз мурдагон бархезонда буд, бинанд. ¹⁰ Он гоҳ сардорони қоҳинон қарор доданд, ки Эльзорро низ кушанд, ¹¹ чунки ба хотири вай бисёре аз яҳудиён ба он ҷо меомаданд ва ба Исо имон меоварданд.

Ба Уршалим ворид шудани Исо

¹² Фардои он, мардуми бисёре ки ба ид омада буданд, чун шуниданд, ки Исо ба Уршалим меояд, ¹³ шоҳаҳои дарахти хурморо гирифта, ба пешвози Ӯ баромаданд ва фарёд мекарданд: «Хӯши-оно! Муборак аст Подшоҳи Исроил, ки ба номи Худованд меояд!» ¹⁴ Исо харкуррае ёфта, бар он савор шуд, чунон ки навишта шуда аст: ¹⁵ «Натарс, эй духтари Сион! Инак, Подшоҳи ту бар куррае савор шуда, меояд».* ¹⁶ Шогирдонаш аввал ин чизҳоро нафаҳмиданд, лекин чун Исо ҷалол ёфт, он гоҳ ба ёд оварданд, ки ин чизҳо дар бораи Ӯ навишта шуда буд, ва ҳамчунон барои Ӯ ба ҷо оварда

12:3 Паймона — дар асли юнонӣ: “литро”; як литро тақрибан 330 грамм буд.

12:15 Закаре 9:9.

шуд. ¹⁷ Мардуме ки бо Исо буданд, шаҳодат доданд, ки Ё Элъозорро аз қабр ҷеғ зад ва аз мурдагон бархезонд. ¹⁸ Ба ин сабаб низ мардум ба пешвози Ё баромаданд, зеро шунида буданд, ки Ё ин муъҷизаро нишон додааст. ¹⁹ Лекин фарисиён ба якдигар гуфтанд: «Оё мебинед, ки ҳеҷ фоида намебаред? Инак, ҳама ҷаҳон аз пайи Ё меравад».

Дар бораи мурдани Писари Одам

²⁰ Дар байни онҳое ки дар ид барои парастии омада буданд, баъзе юнониҳо буданд. ²¹ Онҳо назди Филиппус, ки аз Байт-Сайдои Ҷалил буд, омаданд, ва илтимос намуда, гуфтанд: «Эй хоҷа! Мо мехоҳем Исоро бинем». ²² Филиппус омада, ба Андриёс гуфт; баъд Андриёс бо Филиппус ба Исо гуфтанд. ²³ Исо дар ҷавоби онҳо гуфт: «Соати он расидааст, ки Писари Одам ҷалол ёбад. ²⁴ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: агар донаи гандум дар хок афтада намурад, он танҳо мемонад; лекин агар мурад, самари фаровон меоварад. ²⁵ Касе ки ҷони худро дӯст медорад, онро барбод медиҳад. Вале касе ки аз ҷони худ дар ин ҷаҳон нафрат дорад, то ҳаёти абадӣ онро нигоҳ медорад. ²⁶ Ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, бояд Маро пайравӣ намояд; ва ҳар кучо ки бошам, хизматгузори Ман низ он ҷо хоҳад буд. Ҳар кӣ ба Ман хизмат мекунад, Падар вайро гиromӣ медорад.

²⁷ Акнун ҷони Ман парешон аст. Чӣ гӯям? Оё гӯям, ки “эй Падар! Маро аз ин соат раҳо нам?” Аммо маҳз барои ҳамин соат Ман омадаам. ²⁸ Эй Падар! Номи Худро ҷалол деҳ!» Дарҳол овозе аз осмон даррасид: «Ҷалол додаам, ва боз ҷалол медиҳам».

²⁹ Пас мардуме ки дар он ҷо истода буданд, инро шунида, гуфтанд: «Тундар буд». Дигарон гуфтанд: «Фариштае бо Ё сухан гуфт». ³⁰ Исо дар ҷавоб гуфт: «Ин овоз на барои Ман, балки барои шумо омад. ³¹ Акнун доварӣ бар ин ҷаҳон аст; акнун мири ин ҷаҳон берун ронда мешавад. ³² Ва ҳангоме ки Ман аз замин боло бурда шавам, ҳамаро сӯи Худ мекашам». ³³ Инро гуфт, то ишора кунад, ки бо чӣ марг Ё бояд мурад.

³⁴ Мардум дар ҷавоби Ё гуфтанд: «Мо аз Таврот шунидаем, ки Масеҳ то абад мемонад; пас чӣ гуна мегӯӣ, ки Писари Одам бояд

боло бурда шавад? Ин Писари Одам кист?»³⁵ Исо ба онҳо гуфт: «Боз муддати кӯтоҳе нур бо шумост. То даме ки нур бо шумост, роҳ равед, то торикӣ шуморо фаро нагирад. Касе ки дар торикӣ роҳ меравад, намедонад куҷо меравад.³⁶ То даме ки нур бо шумост, ба нур имон оваред, то писарони нур гардед». Ин суханонро гуфта, Исо аз пеши онҳо рафт ва пинҳон шуд.

Беимонӣ ва имон

³⁷ Бо вучуди муъҷизаҳои бисёре ки Исо дар пеши назарашон нишон дод, ба Ё имон наоварданд,³⁸ то сухани Ишаъёи пайғамбар ба амал ояд, ки гуфта буд: «Худовандо! Кӣ ба пайғоми мо бо-вар кард, ва бозуи Худованд ба кӣ ошкор гардид?»*³⁹ Бинобар ин имон овардан натавонистанд, чунон ки Ишаъё боз гуфтааст:⁴⁰ «Чашмони онҳоро кӯр кардааст ва дили онҳоро сахт гардондааст, то бо чашмони худ набинанд ва бо дили худ нафаҳманд ва ба Ман рӯ наоваранд ва Ман онҳоро шифо надихам».*⁴¹ Чунин гуфт Ишаъё, ҳангоме ки ҷалоли Исоро дид ва дар бораи Ё сухан ронд.⁴² Бо вучуди ин ҳатто бисёре аз сардорон ба Исо имон оварданд, аммо аз тарси фарисиён иқрор накарданд, ки мабодо аз куништ ронда шаванд.⁴³ Зеро эҳтироми одамонро бештар аз эҳтироми Худо дӯст медоштанд.

⁴⁴ Исо нидо карда, гуфт: «Ҳар кӣ ба Ман имон оварад, ба Ман не, балки ба Фиристандаи Ман имон овардааст.⁴⁵ Ҳар кӣ маро бинад, Фиристандаи Маро дидааст.⁴⁶ Ман нур ҳастам, ки ба ҷаҳон омадаам, то ҳар кӣ ба Ман имон оварад, дар торикӣ намонад.⁴⁷ Агар касе суханони Маро шунида, имон наоварад, Ман бар вай доварӣ намекунам; зеро наомадаам, ки бар ҷаҳон доварӣ кунам, балки ҷаҳонро наҷот бахшам.⁴⁸ Ҳар кӣ Маро рад карда, суханонамро қабул накунад, доваре бар худ дорад: каломе ки гуфтам, дар рӯзи вопасин бар вай доварӣ мекунад.⁴⁹ Зеро Ман аз Худ нагуфтаам, балки Падаре ки Маро фиристод, ба Ман фармудае дод, ки чӣ гӯям ва чӣ гуна сухан ронам.⁵⁰ Ва Ман медонам, ки фармудаи Ё

12:38 Ишаъё 53:1.

12:40 Ишаъё 6:10.

ҳаёти абадист. Пас, он чи Ман мегӯям, ҳамон аст, ки Падар фармудааст, то гӯям».

Шустани пойҳои шогирдон

13 Пеш аз иди Песаҳ, чун Исо медонист, ки соати Ӯ расидааст, то аз ин ҷаҳон назди Падар равад, Ӯ, ки одамони Худро дар ин ҷаҳон дӯст медошт, онҳоро то ба охир дӯст дошт. ²Вақти хӯроки шом буд. Иблис дар дили Яҳудо писари Шимъуни Исқариот андохта буд, ки Исоро таслим кунад. ³Исо медонист, ки Падар ҳама чизро ба дасти Ӯ додааст, ва Ӯ аз ҷониби Худо омада буд ва ба сӯи Худо меравад. ⁴Ӯ аз сари дастархон бархеста, ҷомаи Худро кашид ва дастмоле гирифта, ба миён баст. ⁵Пас аз он ба тағорое об рехта, ба шустани пойҳои шогирдонаш ва хушкандани онҳо бо дастмоле ки ба миёнаш баста буд, сар кард.

⁶Чун назди Шимъуни Петрус омад, вай гуфт: «Хоҷаам! Магар Ту пойҳои маро мешӯӣ?» ⁷Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Он чи Ман мекунам, ҳоло намедонӣ, лекин баъд мефаҳмӣ». ⁸Петрус ба Ӯ гуфт: «Пойҳои маро ҳаргиз намешӯӣ». Исо ба вай ҷавоб дод: «Агар нашӯям, туро бо Ман ҳиссае нест». ⁹Шимъуни Петрус ба Ӯ гуфт: «Хоҷаам! На танҳо пойҳои маро, балки дастҳо ва сари маро низ шӯӣ». ¹⁰Исо ба вай гуфт: «Касе ки шустушӯӣ кардааст, танҳо ба шустани пойҳояш эҳтиёҷ дорад, чунки вай тамоман пок аст. Шумо пок ҳастед, лекин на ҳама». ¹¹Зеро таслимкунандаи Худро медонист, бинобар ин гуфт: «На ҳама пок ҳастед».

¹²Баъд аз он ки Исо пойҳои онҳоро шуст, ҷомаи Худро пӯшида, боз нишаст ва ба онҳо гуфт: «Оё медонед барои шумо чӣ кардам? ¹³Шумо Маро Устод ва Хоҷа мегӯед ва рост мегӯед, зеро Ман чунин ҳастам. ¹⁴Пас, агар ман, ки Хоҷа ва Устод ҳастам, пойҳои шуморо шустаам, шумо ҳам бояд пойҳои якдигарро шӯед. ¹⁵Ман ба шумо намунае нишон додам, то, чунон ки Ман ба шумо кардам, шумо низ кунед. ¹⁶Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: гулом аз хоҷаи худ бузургтар нест, ва фиристода бузургтар аз фиристандаи худ нест. ¹⁷Ҳар гоҳ инро донистед, хушо шумо, агар инро ба амал оваред.

¹⁸Дар бораи ҳамаи шумо намегӯям; онҳоеро, ки интиҳоб кардаам, медонам. Лекин ин навишта бояд ба амал ояд: «Он ки бо

Ман нон мехӯрд, пошнаи худро бар Ман баланд кардааст”.* ¹⁹ Акнун, пеш аз рӯй додан, ба шумо мегӯям, то ки ҳангоми рӯй доданаш бовар кунед, ки ин Ман ҳастам. ²⁰ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ фиристодаи Маро қабул кунад, Маро қабул мекунад; ва ҳар кӣ Маро қабул кунад, Фиристандаи Маро қабул мекунад».

Берун рафтани таслимкунандаи Исо

²¹ Чун Исо инро гуфт, дар рӯҳ ошӯфта шуд, ва гувоҳӣ дода, гуфт: «Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям, ки яке аз шумо Маро таслим мекунад». ²² Шогирдон ба якдигар нигоҳ карда, ҳайрон шуданд, ки инро дар бораи кӣ мегӯяд. ²³ Яке аз шогирдонаш, ки Исо вайро дӯст медошт, дар сандуқи синаи Исо такая зада буд. ²⁴ Шимъуни Петрус ба вай ишора кард, то аз Исо пурсад: он кист, ки дар борааш чунин гуфт. ²⁵ Вай ҳамчунон бар сандуқи синаи Исо такая зада, пурсид: «Ҳоҷаам! Он кист?» ²⁶ Исо ҷавоб дод: «Он аст, ки тиккаи нонро ғўтонда ба вай медиҳам». Он гоҳ тиккаро ғўтонда, ба Яҳудо писари Шимъуни Исқарют дод. ²⁷ Пас аз он ки тиккаро гирифт, шайтон ба даруни вай рафт. Он гоҳ Исо ба вай гуфт: «Он чи мекунӣ, ба зудӣ кун». ²⁸ Лекин аз нишастагон ҳеҷ кас нафаҳмид, ки чаро ба вай чунин гуфт. ²⁹ Баъзе гумон карданд, ки чун ҳамён дар дасти Яҳудост, Исо ба вай фармуд, ки ҳар чи барои ид ба мо даркор аст, харид кунад ё чизе ба камбағалон диҳад. ³⁰ Яҳудо тиккаро гирифта, дарҳол берун рафт. Ва шаб буд.

Фармудаи нав

³¹ Баъд аз он ки Яҳудо берун рафт, Исо гуфт: «Акнун Писари Одам ҷалол ёфт, ва Худо дар Ё ҷалол ёфт. ³² Агар Худо дар Ё ҷалол ёфт, Худо низ Ёро дар Худ ҷалол медиҳад, ва ба зудӣ Ёро ҷалол медиҳад. ³³ Эй фарзандон! Боз муддати каме бо шумо ҳастам. Баъд Маро чувстучӯ мекунад, ва чунон ки ба яҳудиён гуфтам, акнун ба шумо низ мегӯям: ба он ҷое ки Ман меравам, шумо омадан наметавонед. ³⁴ Ба шумо фармудаи наве медиҳам, ки якдигарро дӯст доред.

Чунон ки Ман шуморо дӯст доштаам, шумо низ якдигарро дӯст доред. ³⁵ Аз рӯи ҳамин ҳама медонанд, ки шогирдони Ман ҳастед, агар якдигарро дӯст доред».

³⁶ Шимъуни Петрус ба Ё гуфт: «Хоҷаам! Куҷо меравӣ?» Исо ба вай ҷавоб дод: «Ба ҷое ки ман меравам, ҳоло аз паси Ман омадан наметавонӣ, лекин дертар аз паси Ман меой». ³⁷ Петрус ба Ё гуфт: «Хоҷаам! Чаро ҳоло аз паси Ту омадан наметавонам? Ҷони худро барои Ту фидо мекунам». ³⁸ Исо ба вай ҷавоб дод: «Ҷони худро барои Ман фидо мекуни? Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: пеш аз он ки хурӯс бонг занад, Маро се бор инкор мекуни».

Назди Падар рафтани Исо

14 «Дили шумо парешон нашавад. Ба Худо имон оваред, ба Ман низ имон оваред. ² Дар хонаи Падари Ман манзил бисёр аст; ва агар чунин намебуд, ба шумо мегуфтам. Меравам, то барои шумо ҷой тайёр кунам. ³ Ва чун равам ва барои шумо ҷой тайёр кунам, боз омада, шуморо бо Худ мебарам, то дар он ҷое ки Ман ҳастам, шумо низ бошед. ⁴ Ҷоеро, ки Ман меравам, медонед, рохро низ медонед». ⁵ Тумо ба Ё гуфт: «Хоҷаам! Намедонем куҷо меравӣ; пас рохро ҷи гуна дониста метавонем?» ⁶ Исо ба вай гуфт: «Ман роҳ ва ростӣ ва ҳаёт ҳастам; касе назди Падар омадан наметавонад, магар ин ки ба воситаи Ман. ⁷ Агар маро мешинохтед, Падари Маро низ мешинохтед; вале аз ҳамин дам Ёро мешиносед ва Ёро дидаед».

⁸ Филиппус ба Ё гуфт: «Хоҷаам! Падарро ба мо нишон деҳ, ва ин барои мо басанда аст». ⁹ Исо ба вай гуфт: «Ин қадар вақт Ман бо шумо будам, ва ту Маро нашинохтӣ, Филиппус? Ҷар кӣ Маро бинад, Падарро дидааст; пас ҷи гуна мегӯӣ: “Падарро ба мо нишон деҳ”? ¹⁰ Оё бовар намекуни, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман? Суханоне ки Ман ба шумо мегӯям, аз Худ намегӯям, балки Падаре ки дар Ман сокин аст, Ё ин корхоро мекунад. ¹¹ Ба Ман бовар кунед, ки Ман дар Падар ҳастам, ва Падар дар Ман; ва гарна ба хотири он корҳо ба Ман бовар кунед. ¹² Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар кӣ ба Ман имон оварад, корхоро, ки Ман мекунам, вай низ мекунад ва ҳатто бузургтар аз он ҳам мекунад,

зеро Ман назди Падарам меравам.¹³ Ва ҳар чиро, ки ба номи Ман хоҳиш кунед, ба ҷо меоварам, то Падар дар Писар ҷалол ёбад.¹⁴ Агар чизе ба номи Ман аз Ман хоҳиш кунед, онро ба ҷо меоварам.

Ваъда шудани Рӯҳулқудс

¹⁵ Агар Маро дӯст доред, фармудаҳои Маро риоя кунед.¹⁶ Ва Ман аз Падар илтимос мекунам, ва Ё ба шумо Пуштибони дигаре медиҳад, то ҳамеша бо шумо монад,¹⁷ яъне Рӯҳи ростӣ, ки ҷаҳон Ёро қабул карда наметавонад, зеро Ёро намебинад ва намешиносад, лекин шумо Ёро мешиносед, зеро Ё бо шумо мемонад ва дар шумо мешавад.¹⁸ Шуморо ятим намегузорам; назди шумо меоям.¹⁹ Пас аз андак муддате ҷаҳон дигар Маро намебинад; лекин шумо Маро мебинед, ва азбаски Ман зиндаам, шумо низ хоҳед зист.²⁰ Дар он рӯз шумо мефаҳмед, ки Ман дар Падар ҳастам, ва шумо дар Ман, ва Ман дар шумо.²¹ Ҳар кӣ фармудаҳои Маро дорад ва онҳоро риоя кунад, касест, ки Маро дӯст медорад; ва ҳар кӣ Маро дӯст дорад, Падари Ман вайро дӯст медорад, ва Ман вайро дӯст медорам ва Ҳудро ба вай ошкор мекунам».

²² Яҳудо, на он Яҳудои Исқариот, ба Ё гуфт: «Хоҷаам! Ин чӣ хел мешавад, ки мехоҳӣ Ҳудро ба мо ошкор кунӣ ва на ба ҷаҳон?»²³ Исо дар ҷавоби вай гуфт: «Ҳар кӣ Маро дӯст дорад, каломи Маро риоя мекунад; ва Падари Ман вайро дӯст медорад, ва Мо ба пеши вай омада, дар назди вай манзил мегирем.²⁴ Касе ки Маро дӯст надорад, суханони Маро риоя намекунад; ва каломе ки мешунавед, аз они Ман нест, балки аз они Падарест, ки Маро фиристод». ²⁵ Ин суханонро ба шумо гуфтам, ҳангоме ки бо шумо будам.²⁶ Лекин Пуштибон, яъне Рӯҳулқудс, ки Падар Ёро ба номи Ман мефиристад, ҳама чизро ба шумо таълим медиҳад ва ҳар чиро, ки ба шумо гуфтам, ба ёди шумо меоварад.²⁷ Осоишро ба шумо мегузорам, осоиши Ҳудро ба шумо медиҳам. На ончунон ки ҷаҳон медиҳад, Ман ба шумо медиҳам. Дили шумо парешон нашавад ва ҳаросон набошад.²⁸ Шунидед, ки ба шумо гуфтам: “Меравам ва назди шумо бармегардам”. Агар Маро дӯст медоштед, шод мешудед, ки гуфтам: “Назди Падар меравам”; зеро Падар аз Ман

бузургтар аст. ²⁹ Инак, пеш аз рӯй додан ба шумо гуфтам, то ҳангоми рӯй доданаши имон оваред. ³⁰ Пас аз ин бо шумо бисёр гуфтугӯ намекунам, чунки мири ҷаҳон меояд, ва бар Ман қудрате надорад. ³¹ Лекин то ҷаҳон донад, ки Ман Падарро дӯст медорам, чунон ки Падар ба Ман фармудааст, амал мекунам. Бархезед, аз ин ҷо равам.

Токи ҳақиқӣ

15 Ман токи ҳақиқӣ ҳастам, ва Падари Ман тоқдор аст. ² Ҳар навдаеро, ки дар Ман мева намеоварад, Ӯ мебурад; ва онро, ки мева меоварад, пок месозад, то бештар мева оварад. ³ Шумо аллақай ба воситаи каломе ки ба шумо гуфтам, пок ҳастед. ⁴ Дар Ман монед, ва Ман дар шумо мемонам. Чунон ки навда худ аз худ мева додан наметавонад, агар дар тоқ намонад, ҳамчунин шумо низ, агар дар Ман намонед. ⁵ Ман тоқ ҳастам, ва шумо навдаҳо. Касе ки дар Ман монад, ва Ман дар вай, меваи фаровон меоварад; зеро бе Ман ҳеҷ коре кардан наметавонед. ⁶ Касе ки дар Ман намонад, чун навдае бурида мешавад ва мехушқад. Чунин навдаҳоро ҷамъ карда, ба оташ мепартоянд, ва онҳо месӯзанд. ⁷ Агар дар ман монед, ва суханони Ман дар шумо монанд, ҳар чи мехоҳед, хоҳиш кунед, ва он ба шумо дода мешавад. ⁸ Қалоли Падари Ман дар ин аст, ки шумо меваи фаровон оваред ва шогирдони Ман шавед.

⁹ Чунон ки Падар Маро дӯст доштааст, Ман низ шуморо дӯст медорам; дар муҳаббати Ман монед. ¹⁰ Агар фармудаҳои Маро риоя кунед, дар муҳаббати Ман мемонед, чунон ки Ман фармудаҳои Падари худро риоя кардаам, ва дар муҳаббати Ӯ мемонам. ¹¹ Инро ба шумо гуфтам, то шодии Ман дар шумо монад ва шодии шумо комил бошад. ¹² Фармудаи Ман ин аст, ки якдигарро дӯст доред, чунон ки Ман шуморо дӯст доштаам. ¹³ Касе муҳаббати бузургтар аз ин надорад, ки ҷони худро барои дӯстони худ фидо кунад. ¹⁴ Шумо дӯстони Ман ҳастед, агар фармудаҳои Маро ба ҷо оваред. ¹⁵ Дигар шуморо банда намегӯям, зеро банда намедонад, ки хоҷааш чӣ мекунад. Лекин шуморо дӯст гуфтаам, чунки ҳар чи аз Падар шундаам, ба шумо баён кардаам. ¹⁶ На шумо Маро интиҳоб кардаед, балки Ман шуморо интиҳоб кардаам ва шуморо таъйин кардаам,

ки шумо равед ва мева оваред, ва меваи шумо монад, то ҳар чи аз Падар ба номи Ман хоҳиш кунед, ба шумо диҳад. ¹⁷ Ин чизҳоро ба шумо мефармоям, то якдигарро дӯст доред.

Пешгӯии таъқибот

¹⁸ Агар ҷаҳон аз шумо нафрат дошта бошад, донед, ки пеш аз шумо аз Ман нафрат доштааст. ¹⁹ Агар шумо аз ҷаҳон мебудед, ҷаҳон аз они худро дӯст медошт. Лекин шумо аз ҷаҳон нестед, балки Ман шуморо аз ҷаҳон интиҳоб кардам. Аз ин сабаб ҷаҳон аз шумо нафрат дорад. ²⁰ Каломеро, ки ба шумо гуфтам, дар хотир нигоҳ доред: “Ғулом бузургтар аз хоҷаи худ нест”. Агар Маро таъқиб карданд, шуморо низ таъқиб мекунанд; агар каломи Маро риоя карданд, каломи шуморо низ риоя мекунанд. ²¹ Лекин ҳамаи инро барои номи Ман ба шумо мекунанд, чунки Фиристандаи Маро намешиносанд. ²² Агар Ман намеомадам ва ба онҳо сухан намегуфтам, гуноҳе намедоштанд; лекин акнун барои гуноҳи худ узре надоранд. ²³ Ҳар кӣ аз Ман нафрат дошта бошад, аз Падари Ман низ нафрат дорад. ²⁴ Агар дар миёни онҳо корҳоро намекардам, ки дигаре ҳаргиз накардааст, гуноҳе намедоштанд; лекин акнун он корҳоро дида, ҳам аз Ман ва ҳам аз Падари Ман нафрат доранд, ²⁵ то ба амал ояд сухане ки дар Тавроташон навишта шудааст: “Бе сабаб аз Ман нафрат доранд”.* ²⁶ Лекин чун Пуштибон, ки Ӯро аз ҷониби Падар назди шумо мефиристам, ояд, яъне Рӯҳи ростӣ, ки аз Падар мебарояд, Ӯ бар Ман шаҳодат медиҳад; ²⁷ ва шумо низ шаҳодат медиҳед, зеро аз ибтидо бо Ман будаед.

16 Инро ба шумо гуфтам, то ба васваса наафтед. ² Шуморо аз кунштҳо хоҳанд ронд; ва ҳатто соате мерасад, ки ҳар кӣ шуморо кушад, гумон мекунад, ки хизмате ба Худо мекунад. ³ Ин корҳоро мекунанд, чунки на Падарро шинохтаанд ва на Маро. ⁴ Лекин инро ба шумо барои он гуфтам, ки ҳангоми расидани он соат ба ёд оваред, ки Ман ба шумо гуфтаам. Инро аз ибтидо ба шумо нагуфтам, зеро бо шумо будам.

Таъсири Рӯхулқудс

⁵ Аммо акнун Ман назди Фиристандаи Худ меравам, ва касе аз байни шумо аз Ман намепурсад: “Кучо меравӣ?” ⁶ Вале чун инро ба шумо гуфтам, дили шумо пур аз ғам шуд. ⁷ Лекин ба шумо рост мегӯям: рафтани Ман барои шумо беҳтар аст. Зеро агар Ман наравам, Пуштибон назди шумо намеояд; ва агар равам, Ӯро назди шумо мефиристам. ⁸ Чун Ӯ ояд, хатой ҷаҳонро бар гуноҳ ва бар ростӣ ва бар доварӣ исбот мекунад. ⁹ Бар гуноҳ, зеро ба Ман имон намеоваранд. ¹⁰ Бар ростӣ, зеро назди Падари Худ меравам, ва дигар Маро намебинед. ¹¹ Бар доварӣ, зеро мири ин ҷаҳон маҳкум шудааст.

¹² Боз бисёр чизҳои дигар дорам, ки ба шумо гӯям, лекин шумо ҳоло онҳоро бардоштан наметавонед. ¹³ Лекин чун Ӯ, яъне Рӯҳи ростӣ ояд, шуморо ба тамоми ростӣ раҳнамоӣ мекунад; зеро аз худ намегӯяд, балки ҳар чи мешунавад, онро мегӯяд, ва аз рӯйдодҳои оянда ба шумо хабар медиҳад. ¹⁴ Он гоҳ Ӯ Маро ҷалол медиҳад, чунки аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо хабар медиҳад. ¹⁵ Ҳар он чи Падар дорад, аз они Ман аст. Бинобар ин гуфтам, ки аз он чи аз они Ман аст, гирифта, ба шумо хабар медиҳад. ¹⁶ Даре нагузашта Маро намебинед, ва боз даре нагузашта Маро мебинед; зеро Ман назди Падар меравам».

Ғаму шодии шогирдон

¹⁷ Баъзе аз шогирдонаш ба якдигар гуфтанд: «Чист, ки Ӯ ба мо мегӯяд: “Даре нагузашта Маро намебинед, ва боз даре нагузашта Маро мебинед” ва: “Ман назди Падар меравам”?» ¹⁸ Онҳо гуфтанд: «Ин чист, ки Ӯ мегӯяд: “Даре нагузашта”? Намедонем, чӣ мегӯяд». ¹⁹ Исо чун донист, ки мехоҳанд аз Ӯ пурсанд, ба онҳо гуфт: «Оё ба якдигар дар ин бора баҳс мекунад, ки Ман гуфтам: “Даре нагузашта Маро намебинед, ва боз даре нагузашта маро мебинед”? ²⁰ Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: он гоҳ шумо гиря ва нола мекунад, лекин ҷаҳон шод мешавад; шумо ғамгин мешавед, лекин ғами шумо ба шодӣ табдил меёбад. ²¹ Зан ҳангоми зоидаи ғамгин аст, чунки соати вай расидааст; лекин чун кӯдакро зойд, ғамашро фаромӯш мекунад ба сабаби шодии он ки одаме

дар ҷаҳон таваллуд шуд. ²²Шумо низ акнун ғамгин ҳастед; лекин боз шуморо мебинам, ва дили шумо шод мешавад, ва ҳеҷ кас он шодиро аз шумо гирифтани наметавонад. ²³Дар он рӯз аз Ман чизе намерсид. Ба ростӣ, ба ростӣ ба шумо мегӯям: ҳар он чи аз Падар ба номи Ман хоҳиш кунед, ба шумо медиҳад. ²⁴То ҳол ба номи ман чизе хоҳиш накардаед; хоҳиш кунед, то гиред ва шодии шумо комил гардад. ²⁵Ин чизҳоро бо масалҳо ба шумо гуфтам; лекин соате мерасад, ки дигар ба шумо бо масалҳо ҳарф намезанам, балки аз Падар ба шумо кушоду равшан хабар медиҳам. ²⁶Дар он рӯз ба номи Ман хоҳиш мекунад, ва Ман ба шумо намегӯям, ки аз Падар барои шумо илтимос мекунам; ²⁷зеро Худи Падар шуморо дӯст медорад, чунки шумо Маро дӯст доштаед ва бовар кардаед, ки Ман аз ҷониби Худо омадам. ²⁸Ман аз ҷониби Падар омадам ва ба ҷаҳон ворид шудам; боз ҷаҳонро тарк мекунам ва назди Падар меравам».

²⁹Шогирдонаш ба Ӯ гуфтанд: «Инак, акнун кушоду равшан суҳан мегӯӣ, на бо масалҳо. ³⁰Акнун медонем, ки Ту ҳама чизро медонӣ, ва эҳтиёҷ надорӣ, ки касе аз Ту чизе пурсад. Аз ин рӯ бовар мекунем, ки Ту аз ҷониби Худо омадаӣ». ³¹Исо ба онҳо ҷавоб дод: «Акнун бовар мекунед? ³²Инак, соате мерасад, ва акнун расидааст, ки шумо пароканда шуда, ҳар яке сӯи хонаи худ меравед ва Маро танҳо мегузоред; лекин Ман танҳо нестам, зеро Падар бо Ман аст. ³³Ин чизҳоро ба шумо гуфтам, то дар Ман осоиш дошта бошед. Дар ҷаҳон ранҷ мекашед, лекин хотирчамъ бошед: Ман бар ҷаҳон голиб шудаам».

Дуои Исо барои шогирдонаш

17 Исо, чун инро гуфт, чашмони Худро сӯи осмон боло карда, гуфт: «Эй Падар, соат расидааст. Писари Худро ҷалол дех, то Писарат низ Туро ҷалол диҳад. ²Зеро Ӯро бар тамоми башарият қудрат додай, то ба ҳар кӣ Ту ба Ӯ бахшидаӣ, ҳаёти абадӣ диҳад. ³Ва ҳаёти абадӣ ин аст, ки Туро, ки ягона Худои ҳақиқӣ ҳастӣ, ва Исои Масеҳро, ки фиристодаӣ, шиносанд. ⁴Ман Туро дар рӯи замин ҷалол додам ва кореро, ки ба Ман супурда будӣ, то кунам, ба анҷом расондам. ⁵Акнун Ту, эй Падар, Маро назди

Худ ҷалол деҳ бо ҳамон ҷалоле ки пеш аз ҳастии ҷаҳон назди Ту доштам.

⁶Номи Туру ба одамоне ки аз ҷаҳон ба Ман додӣ, шиносондам. Онҳо аз они Ту буданд, ва Ту онҳоро ба Ман додӣ, ва онҳо каломи Туру нигоҳ доштаанд. ⁷Акнун донистанд, ки ҳар он чи ба Ман додӣ, аз ҷониби Туст. ⁸Зеро суханонеро, ки ба Ман додӣ, ба онҳо супурдам, ва онҳо қабул карданд ва ба ростӣ донистанд, ки Ман аз ҷониби Ту омадам, ва бовар карданд, ки Ту Маро фиристодаӣ.

⁹Ман барои онҳо илтимос мекунам; на барои ҷаҳон, балки барои онҳое илтимос мекунам, ки Ту ба Ман додаӣ, зеро онҳо аз они Ту мебошанд. ¹⁰Он чи аз они Ман аст, аз они Туст, ва он чи аз они Туст, аз они Ман аст; ва Ман дар онҳо ҷалол ёфтаам. ¹¹Ман дигар дар ҷаҳон нестам, лекин онҳо дар ҷаҳон ҳастанд, ва Ман назди Ту меоям. Эй Падари Қуддус! Инҳоро, ки ба Ман додаӣ, ба номи Худ нигоҳ дор, то як бошанд, чунон ки Мо ҳастем. ¹²Ҳангоме ки бо онҳо дар ҷаҳон будам, онҳоро ба номи Ту нигоҳ доштам. Онҳоеро, ки Ту ба Ман додӣ, ниғаҳбонӣ кардам, ва ҳеҷ яке аз онҳо ҳалок нашуд, ғайр аз писари ҳалокат, то гуфтаи Китоб ба амал ояд. ¹³Вале акнун назди Ту меоям, ва инро дар ҷаҳон мегӯям, то шодии Ман дар онҳо комил бошад. ¹⁴Ман каломи Туру ба онҳо супурдам, ва ҷаҳон аз онҳо нафрат дорад, чунки онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман низ аз ҷаҳон нестам. ¹⁵Илтимос намекунам, ки Ту онҳоро аз ҷаҳон барӣ, балки онҳоро аз шарир нигоҳ дорӣ. ¹⁶Онҳо аз ҷаҳон нестанд, чунон ки Ман низ аз ҷаҳон нестам. ¹⁷Онҳоро бо ростии Худ муқаддас гардон; каломи Ту ростист. ¹⁸Чунон ки Ту Маро ба ҷаҳон фиристодӣ, Ман низ онҳоро ба ҷаҳон фиристодам. ¹⁹Ва Худро барои онҳо муқаддас мегардонам, то онҳо низ бо ростӣ муқаддас гардонда шаванд.

²⁰Танҳо барои онҳо илтимос намекунам, балки низ барои касоне ки ба воситаи сухани онҳо ба Ман имон меоваранд, ²¹то ҳама як бошанд. Чунон ки Ту, эй Падар, дар Ман ҳастӣ ва Ман дар Ту, онҳо низ дар Мо як бошанд, то ҷаҳон бовар кунад, ки Ту Маро фиристодӣ. ²²Ман ҷалолеро, ки ба Ман додаӣ, ба онҳо додаам, то як бошанд, чунон ки Мо як ҳастем. ²³Ман дар онҳо ҳастам, ва Ту дар Ман, то онҳо дар ягонагӣ комил бошанд, ва ҷаҳон донад, ки

Ту Маро фиристодӣ ва онҳоро дӯст медорӣ, чунон ки Маро дӯст медорӣ. ²⁴Эй Падар! Мехоҳам онҳое ки ба Ман додаӣ, дар он ҷое ки мебошам, бо Ман бошанд, то ҷалоли Маро ки ба Ман додаӣ, бинанд, чунки Маро пеш аз бунёдшавии ҷаҳон дӯст дошtii.

²⁵Эй Падари росткор! Ҷаҳон Туро намешиносад; лекин Ман Туро мешиносам, ва инҳо медонанд, ки Ту Маро фиристодӣ. ²⁶Ман ба онҳо номи Туро шиносондам ва боз ҳам мешиносонам, то он муҳаббате ки Ту ба Ман дорӣ, дар онҳо бошад, ва Ман низ дар онҳо бошам».

Дастгир шудани Исо

18 Чун Исо инро гуфт, бо шогирдони Худ ба тарафи дигари дараи Қидрун рафт. Дар он ҷо боғе буд, ки Ё ва шогирдонаш ба он даромаданд. ²Вале Яҳудои таслимкунандаи Ё низ он ҷойро медонист, чунки Исо бо шогирдонаш борҳо дар он ҷо ҷамъ омада буд. ³Пас Яҳудо як даста сарбозон ва ниғаҳбононро аз сардорони коҳинон ва фарисиён гирифта, бо ҷароғҳо ва машъалҳо ва аслиҳа ба он ҷо омад. ⁴Исо, ки огоҳ буд аз он чи бояд бо Ё рӯй диҳад, берун омада, ба онҳо гуфт: «Киро ҷустуҷӯ мекунед?» ⁵Ба Ё ҷавоб доданд: «Исои Носириро». Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳастам». Яҳудои таслимкунандаи Ё низ бо онҳо истода буд. ⁶Чун Исо ба онҳо гуфт: «Ман ҳастам», — онҳо пас рафта, ба замин афтоданд. ⁷Боз аз онҳо пурсид: «Киро ҷустуҷӯ мекунед?» Гуфтанд: «Исои Носириро». ⁸Исо ҷавоб дод: «Ман ба шумо гуфтам, ки Ман ҳастам; пас, агар маро ҷустуҷӯ мекунед, инҳоро монед раванд», — ⁹то он сухане ки Ё гуфта буд, ба амал ояд: «Аз онҳое ки ба Ман додаӣ, якеро аз даст надодаам».

¹⁰Он гоҳ Шимъуни Петрус, ки шамшер дошт, онро кашида, ба ғуломи саркоҳин, ки Малик ном дошт, зад, ва гӯши ростии вайро бурид. ¹¹Исо ба Петрус гуфт: «Шамшери худро ғилоф кун. Оё он косаеро, ки Падар ба Ман додааст, нанӯшам?»

Исоро пурсиш кардани саркоҳин ва инкори Петрус

¹²Он гоҳ дастаи сарбозон бо мириҳазори худ ва ниғаҳбонони яҳудӣ Исоро дастгир карда, бастанд, ¹³ва аввал Ёро назди Ҳонон

бурданд, зеро вай падарарӯси Қаёфо, саркоҳини ҳамон сол, буд.
¹⁴ Ин ҳамон Қаёфо буд, ки ба яҳудиён тавсия дода буд, ки бехтар аст як кас барои мардум мурад.

¹⁵ Шимъуни Петрус ва як шогирди дигар аз паси Исо рафтанд. Азбаски он шогирд ба саркоҳин шинос буд, бо Исо ба даруни ҳавлии саркоҳин даромад.
¹⁶ Аммо Петрус дар берун, назди дар истод. Баъд он шогирди дигар, ки ба саркоҳин шинос буд, берун омада, ба дарбон чизе гуфт ва Петрусро ба дарун бурд.
¹⁷ Он канизе ки дарбон буд, ба Петрус гуфт: «Оё ту низ аз шогирдони ин Шах нестӣ?» Вай гуфт: «Нестам».
¹⁸ Дар ин миён ғуломон ва ниғаҳбонон бо ангишт оташ афрӯхта буданд, чунки ҳаво хунук буд, ва гирди он истода, худро гарм мекарданд. Петрус низ бо онҳо истода, худро гарм мекард.

¹⁹ Саркоҳин аз Исо дар бораи шогирдонаш ва таълимаш пурсид.
²⁰ Исо ба вай ҷавоб дод: «Ман ба ҷаҳон ошкоро сухан гуфтаам. Ман ҳар вақт дар куништ ва дар ибодатгоҳ, ки дар он ҷо яҳудиён ҳамеша ҷамъ меомаданд, таълим додаам ва пинҳонӣ чизе нагуфтаам.
²¹ Чаро аз Ман мепурсӣ? Аз онҳое ки шунидаанд, пурс, ки Ман ба онҳо чӣ гуфтаам. Инак, онҳо медонанд, ки Ман чӣ гуфтаам».
²² Ҳангоме ки инро гуфт, яке аз ниғаҳбонон, ки дар он ҷо истода буд, Исоро як торсаки зада, гуфт: «Ба саркоҳин ин гуна ҷавоб медиҳӣ?»
²³ Исо ба вай ҷавоб дод: «Агар бад гуфтам, ба бадӣ гувоҳӣ деҳ; вале агар хуб гуфтам, барои чӣ Маро мезанӣ?»
²⁴ Он гоҳ Ҳонон Ӯро дастбаста назди Қаёфои саркоҳин фиристод.

²⁵ Шимъуни Петрус истода, худро гарм мекард. Ба вай гуфтанд: «Оё ту низ аз шогирдони Ӯ нестӣ?» Вай инкор карда, гуфт: «Нестам».
²⁶ Яке аз ғуломони саркоҳин, хеши он касе ки Петрус гӯшашро бурида буд, гуфт: «Магар ман туро дар боғ бо Ӯ надидам?»
²⁷ Петрус боз инкор кард. Ҳамон дам хурӯс бонг зад.

Дар пеши Пилотус

²⁸ Аз ҳавлии Қаёфо Исоро ба қасри ҳоким бурданд. Саҳарии барвақт буд. Онҳо ба қасри ҳоким надаромаданд, то нопок нашаванд ва Песахро хӯранд.
²⁹ Пилотус назди онҳо баромада, гуфт: «Чӣ даъвое бар ин Шах доред?»
³⁰ Онҳо дар ҷавоби вай гуфтанд:

«Агар Ў бадкор намебуд, ба ту таслим намекардем». ³¹ Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо Ўро гиред ва мувофиқи шариати худ бар Ў доварӣ кунед». Яҳудиён ба вай гуфтанд: «Мо ичозат надорем, ки касеро кушем». ³² Ҳамин тавр он сухани Исо ба амал омад, ки Ў дар бораи чигунагии мурдани Худ ишора карда гуфта буд.

³³ Он гоҳ Пилотус боз ба қасри ҳоким даромада, Исоро ҷеғ зад ва ба Ў гуфт: «Оё Ту Подшоҳи яҳудиён ҳастӣ?» ³⁴ Исо ба вай ҷавоб дод: «Оё ту инро аз худ мегӯӣ, ё ки дигарон дар бораи Ман ба ту гуфтаанд?» ³⁵ Пилотус ҷавоб дод: «Магар ман яҳудӣ ҳастам? Халқи Ту ва сардорони коҳинон Туро ба ман таслим кардаанд; чӣ кор кардаӣ?» ³⁶ Исо ҷавоб дод: «Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон нест. Агар Подшоҳии Ман аз ин ҷаҳон мебуд, навкарони Ман меҷангиданд, то Ман ба яҳудиён таслим карда нашавам. Лекин ҳоло Подшоҳии Ман аз ин ҷо нест». ³⁷ Пилотус ба Ў гуфт: «Пас, Ту подшоҳ ҳастӣ?» Исо ҷавоб дод: «Ту худ мегӯӣ, ки Ман подшоҳ ҳастам. Ман барои он таваллуд ёфтаам ва барои он ба ҷаҳон омадаам, ки бар ростӣ шаҳодат диҳам. Ҳар кӣ аз ростист, овози Маро мешунавад». ³⁸ Пилотус ба Ў гуфт: «Ростӣ чист?» Чун инро гуфт, боз назди яҳудиён баромада, ба онҳо гуфт: «Ман дар Ў ҳеч айбе намеёбам. ³⁹ Лекин шумо одате доред, ки бандиеро дар Песаҳ барои шумо озод кунам. Оё мехоҳед, ки Подшоҳи яҳудиёнро барои шумо озод кунам?» ⁴⁰ Боз ҳама фарёд зада, гуфтанд: «Ўро не, балки Бараббор». Бараббо як роҳзан буд.

Маҳкум шудани Исо

19 Он гоҳ Пилотус Исоро гирифта, фармуд, ки Ўро тозиёна зананд. ² Ва сарбозон тоҷе аз хор бофта, бар сараш гузоштанд, ва ҷомаи арғувон ба Ў пӯшонданд, ³ ва гуфтанд: «Салом, эй Подшоҳи яҳудиён!» Ва Ўро торсаки мезаданд.

⁴ Боз Пилотус баромада, ба онҳо гуфт: «Инак, Ўро пеши шумо мебарорам, то донед, ки ман дар Ў ҳеч айбе намеёбам». ⁵ Пас Исо, тоҷи аз хор бофтае бар сар ва ҷомаи арғувон дар бар, берун омад. Пилотус ба онҳо гуфт: «Инак он Одам!» ⁶ Чун сардорони коҳинон ва ниғаҳбонон Ўро диданд, фарёд зада, гуфтанд: «Ўро ба салиб каш, ба салиб каш!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Шумо Ўро гирифта,

ба салиб кашед, чунки ман дар Ё айбе намеёбам». ⁷ Яҳудиён ба вай ҷавоб доданд: «Мо шариате дорем, ва мувофиқи шариати мо Ё бояд мурад, чунки Худро Писари Худо кардааст».

⁸ Чун Пилотус ин суҳанро шунид, зиёдтар тарсид. ⁹ Ва боз ба қаср даромада, ба Исо гуфт: «Ту аз кучоӣ?» Лекин Исо ба вай ҷавоб наод. ¹⁰ Пилотус ба Ё гуфт: «Ба ман суҳан намегӯӣ? Магар намедонӣ, ки қудрат дорам Туро ба салиб кашам ва қудрат дорам Туро озод кунам?» ¹¹ Исо ҷавоб дод: «Ҳеҷ қудрате бар Ман намедоштӣ, агар аз боло дода намешуд. Аз ин рӯ он касе ки Маро ба ту таслим кард, гуноҳи бештаре дорад». ¹² Аз он вақт Пилотус кӯшиш дошт Ёро озод кунад. Лекин яҳудиён фарёд зада, гуфтанд: «Агар Ёро озод кунӣ, дӯсти шоҳаншоҳ нестӣ. Ҳар кӣ даъвои подшоҳӣ кунад, зидди шоҳаншоҳ суҳан мегӯяд». ¹³ Чун Пилотус инро шунид, Исоро берун овард ва дар он ҷое ки Сангфарш ва ба ибрӣ Ҷабто номида мешуд, бар курсии доварӣ нишаст. ¹⁴ Рӯзи тайёрии Песаҳ буд, ки тақрибан дар соати шаш* ба яҳудиён гуфт: «Инак Подшоҳи шумо!» ¹⁵ Лекин онҳо фарёд заданд: «Ёро нест кун, нест кун, ба салиб каш!» Пилотус ба онҳо гуфт: «Оё Подшоҳи шуморо ба салиб кашам?» Сардорони коҳинон ҷавоб доданд: «Ғайр аз шоҳаншоҳ подшоҳе надорем». ¹⁶ Ниҳоят, Ёро ба дасти онҳо сурд, то ба салиб кашанд. Он гоҳ онҳо Исоро гирифта бурданд.

Ба салиб кашидани Исо

¹⁷ Исо салиби Худро бардошта, ба маҳалле ки “Ҷои косахонаи сар” ва ба ибрӣ Ҷолҷолто ном дошт, равона шуд. ¹⁸ Дар он ҷо Ёро ба салиб кашиданд ва бо Ё ду каси дигарро: яке аз ин тараф ва дигаре аз он тараф, ва Исо дар миёна. ¹⁹ Пилотус айбномае навишта, бар салиб овехт, ки чунин навишта шуда буд: «Исои Носирӣ, Подшоҳи яҳудиён». ²⁰ Бисёре аз яҳудиён он айбномаро хонданд, зеро ҷое ки Исо ба салиб кашада шуд, ба шаҳр наздик буд, ва айбномаро ба забонҳои ибрӣ, юнонӣ ва румӣ навишта буданд. ²¹ Сардорони коҳинони яҳудӣ ба Пилотус гуфтанд: «Нанавис: “Подшоҳи

19:14 Соати шаш — соати 6-и саҳар; эҳтимол, Юҳанно мувофиқи ҳисоби румиён мешуморид.

яхудиён”, балки навис: “Ў мегуфт, ки Манам Подшоҳи яхудиён”». ²² Пилотус ҷавоб дод: «Он чи навиштам, навиштам».

²³ Сарбозон, чун Исоро ба салиб кашиданд, либоси Ёро гирифта, ба чор ҳисса тақсим карданд, ба ҳар сарбоз як ҳисса. Ва пероҳанро низ гирифтанд. Лекин пероҳан дарз надошт, балки аз боло то поён бофта шуда буд. ²⁴ Пас онҳо ба якдигар гуфтанд: «Онро пора накунем, балки қуръа бар он партофта бинем, ки аз они кӣ мешавад». Ҳамин тавр гуфтаи Китоб ба амал омад, ки мегӯяд: “Сару либоси Маро дар миёни худ тақсим карданд ва бар пероҳани Ман қуръа партофтанд”.* Ва сарбозон чунин карданд.

²⁵ Дар назди салиби Исо модари Ё, хоҳари модараш, Маряи зани Клӯпо ва Маряи Маҷдалия истода буданд. ²⁶ Чун Исо модари Худ ва он шогирддеро, ки вайро дӯст медошт, дар он ҷо истода дид, ба модари Худ гуфт: «Эй зан, инак писари ту!» ²⁷ Сипас ба шогирди Худ гуфт: «Инак модари ту!» Аз ҳамон соат он шогирд вайро ба хонаи худ бурд.

²⁸ Пас аз он Исо чун дид, ки ҳама чиз ба анҷом расидааст, то гуфтаи Китоб ба амал ояд, гуфт: «Ташнаам».* ²⁹ Дар он ҷо зарфе пур аз сирко истода буд. Пас исфанҷеро аз сирко пур карда, бар сари зуфо* гузоштанд ва наздики даҳони Ё бурданд. ³⁰ Чун Исо сиркоро чашид, гуфт: «Иҷро шуд». Сипас сар фуру оварда, ҷон дод.

³¹ Азбаски рӯзи тайёрии ид буд, — зеро он шанбе иди бузург буд, — яхудиён аз Пилотус хоҳиш карданд, ки соқи пойҳои он се касро шикананд ва ҷасадҳои онро поён фуруваранд, то ки ҷасадҳои онҳо бар салиб дар рӯзи шанбе намонанд. ³² Сарбозон омада, соқи пойҳои нафари якум ва нафари дигарро, ки бо Исо ба салиб кашида шуда буданд, шикастанд. ³³ Чун назди Исо омаданд ва диданд, ки аллақай мурдааст, соқи пойҳои Ёро шикастанд, ³⁴ балки яке аз сарбозон ба паҳлуи Ё найза зад, ва ҳамон дам хун ва об ҷорӣ шуд.

³⁵ Он касе ки дид, шаҳодат медиҳад, то шумо низ имон оваред. Шаҳодати вай рост аст, ва вай медонад, ки рост мегӯяд. ³⁶ Зеро ин

19:24 Забур 22:19.

19:28 Забур 69:22.

19:29 Зуфо — навъи нимбутта (Раҳой 12:22).

рӯй дод, то гуфтаи Китоб ба амал ояд, ки мегӯяд: “Ҳеч як устухони Ё шикаста намешавад”.³⁷ Ва Китоб боз дар ҷои дигар мегӯяд: “Ба он Касе ки найза задаанд, хоҳанд нигарист”.*

Қабри Исо

³⁸ Пас аз он Юсуф, ки аз аҳли Ромо ва аз тарси яҳудиён шогирди ниҳонии Исо буд, аз Пилотус хоҳиш кард, ки ҷасади Исоро гирад. Пилотус ба вай иҷозат дод. Юсуф омада, ҷасади Исоро гирифт.³⁹ Никӯдимус, ки пештар шабона назди Исо омада буд, низ омад ва тақрибан сад паймона мурр ва уди* омехта овард.⁴⁰ Онҳо ҷасади Исоро гирифтанд ва мувофиқи одати дафни яҳудиён, хушбӯиҳо пошида, ба кафан печонданд.⁴¹ Дар он ҷое ки Исо ба салиб кашада шуд, боғе буд, ва дар боғ қабри наве ки дар он ҳанӯз ҳеҷ кас гузошта нашуда буд.⁴² Дар он ҷо Исоро гузоштанд, чунки рӯзи тайёрии иди яҳудиён буд, ва он қабр наздик буд.

Растохези Исо

20 Дар рӯзи якуми ҳафта, саҳарии барвақт, ки ҳаво ҳанӯз торик буд, Марями Маҷдалия ба сари қабр омад ва дид, ки санг аз қабр бардошта шудааст.² Вай давида назди Шимъуни Петрус ва он шогирди дигаре ки Исо ўро дўст медошт, омада, ба онҳо гуфт: «Хоҷамонро аз қабр бурдаанд, ва намедонем, ки Ёро кучо гузоштаанд». ³ Дарҳол Шимъуни Петрус ва он шогирди дигар берун омада, сӯи қабр рафтанд.⁴ Ҳар ду бо ҳам медаванданд, вале он шогирди дигар зудтар давида, аз Петрус пеш гузашт ва аввал ба сари қабр омад,⁵ ва ҳам шуда, кафани гузоштаро дид; лекин ба дарун надаромад.⁶ Баъд Шимъуни Петрус аз пайи вай омада, ба қабр даромад ва кафани гузоштаро дид⁷ ва рӯймолеро, ки бар сари Исо буд, на бо кафан, балки дар гӯшае алоҳида печида дид.⁸ Пас он шогирди дигар, ки аввал ба сари қабр омада буд, низ ба

19:36 Раҳой 12:46; Забур 34:21.

19:37 Закарё 12:10.

19:39 Паймона — дар асли юнонӣ: “литро”; як литро тақрибан 330 грамм буд. Мурр ва уд — шилмҳои қиматбаҳое ки аз он равғани хушбӯӣ ё дору месохтанд.

дарун даромад, ва дид, ва бовар кард. ⁹Зеро онҳо ҳанӯз Китобро нафаҳмида буданд, ки Ё бояд аз мурдагон бархезад. ¹⁰Он гоҳ он ду шогирд ба хонаи худ баргаштанд.

Зоҳир шудани Исо ба Маряи Мачдалия

¹¹Аммо Марям дар беруни қабр истода, гирия мекард. Чун мегирист, хам шуда, ба даруни қабр нигоҳ кард. ¹²Он гоҳ ду фариштаи сафедпӯшро дид, ки дар он ҷое ки ҷасади Исо гузошта шуда буд, яке назди сар ва дигаре назди пой нишаста буданд. ¹³Онҳо ба вай гуфтанд: «Эй зан! Чаро гирия мекуни?» Ба онҳо гуфт: «Хоҷаи маро бурдаанд, ва намедонам, ки Ёро кучо гузоштаанд». ¹⁴Чун инро гуфт, ба пас рӯ овард ва Исоро истода дид; вале надонист, ки ин Исо аст. ¹⁵Исо ба вай гуфт: «Эй зан! Чаро гирия мекуни? Киро ҷустуҷӯ мекуни?» Марям ба гумони он ки ин боғбон аст, ба Ё гуфт: «Эй хоҷа! Агар ту Ёро бурда бошӣ, ба ман гӯӣ, ки Ёро кучо гузоштаӣ, то ман Ёро гирифта барам». ¹⁶Исо ба вай гуфт: «Эй Марям!» Марям рӯ оварда, ба Ё гуфт: «Раббунӣ!», яъне: «Устод!» ¹⁷Исо ба вай гуфт: «Ба Ман даст нарасон, чунки ҳанӯз назди Падари Худ боло нарафтаам. Лекин назди бародарони Ман рафта, ба онҳо гӯӣ: Ман назди Падари Худ ва Падари шумо, назди Худои Худ ва Худои шумо боло меравам». ¹⁸Маряи Мачдалия омада, ба шогирдон хабар дод, ки Худовандро дидааст, ва Ё ба вай чунин гуфтааст.

Зоҳир шудани Исо ба шогирдон

¹⁹Бегоҳии худи ҳамон рӯзи якуми ҳафта, ҳангоме ки шогирдон дар хонае гирд омада, аз тарси яҳудиён дарҳои онро баста буданд, Исо омада, дар миёни онҳо истод ва ба онҳо гуфт: «Салом ба шумо!» ²⁰Инро гуфта, дастҳо ва паҳлуи Худро ба онҳо нишон дод. Шогирдон Худовандро дида, шод гардиданд. ²¹Боз Исо ба онҳо гуфт: «Салом ба шумо! Чунон ки Падар Маро фиристод, Ман низ шуморо мефиристам». ²²Чун инро гуфт, бар онҳо дамид ва гуфт: «Рӯҳулқудсро қабул кунед. ²³Гуноҳҳои касеро, ки бахшед, бахшида мешаванд; ва гуноҳҳои касеро, ки набахшида нигоҳ доред, набахшида мемонанд».

²⁴Тумо, ки яке аз он дувоздаҳ буд ва Дугоник номида мешуд, ҳангоме ки Исо омад, бо онҳо набуд. ²⁵Шогирдони дигар ба вай гуфтанд: «Мо Худовандро дидаем». Вай ба онҳо гуфт: «То дар дастҳои Ӯ чои меҳхоро набинам, ва ангушти худро дар чои меҳҳо нагузорам, ва дасти худро дар паҳлуи Ӯ намонам, бовар намекунам». ²⁶Пас аз ҳашт рӯз боз шогирдони Исо дар хона буданд, ва Тумо низ бо онҳо буд, ва дарҳо баста. Агарчи дарҳо баста буданд, Исо омада, дар миёни онҳо истод ва гуфт: «Салом ба шумо!» ²⁷Пас аз он ба Тумо гуфт: «Ангушти худро ин ҷо биёр ва дастҳои Маро бин; ва дасти худро биёр ва дар паҳлуи Ман гузор; ва беимон набош, балки имон дошта бош». ²⁸Тумо дар ҷавоби Ӯ гуфт: «Эй Худованди ман ва эй Худои ман!» ²⁹Исо ба вай гуфт: «Ба хотири он ки Маро дидаӣ, имон овардӣ. Хушо касоне ки надида, имон меоваранд».

³⁰Боз бисёр муъҷизаҳои дигаре Исо дар назди шогирдонаш нишон дод, ки дар ин китоб навишта нашуданд. ³¹Аммо ин қадараш навишта шуд, то шумо имон оваред, ки Исо Масеҳ ва Писари Худост, ва имон оварда, ба номи Ӯ ҳаёт ёбед.

Исо назди кӯли Табария

21 Пас аз он боз Исо дар соҳили кӯли Табария ба шогирдон намоён шуд. Намоён шуданаш чунин буд: ²Шимъуни Петрус, Тумо, ки Дугоник номида мешуд, Натанъил, ки аз Қонои Ҷалил буд, писарони Забдой ва ду нафари дигар аз шогирдони Ӯ бо ҳам буданд. ³Шимъуни Петрус ба онҳо гуфт: «Ман ба моҳигирӣ меравам». Ба вай гуфтанд: «Мо низ ҳамроҳи ту меравем». Дарҳол рафта, ба кишти савор шуданд, ва он шаб чизе сайд накарданд.

⁴Ҳангоме ки субҳ шуд, Исо дар соҳил истода буд, лекин шогирдон надонистанд, ки ин Исо аст. ⁵Исо ба онҳо гуфт: «Эй бачаҳо! Оё хӯроке надоред?» Ба Ӯ ҷавоб доданд: «Не». ⁶Ӯ ба онҳо гуфт: «Тӯрро ба тарафи ростии кишти партоед, ва меёбед». Онҳо партофтанд, ва аз бисёрии моҳӣ онро кашида натавонистанд.

⁷Он шогирде ки Исо вайро дӯст медошт, ба Петрус гуфт: «Ин Худованд аст». Чун Шимъуни Петрус шунид, ки ин Худованд аст, чомаашро ба худ печонд, чунки бараҳна буд, ва худро ба кӯл

партофт.⁸ Аммо шогирдони дигар бо киштӣ омаданд, ва тӯри пур аз моҳиро мекашиданд, зеро аз соҳил фақат дусад оринч* дур буданд.

⁹Чун ба хушкӣ баромаданд, оташи бо ангишт афрӯхта ва моҳии бар он гузошта ва нонро диданд.¹⁰ Исо ба онҳо гуфт: «Аз он моҳие ки ҳоло гирифтед, биёред». ¹¹Шимъуни Петрус рафта, тӯрро пур аз моҳиёни калон, ки саду панҷоҳу се адад буданд, ба хушкӣ кашид, ва бо вучуди бисёрии моҳӣ тӯр надарид.¹² Исо ба онҳо гуфт: «Биёед, ноништа кунед». Аз шогирдон касе ҷуръат накард, ки аз Ё пурсад: «Ту кистӣ?» Зеро медонистанд, ки Худованд аст.¹³ Исо пеш омада, нонро гирифт ва ба онҳо дод, ва ҳамчунин моҳиро.¹⁴ Ин бори сеюм буд, ки Исо, пас аз бархестанаш аз мурдагон, ба шогирдони Худ намоён шуд.

Исо ва Петрус

¹⁵Пас аз ноништа карданашон Исо ба Шимъуни Петрус гуфт: «Эй Шимъун писари Юнус! Оё Маро бештар аз инҳо дӯст медорӣ?» Ба Ё ҷавоб дод: «Ҳа, Хоҷаам! Ту медонӣ, ки Туро дӯст медорам». Исо ба вай гуфт: «Барраҳои Маро чарон». ¹⁶Боз бори дигар Исо ба вай гуфт: «Эй Шимъун писари Юнус! Оё Маро дӯст медорӣ?» Ба Ё ҷавоб дод: «Ҳа, Хоҷаам! Ту медонӣ, ки Туро дӯст медорам». Исо ба вай гуфт: «Гӯсфандони Маро ҷӯпонӣ намо». ¹⁷Бори сеюм Исо ба вай гуфт: «Эй Шимъун писари Юнус! Оё Маро дӯст медорӣ?» Петрус ғамгин шуд, ки бори сеюм аз вай пурсид: «Оё Маро дӯст медорӣ?» ва ба Ё гуфт: «Хоҷаам! Ту аз ҳама чиз боҳабар ҳастӣ; Ту медонӣ, ки Туро дӯст медорам». Исо ба вай гуфт: «Гӯсфандони Маро чарон». ¹⁸Ба ростӣ, ба ростӣ ба ту мегӯям: ҳангоме ки ҷавон будӣ, миёнатро худат мебасти, ва ба ҳар ҷое ки мехостӣ, мерафти; лекин ҳангоме ки пир шавӣ, дастҳоятро дароз мекуни, ва дигаре туро баста, ба он ҷое ки намехоҳӣ, мебарад». ¹⁹Исо чунин гуфт, то ишора кунад, ки бо ҷӣ гуна марг Петрус бояд Худоро ҷалол диҳад. Чун Исо инро гуфт, ба вай фармуд: «Аз пайи Ман биё».

21:8 Оринч — тақрибан 45 сантиметр.

²⁰Петрус ба атроф нигоҳ карда, дид, ки он шогирде ки Исо ӯро дӯст медошт, аз паси онҳо меояд, ва ин ҳамон буд, ки ҳангоми хӯроки шом ба сандуқи синаи Ӯ така зада, гуфта буд: «Хоҷаам! Кист он ки Туро таслим мекунад?» ²¹Чун Петрус вайро дид, ба Исо гуфт: «Хоҷаам! Пас вай чӣ мешавад?» ²²Исо ба вай гуфт: «Агар хости Ман бошад, ки то вақти омаданаи вай монад, ин ба ту чӣ дахл дорад? Аз пайи Ман биё». ²³Бинобар ин дар миёни бародарон чунин сухан паҳн шуд, ки он шогирд намерурд. Лекин Исо ба Петрус нагуфт, ки вай намерурд, балки: «Агар хости Ман ин бошад, ки то вақти омаданаи вай монад, ин ба ту чӣ дахл дорад?»

²⁴Ин ҳамон шогирдест, ки ба ин чизҳо шаҳодат медиҳад ва инҳоро навиштааст. Мо медонем, ки шаҳодати вай рост аст. ²⁵Боз бисёр корҳои дигаре Исо ба ҷо овард, ки агар як ба як навишта мешуд, ба гумонам, тамоми ҷаҳон ҳам он китобҳои навишташударо гунҷоиш дода наметавонист. Омин.

АМАЛҲОИ РАСУЛОН

Ҷамоат дар Уршалим (1-7)

Ҷамоат дар Яҳудия ва Сомара (8-12)

Ҷамоат дар канори ҷаҳон (13-28)

Ба осмон боло шудани Исо

1 Китоби якумро навиштам, эй Теофилус, дар бораи ҳар он ки Исо ба амал овард ва таълим дод аз ибтидо ² то ҳамон рӯзе ки ба воситаи Рӯҳулқудс ба расулони интихобшудаи Худ дастурҳо дод ва ба осмон бурда шуд. ³ Ӯ ба онҳо, баъд аз азобаш, бо дараҷаҳои бисёр Худро зинда нишон дод ва дар давоми чил рӯз ба онҳо намоён шуда, дар бораи Подшоҳии Худо сухан гуфт. ⁴ Боре онҳоро ҷамъ карда, чунин фармуд: «Уршалимро тарк накунед, балки мунтазири он ваъдаи Падар бошед, ки аз Ман шунидаед. ⁵ Зеро Яҳё бо об таъмид меод, лекин шумо пас аз чанд рӯз бо Рӯҳулқудс таъмид мегиред».

⁶ Пас, онҳое ки ҷамъ шуда буданд, аз Ӯ пурсида, гуфтанд: «Худовандо, оё дар ҳамин вақт подшоҳиро бар Исроил аз нав барпо мекунӣ?» ⁷ Ба онҳо гуфт: «Кори шумо нест, ки замонҳо ва мӯҳлатҳоеро, ки Падар бо қудрати Худ муқаррар намудааст, донед; ⁸ аммо вақте ки Рӯҳулқудс бар шумо фуруд ояд, қувват меёбед ва дар Уршалим ва дар тамоми Яҳудия ва Сомара ва то канори ҷаҳон шоҳидони Ман мешавед».

⁹ Ҳамин ки инро гуфт, дар ҳоле ки онҳо менигаристанд, боло бурда шуд, ва абре Ӯро аз пеши ҷашмони онҳо гирифта бурд. ¹⁰ Чун Ӯ боло мебаромад, ва онҳо ба осмон менигаристанд, ногоҳ ду марди сафедпӯш назди онҳо пайдо шуданд ¹¹ ва гуфтанд: «Эй мардони Ҷалил! Чаро ин ҷо истода, сӯи осмон менигаред? Ҳамин Исо, ки аз пеши шумо ба осмон боло бурда шуд, чунон ки Ӯро сӯи осмон равона дидед, ончунон бармегардад».

¹² Он гоҳ онҳо аз кӯҳе ки кӯҳи Зайтун ном дорад, сӯи Уршалим баргаштанд. Ин кӯҳ дар наздикии Уршалим ба масофаи роҳравии

рӯзи шанбе* аст.¹³ Чун расиданд, ба болохонае баромаданд, ки дар он чо Петрус ва Яъқуб, Юҳанно ва Андриёс, Филиппус ва Тумо, Барталмо ва Матто, Яъқуб писари Ҳалфой ва Шимъуни Гаюр ва Яҳудо писари Яъқуб истиқомат доштанд.¹⁴ Ҳамаи онҳо якдилона ба дуо ва ниёиш машғул буданд, ва ҳамроҳашон занон ва Марям модари Исо ва бародарони Ӯ низ буданд.

Интихоб шудани Матёс

¹⁵ Дар он рӯзҳо Петрус дар миёни шогирдон, ки дар ҷамъомад тақрибан саду бист нафар буданд, бархеста, гуфт: ¹⁶ «Эй бародарон! Бояд он навишта иҷро мешуд, ки Рӯхулқудс бо забони Довуд дар бораи Яҳудо пешгӯӣ кард, ки вай роҳнамо буд ба онҳое ки Исоро дастгир карданд.¹⁷ Яҳудо аз мо шумурда шуда, насибе дар хизмат ёфт.¹⁸ Вай ба музди бадкирдории худ киштзоре харид, вале ба рӯй афтада, шикамаш кафид, ва тамоми рӯдаҳояш берун шуданд.¹⁹ Хабарии ин ба гӯши ҳамаи сокинони Уршалим расид, ва он киштзор ба забони онҳо Ҳақал-Дамо, яъне “Киштзори хунин” номида шудааст.²⁰ Дар китоби Забур навишта шудааст:

“Манзили вай хароб гардад

Ва касе дар он сокин нашавад”;

ва:

“Мансаби вайро дигаре гирад”.*

²¹ Бинобар ин аз касоне ки ҳамроҳи мо буданд дар тамоми он муддате ки Худованд Исо бо мо рафтуомад дошт,²² яъне аз вақти таъмиди Яҳё то рӯзе ки Исо аз пеши мо боло бурда шуд, яке аз онҳо бояд бо мо шоҳиди растохези Исо шавад».

²³ Пас ду нафарро пешниҳод карданд: Юсуфро, ки Бар-Саббо ном дошта, лақабаш Юстус буд, ва Матёсро.²⁴ Он гоҳ дуо карда, гуфтанд: «Ту, эй Худованд, эй дилогоҳи ҳама, нишон дех, кадом якеро аз ин ду интихоб кардаӣ,²⁵ то ки вай насиби ин хизмати расулиро пайдо кунад, ки Яҳудо аз он маҳрум шуда, ба макони худ рафтааст».²⁶ Қуръае барои онҳо партофтанд. Қуръа ба номи Матёс баромад, ва ӯ ба ёздаҳ расул илова шуд.

1:12 Масофаи роҳравии рӯзи шанбе — тақрибан 1 километр.

1:20 Забур 69:26; Забур 109:8.

Омадани Рӯхулқудс

2 Вақте ки рӯзи Панतिकост* фаро расид, ҳамаашон якдилона дар як ҷо ҷамъ омаданд. ² Ногоҳ гулгулае, монанди садои тундбод, аз осмон баромад ва тамоми хонаро пур кард. ³ Он гоҳ забонаҳои аз ҳам ҷудое, монанди забонаҳои оташ, ба онҳо зоҳир шуда, якто-якто бар ҳар яке аз онҳо нишаст. ⁴ Ҳамаашон аз Рӯхулқудс пур шуданд, ва чун Рӯҳ ба онҳо қудрати гап задан бахшид, ба забонҳои дигар-дигар ба сухан гуфтан сар карданд.

⁵ Дар Уршалим яҳудиён, мардони худотарсе ки аз ҳар халқи зери осмон буданд, сокин буданд. ⁶ Ҳангоме ки он гулгула бархест, мардуми бисёре ҷамъ омада, ҳайрон шуданд, зеро ҳар кас ба забони худ сухани онҳоро мешунид. ⁷ Ҳама дар ҳайрату тааҷҷуб шуда, ба якдигар мегуфтанд: «Оё ҳамаи инҳо, ки гап мезананд, ҷалилӣ нестанд? ⁸ Пас чӣ гуна ҳар яке аз мо суханони онҳоро ба забони зодгоҳи худ мешунавем? ⁹ Мо, ки портиҳо ва модихо ва эломиҳо, ва сокинони Байнаннаҳрайн, Яҳудия ва Каппадукия, Понтус ва вилояти Осиё, ¹⁰ Фриция ва Памфилия, Миср ва ноҳияҳои Либия дар наздикии Қурин ва зиёратгарони румӣ, ҳам яҳудиён ва ҳам онҳое ки чанде пеш дини яҳудиро қабул кардаанд, ¹¹ ва аҳли Крит ва Арабистон ҳастем, суханони инҳоро аз бузургии Худо ба забонҳои худ мешунавем». ¹² Ҳама дар ҳайрату тааҷҷуб шуда, ба якдигар мегуфтанд: «Ин чӣ маъно дорад?» ¹³ Вале баъзе касон масҳарақунон мегуфтанд: «Инҳо май хӯрда, маст шудаанд».

Мавъизаи Петрус

¹⁴ Он гоҳ Петрус бо он ёздаҳ нафар бархеста ва овози худро ба-ланд карда, ба онҳо гуфт: «Эй мардони Яҳудия ва ҳамаи сокинони Уршалим! Инро донед, ва суханони маро гӯш кунед: ¹⁵ Инҳо маст нестанд, чунон ки шумо гумон мекунад, зеро ҳоло соат сеи рӯз* аст, ¹⁶ балки ин ҳамон чиз аст, ки Юили пайғамбар гуфтааст:

¹⁷ «Дар рӯзҳои охири, мегӯяд Худо, чунин мешавад:
Рӯҳи Худо бар тамоми башарият мерезам.

2:1 Рӯзи Панतिकост — иди Ҳафтаҳо (Ибодат 23:15-21).

2:15 Соати сеи рӯз — соати 9-и саҳар; яҳудиён соатҳои рӯзро аз баромадани офтоб то шиштани офтоб ба 12 соат тақсим мекарданд.

Писарону духтарони шумо пайғамбарӣ мекунанд,
 Ҷавонони шумо рӯъёҳо* мебинанд
 Ва пирони шумо хобҳо.

¹⁸ Ҳатто бар ғуломону канизони Худо
 Дар он рӯзҳо Рӯҳи Худо мерезам,
 Ва онҳо пайғамбарӣ мекунанд.

¹⁹ Аз боло дар осмон муъҷизаҳо
 Ва аз поён дар замин аломатҳо медиҳам:
 Хун ва оташ ва бухори дуд.

²⁰ Пеш аз он ки рӯзи азиму пуршукӯҳи Худованд фаро ра-
 сад,
 Офтоб ба торикӣ ва моҳ ба хун табдил меёбад.

²¹ Он гоҳ ҳар кӣ ба номи Худованд дуо гӯяд, наҷот меёбад”.*

²² Эӣ мардони Исроил! Ба ин суханон гӯш диҳед: Исои Носирӣ марде буд, ки назди шумо аз ҷониби Худо бо қувваҳо ва муъҷизаҳо ва аломатҳои ки Худо дар миёни шумо ба воситаи Ӯ ба ҷо овард, исбот шуд, чунон ки худатон низ медонед. ²³ Ӯро, ки аз рӯи нақшаи муайян ва пешдони Худо таслим карда шуд, гирифта, бо дасти бадкирдорон бар салиб меҳкӯб карда, куштед. ²⁴ Вале Худо Ӯро аз дардҳои марг раҳонда, бархезонд, зеро ғайриимкон буд, ки марг Ӯро нигоҳ дорад. ²⁵ Довуд дар бораи Ӯ мегӯяд:

“Худовандро ҳамеша пеши рӯи худ медидам,
 Чунки Ӯ аз дасти ростии ман аст, то фурӯ нағалтам.

²⁶ Ба ин сабаб дилам шод аст, ва забонам хурсанд;
 Ҷисмам низ дар умед сокин мешавад.

²⁷ Зеро ҷони маро дар дунёи мурдагон наместонӣ,
 Ва намегузорӣ, ки Қуддуси Ту нобудшавиро бинад.

²⁸ Роҳи зиндагиро ба ман омӯхтаӣ,
 Ва пеши рӯи Худо маро аз шодӣ пур мекуни”.*

²⁹ Эӣ бародарон! Иҷозат диҳед, ки ҷуръат намуда, ба шумо дар бораи падари мо Довуд гӯям, ки ӯ мурда, гӯронда шудааст, ва қабраш то имрӯз дар миёни мост. ³⁰ Азбаски ӯ пайғамбар буд

2:17 Рӯъё — бо таъсири Рӯҳулқудс дидани чизҳои илоҳӣ.

2:21 Юил 3:1-5.

2:28 Забур 16:8-11.

ва медонист, ки Худо барои ӯ савганд ёд кардааст, ки Масеҳро чисман аз камари ӯ рӯёнда, бар тахти ӯ мешинонад, ³¹ бинобар ин дар бораи растохези Масеҳ пешбинӣ карда, гуфт, ки ҷони ӯ дар дунёи мурдагон намонд ва чисми ӯ нобудшавиро надид. ³² Ҳамин Исоро Худо бархезонд, ва ҳамаи мо шоҳидони он ҳастем. ³³ Акнун, ки ӯ ба дасти рости Худо боло бурда шудааст, ваъдаи Рӯҳулқудсро аз Падар ёфта, он чиро, ки шумо дида ва шунида истодаед, фуру рехтааст. ³⁴ Зеро Довуд ба осмон боло нарафт, балки ҳудаш мегӯяд:

“Худованд ба Худованди ман гуфт:

Аз дасти рости Ман шин,

³⁵ То даме ки душманонатро пойандози Ту созам”.*

³⁶ Пас, тамоми хонадони Исроил ба дурустӣ донад, ки Худо ҳамин Исоро, ки шумо ба салиб кашидед, Худованд ва Масеҳ гардондааст».

Ҷамоати аввалин

³⁷ Чун шуниданд, дилреш шуда, ба Петрус ва расулони дигар гуфтанд: «Эй бародарон, чӣ кунем?» ³⁸ Петрус ба онҳо гуфт: «Тавба кунед, ва ҳар яке аз шумо ба номи Исои Масеҳ барои бахшоиши гуноҳхоятон таъмид гиред, ва атои Рӯҳулқудсро меёбед. ³⁹ Зеро ин ваъда барои шумо ва фарзандони шумо ва барои ҳамаи онҳоест, ки дур ҳастанд, яъне барои ҳар касе ки Худованд Худои мо ӯро даъват кунад». ⁴⁰ ӯ бо бисёр суханони дигар ба онҳо шаҳодат медод ва панд дода, мегуфт: «Худро аз ин насли қачрав раҳо кунед!» ⁴¹ Пас онҳое ки каломи ӯро бо хушнудӣ қабул карданд, таъмид гирифтанд, ва дар ҳамон рӯз тақрибан се ҳазор нафар ба онҳо ҳамроҳ шуданд.

⁴² Онҳо ҳамеша бо шунидани таълими расулон, бо ҳамнишинӣ, бо пора кардани нон* ва бо дуо машғул буданд. ⁴³ Ҳама саросар тарсида буданд, ва бисёр муъҷизаҳо ва аломатҳо аз дасти расулон рӯй доданд. ⁴⁴ Ҳамаи имондорон бо ҳам буданд ва дар ҳама чиз шарик буданд. ⁴⁵ Молу мулки худро мефурӯхтанд ва ба ҳама мувофиқи эҳтиёҷи ҳар кас тақсим мекарданд. ⁴⁶ Ҳар рӯз якдилона дар

2:35 Забур 110:1.

2:42 Пора кардани нон — ид кардани Шои Худованд (Луқо 22:14-20).

ибодатгоҳ ҷамъ мешуданд ва дар хонаҳои худ нон пора карда, бо хушӣ ва дилсофӣ бо ҳам хӯрок мехӯрданд, ⁴⁷Худоро ситоиш мекарданд ва дар миёни тамоми мардум эътибор пайдо менамуданд. Худованд ҳар рӯз касонеро, ки наҷот меёфтанд, ба ҷамоат меафзуд.

Шифо ёфтани ланги модарзод

З Рӯзе дар соати нӯҳи вақти дуо Петрус ва Юҳанно ба ибодатгоҳ мерафтанд. ²Марди ланги модарзоде буд, ки ҳар рӯз ўро бардошта оварда, назди он дарвозаи ибодатгоҳ, ки Зебо ном дошт, мегузоштанд, то аз касоне ки ба ибодатгоҳ меомаданд, садақа пурсад. ³Вақте ки ў Петрус ва Юҳанно назди даромадгоҳи ибодатгоҳ дид, аз онҳо садақа пурсид. ⁴Петрус, ки бо Юҳанно буд, ба ў нигариста, гуфт: «Ба мо нигоҳ кун». ⁵Ў ба онҳо назар дӯхт, ба умеди он ки аз онҳо чизе гирад. ⁶Аммо Петрус гуфт: «Ман нуқра ва тилло надорам; лекин он чи дорам, ба ту медиҳам: ба номи Исои Масеҳи Носирӣ бархезу роҳ рав». ⁷Аз дасти рostaш гирифта, ўро ба по хезонд. Ногоҳ пойҳо ва бучулакҳои ў қувват гирифтанд, ⁸ва аз ҷои худ ҷаста хеста, ба роҳравӣ даромад ва роҳравону ҷастухезкунон ва Худоро ситоишкунон ҳамроҳи онҳо вориди ибодатгоҳ шуд. ⁹Тамоми мардум ўро диданд, ки роҳ мерафт ва Худоро ситоиш мекард, ¹⁰ва ўро шинохтанд, ки ҳамон касест, ки назди дарвозаи Зебои ибодатгоҳ нишаста, садақа мехост, ва аз он чи ба ў рӯй дода буд, ғарқи таачҷуб ва ҳайрат шуданд. ¹¹Азбаски ланги шифоёфта ба Петрус ва Юҳанно часпида буд, тамоми мардум дар айвоне ки айвони Сулаймон ном дорад, бо ҳайрат сӯи онҳо шитофтанд.

Мавъизаи дуҷоми Петрус

¹²Петрус, чун дид, ба он мардум рӯ оварда, гуфт: «Эй мардони Исроил! Чаро аз дидани ин ҳайрон шудаед ва чаро ба мо ҷашм дӯхтаед, гӯё мо бо қувват ё худотарсии худ сабаби роҳ рафтани ин шахс шуда бошем? ¹³Худои Иброҳим ва Исҳоқ ва Яъқуб, Худои падарони мо, Бандаи Худ Исоро чалол дод. Шумо Ёро таслим кардед ва дар пеши Пилотус, ки мехост Ёро озод кунад, Ёро рад намудед. ¹⁴Шумо он Қуддус ва Росткорро рад намуда, хоҳиш кардед, ки як

марди одамкуш ба шумо дода шавад. ¹⁵ Шумо Сарчашмаи ҳаётро куштед, вале Худо Ёро аз мурдагон бархезонд, ва мо шоҳидони он ҳастем. ¹⁶ Ба хотири имон ба номи Исо, ин шахсро, ки мебинед ва мешиносед, он ном қувват додааст. Бале, имоне ки аз Исост, пеши ҳамаи шумо ба вай ин шифоро бахшидааст.

¹⁷ Акнун, эй бародарон, медонам, ки шумо, монанди сардорони худ, ин корро аз рӯи нодонӣ кардаед. ¹⁸ Аммо Худо он чиро, ки бо забони тамоми пайғамбаронаш пешакӣ гуфта буд, ки Масеҳ бояд азоб кашад, ҳамин гуна ба ҷо овард.

¹⁹ Пас, тавба кунед ва ба Худо рӯ оваред, то гуноҳҳои шумо нобуд гарданд ²⁰ ва айёми истироҳат аз ҷониби Худованд фаро расад ва Ё Исои Масеҳро, ки бароятон аз пеш таъйин шуда буд, фириштад, ²¹ ки бояд осмон Ёро қабул мекард то айёми нав кардани ҳама чиз мувофиқи он чи Худо бо забони ҳамаи пайғамбарони муқаддаси Худ аз қадим гуфтааст. ²² Зеро Мусо ба падарон гуфта буд: “Худованд Худои мо Пайғамбаре монанди ман барои шумо аз миёни бародарони шумо ба миён меоварад; бояд ба он чи Ё ба шумо мегӯяд, гӯш диҳед. ²³ Ҳар кӣ ба суханони он Пайғамбар гӯш надиҳад, бояд аз байни қавм решақан шавад”.* ²⁴ Ҳамчунин тамоми пайғамбарон, аз Самуил то онҳое ки пас аз ӯ пайғамбарӣ кардаанд, ҳамаашон ин рӯзҳоро пешгӯӣ кардаанд. ²⁵ Шумо ворисони он пайғамбарон ва он аҳде ҳастед, ки Худо бо падарони мо баст, чунон ки Ё ба Иброҳим гуфтааст: “Ҳамаи халқҳои рӯи замин дар насли ту баракат меёбанд”.* ²⁶ Худо Бандаи Худ Исоро бархезонда, аввал назди шумо фиристод, то ки Ё ҳар яки шуморо аз роҳҳои бадатон баргардонда, шуморо баракат диҳад».

Петрус ва Юҳанно дар пеши шӯро

4 Ҳангоме ки онҳо ба мардум сухан мегуфтанд, коҳинон ва сардори посбонони ибодатгоҳ ва саддуқӣён бар сари онҳо омаданд, ² зеро хеле нороҳат шуданд аз ин ки онҳо мардумро таълим медоданд ва дар шахси Исо растохези мурдагонро мавъиза мекарданд. ³ Пас, ба онҳо дастдарозӣ карда, то фардо ба ҳабс гирифтанд,

3:23 Такрори Шариат 18:15; Такрори Шариат 18:18-19.

3:25 Пайдоиш 22:18.

зеро аллакай бегоҳ буд. ⁴ Аммо бисёре аз шунавандагони калом имон оварданд, ва шумораи онҳо тақрибан панҷ ҳазор мард буд.

⁵ Фардои он, сардорон ва пирон ва китобдонон дар Уршалим чамъомаде барпо карданд. ⁶ Ҳонони саркоҳин ва Қаёфо ва Юҳанно ва Искандар ва тамоми хонаводаи саркоҳин ҳозир буданд. ⁷ Онҳо Петрусу Юҳанноро дар миёнаҷо ба по хезонда, пурсиданд: «Ба кадом қувват ё ба кадом ном ин корро кардаед?»

⁸ Петрус аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба онҳо гуфт: «Эй сардорони қавм ва пирони Исроил! ⁹ Агар имрӯз барои некие ки ба марди нотавоне кардаем, моро тафтиш менамояд, ки вай чӣ гуна шифо ёфтааст, ¹⁰ пас ба ҳамаи шумо ва ба тамоми қавми Исроил маълум бод, ки ин одам ба номи Исои Масеҳи Носирӣ пеши шумо тандуруст истодааст, ба номи Ҳамон ки шумо ба салиб кашидед ва Худо Ӯро аз мурдагон бархезонд. ¹¹ Ӯ ҳамон сангест, ки шумо, бинокорон, онро рад кардед, вале он сари гӯшаи бино гардид.* ¹² Дар ҳеч каси дигар наҷот нест, ва ҳеч номи дигаре ба одамон дода нашудааст, то ба воситаи он наҷот ёбем».

¹³ Вақте ки далерии Петрус ва Юҳанноро диданд ва пай бурданд, ки одамони нахонда ва одӣ ҳастанд, ҳайрон шуданд ва онҳоро шинохтанд, ки аз ҳамроҳони Исо буданд. ¹⁴ Чун шахси шифоёфтаре диданд, ки назди онҳо истода буд, чизе ба муқобили онҳо гуфта натавонистанд. ¹⁵ Ба онҳо фармуданд, ки аз шӯро берун раванд; пас аз он бо якдигар маслиҳат карданд, ¹⁶ ва гуфтанд: «Бо ин одамон чӣ кунем? Инак, ба ҳамаи сокинони Уршалим маълум шудааст, ки онҳо муъҷизаи ошкоре ба амал овардаанд, ва мо онро инкор кардан наметавонем. ¹⁷ Аммо барои он ки беш аз ин дар миёни мардум овоза нашавад, бояд онҳоро саҳт таҳдид кунем, ки дигар ба ҳеч кас дар бораи ин ном гап назананд».

¹⁸ Онҳоро даъват намуда, фармон доданд, ки ҳаргиз номи Исоро ба забон наоваранд ва таълим надиханд. ¹⁹ Вале Петрус ва Юҳанно дар ҷавоби онҳо гуфтанд: «Худ ҳукм кунед, оё пеши Худо дуруст аст, ки шуморо бештар аз Худо гӯш кунем? ²⁰ Мо аз гуфтани он чи дидаем ва шунидаем, даст кашидан наметавонем».

²¹ Онҳоро боз ҳам зиёдтар таҳдид намуда, раҳо карданд, чунки ба сабаби мардум имконият наёфтанд ба онҳо ҷазо диҳанд, зеро ҳама Худоро барои он чи шуда буд, ҳамду сано мегуфтанд. ²² Шахсе ки ин муъҷизаи шифо бо вай рӯй дод, бештар аз чилсола буд.

Дуои ҷамоат

²³ Пас аз раҳо шуданашон назди ёрони худ омаданд ва он чиро, ки сардорони коҳинон ва пирон гуфта буданд, ба онҳо нақл карданд. ²⁴ Чун инро шуниданд, овози худро якдилона сӯи Худо баян карда, гуфтанд: «Эй Фармонраво, Ту он Худо ҳастӣ, ки осмон ва замин ва баҳр ва ҳар он чиро, ки дар онҳост, офаридаӣ!

²⁵ Ту бо забони бандаи Худ Довуд гуфтай:

“Чаро халқҳо ба шӯр меоянд

Ва қавмҳо беҳуда қасд мекунанд?

²⁶ Подшоҳони замин бармехезанд,

Ва мирон ҷамъ мешаванд

Бар зидди Худованд

Ва бар зидди Масеҳи Ӯ”.*

²⁷ Ба ростӣ, бар зидди Бандаи муқаддаси Ту Исо, ки Ӯро масҳ кардаӣ, Ҳиродус ва Понтиус Пилотус бо ғайрияҳудиён ва қавми Исроил ҷамъ шуданд, ²⁸ то он чиро, ки дасти Ту ва нақшаи Ту пешакӣ муқаррар карда буд, ба ҷо оваранд. ²⁹ Акнун, эй Худованд, ба таҳдидҳои онҳо назар андоз ва ба бандагони Худ ато кун, то бо далерии комил сухани Туро баён кунанд, ³⁰ дар ҳоле ки Ту дасти Худро дароз кунӣ, то шифо ва аломатҳову муъҷизаҳо ба номи Бандаи муқаддаси Ту Исо рӯй диҳанд».

³¹ Чун дуояшон ба охир расид, маконе ки дар он ҷамъ шуда буданд, ба чунбиш омад, ва ҳама аз Рӯҳулқудс пур шуданд ва каломи Худоро далерона мегуфтанд.

Аҳволи ҷамоат

³² Ҳамаи имондорон як дилу як қон буданд, ва ҳеҷ касе молу мулкҳои худро аз они худ намендонист, балки ҳама чизи онҳо умумӣ буд.

³³Расулон бо қувваи бузурге ба растохези Худованд Исо шаҳодат медоданд, ва Ҳайзи бузурге бар ҳамаи онҳо буд. ³⁴Ҳеч муҳтоҷе дар байнашон набуд, зеро ҳар касе ки замин ё хонае дошт, онро мефурӯхт ва пулашро оварда, ³⁵пеши пои расулон мегузошт, ва ба ҳар кас аз рӯи эҳтиёҷаш дода мешуд.

³⁶Юшо, ки расулон ба ӯ лақаби Барнаббо, яъне “писари тасаллӣ”-ро дода буданд, ва ӯ аз қабилаи Левӣ, аз аҳли Қиприс буд, ³⁷замине дошт, ва онро фурӯхта ва пулашро оварда, пешии пои расулон гузошт.

Ҳанониё ва Сафира

5 Аммо Ҳанониё ном шахсе бо ҳамсараш Сафира мулки худро фурӯхт ²ва як қисми пули онро бо огоҳии ҳамсараш гирифта нигоҳ дошт ва боқии онро оварда, пешии пои расулон гузошт. ³Петрус гуфт: «Эй Ҳанониё! Чаро ин гуна ба дилат шайтон роҳ ёфтааст, то туро водор наояд, ки ба Рӯҳулқудс дурӯғ гӯӣ ва як қисми пули заминро пинҳон кунӣ? ⁴Оё он чи доштӣ, аз он тӯ набуд? Оё он чи пас аз фурӯхтан пайдо кардӣ, дар ихтиёри тӯ набуд? Чаро чунин фикрро дар дили худ ҷо додӣ? Тӯ на ба одамизод, балки ба Худо дурӯғ гуфтӣ». ⁵Ҳамин ки Ҳанониё ин суханонро шунид, ба замин афтод ва ҷон дод. Ҳамаи онҳоеро, ки инро шуниданд, тарси бузурге фаро гирифт. ⁶Ҷавонон бархеста, ӯро дар кафан печонданд ва берун бурда, ба хок супурданд.

⁷Тахминан пас аз гузаштани се соат ҳамсараш омад, ки аз ин рӯйдод беҳабар буд. ⁸Петрус аз вай пурсид: «Ба ман гӯӣ, ки оё заминро ба ҳамин маблағ фурӯхтед?» Зан гуфт: «Оре, ба ҳамин маблағ». ⁹Петрус ба вай гуфт: «Чаро ҳар ду забон як кардед, ки Рӯҳи Худовандро озмод? Инак, пойҳои онҳое ки шавҳаратро гӯронданд, бар остонаи дар ҳастанд; туро низ мебаранд». ¹⁰Ҳамон дам Сафира пешии пои Петрус афтода, ҷон дод. Чун ҷавонон дароманданд, вайро мурда ёфтанд ва берун бурда, дар паҳлуи шавҳараш ба хок супурданд. ¹¹Тамоми ҷамоат ва ҳамаи онҳоеро, ки инро шуниданд, тарси бузурге фаро гирифт.

Муъҷизаҳои расулон

¹² Аломатҳо ва муъҷизаҳои бисёре бо дасти расулон дар миёни қавм ба амал меомаданд; ва ҳамаи имондорон якдилона дар айвони Сулаймон ҷамъ мешуданд. ¹³ Ҳеҷ каси бегона ҷуръат намекард бо онҳо ҳамнишини шавад, ҳарчанд мардум онҳоро ситоиш мекарданд. ¹⁴ Мардону занони бисёре ба Худованд имон оварда, торафт бештар ба онҳо ҳамроҳ мешуданд. ¹⁵ Кор ба ҷое расид, ки беморонро ба кӯчаҳо бароварда, болои бистарҳо ва катҳо мегузоштанд, то ки ҳангоми гузашта рафтани Петрус ҳеҷ набошад сояи ӯ бар баъзеи онҳо афтад. ¹⁶ Ҳамчунин бисёр касон аз шаҳрҳои атроф дар Уршалим ҷамъ шуда, беморон ва гирифторони рӯҳҳои нопокро меоварданд, ва ҳамаи онҳо шифо меёфтанд.

Расулон дар пеши шӯро

¹⁷ Аммо саркоҳин ва бо вай ҳамаи онҳое ки аз ҳизби саддуқӣён буданд, аз ҳасад пур шуда, бархестанд ¹⁸ ва ба расулон дастдарозӣ карда, онҳоро ба зиндони умумӣ партофтанд. ¹⁹ Вале ҳамон шаб фариштаи Худованд дарҳои зиндонро кушода ва онҳоро берун оварда, гуфт: ²⁰ «Равед ва дар ибодатгоҳ истода, ҳамаи суханони ин ҳаётро ба қавм гӯед».

²¹ Инро гӯш карда, сахарию барвақт ба ибодатгоҳ омаданд ва ба таълим додан сар карданд. Дар ин миён саркоҳин ва онҳое ки бо вай буданд, шӯро бо ҳамаи пирони банӣ-Исроилро даъват карданд ва ба зиндон кас фиристоданд, то расулонро биёранд. ²² Аммо ниғаҳбонон рафта, онҳоро дар зиндон наёфтанд ва баргашта, хабар доданд: ²³ «Зиндонро бо эҳтиёти тамом баста дидем, ва посбонон пеши дар истода буданд, вале вақте ки дарро кушодем, ҳеҷ касро дар он наёфтем». ²⁴ Чун саркоҳин ва фармондеҳи ниғаҳбонони ибодатгоҳ ва сардорони коҳинон ин суханонро шуниданд, ҳайрон шуданд, ки ин чӣ оқибате дошта бошад. ²⁵ Дар ҳамин вақт касе омад ва ба онҳо хабар дод: «Инак, он шахсоне ки ба зиндон партофта будед, дар ибодатгоҳ истода, мардумро таълим медиханд». ²⁶ Он гоҳ фармондеҳ бо ниғаҳбонон рафта, расулонро овард, лекин на бо зӯрӣ, зеро аз қавм тарсиданд, ки мабодо онҳоро сангсор кунанд.

²⁷ Чун расулонро оварда, назди шӯро ба по хезонданд, саркоҳин ба онҳо савол дода, ²⁸ гуфт: «Оё шуморо бо чиддият нафармудам, ки ба ин ном таълим надихед? Ва инак, шумо Уршалимро бо таълимоти худ пур кардаед ва мехоҳед хуни он Одамро ба гардани мо бор кунед». ²⁹ Петрус ва расулон дар ҷавоб гуфтанд: «Ба Худо бояд итоат кард, на ба одамизод. ³⁰ Худои падарони мо Исоро, ки шумо ба дор овехта, кушта будед, бархезонд. ³¹ Худо Ӯро ба тарафи рости Худ боло бардошта, Сарвар ва Наҷотдиханда гардонд, то ба Исроил тавба ва бахшоиши гуноҳоро диҳад. ³² Мо шоҳидони Ӯ бар ин корҳо ҳастем ва ҳамчуни Рӯхулқудс аст, ки онро Худо ба фармонбардорони Худ додааст».

Маслиҳати Ҷамлиил

³³ Чун шуниданд, хашмгин шуданд ва қасд карданд онҳоро кушанд. ³⁴ Аммо Ҷамлиил ном фарисӣ, ки муаллими шариат ва пеши тамоми қавм муҳтарам буд, дар шӯро бархеста, фармуд, ки расулонро ба муддати кӯтоҳе берун баранд. ³⁵ Сипас ба ҳозирон гуфт: «Эй мардони Исроил! Аз он чи бо ин одамон кардан мехоҳед, эҳтиёт бошед. ³⁶ Пеш аз ин рӯзҳо Тавдо бархеста, худро чун шахси бузурге вонамуд кард, ва тақрибан чорсад нафар бо вай ҳамроҳ шуданд. Вай кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда ва нест шуданд. ³⁷ Пас аз вай Яҳудои Ҷалилӣ дар айёми номнависӣ бархест ва мардуми бисёреро аз пайи худ кашид. Вай низ кушта шуд, ва ҳамаи пайравонаш пароканда шуданд. ³⁸ Ва акнун ба шумо мегӯям, ки аз ин одамон даст кашед ва онҳоро ба ҳоли худ гузоред. Зеро агар ин нақша ва кор аз одамизод бошад, худ аз худ барҳам мехӯрад. ³⁹ Вале агар аз Худо бошад, шумо онро барҳам додан наметавонед. Мабодо маълум шавад, ки бо Худо ситеза мекунад». ⁴⁰ Ба гапи вай даромаданд ва расулонро ҷеғ зада оварда, заданд ва фармуданд, ки дигар ба номи Исо сухан нагӯянд, ва онҳоро озод намуданд. ⁴¹ Расулон шодикунон аз шӯро баромаданд, чунки ба хотири номи Исо сазовори беҳурматӣ гардида буданд. ⁴² Ва ҳеҷ рӯзе дар ибодатгоҳ ва хонаҳо аз таълим ва башорат додан дар бораи Исои Масеҳ даст накашиданд.

Интихоб шудани хизматгузoron

Б Дар он рӯзҳо, ки шогирдон зиёд мешуданд, яҳудиёни юнонизабон аз яҳудиёни ибризабон шикоят карданд, ки бевазанони онҳо дар тақсими ризқи ҳаррӯза бе баҳра мемонанд. ² Он дувоздаҳ нафар ҷамъи шогирдонро даъват намуда, гуфтанд: «Шоиستا нест, ки мо каломи Худоро тарк карда, бо хизмати мизбонӣ машғул шавем. ³ Пас, эй бародарон, ҳафт марди некном ва пур аз Рӯҳулқудс ва ҳикматро аз миёни худ интихоб намоед, то онҳоро ба ин кор таъйин кунем; ⁴ ва мо ҳамеша бо дуо ва бо хизмати каломи Худо машғул мешавем». ⁵ Ин суҳан ба тамоми ҷамъомад писанд омад. Пас Истефанус, ки шахси пур аз имону Рӯҳулқудс буд, Филиппус, Прӯхурус, Никонур, Тимун, Парминос ва Никӯлоусро, ки яҳудшудае аз Антокия буд, интихоб карданд. ⁶ Инҳоро дар назди расулон ба по хезонданд, ва расулон даст бар сарашон монда, дуо карданд.

⁷ Каломи Худо паҳн мешуд, шумораи шогирдон дар Уршалим хеле меафзуд, ва бисёре аз коҳинон низ фармонбардори имон мешуданд.

Истефанус дар пеши шӯро

⁸ Истефанус, ки пур аз имон ва қувват буд, дар миёни қавм аломатҳову муъҷизаҳои бузурге ба амал меовард. ⁹ Баъзе касон аз куншти ба ном “куншти либартиниён”,* ки қуриниён ва исқандариён ва аз аҳли Киликия ва Осиё буданд, бархеста, бо Истефанус баҳс карданд. ¹⁰ Лекин бар зидди он ҳикмат ва Рӯҳе ки ӯ суҳан мегуфт, истодагарӣ карда наметавонистанд. ¹¹ Бинобар ин ҷанд касро водор карданд, ки гӯянд: «Мо шунидем, ки ӯ дар бораи Мусо ва Худо суҳанони қуфромез мегуфт». ¹² Дар миёни қавм ва пирон ва китобдонон шӯр ангехта, ба ӯ ҳуҷум оварданд ва ўро дастгир карда, ба шӯро бурданд. ¹³ Шоҳидони дурӯғинро пеш оварданд, ва онҳо гуфтанд: «Ин шахс зидди макони муқаддас ва зидди Таврот суҳанони қуфромез гуфтанро бас намекунад. ¹⁴ Зеро шунидем, ки ӯ мегуфт: “Исои Носирӣ ин маконро хароб мекунад ва

6:9 Либартиниён — “озодшудагон”; ғуломони яҳудии озодшуда.

урфу одатҳоеро, ки Мусо ба мо супурдааст, дигаргун менамояд»». ¹⁵ Ҳамаи касоне ки дар шӯро нишаста буданд, бар Истефанус нигариста, диданд, ки чехраи ӯ монанди чехраи фаришта буд.

Сухани Истефанус

7 Он гоҳ саркоҳин пурсид: «Оё инҳо рост мегӯянд?» ² Истефанус гуфт: «Эй бародарон ва падарон, гӯш кунед! Худои ҷалол ба падари мо Иброҳим, вақте ки ӯ дар Байнаннаҳрайн буд, пеш аз он ки дар Ҳорон сокин шавад, зоҳир шуд ³ ва ба ӯ гуфт: “Аз сарзамини худ ва хешу табори худ берун шав ва сӯи сарзамине ки ба ту нишон медиҳам, рав”.* ⁴ Аз сарзамини калдониён берун омада, дар Ҳорон сокин шуд. Пас аз марги падараш, Худо ӯро аз он ҷо ба сарзамине ки шумо дар он сокин ҳастед, кӯчонд. ⁵ Худо аз он сарзамин ба андозаи як кафи пой ҳам ба ӯ мерос набахшид, вале дар ҳамон вақте ки Иброҳим ханӯз фарзанде надошт, ваъда кард, ки ӯро ва пас аз ӯ наслашро соҳиби он гардонад. ⁶ Худо ба ӯ гуфт, ки насли ӯ дар сарзамини бегона монанди ғарибон зиндагӣ мекунанд, ва муддати чорсад сол онҳоро дар ғуломӣ нигоҳ дошта, азоб медиҳанд. ⁷ “Аммо Ман, — гуфт Худо, — бар он халқе ки онҳоро дар ғуломӣ нигоҳ дорад, доварӣ мекунам, ва пас аз он онҳо берун омада, дар ин макон Маро ибодат мекунанд”.* ⁸ Ва Худо аҳди хатнаро ба Иброҳим дод. Пас аз ин Иброҳим Исҳоқро ба дунё оварда, дар рӯзи ҳаштум ӯро хатна кард. Исҳоқ низ Яъқубро ва Яъқуб ду-воздаҳ нахустпадарро хатна кард.

⁹ Нахустпадарон ба Юсуф ҳасад бурда, ӯро ба Миср фурӯхтанд. Лекин Худо бо ӯ буд ¹⁰ ва ӯро аз ҳамаи бадбахтиҳо халосӣ дод, ва пеши фиръавн подшоҳи Миср ба ӯ файз ва ҳикмат дод, ва фиръавн ӯро бар Миср ва бар тамоми дарбори худ фармонфармо таъйин кард.

¹¹ Дар тамоми сарзамини Миср ва Канъон гуруснагӣ, мусибати бузурге рӯй дод, ва падарони мо хӯрдание наёфтанд. ¹² Чун Яъқуб шунид, ки дар Миср ғалла ёфт мешавад, бори аввал падарони моро ба он ҷо фиристод. ¹³ Дар сафари дуюм Юсуф худро ба

7:3 Пайдоиш 12:1.

7:7 Пайдоиш 15:13-14.

бародаронаш шиносонд, ва аслу насаби Юсуф ба фиръавн маълум шуд. ¹⁴ Юсуф кас фиристода, падари худ Яъқуб ва тамоми хешу табораширо, ки ҳафтоду панҷ нафар буданд, даъват намуд. ¹⁵ Яъқуб ба Миср омад, ва худаш ва падарони мо мурданд; ¹⁶ онҳоро ба Шекем бурда, дар қабре ки Иброҳим аз банӣ-Ҳамӯри падари Шекем ба нуқраи худ харида буд, гузоштанд.

¹⁷ Баробари наздик омадани вақти ваъдае ки Худо дар бораи он ба Иброҳим савганд ёд карда буд, қавм дар Миср нашъунамо мекарданд ва зиёд мешуданд, ¹⁸ то даме ки подшоҳи дигаре ба тахт нишаст, ки Юсуфро намешинохт. ¹⁹ Ӯ бар зидди наҷоди мо найрангбозӣ карда, падарони моро ба танг овард ва фармуд, ки кӯдакони навзоди худро бароварда партоянд, то ки зинда намонанд. ²⁰ Дар он вақт Мусо таваллуд шуд, ки дар назди Худо зебо буд, ва муддати се моҳ дар хонаи падари худ парвариш ёфт. ²¹ Ҳангоме ки ӯро бароварда партофтанд, духтари фиръавн ӯро гирифта, ҳамчун фарзанди худ калон кард. ²² Мусо тамоми ҳикмати Мисрро таълим гирифта, дар сухан ва амал тавоно шуд.

²³ Вақте ки ӯ чилсола шуд, ба дилаш омад, ки ба дидани бародарони худ, банӣ-Исроил равад. ²⁴ Чун якеро ситамкашида дид, ӯро ҳимоят кард ва ба доди он зулмдида расида, мисриро кушт. ²⁵ Мусо гумон мекард, ки бародаронаш мефаҳманд, ки Худо ба воситаи ӯ онҳоро наҷот медиҳад, аммо онҳо нафаҳмиданд. ²⁶ Рӯзи дигар, чун назди онҳо омад, хархаша мекарданд, ва ӯ онҳоро ошті доданӣ шуда, гуфт: “Эй мардон, шумо бародар ҳастед, чаро ба якдигар ситам мекунед?” ²⁷ Вале он касе ки ба ёри худ ситам мекард, Мусоро тела дода, гуфт: “Кӣ туро бар мо сардор ва довар таъйин кардааст? ²⁸ Оё маро куштан мехоҳӣ, чунон ки дирӯз он мисриро куштӣ?”* ²⁹ Мусо, ҳамин ки ин суханонро шунид, гурехта рафт ва дар сарзамини Мидён ғариб шуд, ва дар он ҷо аз ӯ ду писар таваллуд шуданд.

³⁰ Чун чил сол гузашт, дар биёбони атрофи кӯҳи Сино Фариштаи Худованд дар алангаи оташи бутга ба ӯ намудор шуд. ³¹ Чун Мусо дид, аз дидааш ҳайрон шуд, ва ҳангоме ки наздик меомад,

то ки нигарад, овози Худованд ба ӯ расид: ³²“Ман Худои падаронат ҳастам, Худои Иброҳим, Худои Исҳоқ ва Худои Яъқуб”.* Мусо ба ларза даромада, чуръат накард, ки нигоҳ кунад. ³³Худованд ба ӯ гуфт: “Пойафзолатро аз пойҳоят каш, зеро чое ки дар он истодаӣ, замини муқаддас аст. ³⁴Ситамеро, ки қавми Ман дар Миср мекашанд, дидаам ва нолаи онҳоро шунидаам ва барои халос кардани онҳо фууромадаам. Акнун биё, то ки туро ба Миср фиристам”.*

³⁵Ҳамон Мусоро, ки рад карда, гуфта буданд: “Кӣ туро сардор ва довар таъйин кардааст?”, Худо ба воситаи Фариштае ки дар бутта ба ӯ намудор шуд, сардор ва раҳқунанда таъйин намуда, фиристод. ³⁶Ӯ онҳоро берун оварда, дар давоми чил сол дар сарзамини Миср ва дар баҳри Сурх ва дар биёбон муъҷизаҳову аломатҳо ба амал овард. ³⁷Ин ҳамон Мусост, ки ба банӣ-Исроил гуфт: “Худованд Худои мо Пайғамбаре монанди ман барои шумо аз байни бародарони шумо ба миён меоварад”.* ³⁸Ин ҳамон аст, ки дар ҷамоат дар биёбон буд, бо Фариштае ки дар кӯҳи Сино ба ӯ сухан гуфт, ва бо падарони мо; ва калимаҳои зиндари қабул кард, то ба мо расонад. ³⁹Вале падарони мо нахостанд ба ӯ итоат намоянд, балки ӯро рад карданд, ва дилҳои онҳо сӯи Миср моил шуданд. ⁴⁰Онҳо ба Ҳорун гуфтанд: “Барои мо худоёне соз, ки пешопеши мо равона бошанд, зеро намедонем, бар сари ин Мусо, ки моро аз сарзамини Миср берун овард, чӣ омадааст”.* ⁴¹Дар он рӯзҳо гӯсолае сохтанд ва ба он бут қурбонӣ карданд ва аз қорҳои дастҳои худ хеле шод гаштанд. ⁴²Аммо Худо аз онҳо рӯй гардонда, воғузошт, ки ситораҳои осмонро* ибодат намоянд, чунон ки дар китоби пайғамбарон навишта шудааст: “Эй хонадони Исроил! Оё дар давоми чил сол дар биёбон барои Ман қурбонихо ва ҳадияҳо тақдим кардед? ⁴³Хаймаи Малик* ва ситораи худои худ Рифонро

7:32 Раҳой 3:6.

7:34 Раҳой 3:5-10.

7:37 Такрори Шариат 18:15.

7:40 Раҳой 32:1.

7:42 Ситораҳои осмон — дар асли юнонӣ: лашкари осмон.

7:43 Малик — номи бут.

бардошта мегаштед. Ин бутҳоро барои парастии сохта будед. Пас, шуморо ба он тарафи Бобил меҷӯҷонам”.*

⁴⁴ Падарони мо дар биёбон хаймаи шаҳодат доштанд, чунон ки Худо ба Мусо фармуда гуфта буд, ки онро мувофиқи намунае ки дидааст, созад. ⁴⁵ Онро падарони мо гирифта, ҳамроҳи Юшаъ ба мулки халқҳо оварданд, вақте ки Худо онҳоро аз пеши рӯи падарони мо берун ронд, ва хайма то айёми Довуд дар он ҷо монд. ⁴⁶ Довуд пеши Худо марҳамат ёфт ва дархост намуд, ки маскане барои Худои Яъқуб омода кунад. ⁴⁷ Вале Сулаймон барои Худо хонае сохт. ⁴⁸ Аммо Ҳаққи Таоло дар ибодатхонаҳои дастисохт сокин нест, чунон ки пайғамбар гуфтааст:

⁴⁹ “Осмон, — мегӯяд Худованд, — курсии Ман аст,
Ва замин пойандози Ман.

Чӣ гуна хонае барои Ман месозед,
Чӣ гуна ҷоёе барои оромиши Ман?

⁵⁰ Магар ҳамаи ин чизҳоро дасти Ман наофаридааст?”*

⁵¹ Эй гарданкашон! Эй соҳибони дилҳо ва гӯшҳои беҳатна! Шумо ҳамеша ба Рӯҳулқудс муқобилат мекунед, шумо низ монанди падарони худ ҳастед. ⁵² Кист аз пайғамбарон, ки падарони шумо ўро таъқиб накарда бошанд? Онҳо касонеро, ки аз омадани он Росткор пешакӣ хабар дода буданд, куштанд, ва акнун шумо таслимкунанда ва кушандаи Худи Ё шудаед. ⁵³ Шумо Тавротро ба воҷибаи фариштаҳо қабул кардед, вале онро риоя накардед».

Сангсор шудани Истефанус

⁵⁴ Инро шунида, хашмгин шуданд, ва дандонҳои худро ба ҳам месозиданд. ⁵⁵ Аммо Истефанус, ки пур аз Рӯҳулқудс буд, сӯи осмон нигариста, ҷалоли Худо ва Исоро, ки ба дасти ростии Худо истода буд, дид. ⁵⁶ Ва гуфт: «Инак, осмонро кушода ва Писари Одамро ба дасти ростии Худо истода мебинам». ⁵⁷ Вале онҳо бо овози баланд фарёд зада ва гӯшҳои худро маҳкам карда, якдилона ба ӯ ҳамла оварданд, ⁵⁸ ва ўро аз шаҳр берун бароварда, сангсор карданд. Шоҳидон ҷомаҳои худро назди пойҳои ҷавоне ки

7:43 Омус 5:25-27.

7:50 Ишаъё 66:1-2.

Шоул ном дошт, гузоштанд. ⁵⁹Чун Истефанусро сангсор мекарданд, ӯ дуо карда гуфт: «Эй Худованд Исо! Рӯҳи маро қабул кун». ⁶⁰Сипас зону зада, бо овози баланд нидо кард: «Худовандо! Ин гуноҳро ба ҳисоби онҳо дохил накун». Инро гуфту ба хоби марг рафт. ¹Шоул низ ба куштани Истефанус розӣ буд.

8 Дар он рӯз таъқиби сахте бар ҷамоати Уршалим сар шуд, ва ҳама, ғайр аз расулон, ба ноҳияҳои Яҳудия ва Сомара пароканда шуданд. ²Мардони худотарс Истефанусро ба хок супурда, барои ӯ мотами бузурге гирифтанд. ³Аммо Шоул ҷамоатро азоб меод ва хона ба хона гашта, мардон ва занонро кашола карда мебарду ба зиндон мепартофт.

Башорат дар Сомара

⁴Дар ин миён онҳое ки пароканда шуда буданд, ҳар ҷое ки ме рафтанд, каломро башорат меоданд. ⁵Филиппус низ ба як шаҳри Сомара омада, ба онҳо Масехро мавъиза мекард. ⁶Чун мардум суханони Филиппусро мешуниданд ва муъҷизаҳоеро, ки ба амал меовард, меиданд, якдилона ба он чи мегуфт, диққат меоданд; ⁷зеро рӯҳҳои нопок аз бисёр девзадагон наъра зада берун мешуданд, ва лангону шалони бисёре шифо меёфтанд. ⁸Шодии бузурге дар он шаҳр буд.

⁹Шимъун ном марде дар он шаҳр буд, ки пештар ҷодугарӣ мекард ва халқи Сомараро дар ҳайрат меандоخت ва худро шахси бузурге вонамуд месохт. ¹⁰Аз хурд то калон, ба ӯ гӯш андохта, мегуфтанд: «Ин шахс қуввати бузурги Худост». ¹¹Аз он сабаб ба ӯ гӯш меандоختанд, ки ӯ муддати дарозе онҳоро бо ҷодугарии худ ба ҳайрат меовард. ¹²Лекин вақте ки ба башорати Филиппус дар бораи Подшоҳии Худо ва номи Исои Масеҳ бовар карданд, мардон ва занон таъмид гирифтанд. ¹³Худи Шимъун низ бовар кард ва таъмид гирифт ва ҳамеша ҳамроҳи Филиппус буд; ва аз дидани аломатҳо ва муъҷизаҳо ки ба амал меомаданд, ҳайрон мешуд.

¹⁴Расулоне ки дар Уршалим буданд, чун шуниданд, ки аҳли Сомара каломи Худоро қабул кардаанд, Петрус ва Юҳанноро назди онҳо фиристоданд. ¹⁵Чун омаданд, барои онҳо дуо гуфтанд, то Рӯҳулқудсро қабул кунанд; ¹⁶зеро Рӯҳ ҳанӯз бар ҳеч кадоме аз онҳо

фуруд наомада буд, балки танҳо ба номи Масеҳ Исо таъмид ёфта буданд. ¹⁷ Пас, дастҳои худро бар сари онҳо гузоштанд, ва онҳо Рӯҳулқудсро қабул карданд.

¹⁸ Шимъун чун дид, ки бо дастгузории расулон Рӯҳулқудс дода мешавад, ба онҳо пул овард ¹⁹ ва гуфт: «Ин қудратро ба ман низ диҳед, то ҳар касе ки ба ӯ даст гузорам, Рӯҳулқудсро қабул кунад». ²⁰ Аммо Петрус ба вай гуфт: «Бигзор пулат бо ту нест шавад, чунки ту гумон кардаӣ, ки атои Худоро бо пул харӣ. ²¹ Туро аз ин чиз насибе ва баҳрае нест, зеро дилат дар ҳузури Худо рост нест. ²² Акнун аз ин бадии худ тавба кун ва ба Худо дуо гӯй: шояд, ин қасди дилат бахшида шавад; ²³ зеро мебинам, ки пур аз захираи талх ва гирифтори бандҳои бадкирдорӣ ҳастӣ». ²⁴ Шимъун дар ҷавоб гуфт: «Шумо барои ман ба Худованд дуо гӯед, то чизе аз он чи гуфтед, ба ман рӯй надихад».

²⁵ Петрус ва Юҳанно, пас аз шаҳодат додан ва гуфтани каломи Худованд ба Уршалим баргаштанд ва дар бисёре аз деҳоти Сомара башорат доданд.

Хочасарои ҳабашӣ

²⁶ Фариштаи Худованд ба Филиппус гуфт: «Бархез ва ба тарафи ҷануб, ба роҳе ки аз Уршалим сӯи Ғазза меравад, ва роҳи биёбон аст, равона шав». ²⁷ Бархест ва равона шуд. Ва инак, шахси ҳабашӣ, хочасаро ва аз бузургони Кандока* маликаи Ҳабаш, ниғаҳбони тамоми хазинаи вай, ки ба Уршалим барои парастии омада буд, ²⁸ ба ватан бармегашт ва бар аробаи худ нишаста, китоби Ишаъёи пайғамбарро мехонд. ²⁹ Рӯҳ ба Филиппус гуфт: «Наздик биё ва ба он ароба ҳамроҳ шав». ³⁰ Филиппус ба он ҷо давида, шунид, ки китоби Ишаъёи пайғамбарро мехонад. Гуфт: «Оё он чи мехонӣ, мефаҳмӣ?» ³¹ Гуфт: «Чӣ гуна фаҳмида метавонам, агар касе ба ман роҳнамоӣ накунад?» Ӯ аз Филиппус хоҳиш кард, ки ба ароба савор шуда, бо ӯ шинад. ³² Порчае ки аз Китоб мехонд, ин буд:

“Монанди гӯсфанде Ӯро ба куштан бурданд,

Ва монанди баррае ки назди пашмтарошаш безабон аст,

8:27 Кандока — унвони маликаҳои Ҳабаш.

Ў ҳамчунон даҳони Худро воз накард.

³³ Дар хории Ў адолатро аз Ў дарег доштанд.

Кӣ метавонад дар бораи насли Ў сухан гӯяд?

Зеро ҳаёти Ў дар замин қатъ карда шуд*.

³⁴ Он хоҷасаро ба Филиппус гуфт: «Аз ту саволе дорам, ки пайгамбар инро дар бораи кӣ мегӯяд? Оё дар бораи худ ё дар бораи дигаре?» ³⁵ Он гоҳ Филиппус даҳони худро кушод ва аз ҳамон навишта сар карда, дар бораи Исо ба ӯ башорат дод. ³⁶⁻³⁷ Дар ин миён, дар роҳ, онҳо ба обе расиданд, ва хоҷасаро гуфт: «Инак об; аз таъмид гирифтани чӣ чиз маро бозмедорад?» ³⁸ Пас фармон дод, ки аробаро нигоҳдоранд, ва ҳар ду, Филиппус ва хоҷасаро, ба об фуромаданд, ва Филиппус ӯро таъмид дод. ³⁹ Вақте ки аз об баромаданд, Рӯҳи Худованд Филиппусро бурд, ва хоҷасаро дигар ӯро надида, роҳи худро бо хурсандӣ давом дод. ⁴⁰ Аммо Филиппус дар Ашдуд пайдо шуд ва дар ҳамаи шаҳрҳо гашта, башорат меод, то даме ки ба Қайсария расид.

Имон овардани Шоул

9 Шоул, ки ҳанӯз таҳдид ва куштор бар шогирдони Худованд меангехт, назди саркоҳин рафт ² ва аз ӯ номаҳо барои куништҳои Димишқ хост, то ки агар марде ё занеро аз аҳли ин равия ёбад, бандӣ карда ба Уршалим оварад. ³ Дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик омад, ногоҳ нуре аз осмон гирди ӯ дурахшид. ⁴ Ў бар замин афтод ва овозе шунид, ки мегуфт: «Шоул, Шоул! Барои чӣ маро таъқиб мекунӣ?» ⁵ Гуфт: «Худовандо, Ту кистӣ?» Худованд гуфт: «Ман он Исо ҳастам, ки ту таъқибаш мекунӣ. ⁶ Аммо барҳез ва ба шаҳр рав, ва дар он ҷо ба ту гуфта мешавад, ки чӣ бояд кунӣ». ⁷ Ҳамсафарони Шоул хомӯш меистоданд, зеро он садоро шуниданд, лекин ҳеҷ касро надиданд. ⁸ Шоул аз замин барҳест, ва агарчи чашмонаш кушода буданд, ҳеҷ касро намедид. Аз дасташ гирифта, ӯро ба Димишқ бурданд. ⁹ Ў се рӯз нобино буд, ва чизе намехӯрд ва наменӯшид.

¹⁰ Дар Димишқ Ҳанониё ном шогирде буд. Худованд дар рӯё ба ӯ гуфт: «Эй Ҳанониё!» Ҷавоб дод: «Лаббай, Худовандо!» ¹¹ Худованд ба ӯ гуфт: «Бархез ва ба кӯчае ки Рост ном дорад, рав ва Шоул ном тарсусиро дар хонаи Яҳудо пурс. Ӯ ҳоло бо дуо машғул аст, ¹² ва Ҳанониё ном шахсеро дар рӯё дидааст, ки омада, бар ӯ даст гузоштааст, то ки бино шавад». ¹³ Ҳанониё ҷавоб дод: «Худовандо! Дар бораи ин одам аз бисёр касон шунидаам, ки дар Уршалим ба муқаддасони Ту чӣ қадар бадихо кардааст. ¹⁴ Дар ин ҷо низ аз сардорони коҳинон иҷозат дорад, ки ҳамаи касонеро, ки номи Туро парстиш мекунанд, бандӣ кунад». ¹⁵ Аммо Худованд ба вай гуфт: «Рав, зеро ӯ зарфи интихобшудаи Ман аст, то номи Маро пеши халқо ва подшоҳон ва банӣ-Исроил барад. ¹⁶ Ман ба ӯ нишон ме диҳам, ки барои номи Ман ӯ чӣ қадар бояд азоб кашад». ¹⁷ Ҳанониё рафта, ба он хона даромад ва даст бар ӯ гузошта, гуфт: «Эй бародар Шоул! Худованд, ки дар роҳе ки меомадӣ, бар ту зоҳир шуд, маро фиристод, то боз бино гардӣ ва аз Рӯҳулқудс пур шавӣ». ¹⁸ Дарҳол аз чашмони Шоул чизе монанди пулакча афтада, бино шуд, ва бархест, таъмид гирифт. ¹⁹ Сипас хӯрок хӯрда, қувват гирифт.

Шоул дар Димишқ ва Уршалим

Шоул якчанд рӯз бо шогирдон дар Димишқ монд. ²⁰ Дарҳол дар куништҳо Масеҳро мавъиза мекард, ки ҳамин Шахс Писари Худост. ²¹ Ҳар кӣ суҳанонашро мешунид, ҳайрон шуда, мегуфт: «Магар ин ҳамон нест, ки дар Уршалим касонеро, ки ин номро парастии мекарданд, несту нобуд мекард? Оё ба ин ҷо низ ӯ барои он наомадааст, ки онҳоро бандӣ карда, назди сардорони коҳинон барад?» ²² Аммо Шоул бештар қувват мегирифт ва яҳудиёни сокини Димишқро ҳайрон карда, исбот мекард, ки ҳамин Шахс Масеҳ аст.

²³ Пас аз гузаштани рӯзҳои бисёре яҳудиён қасд карданд, ки ӯро кушанд. ²⁴ Шоул аз қасди онҳо хабардор шуд. Онҳо рӯзу шаб назди дарвозаҳои шаҳр поида меистоданд, то ӯро кушанд. ²⁵ Аммо шогирдон ӯро шабона гирифта, дар сабаде гузоштанд ва аз девори шаҳр поён фуруварданд.

²⁶ Вақте ки Шоул ба Уршалим расид, хост ба шогирдон ҳамроҳ шавад, лекин ҳама аз ӯ метарсиданд ва бовар намекарданд, ки ӯ

шогирд аст. ²⁷ Он гоҳ Барнаббо ўро гирифта, назди расулон овард ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худовандро дар роҳ дидааст, ва Худованд ба ӯ сухан гуфтааст, ва чӣ гуна ӯ дар Димишқ ба номи Исо далерона мавъиза кардааст. ²⁸ Пас аз он Шоул ба Уршалим бо онҳо мерафт ва ба номи Худованд Исо далерона мавъиза мекард. ²⁹ Бо яҳудиёни юнонизабон низ гуфтугӯ ва баҳс мекард, ва онҳо қасд карданд, ки ўро кушанд. ³⁰ Чун бародарон аз ин хабардор шуданд, ўро ба Қайсария бурданд ва аз он ҷо ба Тарсус равона карданд.

³¹ Он вақт ҷамоатҳо дар сар то сари Яҳудия, Ҷалил ва Сомара дар осоиш буда, обод мешуданд ва дар тарси Худованд рафтор карда, бо дастгирии Рӯҳулқудс меафзуданд.

Петрус дар Лудда

³² Ва чунин шуд, ки Петрус назди ҳама рафта, пеши муқаддасони сокини Лудда низ омад. ³³ Дар он ҷо Аниёс ном шахсеро дид, ки шал шуда, ҳашт сол боз дар бистар хобида буд. ³⁴ Петрус ба ӯ гуфт: «Эй Аниёс! Исои Масеҳ туро шифо медиҳад; бархез ва бистари худро ҷамъ кун». Ў дарҳол бархест, ³⁵ ва ҳамаи сокинони Лудда ва Шорун ўро дида, ба Худованд рӯй оварданд.

Зинда шудани Тобито

³⁶ Дар Ёфо шогирде буд, зане Тобито ном, ки маънояш Ғизол аст, ва ӯ хеле некӯкор буд ва садақаҳои бисёре меод. ³⁷ Чунин шуд дар он рӯзҳо, ки ӯ бемор шуда, мурд. Пас ҷасадашро шуста, дар болохонае гузоштанд. ³⁸ Азбаски Лудда ба Ёфо наздик буд, ва шогирдон шунида буданд, ки Петрус дар он ҷост, назди ӯ кас фиристода, хоҳиш карданд, ки бе даранг назди онҳо биёяд. ³⁹ Петрус бархеста, бо он касон рафт. Чун расид, ўро ба он болохона бурданд, ва ҳамаи бевазанон гириякунон назди ӯ меистоданд ва ба ӯ куртаву ҷомаҳоеро нишон медоданд, ки Ғизол ҳангоми зинда буданаш дӯхта буд. ⁴⁰ Петрус ҳамаро берун карда, зону зад ва дуо гуфт. Сипас ба ҷасад рӯй оварда, гуфт: «Эй Тобито! Бархез!» Тобито чашмонашро кушод ва Петрусро дида, нишаст. ⁴¹ Петрус аз дасташ гирифта, ба по хезонд ва муқаддасону бевазанонро даъват

намуда, ӯро ба онҳо зинда супурд. ⁴² Ин ҳодиса дар тамоми Ёфо овоза шуд, ва бисёр касон ба Худованд имон оварданд. ⁴³ Чандин рӯз Петрус дар Ёфо назди Шимъун ном чармгаре монд.

Корнилюси мирисад

10 Дар Қайсария Корнилюс ном марде мирисад аз сипоҳи ба ном Италиявӣ буд. ² Ӯ бо тамоми аҳли хонааш парҳезгор ва худотарс буда, ба қавм садақаҳои бисёре меод ва ҳамеша назди Худо дуо мегуфт. ³ Боре, тақрибан соати нӯҳи рӯз, ӯ фариштаи Худоро ошкоро дар рӯъё дид, ки назди ӯ омада, гуфт: «Эй Корнилюс!» ⁴ Корнилюс ба вай нигариста ва ба ҷарос афтада, гуфт: «Хоҷаам, чӣ мефармой?» Фаришта ба ӯ гуфт: «Дуоҳо ва садақаҳои ту назди Худо баромадаанд, ва Ӯ онҳоро ба ёд овардааст. ⁵ Акнун ба Ёфо кас фиристода, Шимъунро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намo. ⁶ Ӯ назди Шимъун ном чармгаре ки хонааш дар соҳили баҳр аст, меҳмон аст». ⁷ Чун он фариштае ки бо ӯ сухан гуфт, рафт, Корнилюс ду нафар аз ғуломони худ ва як сарбози худотарсро аз онҳое ки ҳамеша наздаш буданд, ҷеғ зад ⁸ ва тамоми ҳодисаро ба онҳо нақл карда, онҳоро ба Ёфо равона кард.

⁹ Фардои он, ки онҳо роҳ паймуда, ба шаҳр наздик мешуданд, Петрус тақрибан соати шаш ба боми хона баромад, то ки дуо гӯяд. ¹⁰ Дар он ҷо гурусна монда, хост чизе хӯрад. Ҳангоме ки барои ӯ тайёр мекарданд, ҳолати беҳудӣ ӯро фаро гирифт. ¹¹ Ӯ осмонро кушода дид, ва инак зарфе сӯи ӯ фуруд меомад, монанди матои калони аз чор гӯшааш овезон, ки ба замин мефуромада бошад; ¹² дар даруни он ҷар гуна чорпоёни замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва парандагони осмон буданд. ¹³ Овозе ба ӯ расид: «Эй Петрус, бархез ва кушта хӯр!» ¹⁴ Аммо Петрус гуфт: «Ҳеҷ гоҳ, Худовандо, зеро ҷаргиз чизе ҷаром ё нопок* нахӯрдаам». ¹⁵ Бори дигар овозе ба ӯ расид: «Он чи Худо пок кардааст, ту ҷаром нашумор». ¹⁶ Ин се бор такрор ёфт, ва он зарф боз ба осмон боло бурда шуд. ¹⁷ Чун Петрус бисёр ҳайрон шуда, фикр мекард, ки рӯъёи

10:14 Чизе ҷаром ё нопок — хӯроке ки аз рӯи шариат барои яҳудиён манъ буд (Ибодат 11:1-47).

дидааш чӣ маъно дошта бошад, инак, фиристодагони Корнилиус, ки хонаи Шимъунро пурсида буданд, назди дарвозаи он истоданд.¹⁸ Онҳо фарёд карда, пурсиданд: «Оё Шимъуне ки лақабаш Петрус аст, дар ин ҷост?»¹⁹ Петрус ҳанӯз дар бораи рӯъё андеша мекард, ки Рӯҳ ба ӯ гуфт: «Инак, мардон туро мечӯянд.²⁰ Пас, бархеста, фуруд ой ва ҳеч шубҳа накарда, ҳамроҳи онҳо рав, зеро Ман онҳоро фиристодам». ²¹ Петрус назди мардон фуromaда, гуфт: «Манам он касе ки мечӯед. Ба чӣ кор омадаед?» ²² Гуфтанд: «Корнилиуси мирисад, ки марди росткор ва худотарс ва назди тамоми халқи яҳудӣ некном аст, аз фариштаи муқаддас фармон гирифтааст, ки туро ба хонаи худ даъват намояд ва суханонатро шунавад». ²³ Онҳоро ба дарун даъват карда, меҳмондорӣ кард.

Рӯзи дигар Петрус ҳамроҳашон равона шуд. Чанд нафар бародарон аз Ёфо бо ӯ рафтанд.²⁴ Фардои он ба Қайсария расиданд. Корнилиус, ки хешу табор ва дӯстони наздикашро даъват карда буд, ба онҳо интизорӣ дошт.

²⁵ Вақте ки Петрус ба хона медаромад, Корнилиус ӯро пешвоз гирифт ва бар пойҳояш афтода, таъзим кард.²⁶ Аммо Петрус ӯро ба по хезонда, гуфт: «Бархез, зеро ман низ инсон ҳастам». ²⁷ Бо ӯ сӯҳбаткунон ба хона даромада, дид, ки мардуми бисёре ҷамъ омадаанд.²⁸ Ба онҳо гуфт: «Шумо медонед, ки бо ғайрияҳудӣ рафтуомад кардан ё наздик шудани яҳудӣ манъ аст, вале Худо ба ман нишон дод, ки ҳеч касро ҳаром ё нопок надонам.²⁹ Бинобар ин, вақте ки даъват шудам, бечуну чаро омадам. Акнун мепурсам: барои чӣ маро даъват намудаед?»

³⁰ Корнилиус гуфт: «Чор рӯз пеш аз ин ман то ҳамин соат рӯза доштам ва дар соати нӯҳ дар хонаи худ дуо мегуфтам, ки ногоҳ шахсе бо либоси дурахшон пеши ман пайдо шуд ³¹ ва гуфт: “Эй Корнилиус! Дуои ту шунида шуд ва садақаҳои ту назди Худо ба ёд оварда шуданд. ³² Акнун ба Ёфо кас фиристода, Шимъунро, ки лақабаш Петрус аст, даъват намо. Ӯ дар хонаи Шимъун ном чармгаре дар соҳили баҳр меҳмон аст. Ҳангоме ки ӯ биёяд, ба ту сухан меронад”. ³³ Дарҳол назди ту кас фиристодам, ва ту хуб кардӣ, ки омадӣ. Акнун ҳамамон пеши Худо ҳозирем, то ҳар он чиро, ки Худо ба ту фармудааст, шунавам».

³⁴Петрус даҳон кушода, гуфт: «Акнун ба ростӣ донистам, ки Худо рӯйбинӣ надорад, ³⁵балки аз ҳар халқ ҳар кӣ аз Ё тарсад ва аз рӯи ростӣ рафтор кунад, писандидаи Ёст. ³⁶Ё каломи Худро ба банӣ-Исроил фиристода, ба воситаи Исои Масеҳ, ки Худованди ҳама аст, башорати осоиш дод. ³⁷Шумо аз он чи дар сар то сари Яҳудия рӯй дод, хабардор ҳастед, ки он пас аз таъмиде ки Яҳё мавъиза кард, аз Ҷалил оғоз шуда буд: ³⁸Исои Носириро Худо бо Рӯхулқудс ва қуввати Худ масҳ кард, ва Ё ба ҳама ҷо рафта, корҳои нек мекард ва ба ҳамаи онҳое ки дар банди иблис буданд, шифо мебахшид, зеро Худо бо Ё буд. ³⁹Мо шоҳидони ҳамаи он корҳое ҳастем, ки Ё дар кишвари яҳудиён ва дар Уршалим ба ҷо овард. Онҳо Ёро ба дор овехта, куштанд. ⁴⁰Худо Ёро дар рӯзи сеюм барҳезонд, ва Ёро намоён кард, ⁴¹аммо на ба тамоми қавм, балки ба шоҳидоне ки Худо пешакӣ интиҳоб карда буд, яъне ба мо, ки пас аз барҳестанаш аз мурдагон, бо Ё хӯрдаем ва нӯшидаем. ⁴²Ё ба мо фармуд, ки ба мардум мавъиза кунем ва шаҳодат диҳем, ки Худо Ёро Довари зиндагон ва мурдагон таъйин кардааст. ⁴³Ҳамаи пайғамбарон бар Ё шаҳодат медиҳанд, ки ҳар кӣ ба Ё имон оварад, ба воситаи номи Ё гуноҳхояш бахшида мешаванд».

⁴⁴Ин суханон ҳанӯз бар забони Петрус буд, ки Рӯхулқудс бар ҳамаи шунавандагони калом фуруд омад. ⁴⁵Ҳамаи имондорони аҳли хатна*, ки ҳамроҳи Петрус омада буданд, ҳайрон шуданд, ки атои Рӯхулқудс ба ғайрияҳудиён низ фуру рехтааст. ⁴⁶Зеро шуниданд, ки онҳо ба забонҳо сухан ронда, Худоро меситоянд. Он гоҳ Петрус гуфт: ⁴⁷«Оё касе метавонад ба онҳое ки Рӯхулқудсро монанди мо ёфтаанд, бо об таъмид гирифтандро манъ кунад?» ⁴⁸Пас фармуд, ки онҳоро ба номи Худованд таъмид диҳанд. Сипас аз ӯ хоҳиш карданд, ки якчанд рӯз назди онҳо монад.

Рӯйдодҳоро фаҳмондани Петрус

11 Расулони ва бародароне ки дар Яҳудия буданд, шуниданд, ки ғайрияҳудиён низ каломи Худоро қабул кардаанд. ²Вақте ки Петрус ба Уршалим омад, аҳли хатна бар вай таъна

10:45 Аҳли хатна — яҳудиён.

зада, ³ гуфтанд: «Назди мардони бехатна рафта, бо онҳо хӯрок хӯрдаӣ».

⁴ Вале Петрус ба ҳикояти муфассали ҳар он чи рӯй дода буд, сар карда, гуфт: ⁵ «Ман дар шаҳри Ёфо дуо мегуфтам ва дар ҳолати беҳудӣ рӯъёе дидам: зарфе фуруд меомад, монанди матои калоне ки аз чор гӯшааш овезон аз осмон мефууромада бошад, ва назди ман расид. ⁶ Чун ба он нигариста, аз назар гузарондам, чорпоёни замин, ҳайвоноти ваҳшӣ, хазандагон ва парандагони осмонро дидам. ⁷ Сипас овозе шунидам, ки ба ман мегуфт: “Эй Петрус, бархез ва кушта хӯр”. ⁸ Гуфтам: “Ҳеҷ гоҳ, Худовандо, зеро ҳаргиз чизе ҳаром ё нопок ба даҳон набурдаам”. ⁹ Бори дигар овозе аз осмон ба ман ҷавоб дод: “Он чи Худо пок кардааст, ту ҳаром нашумор”. ¹⁰ Ин се бор такрор ёфт, ва ҳама чиз боз ба осмон боло бурда шуд. ¹¹ Инак, дар ҳамон лаҳза се марде ки аз Қайсария назди ман фиристода шуда буданд, назди хонае ки будам, истоданд. ¹² Рӯҳ ба ман гуфт, ки ҳеҷ шубҳа накарда, бо онҳо равам. Ин шаш бародар низ ҳамроҳи ман рафтанд, ва мо ба хонаи он шахс даромадем. ¹³ Вай ба мо нақл кард, ки чӣ гуна дар хонаи худ фариштаро дидааст, ки истода ба вай гуфтааст: “Ба Ёфо кас фиристода, Шимъунро, ки лақабаш Петрус аст, даъват нам. ¹⁴ Ў ба ту суҳаноне мегӯяд, ки боиси наҷоти ту ва тамоми хонадони ту мешавад”. ¹⁵ Вақте ки ба суҳан сар кардам, Рӯҳулқудс бар онҳо фуруд омад, монанди он ки дар ибтидо бар мо фуруд омада буд. ¹⁶ Он гоҳ суҳани Худовандро ба ёд овардам, ки Ў гуфта буд: “Яҳё бо об таъмид меод, лекин шумо бо Рӯҳулқудс таъмид меёбед”. ¹⁷ Пас, агар Худо ба онҳо ҳамон аторо додааст, ки ба мо дод, вақте ба Худованд Исои Масеҳ имон овардем, ман кистам, ки ба Худо монев шуда тавонам?».

¹⁸ Вақте ки инро шуниданд, ором шуданд ва Худоро ҳамду сано хонда, гуфтанд: «Ба ростӣ Худо ба ғайрияхудиён низ тавбаи ҳаёт-бахшро додааст».

Ҷамоат дар Антокия

¹⁹ Дар ин миён касоне ки ба сабаби таъқиботи аз боиси Истефанус рӯйдода пароканда шуда буданд, то Финиқия ва Қиприс ва Антокия расиданд. Онҳо каломро ба ҳеҷ кас, ғайр аз яҳудиён,

намегуфтанд. ²⁰ Лекин баъзе аз онҳо, ки аз аҳли Қиприс ва Қурин буданд, ба Антокия расида, бо юнониён гуфтугӯ карданд ва аз Худованд Исо башорат доданд. ²¹ Дасти Худованд бо онҳо буд, ва шумораи бузурге имон оварда, ба Худованд рӯ оварданд. ²² Вақте ки овозаи ин ба гӯши ҷамоати Уршалим расид, Барнабборо ба Антокия фиристоданд. ²³ Чун расид, файзи Худоро дида, шод шуд, ва ҳамаро насиҳат кард, ки аз самими дил ба Худованд часпанд; ²⁴ зеро ӯ марди нек ва пур аз Рӯҳулқудс ва имон буд. Ҳамин тавр мардуми бисёре ба Худованд пайвастанд. ²⁵ Пас Барнаббо ба ҷустуҷӯи Шоул ба Тарсус рафт ва ӯро ёфта, ба Антокия овард. ²⁶ Тамоми сол онҳо бо ҷамоат ҷамъ мешуданд ва мардуми бисёрро таълим медоданд, ва шогирдон аввалин бор дар Антокия масеҳӣ номида шуданд.

²⁷ Дар он рӯзҳо якчанд пайғамбарон аз Уршалим ба Антокия омаданд. ²⁸ Яке аз онҳо, ки Оғобус ном дошт, бархеста аз Рӯҳ илҳом ёфта, пешгӯӣ кард, ки дар тамоми ҷаҳон гуруснагии сахте рӯй медиҳад. Он дар замони шоҳаншоҳ Клавдинос рӯй дод. ²⁹ Он гоҳ шогирдон қарор доданд ки ҳар яке ба андозаи дороии худ ёрдаме барои бародарони Яҳудия равона кунанд. ³⁰ Ҳамин тавр ҳам карданд, ва онро ба воситаи Барнаббо ва Шоул ба пирон фиристоданд.

Ҳабс шудани Петрус

12 Дар он замон подшоҳ Ҳиродус* бар баъзе аз ҷамоат дастдарозӣ кард, то онҳоро азоб диҳад. ² Яъқуб, бародари Юҳанноро ба шамшер кушт. ³ Чун дид, ки ин ба яҳудиён писанд афтод, Петрусро низ дастгир кард. Ин дар рӯзҳои иди Фатир буд. ⁴ Ҳиродус Петрусро гирифта, ба зиндон партофт ва ба чор дастаи чоргонаи сарбозон супурд, ки ӯро посбонӣ кунанд. Зеро ният дошт, ки пас аз иди Песаҳ ӯро назди қавм берун оварад. ⁵ Пас, Петрусро дар зиндон нигоҳ медоштанд, аммо ҷамоат барои ӯ назди Худо пайваста дуо мегуфт.

⁶ Дар ҳамон шабе ки Ҳиродус ӯро берун оварданӣ буд, Петрус, бастаи ду занҷир, дар миёни ду сарбоз хобида буд, ва дарбонон

12:1 Ҳиродус — Ҳиродус Агрипоси I набераи Ҳиродуси Бузург буд ва зери итоати шоҳаншоҳи Рум дар Исроил ҳукмронӣ мекард (Матто 2:1).

зиндонро посбонӣ мекарданд.⁷ Инак, фариштаи Худованд назди ӯ ҳозир шуд, ва рӯшноӣ дар он хона дурахшид. Фаришта ба паҳлуи Петрус зада, ӯро бедор кард ва гуфт: «Зуд бархез». Дарҳол занҷирҳо аз дастҳояш афтоданд.⁸ Фаришта ба ӯ гуфт: «Миёни худро банд ва пойафзол бар пой кун». Петрус чунин кард. Сипас фаришта ба ӯ гуфт: «Чомаи худро пӯш ва аз пайи ман биё». ⁹ Петрус берун омада, аз пайи вай равона шуд, ва надонист, ки он чи аз фаришта ба амал омад, воқеист, балки гумон мекард, ки ин рӯё аст. ¹⁰ Аз пеши посбонони якум ва дуҷум гузашта, ба дарвозаи оҳанине ки сӯи шаҳр мебурд, расиданд, ва он худ аз худ пеши онҳо кушода шуд. Онҳо берун рафта, аз як кӯча гузаштанд, ки ногаҳон фаришта аз пеши ӯ нопадид шуд. ¹¹ Петрус ба худ омада, гуфт: «Акнун ба ростӣ донистам, ки Худованд фариштаи Худро фиристода, маро аз дасти Хиродус ва аз ҳамаи он чи қавми яҳудӣ интизор буданд, раҳо кард». ¹² Инро пай бурда, ба хонаи Марям, модари Юҳанное ки лақабаш Маркус буд, омад, ки дар он ҷо касони бисёре ҷамъ шуда, дуо мегуфтанд. ¹³ Вақте ки Петрус дарвозаро кӯфт, Рудон ном канизе баромад, то воз кунад. ¹⁴ Овози Петрусро шинохта, ба ҷои он ки дарвозаро кушояд, аз шодӣ ба хона давида даромад ва хабар дод, ки Петрус назди дарвоза истодааст. ¹⁵ Ба вай гуфтанд: «Магар девона шудай?» Аммо вай ба гапаш исрор кард. Гуфтанд: «Ин фариштаи ӯст». ¹⁶ Дар ин миён Петрус пайваста тақ-тақ мекард. Вақте ки кушоданд, ӯро дида, ҳайрон шуданд. ¹⁷ Ӯ бо дасташ ишора кард, ки хомӯш бошанд, ва ба онҳо нақл кард, ки чӣ гуна Худованд ӯро аз зиндон берун овард. Сипас гуфт: «Инро ба Яқуб ва ба бародарон хабар диҳед». Он гоҳ берун баромада, ба ҷои дигар рафт.

¹⁸ Чун рӯз шуд, изтиробии бузурге дар байни сарбозон афтод, ки Петрусро чӣ шуд. ¹⁹ Хиродус, чун ӯро ҷуста наёфт, посбонро бозпурсӣ карда, фармуд, ки онҳоро кушанд. Сипас аз Яҳудия ба Қайсария рафта, дар он ҷо монд.

Оқибати Хиродус

²⁰ Хиродус бар аҳли Сур ва Сидун хашмгин буд. Бинобар ин онҳо якдилона назди ӯ омаданд ва Балостусро, ки нозири хобгоҳи

подшоҳ буд, ба тарафи худ кашида, сулҳ хостанд, чунки диёрашон аз кишвари подшоҳ бо хӯрокворӣ таъмин мешуд. ²¹ Дар рӯзи таъйиншуда Ҳиродус либоси шоҳона дар бар кард ва бар тахт нишаста, ба онҳо сухан ронд. ²² Мардум фарёд карданд, ки ин овози худост, на овози инсон. ²³ Ногоҳ фариштаи Худованд ўро зад, чунки ў Худоро чалол надода буд. Он гоҳ кирмҳо ўро хӯрданд, ва ў ҷон дод.

Фиристода шудани Барнаббо ва Павлус

²⁴ Аммо каломи Худо пеш мерафт ва паҳн мешуд.

²⁵ Барнаббо ва Шоул, пас аз иҷрои хизматашон, аз Уршалим баргаштанд, ва Юҳанноро, ки лақабаш Марқус буд, ҳамроҳи худ оварданд.

13 Дар ҷамоати Антокия якчанд пайғамбарон ва муаллимон буданд, чунончи: Барнаббо, Шимъун, ки лақабаш Нигер буд, Лукюси Қуринӣ, Маноҳим, ки бо ҳоким Ҳиродус* дар як ҷо тарбия ёфта буд, ва Шоул. ² Вақте ки онҳо бо ибодати Худованд ва рӯзадорӣ машғул буданд, Рӯҳулқудс гуфт: «Барнаббо ва Шоулро баҳри коре ки барояш онҳоро даъват намудаам, барои Ман ҷудо кунед». ³ Пас аз рӯза гирифтани ва дуо гуфтани даст бар сари онҳо гузоштанд ва онҳоро равона карданд.

⁴ Онҳо, ки фиристодагони Рӯҳулқудс буданд, ба Салукия омаданд ва аз он ҷо бо киштӣ ба Қиприс рафтанд. ⁵ Вориди Саломис шуда, дар куништҳои яҳудиён каломи Худоро мавъиза карданд. Юҳанно дастёри онҳо буд. ⁶ Чун қазираро то ба Пофус тай карданд, як ҷодугари яҳудиёро ёфтанд, ки пайғамбари дурӯғин буд ва Барюшаъ ном дошт. ⁷ Ў бо воли* Сарҷинос Павлус ҳамнишин буд. Воли, ки марди бофаҳм буд, Барнаббо ва Шоулро даъват намуда, хост каломи Худоро шунавад. ⁸ Аммо Алимои ҷодугар, ки тарҷумаи номаш чунин аст, ба онҳо зиддият карда, хост волиро аз имон овардан боздорад. ⁹ Вале Шоул, ки Павлус низ ном дошт, аз Рӯҳулқудс пур шуда, ба ў назар дӯхт ¹⁰ ва гуфт: «Эй пур аз ҳар фиребу

13:1 Ҳиродус — Ҳиродуси Антипос писари Ҳиродуси Бузург буд ва зери итоати шоҳаншоҳи Рум дар Чалил ва Перея ҳукмронӣ мекард (Матто 2:1).

13:7 Воли — сардори вилоят.

бадӣ, эй писари иблис ва душмани ҳама гуна ростӣ! Оё қач кардани роҳи рости Худовандро бас мекунӣ? ¹¹ Акнун дасти Худованд туро мезанад, ва нобино гашта, рӯшноии офтобро то муддате намебинӣ». Ногаҳон дунё дар назараш тираву тор шуд, ва ӯ ба ҳар сӯ рӯ оварда, асокаше мечуст. ¹² Чун воли ин ҳодисаро дид, аз таълими Худованд ҳайрон шуда, имон овард.

Дар Антокияи Писидия

¹³ Павлус ва ҳамроҳонаш Пофусро тарк карда, бо киштӣ ба Пирчаи Памфилия омаданд. Аммо Юҳанно аз онҳо ҷудо шуда, ба Уршалим баргашт. ¹⁴ Онҳо аз Пирча гузашта, ба Антокияи Писидия расиданд ва рӯзи шанбе ба куништ даромада, нишастанд. ¹⁵ Пас аз хондани Таврот ва навиштаҳои пайғамбарон, сардорони куништ назди онҳо кас фиристода, гуфтанд: «Эй бародарон! Агар сухани насихатомезе барои қавм дошта бошед, гӯед».

¹⁶ Павлус бархеста ва бо дасташ ишора карда, гуфт: «Эй мардонии исроилӣ ва худотарсон, гӯш диҳед! ¹⁷ Худои қавми Исроил падарони моро интиҳоб кард ва ин қавмро, ҳангоме ки дар ғарибии сарзамини Миср буданд, сарафроз кард, ва онҳоро бо бозуи зӯрманд аз он ҷо берун овард. ¹⁸ Қариб чил сол ба рафторашон дар биёбон тоқат кард. ¹⁹ Ӯ ҳафт халқро дар сарзамини Канъон нест карда, сарзаминашонро ҳамчун мерос ба онҳо дод. ²⁰ Пас аз он, дар давоми тақрибан чорсаду панҷоҳ сол, то замони Самуили пайғамбар доваронро ба онҳо дод. ²¹ Сипас барои худ подшоҳ хостанд, ва Худо Шоул писари Қишро аз қабилаи Бинёмин ба онҳо ба муддати чил сол дод. ²² Пас ӯро аз миён бардошта, Довудро бар онҳо подшоҳ таъин кард, ва дар бораи ӯ шаҳодат дода, гуфт: “Довуд писари Ишойро марде мувофиқи дили Худ ёфтам, ки ҳар чи хоҳам, ӯ ба ҷо меоварад”.* ²³ Ин ҳамон касест, ки Худо аз насли ӯ, мувофиқи ваъдаи Худ, барои Исроил Начотдиҳандаро ба миён овард. ²⁴ Пеш аз омадани Ӯ Яҳё ба Исроил таъмиди тавбаро мавъиза кард. ²⁵ Чун Яҳё хизмати худро анҷом дод, гуфт: “Ман он касе ки шумо гумон

мекунед, нестам; лекин пас аз ман Касе меояд, ки ман сазовори воз кардани банди пойафзоли Ё нестам”.*

²⁶ Эй бародарон, писарони насли Иброҳим ва касоне ки аз байни шумо худотарс ҳастанд! Каломи ин наҷот ба шумо фиристода шудааст. ²⁷ Сокинони Уршалим ва сардорони онҳо Наҷотдиҳандаро нашинохта ва маҳкум карда, гуфтаҳои пайғамбаронро, ки ҳар рӯзи шанбе хонда мешаванд, ба иҷро расонданд. ²⁸ Гарчанде ки дар Ё ҳеҷ айбе сазовори марг наёфта буданд, аз Пилотус хоҳиш карданд, ки Ёро кушад. ²⁹ Пас аз он ки ҳар чизи дар бораи Ё навишташударо ба иҷро расонданд, Ёро аз дор фуруварда, ба қабр супурданд. ³⁰ Лекин Худо Ёро аз мурдагон бархезонд, ³¹ ва Ё рӯзҳои бисёре ба касоне зоҳир шуд, ки ҳамроҳи Ё аз Ҷалил ба Уршалим омада буданд ва акнун дар пеши қавм шоҳидони Ё мебошанд.

³² Мо ба шумо башорат медиҳем, ки Худо ваъдаеро, ки ба падарони мо дода буд, барои мо, фарзандони онҳо, ба иҷро расонда, Исоро зинда кард, ³³ чунон ки дар таронаи дуҷуми Забур навишта шудааст: “Ту Писари Ман ҳастӣ, Ман имрӯз Туро ба дунё овардаам”.* ³⁴ Дар бораи он ки Ёро аз мурдагон бархезонд, то дигар ба нобудшавӣ дучор нашавад, чунин гуфт: “Марҳаматҳои муқаддасу боварибахши Довудро ба шумо медиҳам”.* ³⁵ Бинобар ин дар ҷои дигар низ мегӯяд: “Намегузорӣ, ки Қуддуси Ту нобудшавиро бинад”.* ³⁶ Довуд дар замони худ бо хости Худо хизмат карда, ба хоби марг рафт ва ба падарони худ пайваст ва нобудшавиро дид. ³⁷ Аммо он Касе ки Худо Ёро бархезонд, нобудшавиро надид. ³⁸ Пас, эй бародарон, ба шумо маълум бод, ки ба воситаи Ё ба шумо бахшоиши гуноҳҳо эълон мешавад, ³⁹ ва аз ҳар чизе ки ба воситаи шариати Мусо сафед шуда натавонистед, ҳар имондор ба воситаи Ё сафед мешавад. ⁴⁰ Пас эҳтиёт бошед, мабодо он чи дар навиштаҳои пайғамбарон гуфта шудааст, ба шумо рӯй диҳад:

⁴¹ “Нигаред, эй истехзогарон,
Ҳайрон шавед ва нобуд гардед,

13:25 Марқус 1:7.

13:33 Забур 2:7.

13:34 Ишаъё 55:3.

13:35 Забур 16:10.

Зеро Ман кореро дар айёми шумо мекунам,
Ки агар касе онро ба шумо нақл мекард,
Бовар намекардед”».*

⁴²Вақте ки яҳудиён аз куништ бароманд, ғайрияҳудиён хо-
хиш карданд, ки рӯзи шанбеи оянда низ дар бораи ин ба онҳо
гӯянд. ⁴³Чун аҳли куништ пароканда шуданд, бисёре аз яҳудиён
ва онҳое ки чанде пеш дини яҳудиро қабул карда буданд, аз пайи
Павлус ва Барнаббо рафтанд. Ин ду нафар ба онҳо сухан гуфта,
насиҳат медоданд, ки дар файзи Худо устувор бошанд. ⁴⁴Рӯзи
шанбеи дигар қариб тамоми аҳли шаҳр ҷамъ омаданд, то каломи
Худоро шунаванд. ⁴⁵Вале чун яҳудиён тӯдаи мардумро диданд, аз
ҳасад пур гаштанд ва дашном дода, ба суханони Павлус зиддият
карданд. ⁴⁶Он гоҳ Павлус ва Барнаббо далер шуда, гуфтанд: «Ка-
ломи Худо бояд аввал ба шумо гуфта мешуд, лекин азбаски шумо
онро рад кардед ва худро шоистаи ҳаёти абадӣ надонистед, бино-
бар ин мо ба ғайрияҳудиён рӯ меоварем. ⁴⁷Зеро Худованд ба мо
чунин фармудааст:

“Туро нури халқҳо гардондам,
Ки то канори замин наҷот бошӣ”».*

⁴⁸Вақте ки ғайрияҳудиён инро шуниданд, шод шуда, каломи
Худовандро ҳамду сано хонданд; ва ҳамаи онҳое ки барои ҳаёти
абадӣ таъйин шуда буданд, имон оварданд. ⁴⁹Ҳамин тавр каломи
Худованд дар тамоми он сарзамин паҳн шуд. ⁵⁰Аммо яҳудиён за-
нони диндору иззатманд ва бузургони шаҳро ба шӯр оварда, ба-
рои таъқиб кардани Павлус ва Барнаббо барангехтанд ва онҳоро
аз ҳудуди худ ронданд. ⁵¹Ин ду нафар чанги пойҳои худро бар онҳо
афшонда, ба Қуния равона шуданд. ⁵²Вале шогирдон аз шодӣ ва
Рӯҳулқудс пур шуданд.

Дар Қуния

14 Дар Қуния низ Павлусу Барнаббо ба куништи яҳудиён да-
ромада, тавре сухан гуфтанд, ки шумораи зиёде аз яҳуди-
ён ва юниён имон оварданд. ²Аммо яҳудиёне ки имон наоварда

13:41 Ҳабаққуқ 1:5.

13:47 Ишаъё 49:6.

буданд, дилҳои ғайрияҳудиёно шӯронда, ба муқобили бародарон барангехтанд. ³ Пас, муддати дарозе дар он ҷо монда, бо таваккал ба Худованд далерона сухан мегуфтанд. Худованд ба каломи файзи Худ шаҳодат дода, ба воситаи онҳо аломатҳову муъҷизаҳо ато мекард. ⁴ Дар ин миён байни мардуми шаҳр ҷудой афтод, ки баъзе тарафдори яҳудиён ва дигарон тарафдори расулон буданд. ⁵ Вақте ки ғайрияҳудиён ва яҳудиён бо сардорони худ ба Павлусу Барнаббо ҳуҷум оварданд, то онҳоро таҳқир ва сангсор кунанд, ⁶ онҳо огоҳӣ ёфта, ба Лустра ва Дарба, шаҳрҳои Лекоуния* ва атрофи он гурехтанд, ⁷ ва дар он ҷо башорат меоданд.

Дар Лустра

⁸ Дар Лустра марде нишаста буд, ки пойҳояш беҳаракат буданд ва ланги модарзод буда, ҳаргиз роҳ нарафта буд. ⁹ Вай сухани Павлусро мешунид. Павлус ба вай нигарист ва чун дид, ки барои шифо ёфтани имон дорад, ¹⁰ бо овози баланд ба вай гуфт: «Бар пойҳои худ рост ист». Вай дарҳол ҷаста хест ва ба роҳ рафтани даромад. ¹¹ Вақте ки мардум ин амали Павлусро диданд, овози худро баланд карда, бо забони лекоунӣ гуфтанд: «Худоён ба сурати инсон назди мо фурумадаанд». ¹² Барнабборо Зевс ва Павлусро Ҳермис* номиданд, чунки ӯ сухангӯи асосӣ буд. ¹³ Коҳини ибодатгоҳи Зевс, ки дар беруни шаҳрашон буд, нарговон ва тоҷҳои гул назди дарвозаи шаҳр овард ва мехост бо якҷоягии мардум қурбонӣ кунад. ¹⁴ Ҳамин ки расулон Барнаббо ва Павлус инро шуниданд, либосҳои худро даронда, ба миёни мардум давида даромаданд ва фарёд зада гуфтанд: ¹⁵ «Эй мардон! Чаро чунин мекунед? Мо низ монанди шумо одамони хоки ҳастем. Мо ба шумо башорат медиҳем, ки аз ин бутҳо гашта, ба Худои зинда рӯ оваред, ки Ӯ осмон ва замин ва баҳр ва он чиро, ки дар онҳост, офаридааст.* ¹⁶ Ӯ дар наслҳои пешина ҳамаи халқоро гузоштааст, ки ба роҳи худ раванд, ¹⁷ гарчанде ки Худо бе шаҳодат нагузоштааст; некӣ карда, ба шумо аз

14:6 Лекоуния — қисми вилояти Галотия.

14:12 Зевс ... Ҳермис — Зевс роҳбари худоёни юнониён ва Ҳермис қосиди онҳо буд.

14:15 Забур 146:6.

осмон борон меборонид, фаслҳои боровар мебахшид, ба мо хӯрок медод ва дилҳои моро аз шодмонӣ пур мекард». ¹⁸ Бо ин суҳанон мардумро аз қурбонӣ қардан барояшон базӯр боздоштанд.

Баргаштан ба Антокияи Сурия

¹⁹ Дар ин миён аз Антокия ва Қуния яҳудиён расида омаданд ва мардумро барангехта, Павлусро сангсор қарданд ва ба гумони он ки мурдааст, аз шаҳр берун кашиданд. ²⁰ Аммо чун шогирдон дар гирди ӯ ҷамъ омаданд, бархеста, ба шаҳр даромад ва фардои он бо Барнаббо сӯи Дарба равона шуд. ²¹ Дар ин шаҳр низ башорат дода, шогирдони зиёде пайдо қарданд ва ба Лустра, Қуния ва Антокия баргаштанд. ²² Дилҳои шогирдонро қувват дода, панд меғуфтанд, ки «дар имон устувор бошед, чунки мо бояд бо мусибатҳои бисёр ба Подшоҳии Худо дародем». ²³ Дар ҳар ҷамоат барои онҳо пирон таъйин қарданд ва бо дуо ва рӯза онҳоро ба Худованде ки ба Ӯ имон оварда буданд, супурданд. ²⁴ Аз сарзамини Писидия гузашта, ба сарзамини Памфилия омаданд. ²⁵ Дар Пирча каломро мавъиза қарда, ба Аттолия фуromaданд. ²⁶ Аз он ҷо ба кишти савор шуда, ба Антокия омаданд, ки дар он ҷо онҳо баҳри хизмате ки ба ҷо оварданд, ба файзи Худо супурда шуда буданд. ²⁷ Чун расиданд, ҷамоатро ҷамъ қарда, нақл қарданд, ки Худо бо онҳо чиҳо қард ва чӣ гуна Ӯ дари имонро ба ғайрияҳудиён кушод. ²⁸ Он гоҳ муддати дарозе дар он ҷо бо шогирдон монданд.

Ҷамъомад дар Уршалим

15 Баъзе қасон аз Яҳудия ба Антокия омада, бародаронро таълим медоданд, ки «агар мувофиқи одати Мусо хатна наша-вед, наҷот ёфта наметавонед». ² Пас аз он ки Павлус ва Барнаббо бо онҳо мунозира ва баҳси бисёре қарданд, қарор дода шуд, ки Павлус ва Барнаббо ва чанд нафари дигар аз онҳо барои ҳалли ин масъала назди расулони ва пирони ба Уршалим раванд. ³ Пас, ҷамоат онҳоро гуселонд; ва ҳангоме ки онҳо аз Финиқия ва Сомара ме-гузаштанд, имон овардани ғайрияҳудиёнро ҳикоят қарда, ҳамаи бародаронро хеле шод гардонданд. ⁴ Чун ба Уршалим расиданд, ҷамоат, расулони ва пирони онҳоро пазирай қарданд. Онҳо нақл

карданд, ки Худо бо онҳо чиҳо кард. ⁵ Он гоҳ баъзе касон аз ҳизби фарисиён, ки имон оварда буданд, бархеста, гуфтанд, ки ғайрияхудиёнро бояд хатна карда, фармоянд, ки шарияти Мусоро риоя кунанд.

⁶Расулон ва пирон чамъ шуданд, то ин масъаларо муҳокима намоянд. ⁷Пас аз баҳси бисёр Петрус бархеста, ба онҳо гуфт: «Эй бародарон! Шумо медонед, ки дар рӯзҳои аввал Худо аз миёни мо маро интихоб кард, то ғайрияхудиён каломи Инҷилро аз забони ман шунаванд ва имон оваранд. ⁸Худои дилогоҳ ба онҳо ба чунин восита шаҳодат дод, ки Рӯҳулқудсро ба онҳо низ бахшид, чунон ки ба мо бахшидааст. ⁹Ӯ дилҳои онҳоро бо имон пок сохта, дар байни мо ва онҳо ҳеҷ фарқе нагузошт. ¹⁰Пас чаро акнун Худоро озмуда, бар гардани шогирдон юге меандозед, ки онро ҳам падарони мо ва ҳам мо бардошта натавонистем? ¹¹Зеро мо бовар мекунем, ки бо файзи Худованд Исо наҷот меёбем, ҳамчунон ки онҳо низ». ¹²Он гоҳ тамоми аҳли маҷлис хомӯш шуда, ба ҳикояти Барнаббо ва Павлус дар бораи аломатҳову муъҷизаҳое ки Худо дар миёни ғайрияхудиён ба воситаи онҳо ба амал оварда буд, гӯш доданд.

¹³Ҳамин ки сухани онҳо ба охир расид, Яъқуб ба сухан оғоз карда, гуфт: «Эй бародарон, ба ман гӯш диҳед! ¹⁴Шимъун фаҳмонд, ки чӣ гуна Худо бори яқум ба ғайрияхудиён назар андохт, то аз миёни онҳо қавме ба номи Худ гирад. ¹⁵Гуфтаҳои пайғамбарон низ ба ин мувофиқ аст, чунон ки навишта шудааст:

¹⁶“Пас аз ин баргашта,

Хаймаи вайрони Довудро аз нав барқарор мекунам;

Харобаҳои онро обод мегардонам

Ва онро барпо менамоям,

¹⁷То боқимондаи одамон Худовандро чӯянд,

Яъне ҳамаи халқҳое ки номи Маро бар худ доранд,

Мегӯяд Худованде ки ҳамаи инро ба амал меоварад”.*

¹⁸Ба Худо ҳамаи корҳояш аз азал маълуманд. ¹⁹Пас, фикри ман ин аст, ки касонеро, ки аз миёни халқҳо ба Худо рӯ меоваранд, ба душворӣ наандозем, ²⁰балки ба онҳо фақат нависем, ки аз нопокии

бутҳо, аз фосиқӣ, аз гӯшти ҳайвоноти гулӯгиркардашуда* ва аз хун парҳез кунанд.²¹ Зеро шариати Мусо аз наслҳои қадим дар ҳамаи шаҳрҳо касоне дорад, ки онро мавъиза мекунанд, чунки он дар куништҳо ҳар рӯзи шанбе хонда мешавад».

Нома ба ҷамоатҳо

²² Он гоҳ расулон ва пирон ва тамоми ҷамоат ба қароре омаданд, ки чанд касро аз миёни худ интихоб карда, ҳамроҳи Павлус ва Барнаббо ба Антокия фиристанд. Онҳо Яҳудоро, ки лақабаш Барсаббо буд, ва Силосро интихоб карданд, ки ин мардон аз пешвоёни бародарон буданд.²³ Сипас ин номаро ба воситаи онҳо фиристоданд:

«Расулон ва пирон ва бародарон ба бародароне ки аз ғайрияҳудиён дар Антокия, Сурия ва Киликия ҳастанд, салом мерасонанд.²⁴ Чун шунидем, ки аз миёни мо баъзе касон шуморо бо суханони худ саргаранг сохтаанд ва дилҳои шуморо ба шубҳа андохтаанд ва гуфтаанд, ки “бояд хатна кунед ва шариатро риоя намоед”, ва ҳол он ки мо ба онҳо чунин дастуре надодаем,²⁵ бинобар ин мо якдигарона ба қароре омадем, ки чанд нафарро интихоб намуда, назди шумо равона кунем, ҳамроҳи азизони худ Барнаббо ва Павлус,²⁶ мардоне ки ҳаёти худро барои номи Худованди мо Исои Масеҳ бахшидаанд.²⁷ Пас, Яҳудо ва Силосро фиристодаем, ки онҳо низ ҳамин чизҳоро ба шумо даҳанакӣ баён кунанд.²⁸ Зеро Рӯҳулқудс ва мо онро писандидем, ки бар шумо боре нагузорем, ғайр аз ин чизҳои даркорӣ:²⁹ аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз гӯшти ҳайвоноти гулӯгиркардашуда ва аз фосиқӣ парҳез кунед. Агар аз ин чизҳо худро нигоҳ доред, кори хубе мекунад. Саломат бошед».

³⁰ Вақте ки фиристодагон ба Антокия омаданд, мардумро ҷамъ карда, номаро супурданд.³¹ Онро хонда, аз мазмуни тасаллибахшаш шодмон шуданд.³² Яҳудо ва Силос, ки низ пайғамбар буданд, бародаронро бо суханони бисёр насиҳат доданд ва устувор намуданд.³³⁻³⁴ Пас аз он ки муддате дар он ҷо монданд, бародарон онҳоро бо осоиш назди расулон равона карданд.

³⁵ Павлус ва Барнаббо дар Антокия истода, бо ҳамроҳии бисёр касони дигар каломи Худовандро таълим ва башорат медоданд.

Сафари дуюми Павлус

³⁶ Чун якчанд рӯз гузашт, Павлус ба Барнаббо гуфт: «Акнун гашта равем ва дар ҳар шаҳре ки каломи Худовандро мавъиза карда будем, бародарони худро бинем, ки аҳволашон чӣ гуна аст». ³⁷ Барнаббо мехост Юҳанноро, ки лақабаш Марқус буд, ҳамроҳашон баранд, ³⁸ аммо Павлус бо худ бурдани шахсеро, ки дар Памфилия аз онҳо ҷудо шуда, дар корашон то ба охир ҳамроҳӣ накарда буд, нодуруст меҳисобид. ³⁹ Ба ин сабаб ихтилофе ба миён омада, то ба ҳадде расид, ки онҳо аз якдигар ҷудо шуданд. Барнаббо Маркусро ҳамроҳи худ гирифта, бо киштӣ ба Қиприс рафт; ⁴⁰ аммо Павлус барои Худ Силосро интихоб кард, ва ҳамин ки бародарон ӯро ба файзи Худо супурданд, рӯ ба сафар ниҳод. ⁴¹ Ӯ аз Сурия ва Киликия гузашта, ҷамоатҳоро устувор менамуд.

16 Павлус ба Дарба ва Лустра омад. Инак, Тимотиюс ном шоғирде дар он ҷо буд, ки модараш яҳудизани имондор, лекин падараш юнонӣ буд. ² Бародарон дар Лустра ва Қуния дар бораи ӯ шаҳодати нек медоданд. ³ Павлус хост ӯро ҳамроҳи худ барад, ва ӯро гирифта, ба хоители яҳудиёне ки дар он ҷойҳо буданд, хатна кард, зеро ҳама падарашро мешинохтанд, ки вай юнонӣ буд. ⁴ Дар ҳар шаҳре ки мегаштанд, дастурҳоеро, ки расулону пирон дар Уршалим қарор дода буданд, ба онҳо месупурданд, то аз рӯи он дастурҳо амал кунанд. ⁵ Пас, ҷамоатҳо дар имон устувор мешуданд, ва шумораашон рӯз ба рӯз меафзуд.

Даъват ба Мақдуния

⁶ Вақте ки аз Фриция ва кишвари Ғалотия мегузаштанд, Рӯҳулқудс онҳоро нагузошт, ки каломро дар вилояти Осиё мавъиза кунанд. ⁷ Ба Мисия расида, аз он ҷо ба Битуния рафтани шуданд, лекин Рӯҳ ба онҳо иҷозат надод. ⁸ Он гоҳ аз Мисия гузашта, ба Трӯос фуromaданд. ⁹ Шабона ба Павлус рӯъёе аён шуд, ки инак марде мақдунӣ назди ӯ истода буд ва илтимои карда, мегуфт: «Ба Мақдуния омада, ба мо ёрӣ расон». ¹⁰ Ҳамин ки ӯ ин рӯъёро дид,

мо дарҳол ба Мақдуния рафтани шудем, зеро хулоса баровардем, ки Худованд моро даъват намудааст, то дар он ҷо башорат диҳем.

¹¹ Аз Трӯс бо кишти рафта, рост ба Сомӯтрокӣ расидем ва рӯзи дигар ба Ниёпулис равона шудем. ¹² Аз он ҷо ба Филиппӣ рафтем, ки шаҳри аввали он қисми Мақдуния, шаҳри муҳочирони румӣ буд. Дар он шаҳр якчанд рӯз истодем. ¹³ Рӯзи шанбе аз шаҳр берун шуда, дар соҳили дарё, ки дар он ҷо одатан дуо мегуфтанд, нишастем ва ба заноне ки ҷамъ омада буданд, мавъиза кардем. ¹⁴ Лидия ном зани худотарси арғувонфурӯш, ки аз шаҳри Тиётиро буд, гӯш мекард. Худованд дили ӯро кушода буд, то ба суханони Павлус диққат диҳад. ¹⁵ Вақте ки ӯ ва аҳли хонааш таъмид гирифтанд, хоҳиш карда, гуфт: «Агар дилпур бошед, ки ман ба Худованд имон овардаам, ба хонаи ман омада, истед». Ӯ исрор кард ва мо розӣ шудем.

Берун кардани рӯҳи ғайбгӯӣ

¹⁶ Як рӯз, ки мо сӯи ҷои дуо мерафтем, ба мо канизе вохӯрд, ки рӯҳи ғайбгӯӣ дошт ва аз ғайбгӯӣ ба хоҷагони худ даромади калоне меовард. ¹⁷ Вай аз пайи Павлус ва мо омад, ва фарёд зада, гуфт: «Ин одамон бандагони Худои Таолоянд ва роҳи наҷотро ба мо хабар медиҳанд». ¹⁸ Азбаски чандин рӯз вай ҳамин гуна рафтор кард, Павлус сабрро аз даст дод ва ба вай рӯ гардонда, ба он рӯҳ гуфт: «Ба номи Исои Масеҳ туро мефармоям, ки аз вай берун баро». Дарҳол аз вай берун омад.

¹⁹ Чун хоҷагони он каниз диданд, ки умеди даромадашон аз даст рафт, Павлус ва Силосро дастгир карда, ба майдони шаҳр назди сардорон кашида бурданд. ²⁰ Вақте ки онҳоро назди волиён оварданд, гуфтанд: «Ин одамон, ки яҳудӣ ҳастанд, шаҳри моро ба шӯр овардаанд. ²¹ Урфу одатҳои мавъиза мекунанд, ки қабул кардан ва ба ҷо овардани он ба мо, румиён, раво нест». ²² Мардум низ бар Павлус ва Силос бархестанд, ва волиён либосҳои онҳоро канда партофта, фармуданд, ки онҳоро калтаккорӣ кунанд. ²³ Пас аз задани зарбаи бисёр, онҳоро ба зиндон партофтанд ва ба зиндонбон фармуданд, ки онҳоро бо диққат нигоҳбонӣ кунанд. ²⁴ Чун вай

ин гуна фармоне гирифт, онҳоро ба зиндони дохили партофт ва ба пойхошон кунда зад.

Имон овардани зиндонбон

²⁵ Наздики ними шаб Павлус ва Силос дуо гуфта, Худоро бо суруд ситоиш мекарданд, ва бандиёни дигар онҳоро гӯш мекарданд. ²⁶ Ногаҳон заминчунбии азиме рӯй дод, то ба ҳадде ки таҳкурсии зиндон ба ларза даромад. Дарҳол ҳамаи дарҳо кушода шуданд, ва занҷирҳои ҳама ғалтиданд. ²⁷ Зиндонбон бедор шуда, дарҳои зиндонро кушода дид ва шамшери худро кашида, мехост худро кушад, ба гумони он ки бандиён гурехта рафтаанд. ²⁸ Аммо Павлус бо овози баланд нидо карда, гуфт: «Ба худ осебе нарасон, зеро ҳамаи мо дар ин ҷо ҳастем». ²⁹ Зиндонбон чароғе талаб карда, ба дарун давида даромад ва ларзон шуда, пеши пой Павлус ва Силос афтод. ³⁰ Баъд онҳоро берун оварда, гуфт: «Эй хочагон! Чӣ бояд кунам, то наҷот ёбам?» ³¹ Гуфтанд: «Ба Худованд Исои Масеҳ имон овар, ва ту бо аҳли хонаи худ наҷот меёбӣ». ³² Он гоҳ каломи Худовандро ба вай ва тамоми аҳли хонааш баён карданд. ³³ Дар ҳамон соати шаб зиндонбон онҳоро бурда, захмхошонро шуст, ва фавран худаш ва тамоми аҳли хонааш таъмид гирифтанд. ³⁴ Ӯ онҳоро ба хонаи худ оварда, дар пешашон хӯрок монд. Ӯ ва тамоми аҳли хонааш шод шуданд, ки ба Худо имон оварданд.

³⁵ Чун рӯз шуд, волиён навкаронро фиристоданд, ки гӯянд: «Он шахсонро озод кун». ³⁶ Зиндонбон инро ба Павлус хабар дод: «Волиён кас фиристодаанд, ки шуморо озод кунам. Пас, берун омада, бо осоиш равед». ³⁷ Вале Павлус ба онҳо гуфт: «Моро, ки шаҳрвандони румӣ ҳастем, бе муҳокима дар пеши мардум калтакорӣ карда, ба зиндон партофтанд, ва акнун моро пинҳонӣ озод мекунанд? Не, бигзор худашон омада, моро берун оваранд». ³⁸ Навкарон ин суханонро ба волиён расонданд, ва чун шуниданд, ки румӣ ҳастанд, тарсиданд ³⁹ ва омада, аз онҳо узр хостанд ва онҳоро берун оварда, хоҳиш карданд, ки аз шаҳр раванд. ⁴⁰ Онҳо аз зиндон берун омада, ба хонаи Лидия рафтанд ва бо бародарон вохӯрда ва онҳоро насиҳат карда, равона шуданд.

Дар Тасолуникӣ

17 Павлус ва Силос аз Амфипулис ва Апуллуния гузашта, ба Тасолуникӣ омаданд, ки дар он ҷо куништи яҳудиён буд. ²Павлус, аз рӯи одати худ, назди онҳо даромад, ва се рӯзи шанбе бо онҳо аз Китоб гуфтугӯ мекард, ³ва ошкор намуда, исбот мекард, ки даркор буд Масеҳ азоб кашад ва аз мурдагон бархезад, ва ме-гуфт: «Ҳамин Исо, ки ман Ёро ба шумо мавъиза мекунам, Масеҳ аст». ⁴Баъзе аз онҳо ва ҳамчунин шумораи зиёде аз юнониҳои худотарс ва бисёре аз занони ашроф бовар карданд ва ба Павлус ва Силос ҳамроҳ шуданд.

⁵Аммо яҳудиёне ки бовар накарда буданд, чанд нафар нобакоронро аз кӯча гирифта, тӯдае ҷамъ карданд ва шаҳро ба шӯр оварданд. Онҳо ба хонаи Ёсун тохта, хостанд Павлус ва Силосро назди халқ оваранд. ⁶Чун онҳоро наёфтанд, Ёсун ва чанд бародаронро назди сардорони шаҳр кашиданд ва дод зада мегуфтанд: «Онҳое ки тамоми ҷаҳонро ба ошӯб оварданд, ба ин ҷо низ омадаанд, ⁷ва Ёсун онҳоро пазироӣ кардааст. Ҳамаи онҳо бар хилофи фармонҳои шоҳаншоҳ амал мекунанд ва Шаҳси дигарро, ки Исо ном дорад, подшоҳ медонанд». ⁸Аз шунидани ин суханон мардум ва сардорони шаҳр ба ташвиш афтоданд. ⁹Сипас аз Ёсун ва дигарон кафолат гирифта, онҳоро сар доданд.

Дар Бирия

¹⁰Бародарон фавран Павлус ва Силосро шабона ба Бирия равона карданд. Онҳо ба он ҷо расида, ба куништи яҳудиён даромаданд. ¹¹Аҳли он ҷо назар ба аҳли Тасолуникӣ равшанфикртар буданд. Бо тамоми шавқ каломро қабул мекарданд ва ҳар рӯз Китобро таҳлил мекарданд, ки оё чунин аст. ¹²Бисёре аз онҳо, ва низ миқдори зиёде аз занону мардони ашрофи юнонӣ имон оварданд.

¹³Лекин чун яҳудиёни Тасолуникӣ фаҳмиданд, ки Павлус дар Бирия низ каломи Худоро мавъиза кардааст, ба он ҷо омада, мардумро ба шӯр оварданд. ¹⁴Дарҳол бародарон Павлусро сӯи баҳр равона карданд, вале Силос ва Тимотинос дар он ҷо монданд. ¹⁵Ҳамроҳони Павлус ёро то Атино гуселонданд; ва ӯ ба онҳо

фармуд, ки ҳарчи зудтар Силос ва Тимотиюсро назди ӯ равона кунанд. Баъд онҳо гашта рафтанд.

Дар Атино

¹⁶ Ҳангоме ки Павлус дар Атино ба он ду нафар интизорӣ дошт, чун дид, ки ин шаҳр аз бутҳо пур аст, рӯҳаш дар дарунаш ба шӯр омад. ¹⁷ Бинобар ин дар куништ бо яҳудиён ва худотарсон ва дар бозор ҳар рӯз бо ҳар кӣ вомехӯрд, гуфтугӯ мекард. ¹⁸ Баъзе аз файласуфони эпикурӣ ва равоқӣ низ бо ӯ мунозира мекарданд. Баъзеашон мегуфтанд: «Ин беҳудагӯй чӣ мехоҳад гӯяд?» Дигарҳо мегуфтанд: «Чунин метобад, ки ӯ воизи худоҳои бегона аст». Зеро Павлус ба онҳо аз Исо ва растохез башорат меод. ¹⁹ Ӯро дастгир карда, ба шӯрои “Арюпог”* оварданд ва гуфтанд: «Оё мумкин аст мо донем, ки ин таълими наве ки ту медиҳӣ, чист? ²⁰ Азбаски суханонат ба гӯши мо бегона мерасанд, мехоҳем донем, ки онҳо чӣ маъно доранд». ²¹ Тамоми аҳли Атино ва бегонагони сокини он ҷо вақти худро аз ҳама зиёдтар дар гуфтани шунидани ягон гапи нав мегуза ронданд.

²² Он гоҳ Павлус дар миёнҳои шӯрои “Арюпог” истода, гуфт: «Эй мардони Атино! Шуморо аз ҳар ҷиҳат бисёр диндор ёфтаам. ²³ Зеро, чун гаштугузор карда, ибодатгоҳҳои шуморо аз назар мегузарондам, қурбонгоҳе дидам, ки бар он навишта шудааст: “Ба Худои ношинос”. Пас, ҳамоноро, ки шумо мепарастед, вале намениносед, ман ба шумо мавъиза мекунам. ²⁴ Худое ки олам ва тамоми мавҷудоти онро офаридааст, Худованди осмону замин аст ва дар ибодатхонаҳои сохтаи дасти инсон нест. ²⁵ Ӯ ба хизмати дастҳои одамон эҳтиёҷ надорад, зеро Худаш ҳаёт ва нафас ва ҳар чизро ба ҳама мебахшад. ²⁶ Ҳамаи халқҳои одамизодро Ӯ аз як хун ба вуҷуд овардааст, то бар тамоми рӯи замин сокин шаванд; ва мӯҳлатҳо ва ҳудуди муайяни сокиншавии онҳоро пешакӣ муқаррар кардааст, ²⁷ то онҳо Худовандро ҷустуҷӯ кунанд ва, шояд даст-даст карда, Ӯро ёбанд, гарчанде ки Ӯ аз ҳеч яке аз мо дур нест. ²⁸ Зеро “мо дар

17:19 Арюпог — номи теппае дар Атино, ва низ номи шӯро дар он теппа, ки барои масъалаҳои динӣ ва ахлоқӣ ӯҳдадор буд.

Ў зиндагӣ ва ҳаракат ва вучуд дорем”, чунон ки баъзе аз шоирони шумо низ гуфтаанд: “Мо аз насли Ў ҳастем”.*²⁹ Пас, азбаски мо аз насли Худо ҳастем, набояд гумон кунем, ки Илоҳият монанд аст ба тилло ё нуқра ё санге ки аз санъат ва хаёли инсон сурате гирифтааст.³⁰ Хуллас, Худо аз замонҳои нодонӣ сарфи назар карда, акнун дар ҳар ҷо ба ҳамаи одамон мефармояд, ки тавба кунанд.³¹ Зеро Ў рӯзеро муқаррар намудааст, ки аҳли ҷаҳонро ба воситаи Марде ки интихобшудаи Ўст, аз рӯи инсоф доварӣ кунад, ва барои он ки инро ба ҳама исбот намояд, Ёро аз мурдагон бархезонд».

³²Вақте ки растохези мурдагонро шуниданд, баъзе масхара карданд, вале дигарон гуфтанд: «Дар ин бора дафъаи дигар аз ту шунидан меҳоҳем». ³³Бо ҳамин, Павлус аз миёни онҳо берун омад. ³⁴Вале якчанд кас ба ӯ ҳамроҳ шуда, имон оварданд. Дар байни онҳо Диёнисиюси узви шӯрои “Арюпог”, Домарис ном зане ва якчанд каси дигар буданд.

Дар Қуринтус

18 Пас аз ин Павлус Атиноро тарк карда, ба Қуринтус омад. ²Дар он ҷо Акило ном яҳудиро ёфт, ки зодгоҳаш Понтус буда, ба қарибӣ бо ҳамсараш Прискила аз Италия омада буд, зеро Клавдиюс фармон дода буд, ки ҳамаи яҳудиён аз Рум раванд*. Павлус назди онҳо омад, ³ва азбаски монанди онҳо ҳунари хаймадӯзӣ дошт, назди онҳо монда, ба кор машғул шуд. ⁴Ҳар рӯзи шанбе ӯ дар куништ гуфтугӯ карда, яҳудиён ва юнониёнро бовар мекунонд. ⁵Вақте ки Силос ва Тимотиюс аз Мақдуния омаданд, Павлус аз Рӯҳ илҳом ёфта, ба яҳудиён шаҳодат додан гирифт, ки Исо Масеҳ аст. ⁶Аммо азбаски онҳо зиддият ва бадзабонӣ мекарданд, домини худро бар онҳо афшонда, гуфт: «Хунатон ба гардани худатон! Ман аз он пок ҳастам. Минбаъд назди ғайрияҳудиён меравам». ⁷Аз куништ рафта, назди Юстус ном шахси худотарсе омад, ки хонаи вай бо куништ пайваст буд. ⁸Криспус, ки сардори куништ буд, бо тамоми аҳли хонааш ба Худованд имон овард, ва бисёре аз қуринтиён, чун шуниданд, имон оварданд ва таъмид гирифтанд.

17:28 Гуфтаҳои шоирони юнонӣ Эпименид ва Арат.

18:2 Соли 49 милодӣ.

⁹Худованд як шаб дар рӯё ба Павлус гуфт: «Натарс, балки су-хан гӯй ва хомӯш набош! ¹⁰Ман бо ту ҳастам, ва ҳеҷ кас ба ту осебе намерасонад. Зеро Ман дар ин шахр мардуми бисёре дорам». ¹¹Ба ин сабаб ӯ як солу шаш моҳ дар он ҷо монда, каломи Худоро ба он-ҳо таълим медод.

¹²Дар ин миён, вақте ки Ғолиюн волии Охоия буд*, яҳудиён якдил шуда, ба Павлус ҳучум карданд ва ӯро ба маҳкама кашида оварданд ¹³ва гуфтанд: «Ин шахс мардумро водор мекунад, ки ибодати Худоро бар хилофи шариат ба ҷо оваранд». ¹⁴Павлус ҳа-нӯз ҳарфе назада буд, ки Ғолиюн ба яҳудиён гуфт: «Эй яҳудиён! Агар ҷинояте ё кирдори баде рӯй медод, барои ман асосе мебуд, ки арзи шуморо шунавам. ¹⁵Вале агар сухан дар бораи калимаҳо ва номҳо ва шариати шумо равад, худатон бояд онро ҳал кунед. Ман дар ин кор довар будан намехоҳам». ¹⁶Пас онҳоро аз маҳкама ронд. ¹⁷Ҳамаи юнониён сардори куништ Сўстинисро дастгир кар-да, дар назди маҳкама заданд, ва Ғолиюн ба ин ҳеҷ парво накард.

Баргаштан ба Антокия

¹⁸Павлус боз чандин рӯз дар он ҷо истод, баъд бо бародарон хайру хуш кард ва бо киштӣ ба Сурия равона шуд. Прискила ва Акило ҳамроҳаш буданд. Ӯ дар Канхария сарашро тарошид, чунки назр карда буд. ¹⁹Вақте ки ба Эфесус расид, ҳамсафарони худро дар он ҷо монда, худаш ба куништ даромад ва бо яҳудиён гуфтугӯ кард. ²⁰Аз ӯ хоҳиш карданд, ки муддате бо онҳо монад, лекин ӯ розӣ нашуд, ²¹ва бо онҳо хайру хуш карда, гуфт: «Ман бояд иди меомадаро ҳатман дар Уршалим гузаронам. Пас аз он, Худо хоҳад, боз назди шумо бармегардам». Сипас Эфесусро бо киштӣ тарк кард. ²²Ба Қайсария расида, ба Уршалим рафт ва бо ҷамоат салому аҳволпурсӣ карда, ба Антокия равона шуд.

Сафари сеюми Павлус

²³Муддате дар он ҷо истода, боз ба сафар рафт ва дар кишвари Ғалотия ва Фриҷия гашта, ҳамаи шогирдонро устувор менамуд.

²⁴ Апуллус ном яҳудие аз аҳли Искандария, ки шаҳси суханвар ва аз Китоб хабардор буд, ба Эфесус расид. ²⁵ Ӯ дар роҳи Худованд тарбия ёфта буд ва бо чӯшу хурӯши Рӯҳ сухан ронда, дар бораи Худованд ба хубӣ таълим меод, гарчанде ки танҳо аз таъмиди Яҳё огоҳӣ дошт. ²⁶ Ӯ дар куништ далерона сухан рондан гирифт. Чун Акило ва Прискила суханонашро шуниданд, ӯро назди худ оварданд ва роҳи Худовандро ба ӯ дақиқтар фаҳмонданд. ²⁷ Вақте ки Апуллус ба Охоия рафтани хост, бародарон ҳамчун насихат ба шогирдон навиштанд, ки ӯро пазирой кунанд. Чун ба он ҷо расид, ба касоне ки бо файзи Худо имон оварда буданд, ёрдами бисёр дод. ²⁸ Зеро бо қуввати тамои дар пеши ҳама бо яҳудиён баҳс карда, аз рӯи Китоб исбот менамуд, ки Исо Масеҳ аст.

Дар Эфесус

19 Дар он замоне ки Апуллус дар Қуринтус буд, Павлус дар ноҳияҳои баланд гардиш карда, ба Эфесус расид ва дар он ҷо шогирдонро ёфта, ² ба онҳо гуфт: «Оё вақте ки имон овардед, Рӯҳулқудсро қабул кардед?» Ба ӯ гуфтанд: «Ҳатто нашунидаем, ки Рӯҳулқудс ҳаст». ³ Ба онҳо гуфт: «Пас чӣ таъмиде гирифтед?» Гуфтанд: «Таъмиди Яҳё». ⁴ Павлус гуфт: «Таъмиде ки Яҳё меод, таъмиди тавба буд, ва ӯ ба қавм мегуфт: “Ба он Касе ки пас аз ман меояд, яъне ба Масеҳ Исо имон оваред”». ⁵ Чун инро шуниданд, ба номи Худованд Исо таъмид гирифтанд. ⁶ Ва ҳангоме ки Павлус дастҳои худро бар сари онҳо гузошт, Рӯҳулқудс бар онҳо омад, ва ба забонҳо сухан ронда, пайгамбарӣ карданд. ⁷ Онҳо ҳамагӣ тақрибан дувоздаҳ мард буданд.

⁸ Муддати се моҳ Павлус ба куништ даромада, далерона мавъиза мекард ва дар бораи Подшоҳии Худо гуфтугӯ мекард ва далелҳои меовард. ⁹ Вале азбаски баъзе касон саҳтдил буданд ва имон намеоварданд ва дар ҳаққи ин равия пеши мардум ба забонӣ мекарданд, аз онҳо худро канор гирифта, шогирдонро ҷудо кард ва ҳар рӯз дар омӯзишгоҳи Тиронус ном шахсе гуфтугӯ мекард. ¹⁰ Ду сол ин давом кард, ба тавре ки ҳамаи сокинони вилояти Осиё, ҳам яҳудиён ва ҳам юнониён, каломии Худованд Исоро шуниданд. ¹¹ Худо ба воситаи дастони Павлус муъҷизаҳои ғайриодие ба амал

меовард, ¹² то ба ҳадде ки дастмолҳо ва пешбандҳои ба бадани ӯ расидаро бурда, бар беморҳо мегузоштанд, ва бемории онҳо нест мешуд, ва рӯхҳои бад аз онҳо берун мерафтанд.

¹³ Ҳатто баъзе аз азоимхонҳои оворагарди яҳудӣ ҳам бар онҳое ки гирифтори рӯхи бад буданд, номи Худованд Исоро зикр карда, мегуфтанд: «Шуморо ба Исое ки Павлус мавъиза мекунад, қасам медиҳем». ¹⁴ Ҳафт нафар писарони Искиво ном шахсе ки яке аз сардорони коҳинони яҳудӣ буд, ҳамин гуна амал мекарданд. ¹⁵ Аммо рӯхи бад дар ҷавоб гуфт: «Исоро мешиносам, Павлусро низ медонам, лекин шумо кистед?» ¹⁶ Шахсе ки рӯхи бад дошт, бо чунон қуввате ба онҳо дарафтод, ки мағлуб шуданд ва бараҳна ва захмдор аз он хона гурехтанд. ¹⁷ Ин рӯйдод ба гӯши ҳамаи яҳудиён ва юнионӣни сокини Эфесус расида, ҳамаро ба ҳарос андохт, ва номи Худованд Исоро иззату икром мекарданд. ¹⁸ Бисёре аз имондорон омада, корҳои худро иқрор ва ошкор мекарданд. ¹⁹ Бисёре аз онҳое ки ба ҷодугарӣ машғул буданд, китобҳои худро оварда, дар пеши ҳама сӯзонданд. Вақте ки арзиши онҳоро ҳисоб карданд, маълум шуд, ки баробари 50 000 дирҳам* аст. ²⁰ Каломи Худованд ҳамин гуна қувват мегирифт ва паҳн мешуд.

²¹ Пас аз анҷоми ин чизҳо, Павлус дар Рӯҳ ният кард, ки аз Мақдуния ва Охоия гузашта, ба Уршалим равад, ва гуфт: «Пас аз рафтани ба он ҷо, Румро низ бояд бинам». ²² Аз дастёронаш ду нафарро, яъне Тимотиос ва Арастусро, ба Мақдуния равона карда, худаш муддате дар вилояти Осиё монд.

Шӯру ғавго

²³ Дар он замон шӯру ғавгои азиме ба сабаби ин равия рӯй дод. ²⁴ Димитриос ном нуқрагаре ки нусхаҳои нуқрагини ибодатхонаи Артамисро* месохт ва ба ин восита ба санъатгарон Ҷоиди калоне мерасонд, ²⁵ онҳоро ва ҳунармандони дигарро чамъ оварда, гуфт: «Эй мардон! Шумо медонед, ки некӯаҳволии мо аз ҳамин ҳунар аст. ²⁶ Аммо шумо дида ва шунида истодаед, ки на танҳо дар Эфесус, балки қариб дар тамоми вилояти Осиё ин

19:19 Дирҳам — баробари 1 динар (музди меҳнати якрӯза)

19:24 Артамис — олиҳаи шикор, борварӣ ва сеҳри ҳаром.

Павлус мардуми бисёрро барангехта, гумроҳ кардааст, ва мегӯяд: «Чизҳои сохтаи дасти инсон худо нестанд». ²⁷ Пас, хатари он аст, ки на танҳо хунари мо беқадр шавад, балки ин ибодатгоҳи олиҳаи бузурги мо Артамис низ беътибор шавад, ва ҳашамати вай, ки тамоми вилояти Осиё ва ҷаҳон парастишаш мекунанд, барҳам хӯрад».

²⁸ Вақте ки инро шуниданд, хеле ба хашм омада, фарёд заданд: «Бузург аст Артамиси эфесусиён!» ²⁹ Тамоми шаҳр ба шӯр омада, ҳама якдилона сӯи тамошохона тохтаанд ва Ғоюс ва Аристархусро, ки аз аҳли Мақдуния ва ҳамроҳони Павлус буданд, бо худ кашида бурданд. ³⁰ Павлус мехост ба миёни мардум дарояд, аммо шогирдон ӯро намонданд. ³¹ Ҳамчунин баъзе аз сардорони вилояти Осиё, ки дӯстонаш буданд, назди ӯ кас фиристода, таъкид карданд, ки ба тамошохона набиёяд. ³² Ҷамоат ошуфта буд. Баъзе касон дод зада, чизе мегуфтанд, дигарон чизи дигаре, ва бисёрии онҳо намедонистанд барои чӣ ҷамъ шудаанд. ³³ Аз миёни тӯда Искандарро кашида бароварданд, чунки яҳудиён ӯро пеш андохта буданд. Искандар бо дасташ ишора намуда, хост барои муҳофизат ба мардум сухане гӯяд. ³⁴ Аммо, чун яҳудӣ буданаширо фаҳмиданд, ҳама бо як овоз дод заданд ва қариб ду соат фарёд мекарданд: «Бузург аст Артамиси эфесусиён!» ³⁵ Котиби шаҳр мардумро ором карда, гуфт: «Эй мардони Эфесус! Кӣ намедонад, ки шаҳри Эфесус ниғаҳбони ибодатхонаи олиҳаи бузург Артамис ва ҳайкали аз осмон фуromaдаи вай мебошад?» ³⁶ Азбаски ин баҳснопазир аст, шумо бояд ором бошед ва рафтори бемулоҳизае накунед. ³⁷ Ин шахсоне ки шумо овардаед, на ғораткунандагони ибодатгоҳанд ва на дар бораи олиҳаи шумо куфр гуфтаанд. ³⁸ Агар Димитриюс ва ҳунармандони ҳамкораш даъвое бар касе дошта бошанд, инак рӯзҳои доварӣ муқаррар шудаанд, волиён низ ҳастанд. Бигзор ба онҳо шикоятҳои худро оварда супоранд. ³⁹ Вале агар дархости дигаре дошта бошед, он бояд дар ҷамоати қонунӣ ҳал шавад. ⁴⁰ Зеро хатари он аст, ки мо барои рафтори имрӯза ба шӯриш айбдор шавем, ва мо ҳеҷ далеле надорем, ки барои чунин издиҳом онро сабаб нишон диҳем». Инро гуфта, ҷамоатро пароканда кард.

Дар Мақдуния ва Юнон

20 Чун шӯру ғавғо фурӯ нишаст, Павлус шогирдонро даъват намуда, хайру хуш кард ва ба Мақдуния равона шуд. ² Дар он ноҳияҳо гашта, бисёр насиҳат дод ва ба Юнон омад. ³ Дар он ҷо се моҳ истод. Сипас ӯ хост бо киштӣ ба Сурия равад, аммо азбаски яҳудиён ба муқобили ӯ забон як карда буданд, ба фикре омад, ки бо роҳи Мақдуния гашта равад. ⁴ То ба вилояти Осиё ҳамроҳи ӯ инҳо рафтанд: Супотрус аз аҳли Бирия, тасолуникиён Аристархус ва Секундус, Ғоюс аз аҳли Дарба, Тимотиюс ва осиеёҳо Тихиқус ва Труфимус. ⁵ Инҳо аз мо пештар рафта, дар Трӯос мунтазири мо шуданд. ⁶ Лекин мо пас аз рӯзҳои иди Фатир аз Филиппӣ бо киштӣ рафтем ва пас аз панҷ рӯз ба Трӯос назди онҳо расидем ва дар он ҷо ҳафт рӯз истодем.

Дар Трӯос ва Милитус

⁷ Рӯзи якуми ҳафта, вақте ки шогирдон барои пора кардани нон ҷамъ шуданд, Павлус, ки фардош аз он ҷо рафтани буд, бо онҳо гуфтугӯ кард, ва суханаш то нисфи шаб давом намуд. ⁸ Дар болохонае ки мо ҷамъ шуда будем, чароғҳои бисёре месӯхтанд. ⁹ Эфтихус ном ҷавоне ки дар тиреза нишаста буд, ба пинак рафт, ва ҳангоме ки сухани Павлус тӯл кашид, хоби сахташ бурда, ногоҳ аз ошонаи сеюм ба зер афтод, ва чун ўро бардоштанд, мурда буд. ¹⁰ Павлус поён фуромада, худро болои ӯ партофт ва ўро оғӯш гирифта, гуфт: «Хавотир нашавед, зеро ҷони ӯ дар ўст». ¹¹ Пас боло баромад ва нонро пора карда, хӯрд ва то субҳ гуфтугӯи бисёре карда, ба роҳи худ равона шуд. ¹² Дар ин миён он ҷавонро зинда оварданд, ва хотирашон хеле осуда шуд.

¹³ Мо зуд ба киштӣ савор шуда, ба Асус рафтем, то ки аз он ҷо мувофиқи қарори Павлус ўро ҳамроҳи худ гирем, зеро хост пиёда равад. ¹⁴ Вақте ки дар Асус бо мо вохӯрд, ўро ҳамроҳи худ гирифта, ба Митилинӣ омадем. ¹⁵ Аз он ҷо бо киштӣ равона шуда, рӯзи дигар дар рӯ ба рӯи Хиюс бозистодем. Як рӯз пас ба Сомус расидем ва дар Тручилиюн истода, фардои он ворида Милитус шудем. ¹⁶ Павлус ният дошт аз паҳлуи Эфесус гузашта равад, то

дар вилояти Осиё дер наистад, чунки ӯ мешитобид, ки ба қадри имкон дар рӯзи Панतिकост дар Уршалим бошад.

Хайру хуш бо пирони ҷамоати Эфесус

¹⁷Павлус аз Милитус ба Эфесус кас фиристода, пирони ҷамоатро даъват намуд. ¹⁸Ҳангоме ки назди ӯ омаданд, ба онҳо гуфт: «Шумо медонед, ки аз рӯзи аввали ба Осиё қадам монданам, дар тамоми вақте ки бо шумо будам, ман чӣ гуна рафтор кардам, ¹⁹яъне бо камоли фурутани, бо ашкҳои бисёр ва бо озмоишҳои ки ба воситаи қасдҳои бади яҳудиён ба сарам меомад, Худовандро бандагӣ намудам. ²⁰Медонед, ки ҳар чизеро, ки фоиданок буд, аз шумо дарег надоштам, балки дар пеши тамоми мардум ва хона ба хона гашта, ба шумо мавъиза кардам ва таълим додам. ²¹Ба яҳудиён ва юнионӣ шаҳодат медодам, ки назди Худо тавба кунанд ва ба Худованди мо Исо имон оваранд. ²²Инак, ҳоло дар бандагии Рӯҳ ба Уршалим меравам ва аз он чи дар он ҷо ба сарам меояд, чизе намедонам, ²³ғайр аз ин ки Рӯҳулқудс дар ҳар шаҳр шаҳодат дода, мегӯяд, ки занҷирҳо ва азобҳо маро интизоранд. ²⁴Лекин ба ин чизҳо нигоҳ намекунам ва ҷони худро азиз намедорам, балки танҳо меҳоҳам вазифаи худро ва он хизматеро, ки Худованд Исо ба ман супурдааст, яъне шаҳодати Инҷили файзи Худоро бо хушӣ анҷом диҳам. ²⁵Акнун инро медонам, ки ҳамаи шумо, ки дар байнатон гашта, Подшоҳии Худоро мавъиза кардаам, дигар рӯи маро намебинед. ²⁶Бинобар ин имрӯз ба шумо шаҳодат медиҳам, ки ман аз хуни ҳамаатон пок ҳастам, ²⁷зеро кӯтоҳбаёнӣ накардаам, балки ба шумо тамоми нақшаи Худоро фаҳмондам.

²⁸Пас, худатон ва тамоми он рамаеро назорат кунед, ки Рӯҳулқудс шуморо ниғаҳбони он вогузоштааст, то ҷамоати Худованд Худоро, ки ӯ бо хуни Худ харидааст, ҷӯпонӣ кунед. ²⁹Зеро ман медонам, ки пас аз рафтани ман гургҳои даранда ба миёни шумо меоянд, ки ба рама раҳме намекунанд. ³⁰Аз миёни худатон низ шахсоне пайдо мешаванд, ки суханони қач мегӯянд, то шогирдонро аз пайи худ кашанд. ³¹Бинобар ин хушёр бошед ва дар хотир нигоҳ доред, ки ман дар давоми се сол, рӯзонаву шабона ашк рехта, ҳар яке аз шуморо насиҳат додам. ³²Акнун, эй бародарон, шуморо ба

Худо ва ба каломи файзи Ё месупорам, ки қодир аст шуморо обод гардонад ва дар миёни ҳамаи муқаддасон ба шумо меросе бахшад.³³ Ман ба нуқра ё тилло ё либоси касе чашм надӯхтаам.³⁴ Худатон медонед, ки ҳамин дастҳоям барои эҳтиёҷҳои худам ва ҳамроҳонам хизмат кардаанд.³⁵ Бо тамоми рафтори худ ба шумо нишон додаам, ки чунин меҳнат карда, нотавонро дастгирӣ намудан ва суханони Худованд Исоро дар ёд нигоҳ доштан даркор аст, ки Ё гуфтааст: «Додан аз гирифтани беҳтар аст»».

³⁶ Инро гуфта, Павлус бо ҳамашон зону зад ва дуо кард.³⁷ Ҳама гирия бисёр карданд ва Павлусро ба оғӯш кашида, мебӯсиданд.³⁸ Беш аз ҳама чунин сухани ӯ онҳоро хеле ғамгин кард, ки гуфта буд: «Рӯи маро дигар намебинед». Сипас ӯро то киштӣ гуселонданд.

Дар Сур ва Қайсария

21 Бо онҳо хайру хуш карда, бо киштӣ равона шудем ва рост ба Кос омадем. Рӯзи дигар ба Рудус ва аз он ҷо ба Потаро расидем.² Дар он ҷо киштиё ёфтем, ки ба Финиқия рафтани буд, ва ба он савор шуда, ҳаракат кардем.³ Қиприсро, ки аз дур намоён шуд, ба тарафи чап монда, сӯи Сурия равона шудем ва дар Сур лангар партофтем, зеро дар он ҷо бояд бори киштиро мефуруварданд.⁴ Дар он ҷо шогирдонро пайдо карда, ҳафт рӯз истодем. Онҳо бо илҳами Рӯҳ ба Павлус гуфтанд, ки ба Уршалим наравад.⁵ Чун вақти мо ба охир расид, боз ба роҳ даромадем. Ҳама бо занону бачаҳошон моро то беруни шаҳр гусел карданд. Мо дар соҳили баҳр зону зада, дуо гуфтем.⁶ Бо ҳамдигар хайру хуш карда, ба киштӣ даромадем, ва онҳо ба хонаҳои худ баргаштанд.

⁷ Сафари худро бо киштӣ анҷом дода, аз Сур ба Патуламоис расидем. Дар он ҷо бо бародарон вохӯрда, як рӯз дар наздашон истодем.⁸ Рӯзи дигар Павлус ва мо, ки ҳамроҳаш будем, он ҷоро тарк карда, ба Қайсария омадем ва ба хонаи Филиппуси башоратдиҳанда, ки яке аз ҳафт нафар буд*, даромада, назди ӯ мондем.⁹ Ё чор духтари бокира дошт, ки пайғамбарӣ мекарданд.¹⁰ Пас аз

чандин рӯзе ки дар он ҷо будем, Оғобус ном пайғамбаре аз Яҳудия омад. ¹¹ Ӯ назди мо даромада, миёнбанди Павлусро гирифт ва дастҳову пойҳои худро баст ва гуфт: «Рӯҳулқудс мегӯяд, ки яҳудиён дар Уршалим соҳиби ин миёнбандро ҳамин тавр баста, ба дасти ғайрияҳудиён месупоранд». ¹² Вақте ки инро шунидем, мо ва аҳли он ҷо илтимои кардем, ки ӯ ба Уршалим наравад. ¹³ Аммо Павлус ҷавоб дод: «Ин чӣ корест, ки шумо мекунед? Чаро бо гиряи худ дили маро мешиканед? Ман тайёрам на танҳо бандӣ шавам, балки дар Уршалим барои номи Худованд Исо мурам». ¹⁴ Чун ба гапи мо надаромад, ором шуда, гуфтем: «Он чи хости Худованд аст, шавад!»

¹⁵ Пас аз он рӯзҳо мо тайёрии сафарро дида, сӯи Уршалим равона шудем. ¹⁶ Баъзе аз шогирдони Қайсария низ моро ҳамроҳӣ карда, ба хонаи Маносун ном шахсе ки аз аҳли Қиприс ва шогирди дерина буд, оварданд, то назди ӯ меҳмон шавем. ¹⁷ Вақте ки вориди Уршалим шудем, бародарон моро бо хурсандӣ қабул карданд.

Дар Уршалим

¹⁸ Рӯзи дигар Павлус ҳамроҳи мо назди Яъқуб рафт. Ҳамаи пирон низ ҳозир шуданд. ¹⁹ Пас аз салому аҳволпурсӣ Павлус он чиро, ки Худо ба воситаи хизмати ӯ дар миёни ғайрияҳудиён ба амал оварда буд, муфассал нақл кард.

²⁰ Чун шуниданд, Худовандро ҳамду сано хонданд ва ба ӯ гуфтанд: «Эй бародар, чунон ки мебинӣ, чандин ҳазор яҳудиён имон овардаанд ва ҳамаашон ғайратмандони шарият мебошанд. ²¹ Онҳо дар бораи ту шуниданд, ки ба ҳамаи яҳудиёне ки дар миёни халқҳо умр ба сар мебаранд, таълим медиҳӣ, ки аз Мусо дур шаванд, ва мегӯӣ, ки писарони худро хатна нақунанд ва аз рӯи урфу одат рафтор нақунанд. ²² Пас, чӣ бояд кард? Албатта мардум ҷамъ мешаванд, зеро аз омаданат хабар меёбанд. ²³ Бинобар ин он чи ба ту мегӯем, ба ҷо овар. Назди мо чор одам ҳастанд, ки назре кардаанд. ²⁴ Онҳоро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намо ва харҷашонро ба гарданат гир, то онҳо сари худро тарошанд. Ин тавр ҳама мефаҳманд, ки он чи дар бораи ту шуниданд, асосе надорад, балки худат ҳам мувофиқи шарият рафтор мекуни. ²⁵ Лекин

дар хусуси онҳое ки аз байни ғайрияхудиён имон овардаанд, мо навишта ва фармуда будем, ки чизеро риоя накунад, балки танҳо аз қурбониҳои бутҳо, аз хун, аз ҳайвонҳои гулӯгиркардашуда ва аз фосиқӣ парҳез намоянд».

²⁶ Пас, рӯзи дигар Павлус он одамонро бо худ гирифта, ҳамроҳашон таҳорат намуд. Сипас ба ибодатгоҳ даромад ва анҷоми рӯзҳои таҳоратро, ки дар он бояд барои ҳар яке аз онҳо қурбоние тақдим карда шавад, эълон кард.

Дастгир шудани Павлус

²⁷ Вақте ки ҳафт рӯз ба охир мерасид, яҳудиёни аҳли вилояти Осиё Павлусро дар ибодатгоҳ дида, тамоми мардумро ба шӯр оварданд ва ба ӯ дастдарозӣ карданд ²⁸ ва фарёд заданд: «Эй мардони Исроил, ёрӣ диҳед! Ин ҳамон касест, ки ҳамаро дар ҳар ҷо зидди қавм ва шарият ва ин макон таълим медиҳад. Дар айни ҳол юнониҳоро низ ба ибодатгоҳ дароварда, ин макони муқаддасро ҳаром кардааст». ²⁹ Зеро Труфимуси эфесусиро бо ӯ дар шаҳр дида буданд ва гумон карданд, ки Павлус вайро ба ибодатгоҳ овардааст. ³⁰ Тамоми шаҳр ба ҷунбиш омад. Мардуми бисёре ҷамъ шуданд ва Павлусро дастгир карда, аз ибодатгоҳ берун бароварданд ва дарҳол дарҳоро бастанд. ³¹ Вақте ки кӯшиш карданд ӯро кушанд, ба мириҳазори сипоҳи румӣ хабар расид, ки тамоми Уршалим ба ошӯб омадааст. ³² Вай дарҳол сарбозон ва мирисадҳоро бо худ гирифта, сӯи мардум шитофт. Ҳангоме ки мардум мириҳазор ва сарбозонро диданд, аз задани Павлус даст кашиданд. ³³ Мириҳазор наздик омада, Павлусро дастгир кард ва фармуд, ки ӯро бо ду занҷир банданд. Он гоҳ пурсид, ки ин кист ва чӣ гуноҳе кардааст? ³⁴ Аз байни тӯда дод зада, баъзеҳо як чиз ва баъзеҳо чизи дигар мегуфтанд. Азбаски мириҳазор аз боиси шӯро ғавғо ҳақиқати ҳолро фаҳмида натавонист, фармон дод, ки Павлусро ба қалъа баранд. ³⁵ Вақте ки Павлус ба зинапоя расид, сарбозон ба сабаби хашми мардум маҷбур шуданд ӯро бардошта баранд. ³⁶ Зеро мардуми бисёре аз қафо омада, фарёд мезаданд, ки “ӯро кушед!”

³⁷ Пеш аз он ки ворида қалъа шаванд, Павлус ба мириҳазор гуфт: «Оё иҷозат медиҳӣ ба ту гап занам?» Гуфт: «Оё забони

юнониро медонӣ? ³⁸ Оё ту ҳамон мисрие нестӣ, ки якчанд рӯз пеш аз ин, шӯрише барангехта, чор ҳазор одамкушро бо худ ба биёбон бурд?» ³⁹ Павлус гуфт: «Ман шахси яҳудӣ аз Тарсус ҳастам, шаҳр-ванди шаҳри машҳури Киликия. Хоҳишмандам иҷозат деҳ, то ба мардум сухане гӯям». ⁴⁰ Вақте ки иҷозат дод, Павлус дар болои зина истода, бо дасташ ба мардум ишора кард. Чун хомӯшии том фаро расид, ба забони ибрӣ ба онҳо гуфт:

Сухани Павлус

22 «Эй бародарону падарон! Он чиро, ки пеши шумо барои муҳофизати худ мегӯям, гӯш кунед». ² Чун шуниданд, ки ба онҳо ба забони ибрӣ сухан мекунад, боз зиёдтар хомӯш шуданд. Ӯ гуфт: ³ «Ман марди яҳудӣ ҳастам, дар Тарсуси Киликия таваллуд шудаам. Вале дар ин шаҳр дар хизмати Ҷамлиил тарбият ёфтаам ва шарияти падаронро бо диққат омӯхтаам ва барои Худо ғайратманд будам, чунон ки ҳамаи шумо имрӯз ҳастед. ⁴ Ман аҳли ин равияро то ба дараҷаи марг таъқиб менамудам ва мардону занонро баста, ба зиндон мепартофтаам. ⁵ Дар бораи ман саркоҳин ва ҳамаи пирон низ гувоҳӣ медиҳанд, ки ман аз онҳо номаҳо гирифта, ба Димишқ назди бародарон рафта будам, то онҳоеро ки дар он ҷо бошанд, бандӣ карда, барои ҷазо ба Уршалим биёрам.

⁶ Аммо дар аснои роҳ, вақте ки ба Димишқ наздик меомадам, тахминан нисфирӯзӣ ногоҳ нури бузурге аз осмон гирди ман дурахшид. ⁷ Бар замин афтадам ва овозе шунидам, ки ба ман мегуфт: «Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъқиб мекунӣ?» ⁸ Ҷавоб додам: «Худовандо, Ту кистӣ?» Ӯ ба ман гуфт: «Ман он Исои Носирӣ ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекунӣ». ⁹ Онҳое ки ҳамроҳи ман буданд, нурро дида, ҳаросон шуданд, вале овози он Касеро, ки ба ман сухан мегуфт, намешуниданд. ¹⁰ Он гоҳ ман гуфтаам: «Худовандо! Чӣ кунам?» Худованд ба ман гуфт: «Барҳез ва ба Димишқ рав. Дар он ҷо ҳар коре ки бояд кунӣ, ба ту гуфта мешавад». ¹¹ Азбаски ман аз дурахши он нур нобино шуда будам, ҳамроҳонам аз дастам гирифта, ба Димишқ бурданд.

¹² Ҳанониё ном марди аз рӯи шарият худотарс, ки дар миёни ҳамаи яҳудиёни сокини Димишқ некном буд, ¹³ назди ман омада,

истоду ба ман гуфт: “Эй бародар Шоул! Бино шав”. Ҳамон дам ман ўро дидам. ¹⁴Ў гуфт: “Худои падарони мо туро таъйин кардааст, то хости Ўро донӣ ва он Росткорро бинӣ ва аз забонаш сухане шунавӣ, ¹⁵чунки аз он чи дидаӣ ва шунидаӣ, пеши ҳамаи мардум шоҳиди Ў мешавӣ. ¹⁶Пас, чаро интизор ҳастӣ? Бархез ва таъмид гир ва ба номи Худованд дуо гуфта, аз гуноҳҳои худ пок шав”.

¹⁷Вақте ки ба Уршалим баргашта, дар ибодатгоҳ дуо мегуфтам, дар ҳолати бехудӣ афтодам ¹⁸ва Ўро дидам, ки мегуфт: “Шитоб намо ва аз Уршалим зуд равона шав, чунки шаҳодати туро дар бо-раи Ман қабул намекунам”. ¹⁹Гуфтам: “Худовандо! Онҳо медонанд, ки ман имондорони Туро ба зиндон мепартофтам ва дар куништҳо мезадам. ²⁰Ва ҳангоме ки хуни шоҳиди Ту Истефанусро мерехтанд, ман дар он ҷо истода, ба куштори ӯ розӣ будам ва либосҳои кушандагони ўро посбонӣ мекардам”. ²¹Аммо Ў ба ман гуфт: “Равона шав, зеро Ман туро ба ҷойҳои дур сӯи ғайрияҳудиён мефиристам”».

Павлус ва мириҳазор

²²Мардум то ҳамин суханаш ба Павлус гӯш доданд. Баъд фарёд зада, гуфтанд: «Чунин шахсро аз рӯи замин нобуд кунед! Зеро набояд ӯ зинда монад». ²³Вақте ки онҳо дод мезаданд, ҷомаҳои худро мепартофтанд ва чанг ба ҳаво бармеафшонданд, ²⁴мириҳазор фармуд, ки Павлусро ба қалъа дароварда, тозиёна зананд, то фаҳманд, ки аз чӣ сабаб бар ӯ ин қадар фарёд мезананд. ²⁵Вақте ки ўро бо тасмаҳо мебастанд, Павлус ба мирисаде ки наздаш истода буд, гуфт: «Оё шумо иҷозат доред, ки шахрванди Румро, бе он ки маҳкум шуда бошад, тозиёна занед?» ²⁶Чун мирисад инро шунид, назди мириҳазор рафта, хабар дод ва гуфт: «Оё медонӣ, чӣ карданӣ ҳастӣ? Ин шахс шахрванди Рум аст». ²⁷Мириҳазор назди ӯ омада, пурсид: «Ба ман гӯй, ки оё ту шахрванди Рум ҳастӣ?» Гуфт: «Оре». ²⁸Мириҳазор гуфт: «Ман ин шахрвандиро бо маблағи калоне ба даст овардаам». Павлус гуфт: «Аммо ман бо он ба дунё омадаам». ²⁹Дарҳол онҳое ки ўро шиканча карданӣ буданд, аз ӯ даст кашиданд. Мириҳазор низ румӣ будани ўро фаҳмида, ҳаросон шуд, ки ўро занҷирбанд карда буд.

³⁰ Рӯзи дигар, мириҳазор бо мақсади аниқ донишони он ки барои чӣ яҳудиён Павлусро айбдор мекунад, ӯро аз занҷир озод кард ва фармуд, ки сардорони коҳинон ва тамоми шӯро ҷамъ шаванд. Сипас Павлусро бароварда, назди онҳо ба по хезонд.

Павлус дар пеши шӯро

23 Павлус ба шӯро назар дӯхта, гуфт: «Эй бародарон! Ман то имрӯз дар ҳузури Худо бо вичдони пок рафтор кардам». ² Саркоҳин Ҳанониё ба онҳое ки назди Павлус истода буданд, фармуд, ки ба даҳонаш як торсақӣ зананд. ³ Павлус ба вай гуфт: «Худо туро мезанад, эй девори сафедшуда! Ту нишастай, ки маро аз рӯи шариат доварӣ кунӣ, вале бар хилофи шариат мефармой, ки маро зананд». ⁴ Онҳое ки назди Павлус истода буданд, гуфтанд: «Саркоҳини Худоро дашном медуҳӣ?» ⁵ Павлус гуфт: «Эй бародарон, ман наредонистам, ки вай саркоҳин аст. Медонам, ки навишта шудааст: “Ба роҳбари қавми худ носазо нагӯй”». ⁶ Ҳангоме Павлус фаҳмид, ки як қисми онҳо саддуқӣён ва қисми дигарашон фарисиён мебошанд, дар шӯро фарёд кард: «Эй бародарон! Ман фарисӣ ва писари фарисӣ ҳастам, ва барои умеди растохези мурдагон доварӣ карда мешавам». ⁷ Ҳамин ки инро гуфт, дар миёни фарисиён баҳс шуд; ва аҳли ҷамъомад ду тақсим шуданд, ⁸ зеро саддуқӣён мегӯянд, ки на растохез вучуд дорад, на фаришта ё рӯҳ, аммо фарисиён ин ҳар ду роҳро эътироф менамоянд. ⁹ Ғавғои азиме ба амал омад. Китобдонони гурӯҳи фарисиён бархеста, баҳскунон гуфтанд: «Мо дар ин шахс ҳеч бадӣ намебинем. Агар рӯҳе ё фариштае ба вай сухан гуфта бошад, ба Худо муқобилат намекунем». ¹⁰ Аммо азбаски кашмакаш қувват гирифт, мириҳазор аз тарси он ки Павлусро тиккаву пора кунанд, ба сарбозон фармуд, ки поён раванд ва ӯро аз миёни онҳо гирифта, ба қалъа баранд.

¹¹ Ҳамон шаб Худованд назди Павлус омада, гуфт: «Хотирҷамъ бош, Павлус! Чунон ки дар Уршалим дар ҳаққи Ман шаҳодат додӣ, дар Рум низ бояд шаҳодат диҳӣ».

Суиқасди яҳудиён

¹² Чун рӯз шуд, баъзе аз яҳудиён забон як карда, қасам хӯрданд, ки то Павлусро накушанд, чизе намехӯранд ва наменӯшанд. ¹³ Онҳое ки чунин қасам хӯрда буданд, бештар аз чил нафар буданд. ¹⁴ Онҳо назди сардорони коҳинон ва пирон рафта, гуфтанд: «Мо савганд ёд кардем, ки то Павлусро накушем, чизе намечашем. ¹⁵ Акнун шумо ва шӯро ба мириҳазор хабар диҳед, ки фардо ўро назди шумо бароварад, гӯё ки мехоҳед кори ўро аниқтар дида бароед. Мо тайёр ҳастем ўро пеш аз наздик омаданаш кушем».

¹⁶ Аммо хоҳарзодаи Павлус аз суиқасди онҳо бохабар шуд ва рафта, ба қалъа даромад ва Павлусро огоҳ кард. ¹⁷ Павлус яке аз мирисадҳоро даъват намуда, гуфт: «Ин ҷавонро назди мириҳазор бар, зеро чизе дорад, ки ба ӯ гӯяд». ¹⁸ Мирисад вайро гирифта, назди мириҳазор бурд ва гуфт: «Павлуси бандӣ маро даъват намуда, хоҳиш кард, ки ин ҷавонро назди ту биёрам, зеро чизе дорад, ки ба ту гӯяд». ¹⁹ Мириҳазор дасти вайро гирифта, ба хилватгоҳе бурд, ва пурсид: «Чӣ чиз аст, ки мехоҳӣ ба ман гӯӣ?» ²⁰ Гуфт: «Яҳудиён забон як кардаанд, ки аз ту хоҳиш кунанд, то Павлусро фардо назди шӯро барорӣ, гӯё мехоҳанд кори ўро аниқтар тафтиш намоянд. ²¹ Аммо ту ба онҳо гӯш надех, зеро бештар аз чил нафарашон дар сари роҳи ӯ камин сохтаанд ва савганд ёд кардаанд, ки то ўро накушанд, чизе намехӯранд ва наменӯшанд. Акнун тайёр шуда, мунтазири иҷозати ту истодаанд». ²² Мириҳазор ҷавонро рухсати рафтан дода, гуфт: «Ба ҳеҷ кас нагӯ, ки ин хабарро ба ман расондаӣ».

Бурдани Павлус ба Қайсария

²³ Сипас ду мирисадро даъват намуда, гуфт: «Дусад сарбоз, ҳафтод савора ва дусад найзадорро омода кунед, то ки имшаб дар соати се* ба Қайсария раванд. ²⁴ Инчунин чорпоён омода кунед, то Павлусро савор карда, ба саломатӣ назди Феликси ҳоким равона намоед». ²⁵ Ӯ номае ба ин мазмун навишт:

23:23 Имшаб соати се — соати 9-и шаб; яҳудиён соатҳои шабро аз фуромадани офтоб то баромадани офтоб ба 12 соат тақсим мекарданд.

²⁶ «Клавдијус Лисиёс ба муҳтарам Феликси ҳоким салом мерасонад. ²⁷ Ин мардро яҳудиён дастгир карда, куштанӣ буданд. Чун фаҳмидам, ки шахрванди Рум аст, бо сарбозон рафта, аз дасташон раҳондам. ²⁸ Азбаски хостам донам, ки бар ӯ чӣ даъво доранд, ӯро ба шӯрои онҳо овардам. ²⁹ Дарёфтам, ки ӯро дар ақидаҳои баҳсноки оид ба шариаташон айбдор мекунанд, вале ӯ ҳеҷ коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад. ³⁰ Чун ба гӯшам расид, ки яҳудиён қасди ҷони ин мард доранд, фавран ӯро назди ту фиристодам ва ба даъвогаронаш низ фармудам, ки даъвоҳои худро дар ҳаққи ӯ пеши ту баён кунанд; вассалом».

³¹ Сарбозон мувофиқи дастуре ки ба онҳо дода шуд, Павлусро гирифта, шабона ба Антипотрис бурданд. ³² Рӯзи дигар ба саворон вогузор карданд, ки бо ӯ раванд, ва худашон ба қалъа баргаштанд. ³³ Ҳамин ки саворон ба Қайсария расиданд, номаро ба дасти ҳоким супурда, Павлусро низ назди ӯ ҳозир сохтанд. ³⁴ Ҳоким номаро хонда, пурсид, ки Павлус аз кадом вилоят аст. Чун фаҳмид, ки аз Киликия аст, гуфт: ³⁵ «Вақте ки даъвогарони ту ҳозир шаванд, сухани туро мешунавам». Сипас фармуд, ки Павлусро дар қасри Хиродус нигоҳ доранд.

Павлус дар пеши Феликс

24 Пас аз панҷ рӯз саркоҳин Ҳанониё бо пирон ва Тартуллус ном ҳуқуқшиносе омад, ва онҳо шикоятӣ худро дар ҳаққи Павлус ба ҳоким супурданд. ²⁻³ Вақте ки Павлусро даъват карданд, Тартуллус ба айбдор кардани ӯ сар карда, гуфт: «Эй Феликси муҳтарам, мо ҳамеша ва дар ҳама ҷо бо камоли миннатдорӣ эътироф менамоем, ки дар сояи ту осоиши комил дорем, ва ба туфайли дурандешии ту ин халқ ба некӯаҳволӣ расидааст. ⁴ Вале, барои он ки туро бисёр заҳмат надихам, аз ту хоҳишмандам, ки аз рӯи меҳрубонӣ мухтасаран арзи моро шунавӣ. ⁵ Ин мардро вайронкор ёфтаем, ки ӯ ҳамаи яҳудиёни рӯи оламро ба шӯр меандозад ва сардастаи бидъати носирӣ мебошад. ⁶⁻⁷ Ӯ ҳатто кӯшиш намудааст, ки ибодатгоҳро ҳаром гардонад; вале мо ӯро дастгир кардем. ⁸ Худат тафтиш намуда, ҳар он чиро, ки мо бар ӯ даъво дорем, аз ӯ фаҳмида метавонӣ». ⁹ Яҳудиён айби Павлусро тасдиқ карда, гуфтанд, ки чунин аст.

¹⁰Чун ҳоким ба Павлус ишора кард, ки сухан гӯяд, ӯ чунин ҷавоб дод: «Азбаски медонам, ки ту чандин сол боз довари ин халқ ҳастӣ, ман кори худро дилпуруна муҳофизат менамоям. ¹¹Ту метавонӣ фаҳмӣ, ки дувоздаҳ рӯз зиёд нагузаштааст, ки ман барои парастии ба Уршалим рафта будам; ¹²ва маро ҳеҷ кас надидааст, ки дар ибодатгоҳ, ё куништҳо ва ё дар шаҳр бо касе баҳс карда бошам ё ки мардумро ба шӯр андохта бошам. ¹³Низ он чиро, ки акнун бар ман даъво менамоянд, исбот карда наметавонанд. ¹⁴Лекин инро назди ту эътироф мекунам, ки аз рӯи равияе ки онҳо бидъат меноманд, ман ба Худои падарон чунин ибодат менамоям, ки ба ҳар чи дар Таврот ва дар китобҳои пайғамбарон навишта шудааст, бовар мекунам. ¹⁵Аз Худо умед дорам, чунон ки инҳо низ интизорӣ доранд, ки ҳам барои росткорон ва ҳам барои бадкорон растохези мурдагон дар пеш аст. ¹⁶Бинобар ин худам низ саъю кӯшиш менамоям, ки вичдонам назди Худо ва одамон ҳамеша пок бошад. ¹⁷Пас аз чандин сол ман омадам, то ба халқи худ садақаҳо биёрам ва қурбонӣ тақдим кунам. ¹⁸Дар ҳолате ки таҳорат ёфта будам, ва дар гирду пешам на мардуме буд, на ғавғое, маро дар ибодатгоҳ чанд нафар яҳудиёни вилояти Осиё диданд. ¹⁹Онҳо низ бояд дар ин ҷо назди ту меистоданд ва, агар чизе зидди ман дошта бошанд, даъво мекарданд; ²⁰ё худи инҳо гӯянд, ки вақте ки назди шӯро истода будам, ҷӣ хатое дар ман ёфтаанд, ²¹ғайр аз он як сухан, ки ман дар миёни онҳо истода, бо овози баланд гуфтам, ки ба хотири растохези мурдагон имрӯз пеши шумо муҳокима карда мешавам».

²²Инро шунида, Феликс, ки аз ин равия ба хубӣ огоҳӣ дошт, муҳокимаро ба вақти дигар мононда, гуфт: «Вақте ки Лисиёси михазор биёяд, кори шуморо тафтиш мекунам». ²³Сипас ба мисад фармуд, ки Павлусро дар бандихона нигоҳ дорад, лекин ба ӯ сабуқӣ диҳад ва ба ҳеҷ касе аз наздиконаш, ки барои хизмат ё дидорбинии ӯ меоянд, монеъ нашавад.

²⁴Пас аз чанд рӯз Феликс бо зани худ Друсилла, ки яҳудӣ буд, омад ва Павлусро даъват намуда, суханони ӯро дар бораи имон ба Масеҳ гӯш кард. ²⁵Аммо вақте ки ӯ дар бораи росткорӣ, парҳезгорӣ ва довари оянда сухан меронд, Феликс ба ҳарос афтада, ҷавоб

дод: «Ҳоло рав. Ҳар гоҳ фурсат ёбам, боз туро даъват мекунам». ²⁶ Дар айни ҳол вай умедвор буд, ки Павлус ба вай пул медиҳад, то ўро озод кунад. Бинобар ин ўро дам ба дам даъват намуда, бо ў гуфтугў мекард. ²⁷ Лекин пас аз гузаштани ду сол Поркинос Фестус ба ҷои Феликс таъйин шуд, ва Феликс, ки мехост яҳудиёро аз худ миннатдор кунад, Павлусро дар зиндон нигоҳ дошт.

Талаби доварию шоҳаншоҳ

25 Чун Фестус ба вилоят омад, пас аз се рӯз аз Қайсария ба Уршалим рафт. ² Саркоҳин ва бузургони яҳудиён даъвои худро зидди Павлус ба вай гуфтанд ва илтимос карданд. ³ Онҳо хоҳиш карданд, ки ба онҳо меҳрубонӣ намуда, Павлусро ба Уршалим биёрад, зеро онҳо қасд доштанд, ки ўро дар роҳ кушанд. ⁴ Аммо Фестус ҷавоб дод, ки Павлус дар Қайсария маҳбус аст, ва худи вай ба қарибӣ ба он ҷо бармегардад. ⁵ «Бинобар ин, — гуфт вай, — онҳое аз шумо, ки метавонанд, ҳамроҳи ман биёянд, ва агар ин шахс айбе дошта бошад, бар ў даъво кунанд».

⁶ Дар миёни онҳо аз даҳ рӯз зиёд монда, ба Қайсария баргашт, ва рӯзи дигар бар курсии доварӣ нишаста, фармуд, ки Павлусро биёранд. ⁷ Вақте ки Павлус ҳозир шуд, яҳудиёне ки аз Уршалим омада буданд, даври ўро гирифта, бисёр айбҳои вазнинро ба гардани ў бор карданд, ки онҳоро исбот карда наметавонистанд. ⁸ Вале Павлус худро муҳофизат намуда, гуфт: «Ман на зидди шариати яҳудиён ҷинояте кардаам, на зидди ибодатгоҳ ва на зидди шоҳаншоҳ». ⁹ Фестус, ки мехост яҳудиёро аз худ миннатдор кунад, дар ҷавоби Павлус гуфт: «Оё меҳоҳӣ ба Уршалим равӣ, то ман туро дар он ҷо дар ин бора доварӣ намоям?» ¹⁰ Павлус гуфт: «Ман дар маҳкамаи шоҳаншоҳ истодаам, ва муҳокимаи ман бояд дар ҳамин ҷо ба амал ояд. Ман ба яҳудиён ҳеҷ бадӣ накардаам, чунон ки худат ҳам инро ба хубӣ медонӣ. ¹¹ Агар бадие ё ягон кори сазовори марг карда бошам, аз мурдан дарег надорам. Лекин агар аз он айбҳои ки инҳо ба гардани ман мемонанд, дар ман ҳеҷ чизе набошад, касе ҳақ надорад маро ба дасти онҳо супорад. Ман доварию шоҳаншоҳро талаб мекунам». ¹² Фестус бо мушовиронаш гуфтугў карда, ба ў ҷавоб дод: «Доварию шоҳаншоҳро талаб мекуни, пас назди шоҳаншоҳ меравӣ».

Фестус ва подшоҳ Агрипос

¹³ Пас аз чанд рӯз подшоҳ Агрипос* ва Берникӣ ба Қайсария омаданд, то ба Фестус шодбош гӯянд. ¹⁴ Чун рӯзҳои зиёде дар он ҷо истод, Фестус ба подшоҳ кори Павлусро ҳикоят карда, гуфт: «Шахсе ҳаст, ки Феликс ӯро дар зиндон нигоҳ доштааст. ¹⁵ Ҳангоме ки дар Уршалим будам, сардорони коҳинон ва пирони яҳудӣ дар бораи ӯ ба ман гап заданд ва маҳкум намудани ӯро талаб карданд. ¹⁶ Дар ҷавоби онҳо гуфтам, ки одати румиён ин нест, ки касеро ба марг таслим кунанд, бе он ки айбдорро бо даъвогаронаш рӯ ба рӯ карда, ба вай имконият диҳанд, ки худро аз даъвоҳо ҳимоят кунанд. ¹⁷ Бинобар ин, вақте ки онҳо ба ин ҷо омаданд, ман бе таъхир, фардои он, бар курсии доварӣ нишастам ва фармудам, ки он шахсро биёранд. ¹⁸ Аммо даъвогарон бархеста, аз он чи ман гумон доштам, ҳеч айберо бар гардани ӯ намонданд, ¹⁹ балки бо ӯ танҳо дар бораи дини худ ва дар бораи Исо ном Шахсе ки мурдааст, вале Павлус мегуфт, ки Ӯ зинда аст, масъалаҳои баҳснок доштанд. ²⁰ Чун ман дар ҳалли ин масъала душворӣ кашидам, пурсидам, ки оё ӯ мехоҳад ба Уршалим равад, то муҳокимаи ӯ дар он ҷо ба амал ояд. ²¹ Аммо Павлус талаб кард, ки ӯро барои доварию Августус* нигоҳдорам, бинобар ин ман фармудам, ки ӯ дар ҳабс нигоҳ дошта шавад, то вақте ки ӯро назди шоҳаншоҳ фириستم». ²² Агрипос ба Фестус гуфт: «Ман низ мехоҳам суханони ин шахсро шунавам». Гуфт: «Фардо мешунавӣ».

²³ Рӯзи дигар, вақте ки Агрипос ва Берникӣ бо ҳашамати бузурге омада, бо мириҳазорон ва бузургони шаҳр ба маҳкама дохил шуданд, бо фармони Фестус Павлусро оварданд. ²⁴ Фестус гуфт: «Эй подшоҳ Агрипос ва эй ҳамаи мардоне ки дар ин ҷо ҳузур доред! Инак, шумо ҳамон шахсеро мебинед, ки тамоми мардуми яҳудӣ, чи дар Уршалим ва чи дар ин ҷо, ба ман аз ӯ шикоят кардаанд ва фарёд зада гуфтаанд, ки ӯ набояд дигар зинда монад. ²⁵ Лекин ман, чун дидам, ки ӯ ҳеч кори сазовори марг накардааст ва худаш низ доварию Августусро талаб намуд, ба ин сабаб қарор додам, ки

25:13 Агрипос — Ҳи́родус Агрипоси II, писари Ҳи́родус Агрипоси I (Амалҳо 12:1) ва подшоҳи сарзамини хурд дар назди кӯли Ҷинесор; Берникӣ хоҳараш буд.
25:21 Августус — лақаби шоҳаншоҳи Рум.

ӯро ба он ҷо фиристам. ²⁶ Аммо ҳеҷ чизи дурусте надорам, ки дар ҳаққи ӯ ба сарвар нависам. Бинобар ин ӯро назди шумо ва хусусан назди ту, эй подшоҳ Агрипос, овардам, то дар натиҷаи таҳқиқ чизе барои навиштанам пайдо кунам. ²⁷ Зеро ба назарам хилофи ақл менамояд, ки бандиеро фиристонаму айбҳои ба гарданаш мондашударо нишон надихам».

Худро ҳимоят кардани Павлус дар пеши Агрипос

26 Агрипос ба Павлус гуфт: «Ба ту иҷозат дода мешавад, ки барои ҳимояти худ сухан гӯӣ». Он гоҳ Павлус дасти худро дароз карда, барои муҳофизати худ гуфт: ² «Эй подшоҳ Агрипос! Барои худ камоли хушбахтӣ медонам, ки имрӯз имконият дорам дар пеши ту худро аз ҳамаи айбҳои ки яҳудиён ба гардани ман бастаанд, муҳофизат намоям, ³ хусусан ки ту аз ҳамаи одатҳо ва ихтилофоти байни яҳудиён ба хубӣ бохабар ҳастӣ. Бинобар ин аз ту хоҳишмандам пурсаброна суханони маро шунавӣ.

⁴ Зиндагии маро, ки аз аввали ҷавонии онро дар миёни халқи худ ва дар Уршалим гузарондам, ҳамаи яҳудиён медонанд. ⁵ Онҳо аз рӯзҳои аввал маро мешиносанд ва, агар хоҳанд, гувоҳӣ дода метавонанд, ки ман мувофиқи саҳтгиртарин ҳизби дини мо чун фарисӣ зиндагӣ мекардам. ⁶ Ва акнун барои умед ба он ваъдае ки Худо ба падарони мо додааст, ман муҳокима карда мешавам, ⁷ дар ҳоле ки дувоздаҳ қабилаи мо шабу рӯз бо ҷидду ҷаҳд ибодат мекунанд ба умеди он ки иҷрои ҳамоно ваъдаро бинанд. Барои ҳамин умед, эй подшоҳ Агрипос, яҳудиён маро айбдор мекунанд. ⁸ Чаро ба назари шумо аз ақл берун менамояд, ки Худо мурдагонро бар-мехезонад?

⁹ Оре, ман ҳам пештар барои худ зарур медонистам, ки зидди номи Исои Носирӣ ҳар чӣ бештар амал кунам, ¹⁰ чунон ки дар Уршалим мекардам. Аз сардорони қоҳинон иҷозат гирифта, бисёр муқаддасонро дар зиндон ҳабс мекардам, ва ҳангоме ки онҳоро мекуштанд, бар зиддашон овоз медодам. ¹¹ Дар ҳамаи куништҳо ҳар дам онҳоро азоб медодам ва маҷбур мекардам, ки куфр гӯянд. Азбаски ҳашму ғазабам нисбат ба онҳо пурзӯр буд, ҳатто дар шаҳрҳои бегона онҳоро таъқиб менамудам.

¹² Боре барои чунин амал бо иҷозат ва супориши сардорони қоҳинон ба Димишқ мерафтам. ¹³ Дар нисфи рӯз, эй подшоҳ, дар роҳ нуреро аз осмон дидам, ки равшантар аз офтоб буд, ва гирди ман ва ҳамроҳонам дурахшид. ¹⁴ Ҳамаамон бар замин афтодем, ва ман овозеро шунидам, ки ба забони ибрӣ ба ман мегуфт: “Шоул, Шоул! Барои чӣ Маро таъқиб мекуни? Лагад заданат ба неши халачӯб душвор аст”. ¹⁵ Ман гуфтам: “Худовандо, Ту кистӣ?” Гуфт: “Ман он Исо ҳастам, ки ту Ӯро таъқиб мекуни. ¹⁶ Аммо бархез ва бар пой худ ист. Барои он ба ту зоҳир шудаам, ки туро ходим ва шоҳиди Худ таъйин намоям, то бар он чи дидай ва бар он чи ба ту ошкор мекунам, шаҳодат диҳӣ. ¹⁷ Ман туро раҳой медиҳам аз даст ин қавм ва аз дасти халққое ки туро назди онҳо мефиристам, ¹⁸ то чашмони онҳоро воз кунӣ, ва онҳо аз торикӣ ба рӯшноӣ, ва аз қудрати шайтон ба сӯи Худо рӯ оваранд ва ба воситаи имоне ки ба Ман меоваранд, бахшоиши гуноҳҳо ва насибе дар миёни муқаддасон пайдо кунанд”.

¹⁹ Бинобар ин, эй подшоҳ Агрипос, ба рӯъёи осмонӣ беитоатӣ накардам, ²⁰ балки дар навбати аввал ба сокинони Димишқ ва Уршалим ва баъд ба тамоми сарзамини Яҳудия ва низ ғайрияхудиён мавъиза мекардам, ки тавба карда, ба Худо рӯ оваранд ва корҳое кунанд, ки сазовори тавба бошанд. ²¹ Барои ҳамин маро яҳудиён дар ибодатгоҳ дастгир карданд ва куштани шуданд. ²² Аммо Худо ба ман ёр шуд, ва ман то имрӯз зинда мондаам ва ба хурду калон шаҳодат медиҳам. Гапе намезанам ғайр аз он чи пайғамбарон ва Мусо гуфтаанд, ки бояд рӯй диҳад, ²³ яъне Масеҳ бояд азоб кашад ва аввалин Касе бошад, ки аз мурдагон бархеста, ба ин қавм ва ба халқҳо аз нур хабар расонад».

²⁴ Чун Павлус бо ин худро муҳофизат мекард, Фестус бо овози баланд гуфт: «Эй Павлус, ту аз ақл бегона шудай! Дониши бисёр туро девона кардааст». ²⁵ Гуфт: «Эй Фестуси муҳтарам, ман аз ақл бегона нашудаам, балки суханони ҳақиқатро бо ақли солим баён менамоям. ²⁶ Подшоҳе ки ба ӯ далерона сухан меронам, аз ин бохабар аст. Ман боварӣ дорам, ки чизе дар ин бора аз ӯ пӯшида нест, зеро ин дар ҷои ниҳон рӯй надодааст. ²⁷ Эй подшоҳ Агрипос, оё ба пайғамбарон бовар мекуни? Медонам, ки бовар мекуни».

²⁸ Агрипос ба Павлус гуфт: «Кам мондааст маро бовар кунонӣ, ки масеҳӣ шавам». ²⁹ Павлус гуфт: «Аз Худо мехостам, ки дер ё зуд на танҳо ту, балки ҳамаи онҳое ки суханони маро мешунаванд, монанди ман гарданд, ғайр аз ин занҷирҳо».

³⁰ Чун Павлус инро гуфт, подшоҳ ва ҳоким, Берникӣ ва дигар касоне ки бо онҳо нишаста буданд, бархестанд. ³¹ Онҳо берун рафта, ба якдигар гуфтанд: «Ин одам ҳеч коре накардааст, ки сазовори марг ё ҳабс бошад». ³² Агрипос ба Фестус гуфт: «Агар ин одам довари шоҳаншоҳро талаб намекард, озод шуда метавонист».

Сафар ба Италия

27 Чун қарор доданд, ки бо киштӣ ба Италия равем, Павлус ва чанд бандии дигарро ба мирисади сипоҳи Августус, ки Юлиус ном дошт, супурданд. ² Ба киштии ки аз шаҳри Адрамитиюн буд ва ба бандарҳои вилояти Осиё мерафт, савор шудем ва ба роҳ даромадем. Аристархуси мақдунӣ аз аҳли Тасолуникӣ ҳамроҳи мо буд. ³ Рӯзи дигар ба шаҳри Сидун расидем. Юлиус бо Павлус меҳрубона рафтор намуда, иҷозат дод, ки назди дӯстони худ рафта, аз ғамхориҳои онҳо истифода барад. ⁴ Аз он ҷо равона шуда, аз наздикии қазираи Қиприс гузаштем, зеро боди муҳолиф мевазид. ⁵ Баҳрро дар рӯ ба рӯи вилоятҳои Киликия ва Памфилия тай намуда, ба шаҳри Миродар вилояти Ликия расидем. ⁶ Дар он ҷо мирисад киштии шаҳри Искандарияро, ки ба Италия мерафт, пайдо карда, моро бар он савор кард. ⁷ Чандин рӯз оҳиста-оҳиста шино карда, базӯр ба шаҳри Қнидус наздик омадем. Вале азбаски боди номусоид мевазид, ба сӯи соҳили Салмӯнӣ ронда, аз наздикии қазираи Крит гузаштем. ⁸ Бо душворӣ аз пеши он гузашта, ба ҷое расидем, ки Бандарҳои Нек ном дошт ва ба шаҳри Ласия наздик буд.

⁹ Пас аз гузаштани муддати зиёд, ки сафари баҳр акнун хатарнок шуда буд, зеро ҳатто рӯза* ҳам гузашта буд, Павлус онҳоро огоҳӣ дода, ¹⁰ гуфт: «Эй мардон! Мебинам, ки ин сафари мо на

27:9 Рӯза — Рӯзи Кафорат, ки яҳудиён онро моҳи сентябр ё октябр бо рӯза мегузаронанд (Ибодат 16:29-30).

танҳо барои бор ва киштӣ, балки барои ҷони мо низ душвор ва хеле зарарнок мешавад». ¹¹ Аммо мирисад аз суханони Павлус дида, ба гапи суккондор ва соҳиби киштӣ бештар бовар мекард. ¹² Азбаски он бандар барои зимистонгузаронӣ мувофиқ набуд, бисёр касон маслиҳат доданд, ки аз он ҷо раванд, то ки илоҷе карда ба Финикс расида, зимистонро дар ин бандари Крит, ки рӯ ба тарафи ҷануби ғарбӣ ва шимоли ғарбӣ аст, гузаронанд.

Тундбод

¹³ Чун боди мулоими ҷанубӣ вазидан гирифт, ба гумони он ки ба мақсадашон расиданд, лангар бардошта, дар наздикии соҳили Крит равона шуданд. ¹⁴ Вале дере нагузашта, тундбод аз тарафи Крит бархест, ки Авруклидун ном дорад. ¹⁵ Чунон бо шиддат ба киштӣ омада зад, ки он ба муқобили бод истода натавонист, ва мо идораи киштиро аз даст дода, беихтиёр ба ҷараёни об ронда шудем. ¹⁶ Дар паноҳи ҷазирачае ки Клавдо ном дорад, гузашта, қайқи киштиро базӯр нигоҳ дошта тавонистем. ¹⁷ Онро кашаида бароварда, атрофи киштиро бо танобҳо маҳкам бастанд ва, аз тарси он ки дар пастоби Сиртис* фуру монанд, бодбонро фуруварданд, ва ҳамчунон ба ҷараёни об ронда мешуданд. ¹⁸ Рӯзи дигар, ба сабаби пурзӯр шудани тӯфон, бори киштиро ба об партофтан гирифтанд. ¹⁹ Дар рӯзи сеюм мо бо дастҳои худ асбобу анҷоми киштиро бароварда партофтем. ²⁰ Чандин рӯз на офтоб аён мешуд, на ситорагон; тӯфони шадид давом мекард, ва дигар ҳеҷ умеде барои халосии мо набуд.

²¹ Азбаски муддати дуру дароз чизе нахӯрда буданд, Павлус дар миёни онҳо истода, гуфт: «Эй мардон! Кошки ба суханони ман даромада, аз Крит намебаромадед, ва ин душвориҳо ва зарарро намедидед. ²² Акнун низ шуморо насихат медиҳам, ки хотирҷамъ бошед, чунки ҳеҷ осебе ба ҷони ҳеҷ яке аз шумо намерасад; танҳо киштӣ нобуд мешавад. ²³ Зеро имшаб фариштаи Худое ки ман аз они Ӯ ҳастам ва ба Ӯ ибодат мекунам, назди ман омад ²⁴ ва гуфт: “Эй Павлус, натарс! Ту бояд пеши шоҳаншоҳ ҳозир шавӣ, ва инак,

27:17 Сиртис — халиҷ дар соҳили Африқо.

Худо ҷони ҷамаи ҳамсафаронатро ба ту бахшидааст”.²⁵ Бинобар ин, эй мардон, хотирчамъ бошед, зеро ман ба Худо бовар мекунам, ки чунон ки ба ман гуфтааст, мешавад.²⁶ Лекин бар яке аз қазираҳо меафтем».

²⁷ Чун шаби чордахум фаро расид, ва мо ханӯз дар баҳри Адриё ба ҳар сӯ ронда мешудем, ними шаб киштиронон пай бурданд, ки хушкие наздик аст.²⁸ Пас чуқурии обро чен карданд, бист қомат* баромад. Андаке пеш рафта, боз чен карданд, понздаҳ қомат баромад.²⁹ Аз тарси он ки ба санглохе бархӯранд, аз думи киштӣ чор лангар партофтанд ва хоҳони он буданд, ки зудтар рӯз шавад.³⁰ Киштиронон мехостанд киштиро тарк кунанд, ва бо ин мақсад қаикро ба об мефуруварданд, ба баҳонаи он ки гӯё мехоҳанд лангарҳоро аз бинии киштӣ партоянд.³¹ Аммо Павлус ба мирисад ва сарбозон гуфт: «Агар инҳо дар киштӣ намонанд, шумо наҷот намеёбед».³² Он гоҳ сарбозон танобҳои қаикро буриданд, ва он афтод.

³³ Пеш аз фаро расидани рӯз Павлус аз ҷама хоҳиш кард, ки чизе хӯранд. Ӯ гуфт: «Имрӯз рӯзи чордахум аст, ки шумо интизорӣ кашида, чизе нахӯрдаед ва гурусна ҳастед.³⁴ Бинобар ин шуморо даъват менамоям, ки чизе хӯред, зеро зинда мондани шумо ба ин вобаста аст. Мӯе аз сари ҳеҷ яке аз шумо намеафтад».³⁵ Бо ин суҳанон нонро гирифта, пеши ҷама Худоро шукргузори кард ва онро шикаста, ба хӯрдан сар кард.³⁶ Он гоҳ ҷама хотирчамъ шуданд, ва онҳо низ нон хӯрданд.³⁷ Мо дар киштӣ чамъ дусаду ҳафтоду шаш нафар будем.³⁸ Чун аз хӯрок сер шуданд, гандумро ба об партофта, киштиро сабук карданд.

³⁹ Вақте ки рӯз равшан шуд, заминро нашинохтанд, лекин халиҷе диданд, ки соҳили паст дошт. Пас қарор доданд, ки агар мумкин шавад, киштиро сӯи он ронанд.⁴⁰ Лангарҳоро бурида, дар баҳр гузоштанд, ва бандҳои сукконро низ кушоданд. Сипас бодбонро ба ҷараёни бод боло кашида, роҳи соҳилро пеш гирифтанд.⁴¹ Ба пастобе дакка хӯрданд, ва киштӣ фуру монд. Бинии он дармонда беҳаракат истод, лекин думаш аз шиддати мавҷҳо дарҳам шикаст.⁴² Сарбозон қасди куштани бандиён карданд, ки мабодо

касе шинокунон гурехта равад. ⁴³ Лекин мирисад, ки мехост Павлусро раҳо кунад, ба ин қасди онҳо монеъ шуд ва фармуд, ки аввал касоне ки шино карда метавонанд, худро ба об партофта, ба соҳил расанд. ⁴⁴ Дигарон низ, баъзе бар тахтаҳо ва баъзе бар шикастапораҳои киштӣ аз дунболи онҳо раванд. Ба ҳамин тарз ҳамашон ба саломатӣ ба хушкӣ расиданд.

Дар Малита

28 Вақте ки раҳо шуданд, фаҳмиданд, ки он ҷазира Малита ном дорад. ² Сокинони ҷазира ба мо хеле меҳрубонӣ намуданд. Азбаски борон меборид ва ҳаво хунук буд, онҳо оташ афрӯхта, ҳамаамонро пазирой карданд. ³ Павлус як миқдор ҳезум чамъ карда буд, ва ҳангоме ки онро ба оташ мегузошт, ба сабаби гармии оташ мори афъие берун омада, ба дасташ часпид. ⁴ Ҳамин ки сокинони ҷазира ҷонварро бар дасти ӯ овезон диданд, ба якдигар гуфтанд: «Бешубҳа, ин шахс одамкуш аст, ки бо вучуди аз баҳр раҳо шуданаш адолат намегузорад, ки ӯ зинда монад». ⁵ Аммо ӯ ҷонварро ба оташ афканд ва ҳеҷ осебе надид. ⁶ Онҳо мунтазир буданд, ки баданаш варам мекунад ё ки ӯ ногоҳ афтода ҷон медиҳад. Вале чун бисёр интизорӣ кашиданд ва диданд, ки ҳеҷ офате ба ӯ нарасид, фикрашон дигаргун шуд, ва гуфтанд, ки ӯ худост.

⁷ Дар наздикиҳои он ҷой заминҳои сардори ҷазира буданд, ки ӯ Публиюс ном дошт. Ӯ моро ба хонаи худ оварда, се рӯз бо меҳрубонӣ пазирой намуд. ⁸ Падари Публиюс гирифтори таб ва дарунрав шуда хобида буд. Павлус назди вай рафт ва дуо карда, даст бар вай гузошт ва шифояш дод. ⁹ Пас аз ин рӯйдод дигар беморони ҷазира низ омада, шифо ёфтанд. ¹⁰ Онҳо моро хеле иззат карданд, ва ҳангоме ки аз он ҷо мерафтем, моро бо лавозимоти сафар таъмин намуданд.

Сафар ба Рум

¹¹ Пас аз се моҳ бо киштии шаҳри Искандария, ки аломати худоени Ҷавзо* дошт ва зимистонро дар ҷазира гузаронда буд, равона

28:11 Ҷавзо — дугоникҳо, ки гӯё писарони Зевс ном худои бутпарастон мебошанд.

шудем. ¹² Ба шаҳри Сирокуз расида, дар он ҷо се рӯз мондем. ¹³ Аз он ҷо равона шуда, ба шаҳри Ригюн омадем. Азбаски пас аз як рӯз боди ҷанубӣ вазид, рӯзи дуом ворида шаҳри Путюлӣ шудем. ¹⁴ Дар он ҷо бародаронро ёфта, мувофиқи хоҳишашон ҳафт рӯз назди онҳо мондем. Пас роҳи Румро пеш гирифтем. ¹⁵ Бародарони он ҷо, чун аз омадани мо хабардор шуданд, то бозоргоҳи Опиюс ва меҳмонсарои “Се майхона” ба пешвози мо омаданд. Павлус онҳоро дида, Худоро шукргузори кард ва рӯҳбаланд шуд. ¹⁶ Вақте ки ба Рум расидем, мирисад бандиёро ба сипаҳсолор супурд, аммо ба Павлус иҷозат шуд, ки бо як сарбоз, ки ӯро посбонӣ мекард, дар хонаи ҷудогонае истиқомат кунад.

Дар Рум

¹⁷ Пас аз се рӯз Павлус бузургони яҳудиёро даъват намуд. Ҳангоме ки онҳо ҷамъ омаданд, ба онҳо гуфт: «Эй бародарон! Гарчанде ки ман ҳеҷ амале бар зидди қавм ва урфу одати падарон накардаам, маро дар Уршалим бандӣ карда, ба дасти румиён супурданд. ¹⁸ Онҳо пас аз тафтиш мехостанд маро озод кунанд, чунки ман ҳеҷ гуноҳе накардаам, ки сазовори марг бошам. ¹⁹ Аммо азбаски яҳудиён зиддият карданд, ман маҷбур шудам доварию шоҳаншоҳро талаб намоям, албатта на ба хотири он ки аз халқи худ шикоят кунам. ²⁰ Ба ин сабаб ман шуморо даъват намудам, то бо шумо вохӯрда гуфтугӯ кунам, зеро ба хотири умеди Исроил бо ин занҷир баста шудаам». ²¹ Ба ӯ гуфтанд: «Мо ҳеҷ номае дар ҳақиқи ту аз Яҳудия нагирифтаем, ва аз бародароне ки ба ин ҷо омада буданд, ҳеҷ кас аз ту чизе хабар наодоаст ва ё сухани баде нагуфтааст. ²² Лекин хоҳишмандем, ки фикри ту аз худат шунавем, зеро ба мо маълум аст, ки зидди ин ҳизб дар ҳама ҷо гап мезананд».

²³ Рӯзеро барои Павлус муқаррар карданд, ва мардуми бисёре назди ӯ ба манзилаш омаданд. Ӯ аз субҳ то шом ба онҳо аз Подшоҳии Худо шаҳодат ва шарҳ меод ва аз Тавроти Мусо ва китобҳои пайгамбарон далелҳо дар бораи Исо меовард. ²⁴ Баъзе аз онҳо ба суханонаш бовар карданд, вале дигарон бовар накарданд. ²⁵ Дар ҳоле ки бо якдигар зиддият медоштанд, рафтанд. Аммо Павлус

пеш аз рафтани онҳо чунин сухане гуфт: «Рӯҳулқудс ба воситаи Ишаъёи пайғамбар ба падарони мо чӣ хуб гуфтааст:

²⁶ «Назди ин қавм рав ва гӯй:

Бо гӯш мешунавед, вале намефаҳмед;

Бо чашм менигаред, вале намебинед.

²⁷ Зеро дили ин қавм саҳт шудааст

Ва бо гӯшҳои вазнин мешунаванд

Ва чашмони худро бастаанд,

Мабодо бо чашмон бинанд

Ва бо гӯшҳо шунаванд

Ва бо дил фаҳманд

Ва ба Ман рӯ оваранд

Ва Ман онҳоро шифо диҳам».*

²⁸ Пас, донед, ки наҷоти Худо ба ғайрияҳудиён фиристода шудааст, ва онҳо гӯш мекунанд». ²⁹ Чун инро гуфт, яҳудиён рафтанд, дар ҳолате ки бо якдигар бисёр баҳс мекарданд.

³⁰ Павлус ду соли пурра дар хонаи иҷорагии худ истиқомат кард, ва ҳар киро, ки назди ӯ меомад, пазиروي менамуд. ³¹ Подшоҳии Худоро мавъиза мекард ва бо тамоми далерӣ дар бораи Худованд Исои Масеҳ бемалол таълим меод.

НОМАИ ЯЪҚУБ

Имон ва амал (1-5)

Салому паём

1 Яъқуб, ки бандаи Худо ва Исои Масеҳи Худованд аст, ба дувоздаҳ қабилае ки пароканда мебошанд, салом мерасонад.

Имтиҳони имон

²Эй бародарони ман, вақте ки ба озмоишҳои гуногун дучор мешавед, инро барои худ шодии бузург ҳисоб кунед. ³Зеро медонед, ки имтиҳони имони шумо сабрро ба вучуд меоварад. ⁴Сабр бояд амали комил дошта бошад, то шумо комил ва болиғ буда, ҳеч камбудие надошта бошед.

⁵Агар касе аз шумо аз ҳикмат камӣ дошта бошад, бигзор дархост кунад аз Худое ки ба ҳама бо саховат ва бе сарзаниш медиҳад, ва ба вай дода мешавад. ⁶Валекин бигзор бо имон дархост кунад ва ҳеч шубҳа надошта бошад, чунки шубҳақунанда ба мавҷи баҳр монанд аст, ки бо вазиши шамол ба ҳар сӯ ронда мешавад. ⁷Бигзор чунин кас гумон накунад, ки аз Худованд чизе ба даст меоварад. ⁸Шахси дудила дар ҳамаи роҳҳои худ ноустувор аст.

⁹Бигзор бародари бечора бо сарбаландии худ фахр намояд, ¹⁰ва сарватманд — бо бечорагии худ, чунки ӯ мисли гули алаф даргузар аст. ¹¹Офтоб бо гармо баромада, алафро мехушконад, ва гули он рехта, зебоии намуди он нест мешавад. Сарватманд низ дар роҳҳои худ ҳамин гуна пажмурда мешавад.

¹²Хушо касе ки дар озмоиш устувор мемонад, зеро озмуда шуда, тоҷи ҳаётро ба даст меоварад, ки Худованд ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст.

¹³Дар озмоиш бигзор ҳеч кас нагӯяд: «Маро Худо меозмояд», чунки Худо бо бадӣ озмуда намешавад ва Худаш ҳеч касро намеозмояд. ¹⁴Балки ҳар кас саргарм ва фирефтаи ҳаваси худ гардида, ба

озмоиш дучор мешавад. ¹⁵ Баъд ҳавас ҳомила шуда, гунохро мезо-
яд, ва гуноҳ ба камол расида, маргро таваллуд мекунад.

¹⁶ Эй бародарони азизи ман, фирефта нашавед. ¹⁷ Ҳар як ҳадяи
нек ва ҳар як тӯҳфаи комил аз боло, аз чониби Падари нурҳо фу-
руд меояд, ки дар ӯ на тағйиротест ва на сояи дигаргуние. ¹⁸ Ӯ аз
рӯи хости Худ моро ба воситаи каломи ростӣ ба дунё овард, то ки
навбаре аз офаридаҳои Ӯ бошем.

Ичроқунандагони калом

¹⁹ Пас, эй бародарони азизи ман, бигзор ҳар кас дар шунидан
боши тоб, дар гуфтан оҳиста ва дар хашм оҳиста бошад. ²⁰ Зеро ки
хашми одамизод ростии Худоро ба амал намеоварад. ²¹ Бинобар
ин ҳар нопокӣ ва бадии боқимондари як сӯ гузошта, каломеро, ки
дар шумо кошта шудааст, бо фурутанӣ қабул кунед, ки он қонҳои
шуморо наҷот дода метавонад.

²² Пас ичроқунандагони калом бошед, на танҳо шунавандаго-
не ки худро фиреб медиҳанд. ²³ Зеро касе ки калодро мешунаваду
ичро намекунад, ба шахсе монанд аст, ки тарҳи рӯяшро дар оина ме-
бинад. ²⁴ Ба чехраи худ нигоҳ карду рафт, ва дарҳол фаромӯш кард, ки
он чӣ гуна аст. ²⁵ Аммо касе ки ба шариати комил, ба шариати озодӣ
диққат мекунад ва дар он устувор мемонад, дар ҳолате ки на шу-
навандаи фаромӯшхотир, балки ичроқунандаи кор мебошад, хушо
он кас дар кори худ.

²⁶ Агар касе аз шумо гумон кунад, ки ба Худо ибодат мекунад,
ва лаҷоми забони худро накашад, балки дили худро фирефта на-
мояд, ибодати вай бефоида аст. ²⁷ Ибодати пок ва беайб пеши Худо
ва Падар ин аст, ки یتимон ва бевазанонро дар душворихоии онҳо
дастгирӣ кунем ва худро аз олудагии ҷаҳон нигоҳ дорем.

Рӯйбинӣ

2 Эй бародарони ман! Ба Худованди мо Исои Масех, ки Худо-
ванди ҷалол аст, бе рӯйбинӣ имон дошта бошед. ² Зеро, агар
ба ҷамъомади шумо касе ангуштарини тилло дар даст ва либоси
зебо дар бар биёяд, ва камбағале низ либоси чиркин дар бар биё-
яд, ³ ва шумо ба соҳиби либоси зебо нигоҳ карда, гӯед: “Ту дар ҷои

некӯ шин”, ва ба камбағал гӯед: “Ту он ҷо ист” ё ки: “Ин ҷо, поини пои ман шин”, ⁴ оё шумо миёни худ фарқ нагузоштаед ва оё доварони соҳиби фикрҳои бад нестед? ⁵ Гӯш диҳед, эй бародарони азизи ман. Оё Худо камбағалони оламро интиҳоб накардааст, ки дар имон сарватманд ва ворисони Подшоҳие бошанд, ки онро Ё ба дӯстдорони Худ ваъда кардааст? ⁶ Валекин шумо камбағалро хор шумурдаед. Оё сарватмандон шуморо ба танг намеоваранд, ва оё онҳо шуморо ба маҳкамаҳо намекашанд? ⁷ Оё онҳо ба номи неке ки бар шумост, куфр намегӯянд?

⁸ Агар шумо шариати шоҳонаро, мувофиқи навиштаи: “Ёратро монанди худат дӯст дор”* ба ҷо меоварда бошед, хуб мекунед. ⁹ Аммо агар рӯйбинӣ мекарда бошед, гуноҳ мекунед, ва шариат шуморо вайронкунанда ҳисоб мекунад. ¹⁰ Касе ки тамоми шариатро нигоҳ дошта, валекин дар як чиз хато кунад, нисбат ба ҳама чиз айбдор мешавад. ¹¹ Зеро Он ки “зино накун” гуфтааст, “одамкушӣ накун”* ҳам гуфтааст. Бинобар ин, агар ту зино накунӣ, вале одамкушӣ кунӣ, шариатро вайрон кардаӣ.

¹² Ҳамчун касоне ки мувофиқи шариати озодӣ доварӣ карда мешаванд, суҳан гӯед ва амал кунед, ¹³ зеро бар касе ки марҳамат накардааст, доварӣ бе марҳамат мешавад. Аммо марҳамат бар доварӣ ғалаба меёбад.

Имон ва амал

¹⁴ Эй бародарони ман, чӣ фоидае ҳаст, агар касе гӯяд, ки имон дорад, лекин амалҳо надошта бошад? Оё чунин имон ўро наҷот дода метавонад? ¹⁵ Агар бародаре ё хоҳаре бе пӯшок буда, хӯроки ҳаррӯза надошта бошад, ¹⁶ ва касе аз шумо ба онҳо гӯяд: “Бо осоиш рафта, гарм ва сер шавед”, валекин он чиро, ки барои ҷисм даркор аст, ба онҳо надихад, чӣ фоидае ҳаст? ¹⁷ Ҳамчунин имон низ, агар амалҳо надошта бошад, дар худ мурда аст.

¹⁸ Шояд касе мегӯяд: “Ту имон дорӣ, вале ман амалҳо дорам. Имони худро бе амалҳо ба ман нишон дех, вале ман ба ту имони

2:8 Ибодат 19:18.

2:11 Раҳой 20:13-14.

худро аз амалҳои худ нишон медиҳам”.¹⁹ Ту имон дорӣ, ки Худо ягона аст? Хуб мекуни! Девҳо низ имон доранд ва меларзанд.

²⁰ Аммо, эй одами бемағз, оё мехоҳӣ донӣ, ки имон бе амалҳо мурда аст? ²¹ Оё падари мо Иброҳим, ки писари худ Исҳоқро ба қурбонгоҳ гузошта буд, бо амалҳо сафед нашуд? ²² Оё ту мебинӣ, ки имон ба амалҳои ӯ мадад кард, ва имон ба воситаи амалҳо ба камол расид? ²³ Ва он навишта иҷро шуд, ки мегӯяд: “Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ росткорӣ ҳисобида шуд”,* ва ӯ дӯсти Худо номида шуд. ²⁴ Пас, мебинед, ки одамизод ба воситаи амалҳо сафед мешавад, на танҳо ба воситаи имон. ²⁵ Ба ҳамин тарз Роҳоби фоҳиша низ, ки фиристодагонро қабул карда, бо роҳи дигар равона кард, оё ба воситаи амалҳо сафед нашуд? ²⁶ Зеро, чунон ки бадан бе рӯҳ мурда аст, имон низ бе амалҳо мурда аст.

Гуноҳҳои забон

З Эй бародарони ман! Бисёре аз шумо муаллим нашавед, чун медонед, ки мо ба довари бештаре дучор мешавем. ² Ҳамаи мо бисёр хато мекунем. Касе ки дар сухан хато намекунад, вай марди комил аст, ки ҷилави тамоми баданро қашида метавонад. ³ Инак, мо ба даҳони аспҳо лаҷом меандозем, то ба мо итоат кунанд, ва тамоми бадани онҳоро идора мекунем. ⁴ Инак, киштиҳо низ, ҳарчанд бузург бошанд ва ҳарчанд бо бодҳои пурзӯр ронда шаванд ҳам, ба воситаи суккони хурде, ба ҳар ҷое ки суккондор хоҳад, равона карда мешаванд. ⁵ Ҳамчунин забон низ узви хурд аст, вале бисёр лоф мезанад. Бубин, оташи хурде чӣ гуна ҷангали бузургро месӯзонад. ⁶ Забон низ оташ аст, ҷаҳонест аз норостӣ. Забон дар миёни узвҳои мо чунин аст; тамоми баданро палид мекунад ва доираи ҳаётро оташ медиҳад ва ҳудаш аз дӯзах оташ мегирад. ⁷ Ҳама гуна дарандагон ва парандагон, хазандагон ва ҳайвоноти баҳрӣ ба воситаи одамизод ром шудаанд, ⁸ валекин забонро ҳеҷ кас аз одамон ром карда наметавонад. Забон бадиест боздоштанишаванда ва пур аз захри марговар. ⁹ Бо забон мо Худо ва Падарро ситоиш мекунем, ва бо забон мо одамонро, ки ба сурати Худо офарида шудаанд, дашном

медихем. ¹⁰ Аз айни як даҳон ситоиш ва дашном мебарояд. Эй бародарони ман, набояд ин тавр шавад. ¹¹ Оё аз як сӯрохи чашма ҳам оби ширин ва ҳам оби талх ҷорӣ мешавад? ¹² Эй бародарони ман, магар дарахти анҷир метавонад зайтун оварад, ё токи ангур анҷир? Ҳамчунин як чашма наметавонад оби шӯр ва ширин диҳад.

Чангу ҷидол

¹³ Кист хирадманд ва бофаҳм байни шумо? Бигзор инро дар рафтори неки худ бо фурутанӣ хирадмандона дар амал нишон диҳад. ¹⁴ Аммо агар шумо дар дили худ ҳасади талх ва худсарӣ доред, фахр накунад ва зидди ростӣ дурӯғ нагӯед. ¹⁵ Ин ҳикмате нест, ки аз боло фуруд омада бошад, балки ҳикмати заминӣ, нафсонӣ ва шайтонӣ мебошад. ¹⁶ Зеро ҳар ҷое ки ҳасад ва худсарӣ бошад, он ҷо носозӣ ва ҳар кори бад ҳувайдост. ¹⁷ Валекин ҳикмате ки аз болост, аввалан пок аст, сипас осоишта, меҳрубон, насихатпазир, пур аз марҳамат ва самарҳои нек, бе ғараз ва дурӯғӣ. ¹⁸ Самари росткорӣ барои сулҳҷӯён дар осоиш кошта мешавад.

4 Чангу ҷидол дар миёни шумо аз кучост? Оё на аз ҳавасҳои шумост, ки дар узвҳои баданатон меҷанганд? ² Ҳавас мекунад, аммо дарёфт намекунад. Мекунад ва ҳасад мебаред, аммо ба даст оварда наметавонед. Чангу ҷидол мекунад, аммо дарёфт намекунад, чунки илтимос намекунад. ³ Илтимос мекунад ва ба даст намеоваред, чунки бо нияти бад илтимос мекунад, то барои ҳавасҳои худ истифода намоед. ⁴ Эй мардону занони зинокор! Оё намедонед, ки дӯстӣ бо ҷаҳон душманӣ бо Худоост? Пас, касе ки мехоҳад дӯсти ҷаҳон бошад, душмани Худо мегардад. ⁵ Оё шумо гумон мекунад, ки Китоб беҳуда мегӯяд: “Худо рӯҳеро, ки дар мо сокин аст, то ба дараҷаи рашк дӯст медорад”?* ⁶ Лекин файзи бештаре мебахшад. Барои ҳамин ҳам мегӯяд: “Худо ба ҳавобаландон муқобилат мекунад, вале ба фурутанон файз мебахшад”.* ⁷ Пас, ба Худо фармонбардор шавед. Ба иблис муқобилат кунед, ва ӯ аз шумо мегурезад. ⁸ Ба Худо наздик шавед, ва ӯ ба шумо наздик мешавад. Дастҳои худро шӯед, эй гуноҳкорон, ва дилҳои худро пок кунед, эй дудилагон.

4:5 Раҳой 34:14.

4:6 Масалҳо 3:34.

⁹ Андӯҳгин шуда, гирия ва нола кунед. Бигзор хандаи шумо ба гирия ва шодии шумо ба ғусса табдил ёбад. ¹⁰ Дар ҳузури Худованд фурутан шавед, ва ӯ шуморо сарафроз мекунад.

¹¹ Эй бародарон, дар ҳаққи якдигар бадгӯӣ накунад. Касе ки бародарашро бадгӯӣ кунад ва бародарашро ҳукм намояд, вай шариятро бадгӯӣ мекунад ва шариятро ҳукм менамояд. Ва агар ту шариятро ҳукм намой, пас иҷроқунандаи шарият нестӣ, балки довар ҳастӣ. ¹² Шариятгузор якест, ва Ӯ қодир аст наҷот диҳад ва нобуд кунад. Вале ту кистӣ, ки дигареро ҳукм менамой?

Ҳавобаландон ва сарватмандон

¹³ Акнун гӯш кунед шумо, эй касоне ки мегӯед: “Имрӯз ё фардо ба фалон шаҳр рафта, дар он ҷо як солро мегузаронем, ва бо тичорат машғул шуда, ғоида мекунем”, ¹⁴ ва ҳол он ки шумо намедонед, ки фардо чӣ мешавад. Чист зиндагии шумо? Бугест, ки ба муддати кӯтоҳе намоён гардида, баъд нест мешавад. ¹⁵ Ба ҷои он шумо бояд гӯед: “Агар Худованд хоҳад ва зинда монем, чунин ё чунон мекунем”. ¹⁶ Лекин акнун шумо, ба сабаби ҳавобаландии худ, лоф мезанед. Ҳар лофи монанди ин бад аст. ¹⁷ Пас, касе ки некӣ карданро медонад ва намекунад, ба вай гуноҳ аст.

5 Акнун гӯш кунед шумо, эй сарватмандон! Дар бораи балоҳое ки ба сари шумо меоянд, гирия ва нола кунед. ² Сарвати шумо пӯсидааст, ва либоси шуморо куя задааст. ³ Тилло ва нуқраи шумо занг задааст, ва занги онҳо исботе ба муқобили шумо гардида, монанди оташ ҷисми шуморо меҳӯрад. Шумо дар рӯзҳои охири ганҷ чамъ кардаед. ⁴ Инак, музди коргароне ки сахроҳои шуморо даравидаанд, ва шумо онро надода нигоҳ доштаед, ғиғон мекашад. Фарёди даравгарон ба гӯши Худованди лашкарҳо расидааст. ⁵ Шумо дар рӯи замин айшу нӯш менамудед, ва дилҳои худро гӯё барои рӯзи куштан фарбеҳ кардаед. ⁶ Шумо росткорро, ки ба шумо муқобилат намекард, маҳкум намуда, куштед.

Насихатҳо

⁷ Пас, эй бародарон, то вақти омадани Худованд сабр кунед. Инак, зироаткор самари гаронбаҳои заминро интизор мешавад

ва барои ин сабр мекунад, то борони аввалин ва охирин борад.
⁸Шумо низ сабр кунед, дилҳои худро устувор гардонед, чунки омадани Худованд наздик аст. ⁹Эй бародарон, аз якдигар шикоят накунед, то доварӣ карда нашавед. Инак, Довар назди дар истодааст. ¹⁰Эй бародарони ман, аз пурсабрии пайғамбарон дар азоб ибрат гиред, ки онҳо ба номи Худованд сухан меронданд. ¹¹Инак, мо онҳоеро, ки сабр кардаанд, хушбахт мешуморем. Шумо дар бораи сабри Айюб шунидаед ва медонед, ки Худованд дар охир бо ӯ чӣ қор кард, зеро Худованд бисёр дилсӯз ва раҳмдил аст.

¹²Вале пеш аз ҳама, эй бародарони ман, на ба осмон қасам ёд кунед, на ба замин, на ба ягон қасами дигаре. Бигзор “ҳа”-и шумо “ҳа” бошад ва “не”-и шумо “не”, то ба дурӯягӣ гирифтгор нашавед.

¹³Оё касе аз шумо азоб мекашад? Бигзор дуо гӯяд. Оё касе шодмон аст? Бигзор таронае аз Забур хонад. ¹⁴Оё касе аз шумо бемор аст? Бигзор пирони ҷамоатро назди худ даъват намояд, ва онҳо ӯро ба номи Худованд равшан молида, дар ҳаққи ӯ дуо гӯянд. ¹⁵Дуои имон беморро шифо медиҳад, ва Худованд ӯро ба по меҳезонад, ва агар ӯ гуноҳ карда бошад, бахшида мешавад. ¹⁶Ба хатоҳои худ назди якдигар иқрор шавед ва барои якдигар дуо гӯед, то шифо ёбед. Дуои самимии шахси росткор қуввати бузурге дорад. ¹⁷Илос шахсе буд монанди мо, ва дуо гуфт, ки борон наборад, ва се солу шаш моҳ дар сарзамин борон набуд. ¹⁸Ва боз дуо гуфт, ва осмон борон дод, ва замин самари худро рӯёнид.

¹⁹Эй бародарон! Агар касе аз шумо аз роҳи ростӣ барояд, ва дигаре ӯро баргардонад, ²⁰бигзор донад, ки шахсе ки гуноҳкорро аз роҳи нодуруст гардонад, ҷонеро аз марг наҷот дода, гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш мекунад.

НОМАИ ЯКУМИ ПЕТРУС

Азоб ба хотири Масеҳ (1-5)

Салому паём

1 Петрус, расули Исои Масеҳ, ба ғарибоне ки дар вилоятҳои Понтус, Ғалотия, Каппадукия, Осиё ва Битуния* пароканда мебошанд. ²Ба онҳое ки мувофиқи пешдони Худои Падар, бо муқаддасгардонии Рӯҳ, барои итоат ва пошида шудани хуни Исои Масеҳ интиҳоб шудаанд: файз ва осоиш бар шумо фаровон бод.

Умеди зинда

³Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки бо марҳамати бузурги Худ, ба воситаи растохези Исои Масеҳ аз мурдагон, моро таваллуди нава бахшид барои умеди зинда, ⁴барои мероси нобуднашаванда, обуданашуда ва беҳазон, ки дар осмон барои шумо маҳфуз аст. ⁵Ва шумо бо қуввати Худо ба воситаи имон нигоҳ дошта мешавед барои наҷоте ки омода шудааст, то дар замони охир ошкор шавад. ⁶Дар ин бора шодӣ мекунад, ҳарчанд акнун, агар даркор шавад, аз озмоишҳои гуногун андӯхгин мешавед. ⁷Имони шумо аз тилло, ки бо вучуди дар оташ озмуда шуданаш нобудшаванда мебошад, гаронбаҳотар аст. Ин имон аз имтиҳон мегузарад ва барои ситоиш ва иззат ва ҷалол ҳангоми зоҳир шудани Исои Масеҳ пок ба миён меояд. ⁸Шумо Ёро надида дӯст медоред, ва агарчи Ёро ҳанӯз надидаед, ба Ё имон доред ва бо шодмонии васфнопазир ва пурҷалол шодӣ мекунад, ⁹чунки ба мақсади имони худ, яъне ба наҷоти ҷонхотон мерасед.

¹⁰Тафтишот ва тадқиқоти пайғамбарон ба ҳамин наҷот тааллуқ дошт, ва онҳо файзеро, ки барои шумост, пешгӯӣ кардаанд. ¹¹Онҳо

1:1 Вилоятҳои Понтус, Ғалотия, Каппадокия, Осиё ва Битуния — собиқ вилоятҳои румӣ дар ҳудуди Туркияи ҳозира.

тадқиқ намудаанд, ки кадом ва чӣ гуна замонро Рӯҳи Масеҳ, ки андаруни онҳо буд, нишон додааст, ҳангоме ки Он аз азобҳои Масеҳ ва аз ҷалоле ки пас аз он фаро мерасад, пешакӣ шаҳодат меод. ¹² Ба онҳо ошкор шуд, ки на ба худ, балки ба шумо хизмат кардаанд бо он чи акнун аз он хабар ёфтаед ба воситаи онҳое ки бо Рӯҳулқудси аз осмон фиристодашуда ба шумо башорат додаанд. Ҳатто фариштаҳо мехоҳанд андарунаш назар андозанд.

Рафтори муқаддас

¹³ Бинобар ин, камари ақли худро маҳкам баста ва ҳушёр шуда, ба файзе ки ҳангоми зоҳир шудани Исои Масеҳ ба шумо бахшида мешавад, комилан умедвор бошед. ¹⁴ Ҳамчун бачаҳои фармонбардор, ба ҳавасҳои пештарае ки дар вақти нодонии худ доштед, мувофиқат накунед. ¹⁵ Балки, чунон ки Даъваткунандаи шумо қуддус аст, худатон низ дар тамоми рафторатон муқаддас бошед. ¹⁶ Зеро навишта шудааст: “Муқаддас бошед, чунки Ман қуддус ҳастам”.*

¹⁷ Агар шумо дар дуоҳои худ Ӯро Падар мегӯед, ки бе рӯйбинӣ ҳар касро аз рӯи амалаш доварӣ мекунад, пас замони ғарибии худро бо худотарсӣ гузаронед. ¹⁸ Зеро медонед, ки шумо на бо чизҳои нобудшаванда чун нуқра ё тилло бозхарида шудаед аз зиндагии ҳечу пуч, ки аз падарони худ мерос гирифтаед, ¹⁹ балки бо хуни гаронбаҳои Масеҳ, ҳамчун барраи беайб ва бенуқс. ²⁰ Ӯ пеш аз бунёдшавии ҷаҳон пешбинӣ шуда буд, лекин дар замонҳои охир барои шумо зоҳир шудааст. ²¹ Шумо ба воситаи Масеҳ ба Худое имон овардаед, ки Масеҳро аз мурдагон бархезонд ва ба Ӯ ҷалол бахшид, то шумо ба Худо имон ва умед дошта бошед.

²² Чун ҷонҳои худро бо итоати ростӣ ба воситаи Рӯҳ барои бародардӯстии бе дурӯягӣ пок кардаед, доимо якдигарро аз таҳти дил дӯст доред. ²³ Зеро шумо аз нав зода шудаед на аз тухми нобудшаванда, балки аз тухми нобуднашаванда, ба воситаи каломи Худо, ки зинда аст ва то абад боқист. ²⁴ Зеро

“Ҳар ҷисм чун алаф аст,

Ва ҳар ҷалоли одамӣ чун гули алаф.

Алаф хушк мешавад, ва гули он мерезад,
²⁵Аммо каломи Худованд то абад боқист”.*

Ва ин аст каломе ки ба шумо башорат дода шудааст.

2 Пас, ҳар кина ва ҳар фиребу дурӯягиву ҳасад ва ҳар бадгӯиро аз худ дур карда, ²чун кӯдакони навзод ташнаи шири поки калом бошед, то ки аз он нашъунамо ёбед, ³агар ҳақиқатан чашидаед, ки Худованд некӯст.

⁴Бо наздик шудан ба Ё, яъне ба санги зиндае ки одамон рад кардаанд, вале назди Худо интихобшуда ва гаронбаҳост, ⁵худатон низ, ҳамчун сангҳои зинда, чун хонаи рӯҳонӣ, коҳинии муқаддас бино шавед, то қурбониҳои рӯҳонии писандидаи Худоро ба воситаи Исои Масеҳ тақдим кунед. ⁶Зеро дар Китоб гуфта шудааст:

“Инак, Ман дар Сион санги гӯша мегузорам,

Ки интихобшуда ва гаронбаҳост;

Касе ки ба Ё имон оварад, шарманда намешавад”.*

⁷Пас, Ё барои шумо, имондорон, гаронбаҳост. Аммо барои беитоатон “сангест, ки бинокорон рад кардаанд, лекин он санги гӯшаи бино гардидааст”,* ⁸ва “санги пешпо ва харсанги монеа”.* Онҳо, ба калом итоат накарда, пешпо мехӯранд, ки барои ҳамин муқаррар шудаанд. ⁹Лекин шумо насли интихобшуда, коҳинии шоҳона, халқи муқаддас, қавми хоси Худо ҳастед, то аз камолоти Ё, ки шуморо аз торики ба рӯшноии аҷоибӣ Худ даъват намудааст, нақл кунед. ¹⁰Шумо як вақте қавм набудед, вале акнун қавми Худо ҳастед; як вақте аз марҳамат маҳрум будед, вале акнун марҳамат ёфтаед.

¹¹Эй азизон! Аз шумо, ҳамчун ғарибон ва муҳочирон, хоҳишамандам, ки аз ҳавасҳои ҷисм, ки бар зидди ҷон бармехезанд, парҳез намоед. ¹²Рафторатон дар миёни халқҳо нек бошад, то онҳо ба ҷои он ки дар ҳаққи шумо ҳамчун бадкирдорон бадгӯӣ кунанд, корҳои некатонро дида, Худоро дар рӯзи бозхост ҳамду сано хонанд.

1:25 Ишаъё 40:6-8.

2:6 Ишаъё 28:16.

2:7 Забур 118:22.

2:8 Ишаъё 8:14.

¹³ Пас, ба хотири Худованд ба ҳар роҳбарияти одамай фармонбардор бошед: хоҳ ба подшоҳ, ҳамчун ҳокимияти олай, ¹⁴ хоҳ ба ҳокимон, ҳамчун касоне ки аз ҷониби вай фиристода мешаванд, то бадкирдоронро ҷазо диҳанд ва некӯкоронро таҳсин кунанд. ¹⁵ Зеро чунин аст хости Худо, ки бо некӯкориҳои худ нодонии мардуми бефаҳмо хомӯш созад. ¹⁶ Ҳамчун касони озод зиндагӣ кунед, аммо на ҳамчун касоне ки озодиро барои рӯпӯш кардани бадӣ истифода мебаранд, балки ҳамчун бандагони Худо. ¹⁷ Ҳамаро ҳурмат кунед, бародариро дӯст доред, аз Худо тарсед, подшоҳро иззат кунед.

¹⁸ Эй ғуломон, бо камоли тарс ба хоҷагони худ фармонбардор бошед, на танҳо ба хоҷагони нек ва меҳрубон, балки ба хоҷагони бадфеъл низ. ¹⁹ Зеро писандида аст, ки кас аз рӯи вичдон ба хотири Худо ноҳақ азоб кашада, ба дард тоб оварад. ²⁰ Зеро чӣ фаҳре ҳаст агар шумо гуноҳ карда, шаллоқ хӯред ва тоқат кунед? Аммо агар некӯӣ карда, азоб кашед ва тоқат кунед, ин писандидаи Худост. ²¹ Шумо барои ҳамин даъват шудаед, чунки Масеҳ низ барои мо азоб кашада, ба шумо сармашқ гузошт, то аз пайи Ё равона шавед. ²² “Ё гуноҳе накардааст, ва дар забонаш фиребе набуд”.* ²³ Гирифтори бадгӯӣ гардида, Ё ҷавобан бадгӯӣ намекард; азоб кашада, таҳдид намекард, балки Худро ба Довари одил месупурд. ²⁴ Ё шахсан гуноҳҳои моро дар бадани Худ ба дор бардошт, то барои гуноҳҳо мурда, барои росткорӣ зиндагӣ кунем. Шумо аз захмҳои Ё шифо ёфтед. ²⁵ Зеро шумо чун гӯсфандони гумшудае будед, лекин акнун сӯи Чӯпон ва Нигаҳбони ҷонҳои худ баргаштаед.

Зану шавҳар

З Ҳамчунин шумо, эй занон, ба шавҳарони худ фармонбардор бошед, то ки, агар баъзе аз онҳо ба калом итоат накунанд, ба воситаи рафтори занон бе калом ҷалб шаванд, ² вақте ки рафтори поки худотарсонаи шуморо мушоҳида кунанд. ³ Зебоии шумо на ороиши зоҳирӣ: мӯй бофтаи, зевари тилло бастан ё либосҳои зебо пӯшидан, ⁴ балки одамияти ботинии самимӣ дар рӯҳи мулоиму

ороми нобуднашаванда бошад, ки ин пеши Худо гаронбахост. ⁵Зеро як вақте занони муқаддас низ, ки ба Худо умед доштанд, худро ҳамин гуна оро медоданд ва ба шавҳарони худ фармонбардор буданд, ⁶ба монанди Соро, ки ба Иброҳим итоат намуда, ӯро хоча меномид. Шумо фарзандони вай шудаед, агар некӣ кунед ва аз ҳеч хавфе нагарсед.

⁷Ҳамчунин шумо, эй шавҳарон, дар зиндагӣ бо закон, ки зарфи сусттар ҳастанд, бомулоҳиза бошед, ва онҳоро муҳтарам доред, чунки онҳо бо шумо ворисони файзи ҳаёт мебошанд, то дуоҳои шумо боздошта нашаванд.

Азоб кашидан барои росткорӣ

⁸Ниҳоят, ҳамаатон ҳамфикр, ҳамдард, бародардӯст, дилсӯз ва меҳрубон бошед. ⁹Дар ивази бадӣ бадӣ накунад, ё дар ивази дашном дашном надихед; баръакс, баракат хоҳед, чун медонед, ки шумо барои он даъват шудаед, ки вориси баракат гардед. ¹⁰Зеро

“Касе ки ҳаётро дӯст медорад

Ва мехоҳад рӯзҳои нек бинад,

Бигзор забонашро аз бадӣ нигоҳ дорад

Ва лабҳояшро аз гуфтори фиребанда.

¹¹Аз бадӣ дур шавад ва некӣ кунад,

Осоишро чӯяд ва дар пайи он бошад.

¹²Чунки чашмони Худованд бар росткоронанд,

Ва гӯшҳои Ӯ — ба сӯи дуои онҳо,

Аммо рӯи Худованд ба муқобили бадкорон аст”.*

¹³Кист, ки ба шумо бадӣ кунад, агар дар пайи некӯкорӣ бошед?

¹⁴Лекин ҳатто агар барои росткорӣ азоб кашед, хушо шумо. “Аз он чи онҳо метарсанд, натарсед ва бим надошта бошед, ¹⁵балки Худованд Худоро дар дили худ муқаддас гардонед”;* ва ҳамеша тайёр бошед ба ҳар касе ки аз шумо дар бораи сабаби умедатон пурсад, бо ҳалимӣ ва эҳтиром ҷавоб диҳед. ¹⁶Бигзор вичдони шумо пок бошад, то онҳое ки рафтори некатонро дар Масеҳ таҳқир

3:12 Забур 34:13-17.

3:15 Ишаъё 8:12-13.

мекунанд, бо он чи шуморо бадгӯй мекунанд, шарманда шаванд.¹⁷ Зеро, агар хости Худо бошад, барои корҳои нек азоб кашидан беҳтар аст аз он ки кас барои корҳои бад азоб кашад.

¹⁸ Масеҳ низ, барои он ки шуморо сӯи Худо оварад, як бор барои гуноҳҳо азоб кашид. Росткор барои бадкорон дар ҷисм кушта шуд, аммо ба воситаи Рӯҳ зинда гардид.¹⁹ Дар ҳамон Рӯҳ Ё рафта, ба рӯҳҳо, ки дар зиндонанд, мавъиза намуда буд.²⁰ Онҳо пештар бе-итоат буданд, вақте ки Худо дар айёми Нӯҳ пурсаброна интизорӣ мекашид, ҳангоме ки кишти сохта мешуд. Дар он кишти мардуми каме, яъне ҳашт нафар, аз об наҷот ёфтанд.²¹ Тимсоли он таъмид аст, ки на дур қардани нопокии ҷисм, балки хоҳиши вичдони пок аст ба ҳузури Худо. Ин таъмид акнун моро низ ба воситаи растохези Исои Масеҳ наҷот медиҳад,²² ки Ё ба осмон рафта, аз дасти рости Худо нишастааст ва фариштаҳо, қудратҳову қувваҳо фармонбардори Ё шудаанд.

Зиндагӣ барои Худо

4 Пас, чун Масеҳ барои мо дар ҷисм азоб кашидааст, шумо низ бо ҳамон фикр мусаллаҳ шавед. Зеро касе ки дар ҷисм азоб кашад, аз гуноҳ рӯ мегардонад,² то ки боқии умри ҷисмониро на аз рӯи ҳавасҳои одамӣ, балки мувофиқи хости Худо ба сар барад.³ Мо дар умри гузашта ба андозаи кофӣ мувофиқи хости халқҳо рафтор кардаем, ба бадахлоқӣ, ҳавасҳо, мастигарӣ, айшу нӯш ва бутпарастии нафратангез дода шудаем.⁴ Ба ҳамин сабаб онҳо ҳайрон мешаванд, ки шумо бо онҳо дар ҳамон бадахлоқӣ иштирок надоред, ва дар ҳаққи шумо бадгӯй мекунанд.⁵ Онҳо ба Оне ки тайёр аст зиндагон ва мурдагонро доварӣ кунад, ҳисобот медиҳанд.⁶ Барои ҳамин ба мурдагон низ башорат дода шудааст, то онҳо дар ҷисм мувофиқи одамизод ба доварӣ дучор гарданд, вале дар рӯҳ мувофиқи Худо зиндагӣ кунанд.

⁷ Поёни ҳама чиз наздик аст. Пас бомулоҳиза ва барои дуо хушёр бошед.⁸ Пеш аз ҳама ба якдигар муҳаббати пурзӯр дошта бошед, чунки муҳаббат гуноҳҳои зиёдро рӯпӯш мекунад.⁹ Якдигарро бе шикоят меҳмоннавозӣ кунед.¹⁰ Ба якдигар, ҳар яке аз рӯи атое ки ёфтаед, ҳамчун коргузори неки файзи гуногуни Худо

хизмат кунед. ¹¹ Касе агар сухан гӯяд, ҳамчун суханони Худо гӯяд; касе агар хизмат кунад, мувофиқи қуввате ки Худо ба вай медиҳад, хизмат кунад, то дар ҳама чиз Худо ба воситаи Исои Масеҳ ҷалол ёбад, ки Ёро ҷалол ва қудрат то абад бод. Омин.

Азоб кашидан ба хотири Масеҳ

¹² Эй азизон! Аз оташе ки барои имтиҳони шумо дар миёнатон аст, ҳайрон нашавед, ки гӯё воқеаи ачибе бо шумо рӯй дода бошад. ¹³ Балки аз ин ки шумо дар азобҳои Масеҳ иштирок доред, шодӣ кунед, то дар вақти зоҳир шудани ҷалоли Ё низ ба ваҷд омада, хурсандӣ кунед. ¹⁴ Агар дар ҳаққи шумо ба хотири номи Масеҳ бадгӯӣ кунанд, хушо шумо, чунки Рӯҳи ҷалол, Рӯҳи Худо бар шумо қарор мегирад. Онҳо Ёро хорӣ медиҳанд, лекин шумо ҷалол медиҳед. ¹⁵ Бигзор ҳеч яке аз шумо ҳамчун одамкуш, ё дузд, ё бадкирдор, ё даҳлаткунанда дар кори дигарон азоб накашад. ¹⁶ Аммо агар касе ҳамчун масеҳӣ азоб кашад, шарм надорад, балки барои чунин қисматаш Худоро ҳамду сано хонад. ¹⁷ Зеро вақти он расидааст, ки доварӣ аз хонаи Худо оғоз шавад; ва агар аввал аз мо оғоз шавад, пас оқибати онҳое ки ба Инҷили Худо итоат намеkunанд, чӣ гуна мешавад? ¹⁸ “Агар росткор базӯр наҷот меёфта бошад, пас худонотарс ва гуноҳкор чӣ мекунад?”* ¹⁹ Пас, онҳое ки аз рӯи хости Худо азоб мекашанд, ҷонҳои худро ба Офаридгори бовафо супоранд ва некӣ кунанд.

Чӯпонон ва рама

5 Ман, ки низ пир ва шоҳиди азобҳои Масеҳ ҳастам, ва шарикӣ ҷалоле мешавам, ки бояд зоҳир шавад, аз пирони шумо хоҳишмандам: ² рамаи Худоро, ки назди шумост, чӯпонӣ ва ниғаҳбонӣ кунед, на маҷбури, балки ихтиёри, ва на барои фоидаи нангин, балки аз сидқи дил, ³ ва на ҳамчун касоне ки бар насиби худ ҳукмронӣ меkunанд, балки ба рама намунаи ибрат бошед. ⁴ Пас, ҳангоме ки Сарчӯпон зоҳир мешавад, тоҷи ҷалолро, ки пажмурда намешавад, меёбед.

⁵ Ҳамчунин шумо, эй ҷавонон, ба пирон фармонбардор бошед. Ҳамаатон, ба якдигар фармонбардор буда, фурӯтаниро дар бар кунед, чунки “Худо ба ҷавобаландон муқобилат мекунад, вале ба фурӯтанон фэйз мебахшад”.*

⁶ Пас, дар зери дасти пурзӯри Худо фурӯтан бошед, то Ё шуморо дар замони Худ сарафроз кунад. ⁷ Ҳамаи ғамҳои худро ба Ё вогузор кунед, зеро Ё ба шумо ғамхорӣ мекунад.

⁸ Ҳушёр ва бедор бошед: душмани шумо, иблис, чун шери гуррон гаштугузор карда, касеро меҷӯяд, то ба коми худ кашад. ⁹ Ба вай бо имони устувор муқобилат кунед, чун медонед, ки ин гуна азобҳо ба сари бародарони шумо низ, ки дар сар то сари ҷаҳон ҳастанд, меоянд.

Саломҳо

¹⁰ Худои ҳар фэйз, ки шуморо ба ҷалоли абадии Худ дар Масеҳ Исо даъват намудааст, пас аз андаке азоб кашиданатон, шуморо комил, устувор, пурзӯр ва пойдор мекунад. ¹¹ Ёро ҷалол ва қудрат то абад бод. Омин.

¹² Ба воситаи Силвонус, ки ба фикри ман бародари боваринок аст, ба шумо мухтасар навиштам, то шуморо насихат ва шаҳодат диҳам, ки ҳамин аст фэйзи ҳақиқии Худо, ки дар он шумо устувор ҳастед.

¹³ Зани ман, ки дар Бобил аст ва монанди шумо интиҳоб шудааст, ба шумо салом мерасонад, ҳамчунин писарам Марқус. ¹⁴ Ба якдигар бо бўсаи муҳаббат салом гӯед. Бар ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ Исо ҳастед, осоиш бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМИ ПЕТРУС

Огоҳӣ аз муаллимони дурӯғин (1-3)

Салому паём

1 Шимъуни Петрус, банда ва расули Исои Масеҳ, ба онҳое ки ба воситаи росткории Худо ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ монанди мо имони гаронбаҳоро қабул кардаанд: ²файз ва осоиш дар шинохтани Худо ва Исои Худованди мо бар шумо фаровон бод.

Устувор гардондани даъват ва интиҳоб

³Қуввати илоҳии Ё ҳамаи чизҳои барои ҳаёт ва худотарсӣ зарурро ба мо бахшидааст, ба воситаи шинохтани Ё, ки моро бо ҷалол ва некӯии Худ даъват намудааст. ⁴Бо онҳо ба мо ваъдаҳои бузургтарин ва гаронбаҳо дода шудаанд, то шумо ба воситаи онҳо аз фасоде ки дар натиҷаи ҳавасҳо дар ҷаҳон ҳаст, халос шуда, шарикӣ табиати илоҳӣ гардед.

⁵Барои ҳамин ҳам тамоми кӯшишро ба кор бурда, бо имони худ некӯиро пайдо кунед, бо некӯӣ донишро, ⁶бо дониш худдориро, бо худдорӣ сабрро, бо сабр худотарсиро, ⁷бо худотарсӣ бародардӯстиро ва бо бародардӯстӣ муҳаббатро. ⁸Агар ин сифатҳо дар шумо ёфт шаванд ва афзоиш ёбанд, дар шинохтани Худованди мо Исои Масеҳ танбал ва бесамар нестед. ⁹Вале дар ҳар кӣ ин сифатҳо ёфт нашаванд, кӯр ва кӯтоҳбин аст, ва фаромӯш кардааст, ки аз гуноҳҳои пештараи худ пок шудааст. ¹⁰Аз ин рӯ, эй бародарон, беш аз пеш кӯшиш намоед, ки даъват ва интиҳоби худро устувор гардонед. Агар ҳамин тавр кунед, ҳаргиз пешпо намехӯред. ¹¹Зеро бо чунин роҳ даромадгоҳи Подшоҳии абадии Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ барои шумо бемалол кушода мешавад.

Каломи пайғамбарӣ

¹²Барои ҳамин ба ёди шумо овардани инро ҳаргиз бас намекунам, гарчанде ки шумо инро медонед ва дар ин ростӣ устувор ҳастед. ¹³Аммо ман дуруст меҳисобам, ки то даме дар ин хайма ҳастам, шуморо бо ёдоварӣ барангезонам, ¹⁴чун медонам, ки ба наздикӣ бояд хаймаи худро тарк кунам, чунон ки Худованди мо Исои Масеҳ маро огоҳ намудааст. ¹⁵Бинобар ин саъю кӯшиш мекунам, ки шумо пас аз даргузаштани низ ҳамеша инро ба ёд оварда тавонед.

¹⁶Зеро, ҳангоме ки қуввати Худованди мо Исои Масеҳ ва омадани Ёро ба шумо хабар додем, аз пайи афсонаҳои зиракона сохташуда нарафтаем, балки бузургии Ёро бо чашмони худ дидаем. ¹⁷Зеро Ё аз Худои Падар иззат ва ҷалол ёфт, вақте ки аз ҷониби ҷалоли бузург сӯи Ё чунин овоз расид: “Ин аст Писари дӯстдоштаи Ман, ки аз Ё хушнудам”.* ¹⁸Ин овозро, ки аз осмон омада расид, мо шунидем, ҳангоме ки бо Ё дар кӯҳи муқаддас будем. ¹⁹Пас, каломи пайғамбарӣ барои мо устувори бештаре дорад. Шумо хуб мекунад, ки ба он рӯ меоваред, ҳамчун ба чароғе ки дар ҷои торик медурахшад, то даме ки чашми рӯз кушода шуда, ситораи субҳ дар дилҳои шумо барояд. ²⁰Пеш аз ҳама чиз инро донед, ки ҳеҷ як пайғамбарии Китоб аз тафсири худи пайғамбар нест. ²¹Зеро ҳаргиз пайғамбарӣ бо хости одамизод оварда нашудааст, балки муқаддасони Худо бо ангешиши Рӯҳулқудс суҳан гуфтаанд.

Муаллимони дурӯғин ва ҳалокати онҳо

2 Аммо дар миёни қавм пайғамбарони дурӯғин низ буданд, чунон ки дар миёни шумо ҳам муаллимони дурӯғин мешаванд, ки пинҳонӣ бидъатҳои ҳалокатоварро меоваранд ва Худовандеро, ки онҳоро харид, инкор намуда, ба зудӣ ба сари худ ҳалокат меоваранд. ²Бисёр касон бадахлоқии онҳоро пайравӣ мекунанд, ва ба воситаи онҳо роҳи ростӣ гирифтори таҳқир мешавад. ³Аз рӯи тамаъ бо суҳанони фиребанда шуморо суиистифода мекунанд. Ҳукми онҳо кайҳо омода аст, ва ҳалокати онҳо пинак нарафтааст.

⁴Зеро Худо ба фариштаҳои гуноҳкор амон надод, балки онҳоро ба ҷаҳони поёни партофта, ба занҷирҳои торикӣ супурд, то ки ба-рои доварӣ нигоҳ дошта шаванд. ⁵Ҷамчунин ба дунёи қадим амон надод, балки танҳо ҳашт нафар ва аз он ҷумла Нӯхро, ки воизи росткорӣ буд, нигоҳ дошта, бар ҷаҳони худонотарсон гӯфон овард. ⁶Инчунин шаҳрҳои Садӯм ва Амуроро ба хокистар табдил дода, ҷамчун ибрате барои худонотарсон оянда ба ҳалокат маҳкум на-муд. ⁷Аммо Лути росткорро, ки аз рафтори бадахлоқонаи бадкир-дорон ба танг омада буд, раҳо кард. ⁸Зеро он росткор дар миё-ни онҳо сокин буда ва корҳои бади онҳоро дида ва шунида, ҷони росткоронаи худро ҳаррӯза ба азоб гирифта мекард. ⁹Пас Ху-дованд медонад, ки чӣ гуна худотарсонро аз озмоиш раҳо кунад ва бадкоронро барои ҷазо то рӯзи доварӣ нигоҳ дорад, ¹⁰хусусан онҳоеро, ки дар ҳавасҳои қабех аз пайи ҷисм мераванд, ва сарва-ронро хор мешуморанд. Онҳо густоҳӣ ва худсарӣ мекунанд ва аз бадгӯӣ дар ҳақиқи бузургон наметарсанд. ¹¹Ҳол он ки фариштаҳо, ки дар қудрат ва қувват бартарӣ доранд, назди Худованд дар ҳақиқи онҳо ҳукми бадгӯёна намекунанд.

¹²Аммо онҳо ҷамчун ҳайвоноти бебабоне ки табиатан барои шикор ва нобудшавӣ таваллуд шудаанд, ба он чи намефаҳманд, бадгӯӣ карда, дар фасоди худ нобуд мешаванд, ¹³ва подоши бад-кирдории худро меёбанд. Хушии онҳо айшу нӯш дар рӯзи равшан аст. Онҳо доғҳои нангин ҳастанд, бо шумо айшу ишрат карда, аз найрангҳои худ лаззат мебаранд. ¹⁴Чашмони онҳо пур аз зино ва гуноҳи доимист. Онҳо ҷонҳои ноустуворро ба худ ҷалб мекунанд. Дили онҳо ба тамакӯри омӯхта шудааст. Онҳо фарзандони лаънат ҳастанд. ¹⁵Онҳо роҳи ростро тарк карда, гумроҳ шудаанд, аз пайи Билъом писари Баӯр рафтаанд, ки вай музди ноҳақро дӯст медошт. ¹⁶Аммо Билъом дар бадкирдории худ таъна карда шуд: хари бе-забон бо овози одамӣ гап зада, девонагии пайғамбарро боздошт. ¹⁷Ин шахсон чашмаҳои беоб ҳастанд, абрҳое ки бо тундбод ронда мешаванд. Барои онҳо тирагии торикӣ абадӣ муқаррар шудааст. ¹⁸Суханони беҳудаи дабдабаноке гуфта, онҳоеро, ки аз гумроҳон халос шудаанд, бо ҳавасҳои ҷисмонӣ бадахлоқона ҷалб меку-нанд. ¹⁹Ба онҳо озодиро ваъда медиҳанд, ҳол он ки худ ғулумони

фасод ҳастанд; зеро кас ғуломи ҳар он чизест, ки ўро мағлуб кардааст. ²⁰ Зеро, агар ба воситаи шинохтани Худованд ва Начотдиҳанда Исои Масеҳ аз қабоҳатҳои дунё халосӣ ёфта, аз нав ба доми онҳо афтада мағлуб мешуда бошанд, охирашон бадтар аз аввалашон мешавад. ²¹ Барои онҳо надонистани роҳи ростӣ беҳтар мебуд аз он ки, пас аз донистани он, аз фармудай муқаддасе ки ба онҳо супурда шудааст, рӯй гардонанд. ²² Ба онҳо ҳамон чизе рӯй додааст, ки дар ин зарбулмасали дуруст гуфта мешавад: “Саг ба қайи худ баргашт, ва ҳук пас аз шустушӯй рафт, ки дар лой ғел занад”.*

Рӯзи Худованд

З Ин акнун номаи дуҷум аст, ки ба шумо, эй азизон, менависам. Дар онҳо бо ёдоварӣ фикри поки шуморо бармеангезам, ² то ба хотир оваред суханонеро, ки пештар пайғамбарони муқаддас гуфтаанд, ва фармудай Худованд ва Начотдиҳандаро, ки расулон ба шумо супурдаанд. ³ Пеш аз ҳама донед, ки дар охири айём масхарақунандагоне пайдо мешаванд, ки аз рӯи ҳавасҳои худ рафтор намуда, ⁴ мегӯянд: “Қучост ваъдаи омадани Ў? Аз замоне ки падарон ба хоби марг рафтаанд, ҳама чиз ончунон ки аз аввали офариниш буд, боқӣ мондааст”. ⁵ Онҳо намехоҳанд фаҳманд, ки бо каломи Худо осмонҳо аз қадим буданд ва замин аз об ва ба воситаи об шакл гирифт; ⁶ ва дунёи онвақта маҳз дар об ғарқ шуда, ба ҳалокат расид. ⁷ Аммо осмон ва замини ҳозира бо каломи Ў барои оташ нигоҳ дошта шудаанд ва то рӯзи доварӣ ва ҳалокати одамони худонотарс саришта карда мешаванд.

⁸ Аммо ҳамин як чиз аз шумо, эй азизон, набояд пӯшида бошад, ки назди Худованд як рӯз монанди ҳазор сол аст, ва ҳазор сол монанди як рӯз. ⁹ Худованд дар иҷрои ваъда дер намекунад, чунон ки баъзе касон инро дер кардан меҳисобанд; балки бо мо пурсабр аст ва намехоҳад, ки касе нобуд шавад, балки ҳама ба тавба рӯ оваранд.

¹⁰ Валекин рӯзи Худованд чун дузд дар шаб меояд. Он гоҳ осмон бо ғулғулае дармегузарад, ва унсурҳои оташ гирифта, нобуд мешаванд; замин ва тамоми корҳои ки дар он ҳастанд, месӯзанд.

¹¹ Агар ҳамаи инҳо чунин нобуд мешуда бошанд, пас шумо дар рафтори муқаддас ва худотарсӣ чӣ гуна бояд бошед, ¹² дар ҳоле ки омадани рӯзи Худоро интизор ҳастед ва сӯи он мешитобед, ки ба хотири он рӯз осмон аланга гирифта, несту нобуд мешавад, ва ун-сурҳо оташ гирифта, мегудозанд? ¹³ Лекин мо, мувофиқи ваъдаи Ў, мунтазири осмони нав ва замини нав ҳастем, ки дар онҳо рост-корӣ сокин мешавад.

¹⁴ Пас, эй азизон, модом ки инро интизорӣ доред, саъю кӯшиш намоед, ки назди Ў бенуқс ва беайб дар осоиш ёфт шавед. ¹⁵ Ва пурсабрии Худованди моро наҷот ҳисоб кунед, чунон ки бародари азизи мо Павлус низ, аз рӯи ҳикмате ки ба ӯ дода шудааст, ба шумо навиштааст. ¹⁶ Ҳамчунин дар ҳамаи номаҳои худ ӯ дар ин бора сухан меронад. Дар номаҳо баъзе чизҳо душворфаҳм аст, ки онҳоро нодонон ва ноустуворон чун навиштаҳои дигари Китоб ғалат маънидод мекунанд, ва анҷоми ин кор барои онҳо ҳалокат меоварад.

¹⁷ Пас шумо, эй азизон, азбаски пешакӣ огоҳонда шудаед, эҳтиёт шавед, ки гирифтори гумроҳии бадкирдорон нашавед ва пойдории худро аз даст надихед, ¹⁸ балки дар файз ва шинохтани Худованд ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ нашъунамо кунед, ки Ўро аз ҳозир то рӯзи абадият ҷалол бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМИ ЮХАННО

Мушоракат бо Худо (1-5)

Каломи ҳаёт

1 Он чи аз ибтидо буд, он чи шунидаем ва бо чашмони худ дидаем, он чи ба он нигаристаем ва даст-даст кардаем, яъне Каломи ҳаёт, — онро ба шумо хабар медиҳем. ² Ҳаёт зоҳир шуд; мо онро дидаем ва дар бораи он шаҳодат медиҳем. Мо ба шумо аз ҳаёти абадие хабар медиҳем, ки бо Падар буд ва ба мо зоҳир шуд. ³ Мо он чиро дидаем ва шунидаем, ба шумо хабар медиҳем, то шумо низ бо мо мушоракат дошта бошед; мушоракати мо бо Падар ва бо Писари Ӯ Исои Масеҳ аст. ⁴ Мо инро ба шумо менависем, то шодии мо комил бошад.

Гаштан дар нур ва бахшоиши гуноҳҳо

⁵ Ин аст паёме ки мо аз Ӯ шунидаем ва ба шумо хабар медиҳем: Худо нур аст, ва дар Ӯ ҳеч торики нест. ⁶ Агар мо гӯем, ки бо Ӯ мушоракат дорем, вале дар торикӣ гардем, мо дурӯғ мегӯем ва аз рӯи ростӣ амал намекунем. ⁷ Аммо агар дар нур мегашта бошем, чунон ки Ӯ дар нур аст, бо яқдигар мушоракат дорем, ва хуни Писари Ӯ Исои Масеҳ моро аз ҳар гуноҳ пок менамояд.

⁸ Агар гӯем, ки мо гуноҳе надорем, худамонро фиреб медиҳем, ва дар мо ростӣ нест. ⁹ Агар мо гуноҳҳои худро эътироф кунем, Ӯ бовафо ва росткор аст, ки гуноҳҳои моро бахшад ва моро аз ҳар ноинсофӣ пок намояд. ¹⁰ Агар гӯем, ки мо гуноҳе накардаем, Ӯро дурӯғгӯӣ месозем, ва каломи Ӯ дар мо нест.

2 Эй фарзандонам! Инро ба шумо менависам, то гуноҳ накунед. Вале агар касе гуноҳ кунад, мо назди Падар Шафоатгаре дорем, яъне Исои Масеҳи Росткор. ² Ӯ кафорат* аст барои гуноҳҳои

2:2 Кафорат — воситаи пок кардани гуноҳҳо ва фурӯ нишондани ғазаби Худо нисбат ба гуноҳкор.

мо, ва на танҳо барои гуноҳҳои мо, балки барои гуноҳҳои тамоми ҷаҳон низ.

Риояи фармудаҳои Худо

³ Аз ин медонем, ки Ӯро мешиносем, агар фармудаҳои Ӯро риоя кунем. ⁴ Касе ки гӯяд: “Ман Ӯро мешиносам”, аммо фармудаҳои Ӯро риоя накунад, вай дурӯғгӯй аст, ва дар вай ростӣ нест. ⁵ Валекин касе ки каломи Ӯро риоя мекунад, дар вай ба ростӣ муҳаббати Худо ба камол расидааст. Аз ин медонем, ки мо дар Ӯ ҳастем. ⁶ Касе гӯяд, ки дар Ӯ мемонад, вай бояд тавре рафтор кунад, ки Исо рафтор мекард.

⁷ Эй бародарон! Ба шумо фармудаи наведеносам, балки фармудаи қадимие ки шумо аз ибтидо доштед. Фармудаи қадимӣ каломест, ки шумо аз ибтидо шундаед. ⁸ Лекин дар айна ҳол ба шумо фармудаи наведеносам, ки ростии он ҳам дар Ӯст ва ҳам дар шумост, чунки торикӣ гузарон аст, ва акнун нури ҳақиқӣ мебурахшад. ⁹ Ҳар кӣ гӯяд, ки дар нур аст, валекин аз бародари худ нафрат дошта бошад, ҳанӯз дар торикист. ¹⁰ Касе ки бародари худро дӯст медорад, дар нур сокин аст, ва дар вай васвасае нест. ¹¹ Вале касе ки аз бародари худ нафрат дорад, дар торикист. Ӯ дар торикӣ мегардад, ва наведенонад, ки кучо меравад, чунки торикӣ чашмонашро кӯр кардааст.

Ҷаҳон ва зиддимасеҳон

¹² Ба шумо, эй фарзандон, наведеносам, чунки гуноҳҳои шумо ба хотири номи Ӯ бахшида шудаанд. ¹³ Ба шумо, эй падарон, наведеносам, чунки Ӯро, ки аз ибтидост, шинохтаед. Ба шумо, эй ҷавонон, наведеносам, чунки бар шарир ғолиб шудаед. ¹⁴ Ба шумо, эй бачаҳо, наведеносам, чунки Падарро шинохтаед. Ба шумо, эй падарон, навиштаам, чунки Ӯро, ки аз ибтидост, шинохтаед. Ба шумо, эй ҷавонон, навиштаам, чунки пурзӯр ҳастед, ва каломи Худо дар шумо сокин аст, ва бар шарир ғолиб шудаед.

¹⁵ Ҷаҳонро дӯст надоред, на он чиро, ки дар ҷаҳон аст. Касе ки ҷаҳонро дӯст медорад, дар вай муҳаббати Падар нест. ¹⁶ Зеро ҳар чи дар ҷаҳон аст: ҳаваси ҷисм, ҳаваси чашмон ва ғурури зиндагонӣ

аз Падар нест, балки аз Ҷаҳон аст. ¹⁷ Ҷаҳон бо ҳавасҳояш гузарон аст, аммо касе ки хости Худоро ба ҷо меоварад, то абад боқист.

¹⁸ Эй бачаҳо! Соати охирин аст, ва чунон ки шунидаед, зиддмасеҳ меояд, ҳоло зиддмасеҳони зиёде пайдо шудаанд. Аз ин рӯ медонем, ки соати охирин аст. ¹⁹ Онҳо аз мо берун рафтанд, аммо аз мо набуданд; зеро, агар аз мо мебуданд, бо мо мемонданд. Лекин берун рафтанд, то маълум шавад, ки ҳеҷ кадоми онҳо аз мо нестанд. ²⁰ Валекин шумо аз ҷониби Қуддус масҳ* ёфтаед ва ҳама чизро медонед. ²¹ Ман ба шумо на аз он сабаб навиштаам, ки ростиро намедониста бошед, балки аз он сабаб, ки онро медонед, ҳамчунин инро, ки ҳеҷ дурӯғ аз ростӣ нест.

²² Кист дурӯғгӯ, ғайр аз касе ки Масеҳ будани Исоро инкор мекунад? Вай зиддмасеҳ аст, ки Падар ва Писарро инкор мекунад.

²³ Ҷар кӣ Писарро инкор мекунад, Падарро низ надорад.

²⁴ Пас, он чи шумо аз ибтидо шунидаед, бигзор дар шумо монад. Агар он чи аз ибтидо шунидаед, дар шумо монад, шумо низ дар Писар ва дар Падар мемонед. ²⁵ Ва ваъдае ки Ў ба мо додааст, ҳаёти абадист.

²⁶ Инро ба шумо дар бораи онҳое навиштаам, ки шуморо гумроҳ мекунанд. ²⁷ Валекин масеҳе ки шумо аз Ў ёфтаед, дар шумо сокин аст, ва шумо эҳтиёче надоред, ки касе шуморо таълим диҳад, балки он масеҳ ба шумо ҳар чизро таълим медиҳад. Он масеҳ рост аст ва дурӯғин нест. Пас, ҳамон тавре ки шуморо таълим додааст, дар Ў монед.

Фарзандони Худо

²⁸ Пас, эй фарзандон, дар Ў монед, то ки хангоми зоҳир шудани Ў мо ҷуръат дошта бошем ва пеши Ў дар вақти омадани Ў шарманда нашавем. ²⁹ Агар донистаед, ки Ў росткор аст, пас донед, ки ҳар кӣ ростиро ба амал меоварад, аз Ў таваллуд ёфтааст.

З Бинед, ки Падар ба мо чӣ гуна муҳаббате ато намудааст, то мо фарзандони Худо номида шавем. Ҷаҳон шуморо аз он сабаб намениносад, ки Ўро нашинохт. ² Эй азизон! Мо акнун фарзандони

Худо ҳастем, ва ҳанӯз маълум нашудааст он чи мешавем. Фақат ҳамин қадарашро медонем, ки ҳангоми зоҳир шуданаш монанди Ў мешавем, зеро Ўро, чунон ки ҳаст, мебинем. ³Ҳар кӣ аз Ў чунин умед дорад, худро пок менамояд, чунон ки Ў пок аст.

⁴Ҳар кӣ дар гуноҳ зиндагӣ мекунад, шариатро мешиканад; гуноҳ шикастани шариат аст. ⁵Шумо медонед, ки Ў барои бардоштани гуноҳҳои мо зоҳир шуд. Дар Ў гуноҳе нест. ⁶Ҳар кӣ дар Ў менамояд, гуноҳ намекунад; ҳар кӣ дар гуноҳ зиндагӣ мекунад, Ўро надидааст ва Ўро нашинохтааст.

⁷Эй фарзандон! Бигзор ҳеҷ кас шуморо гумроҳ накунад. Касе ки ростиро ба амал меоварад, росткор аст, чунон ки Ў росткор аст. ⁸Касе ки гуноҳ мекунад, аз иблис аст, чунки иблис аз ибтидо гуноҳ мекунад. Барои ҳамин ҳам Писари Худо зоҳир шуд, ки корҳои иблисро вайрон кунад. ⁹Ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, гуноҳ намекунад, чунки тухми Ў дар вай менамояд; вай дар гуноҳ зиндагӣ карда наметавонад, чунки аз Худо таваллуд ёфтааст. ¹⁰Фарзандони Худо ва фарзандони иблис ин тавр шинохта мешаванд: ҳар кӣ ростиро ба амал намеоварад, аз Худо нест, ҳамчунин касе ки бародари худро дӯст намедорад.

¹¹Зеро паёме ки шумо аз ибтидо шунидаед, чунин аст, ки мо бояд якдигарро дӯст дорем. ¹²На ҳамчун Қобил, ки аз шарир буд ва бародари худро кушт. Ва чаро вайро кушт? Чунки корҳои худаш бад буданд, вале корҳои бародараш — дуруст.

¹³Ҳайрон нашавед, эй бародаронам, агар ҷаҳон аз шумо нафрат кунад. ¹⁴Мо медонем, ки аз марг ба ҳаёт гузаштаем, чунки бародаронро дӯст медорем. Касе ки бародарашро дӯст намедорад, дар марг сокин аст. ¹⁵Ҳар кӣ аз бародари худ нафрат дорад, одамкуш аст; ва шумо медонед, ки ҳеҷ як одамкуш ҳаёти абадие надорад, ки дар вай сокин бошад.

¹⁶Мо муҳаббатро аз он донистем, ки Ў ҷони Худо барои мо фидо кард. Мо ҳам бояд ҷонҳои худро барои бародарон фидо кунем. ¹⁷Агар касе ки моли дунё дорад ва бародари худро муҳтоҷ дида, раҳмдили худро аз вай дареғ дорад, — ҷӣ гуна муҳаббати Худо дар ӯ сокин аст? ¹⁸Эй фарзандонам! На бо сухан ва забон, балки бо амал ва ростӣ дӯст дорем.

¹⁹ Аз ин медонем, ки мо аз ростӣ ҳастем, ва дили худро дар ҳузури Худо ором мекунем, ²⁰ дар ҳар чизе ки дил моро маҳкум менамояд, чунки Худо аз дили мо бузургтар аст ва ҳар чизро медонад. ²¹ Эй азизон! Агар дили мо моро маҳкум накунад, мо назди Худо ҷуръат дорем, ²² ва ҳар чи хоҳиш кунем, аз Ӯ меёбем, чунки фармудаҳои Ӯ ро риоя мекунем ва он чи пеши Ӯ писандида аст, ба амал меоварем.

²³ Фармудаи Ӯ ин аст, ки мо ба номи Писари Ӯ Исои Масеҳ имон оварем ва якдигарро дӯст дорем, чунон ки Ӯ фармудааст. ²⁴ Касе ки фармудаҳои Ӯ ро нигоҳ медорад, дар Ӯ сокин аст, ва Ӯ дар вай. Аз ин медонем, ки Ӯ дар мо сокин аст, яъне аз он Рӯҳе ки Ӯ ба мо додааст.

Рӯҳи ростӣ ва рӯҳи гумроҳӣ

4 Эй азизон! Ба ҳар рӯҳ бовар накунад, балки рӯҳҳоро имтиҳон кунед, ки оё аз Худо ҳастанд. Чунки бисёр пайғамбарони дурӯғин ба сар то сари дунё рафтаанд. ² Рӯҳи Худо бо ин шинохта мешавад: ҳар рӯҳе ки Исои Масеҳи дар ҷисм омадаро эътироф кунад, аз Худост. ³ Ва ҳар рӯҳе ки Исои Масеҳи дар ҷисм омадаро эътироф накунад, аз Худо нест, балки рӯҳи зиддимасеҳ аст, ки дар бораи он шунидаед, ки он меояд, ва он акнун дар ҷаҳон аст.

⁴ Шумо, эй фарзандон, аз Худо ҳастед, ва бар онҳо ғолиб шудаед, зеро Ӯ, ки дар шумост, аз он ки дар ҷаҳон аст, бузургтар аст. ⁵ Онҳо аз ҷаҳон ҳастанд, бинобар ин онҳо ба таври дунёи сухан меронанд, ва ҷаҳон ба онҳо гӯш мекунад. ⁶ Мо аз Худо ҳастем; ҳар кӣ Худоро мешиносад, ба мо гӯш медиҳад; касе ки аз Худо нест, ба мо гӯш намедиҳад. Аз рӯи ҳамин мо рӯҳи ростӣ ва рӯҳи гумроҳиро мешиносем.

Муҳаббати Худо ва бародардӯстӣ

⁷ Эй азизон! Якдигарро дӯст дорем, чунки муҳаббат аз Худост, ва ҳар кӣ дӯст медорад, аз Худо таваллуд ёфтааст ва Худоро мешиносад. ⁸ Касе ки дӯст намедорад, вай Худоро шинохтааст, чунки Худо муҳаббат аст. ⁹ Муҳаббати Худо ба мо дар он ошкор шуд, ки Худо Писари ягонаи Худо ба ҷаҳон фиристод, то ба воситаи Ӯ

ҳаёт ёбем. ¹⁰ Муҳаббат дар ин аст, ки на мо Худоро дӯст доштаем, балки Ӯ моро дӯст дошт ва Писари Худро барои кафорати гуноҳҳои мо фиристод.

¹¹ Эй азизон! Агар Худо моро ин гуна дӯст дошта бошад, мо низ бояд якдигарро дӯст дорем. ¹² Худоро ҳаргиз касе надидааст; агар мо якдигарро дӯст дорем, Худо дар мо сокин аст, ва муҳаббати Ӯ дар мо комил шудааст. ¹³ Мо медонем, ки дар Ӯ сокин ҳастем ва Ӯ дар мо, зеро Ӯ аз Рӯҳи Худ ба мо додааст. ¹⁴ Инчунин мо дидаем ва шаҳодат медиҳем, ки Падар Писарро фиристод, то Начотдиҳандаи ҷаҳон гардад. ¹⁵ Ҳар кӣ эътироф мекунад, ки Исо Писари Худост, Худо дар Ӯ сокин аст, ва Ӯ дар Худо. ¹⁶ Ҳамин тавр мо муҳаббатеро, ки Худо ба мо дорад, медонем ва ба он бовар мекунем. Худо муҳаббат аст, ва ҳар кӣ дар муҳаббат сокин аст, дар Худо сокин аст ва Худо дар вай. ¹⁷ Муҳаббат дар мо чунон ба камол расидааст, ки мо дар рӯзи доварӣ чуръат дорем, зеро чунон ки Ӯ ҳаст, ончунон мо низ дар ин ҷаҳон ҳастем. ¹⁸ Дар муҳаббат тарсе нест, балки муҳаббати комил тарсро берун меронад; зеро тарс интизори ҷазо аст, ва касе ки метарсад, дар муҳаббат комил нест. ¹⁹ Мо Ӯро дӯст медорем, чунки аввал Ӯ моро дӯст дошт. ²⁰ Агар касе гӯяд “ман Худоро дӯст медорам”, вале аз бародари худ нафрат кунад, вай дурӯғгӯй аст. Зеро касе ки бародари худро, ки дидааст, дӯст намедорад, чӣ гуна метавонад Худоро, ки надидааст, дӯст дорад? ²¹ Мо аз Ӯ чунин фармудае дорем, ки ҳар кӣ Худоро дӯст медорад, бародари худро низ дӯст дорад.

Писари Худо

5 Ҳар кӣ имон дорад, ки Исо Масеҳ аст, аз Худо таваллуд ёфтааст; ва ҳар кӣ Волидро дӯст медорад, аз Ӯ таваллудшударо низ дӯст медорад. ² Аз ин медонем, ки фарзандони Худоро дӯст медорем, агар Худоро дӯст дорем ва фармудаҳои Ӯро риоя кунем. ³ Муҳаббат ба Худо ҳамин аст, ки мо фармудаҳои Ӯро риоя кунем; ва фармудаҳои Ӯ вазнин нестанд. ⁴ Зеро ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, бар ҷаҳон ғолиб мешавад; ва ин ғалабае ки бар ҷаҳон ғолиб шудааст, имони мост. ⁵ Кист, ки бар ҷаҳон ғолиб мешавад, ғайр аз касе ки имон дорад, ки Исо Писари Худост?

⁶ Ӯ Исои Масеҳ аст, ки бо об ва хун омадааст, на танҳо бо об, балки бо об ва хун; ва Рӯҳ шаҳодат медиҳад, чунки Рӯҳ ростист. ⁷ Зеро се ҳастанд, ки шаҳодат медиҳанд: ⁸ Рӯҳ, об ва хун; ва ин се мувофиқат мекунанд. ⁹ Агар мо шаҳодати одамиро қабул кунем, шаҳодати Худо бузургтар аст, зеро ин шаҳодати Худост, ки Ӯ дар бораи Писари Худ шаҳодат додааст. ¹⁰ Касе ки ба Писари Худо имон дорад, дар худ шаҳодат дорад. Касе ки ба Худо имон надорад, Ӯро дурӯғгӯ донистааст, зеро ба шаҳодате ки Худо дар бораи Писари Худ додааст, имон наовардааст. ¹¹ Ва ин шаҳодат аз он иборат аст, ки Худо ба мо ҳаёти абадӣ додааст, ва ин ҳаёт дар Писари Ӯст. ¹² Касе ки Писарро дорад, ҳаёт дорад; касе ки Писари Худоро надорад, ҳаёт надорад.

¹³ Ба шумо, ки ба номи Писари Худо имон доред, инро навиштаам, то донед, ки ҳаёти абадӣ доред, ва то дар имон ба Писари Худо монед.

¹⁴ Ӯрӯғате ки мо назди Ӯ дорем, дар он аст, ки агар мо мувофиқи хости Ӯ чизеро хоҳиш кунем, Ӯ моро мешунавад. ¹⁵ Ва агар донем, ки Ӯ моро дар ҳар он чи хоҳиш кунем, мешунавад, онро низ медонем, ки он чи аз Ӯ хоҳиш кардаем, меёбем.

¹⁶ Агар касе бародари худро бинад, ки гуноҳе мекунад, ки анҷомаш марг нест, бигзор дуо гӯяд, ва Худо ӯро зиндагӣ мебахшад. Дар бораи онҳое мегӯям, ки анҷоми гуноҳашон марг нест. Гуноҳе ҳаст, ки анҷомаш марг аст. Дар бораи чунин гуноҳ намегӯям, ки дуо гӯед. ¹⁷ Ӯро ноинсофӣ гуноҳ аст, лекин гуноҳе ҳаст, ки анҷомаш марг нест.

¹⁸ Мо медонем, ки ҳар кӣ аз Худо таваллуд ёфтааст, дар гуноҳ зиндагӣ намекунад, балки касе ки аз Худо таваллуд ёфт, худро нигоҳ медорад, ва шарир ба вай даст намерасонад. ¹⁹ Мо медонем, ки аз Худо ҳастем ва тамоми ҷаҳон зери фармони шарир аст. ²⁰ Валекин мо медонем, ки Писари Худо омада, ба мо хирад бахшид, то Ӯро шиносем; ва мо дар Ӯ, дар Писари Ӯ Исои Масеҳ ҳастем. Ӯ Худои ҳақиқӣ ва ҳаёти абадӣ мебошад.

²¹ Эй фарзандон! Худо аз бутҳо нигоҳ доред. Омин.

НОМАИ ДУҶОМИ ЮҶАННО

Тарки фиребгарон (1)

Салому паём

1 Пир ба бонуи интихобшуда ва фарзандони вай, ки ман онҳоро дар ростӣ дӯст медорам, ва на танҳо ман, балки низ ҳамаи онҳое ки ростиро шинохтаанд, ²ба хотири ростие ки дар мо сокин аст ва то абад бо мо мешавад. ³Файз, марҳамат ва осоиш аз ҷониби Худои Падар ва Худованд Исои Масех, Писари Падар, дар ростӣ ва муҳаббат бо мо бод.

Тарки фиребгарон

⁴Ман хеле хурсанд шудам, ки аз байни фарзандонат касонеро ёфтам, ки дар ростӣ рафтор мекунанд, аз рӯи фармудае ки мо аз Падар гирифтаем. ⁵Ва акнун аз ту, эй бону, хоҳишмандам. На ҳамчун фармудаи наведе ба ту менависам, балки ҳамонро, ки мо аз ибтидо доштем, ки якдигарро дӯст дорем. ⁶Ва муҳаббат аз он иборат аст, ки мо мувофиқи фармудаҳои Ӯ рафтор кунем. Ин ҳамон фармудаест, ки шумо аз ибтидо шунидаед, то мувофиқи он рафтор кунед.

⁷Бисёр фиребгарон дар дунё пайдо шудаанд, ки дар ҷисм омадани Исои Масехро эътироф намекунанд. Чунин шахсон фиребгар ва зиддимасех ҳастанд. ⁸Аз худ бохабар бошед, ки мабодо он чиро, ки мо барояш меҳнат кардаем, барбод диҳем, балки подоши комил гирем. ⁹Ҷар кӣ аз таълимоти Масех дур мешавад ва дар он пойдор намемонад, Худоро надорад; касе ки дар таълимоти Масех мемонад, ҳам Падарро дорад ва ҳам Писарро. ¹⁰Касе ки назди шумо меояд ва ин таълимотро намеоварад, вайро ба хонаи худ қабул накунад ва ба вай салом нагӯяд; ¹¹зеро касе ки ба вай салом гӯяд, дар корҳои бади вай шарик мешавад.

Хотима

¹²Чизи бисёре дорам, ки ба шумо нависам, аммо намехоҳам ба коғаз бо сиёҳӣ нависам, балки умедворам, ки назди шумо биёям ва даҳонакӣ гӯям, то хурсандии мо комил бошад. ¹³Фарзандони хоҳари интихобшудаи ту ба ту салом мерасонанд. Омин.

НОМАИ СЕЮМИ ЮҶАННО

Шоди мушоракат бо бародарон (1)

Салому паём

1 Пир ба Ғоюси азиз, ки ўро ман дар ростӣ дўст медорам. ²Эй азиз! Дуо мегўям, ки ту саломат бошӣ ва дар ҳар чиз комёб шавӣ, чунон ки ҷони ту комёб аст. ³Хеле хурсанд шудам, вақте ки бародарон омада, дар бораи ростии ту шаҳодат доданд, чунон ки ту дар ростӣ рафтор мекунӣ. ⁴Барои ман хурсандии бештаре нест аз шунидани он ки фарзандони ман дар ростӣ рафтор мекунанд.

Ғоюс, Диютрифис ва Димитриюс

⁵Эй азиз! Дар ҳар коре ки барои бародарон, аз ҷумла барои бегонагон мекунӣ, рафтори ту вафодорона аст. ⁶Онҳо пеши ҷамоат дар бораи муҳаббати ту шаҳодат додаанд. Ту хуб мекунӣ, агар онҳоро чунон ки шоистаи Худост, гусел намой. ⁷Зеро онҳо ба хотири номи Ё сафар кардаанд, ва аз халқҳо чизе намегиранд. ⁸Пас мо бояд чунин касонро қабул кунем, то дар кори ростӣ шарик шавем.

⁹Ман ба ҷамоат навиштам, аммо Диютрифис, ки дар миёни онҳо яқум буданро дўст медорад, моро қабул намекунад. ¹⁰Бинобар ин, агар биёям, корҳоро, ки ў мекунад, ёдрас мекунам: ў дар ҳаққи мо бо суханони бад тўҳмат мекунад, ва бо ин ҳам қонеъ нашуда, худ бародаронро қабул намекунад ва касонро, ки мехоҳанд, бозмедорад ва аз ҷамоат берун меронад.

¹¹Эй азиз! Ба бадӣ тақлид накун, балки ба некӣ. Касе ки некӣ мекунад, аз Худост; касе ки бадӣ мекунад, Худоро надидааст. ¹²Дар бораи Димитриюс ҳама ва худи ростӣ низ шаҳодати нек додаанд. Мо ҳам шаҳодат медиҳем, ва шумо медонед, ки шаҳодати мо рост аст.

Хотима

¹³Чизи бисёре доштам, ки нависам, валекин намехоҳам ба ту бо сиёҳӣ ва қалам нависам, ¹⁴балки умедворам ба наздикӣ туро бинам, ва даҳон ба даҳон гуфтугузор кунем.

¹⁵Осоиш бар ту бод. Дӯстон ба ту салом мерасонанд. Ба дӯстон ном ба ном салом расон.

НОМАИ ЯҲУДО

Мубориза барои имон (1)

Салому паём

1 Яҳудо, бандаи Исои Масеҳ ва бародари Яъқуб, ба даъватшудагоне ки дар Худои Падар муқаддас гардидаанд ва дар Исои Масеҳ нигоҳ дошта шудаанд: ² марҳамат ва осоиш ва муҳаббат бар шумо фаровон бод.

Мардуми худонотарс

³ Эй азизон! Гарчи майли комил доштам ба шумо дар бораи наҷоти муштараки мо нависам, зарур дониستم насихате нависам, то шумо барои имоне ки як бор ба муқаддасон супурда шуд, мубориза баред. ⁴ Зеро баъзе касон пинҳонӣ даромадаанд, ки кайҳо барои ин маҳкумият муқаррар шуда буданд. Ин худонотарсон ғайзи Худои моро ба бадахлоқӣ табдил медиҳанд ва Фармонравои ягона Худо, яъне Исои Масеҳи Худованди моро инкор мекунанд.

⁵ Ман он чиро, ки медонед, меҳоҳам ба шумо хотиррасон намоям, ки агарчи Худованд қавмро аз сарзамини Миср халос кард, сонӣ беимонро ба ҳалокат расонд. ⁶ Ё фариштаҳоеро низ, ки мартабаи худро нигоҳ надоштанд, балки манзили худро тарк карданд, дар банди абадӣ, дар торикӣ, барои доварию рӯзи бузург нигоҳ дошт. ⁷ Ҳамчунин Садӯм ва Амуро ва шаҳрҳои атрофшон, ки монанди онҳо ба зино дода шуда, аз пайи шаҳватҳои ғайритабӣ рафта буданд, гирифтори ҷазои оташи абадӣ гардида, ҳамчун дарси ибрат муқаррар карда шуданд.*

⁸ Бо вучуди ин, ҳамин гуна ин гирифтронии хобу хаёл низ ҷисмро палид месозанд, сарваронро рад мекунанд ва дар ҳаққи бузургон бадгӯӣ мекунанд. ⁹ Ҳангоме ки сардори фариштагон Микоил бо иблис гуфтугӯ карда, дар бораи ҷасади Мусо баҳс

менабуд, чуръат накард, ки хукми бадгӯие ба забон ронад, балки гуфт: “Худованд туро чазо диҳад”.¹⁰ Валекин инҳо ба ҳар чизе ки намефаҳманд, бадгӯӣ мекунанд, ва бо ҳар чизе ки ҳамчун ҳайвоноти безабон табиатан медонанд, худро фосид мекунанд.¹¹ Вой бар онҳо, чунки бо роҳи Қобил рафтаанд, ва чун Бильом дар ивази музд ба гумроҳӣ дода шудаанд, ва чун Қураҳ дар саркашӣ ба ҳалокат расидаанд.*¹² Инҳо олудагӣе дар зиёфатҳои муҳаббати шумо мебошанд, ҳангоме ки ҳамроҳи шумо бе ҳаросе айшу нӯш карда, шиками худро мепарваранд. Инҳо абрҳои беобе ҳастанд, ки бо шамол ронда мешаванд. Инҳо дарахтони тирамоҳ ҳастанд, ки бесамар буда, ду бор мурдаанд ва решақан шудаанд.¹³ Инҳо мавҷҳои пуртуғӯни баҳр ҳастанд, ки кафки расвоиҳои худро боло мебароваранд. Инҳо ситораҳои оворае ҳастанд, ки барояшон сиёҳии торикӣ то абад нигоҳ дошта шудааст.

¹⁴ Ҳанӯх* низ, ки пас аз Одам насли ҳафтум буд, дар бораи инҳо пайгамбарӣ карда гуфтааст: “Инак, Худованд бо ҳазорон ҳазор муқаддасони Худ омад.¹⁵ Ӯ бар ҳама доварӣ мекунад ва ҳамаи худонотарсонро байни онҳо маҳкум менамояд ба сабаби тамоми корҳои ки дар худонотарсӣ кардаанд, ва ҳамаи суханони саҳте ки дар ҳаққи Ӯ гуноҳкорони худонотарс гуфтаанд”.¹⁶ Инҳо шикояткунандагони аз ҳар чиз норозӣ ҳастанд, ки мувофиқи ҳавасҳои худ рафтор мекунанд, бо даҳони худ суханони дабдабанок мегӯянд ва барои манфиат ба рӯй хушомадгӯӣ менамоянд.

¹⁷ Аммо шумо, эй азизон, суханонро ба хотир оваред, ки пештар расулони Худованди мо Исои Масеҳ гуфтаанд.¹⁸ Онҳо ба шумо гуфтаанд, ки дар замони охир масхаракунандагоне пайдо мешаванд, ки мувофиқи ҳавасҳои худонотарсонаи худ рафтор мекунанд.¹⁹ Инҳо касоне ҳастанд, ки ҷудоӣҳо ба миён меоваранд. Инҳо касони нафсоние ҳастанд, ки Рӯҳ надоранд.

Даъват аз имондорон

²⁰ Валекин шумо, эй азизон, худро бо имони муқаддастарини худ обод кунед, дар Рӯҳулқудс дуо гӯед,²¹ худро дар муҳаббати

1:11 Пайдоиш 4:1-26; Ададҳо 22:1-24:25; Ададҳо 16:1-35.

1:14 Пайдоиш 5:21-24.

Худо нигоҳ доред ва марҳамати Худованди мо Исои Масехро, ки ҳаёти абадӣ меоварад, мунтазир бошед. ²²Баъзе касонро фарқ карда, ба онҳо раҳмдил бошед; ²³баъзеи дигарро бо эҳтиёт наҷот дода, аз оташ берун оваред. Ҳатто аз либосе ки бо ҷисм палид шу-дааст, нафрат намоед.

²⁴Худо қодир аст онҳоро аз пешпо хӯрдан нигоҳ дорад ва шуморо беайб бо шодӣ ба ҳузури ҷалоли Худ истонад. ²⁵Худои хирадманди якто, Наҷотдиҳандаи моро ҷалол ва шукӯҳ, тавоноӣ ва қудрат бод ҳоло ва то абад. Омин.

НОМА БА РУМИЁН

Инчили Худо: сафедшавӣ неши Худо (1-8)

Инчил ва Исроил (9-11)

Таъсири Инчил ба ҳаёти ҳаррӯзаи мо (12-16)

Салому паём

1 Аз Павлус, бандаи Исои Масеҳ, расули даъватшуда ва чудо кардашуда барои Инчили Худо. ²Ҳамон Инчилро Худо пештар, ба воситаи пайгамбарони Худ, дар Китоби Муқаддас ваъда карда буд. ³Ин Инчил дар бораи Писари Ёст, ки аз ҷиҳати ҷисм аз насли Довуд ба дунё омадааст, ⁴ва аз ҷиҳати рӯҳи қудсият, ба воситаи бархестанаш аз мурдагон, чун Писари Худо бо қувват маълум шудааст, яъне Инчил дар бораи Худованди мо Исои Масеҳ аст. ⁵Мо ба воситаи Ё файз ва вазифаи расулиро пайдо кардаем, то ба хотири номи Ё ҳамаи халқҳоро ба итоати имон дароварем. ⁶Дар миёни онҳо шумо низ даъватшудагони Исои Масеҳ ҳастед. ⁷Ба ҳамаи дӯстдоштагони Худо, муқаддасони даъватшуда, ки дар Рум ҳастанд, менависам. Аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд файз ва осоиш бар шумо бод.

Хоҳиши дидор бо масеҳиёни Рум

⁸Пеш аз ҳама ба Худои худ ба воситаи Исои Масеҳ барои ҳамаи шумо шукр мегӯям, ки имони шумо дар тамоми ҷаҳон шӯҳрат ёфтааст. ⁹Худое ки Ёро дар башорати Писараш бо рӯҳи худ ибодат мекунам, маро шоҳид аст, ки ҷи гуна пайваста шуморо ба ёд меоварам ¹⁰ва ҳамеша дар дуоҳои худ илтимос мекунам, ки хости Худо ягон вақт ба ман мусоидат намояд, ки назди шумо биёям. ¹¹Зеро хеле орзуманди дидани шумо мебошам, то як атои рӯҳоние барои устувор шуданатон ба шумо тақдим намоям; ¹²яъне бо якҷоягии шумо аз имони умумиамон, аз имони шумо ва худам, тасаллӣ ёбам. ¹³Эй бародарон, намехоҳам беҳабар бошед ки борҳо ният доштам назди шумо биёям, лекин то кунун чизе ба ман монё

мешуд. Мехостам дар миёни шумо низ, чун дар халқҳои дигар, самаре ҳосил кунам. ¹⁴Ман нисбат ба юниён ва барбарӣён, нисбат ба хирадмандон ва нодонон, қарзе ба гардан дорам. ¹⁵Пас, хоҳони онам, ки ба шумо низ, ки дар Рум ҳастед, башорат диҳам.

Инчили Масеҳ

¹⁶Зеро аз Инчили Масеҳ шармсор нестам, чунки қуввати Худо дост барои наҷоти ҳар касе ки имон оварад: ҳам, аввалан, яҳудӣ ва ҳам юнонӣ. ¹⁷Зеро росткориҳои Худо дар Инчил аз имон ба имон ошкор мешавад, чунон ки навишта шудааст: “Вале росткор бо имон зиндагӣ мекунад”.*

Хашми Худо бар гуноҳи одамон

¹⁸Зеро ғазаби Худо аз осмон зоҳир мешавад бар ҳар гуна худонотарсӣ ва бадқирдорӣ одамоне ки ростиро бо бадқирдорӣ поймол мекунам. ¹⁹Зеро ки он чи дар бораи Худо дониш мумкин аст, ба онҳо маълум аст, чунки Худо ба онҳо маълум кардааст. ²⁰Зеро моҳияти нонамоёни Ё, яъне қуввати абадӣ ва илоҳияти Ё, аз офариниши ҷаҳон ба воситаи дидани офаридаҳояш ба назар намоён аст. Бинобар ин онҳо ҳеч узре надоранд. ²¹Агарчи онҳо Худоро шинохтанд, Ёро чун Худо ситоиш накарданд ва шукр нагуфтанд, балки ҳаёлотӣ онҳо ҳеч гардиданд, ва дили бефаросати онҳо тира шуд. ²²Худро хирадманд номида, аҳмақ шуданд, ²³ва ҷалоли Худои нобуднашавандаро ба сурате табдил доданд, ки ба одами нобудшаванда, ба парандагон, чорпоён ва хазандагон монанд аст.

²⁴Бинобар ин Худо онҳоро бо шаҳватҳои дилашон ба нопоқӣ гирифтӣ кард, ба тавре ки онҳо баданҳои худро бо ҳамдигар нангин карданд. ²⁵Онҳо ростии Худоро ба дурӯғ иваз карданд ва парастӣшу ибодат карданд офаридаро ба ҷои Офаридгоре ки то абад муборак аст. Омин.

²⁶Аз ин сабаб Худо онҳоро ба ҳавасҳои нангин гирифтӣ кард. Занони онҳо алоқаи табииро ба алоқаи ғайритабӣ иваз карданд. ²⁷Ҳамчунин мардон алоқаи табииро бо занон тарк карда, оташи

шаҳваташон ба якдигар баланд шуд, ва мард бо мард ба кирдори нангин машғул шуда, сазои гумроҳии худро дар худашон диданд.

²⁸ Ва азбаски Худоро бо ақли худ шинохтан нахостанд, Худо онҳоро ба фикрҳои ношоиста вогузошт, то ки корҳои носазо кунанд.
²⁹ Бинобар ин онҳо аз ҳар гуна норостӣ, фосиқӣ, бадӣ, тамаъ ва кина, ҳамчунин аз ҳасад, куштор, чанҷол, фиреб ва бадхӯй пур ҳастанд.
³⁰ Бадгап, тӯҳматчӣ, худобадбин, дилозор, ҳавобаланд, худсито ва бадандеш ҳастанд. Ба падару модарон итоат намеkunанд.
³¹ Бефаҳм, аҳдшикан, номехрубон, оштинопазир ва бераҳманд.
³² Агарчи довариҳои Худоро медонанд, ки кунандагони чунин корҳо сазовори марганд, на фақат худашон ин корҳоро меkunанд, балки аз кунандагони дигар низ хуш ҳастанд.

Довариҳои Худо бар ҳамаи одамон

2 Бинобар ин ту, эй одами ҳукмкунанда, ҳар кӣ бошӣ, узре надорӣ. Чунки бо он чи дигареро ҳукм меkunӣ, худатро маҳкум менамой; зеро ту, ки ҳукм меkunӣ, худи ҳамон корҳоро меkunӣ.
² Лекин мо медонем, ки довариҳои Худо бар кунандагони чунин корҳо барҳақ аст.
³ Наход ки ту, эй одамизод, гумон меkunӣ, ки бо ҳукм кардани кунандагони чунин корҳо аз довариҳои Худо халос мешавӣ, дар ҳоле ки худат ҳамон корҳоро меkunӣ?
⁴ Ё ту фаровониҳои меҳрубонӣ, тоқат ва пурсабриҳои Ёро хор мешуморӣ, беҳабар аз он ки меҳрубониҳои Худо туро ба тавба роҳнамой мекунад?
⁵ Аммо, аз боиси саркашӣ ва дили тавбанопазирӣ худ, ту ғазабро барои худ дар рӯзи ғазаб ва ошкоршавӣ ва довариҳои одилонаи Худо зиёд мегардонӣ.
⁶ Худо ба ҳар кас мувофиқи корҳояш сазо медиҳад.
⁷ Ё ба онҳое ки доим кори нек карда, ҷалол, иззат ва бефаной мечӯянд, ҳаёти абадӣ медиҳад;
⁸ вале онҳоеро, ки худхоҳ буда, ба ростӣ итоат намеkunанд, ва ба норостӣ итоат меkunанд, ба хашму ғазаб гирифтӣ мекунад.
⁹ Мусибату тангӣ ояд бар ҷони ҳар одаме ки кори бад мекунад: ҳам, аввалан, бар яҳудӣ ва ҳам бар юнонӣ!
¹⁰ Лекин ҷалол, иззат ва осоиш ояд ба ҳар касе ки кори нек мекунад: ҳам, аввалан, ба яҳудӣ ва ҳам ба юнонӣ!
¹¹ Зеро ки Худо рӯйбинӣ надорад.

¹² Онҳое ки бе шариат буда, гуноҳ кардаанд, берун аз шариат низ ҳалок мешаванд; вале онҳое ки зери шариат буда, гуноҳ кардаанд,

ба воситаи шариат маҳкум мешаванд.¹³ Чунки на шунавандагони шариат пеши Худо росткоранд, балки ичрокунандагони шариат сафед карда мешаванд.¹⁴ Вақте халққое ки шариат надоранд, табиатан фармудаҳои шариатро ба ҷо меоваранд, шариат надошта бошанд ҳам, худашон барои худ шариат ҳастанд.¹⁵ Рафторашон нишон медиҳад, ки амали шариат дар дилашон навишта шудааст; вичдон ва фикрҳояшон низ, ки якдигарро гоҳе айбдор ва гоҳе сафед мекунад, дар ин бора гувоҳӣ медиҳанд.¹⁶ Ин кор дар ҳамон рӯзе мешавад, ки Худо, мувофиқи башорати ман, сирри одамнро ба воситаи Исои Масеҳ доварӣ мекунад.

Яҳудиён ва шариат

¹⁷ Инак, ту яҳудӣ ном дорӣ, ва ба шариат таъя мекунӣ, ва аз шинохтани Худо фаҳр мекунӣ,¹⁸ ва хости Ёро медонӣ, ва азбаски шариатро омӯхтаӣ, фарқи неку бадро мефаҳмӣ;¹⁹ ва дилпур ҳастӣ, ки ту роҳнамои кӯрон, нуре барои бошандагони торикӣ,²⁰ тарбиятгари нодонон ва муаллими кӯдакон ҳастӣ, ва дар шариат намунаи дониш ва ростиро дорӣ.²¹ Пас, ту, ки дигаронро таълим медиҳӣ, оё худатро таълим намедиҳӣ? Ту, ки бар зидди дуддӣ мавъиза мекунӣ, оё худат дуддӣ мекунӣ?²² Ту, ки мегӯӣ зино набояд кард, оё худат зино мекунӣ? Ту, ки аз бутҳо нафрат дорӣ, оё ибодатхонаҳоро ғорат мекунӣ?²³ Ту, ки бо шариат фаҳр мекунӣ, оё шариатро вайрон карда, ба Худо беҳурматӣ мекунӣ?²⁴ Зеро ба воситаи шумо, чунон ки навишта шудааст, дар миёни халқҳо номи Худоро хор медоранд.*

²⁵ Хатна фоиданок аст, ба шарте ки шариатро риоя кунӣ; аммо агар шариатро вайрон кунӣ, хатнаи ту бехатнагӣ шуд.²⁶ Пас, агар бехатнае фармудаҳои шариатро риоя кунад, оё бехатнагии вай хатна шумурда намешавад?²⁷ Бехатнаи табиӣ, ки шариатро ба ҷо меоварад, оё туро ҳукм намекунад, ки дорои Китоб ва хатна ҳастию шариатро вайрон мекунӣ?²⁸ Зеро яҳудӣ на он кас аст, ки зоҳиран чунин бошад, ва хатна на он чиз аст, ки дар ҷисм намоён бошад.²⁹ Балки яҳудӣ он кас аст, ки дар ботин чунин бошад, ва

хатна он чиз аст, ки дар дил мувофиқи рӯҳ, на мувофиқи ҳарф, ҷо дошта бошад. Ситоиши чунин одам на аз ҷониби одамон, балки аз ҷониби Худоаст.

Ба гуноҳ гирифтор будани ҳамаи одамон

З Пас, яҳудӣ чӣ бартарӣ дорад, ё ки хатна чӣ фоида дорад? ² Бартариӣ бузурге аз ҳар ҷиҳат. Пеш аз ҳама аз он ҷиҳат, ки ба дасташон суханони Худо супурда шудаанд. ³ Зеро чӣ гӯем? Агар баъзеашон бевафо бошанд, оё бевафоии онҳо вафои Худоро ҳеч мекунад? ⁴ Ҳеч гоҳ. Балки Худо барҳақ аст, агарчи ҳар одам дурӯғ-гӯй бошад. Чунон ки навишта шудааст:

“Бинобар ин Ту дар суханони Худ ҳақ мебарой
Ва дар мурофия ғолиб меой”.*

⁵ Лекин агар бадкирдории мо росткориӣ Худоро ошкор мекарда бошад, чӣ гӯем? Оё Худо, ҳангоме ки ба ғазаб меояд, ноҳақ аст? — Инро ба таври одамі меғӯям. ⁶ Ҳеч гоҳ. Вагарна Худо ҷаҳонро чӣ гуна доварӣ карда метавонад? ⁷ Зеро агар ба воситаи дурӯғи ман ростии Худо барои ҷалоли Ё афзун мешуда бошад, пас чаро ман боз ҳамчун гуноҳкоре ҳукм мешавам? ⁸ Ва магар чунон кунем, ки баъзеҳо ба мо тӯҳмат карда, даъво менамоянд, гӯё мо мегуфта бошем: “Биёед бадӣ кунем, то некӣ ҳосил шавад”? Маҳкумияти чунин қасон одилона аст.

⁹ Пас чӣ гӯем? Оё мо бартарӣ дорем? Не, надорем, зеро пеш аз ин даъво кардаем, ки ҳам яҳудиён ва ҳам юнионён, ҳама зери ҳукми гуноҳ ҳастанд. ¹⁰ Чунон ки навишта шудааст:

“Қасе росткор нест, як нафар ҳам нест.

¹¹ Қасе бофаҳм нест, қасе худочӯй нест.

¹² Ҳама гумроҳ шудаанд, аз як сар ношояманд.

Некӯкоре нест, як нафар ҳам нест.

¹³ Гулӯяшон қабри кушода аст,

Бо забонашон фиреб медиҳанд.

Зери лабонашон захри мори афӣ аст;

¹⁴ Даҳонашон пур аз дашном ва талхист.

¹⁵ Пойҳашон барои хунрезӣ шитобон ҳастанд;

¹⁶ Вайронӣ ва бадбахтӣ дар роҳҳои онҳост,

¹⁷ Онҳо роҳи осоишро намедонанд.

¹⁸ Дар пеши чашмашон тарси Худо нест”.*

¹⁹ Лекин мо медонем, ки ҳар чи шариат мегӯяд, ба аҳли шариат мегӯяд, то ҳар даҳоне баста шавад ва тамоми ҷаҳон пеши Худо айбдор гардад. ²⁰ Чунки бо корҳои шариат ҳеч башаре пеши Ё сафед намешавад, балки гуноҳ ба воситаи шариат дониста мешавад.

Сафедшавӣ ба воситаи имон

²¹ Аммо акнун, берун аз шариат, росткориҳои Худо ошкор шудааст, ки Таврот ва пайғамбарон бар он гувоҳӣ медиҳанд. ²² Росткориҳои Худо ба воситаи имон ба Исои Масеҳ барои ҳама кас ва бар ҳамаи имондорон аст. Ҳеч фарқе нест, ²³ чунки ҳама гуноҳ карда, аз ҷалолӣ илоҳӣ маҳрум шудаанд. ²⁴ Аммо муфт, бо файзи Ё сафед карда мешаванд, ба воситаи раҳиёе ки дар Исои Масеҳ аст. ²⁵ Худо Ёро пешниҳод кард, то ки дар хуни Ё ба воситаи имон кафорате бошад. Ё чунин кард барои нишон додани адолати Худ дар нодида гирифтани гуноҳҳои пештара дар замони пурсабрии Худо, ²⁶ ва барои нишон додани адолати Худ дар замони ҳозира, то ки Ё одил бошад ва ҳар киро, ки ба Исо имон меоварад, сафед кунад.

²⁷ Пас, чӣ ҷои фахр аст? Он аз байн рафтааст. Бо кадом шариат? Оё бо шариати амалҳо? Не, балки бо шариати имон. ²⁸ Пас, чунин меҳисобем, ки одамизод, бе корҳои шариат, ба воситаи имон сафед мешавад. ²⁹ Ё Худо фақат Худои яҳудиён аст? Магар Худои халқҳо ҳам нест? Албатта, Ё Худои халқҳо ҳам ҳаст. ³⁰ Чунки Худо ягона аст, ва Ё аҳли хатнаро аз рӯи имон ва бехатнагонро ба воситаи имон сафед мекунад. ³¹ Пас, оё мо шариатро ба воситаи имон ҳеч мегардонем? Ҳеч гоҳ. Балки шариатро устувор мегардонем.

Иброҳим — падари ҳамаи имондорон

4 Пас, чӣ чизро гӯем, ки падари мо Иброҳим аз ҷиҳати ҷисм пайдо кард? ² Агар Иброҳим бо корҳо сафед шуда бошад, фахр

карда метавонист, аммо пеши Худо чунин нест. ³Зеро Китоб чӣ меғӯяд: “Ва Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ росткорӣ ҳисобида шуд”.* ⁴Барои касе ки кор мекунад, муздаш на аз рӯи ғайз, балки аз рӯи ӯҳдадорӣ ҳисоб карда мешавад. ⁵Лекин барои касе ки кор намекунад, балки имон меоварад ба Он ки худонотарсонро сафед мекунад, имонаш росткорӣ ҳисобида мешавад. ⁶Чунон ки Довуд низ одамеро хушбахт меномад, ки Худо ба вай росткориро новобаста ба корҳояш ба ҳисоб мегирад:

⁷“Хушо касоне ки хатоҳшон бахшида шудаанд
Ва гуноҳшон пӯшонда шудаанд.

⁸Хушо касе ки Худованд гуноҳи вайро ба ҳисоб намеоварад”.*

⁹Оё ин хушбахтӣ барои аҳли хатна аст ё барои бехатнагон низ? Зеро гуфтем, ки барои Иброҳим имонаш росткорӣ ҳисобида шуд. ¹⁰Кай ҳисобида шуд? Пас аз хатна ё пеш аз хатна? Пас аз хатна не, балки пеш аз хатна буд. ¹¹Аммо аломати хатнаро ӯ, ҳамчун мӯҳри росткорӣ мувофиқи имоне ки дар ҳолати бехатнагии худ дошт, пайдо кард. Бинобар ин ӯ падари ҳамаи имондорони бехатна шуд, то барои онҳо низ росткорӣ ҳисобида шавад. ¹²Ва ҳамчунин падари аҳли хатна шуд, ки онҳо на танҳо аз аҳли хатнаанд, балки низ имонеро, ки Иброҳим дар ҳолати бехатнагӣ дошт, пайравӣ мекунанд.

¹³Ба Иброҳим, ё ба наслаш, ваъдаи он ки ӯ вориси ҷаҳон мешавад, ба воситаи шариат не, балки ба воситаи росткорию имон дода шудааст. ¹⁴Зеро агар аҳли шариат ворис бошанд, дар он ҳол имон ҳеҷ асту ваъда пуч. ¹⁵Чунки шариат сабаби ғзаб мешавад; аммо дар ҷое ки шариат нест, вайронкунии он ҳам нест. ¹⁶Бинобар ин мувофиқи имон аст, то аз рӯи ғайз бошад, то ки ваъда ба тамоми насл таъмин шавад, на танҳо ба аҳли шариат, балки низ ба аҳли имони Иброҳим, ки ӯ падари ҳамаи мост. ¹⁷Чунон ки навишта шудааст: “Ман туро падари халқҳои бисёр гардондам”.* Пеши Худо чунин ҳаст, Худое ки Иброҳим ба Ӯ имон овард, Ӯ ки мурдагонро

4:3 Пайдоиш 15:6.

4:8 Забур 32:1-2.

4:17 Пайдоиш 17:5.

зинда мекунад ва номавҷудро ҳамчун мавҷуд мехонад.¹⁸ Дар ҳоле ки ҳеч умеде набуд, Иброҳим умедвор шуда, имон овард, то падари халқҳои бисёр шавад, аз рӯи он чи гуфта шудааст: “Насли ту чунин мешавад”.*¹⁹ Ё дар имон суст нашуда, ба он нигоҳ накард, ки бадани ӯ дар синни қариб садсолагӣ аллакай мурдааст, ва бачадони Соро низ мурдааст.²⁰ Ва ӯ ба ваъдаи Худо аз беимонӣ шубҳа накард, балки дар имонаш устувор истода, Худоро ҳамду сано хонд.²¹ Ё боварии комил дошт, ки Худо ба иҷрои ваъдаи Худ низ қодир аст.²² Аз ҳамин сабаб барои ӯ росткорӣ ҳисобида шуд.²³ Аммо на танҳо дар ҳаққи ӯ навишта шудааст, ки барои ӯ ҳисобида шуд,²⁴ балки дар ҳаққи мо низ. Барои мо низ ҳисобида мешавад, ки имон дорем ба Он ки Худованди мо Исоро аз мурдагон бархезонд.²⁵ Ё ба сабаби хатоҳои мо таслим гардид ва барои сафед кардани мо бархезонда шуд.

Маъноии сафед шудан

5 Пас, мо бо имон сафед шуда, бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ осоиш дорем.² Мо ба воситаи Ё бо имон сӯи ин файзе роҳ ёфтаем, ки дар он истодаем ва бо умеди ҷалоли илоҳӣ фахр мекунем.³ На танҳо бо ин, балки бо азобҳо низ фахр мекунем, зеро медонем, ки азоб сабрро ба вучуд меоварад,⁴ ва сабр — ботаҷрибагиро, ва ботаҷрибагӣ — умедро;⁵ ва умед шарманда намекунад, чунки муҳаббати Худо дар дилҳои мо ба воситаи Рӯҳулқудс, ки ба мо дода шуд, чорӣ шудааст.⁶ Ҳангоме ки мо ҳанӯз нотавон будем, Масеҳ дар вақти муқарраршуда барои худонотарсон мурд.⁷ Гумон намеравад, ки касе барои росткоре мурад, вале эҳтимол дорад, ки барои ягон некӯкоре касе ба мурдан чуръат кунад.⁸ Лекин Худо муҳаббати Худо нисбат ба мо бо ҳамин исбот мекунад, ки ҳангоме ҳанӯз гуноҳкор будем, Масеҳ барои мо мурд.⁹ Пас, хусусан акнун, ки бо Хуни Ё сафед шудаем, ба воситаи Ё аз ғазаб наҷот меёбем.¹⁰ Зеро агар бо Худо, ҳангоми душман будани худ, ба воситаи марги Писари Ё ошӣ карда бошем, пас, хусусан баъд аз ошӣ қардан, мо ба воситаи ҳаёти Ё наҷот меёбем.

¹¹ На танҳо ин, балки низ бо Худо ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ фаҳр мекунем, ки ба воситаи Ё акнун ошғӣ ба даст овардаем.

Ҳаёт бо Масеҳ ва марг бо Одам

¹² Пас, чунон ки ба воситаи як одам гуноҳ ба ҷаҳон дохил шуд ва бо гуноҳ марг омад, ончунон низ ба ҳамаи одамон гузашт, чунки ҳама гуноҳ карданд. ¹³ Пеш аз шариат ҳам гуноҳ дар ҷаҳон буд, лекин ҳангоме ки шариат нест, гуноҳ ба ҳисоб дароварда намешавад. ¹⁴ Бо ин ҳама, аз Одам то Мусо марг бар онҳое низ ҳукмрон буд, ки хатое монанди гуноҳи Одам накарда буданд. Одам намунаи Шаҳси оянда аст. ¹⁵ Лекин атои файз ба хато монанд нест. Зеро агар бо хатои як кас бисёр касон гирифтори марг шуда бошанд, пас, хусусан файзи Худо ва тӯҳфаи он барои бисёр касон ба воситаи файзи як Одам, яъне Исои Масеҳ, фаровон мегардад. ¹⁶ Тӯҳфа ба он чи ба воситаи як гуноҳкор омад, монанд нест. Зеро доварӣ пас аз як хато сабаби маҳкумият мешавад; лекин атои файз пас аз хатоҳои бисёр сафед мекунад. ¹⁷ Агар бо хатои як кас марг ба воситаи ҳамин як кас ҳукмрон шуда бошад, пас, хусусан онҳое ки фаровонии файз ва тӯҳфаи росткориро қабул мекунанд, дар ҳаёт ба воситаи Исои Масеҳи ягона ҳукмрон мешаванд.

¹⁸ Бинобар ин, чунон ки ба воситаи хатои як кас ҳамаи одамон маҳкум шуданд, ончунон ба воситаи росткорию як Кас ҳамаи одамон барои ҳаёт сафед шуданд. ¹⁹ Чунон ки ба воситаи беитоатию як кас бисёр касон гуноҳкор шуданд, ончунон ба воситаи итоатию як Кас бисёр касон росткор мешаванд. ²⁰ Аммо шариат баъд ба майдон омад, то хато зиёд шавад. Ҳангоме ки гуноҳ зиёд шуд, файз хеле фаровон гардид, ²¹ то ки, чунон ки гуноҳ ба воситаи марг ҳукмрон шуд, ончунон файз ҳам ба воситаи росткорӣ барои ҳаёти абадӣ ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ҳукмрон шавад.

Озод шудан аз қуввати гуноҳ ва марг

Б Пас чӣ гӯем? Оё дар гуноҳ монем, то файз зиёд шавад? ² Ҳеч гоҳ. Мо, ки нисбат ба гуноҳ мурдаем, чӣ гуна дар он боз зиндагӣ карда метавонем? ³ Оё намедонед, ки ҳамаи мо, ки дар Масеҳ

Исо таъмид ёфтаем, дар марги Ў таъмид ёфтаем? ⁴ Пас мо дар маргаш таъмид ёфта, бо Ў гӯронда шудаем, то ки, чунон ки Масеҳ бо ҷалоли Падар аз мурдагон бархезонда шуд, ончунон мо низ дар ҳаёти нав қадамгузор шавем. ⁵ Зеро агар мо дар монандии марги Ў бо Ў пайванд шуда бошем, дар монандии растохези Ў низ пайванд мешавем. ⁶ Медонем, ки инсони кӯҳнаи мо бо Ў ба солиб кашида шудааст, то бадани пургуноҳ ҳеч гардад, ва мо дигар бандагони гуноҳ набошем. ⁷ Чунки мурда аз гуноҳ озод аст. ⁸ Агар мо бо Масеҳ мурда бошем, боварӣ дорем, ки бо Ў зиндагӣ низ мекунем. ⁹ Зеро медонем, ки чун Масеҳ аз мурдагон бархезонда шуд, дигар намурад: марг дигар бар Ў ҳукмронӣ намекунад. ¹⁰ Ин ки Ў мурд, як бор барои ҳамеша нисбат ба гуноҳ мурд, аммо ин ки зинда аст, барои Худо зинда аст. ¹¹ Ҳамин тавр шумо низ худро нисбат ба гуноҳ мурда, аммо барои Худо дар Худованди мо Масеҳ Исо зинда ҳисоб кунед.

¹² Пас, бигзор гуноҳ дар бадани мирандаи шумо подшоҳӣ накунад, то ба он дар ҳавасҳои бадан итоат накунад. ¹³ Узвҳои худро чун асбоби бадкирдорӣ ба гуноҳ насупоред, балки худро, ҳамчун касони аз мурдагон зиндашуда, ба Худо супоред ва узвҳои худро чун асбоби росткорӣ дар ихтиёри Худо вогузор намоед. ¹⁴ Зеро гуноҳ бар шумо ҳукмронӣ намекунад, чунки на зери шариат, балки зери файз ҳастед.

¹⁵ Пас чӣ кунем? Оё гуноҳ кунем, зеро на зери шариат, балки зери файз ҳастем? Ҳеч гоҳ. ¹⁶ Оё намедонед, ки ба ҳар кӣ худро чун бандагон барои итоат супоред, бандагони ҳамон кас ҳастед, ки ба вай итоат мекунад, хоҳ гуноҳе барои марг бошад, хоҳ итоате барои росткорӣ? ¹⁷ Аммо, Худоро шукр, ки агарчи бандагони гуноҳ будед, аз таҳти дил ба ҳамон тарзи таълим фармонбардор шудаед, ки ба он супорида шудаед. ¹⁸ Шумо аз гуноҳ озод шуда, бандагони росткорӣ гардидаед. ¹⁹ Ба хотири нотавонии ҷисматон, ба таври одамӣ мегӯям: чунон ки шумо узвҳои худро ба бандагии нопоқӣ ва бадкорӣ супорида, ба бадкорӣ афтода будед, ончунон акнун узвҳои худро ба бандагии росткорӣ барои муқаддасшавӣ вогузор намоед. ²⁰ Вақте ки бандагони гуноҳ будед, аз росткорӣ озод будед. ²¹ Пас он вақт чӣ самаре доштед? Корҳое мекардед, ки акнун аз

онҳо шарм медоред, чунки анҷоми онҳо марг аст. ²² Лекин акнун, ки аз гуноҳ озод шуда, бандагони Худо гардидаед, самари шумо муқаддасшавист, ва анҷоми кор ҳаёти абадист. ²³ Зеро сазои гуноҳ марг аст, аммо атои Худо ҳаёти абадист дар Худованди мо Масех Исо.

Имондор ва шариат

7 Эй бародарон, магар намедонед, — зеро ба донандагони шариат суҳан мегӯям, — ки шариат бар одамизод дар вақти зиндагии вай ҳукмронӣ мекунад? ² Масалан зани шавҳардор мувофиқи шариат ба шавҳари зинда вобаста аст. Аммо агар шавҳараш муррад, вай аз шариати шавҳардорӣ озод мешавад. ³ Бинобар ин, агар вай дар вақти зиндагии шавҳараш аз марди дигаре шавад, зинокор номида мешавад. Лекин агар шавҳараш муррад, вай аз шариат озод мешавад ва ҳар гоҳ аз марди дигар шавад, зинокор ҳисоб намеёбад.

⁴ Шумо низ, эй бародарони ман, ба воситаи бадани Масех нисбат ба шариат ба марг супурда шудаед, то аз они Дигаре бошед, яъне аз они Ё, ки аз мурдагон бархезонда шуд, то барои Худо самаре оварем. ⁵ Зеро, ҳангоме ки дар ҷисм будем, ҳавасҳои гуноҳро ба воситаи шариат барангехта мешуданд, дар узвҳои мо амал мекарданд, то барои марг самаре оварем. ⁶ Лекин акнун нисбат ба шариате ки моро баста буд, мурда, аз он озод шудаем, то бо Рӯҳи нав бандагӣ намоем, на бо ҳарфи кӯҳна.

⁷ Пас чӣ гӯем? Оё шариат гуноҳ аст? Ҳеч гоҳ. Лекин агар шариат намебуд, гуноҳро наменинохтам. Зеро агар шариат намегуфт, ки “тамаъ накун”,* ман намедонистам, ки тамаъ чист. ⁸ Аммо гуноҳ аз фармуда фурсат ёфта, дар ман ҳар гуна тамаъро ба вучуд овард. Зеро бе шариат гуноҳ мурда аст. ⁹ Ман замоне бе шариат зинда будам, аммо вақте ки фармуда ба майдон омад, гуноҳ зинда шуд, ¹⁰ ва ман мурдам. Он фармудае ки барои ҳаёт дода шуда буд, сабаби марги ман шуд. ¹¹ Чунки гуноҳ, аз фармуда фурсат ёфта, маро фирефта кард ва ба воситаи он кушт.

¹² Бинобар ин шариат муқаддас аст, ва фармудаи шариат муқаддас, одилона ва нек аст. ¹³ Пас, оё чизи нек барои ман сабаби марг шуд? Ҳеч гоҳ. Балки гуноҳ ба воситаи чизи нек ба ман марг овард, то ҳамчун гуноҳ ошкор шавад ва бадии беандозаи гуноҳ ба воситаи фармуда маълум гардад.

¹⁴ Мо медонем, ки шариат рӯҳонӣ мебошад, вале ман ҷисмонӣ ҳастам ва ба гуноҳ фурухта шудаам. ¹⁵ Он чи мекунам, намефаҳмам; чунки он чи мехоҳам, намекунам, балки он чи бад мебинам, ба ҷо меоварам. ¹⁶ Аммо агар он чи намехоҳам, ба ҷо меоварда бошам, бо ҳамин қабул мекунам, ки шариат нек аст. ¹⁷ Ва акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман сокин аст. ¹⁸ Медонам, ки дар ман, яъне дар ҷисми ман, чизи нек сокин нест. Чунки ҳарчанд майли кардани кори нек дар ман ҳаст, онро карда наметавонам. ¹⁹ Он кори неке ки мехоҳам, ба ҷо намеоварам, лекин кори баде ки намехоҳам, мекунам. ²⁰ Аммо агар он чи намехоҳам, ба ҷо меоварам, акнун кунандаи он ман нестам, балки гуноҳест, ки дар ман сокин аст.

²¹ Пас чунин қонун пайдо мекунам, ки ҳангоме ман мехоҳам кори нек кунам, аз ман кори бад сар мезанад. ²² Ботинан аз шариати Худо лаззат мебарам, ²³ лекин дар узвҳои худ қонуни дигаре мебинам, ки ба муқобили қонуни хиради ман меҷангад ва маро асири қонуни гуноҳ мегардонад, ки дар узвҳои ман аст. ²⁴ Вой бар ман, ки шахси бечора ҳастам! Кӣ маро аз ин бадани гирифтори марг раҳой медиҳад? ²⁵ Худоро ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ шукр мегӯям.

Пас ман бо ақли худ шариати Худоро бандагӣ менамоям, вале бо ҷисми худ қонуни гуноҳро.

Ҳаёти нав дар Рӯҳ

8 Пас ҳеч маҳкумияте нест барои онҳое ки дар Масеҳ Исо ҳастанд ва на аз рӯи ҷисм, балки аз рӯи Рӯҳ рафтор мекунанд, ² чунки қонуни Рӯҳи ҳаёт дар Масеҳ Исо маро аз қонуни гуноҳ ва марг озод кардааст. ³ Азбаски шариат бо айби ҷисм нотавон шуда, ноилоч монда буд, Худо Писари Худро ба сурати ҷисми пургуноҳ ва барои гуноҳ фиристода, гуноҳро дар ҷисм маҳкум кард, ⁴ то ки

фармудаҳои одилонаи шариат дар мо, ки на аз рӯи ҷисм, балки аз рӯи Рӯҳ рафтор мекунем, ба амал оянд. ⁵Зеро онҳое ки ҷисмонинанд, дар фикри чизҳои ҷисмонӣ ҳастанд, вале онҳое ки рӯҳонинанд, — дар фикри чизҳои рӯҳонӣ. ⁶Фикрҳои ҷисмонӣ марг аст, аммо фикрҳои рӯҳонӣ — ҳаёт ва осоиш. ⁷Чунки фикрҳои ҷисмонӣ душманӣ ба Худост, зеро ба шариати Худо фармонбардор нест ва буда ҳам наметавонад. ⁸Бинобар ин онҳое ки дар ҷисманд, ба Худо писанд афтада наметавонанд.

⁹Лекин шумо на дар ҷисм, балки дар Рӯҳ ҳастед, агар ҳақиқатан Рӯҳи Худо дар шумо сокин бошад. Аммо агар касе дорои Рӯҳи Масеҳ набошад, вай аз онӣ ӯ нест. ¹⁰Ва агар Масеҳ дар шумо бошад, бадан ба воситаи гуноҳ мурда аст, вале рӯҳ ба воситаи росткорӣ зинда аст. ¹¹Ва агар Рӯҳи Он ки Исоро аз мурдагон бархезонд, дар шумо сокин бошад, Он ки Масеҳро аз мурдагон бархезонд, баданҳои мирандаи шуморо низ бо Рӯҳи Худ, ки дар шумо сокин аст, зинда мекунад.

¹²Пас, эй бародарон, мо ӯҳдадори ҷисм нестем, то аз рӯи ҷисм зиндагӣ кунем. ¹³Зеро агар аз рӯи ҷисм зиндагӣ кунед, мемурад; аммо агар амалҳои баданро ба воситаи Рӯҳ кушед, зинда мемонед. ¹⁴Зеро ҳамаи онҳое ки роҳнамояшон Рӯҳи Худост, писарони Худо ҳастанд. ¹⁵Чунки шумо рӯҳи бандагиро қабул накардаед, ки боз тарсон бошед, балки Рӯҳи писархондагиро қабул кардаед, ки бо ӯ мо нидо мекунем: “Эй Аббо*, эй Падар!” ¹⁶Ҳамон Рӯҳ бо рӯҳи мо шаҳодат медиҳад, ки мо фарзандони Худо ҳастем. ¹⁷Ва агар фарзандон бошем, ворисон низ ҳастем; ворисони Худо ва ҳамроҳи Масеҳ ворисонем. Агар ҳақиқатан бо ӯ азоб кашем, низ бо ӯ ҷалол меёбем.

Умед ба ҷалоли оянда

¹⁸Ман дилпурам, ки азобҳои замони ҳозира дар муқоиса бо он ҷалоле ки дар мо ошкор мешавад, ҳеч аст. ¹⁹Офариниш бо майли том мунтазири ошкоршавии писарони Худо аст. ²⁰Чунки офариниш на бо ихтиёри худ, балки бо хости фармонравои худ

8:15 Аббо — падар (ба забони арабӣ).

фармонбардори нестшавӣ шудааст, ба умеди он ки ²¹ худи офари-ниш ҳам аз бандагии нобудшавӣ халосӣ ёфта, ба озодии ҷалоли фарзандони Худо шарик шавад. ²² Мо медонем, ки тамоми офари-ниш бо ҳам то ҳол менолад ва дарди зоиш мекашад. ²³ На танҳо он, балки худи мо низ, ки соҳибӣ навбари Рӯҳ ҳастем, дар даруни худ менодем ва мунтазири писархондагӣ ва раҳиҳои бадани худ мебошем. ²⁴ Зеро бо умед наҷот ёфтаем. Аммо умед, вақте ки онро мебинанд, дигар умед нест. Кас агар чизеро бинад, чаро боз дар умеди он бошад? ²⁵ Аммо агар мо дар умеди чизе бошем, ки онро намебинем, бо сабр мунтазираш мешавем.

²⁶ Ҳамчунин Рӯҳ низ дар нотаваҷибҳои мо ёрӣ медиҳад; зеро на-медонем дар чӣ хусус ба таври бояду шояд дуо гӯем. Лекин Худи Рӯҳ барои мо бо нолаҳои баённошуданӣ шафоат мекунад. ²⁷ Сан-ҷандаи дилҳо аз фикри Рӯҳ огоҳ аст, чунки ӯ барои муқаддасон мувофиқи хости Худо шафоат мекунад.

²⁸ Мо медонем, ки ба дӯстдорони Худо, ки мувофиқи нақшаи ӯ даъват шудаанд, ҳама чиз барои некӣ хизмат мекунад. ²⁹ Зеро он-ҳоеро, ки пешакӣ шинохтааст, низ пешакӣ муайян кардааст, ки ба сурати Писараш монанд шаванд, то ӯ дар миёни бародарони бис-ёр нахустзода бошад. ³⁰ Ва онҳоеро, ки пешакӣ муайян кардааст, низ даъват намудааст; ва онҳоеро, ки даъват намудааст, низ сафед кардааст; ва онҳоеро, ки сафед кардааст, низ ҷалол додааст.

³¹ Пас мо ба ин чӣ гӯем? Агар Худо бо мост, зидди мо кӣ буда метавонад? ³² Он ки Писари Худо дареғ надоштааст, балки ӯро ба-роӣ ҳамаи мо фидо кардааст, чӣ гуна ҳамроҳи ӯ ҳама чизро ба мо намебахшад? ³³ Кӣ интиҳобшудагони Худоро айбдор мекунад? Ху-дост, ки сафед мекунад. ³⁴ Кист, ки маҳкум мекунад? Масеҳ аст, ки мурдааст, вале низ бархезонда шудааст, ва низ ба дасти рости Ху-дост, ва дар ҳаққи мо шафоат низ мекунад. ³⁵ Кӣ моро аз муҳаббати Масеҳ ҷудо мекунад? Оё мусибат, ё тангӣ, ё таъқибот, ё гуруснагӣ, ё бараҳнагӣ, ё хатар, ё шамшер? ³⁶ Чунон ки навишта шудааст:

“Ба хоҳири Ту мо ҳар рӯз кушта мешавем,
Чун гӯсфандони куштани ба шумор меравем”.*

³⁷ Аммо бар ҳамаи ин мо ба воситаи Оне ки моро дӯст доштааст, пурра ғолиб меоем. ³⁸ Зеро ман дилпурам, ки на марг, на ҳаёт, на фариштаҳо, на сарварихо, на қувваҳо, на ҳозира, на оянда, ³⁹ на баландӣ, на пастӣ, на ҳар гуна офаридаи дигар моро аз муҳаббати Худо, ки дар Худованди мо Масеҳ Исо аст, чудо карда наметавонад.

Ваъдаҳои Худо ва қавми Исроил

9 Дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ намегӯям, вичдонам дар Рӯ-хулқудс бо ман шаҳодат медиҳад, ² ки ғуссаи бузургест барои ман, ва сӯзи дили ман поён надорад. ³ Зеро мехостам ба хотири бародаронам, ки аз ҷиҳати ҷисм хешони мананд, худам аз Масеҳ маҳрум шавам. ⁴ Онҳо исроилиёнанд; писархондагӣ, ҷалол, аҳдҳо, шариат, ибодат ва ваъдаҳо аз они онҳост; ⁵ ва падарон аз онҳоянд, ва Масеҳ аз ҷиҳати ҷисм аз онҳост, ки Ё бар ҳама то абад Худои муборак аст. Омин.

⁶ Аммо чунин нест, ки каломи Худо нопойдор шуда бошад. Зеро на ҳама исроилиянд, ки аз Исроил бошанд; ⁷ ва на ҳама фарзандони Иброҳиманд, ки наслаш ҳастанд. Балки гуфта шудааст: “Насли ту аз Исҳоқ номида мешавад”.* ⁸ Яъне на фарзандони ҷисм фарзандони Худо ҳастанд, балки фарзандони ваъда насл ҳисоб меёбанд. ⁹ Каломи ваъда чунин буд: “Дар ҳамин вақт меоям, ва Соро писардор мешавад”.*

¹⁰ На танҳо ин, балки Ривқо низ аз яке, яъне аз падарамон Исҳоқ ҳомила буд. ¹¹ Аммо пеш аз таваллуди кӯдакон, ки ҳанӯз ҳеҷ кори неке ё баде накарда буданд, барои он ки нақшаи Худо дар интихобашон на аз корҳо, балки аз Даъватқунанда устувор монад, ¹² ба Ривқо гуфта шуд: “Калонӣ бандаи хурдӣ мешавад”.* ¹³ Чунон ки навишта шудааст: “Яъқубро дӯст доштам, аммо Эсавро бад дидам”.*

¹⁴ Пас чӣ гӯем? Магар назди Худо беинсофӣ ҳаст? Ҳеҷ гоҳ. ¹⁵ Зеро Ё ба Мусо мегӯяд: “Ҳар киро марҳамат кардан хоҳам, марҳамат

9:7 Пайдоиш 21:12.

9:9 Пайдоиш 18:10.

9:12 Пайдоиш 25:23.

9:13 Малокӣ 1:2-3.

мекунам, ва ба ҳар кӣ меҳрубонӣ кардан хоҳам, меҳрубонӣ мекунам”.* ¹⁶Пас, гап на дар он кас аст, ки майл дорад ва саъю кӯшиш мекунад, балки дар Худост, ки марҳамат мекунад. ¹⁷Зеро Китоб ба фиръавн мегӯяд: “Барои он туро ба по гузоштаам, ки қуввати Худро дар ту нишон диҳам ва номи Ман дар тамоми рӯи замин шӯҳрат ёбад”.* ¹⁸Пас, Ё ба ҳар кӣ хоҳад, марҳамат мекунад, ва ҳар киро хоҳад, сангдил мегардонад.

¹⁹Пас ба ман мегӯӣ: “Чаро Ё боз сарзаниш мекунад? Зеро кӣ ба хости Ё муқобилат карда метавонад?” ²⁰Аммо ту кистӣ, эй одамизод, ки бо Худо баҳс мекунӣ? Оё сохташуда ба созанда мегӯяд: “Чаро маро чунин сохтӣ?” ²¹Оё кӯзагар бар гил ихтиёр надорад, ки аз ҳамон як хамира зарфе иззатнок ва зарфе беиззат созад? ²²Пас, чӣ ҷои баҳс аст, агар Худо, бо мақсади нишон додани ғазаби Худ ва ошкор сохтани тавоноии Худ, зарфҳои ғазабро, ки барои ҳалокат муҳайё шудаанд, бо пурсабрии бузурге бардошт карда бошад, ²³то фаровонии ҷалоли Худро бар зарфҳои марҳамат, ки Ё пешакӣ онҳоро барои ҷалол омода кардааст, ошкор созад? ²⁴Он зарфҳои марҳамат моем, ки Ё моро на танҳо аз байни яҳудиён, балки аз байни халқҳо низ даъват намудааст. ²⁵Чунон ки дар китоби Хушаъ низ мегӯяд:

“Онҳоро, ки қавми Ман нестанд, қавми Худ хоҳам номид,

Ва онро, ки маҳбуба нест, маҳбуба хоҳам номид.

²⁶Ва дар он ҷое ки ба онҳо гуфта шудааст: ‘Шумо қавми Ман нестед’,

Онҳо писарони Худои зинда номида хоҳанд шуд”.*

²⁷Ва Ишаъё дар бораи Исроил нидо мекунад: “Шумораи банӣ-Исроил чун реги баҳр бошад ҳам, танҳо боқимондагоне наҷот хоҳанд ёфт. ²⁸Зеро Худованд коре ба анҷом мерасонад ва ба зудӣ аз рӯи адолат ҳал мекунад, кори қатъие бар замин мекунад”.* ²⁹Чунон ки Ишаъё пешгӯӣ кардааст:

9:15 Раҳой 33:19.

9:17 Раҳой 9:16.

9:26 Хушаъ 2:25; Хушаъ 2:1.

9:28 Ишаъё 10:22-23.

“Агар Худованди лашкарҳо барои мо насле боқӣ намегузошт,
Мо чун Садӯм мешудем ва ба Амуро монандӣ медоштем”.*

Исроил ва росткорӣ ба воситаи имон

³⁰Пас чӣ гӯем? Халққое ки дар пайи росткорӣ набуданд, росткорӣ ба даст оварданд: росткорие ки аз имон аст; ³¹аммо Исроил, ки дар пайи шариати росткорӣ буд, ба шариати росткорӣ нарасид. ³²Чаро? Чунки на аз роҳи имон, балки бо корҳои шариат дар пайи он буданд. Онҳо ба санги пешпое пешпо хӯрданд. ³³Чунон ки навишта шудааст:

“Инак, дар Сион санги пешпо ва харсанги монеа мегузорам;

Ва ҳар кӣ ба Ё имон оварад, шарманда намешавад”.*

10 Эй бародарон! Орзуи дили ман ва зории ман аз Худо барои Исроил ин аст, ки онҳо наҷот ёбанд. ²Зеро дар бораи онҳо шаҳодат медиҳам, ки ғайрат барои Худо доранд, аммо на аз рӯи фаҳм. ³Онҳо ба росткории Худо сарфаҳм нарафта, росткории худашонро барпо карданӣ шуданд ва ба ин сабаб ба росткории Худо фармонбардор нашуданд. ⁴Чунки Масеҳ анҷоми шариат аст барои росткории ҳар касе ки имон меоварад. ⁵Мусо дар бораи росткорие ки аз рӯи шариат аст, чунин менависад: “Одаме ки онҳоро ба ҷо оварад, ба воситаи онҳо ҳаёт дорад”.* ⁶Аммо росткорие ки аз рӯи имон аст, чунин мегӯяд: “Дар дили худ нагӯ: ‘Кӣ ба осмон боло меравад?’” — яъне то Масеҳро поён фурурад. ⁷“Ё: ‘Кӣ ба ҷаҳони поёнӣ поён меравад?’” — яъне то Масеҳро аз мурдагон боло барорад. ⁸Аммо он чӣ мегӯяд? “Калом наздики туст, дар даҳони ту ва дар дили туст”,* яъне каломи имон, ки мо онро мавъиза мекунем. ⁹Агар ту бо даҳони худ эътироф кунӣ, ки Исо Худованд аст, ва бо дили худ имон оварӣ, ки Худо Ёро аз мурдагон бархезонд, наҷот меёбӣ. ¹⁰Чунки одам бо дили худ имон меоварад, то росткор

9:29 Ишаъё 1:9.

9:33 Ишаъё 8:14; Ишаъё 28:16.

10:5 Ибодат 18:5.

10:8 Такрори Шариат 30:11-14.

шавад, ва бо даҳони худ эътироф мекунад, то наҷот ёбад. ¹¹ Китоб мегӯяд: “Ҳар кӣ ба Ё имон оварад, шарманда намешавад”.* ¹² Ҳеч фарқе миёни яҳудӣ ва юнонӣ нест, зеро ҳама ҳамон Худовандро доранд, ки барои ҳамаи онҳое ки ба Ё дуо мегӯянд, сарватманд аст. ¹³ Зеро “ҳар кӣ ба номи Худованд дуо гӯяд, наҷот меёбад”.*

Сангдилӣ ва боқимондаи Исроил

¹⁴ Аммо чӣ гуна дуо гӯянд ба Касе ки ба Ё имон наовардаанд? Чӣ гуна имон оваранд ба Касе ки дар бораи Ё чизе нашунидаанд? Чӣ гуна бе воиз чизе шунаванд? ¹⁵ Ва чӣ гуна мавъиза кунанд бе он ки фиристода шаванд? Чунон ки навишта шудааст: “Чӣ зебо-янд пойҳои онҳое ки аз осоиш башорат медиҳанд, аз некӣ башорат медиҳанд!”*

¹⁶ Лекин на ҳама башоратро гӯш карданд. Зеро Ишаъё мегӯяд: “Худовандо! Кӣ ба паёми мо бовар кардааст?”* ¹⁷ Пас, имон аз шунидани паём аст ва шунидани паём ба воситаи каломи Худост.

¹⁸ Аммо мегӯям: оё онҳо нашунидаанд? Баръакс:

“Овози онҳо дар тамоми замин паҳн шуд,
Суханонашон то канорҳои дунё расид”.*

¹⁹ Боз мегӯям: оё Исроил намедонист? Аввал Мусо мегӯяд:

“Ман ба воситаи он чи халқ нест, рашки шуморо ба вучуд меоварам;

Ба воситаи халқи бефаҳм шуморо ба хашм меоварам”.*

²⁰ Ва Ишаъё далерона мегӯяд:

“Касоне ки Маро намечустанд, Маро ёфтанд,

Ба касоне ки Маро пурсучӯй накарданд, Худро ошкор сохта”.*

²¹ Аммо дар бораи Исроил Ё мегӯяд: “Тамоми рӯз дастҳои Худро сӯи қавми беитоат ва гарданкаш дароз кардам”.*

10:11 Ишаъё 28:16.

10:13 Юил 3:5.

10:15 Ишаъё 52:7.

10:16 Ишаъё 53:1.

10:18 Забур 19:5.

10:19 Такрори Шарият 32:21.

10:20 Ишаъё 65:1.

10:21 Ишаъё 65:2.

11 Пас мегӯям: магар Худо қавми Худро рад кардааст? Ҳеч гоҳ. Зеро ман низ исроилӣ, аз насли Иброҳим, аз қабилаи Бин-ёмин ҳастам. ²Худо қавми Худро, ки пешакӣ шинохта буд, рад накардааст. Оё намедонед, ки Китоб дар ҳикояти Илёс чӣ мегӯяд? Чӣ гуна ӯ ба Худо аз Исроил шикоят карда, мегӯяд: ³“Худовандо! Пайғамбарони Туро куштанд, ва қурбонгоҳҳои Туро вайрон карданд. Танҳо ман мондаам, ва дар қасди ҷони ман низ мебошанд”. ⁴Аммо ҷавоби Худо ба ӯ чӣ буд? “Ҳафт ҳазор мардро, ки назди бути Баал* зону назадаанд, барои Худ нигоҳ доштаам”.* ⁵Ҳамчунин дар замони ҳозира низ, мувофиқи интиҳоби файз, боқимондагоне ҳастанд. ⁶Ва агар ин мувофиқи файз бошад, пас мувофиқи амалҳо нест; вагарна файз дигар файз нест. Аммо агар мувофиқи амалҳо бошад, пас ин дигар файз нест; вагарна амал дигар амал нест. ⁷Пас чӣ гӯем? Исроил он чиро, ки мечуст, ба даст наовард. Аммо интиҳобшудагон ба даст оварданд, ва касони боқӣ сангдил шуданд. ⁸Чунон ки навишта шудааст:

“Худо ба онҳо рӯҳи хоби гарон дод,
 Ва чашмоне ки намебинанд,
 Ва гӯшҳое ки то имрӯз намешунаванд”.*

⁹Ва Довуд мегӯяд:

“Бигзор дастархони онҳо барояшон банде ва доме ва қапқоне ва сазое гардад.

¹⁰Бигзор чашмони онҳо торик шаванд, то набинанд,
 Ва тахтапушти онҳоро ҳамеша хам гардон”.*

Наҷоти халқҳо

¹¹Пас, ман мегӯям: оё онҳо пешпо хӯрдаанд, ки фурӯ ғалтанд? Ҳеч гоҳ. Балки аз пешпохӯрии онҳо ба халқҳо наҷот омад, то рашки онҳоро ба вучуд оварад. ¹²Аммо агар пешпохӯрии онҳо сарвати ҷаҳон ва шикасти онҳо сарвати халқҳо бошад, камоли онҳо чанд маротиба зиёдтар фоидабахш мешавад.

11:4 Баал — бути мардуми қадими Канъон ва Финиқия.

11:4 1 Подшоҳон 19:14; 1 Подшоҳон 19:18.

11:8 Ишаъё 29:10; Такрори Шариат 29:3.

11:10 Забур 69:23-24.

¹³ Ба шумо, эй халқҳо, мегӯям: ҳамчун расули халқҳо ман хизмати худро ситоиш мекунам, ¹⁴ ба умеди он ки рашки ҳамқавмони худро ба вучуд оварам ва баъзеи онҳоро наҷот диҳам. ¹⁵ Зеро, агар радшавии онҳо оштии ҷаҳон шуда бошад, пас қабулшавии онҳо, ғайр аз ҳаёт аз мурдагон, чӣ мешавад? ¹⁶ Агар навбар* муқаддас бошад, хамир низ муқаддас аст; ва агар реша муқаддас бошад, шоҳаҳо низ муқаддасанд.

¹⁷ Аммо агар баъзе аз шоҳаҳо шикаста ҷудо шуда бошанд, ва ту, ки зайтуни ёбой будӣ, байни онҳо пайванд гашта, ба реша ва шираи зайтун шарик шуда бошӣ, ¹⁸ пас назди он шоҳаҳо ҷавобаланд машав. Агар ҷавобаланд шавӣ, дон, ки ту решаро нигоҳ намедорӣ, балки реша туро нигоҳ медорад. ¹⁹ Шояд гӯӣ: “Шоҳаҳо шикаста ҷудо шудаанд, то ман пайванд шавам”. ²⁰ Бале. Ба сабаби беимонӣ шикаста ҷудо шудаанд, аммо ту ба воситаи имон истодагӣ мекунӣ. Ҷавобаландӣ макун, балки битарс. ²¹ Зеро, агар Худо шоҳаҳои табииро амон надода бошад, туро низ амон намедихад.

²² Пас, некӯӣ ва сахтгирии Худоро бин: Ё сахтгир аст ба онҳое ки афтода ҷудо шудаанд, ва некӯ аст ба ту, агар дар некӯии Ё монӣ; вагарна ту низ бурида мешавӣ. ²³ Лекин онҳо низ, агар дар беимонӣ намонанд, пайванд мешаванд, зеро Худо қодир аст онҳоро боз пайванд кунад. ²⁴ Зеро, агар ту аз зайтуни табиатан ёбой бурида шуда, бар хилофи табиат ба зайтуни хуб пайванд шуда бошӣ, пас инҳо, ки шоҳаҳои табиӣ ҳастанд, чӣ қадар осонтар ба зайтуни худ пайванд мешаванд.

Наҷоти Исроил

²⁵ Эй бародарон, ман намехоҳам, ки шумо худро доно пиндошта, аз чунин сир беҳабар монед, ки як қисми Исроил ба сангдилӣ гирифтор шудааст то вақте ки шумораи пурраи ғайрияҳудиён дохил шаванд. ²⁶ Ва он гоҳ тамоми Исроил наҷот меёбад. Чунон ки навишта шудааст:

“Аз Сион Раҳонанда меояд
Ва худонотарсиро аз Яъқуб дур мекунад.

²⁷ Ва ин аст аҳди Ман бо онҳо

Дар замоне ки гуноҳдошонро аз миён бардорам”.*

²⁸ Ба сабаби Инҷил, онҳо душманонанд ба хогири шумо; лекин ба сабаби интиҳоб, онҳо дӯстдоштагонанд ба хогири падарон. ²⁹ Зеро атоҳо ва даъвати Худо тағйирнопазиранд. ³⁰ Чунон ки шумо низ як вақте ба Худо итоат намекардед, вале акнун, ба сабаби беитоатии онҳо, марҳамат ёфтаед, ³¹ ҳамчунин онҳо низ акнун итоат накарданд, то худашон низ ба воситаи ҳамон марҳамате ки шумо ёфтаед, марҳамат ёбанд. ³² Зеро Худо ҳамаро дар банди беитоатӣ ниҳодааст, то ба ҳама марҳамат кунад.

³³ Ваҳ чӣ амиқ аст сарвати ҳикмат ва дониши Худо! Чӣ ақлнорас аст довариҳои Ё ва таҳқиқнопазир аст роҳҳои Ё! ³⁴ “Зеро кӣ фикри Худовандро донистааст? Ё кӣ мушовири Ё шудааст? ³⁵ Ё кӣ ба Ё пешакӣ чизе додааст, то подошашро ба вай баргардонад?”* ³⁶ Зеро ҳама чиз аз Ёст, ба воситаи Ёст ва барои Ёст. Ёро то абад ҷалол бод. Омин.

Атоҳои Худо дар хизматгузори

12 Пас шуморо, эй бародарон, дар партави марҳамати Худо даъват менамоям, ки баданҳои худро ҳамчун қурбонии зинда, муқаддас ва писандидаи Худо тақдим кунед, ки ибодати оқилонаи шумо ҳамин аст. ² Ва худро ба ин дунё ҳамшакл насозед, балки бо нав шудани фикратон дигаргун шавед, то дарёбед, ки хости нек, писандида ва комили Худо чист.

³ Бо файзе ки ба ман дода шудааст, ба ҳар яки шумо мегӯям: дар ҳаққи худ бештар аз он чи шоён аст, фикр накунед, балки хоксорона, ба андозаи имоне ки Худо ба ҳар кас насиб кардааст, фикр кунед. ⁴ Чунон ки дар як бадан узвҳои бисёре дорем, лекин на ҳамаи узвҳо ҳамон як корро ба ҷо меоваранд, ⁵ ҳамчунин мо, ки бисёрем, як бадан дар Масеҳ ҳастем, аммо ҳар яке ба танҳои узвҳои якдигарем. ⁶ Мувофиқи файзе ки ба мо дода шудааст, атоҳои гуногун дорем. Агар атои касе пайғамбарӣ бошад, ба андозаи имон ба кор барад. ⁷ Агар хизмат бошад, хизмат кунад. Агар касе муаллим бошад,

11:27 Ишаъё 59:20-21; Ишаъё 27:9.

11:35 Ишаъё 40:13; Айюб 41:3.

таълим диҳад. ⁸ Агар насихатгӯӣ бошад, насихат диҳад. Агар бахшанда бошад, бо саховат чунин кунад. Агар сардор бошад, бо ҷидду ҷаҳд сардорӣ кунад. Агар меҳрубон бошад, хурсандона чунин кунад.

Муҳаббати масеҳӣ

⁹ Муҳаббат бе дурӯягӣ бошад. Аз бадӣ нафрат кунед, ба некӣ часпед. ¹⁰ Якдигарро бо муҳаббати бародарӣ дӯст доред. Ҳар яке дигареро бештар аз худ эҳтиром кунед. ¹¹ Ғайрати шумо сушт нашавад, рӯҳи пурҳарорат дошта бошед; Худовандро бандагӣ намоед. ¹² Дар умед шодмон бошед; дар азоб пуртоқат бошед; ҳамеша дуо гӯед. ¹³ Дар рафъи эҳтиёҷоти муқаддасон иштирок кунед; дар меҳмоннавозӣ кӯшиш кунед. ¹⁴ Баракат хоҳед барои онҳое ки шуморо таъқиб мекунанд; баракат хоҳед, вале лаънат нагӯед. ¹⁵ Бо шодикунандагон шодӣ кунед ва бо гириякунандагон гирия кунед. ¹⁶ Бо якдигар ҳамфикр бошед. Ҳавобаландӣ накунад, балки фурутан бошед. Худро доно мапиндоред.

¹⁷ Ба ҳеҷ кас дар ивази бадӣ бадӣ накунад. Пешиҳамаи одамон дар пайи некӣ бошед. ¹⁸ Ба қадри имкон, то ҳадде ки ба шумо вобаста аст, бо ҳамаи одамон дар осоиш зиндагӣ кунед. ¹⁹ Эӣ азизон, қасоси худро нагиред, балки ба ғзаби Худо воғузур кунед. Зеро навишта шудааст: “Қасос аз ҷониби Ман аст, Ман сазо медиҳам, мегӯяд Худованд”.* ²⁰ “Пас, агар душманат гурусна бошад, ба ӯ хӯрок деҳ; агар ташна бошад, ба ӯ об деҳ. Бо чунин рафторат бар сари ӯ оташпораҳо фуру мерезӣ”.* ²¹ Ба бадӣ мағлуб нашав, балки бадиरो бо некӣ мағлуб кун.

Имондор ва ҳукуматдорон

13 Ҳар шахс бояд ба ҳокимиятҳои боло фармонбардор бошад; зеро ҳеҷ ҳокимияте нест, ки аз Худо набошад. Ҳокимиятҳои мавҷуда аз ҷониби Худо барпо шудаанд. ² Бинобар ин ҳар кӣ ба ҳокимият муқобилат кунад, бар зидди тартиби Худо исён кардааст; ва исёнгарон гирифтори маҳкумият мешаванд. ³ Зеро ҳокимон на барои некӯкорон, балки барои бадкорон хавфноканд. Оё мехоҳӣ

12:19 Такрори Шариат 32:35.

12:20 Масалҳо 25:21-22.

аз ҳокимият тарсе надошта бошӣ? Корҳои нек кун, ва аз он таҳсин мешунавӣ. ⁴Чунки вай хизматгузори Худост ба ғоидаи ту. Аммо агар корҳои бад кунӣ, битарс; зеро вай шамшерро беҳуда бардошта нагаштааст. Вай хизматгузори Худост ва бо ғазаб аз бадкорон қасос мегирад. ⁵Бинобар ин на танҳо аз тарси ҷазо, балки низ аз рӯи вичдон фармонбардор будан даркор аст. ⁶Ба ҳамин сабаб шумо андоз ҳам медихед; зеро онҳо ходимони Худо ҳастанд, ки доим бо ин кор машғуланд. ⁷Пас, ба ҳар кас он чиро, ки ҳаққи ӯст, диҳед: андозро — ба касе ки андоз меситонад; боҷро — ба касе ки боҷ мегирад; тарсро — ба касе ки сазовори тарс аст; иззатро — ба касе ки шоистаи иззат аст.

Муҳаббат — иҷрои пурраи шариат

⁸Аз касе чизе қарздор нашавед, ғайр аз қарзи муҳаббат ба яқдигар. Ҳар кӣ каси дигарро дӯст медорад, шариатро ба ҷо овардааст. ⁹Зеро фармудаҳои “зино накун”, “одамкушӣ накун”, “дуздӣ накун”, “тамаъ накун” ва ҳар фармудаи дигар дар ин калом ҷамъбаст шудааст: “Ёратро монанди худат дӯст дор”.* ¹⁰Муҳаббат ба ёр бадӣ намекунад; пас, муҳаббат иҷрои пурраи шариат аст.

Дар интизори ба зудӣ тамоми шудани ин давра

¹¹Дар айни ҳол вақтро медонем, ки аллакай соати аз хоб бедор шуданамон расидааст. Зеро акнун наҷоти мо назар ба он вақте ки имон овардем, наздиктар аст. ¹²Шаб гузашту рӯз наздик омад, пас, биеед, амалҳои торикиро бадар кунем ва аслиҳаи нурро дар бар кунем. ¹³Монанди он ки рӯзона бошад, боодобона рафтор кунем: на бо базмҳо ва мастигарӣ, на бо шаҳватпарастӣ ва бадахлоқӣ, на бо ҷанҷол ва ҳасад; ¹⁴балки Худованд Исои Масеҳро дар бар кунед ва дар бораи ҳавасҳои ҷисм ғамхорӣ накунад.

Дар имон сушт ва тавоно

14 Касеро, ки дар имон сушт аст, қабул кунед бе он ки дар бораи ақидаҳо баҳс намоед. ²Яке боварӣ дорад, ки хӯрдани

ҳама чиз раво аст, вале он ки сушт аст, танҳо сабзавот меҳӯрад.
³Касе ки меҳӯрад, набояд он касро, ки намехӯрад, хор шуморад;
 ва касе ки намехӯрад, набояд он касро, ки меҳӯрад, ҳукм кунад;
 чунки Худо ӯро қабул кардааст. ⁴Ту кистӣ, ки бандаи Каси дигарро
 ҳукм мекунӣ? Ӯ пеши Хоҷаи худ меистад ё меафтад. Аммо ба по
 меистад, зеро Худо қодир аст ӯро ба по истонад.

⁵Як кас як рӯзро аз рӯзи дигар муҳимтар меҳисобад; лекин ка-
 си дигар ҳамаи рӯзҳоро баробар меҳисобад. Бигзор ҳар яке дар
 ақидаи худ устувор бошад. ⁶Он ки рӯзеро муҳимтар меҳисобад,
 барои Худованд муҳимтар меҳисобад; ва он ки рӯзеро муҳимтар
 намеҳисобад, барои Худованд муҳимтар намеҳисобад. Он ки ме-
 хӯрад, барои Худованд меҳӯрад, зеро Худоро шукр мегӯяд. Ва он
 ки намехӯрад, барои Худованд намеҳӯрад ва Худоро шукр мегӯяд.
⁷Зеро ҳеҷ яке аз мо барои худ зиндагӣ намекунад, ва ҳеҷ яке барои
 худ намемурад. ⁸Агар зиндагӣ кунем, барои Худованд зиндагӣ ме-
 кунем, ва агар мурем, барои Худованд мемурем. Бинобар ин, хоҳ
 зиндагӣ кунем, хоҳ мурем, аз они Худованд ҳастем. ⁹Зеро Масеҳ
 барои он мурд ва бархест ва аз нав зиндагӣ кард, ки ҳам бар мур-
 дагон ва ҳам бар зиндагон Худованд бошад. ¹⁰Пас чаро ту барода-
 ратро ҳукм мекунӣ? Ё низ ту чаро бародаратро хор мешуморӣ?
 Ҳамаи мо пеши курсии довариини Масеҳ ҳозир мешавем. ¹¹Зеро на-
 вишта шудааст:

“Қасам ба ҳаёти Худам, мегӯяд Худованд,
 Пеши Ман ҳар зоне ҳам хоҳад шуд,
 Ва ҳар забоне Худоро эътироф хоҳад кард”.*

¹²Пас, ҳар яке аз мо дар бораи худ ба Худо ҳисобот хоҳад дод.

¹³Пас якдигарро дигар ҳукм накунем. Балки беҳтар аст дар он
 хусус муҳокима кунед, ки дар роҳи бародар пешпое ё васвасе на-
 гузored. ¹⁴Ман медонам ва дар Худованд Исо дилпур ҳастам, ки
 ҳеҷ чизе дар худ ҳаром нест. Танҳо барои касе ки чизеро ҳаром
 мешуморад, он ҳаром аст. ¹⁵Агар бародарат барои хӯрокат озурда
 шавад, ту дигар аз рӯи муҳаббат рафтор намекунӣ. Бо хӯроки худ
 он касро, ки Масеҳ барои ӯ мурдааст, нобуд накун. ¹⁶Пас эҳтиёт

бошед, ки аз кори неки шумо бадгӯй накунад. ¹⁷ Зеро Подшоҳии Худо аз хӯрдан ва нӯшидан иборат нест, балки росткорӣ, осоиш ва шодмонӣ дар Рӯҳулқудс аст. ¹⁸ Ҳар кӣ бо ин чизҳо Масеҳро бандагӣ менамояд, писандидаи Худо ва қабулшудаи одамон аст.

¹⁹ Пас дар роҳи осоиш ва ободии якдигар кӯшиш кунем. ²⁰ Барои хӯрок кори Худоро вайрон нақун. Ҳама чиз пок аст, лекин агар ба сабаби хӯрдан касе пешпо хӯрад, ин кор дуруст нест. ²¹ Беҳтар аст, ки гӯшт нахӯрӣ, май нанӯшӣ ва коре нақунӣ, ки боиси пешпо хӯрдан, ё ба васваса афтодан ё сушт шудани бародарат гардад. ²² Ту имон дорӣ? Онро барои худ, пеши Худо дошта бош. Хушо касе ки худро барои он чи дуруст меҳисобад, маҳқум накунад. ²³ Аммо он ки шубҳа дорад, агар хӯрад, маҳқум мегардад, чунки ин корро аз рӯи имон накард; ва ҳар коре ки мувофиқи имон нест, гуноҳ аст.

Ситоиши Худо

²⁴ Ба Ё, ки қодир аст шуморо устувор гардонад ва аз рӯи башорати ман ва мавъиза дар бораи Исои Масеҳ, аз рӯи ошкоршавии он сирре ки аз замони азал ниҳон буд, ²⁵ вале акнун ошкор шуда, ба воситаи Китоби пайғамбарон, бо амри Худои абадӣ ба ҳамаи халқҳо маълум шудааст, то ба итоати имон дароянд, ²⁶ ба Худои хирадманди якто, ба воситаи Исои Масеҳ, то абад ҷалол бод. Омин.

15 Мо, ки тавоно ҳастем, бояд сустиҳои нотавононро бардорем ва дар пайи хушнудии худ набошем. ² Ҳар яке аз мо бигзор дар пайи хушнудии ёри худ бошад дар он чи ба фоидаи вай ва барои ободии вай аст. ³ Зеро Масеҳ низ дар пайи хушнудии Худ набуд, балки чунон ки навишта шудааст: “Бадгӯиҳои бадгӯени Ту бар Ман афтодаанд”.* ⁴ Зеро ҳар он чи пештар навишта шудааст, барои омӯхтани мо пештар навишта шудааст, то аз Китоб сабр ва тасалли пайдо карда, умед дошта бошем. ⁵ Худои сабру тасалли бигзор ба шумо ато кунад, ки бо ҳамдигар мувофиқи Масеҳ Исо ҳамфикр бошед, ⁶ то якдилона, бо як забон Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро ҳамду сано гӯед. ⁷ Пас якдигарро қабул кунед, чунон ки Масеҳ низ шуморо барои ҷалоли Худо қабул кардааст.

⁸ Ман мегӯям, ки Масеҳ Исо ба хотири ростии Худо барои аҳли хатна хизматгузор шуд, то ваъдаҳои ба падарон додашударо тасдиқ кунад, ⁹ ва барои он ки халқҳо Худоро ба хотири марҳамати Ё ҳамду сано гӯянд. Чунон ки навишта шудааст:

“Бинобар ин Туро дар миёни халқҳо сипос хоҳам гуфт
Ва номи Туро хоҳам сароид”.*

¹⁰ Боз гуфта шудааст:

“Эй халқҳо, бо қавми Ё шод бошед”.*

¹¹ Ва боз:

“Худовандро ситоиш кунед, эй ҳамаи халқҳо,
Ўро сипос гӯед, эй ҳамаи қавмҳо”.*

¹² Ишаёе низ мегӯяд:

“Решаи Ишой хоҳад омад,
Ў барои ҳукмронӣ кардани халқҳо хоҳад бархест;
Халқҳо ба Ё умед хоҳанд баст”.*

¹³ Пас, Худои умед бигзор шуморо дар имон аз ҳар гуна шодӣ ва осоиш пур кунад, то бо қуввати Рӯҳулқудс умедатон афзун гардад.

Хизмати Павлус

¹⁴ Худи ман ҳам, эй бародарон, дар бораи шумо дилпур ҳастам, ки шумо низ пур аз некӯӣ ва саршор аз ҳар гуна дониш мебошед ва дигаронро насиҳат карда метавонед. ¹⁵ Лекин ман каме чуръат намуда, ба шумо, эй бародарон, навиштам, то баъзе чизҳоро хотиррасон кунам, мувофиқи файзе ки Худо ба ман додааст, ¹⁶ то ки барои халқҳо ходими Исои Масеҳ бошам ва коҳинии Инчили Худоро ба ҷо оварам, то ҳадияи халқҳо аз Рӯҳулқудс муқаддас гардида, ба Худо писанд афтад. ¹⁷ Пас ман дар Масеҳ Исо пеши Худо фахр намуда метавонам. ¹⁸ Зеро чуръат намекунам чизе гӯям, ғайр аз он чи Масеҳ ба воситаи ман барои фармонбардор кардани халқҳо бо сухан ва амал, ¹⁹ бо қуввати аломатҳову муъҷизаҳо, бо қуввати Рӯҳи Худо ба ҷо овардааст, ба тавре ки ман аз Уршалим ва

15:9 Забур 18:50.

15:10 Такрори Шарият 32:43.

15:11 Забур 117:1.

15:12 Ишаёе 11:10.

атрофаш то Илурикун Инҷили Масеҳро паҳн кардаам. ²⁰ Дар айни ҳол ман саъю кӯшиш намудаам на дар он ҷойҳое ки номи Масеҳ машҳур аст, башорат диҳам, то бар бунёде ки дигарон ниҳоданд, бино накунам, ²¹ балки, чунон ки навишта шудааст:

“Онҳое ки аз Ӯ беҳабар буданд, хоҳанд дид,
Онҳое ки нашунида буданд, хоҳанд фаҳмид”.*

²² Ба ҳамин сабаб борҳо аз омадан назди шумо боздошта шудаам. ²³ Лекин акнун, ки маро дар ин кишварҳо дигар коре нест, ва чандин сол боз орзумандам назди шумо биёям, ²⁴ ҳамин ки ба сафари Испания равам, назди шумо меоям. Зеро умедворам, ки ҳангоми гузашта рафтанам шуморо бинам, ва шумо маро, пас аз он ки аз дидоратон андаке сер шавам, ба он ҷо гусел намоед. ²⁵ Аммо акнун ба Уршалим меравам, то ба муқаддасон хизмат кунам, ²⁶ зеро ба аҳли Мақдуния ва Охоя писанд омад, ки барои камбағалони муқаддасони Уршалим ёрии молӣ фиристанд. ²⁷ Инро писандиданд, ва дар назди онҳо ўҳдадор ҳам ҳастанд; зеро, модом ки халқҳо ба онҳо дар чизҳои рӯҳонӣ шарик шудаанд, бояд ҳамчунин ба онҳо дар чизҳои ҷисмонӣ хизмат кунанд. ²⁸ Пас ин корро анҷом дода ва ин маблағро ба дасти онҳо супурда, ман бо роҳи кишвари шумо ба Испания меравам. ²⁹ Дилпур ҳастам, ки чун назди шумо биёям, бо баракати пурраи Инҷили Масеҳ меоям.

³⁰ Пас, эй бародарон, ба хотири Худованди мо Исои Масеҳ ва ба хотири муҳаббати Рӯҳ аз шумо илтимос дорам, ки ҳамроҳи ман дар дуоҳо барои ман назди Худо чидду ҷаҳд намоед. ³¹ Дуо кунед, ки аз беимонони Яҳудия раҳо шавам, ва хизмати ман барои Уршалим ба муқаддасон хуш ояд. ³² Он гоҳ ман, бо хости Худо, метавонам бо шодмонӣ назди шумо биёям ва бо шумо ором ёбам. ³³ Худои осоиш бо ҳамаи шумо бод. Омин.

Шиносондан, салому паём ва огоҳонидан

16 Хоҳари мо Фибиро, ки хизматгузори ҷамоати Канхария аст, ба шумо мешиносонам. ² Вайро дар Худованд ба таври шоистаи муқаддасон қабул кунед ва дар ҳар чизе ки ба шумо муҳтоҷ

бошад, ба вай мадад расонед; зеро вай низ ба бисёр касон ва ба худи ман мададгор буд.

³Ба Приска ва Акило, ҳамкорони ман дар Масеҳ Исо, салом гӯед. ⁴Онҳо ҷони худро барои ман ба хатар андохтаанд, ва аз онҳо на танҳо ман, балки ҳамаи ҷамоатҳои халқҳо низ миннатдоранд. ⁵Ҳамчунин ба аҳли ҷамоате ки дар хонаи онҳо ҷамъ мешаванд, салом гӯед. Ба дӯсти азизи ман Апайнитус, ки барои Масеҳ навбари Охоия аст, салом гӯед. ⁶Ба Марям, ки барои мо бисёр меҳнат кардааст, салом гӯед. ⁷Ба хешони ман Андрониқус ва Юниёс, ки бо ман бандӣ буданд, салом гӯед. Онҳо дар миёни расулон машҳуранд ва аз ман пештар дар Масеҳ буданд. ⁸Ба Амплиёс, ки дар Худованд дӯсти азизи ман аст, салом гӯед. ⁹Ба Урбонус, ки дар Масеҳ ҳамкори мост, ва ба Истоҳис, ки дӯсти азизи ман аст, салом гӯед. ¹⁰Ба Апиллис, ки дар Масеҳ озмуда шудааст, салом гӯед. Ба аҳли хонаи Аристубулус салом гӯед. ¹¹Ба хеши ман Ҳиродион салом гӯед. Ба онҳое ки аз аҳли хонаи Наркисус дар Худованд ҳастанд, салом гӯед. ¹²Ба Трифайно ва Трифусо, ки дар Худованд меҳнат мекунанд, салом гӯед. Ба дӯсти азизам Парсис, ки дар Худованд бисёр меҳнат мекунад, салом гӯед. ¹³Ба Руфус, интихобшуда дар Худованд, ва ба модари ӯ, ки барои ман низ модар аст, салом гӯед. ¹⁴Ба Асинкритус, Флигун, Ҳермос, Патрубос, Ҳермис ва бародароне ки бо онҳоянд, салом гӯед. ¹⁵Ба Филлӯлугус ва Юлиё, Нириёс ва хоҳараш, ва Улимпос, ва ҳамаи муқаддасоне ки бо онҳоянд, салом гӯед. ¹⁶Ба яқдигар бо бӯсаи муқаддас салом гӯед. Ҷамоатҳои Масеҳ ба шумо салом мегӯянд.

¹⁷Шуморо, эй бародарон, даъват менамоям, ки аз касоне ки бар хилофи таълими омӯхтаатон ҷудой ва васваса меандозанд, эҳтиёт бошед ва аз онҳо канорагирӣ кунед; ¹⁸зеро онҳо на банди Худованди мо Исои Масеҳ, балки банди шиками худ ҳастанд ва бо хушомадгӯӣ ва суханорӣ дилҳои содалавҳонро фиреб медиҳанд. ¹⁹Итоати шумо ба ҳама маълум аст; ва ман низ аз шумо хурсандам. Лекин орзумандам, ки шумо дар некӣ хирадманд ва дар бадӣ содадил бошед. ²⁰Худои осоиш ба зудӣ шайтонро зери пойҳои шумо сарнагун мекунад. Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод! Омин!

²¹ Ҳамкорам Тимотиюс ва хешонам Лукюс, Ёсун ва Сӯсипатрус ба шумо салом мегӯянд.

²² Ман, Тартиюс, ки ин номаро навиштаам, ба шумо дар Худованд салом мегӯям. ²³ Гоюс, ки мизбони ман ва тамоми аҳли ҷамоат мебошад, ба шумо салом мегӯяд. Хазинадори шаҳр Арастус ва бародар Квартус ба шумо салом мегӯянд. ²⁴ Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМ БА ҚУРИНТИЁН

Якдилии ҷамоат (1-4)

Тартиби ҷамоат (5-11)

Атоҳои Рӯҳ ва таълимоти ҷамоат (12-16)

Салому паём

1 Павлус, ки бо хости Худо расули даъватшудаи Исои Масеҳ аст, ва бародар Сўстинис, ² ба ҷамоати Худо, ки дар Қуринтус аст, ба муқаддасони даъватшуда, ки дар Масеҳ Исо муқаддас гардидаанд, бо ҳамаи онҳое ки дар ҳар ҷо номи Худованди мо Исои Масеҳро парастииш мекунанд, ки Ё Худованди онҳо ва Худованди мост: ³ файз ва осоиш аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

⁴ Худои худро ҳамеша барои шумо шукр мегӯям, барои файзи Худо, ки ба шумо дар Масеҳ Исо ато шудааст. ⁵ Чунки дар Ё шумо аз ҳар чиз: аз ҳар сухан ва аз ҳар дониш бой шудаед, ⁶ чунон ки шаҳодат дар бораи Масеҳ дар шумо устувор гардидааст, ⁷ ба тавре ки шумо аз ҳеч ато норасоӣ надоред, модом ки мунтазири ошкор шудани Худованди мо Исои Масеҳ мебошед. ⁸ Ё шуморо то ба охир устувор мекунад, то дар рӯзи Худованди мо Исои Масеҳ берайб бошед. ⁹ Бовафо аст Худое ки шуморо ба мушоракати Писари Худ Исои Масеҳи Худованди мо даъват намудааст.

Ҷудоииҳо ва ҳикмати одамон

¹⁰ Аз шумо, эй бародарон, ба номи Худованди мо Исои Масеҳ илтимос мекунам, ки ҳамаатон айнаи як суханро гӯед, ва дар байни шумо ҷудоие набошад, балки дар як рӯҳ ва дар як фикр муттаҳид бошед. ¹¹ Зеро аз аҳли хонаи Хлӯй ба ман дар бораи шумо, эй бародаронам, маълум шудааст, ки дар байнатон ҷанҷол ҳаст. ¹² Ман онро дар назар дорам, ки ҳар яке аз шумо мегӯяд: “Ман аз они Павлус ҳастам”; “Ман аз они Апуллус”; “Ман аз они Кифо”; “Ман аз они Масеҳ”. ¹³ Оё Масеҳ ҷудо шудааст? Оё Павлус барои шумо

ба салиб кашида шудааст? Ё ки шумо ба номи Павлус таъмид ёфтаед? ¹⁴ Худоро шукр мегӯям, ки ман ҳеч яке аз шуморо, ғайр аз Криспус ва Ғоюс, таъмид наодоам, ¹⁵ то касе нагӯяд, ки ман ўро ба номи худ таъмид додаам. ¹⁶ Ман ҳамчунин аҳли хонаи Истефанусро таъмид додаам; ғайр аз инҳо дар ёд надорам, ки каси дигареро таъмид дода бошам. ¹⁷ Ба ҳар ҳол Масеҳ маро нафиристодааст, ки таъмид диҳам, балки башорат диҳам, на дар ҳикмати суханварӣ, то салиби Масеҳ бетаъсир нашавад.

¹⁸ Зеро паёми салиб барои гирифтронии ҳалокат беақлӣ аст, вале барои мо, ки дар роҳи наҷот ҳастем, қуввати Худост. ¹⁹ Зеро навишта шудааст:

“Ҳикмати хирадмандонро ҳеч мегардонам
Ва фаҳми бофаҳмонро нопадид мекунам”.*

²⁰ Кучост хирадманд? Кучост китобдон? Кучост файласуфи ин давра? Оё Худо ҳикмати ин ҷаҳонро ба беақлӣ табдил наодоаст? ²¹ Зеро, дар ҳикмати Худо, модом ки ҷаҳон бо ҳикмати худ Худоро нашинохт, Худо чунин писандид, ки ба воситаи беақлии мавъиза имондоронро наҷот диҳад. ²² Яҳудиён муъҷизаҳо металабанд, ва юниён ҳикмат мечӯянд; ²³ лекин мо Масеҳро, ки ба салиб кашида шудааст, мавъиза мекунем, ки барои яҳудиён сабаби норозигӣ ва барои юниён беақлӣ аст. ²⁴ Аммо барои ҳуди даъватшудагон, чи яҳудиён, чи юниён, Масеҳро мавъиза мекунем, ки Ў қуввати Худо ва ҳикмати Худост. ²⁵ Чунки беақлии Худо аз ҳикмати одамон пурҳикматтар аст, ва нотавонии Худо аз қуввати одамон тавонотар аст.

²⁶ Эй бародарон, нигаред, ки шумо, ҳангоме ки даъват шудед, чӣ будед. Бисёре аз ҷиҳати ҷисм хирадманд нестед, бисёре тавоно нестед, бисёре ашрофзода нестед. ²⁷ Лекин Худо нодонии ҷаҳонро интиҳоб кард, то хирадмандонро шарманда кунад, ва нотавонии ҷаҳонро интиҳоб кард, то тавонгаронро шарманда кунад; ²⁸ Худо он чиро, ки барои ҷаҳон паст ва ҳақир ва ҳеч аст, интиҳоб кард, то он чиро, ки ҳаст, ҳеч гардонад, — ²⁹ то ҳеч ҷисме дар пеши Худо фаҳр накунад. ³⁰ Аз Ў шумо дар Исои Масеҳ ҳастед, ки барои мо

ҳикмате аз ҷониби Худо, яъне росткорӣ ва муқаддасшавӣ ва раҳой шудааст, ³¹ то, чунон ки навишта шудааст, “фаҳркунанда бигзор ба Худованд фаҳр кунад”.*

Ҳикмати ҷаҳон ва ҳикмати Худо

2 Ҳангоме ки ман, эй бародарон, назди шумо омадам, на бо су-ханпардозӣ ё ҳикмат омадам, то шаҳодати Худоро ба шумо эълон намоям. ² Зеро қарор додам, ки дар миёни шумо, ғайр аз Исои Масеҳ, Он ҳам ба салиб кашидашуда, чизе надонам. ³ Ман дар нотавонӣ ва дар тарсу ларзи бузурге назди шумо будам, ⁴ ва сухану мавъизаи ман на дар суханони исботкоронаи ҳикмати инсонӣ, балки дар далели Рӯҳ ва қувват буд, ⁵ то имони шумо на бар ҳикмати инсон, балки бар қуввати Худо қарор ёбад.

⁶ Аммо дар бораи ҳикмат мо дар миёни комилон сухан меронем, вале на дар бораи ҳикмати ин давра ва мирони ин давра, ки гузарон ҳастанд, ⁷ балки дар бораи ҳикмати Худо дар сирре сухан меронем, дар бораи ҳикмати ниҳоние ки Худо пеш аз давраҳои ҷаҳон барои ҷалолӣ мо муқаррар кардааст. ⁸ Онро ҳеҷ яке аз мирони ин давра надонист; зеро, агар медонистанд, Худованди ҷалолро ба салиб намекашиданд. ⁹ Аммо, чунон ки навишта шудааст:

“Он чиро, ки чашме надидааст,
Гӯше нашунидааст ва ба дили инсон наомадааст,
Худо барои дӯстдорони Худ омода кардааст”.*

¹⁰ Ба мо Худо онро ба воситаи Рӯҳи Худ ошкор сохтааст; зеро Рӯҳ ҳама чизро, ҳатто умқҳои Худоро тадқиқ мекунад. ¹¹ Кист аз одамон, ки фикрҳои инсонро донанд, ғайр аз рӯҳи инсон, ки дар ўст? Ҳамчунин фикрҳои Худоро ҳеҷ кас намедонад, ғайр аз Рӯҳи Худо. ¹² Лекин мо на рӯҳи ҷаҳонро, балки Рӯҳро қабул кардаем, ки аз Худост, то он чиро, ки Худо ба мо ато кардааст, донем. ¹³ Ва инро на бо суханоне ки ҳикмати инсон таълим додааст, балки бо суханоне ки Рӯҳулқудс таълим додааст, мегӯем ва чизи рӯҳониро ба таври рӯҳонӣ баён мекунем. ¹⁴ Аммо одами нафсонӣ он чиро, ки аз Рӯ-

1:31 Ирмиё 9:23.

2:9 Ишаё 64:3.

ҳи Худост, қабул намекунад, чунки он дар назари ӯ нодонӣ аст; ва онро фаҳмида наметавонад, чунки он ҳукми рӯҳониро металабад. ¹⁵ Лекин одами рӯҳонӣ дар бораи ҳама чиз ҳукм мекунад, вале касе дар бораи ӯ дуруст ҳукм кардан наметавонад. ¹⁶ Зеро “кӣ фикри Худовандро донистааст, то Ӯро таълим диҳад?”* Лекин мо фикри Масеҳро дорем.

Чудоиҳо ва муаллимони масеҳӣ

З Аммо ман, эй бародарон, натавонистам ба шумо чун ба касони рӯҳонӣ суҳан ронам, балки чун ба касони ҷисмонӣ,* ё кӯдакон дар Масеҳ. ² Шуморо шир хӯрондам, на ғизои саҳт, зеро шумо ҳанӯз омодагӣ барои он надоштед ва ҳоло низ надоред, ³ чунки шумо ҳанӯз ҷисмонӣ ҳастед. Модом ки дар миёни шумо ҳасад, ҷанҷол ва чудоиҳо ҳаст, оё шумо ҷисмонӣ нестед ва оё ба таври инсонӣ рафтор намекунед? ⁴ Зеро, вақте ки яке: “Ман аз они Павлус ҳастам” ва дигаре: “Ман аз они Апуллус ҳастам” мегӯяд, — оё шумо ҷисмонӣ нестед? ⁵ Пас, Павлус кист? Ва Апуллус кист? Онҳо танҳо хизматгузоре ҳастанд, ки ба воситаи онҳо шумо имон овардаед; ва ҳар яке чунон ки Худованд ба вай ато кардааст, хизмат мекунад. ⁶ Ман кишт кардам, Апуллус об дод, лекин Худо сабзонд. ⁷ Бинобар ин на кишткунанда аҳамият дорад, на обдиҳанда, балки Худои сабзонанда. ⁸ Кишткунанда ва обдиҳанда баробаранд, лекин ҳар яке музди худро мувофиқи меҳнати худ мегирад.

⁹ Мо фақат ҳамкорони Худо ҳастем; шумо киштзори Худо, иморати Худо ҳастед. ¹⁰ Аз рӯи файзи Худо, ки ба ман ато шудааст, ман, чун меъмори доно, таҳкурсии ниҳодам, ва дигаре бар он иморат месозад. Лекин ҳар кас бохабар бошад, ки чӣ гуна месозад. ¹¹ Зеро ҳеч кас таҳкурсии дигаре ниҳода наметавонад, ғайр аз он ки ниҳода шудааст, ки он Исои Масеҳ аст. ¹² Агар касе бар

2:16 Ишаъё 40:13.

3:1 Касони рӯҳонӣ ... касони ҷисмонӣ — Имондороне ки бо роҳнамоии Рӯҳи Худо зиндагӣ мекунанд, дар Инҷил рӯҳонӣ номида мешаванд, ва имондороне ки асосан барои талаботи ҷисм, яъне табиати гуноҳолуди худ зиндагӣ мекунанд, ҷисмонӣ номида мешаванд.

ин таҳкурси иморате аз тилло, нуқра, сангҳои қиматбаҳо, ё чӯб, хасбеда, қоҳ бино кунад, ¹³ кори ҳар кас аён мешавад; зеро рӯзи доварӣ нишон медиҳад. Дар оташ ошкор мешавад, ва оташ кори ҳар касро озмоиш мекунад, ки он чӣ гуна аст. ¹⁴ Агар кори касе ки бар он сохтааст, пойдор монад, вай музд мегирад. ¹⁵ Ва агар кори касе сӯзад, вай зиён мебинад; валекин худаш наҷот меёбад, аммо тавре ки гӯё аз даруни оташ гузашта бошад.

¹⁶ Оё намедонед, ки ибодатхонаи Худо ҳастед, ва Рӯҳи Худо дар шумо сокин аст? ¹⁷ Агар касе ибодатхонаи Худоро вайрон кунад, Худо ӯро хонавайрон мекунад, зеро хонаи Худо муқаддас аст, ва он шумо ҳастед.

¹⁸ Касе худро фиреб накунад. Агар касе аз шумо худро дар ин давра хирадманд медониста бошад, бигзор нодон шавад, то хирадманд гардад. ¹⁹ Зеро ки ҳикмати ин ҷаҳон пеши Худо нодон аст, чунки навишта шудааст: “Хирадмандонро ба мақри худашон гирифтормекунад”. ²⁰ Ва боз: “Худованд фикрҳои хирадмандонро медонад, ки ҳеҷ аст”.* ²¹ Хуллас, ҳеҷ кас бо одамони фахр накунад, зеро ҳамааш аз он шумост: ²² хоҳ Павлус, хоҳ Апулус, хоҳ Кифо, хоҳ ҷаҳон, хоҳ ҳаёт, хоҳ марг, хоҳ ҳозира, хоҳ оянда — ҳамааш аз он шумост; ²³ ва шумо аз он Масеҳ ҳастед, ва Масеҳ аз он Худост.

Намунаи расул

4 Пас, ҳар кас бояд моро ходимони Масеҳ ва вакилони сирҳои Худо ҳисоб кунад. ² Аз вакилон талаб карда мешавад, ки ҳар яке боваринок бошад. ³ Барои ман хеле кам аҳамият дорад, ки шумо, ё одамони дигар, дар ҳаққи ман ҳукм мекунад. Худи ман ҳам ҳукме дар ҳаққи худ намекунам. ⁴ Дар худ айбе намебинам, лекин бо ин сафед нестам. Ҳукмкунандаи ман Худованд аст. ⁵ Бинобар ин ба чизе пеш аз вақт, яъне то даме ки Худованд биёяд, ҳукм накунад. Маҳз Ӯ чизҳои дар торикӣ пинҳонро равшан ва ниятҳои дилҳоро ошкор мекунад. Он гоҳ ҳар кас аз ҷониби Худо таҳсин меёбад.

⁶Эй бародарон, ман инро ба хотири шумо ба худам ва ба Апуллус нисбат додам, то шумо аз мо ёд гиред, ки дар фикр аз он чи навишта шудааст, берун наравед, ва ҳеч яке аз шумо бо яке ба муқобили дигаре фахр накунад. ⁷Зеро кӣ туро бартарӣ додааст? Чӣ дорӣ, ки ба ту дода нашуда бошад? Ва агар ба ту дода шудааст, чаро фахр мекунӣ, ки гӯё ба ту дода нашуда бошад? ⁸Шумо аллакай сер шудаед, аллакай сарватманд шудаед ва бе мо подшоҳӣ мекунед. Кошки подшоҳӣ мекардед, то мо низ бо шумо подшоҳӣ кунем! ⁹Зеро гумон мекунам, ки Худо мо, расулонро монанди касони охири саф, ки ба марг маҳкум шудаанд, намоён кардааст. Мо барои ҷаҳон, ҳам барои фариштаҳо ва ҳам барои одамон, тамошогоҳе шудаем. ¹⁰Мо ба хотири Масеҳ нодон ҳастем, лекин шумо дар Масеҳ доно ҳастед; мо нотавонем, лекин шумо тавоно; шумо муҳтарам, лекин мо хор. ¹¹То ҳамин соат гурусна ва ташнаем, бараҳнаем, лату кӯб мешавем, овора ҳастем. ¹²Заҳмат кашида, бо дастҳои худ кор мекунем. Дашном шунида, баракат мехоҳем; таъқиб шуда, тоқат мекунем; ¹³гирифтори тӯҳмат шуда, бо меҳрубонӣ ҷавоб медиҳем. Мо то ҳамин вақт чун хасрӯбаи ҷаҳон ва ахлоқи ҷама шудаем.

¹⁴Ин суханонро на барои он навиштаам, ки шуморо хиҷил кунам, балки шуморо чун фарзандони азизи худ насиҳат медиҳам. ¹⁵Зеро, агарчи шумо даҳ ҳазор муаллим дар Масеҳ доред, лекин падарони бисёр надоред: ман шуморо дар Масеҳ Исо ба воситаи Инҷил ба дунё овардам. ¹⁶Бинобар ин аз шумо илтимос мекунам: ба ман тақлид намоед.

¹⁷Барои ҳамин ман Тимотиюсро назди шумо фиристодам, ки ӯ фарзанди азиз ва бовариноки ман дар Худованд аст. Ӯ роҳҳои маро дар Масеҳ ба ёди шумо меоварад, чунон ки ман дар ҷама ҷо дар ҳар ҷамоат таълим медиҳам.

¹⁸Баъзе касон худписанд шудаанд, ба гумони он ки ман назди шумо намеоям. ¹⁹Аммо ба қарибӣ, агар Худованд хоҳад, назди шумо меоям, ва на сухани худписандонро, балки қуввати онҳоро мефаҳмам. ²⁰Зеро Подшоҳии Худо на дар сухан, балки дар қувват аст. ²¹Чӣ мехоҳед? Оё бо калтак назди шумо биёям, ё бо муҳаббат ва рӯҳи мулоимат?

Зарурати тарбияи ҷамоат

5 Овозае ба гӯш мерасад, ки дар байни шумо фосиқӣ ҳаст, он ҳам чунон фосиқӣ, ки ҳатто дар байни бутпарастон шунида нашудааст, яъне шахсе зани падари худро гирифтааст. ² Ва шумо худписанд шудаед, ба ҷои он ки мотам гиред, то касе ки чунин коре кардааст, аз миёни шумо берун шавад. ³ Агарчи ман ҷисман ғоибам, лекин рӯҳан ҳозирам; аллақай, гӯё ки ҳозир бошам, дар ҳаққи шахсе ки чунин коре кардааст, ҳукм намудам. ⁴ Ба номи Худованди мо Исои Масеҳ, ҳангоме ки шумо бо рӯҳи ман ва бо қуввати Худованди мо Исои Масеҳ ҷамъ шавед, ⁵ он шахс барои ҳалокати ҷисм ба шайтон супурда шавад, то рӯҳ дар рӯзи Худованд Исо наҷот ёбад.

⁶ Фаҳри шумо хуб нест. Оё намедонед, ки андак хамиртуруш тамоми хамирро метуршонад? ⁷ Пас, худро аз хамиртуруши кӯҳна тоза кунед, то хаамири нав бошед, чунон ки бе хамиртуруш ҳастед. Зеро барраи Песаҳи мо, Масеҳ, барои мо кушта шудааст. ⁸ Бинобар ин идро на бо хамиртуруши кӯҳна, на бо хамиртуруши кина ва бадӣ, балки бо фатири покӣ ва ростӣ ба ҷо меоварем.

⁹ Ба шумо дар нома навиштаам, ки бо фосиқон рафтуомад накунед; ¹⁰ лекин на умуман бо фосиқони ин ҷаҳон, ё бо тамаъкорон, ё бо ғоратгарон, ё бо бутпарастон, зеро дар ин сурат бояд аз ҷаҳон берун мешудед. ¹¹ Балки ба шумо акнун навиштаам, ки бо касе рафтуомад накунед, ки худро бародар номида, фосиқ, ё тамаъкор, ё бутпараст, ё бадзабон, ё бадмаст, ё ғоратгар бошад; бо чунин одам якҷоя хӯрок ҳам нахӯред. ¹² Зеро чаро ман дар бораи онҳое ки берун аз ҷамоатанд, доварӣ кунам? Оё шумо дар бораи онҳое ки дар дохиланд, доварӣ намекунед? ¹³ Дар бораи онҳое ки дар берунанд, Худо доварӣ мекунад. Пас шумо бадкорро аз миёни худ берун кунед.

Мурофияҳо байни масеҳиён

6 Касе аз шумо, ки ба дигаре даъво дорад, чӣ гуна чуръат мекунад мурофияи худро назди беинсофон барад, на назди муқаддасон? ² Магар намедонед, ки муқаддасон ҷаҳонро доварӣ хоҳанд кард? Ва агар шумо ҷаҳонро доварӣ мекарда бошед, оё сазовори

он нестед, ки корҳои хурдтарро доварӣ кунед? ³ Магар намедонед, ки мо фариштаҳоро доварӣ хоҳем кард? Пас чӣ қадар бештар корҳои ин зиндагиро! ⁴ Лекин шумо, ҳангоме ки оид ба ин зиндагӣ муурофия доред, онҳоеро, ки дар ҷамоат эътиборе надоранд, ба доварӣ мешинонед. ⁵ Барои шарм доштанатон меғӯям: оё дар байни шумо як бохирад ҳам нест, ки дар миёни бародарони худ доварӣ карда тавонад? ⁶ Аммо бародар бо бародар муурофия мекунад, он ҳам дар пеши беимонон. ⁷ Худи ҳамин ҳам барои шумо айб аст, ки байни худ муурофия доред. Чаро ба беинсофӣ дучор шуданро бехтар намеҳисобед? Чаро зарар диданро бехтар намеҳисобед? ⁸ Балки худатон беинсофӣ мекунад ва зарар мерасонед, он ҳам ба бародарони худ.

⁹ Оё намедонед, ки беинсофон вориси Подшоҳии Худо намешаванд? Фирефта нашавед: фосиқон, бутпарастон, зинокорон, шаҳватпарастон, бачабозон, ¹⁰ дуздон, тамаъкорон, бадмастон, бадзабонон, ғоратгарон вориси Подшоҳии Худо намешаванд. ¹¹ Ва баъзе аз шумо чунин будед; аммо шуста шудед, муқаддас гардидед, сафед шудед дар номи Худованд Исо ва дар Рӯҳи Худои мо.

Огоҳонидан аз гуноҳ

¹² Ҳама чиз барои ман раво аст, лекин на ҳар чиз фоиданок аст. Ҳама чиз барои ман раво аст, лекин набояд чизе маро банди худ гардонад. ¹³ Хӯрок барои шикам аст, ва шикам барои хӯрок; аммо Худо инро ва онро нест мекунад. Лекин бадан на барои фосиқӣ, балки барои Худованд аст, ва Худованд барои бадан аст. ¹⁴ Ва Худо бо қуввати Худ ҳам Худовандро барҳезонд ва ҳам моро бармехезонад. ¹⁵ Магар намедонед, ки баданҳои шумо узвҳои Масеҳанд? Пас оё узвҳои Масеҳро мегирам, то онҳоро узвҳои фоҳиша гардонам? Ҳеч гоҳ! ¹⁶ Оё намедонед, ки ҳар кӣ бо фоҳиша пайвандад, бо вай як тан мешавад? Зеро гуфта шудааст: “Ҳар ду як тан мешаванд”.* ¹⁷ Аммо ҳар кӣ бо Худованд пайвандад, бо Ӯ як рӯҳ аст. ¹⁸ Аз фосиқӣ гурезед. Ҳар гуноҳе ки инсон мекунад, аз бадан берун аст, лекин фосиқ ба бадани худ гуноҳ мекунад. ¹⁹ Оё намедонед, ки бадани

шумо ибодатхонаи Рӯҳулқудс аст, ки дар шумост ва Онро аз Худо ёфтаед, ва аз они худ нестед? ²⁰Зеро ба нархи гарон харида шудаед. Пас, дар бадани худ ва дар рӯҳи худ Худоро ҷалол диҳед, ки онҳо аз они Худоянд.

Оиладорӣ

7 Дар бораи он чи ба ман навишта будед: барои одам хуб аст, ки ба зан даст нарасонад. ²Аммо, барои пешгирии фосиқӣ, бигзор ҳар мард зани худро ва ҳар зан шавҳари худро дошта бошад. ³Бигзор шавҳар ба зани худ тавачҷуҳи даркорӣ намояд; ҳамчунин зан ба шавҳари худ. ⁴Зан бар бадани худ ихтиёрдор нест, балки аз они шавҳар аст; ҳамчунин шавҳар бар бадани худ ихтиёрдор нест, балки аз они зан аст. ⁵Аз якдигар канорагирӣ накунед, магар ба муддате, бо ризоии ҳар ду, то бо рӯзаву дуо машғул бошед ва аз нав якҷоя шавед, то шайтон шуморо, ба сабаби худдорӣ накарданатон, ба васваса наандозад. ⁶Лекин инро чун иҷозат мегӯям, на чун фармон. ⁷Мехостам, ки ҳамаи одамон чун ман бошанд; аммо ҳар кас аз Худо атои худро дорад, яке ин гуна, дигаре он гуна.

Талоқ

⁸Ба муҷаррадон ва бевазанон мегӯям: барои онҳо хуб аст, ки чун ман монанд. ⁹Аммо агар худдорӣ карда натавонанд, бигзор оиладор шаванд; зеро оиладор шудан аз сӯхтан дар оташи шаҳват беҳтар аст.

¹⁰Ба оиладорон на ман мефармоям, балки Худованд: зан аз шавҳар ҷудо нашавад. ¹¹Аммо агар ҷудо шуда бошад, бояд танҳо монад, ё бо шавҳар ошті шавад. Шавҳар низ занашро талоқ надихад.

¹²Ба дигарон ман мегӯям, на Худованд: агар бародаре зани беимон дорад, ва он зан розӣ аст бо ӯ зиндагӣ кунад, ӯ набояд ба вай талоқ диҳад. ¹³Ҳамчунин зане ки шавҳари беимон дорад, ва он шавҳар розӣ аст бо вай зиндагӣ кунад, вай набояд аз ӯ ҷудо шавад. ¹⁴Зеро шавҳари беимон ба воситаи зани имондораш муқаддас аст, ва зани беимон ба воситаи шавҳари имондораш муқаддас аст. Вагарна фарзандони шумо нопок мебуданд, ҳол он ки онҳо

муқаддасанд. ¹⁵ Аммо агар беимон ҷудо шудан хоҳад, бигзор ҷудо шавад. Дар чунин вазъият бародар ё хоҳар вобаста нест. Худо моро ба осоиш даъват намудааст. ¹⁶ Эй зан, аз кучо медонӣ, ки шавҳаратро наҷот дода метавонӣ? Ё эй шавҳар, аз кучо медонӣ, ки занатро наҷот дода метавонӣ?

Ҳолатҳои гуногуни даъватшудагон

¹⁷ Ба ҳар ҳол ҳар кас чунон ки Худо насиб кардааст, ва ҳар кас чунон ки Худованд даъват намудааст, он гуна рафтор кунад. Дар ҳамаи ҷамоатҳо ман чунин дастур медиҳам. ¹⁸ Агар шахси хатнашудае даъват шуда бошад, бехатна нашавад; ва агар бехатнае даъват шуда бошад, хатна накунад. ¹⁹ Хатна ҳеч аст, бехатнагӣ ҳам ҳеч аст, балки аз ҳама муҳимтар риояи фармудаҳои Худост. ²⁰ Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, дар ҳамон монад. ²¹ Агар дар ҳолати ғулумӣ даъват шуда бошӣ, нороҳат нашав. Лекин агар озод шуда тавонӣ ҳам, аз фурсат истифода бар. ²² Зеро ғулуме ки дар Худованд даъват шудааст, озоди Худованд аст; ҳамчунин шахси озод ки даъват шудааст, ғуломи Масеҳ аст. ²³ Шумо ба нархи гарон харида шудаед; ғуломи одамон нагардед. ²⁴ Ҳар кас дар ҳар ҳолате ки даъват шудааст, эй бародарон, дар ҳамон назди Худо монад.

Муҷаррадон

²⁵ Дар хусуси бокираҳо аз Худованд фармоне надорам, лекин ҳамчун шахсе ки ба воситаи марҳамати Худованд бовафост, ақидаи худро баён мекунам. ²⁶ Пас ба сабаби тангии вазъияти ҳозира беҳтар меҳисобам, ки барои одам хуб аст чунон ки ҳаст, монад. ²⁷ Агар бо зан баста шудай, ҷудой наҷӯй. Агар аз зан озодӣ, зан наҷӯй. ²⁸ Аммо агар оиладор ҳам шавӣ, гуноҳе намекунӣ; ва агар бокирае оиладор шавад, гуноҳе намекунад. Лекин чунин қасон дар ҷисм азоб мекашанд, ва ман инро бароятон намехоҳам. ²⁹ Эй бародарон, инро мегӯям: вақт танг аст. Пас зандорон бояд чун безанон бошанд; ³⁰ ва гирёнон чунон ки гирён набошанд; ва шодмонон чунон ки шод набошанд; ва харидорон чунон ки хариде накарда бошанд; ³¹ ва онҳое ки аз ин ҷаҳон фоида мебаранд, чунон ки фоидабар набошанд. Зеро сурати ин ҷаҳон гузарон аст.

³² Ман хоҳиш дорам, ки шумо беғам бошед. Марди безан дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба Худованд писанд афтад; ³³ аммо марди зандор дар бораи он чи ба ҷаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба занаш писанд афтад. ³⁴ Дар миёни зани шавҳардор ва бокира фарқе ҳаст. Зани бешавҳар дар бораи он чи ба Худованд оид аст, ғамхорӣ мекунад, то ҳам дар бадан ва ҳам дар рӯҳ муқаддас бошад; аммо зани шавҳардор дар бораи он чи ба ҷаҳон оид аст, ғамхорӣ мекунад, ки чӣ гуна ба шавҳараш писанд афтад. ³⁵ Инро ман ба фоидаи шумо мегӯям, на барои он ки банду боре бар шумо андозам, балки барои он ки шумо боодобона ва пайдарҳам дар ибодати Худованд бошед, бе он ки чизе ба ин моневъ шавад.

³⁶ Лекин агар касе рафторашро ба бокираи худ номуносиб донад, ки вай ба синни балоғат расидааст, ва ӯ ночор мемонад, бигзор он чи меҳоҳад, кунад, — гуноҳе намекунад. Бигзор онҳо оиладор шаванд. ³⁷ Аммо касе ки дар дили худ устувор аст ва эҳтиёче надорад, балки иродаи қавӣ дошта, дар дили худ қарор додааст, ки бокираи худро нигоҳ дорад, ӯ кори хуб мекунад. ³⁸ Бинобар ин, касе ки ба шавҳар медиҳад, кори хуб мекунад, ва касе ки ба шавҳар намедиҳад, кори хубтар мекунад.

³⁹ Зан, мувофиқи шариат, то даме ки шавҳараш зинда аст, ба ӯ баста аст. Пас аз он ки шавҳараш ба хоби марг меравад, вай озод аст ба ҳар касе ки хоҳад, оиладор шавад, фақат дар Худованд бошад. ⁴⁰ Лекин, ба фикри ман, агар чунин монад, хушбахттар аст; ва ба гумонам, ман низ Рӯҳи Худоро дорам.

Хӯрдани қурбониҳои бутҳо

8 Дар бораи қурбониҳои бутҳо, мо медонем, ки ҳамаамон соҳиби дониш ҳастем. Дониш худписанд мегардонад, аммо муҳаббат обод мекунад. ² Агар касе гумон кунад, ки чизе медонад, ҳанӯз чунон ки доништан даркор аст, намедонад. ³ Аммо касе ки Худоро дӯст медорад, назди Ӯ шинохта шудааст. ⁴ Пас, дар бораи хӯрдани қурбониҳои бутҳо мо медонем, ки бут дар ҷаҳон ҳеч аст, ва ғайр аз Худои Ягона худои дигаре нест. ⁵ Ҳарчанд ба ном худоён чи дар осмон, чи дар замин ҳастанд, — чунки худоёни бисёр ва

худовандони бисёр ҳастанд, — ⁶ мо як Худо дорем, яъне Падар, ки ҳама чиз аз ӯст, ва мо барои ӯ ҳастем; ва як Худованд дорем, яъне Исои Масеҳ, ки ҳама чиз ба воситаи Ӯст, ва мо ба воситаи Ӯ ҳастем.

⁷ Аммо ҳама дорои ин дониш нестанд: баъзе касон то ҳол ба будани бут боварӣ дошта, ин хӯрокро чун қурбонии бут мехӯранд; ва вичдони онҳо, ки нотавон аст, нопок мешавад. ⁸ Хӯрок моро ба Худо наздик намекунад, зеро на бо хӯрдан беҳтар мешавем, на бо нахӯрдан бадтар. ⁹ Аммо бохабар бошед, ки ин озодии шумо сабаби пешпо хӯрдани нотавонон нашавад. ¹⁰ Зеро, агар касе туро, ки соҳиби дониш ҳастӣ, бинад, ки дар сари дастархони бутхона нишастай, оё вичдони ӯ, ки нотавон аст, ӯро ба хӯрдани қурбониҳои бутҳо моил намекунад? ¹¹ Пас, аз дониши ту он бародари нотавон, ки Масеҳ барои ӯ мурд, нобуд мешавад. ¹² Ва ҳамин тавр зидди бародарон гуноҳ карда ва ба вичдони нотавони онҳо осеб расонда, шумо зидди Масеҳ гуноҳ мекунед. ¹³ Бинобар ин, агар хӯрок бародари маро ба васваса меандохта бошад, ҳаргиз гӯшт намехӯрам, то бародари худро ба васваса наандозам.

Истифода набурдани ҳаққи худ

9 Оё ман расул нестам? Оё ман озод нестам? Оё ман Худованди мо Исои Масехро надидаам? Оё шумо амали ман дар Худованд нестед? ² Агар барои дигарон расул набошам, барои шумо ҳастам, зеро мӯҳри расулии ман дар Худованд шумо ҳастед. ³ Ҷавоби ман ба онҳое ки маро сарзаниш мекунанд, ҳамин аст. ⁴ Оё мо ҳаққи хӯрдан ва нӯшидан надорем? ⁵ Оё ҳақ надорем чун расулони дигар ва бародарони Худованд ва Кифо хоҳареро ба занӣ гирифта, ҳамроҳи худ барем? ⁶ Оё танҳо ман ва Барнаббо ҳақ надорем кори дастӣ накунем? ⁷ Кӣ ягон вақт хизмати сарбозиро бо харчи худ ба ҷо овардааст? Кӣ ток шинонда, аз ангураш намехӯрдааст? Ё кӣ рамаро чаронда, аз шири рама намехӯрдааст? ⁸ Оё инро фақат ба таври инсонӣ мегӯям? Оё шарият низ инро намегӯяд? ⁹ Зеро дар Тавротии Мусо навишта шудааст: “Вақте ки барзагов хирман мекӯбад, даҳонашро

набанд”.* Оё Худо дар фикри барзаговон аст? ¹⁰ Ё албатта барои мо гуфта шудааст? Оре, ин барои мо навишта шудааст, ки шудгоркунанда бояд бо умед шудгор кунад, ва хирманкӯб бо умеди гирифтани ҳиссаи худ хирман кӯбад. ¹¹ Модом ки мо дар миёни шумо чизҳои рӯҳониро коштаем, оё ин як кори бузург аст, ки назди шумо чизҳои ҷисмониро дарав кунем? ¹² Агар дигарон назди шумо ҳақ дошта бошанд, оё ҳаққи мо зиёдтар нест? Лекин мо аз ин ҳақ истифода набурдем, балки ба ҳар чиз тоб меоварем, то ба Инҷили Масеҳ монеае нагузорем.

¹³ Магар намедонед, ки онҳое ки дар ибодатгоҳ кор мекунанд, аз ибодатгоҳ мехӯранд? Ва онҳое ки хизмати қурбонгоҳро мекунанд, аз қурбонгоҳ ҳиссае мегиранд? ¹⁴ Ҳамчунин Худованд фармудааст, ки онҳое ки Инҷилро мавъиза мекунанд, аз Инҷил зиндагӣ кунанд. ¹⁵ Лекин ман аз ин ҳуқуқ ҳеч якеро истифода накардаам. Ва инро на барои он навиштаам, ки барои ман ҳамин тавр бошад; зеро барои ман мурдан беҳтар аст аз он ки касе ин фаҳри маро нест кунад. ¹⁶ Зеро, агар башорат диҳам, ин барои ман сабаби фаҳр нест, чунки ин барои ман як кори зарурӣ аст: вой бар ман, агар башорат надиҳам! ¹⁷ Зеро, агар инро ихтиёрӣ ба ҷо оварам, подош мегирам; лекин агар ғайриихтиёрӣ бошад, ин як вазифаи маъмуриест, ки бар ман гузошта шудааст. ¹⁸ Пас подоши ман чист? Он аст, ки Инҷилро мавъиза намуда, дар бораи Масеҳ бемузд башорат медиҳам ва аз ҳаққи башоратдиҳандагии худ истифода намебарам.

¹⁹ Зеро, агарчи аз ҳама озодам, худро ғуломи ҳама гардондам, то шумораи бештари одамонро ба Масеҳ ҷалб намоям. ²⁰ Барои яҳудиён чун яҳудӣ шудам, то яҳудиёро ҷалб намоям. Барои аҳли шариат чун аҳли шариат шудам, то аҳли шариатро ҷалб намоям. ²¹ Барои бешариатон чун бешариат шудам, то бешариатонро ҷалб намоям, ҳарчанд пеши Худо бешариат нестам, балки аз аҳли шариати Масеҳам. ²² Барои нотавонон чун нотавон шудам, то ки нотавононро ҷалб намоям. Барои ҳама кас ҳама чиз шудам, то бо ҳар роҳ баъзе касонро наҷот диҳам. ²³ Инро барои Инҷил мекунам, то шарикӣ он бошам.

Муборизаи хизматгузори Худованд ва подоши ӯ

²⁴ Оё намедонед, ки давандагони майдони мусобиқа ҳама медаванд, аммо танҳо як нафар мукофот мегирад? Чунон давед, ки сохиби он гардед. ²⁵ Ҳамаи варзишгарон аз ҳар чиз худдорӣ мекунанд: онҳо барои гирифтани тоҷи нобудшаванда, лекин мо барои гирифтани тоҷи нобуднашаванда. ²⁶ Бинобар ин ман медавам на он тавре ки беҳуда бошад; мушт мезанам на он тавре ки фақат барои задани ҳаво бошад; ²⁷ балки бадани худро азоб медиҳам ва гулом мегардонам, то ба дигарон мавъиза намуда, худам маҳрум набошам.

Намунаи Исроил дар биёбон

10 Намехоҳам, эй бародарон, ки шумо беҳабар бошед аз он ки падарони мо ҳама дар зери абр буданд, ва ҳама аз баҳр гузаштанд. ² Онҳо ҳама дар абр ва дар баҳр ба Мусо таъмид ёфтанд, ³ ва ҳама аз як хӯроки рӯҳонӣ мехӯрданд ⁴ ва ҳама аз як нӯшокии рӯҳонӣ менӯшиданд; зеро аз кӯҳпораи рӯҳоние менӯшиданд, ки аз пасашон меомад, ва он кӯҳпора Масеҳ буд.

⁵ Лекин аз аксари онҳо Худо хушнуд набуд, зеро онҳо дар биёбон ба ҳалокат расиданд. ⁶ Ин чизҳо барои мо намунае буданд, то мо бади ро орзу накунем, чунон ки онҳо орзу мекарданд. ⁷ Ҳамчунин, монанди баъзеи онҳо, бутпараст набошед, чунон ки навишта шудааст: “Қавм ба хӯрдану нӯшидан нишастанд, ва барои рақсу бозӣ бархестанд”.* ⁸ Фосиқӣ накунем, чунон ки баъзеи онҳо фосиқӣ карданд, ва дар як рӯз бисту се ҳазор нафарашон ба ҳалокат расиданд. ⁹ Масеҳро наозмоем, чунон ки баъзеи онҳо озмуданд ва аз морҳо нобуд шуданд. ¹⁰ Шикоят накунед, чунон ки баъзеи онҳо шикоят карданд ва аз дасти ҳалоккунанда нобуд шуданд.

¹¹ Ҳамаи ин ба онҳо чун намунае рӯй дод, ва барои огоҳии мо навишта шуд, ки охири давраҳо насиби мо гардидааст. ¹² Бинобар ин ҳар ки гумон мекунад, ки рост истодааст, эҳтиёт кунад, ки наафтад. ¹³ Озмоише ки ба сари шумо омадааст, ғайр аз озмоиши одии инсонӣ чизи дигаре нест. Ва Худо бовафо аст; Ӯ намегузорад, ки

шумо берун аз қуввати худ озмуда шавед, балки дар баробари озмоиш сабуқӣ ҳам медиҳад, то тоб оварда тавонед.

Дастархони Худованд ва дастархони девҳо

¹⁴ Хуллас, эй азизонам, аз бутпарастӣ гурезед. ¹⁵ Ба касони бохирад сухан мегӯям; дар бораи он чи мегӯям, худатон ҳукм кунед. ¹⁶ Оё косаи баракат, ки онро баракат медиҳем, шарик шудан ба хуни Масеҳ нест? Оё ноне ки пора мекунем, шарик шудан ба бадани Масеҳ нест? ¹⁷ Чунон ки нон яктост, мо низ, ки бисёрем, як тан ҳастем, зеро ҳамамон аз як нон ҳиссае мегирем. ¹⁸ Ба Исроил аз рӯи ҷисм нигоҳ кунед: оё онҳое ки қурбониҳоро меҳӯранд, шарикӣ қурбонгоҳ нестанд? ¹⁹ Пас чӣ гӯям? Оё бут ё қурбонии бут чизе ҳаст? ²⁰ Не, балки он чи халқҳо қурбонӣ мекунанд, ба девҳо қурбонӣ мекунанд, на ба Худо; лекин ман намехоҳам шумо бо девҳо шарик бошед. ²¹ Шумо наметавонед ҳам косаи Худовандро нӯшед, ҳам косаи девҳо; наметавонед ҳам аз дастархони Худованд ҳиссае гиред, ҳам аз дастархони девҳо. ²² Оё рашки Худовандро барангехтан мехоҳем? Оё аз Ў пурзӯртарем?

Зиндагӣ барои ҷалоли Худо

²³ Ҳама чиз барои ман равост, лекин на ҳар чиз фоиданок аст. Ҳама чиз барои ман равост, лекин на ҳар чиз обод мекунад. ²⁴ Ҳеҷ кас дар пайи фоидаи худ набошад, балки фоидаи дигарон. ²⁵ Ҳар он чи дар бозор фурӯхта мешавад, хӯред ва ба хотири вичдон ҳеҷ тафтиш накунад; ²⁶ зеро “замин ва ҳар он чи дар он аст, аз они Худованд аст”.* ²⁷ Агар касе аз беимонон шуморо даъват намояд ва шумо рафтани хоҳед, — аз ҳар чизе ки пешатон мемонанд, хӯред ва ба хотири вичдон ҳеҷ тафтиш накунад. ²⁸ Лекин агар касе ба шумо гӯяд, ки “ин қурбонии бут аст”, ба хотири касе ки хабар дод, ва ба хотири вичдон нахӯред; зеро “замин ва ҳар чи дар он аст, аз они Худованд аст”. ²⁹ Аммо на дар бораи вичдони худ, балки вичдони он каси дигар мегӯям. Вале чаро вичдони каси дигар бар озодии ман доварӣ кунад? ³⁰ Агар ман бо шукргузорӣ меҳӯрда бошам,

чаро дар ҳаққи ман барои он чизе ки барояш шукргузорӣ мекунам, бадгӯӣ кунанд?

³¹ Хуллас, хоҳ меҳӯред, хоҳ менӯшед, ё кори дигаре мекунад, ҳамаашро барои ҷалоли Худо ба ҷо оваред. ³² На яҳудиёбро ранҷонед, на юнониёбро, на ҷамоати Худоро, ³³ чунон ки ман низ аз ҳар чиҳат дили ҳамаро меёбам, ва дар пайи фоидаи худ не, балки фоидаи касони бисёр ҳастам, то онҳо наҷот ёбанд.

11 Ба ман тақлид кунед, чунон ки ман ба Масеҳ тақлид мекунам.

Сардории мард ва сари пӯшидаи зан

² Шуморо, эй бародарон, барои он таҳсин менамоям, ки дар ҳар хусус маро дар хотир доред ва ривоятҳоро, ончунон ки ба шумо супурдаам, нигоҳ медоред. ³ Ҳамчунин мехоҳам донед, ки сари ҳар мард Масеҳ аст, сари зан мард аст, ва сари Масеҳ Худост. ⁴ Ҳар марде ки сари пӯшида дуо гӯяд ё пайғамбарӣ кунад, сари худро расво мекунад. ⁵ Ва ҳар зане ки сари нопӯшида дуо гӯяд ё пайғамбарӣ кунад, сари худро расво мекунад, зеро ин монанди он аст, ки сараш тарошида бошад. ⁶ Агар зан сари худро напӯшонанд, бигзор мӯяшро низ қайчӣ кунад; ва агар барои зан қайчӣ кардан ё тарошидани мӯяш шармовар бошад, бигзор сари худро пӯшонанд. ⁷ Хуллас, мард набояд сари худро пӯшонанд, чунки ӯ сурат ва ҷалоли Худост; аммо зан ҷалоли мард аст. ⁸ Зеро на мард аз зан аст, балки зан аз мард; ⁹ ва на мард барои зан офарида шудааст, балки зан барои мард. ¹⁰ Бинобар ин зан бояд бар сараш нишонаи қудратро ба хотири фариштаҳо дошта бошад.

¹¹ Лекин дар Худованд на зан бе мард ҳаст, на мард бе зан. ¹² Зеро чунон ки зан аз мард аст, ончунон мард низ ба воситаи зан аст; ва ҳамаи ин аз Худост.

¹³ Худатон фикр кунед, оё аз рӯи одоб аст, ки зан сари нопӯшида ба Худо дуо гӯяд? ¹⁴ Оё худи табиат шуморо таълим намедиҳад, ки агар мард мӯи дароз дошта бошад, ин барои ӯ нанг аст, ¹⁵ аммо агар зан мӯи дароз дошта бошад, барои вай ҷалол аст, чунки мӯй ба вай ба ҷои ҳичоб дода шудааст? ¹⁶ Агар касе мунозира кардани бошад, мо ва ҷамоатҳои Худо чунин одат надорем.

Бояду шояд ид кардани Шоми Худованд

¹⁷ Лекин ин дастурро дода, шуморо таҳсин намекунам, зеро ҷамъомадҳои шумо на беҳтар, балки бадтар мешаванд. ¹⁸ Аввалан, шумидам, ки ҳангоме дар ҷамъоат ҷамъ мешавед, дар миёни шумо ҷудоӣҳо рӯй медиҳанд, ва ба ин то андозае бовар мекунам. ¹⁹ Ночор дар миёни шумо гуногунии ақидаҳо низ бояд бошад, то корозмудагон дар миёни шумо аён шаванд.

²⁰ Сипас дар як ҷо ҷамъ шуданатон барои хӯрдани хӯроки шоми Худованд нест. ²¹ Зеро ҳар кас хӯроки худро пештар гирифта меҳӯрад, ва яке гурусна мемонад, дигаре маст мешавад. ²² Магар шумо хона надоред, ки дар он хӯред ва нӯшед? Ё ҷамъоати Худоро хор мешуморед ва нодоронро хичолат медиҳед? Ба шумо чӣ гӯям? Оё барои ин шуморо таҳсин кунам? Таҳсин намекунам.

²³ Зеро ман аз Худованд чунин қабул кардам ва ба шумо низ супурдам, ки Худованд Исо дар он шабе ки ўро таслим карданд, нонро гирифт ²⁴ ва шукргузорӣ намуда, пора кард ва гуфт: “Гиред, хӯред, ин бадани Ман аст, ки барои шумо пора карда мешавад. Инро барои ёдоварии Ман ба ҷо оваред”. ²⁵ Ҳамчунин косаро пас аз хӯроки шом гирифта, гуфт: “Ин коса аҳди нав аст дар хуни Ман. Инро, ҳар боре ки менӯшед, барои ёдоварии Ман ба ҷо оваред”. ²⁶ Зеро ҳар боре ки ин нонро меҳӯред ва ин косаро менӯшед, марги Худовандро эълон мекунад, то даме ки Ў биёяд.

²⁷ Бинобар ин ҳар кӣ ба таври ношоиста ин нонро хӯрад ё косаи Худовандро нӯшад, нисбат ба бадани Худованд ва хуни Худованд айбдор мешавад. ²⁸ Пас, одамизод бояд худро санҷад, ва ҳамин гуна аз он нон хӯрад ва аз он коса нӯшад. ²⁹ Зеро, кас агар дар бораи бадани Худованд мулоҳиза накарда, ба таври ношоиста хӯрад ва нӯшад, вай ба маҳкумияти худ меҳӯрад ва менӯшад. ³⁰ Ба ҳамин сабаб бисёре аз шумо беқувват ва бемор ҳастанд, ва бисёре ба хоби марг рафтаанд. ³¹ Аммо агар худамонро доварӣ мекардем, ба доварӣ дучор намешудем. ³² Модом ки ба доварӣ дучор шудаем, аз ҷониби Худованд тарбия мебинем, то бо аҳли ҷаҳон маҳкум нагардем. ³³ Бинобар ин, эй бародаронам, ҳангоме ки барои хӯрдан ҷамъ мешавед, мунтазири якдигар бошед. ³⁴ Ва агар касе гурусна бошад, дар хонааш хӯрад, то ки ҷамъ шуданатон сабаби

маҳкумияти шумо нагардад. Чизҳои дигарро пас аз омаданам дурӯст мекунам.

Атоҳои рӯҳонӣ

12 Аммо дар хусуси чизҳои рӯҳонӣ, эй бародарон, намехоҳам беҳабар монед. ²Медонед, ки шумо, вақте ки аз ҷумлаи халқҳо будед, назди бутҳои безабон тавре мерафтед, ки гӯё шуморо кашида мебурданд. ³Бинобар ин шуморо огоҳ менамоям, ки ҳеҷ кас, ки дар Рӯҳи Худо сухан мегӯяд, лаънат бар Исо гуфташ наметавонад, ва ҳеҷ кас Исоро Худованд гуфташ наметавонад, магар дар Рӯҳулқудс.

⁴Атоҳо гуногунанд, лекин Рӯҳ ҳамон як аст; ⁵хизматҳо гуногунанд, аммо Худованд ҳамон як аст; ⁶амалҳо гуногунанд, аммо Худо ҳамон як аст, ки ҳама чизро дар ҳама ба амал меоварад. ⁷Лекин ба ҳар кас зоҳир шудани Рӯҳ барои манфиати ҳамагон бахшида мешавад. ⁸Ба яке ба воситаи Рӯҳ каломи ҳикмат бахшида мешавад, ба дигаре каломи дониш, мувофиқи ҳамон Рӯҳ; ⁹ба яке имон, дар ҳамон Рӯҳ; ба дигаре атоҳои шифо додан, дар ҳамон Рӯҳ; ¹⁰ба дигаре муъҷизанамой, ба дигаре пайғамбарӣ, ба дигаре фарқ кардани рӯҳҳо; ба яке забонҳои гуногун ва ба дигаре тарҷумаи забонҳо. ¹¹Ҳамаи инро ҳамон як Рӯҳ ба амал меоварад, ки шахсан ба ҳар кас мувофиқи хости Худ тақсим мекунад.

¹²Зеро, чунон ки бадан як аст, лекин узвҳои бисёр дорад, ва ҳамаи узвҳои як бадан, агарчи бисёранд, як тан мебошанд, ончунон Масеҳ низ. ¹³Зеро ҳамаи мо, хоҳ яҳудиён, хоҳ юнониён, хоҳ ғуломон, хоҳ озодон, дар як Рӯҳ ба як бадан таъмид ёфтаем; ва ҳама ба як Рӯҳ нӯшонидани шудаем. ¹⁴Зеро бадан на аз як узв, балки аз узвҳои бисёр иборат аст. ¹⁵Агар по гӯяд: “Азбаски даст нестам, аз бадан намебошам”, оё ба ин сабаб аз бадан нест? ¹⁶Ва агар гӯш гӯяд: “Азбаски чашм нестам, аз бадан намебошам”, оё ба ин сабаб аз бадан нест? ¹⁷Агар тамоми бадан чашм бошад, шунавоӣ кучост? Агар ҳамааш шунавоӣ бошад, бӯидан кучост? ¹⁸Аммо акнун Худо ба узвҳо, ба ҳар яке аз онҳо, дар бадан, мувофиқи хости Худ ҷой додааст. ¹⁹Агар ҳама як узв мебуданд, бадан кучост? ²⁰Ва инак узвҳо бисёранд, лекин бадан як аст. ²¹Чашм наметавонад

ба даст гӯяд: “Ба ман даркор нестӣ”; ё сар низ ба пойҳо гӯяд: “Ба ман даркор нестед”. ²² Баръакс, он узвҳои бадан, ки ба назар заифтар менамоёнд, заруранд. ²³ Ва узвҳоеро, ки эҳтиромашон дар бадан ба назари мо камтар аст, бештар ҳурмат мекунем; ва узвҳои бадсурати мо зеботар пӯшонда мешаванд; ²⁴ вале узвҳои хушсурати мо ба ин эҳтиёҷ надоранд. Лекин Худо баданро тавре ба соз овардааст, ки ба узви номукамалтар ҳурмати бештаре додааст, ²⁵ то дар бадан носозӣ пайдо нашавад, балки узвҳо ба якдигар як хел ғамхорӣ кунанд. ²⁶ Ва агар як узв дардманд шавад, ҳамаи узвҳо бо он ҳамдард мешаванд; ва агар як узв сазовори таҳсин гардад, бо он ҳамаи узвҳо хурсанд мешаванд.

²⁷ Шумо бадани Масеҳ ҳастед, вале ҷудо-ҷудо узвҳои Ӯ мебошед. ²⁸ Худо баъзеро дар ҷамоат аввалан расул, дуҷум пайғамбар, сеҷум муаллим таъйин кардааст; сипас қувваҳои муъҷизакор, ҳамчунин атоҳои шифо додан, мадад расондан, идора кардан ва забонҳои гуногунро бахшидааст. ²⁹ Оё ҳама расуланд? Оё ҳама пайғамбаранд? Оё ҳама муаллиманд? Оё ҳама муъҷизакоранд? ³⁰ Оё ҳама атоҳои шифодихӣ доранд? Оё ҳама бо забонҳо сухан мегӯянд? Оё ҳама тарҷума мекунанд? ³¹ Хоҳони атоҳои беҳтар бошед.

Ва акнун ман ба шумо роҳи боз ҳам хубтарро нишон медиҳам.

Муҳаббат

13 Агар ба забонҳои одамон ва фариштаҳо сухан гӯям, лекин муҳаббат надошта бошам, ман миси ҷарангосзанандае ё санҷи садодихандае гардидам. ² Агар пайғамбарӣ дошта бошам, ва тамоми сирҳо ва ҳар гуна донишро донам, ва агар дорои тамоми имон бошам, ба тавре ки кӯҳҳоро кӯчонда тавонам, лекин муҳаббат надошта бошам, ман ҳеч ҳастам. ³ Агар тамоми дороии худро тақсим кунам ва бадани худро ба сӯхтан диҳам, лекин муҳаббат надошта бошам, ҳеч фоида намебинам.

⁴ Муҳаббат пурсабр ва меҳрубон аст; муҳаббат ҳасад намебарад; муҳаббат худситоӣ намекунад, худписанд намешавад. ⁵ Рафтори ношоиста намекунад, фоидаи худро намечӯяд; ба хашм намеояд, ба дил кина намегирад; ⁶ муҳаббат аз беинсофӣ шод намешавад, балки аз ростӣ хурсанд мешавад. ⁷ Муҳаббат ҳама чизро

рӯпӯш мекунад, ба ҳама чиз бовар мекунад, ба ҳама чиз умед мебандад, ба ҳама чиз тоб меоварад.

⁸Муҳаббат ҳаргиз поён намеёбад, агарчи пайғамбарихо аз байн мераванд, забонҳо хомӯш мешаванд ва дониш аз байн меравад. ⁹Зеро қисман медонем ва қисман пайғамбарӣ мекунем; ¹⁰аммо ҳангоме ки камол меояд, он чи қисман вучуд дошт, аз байн меравад. ¹¹Вақте ки кӯдак будам, кӯдаквор гап мезадам, кӯдаквор фикр мекардам, кӯдаквор далел меовардам. Аммо вақте ки мард шудам, кӯдакиро тарк кардам. ¹²Ҳоло дар оина, ба таври муаммо мебинем, лекин он вақт рӯ ба рӯ мебинем. Ҳоло қисман медонам, лекин он вақт медонам ба монанди он ки худам низ доништа шудаам. ¹³Аммо ҳоло ин се чиз боқӣ мемонад: имон, умед, муҳаббат. Вале муҳаббат калонтарини онҳост.

Атоҳо барои ободкунии ҷамоат

14 Дар пайи муҳаббат бошед; хоҳони атоҳои рӯҳонӣ низ бошед, хусусан пайғамбарӣ. ²Зеро касе ки ба забоне сухан мегӯяд, вай на ба одамон, балки ба Худо сухан мегӯяд. Чунки ҳеҷ кас намефаҳмад; вай дар рӯҳ сирҳоро ба забон меоварад. ³Аммо касе ки пайғамбарӣ мекунад, ба одамон барои обод кардан ва насихату тасалли додан сухан мегӯяд. ⁴Касе ки ба забоне сухан мегӯяд, худро обод мекунад; аммо касе ки пайғамбарӣ мекунад, ҷамоатро обод мекунад. ⁵Мехоҳам, ки ҳамаатон ба забонҳо сухан гӯед; лекин беҳтар аст, ки пайғамбарӣ кунед. Зеро он ки пайғамбарӣ мекунад, бузургтар аст аз он ки ба забонҳо сухан мегӯяд, магар ин ки тарҷума ҳам кунад, то ҷамоат обод шавад.

⁶Акнун, эй бародарон, агар назди шумо биёям ва ба забонҳо сухан гӯям, чӣ фоидае ба шумо мерасонам, магар ин ки бо ваҳйе, ё донише, ё пайғамбарие, ё таълиме ба шумо сухан гӯям? ⁷Ҷамчунин агар асбоби бечони садодиханда, — най ё чанг, — садоҳои аз ҳам ҷудо набарорад, кас чӣ гуна мефаҳмад, ки бо най ё чанг чӣ оҳанге менавозанд? ⁸Ва агар карнай садои номуайяне барорад, ба чанг кӣ омода мешавад? ⁹Ҷамчунин агар шумо суханони норавшане ба забон ронед, чӣ гуна мефаҳманд, ки шумо чӣ мегӯед? Шумо ба ҳаво сухан мегӯед. ¹⁰Масалан, дар дунё чӣ қадар овозҳои гуногун

ҳастанд, ва ҳеч яке аз онҳо бе садои махсусаш нест. ¹¹ Аммо агар маънои овозҳоро надонам, барои гӯянда хоричӣ ҳастам, ва гӯянда барои ман хоричист. ¹² Ҳамчунин шумо, ки хоҳони атоҳои рӯҳонӣ ҳастед, саъю кӯшиш кунед, ки барои ободии ҷамоат онҳоро ба фаровонӣ дошта бошед.

¹³ Бинобар ин касе ки ба забоне сухан мегӯяд, бигзор дар бораи тарҷумаи он дуо кунад. ¹⁴ Зеро, ҳангоме ки ба забоне дуо мегӯям, рӯҳам дуо мегӯяд, лекин маро намефаҳманд. ¹⁵ Пас чӣ бояд кард? Бо рӯҳ дуо мегӯям, ва низ фаҳмо дуо мегӯям; бо рӯҳ суруд мехонам, ва низ фаҳмо суруд мехонам. ¹⁶ Зеро, агар ту бо рӯҳ ситоиш кунӣ, беҳабаре ки дар он ҷо истода бошад, дар вақти шукргузорию ту чӣ гуна “омин” гӯяд? Зеро ӯ он чиро, ки ту мегӯӣ, намедонад. ¹⁷ Ту нағз шукргузори мекунӣ, лекин каси дигар обод намешавад.

¹⁸ Худоямро шукр мегӯям, ки ман беш аз ҳамаи шумо бо забонҳо сухан мегӯям. ¹⁹ Лекин дар ҷамоат фаҳмо гуфтани панҷ калимаро, то дигаронро низ насихат кунам, беҳтар меҳисобам аз он ки даҳ ҳазор калимаро ба забоне гӯям.

²⁰ Эй бародарон! Дар фаҳм кӯдак набошед, балки нисбат ба бадӣ кӯдак бошед, ва дар фаҳм калонсол бошед. ²¹ Дар Таврот навишта шудааст: “Бо забонҳои дигар ва бо лабҳои дигар ба ин қавм сухан хоҳам гуфт, лекин дар он вақт ҳам Маро гӯш намекунанд, мегӯяд Худованд”.* ²² Пас забонҳо аломатанд на барои имондорон, балки барои беимонон; аммо пайғамбарӣ на барои беимонон, балки барои имондорон аст. ²³ Агар тамоми ҷамоат дар як ҷо ҷамъ шавад, ва ҳама ба забонҳо сухан гӯянд, ва беҳабарон ё беимонон дароянд, оё онҳо намегӯянд, ки шумо девона шудаед? ²⁴ Аммо вақте ки ҳама пайғамбарӣ мекунанд, ва каси беимоне ё беҳабаре медарояд, вай ба воситаи ҳама маҳкум мешавад, ба воситаи ҳама доварӣ карда мешавад. ²⁵ Ва ҳамин тавр сирҳои дилаш ошкор мегарданд; бинобар ин ӯ рӯй ба замин ниҳода, ба Худо сачда мекунаду нидо мекунад: “Ҳақиқатан Худо дар миёни шумост”.

²⁶ Пас, эй бародарон, чӣ бояд кард? Вақте ки ҷамъ мешавад, ҳар яке аз шумо таронае аз Забур, ё таълиме, ё забоне, ё ваҳйе, ё

тарҷумае дорад. Бигзор ҳамааш барои обод кардан бошад. ²⁷ Агар касе ба забоне сухан мегуфта бошад, ду нафар, ё бисёраш се нафар, он ҳам ҷудо-ҷудо, сухан гӯед, ва касе тарҷума кунад. ²⁸ Аммо агар тарҷумон набошад, бигзор дар ҷамоат хомӯш монад, ё ба худ ва ба Худо сухан гӯяд. ²⁹ Ва аз пайғамбарон бигзор ду ё се нафар сухан гӯянд, ва дигарон муҳокима кунанд. ³⁰ Ва агар ба шахси дигаре аз нишастагон ваҳй ояд, бигзор шахси аввал хомӯш шавад. ³¹ Зеро ҳама пайи ҳам метавонед пайғамбарӣ кунед, то ҳама таълим гиранд ва ҳама тасалли ёбанд. ³² Рӯҳҳои пайғамбарон дар иттиҳоти пайғамбарон мебошанд. ³³ Чунки Худо Худои бетартибӣ нест, балки Худои ошоиш аст.

Чунон ки дар ҳамаи ҷамоатҳои муқаддасон аст, ³⁴ бигзор занони шумо низ дар ҷамоатҳо хомӯш бошанд. Раво нест, ки сухан гӯянд, балки бояд фармонбардор бошанд, чунон ки Таврот низ мегӯяд. ³⁵ Агар онҳо хоҳанд чизе ёд гиранд, бигзор дар хона аз шавҳари худ пурсанд; зеро дар ҷамоатҳо сухан гуфтани зан шармовар аст. ³⁶ Магар каломии Худо аз шумо баромадааст? Ё он танҳо ба шумо расидааст?

³⁷ Агар касе худро пайғамбар ё рӯҳонӣ ҳисоб кунад, бигзор фаҳмад, ки он чи ман ба шумо менависам, фармудаҳои Худованд аст. ³⁸ Агар касе нафаҳмад, бигзор нафаҳмад. ³⁹ Хуллас, эй бародарон, хоҳони он бошед, ки пайғамбарӣ кунед, ва ба забонҳо сухан гуфтанро манъ накунад. ⁴⁰ Ҳамааш бояд бо тартибу интизом ба амал ояд.

Растохез

15 Эй бародарон, акнун ба шумо Инҷилро хотиррасон мекунам, ки онро ба шумо башорат додаам, ва шумо онро қабул кардаед, ва дар он устувор ҳастед, ² ва дар он наҷот меёбед, ба шарте ки он чиро, ки ба шумо башорат додаам, риоя кунед, ба шарте ки имонатон беҳуда набошад. ³ Дар аввал он чиро, ки низ қабул кардаам, ба шумо супурдаам, ки яъне Масеҳ, мувофиқи Китоб, барои гуноҳҳои мо мурд, ⁴ ва Ё гӯронида шуд ва, мувофиқи Китоб, дар рӯзи сеюм бархест, ⁵ ва ба Кифо ва баъд ба он дувоздаҳ нафар зоҳир шуд. ⁶ Пас аз он ба зиёда аз панҷсад бародар дар як

вақт зоҳир шуд, ки қисми зиёди онҳо то ҳол зиндаанд, вале баъзе ба хоби марг рафтаанд. ⁷ Пас аз он ба Яъқуб, ва баъд ба ҳамаи расулон зоҳир шуд; ⁸ ва пас аз ҳама ба ман низ, ки гӯё тифли норасид будам, зоҳир шуд. ⁹ Зеро ман хурдтарини расулонам, ва сазовори он нестам, ки расул номида шавам, чунки чамоати Худовандро таъқиб мекардам. ¹⁰ Аммо бо файзи Худо он чи ҳастам, ҳастам; ва файзи Ӯ бар ман беҳуда набуд, балки ман аз ҳамаи онҳо зиёдтар меҳнат кардам; аммо на ман, балки файзи Худо, ки бо ман аст. ¹¹ Ба ҳар ҳол, хоҳ ман ва хоҳ онҳо, ҳамин тавр мавъиза мекунем, ва шумо ҳамин тавр имон овардед.

¹² Лекин агар дар бораи Масеҳ мавъиза карда мешавад, ки Ӯ аз мурдагон бархест, пас чӣ тавр баъзе аз шумо мегӯянд, ки растохези мурдагон нест? ¹³ Агар растохези мурдагон набошад, Масеҳ низ барнахестааст. ¹⁴ Ва агар Масеҳ барнахеста бошад, мавъизаи мо низ беҳуда аст, имони шумо низ беҳуда аст. ¹⁵ Дар айни ҳол мо низ шоҳидони дурӯғин дар бораи Худо мебудем, чунки дар бораи Худо шаҳодат медедем, ки Ӯ Масеҳро бархезондааст, ва ҳол он ки, агар ҳақиқатан мурдагон барнахезанд, Ӯро барнахезондааст. ¹⁶ Зеро, агар мурдагон барнахезанд, Масеҳ низ барнахестааст. ¹⁷ Ва агар Масеҳ барнахеста бошад, имони шумо беҳуда аст; шумо ҳанӯз дар гуноҳҳои худ мебошед. ¹⁸ Бинобар ин онҳое ҳам, ки дар Масеҳ ба хоби марг рафтаанд, нобуд шудаанд. ¹⁹ Агар танҳо дар ҳамин зиндагӣ ба Масеҳ умедворем, мо аз ҳамаи одамон бадбахтарем.

²⁰ Аммо Масеҳ аз мурдагон бархеста, навбари онҳое гардид, ки ба хоби марг рафтаанд. ²¹ Зеро, чунон ки марг ба воситаи инсон омад, растохези мурдагон низ ба воситаи инсон омад. ²² Чунон ки дар Одам ҳама мемуранд, ончунон дар Масеҳ ҳама зинда мешаванд. ²³ Ҳар яке бо навбати худ: Масеҳ, ки навбар аст; баъд онҳое ки аз они Масеҳанд дар вақти омадани Ӯ. ²⁴ Баъд охираат фаро мерасад, ки он вақт Ӯ Подшоҳиро ба Худои Падар месупорад ва ҳар гуна сарварӣ ва ҳар гуна қудрат ва қувватро барҳам медиҳад. ²⁵ Зеро Ӯ бояд подшоҳӣ кунад то даме ки ҳамаи душманонро зери пойҳои Худ сарнагун созад. ²⁶ Душмани охирине ки нобуд карда мешавад, марг аст. ²⁷ Чунки Худо “ҳама чизро зери пойҳои Ӯ тобеъ

кардааст”.* Вақте ки мегӯяд: ҳама чиз ба Ў тобеъ карда шуд, равшан аст, ки ин ба истиснои он Кас аст, ки ҳама чизро ба Ў тобеъ кардааст.²⁸ Ҳангоме ки ҳама чиз ба Ў тобеъ карда шуд, он гоҳ Худи Писар низ ба он Кас, ки ҳама чизро ба Ў тобеъ кард, тобеъ мешавад, то Худо ҳама дар ҳама бошад.

²⁹Вагарна онҳое ки барои мурдагон таъмид мегиранд, чӣ мекунанд? Агар мурдагон тамоман барнахезанд, чаро барои мурдагон таъмид мегиранд? ³⁰Чаро мо низ ҳар соат ҷони худро ба хатар меандозем? ³¹Бо фахре ки дар Худованди мо Масеҳ Исо аз шумо дорам, қасам: ҳар рӯз бо марг рӯ ба рӯ мешавам. ³²Агар дар Эфесус бо ҳайвоноти даранда ба таври инсонӣ ҷанг карда бошам, ба ман чӣ фоида, агар мурдагон барнахезанд? “Биёед хӯрем ва нӯшем, зеро фардо мемурем!”* ³³Фирефта нашавед: ёрони бад ахлоқи некро фосид мекунанд. ³⁴Ба таври бояду шояд ҳушёр шавед ва гуноҳ накунед; зеро, барои хичил шуданатон мегӯям, ки баъзеҳо Худоро намешинсанд.

³⁵Лекин шояд касе гӯяд: “Мурдагон чӣ гуна бармехезанд? Ва дар чӣ гуна ҷисм меоянд?” ³⁶Эй беақл! Он чи ту мекорӣ, агар намуррад, зинда намешавад. ³⁷Ҳангоме ки мекорӣ, на ҷисми ояндаро мекорӣ, балки донаи лучи гандум ё ягон гиёҳи дигарро. ³⁸Лекин Худо ба он, аз рӯи хости Худ, ҷисм медиҳад, ва ба ҳар як тухм ҷисми ба он хосе.

³⁹Ҳамаи ҷисмҳо як нестанд, балки ҷисми одамон дигар аст, ҷисми чорпоён дигар, ҷисми моҳиён дигар, ҷисми парандагон дигар. ⁴⁰Ҷисмҳои осмонӣ ва ҷисмҳои заминӣ ҳаст. Лекин ҷалоли ҷисмҳои осмонӣ дигар аст, ҷалоли ҷисмҳои заминӣ дигар. ⁴¹Ҷалоли офтоб дигар, ҷалоли моҳ дигар, ҷалоли ситораҳо дигар; ва ситора аз ситора дар ҷалолаш фарқ дорад.

⁴²Дар растохези мурдагон низ ҳамин тавр аст. Дар вайроншавандагӣ кошта мешавад, дар вайроннашавандагӣ бармехезад. ⁴³Дар хорӣ кошта мешавад, дар ҷалол бармехезад. Дар нотавонӣ кошта мешавад, дар қувват бармехезад. ⁴⁴Ҷисми нафсонӣ кошта

15:27 Забур 8:7.

15:32 Ишаъё 22:13.

мешавад, ҷисми рӯҳонӣ бармехезад. Ҷисми нафсонӣ ҳаст, ҷисми рӯҳонӣ ҳаст.

⁴⁵ Низ чунин навишта шудааст: “Инсонии аввалин, яъне Одам, ҷони зинда гашт”.* Одами охирин рӯҳи ҳаётбахш шуд. ⁴⁶ Лекин рӯҳонӣ пештар нест, балки нафсонӣ, ва баъд рӯҳонӣ. ⁴⁷ Одами яқум аз замин аст, яъне хокист; одами дуҷум Худованд аст аз осмон. ⁴⁸ Хоки чӣ гунае ки бошад, хокиён ҳамон гунаанд; Осмонӣ чӣ гунае ки бошад, осмонӣён ҳамон гунаанд. ⁴⁹ Ва чӣ гунае ки мо сурати одами хокиро ба худ гирифтаем, сурати Одами осмониро низ ба худ бояд гирем.

⁵⁰ Эй бародарон, ҳаминро мегӯям, ки ҷисму хун вориси Подшоҳии Худо шуда наметавонад, ва вайроншаванда вориси вайроннашавандагӣ намешавад. ⁵¹ Инак, ба шумо сирре мегӯям: ҳамаи мо ба хоби марг намеравем, балки ҳама дигаргун мешавем, ⁵² баногоҳ, дар як мижа задан, баробари садои карнаи охирин. Зеро карнаи садо медиҳад, ва мурдагон дар вайроннашавандагӣ бармехезанд, ва мо дигаргун мешавем. ⁵³ Зеро бояд он чи вайроншаванда аст, либоси вайроннашавандагӣ пӯшад, ва он чи миранда аст, либоси намирандагӣ пӯшад.

⁵⁴ Чун ин вайроншаванда либоси вайроннашавандагӣ пӯшад, ва ин миранда либоси намирандагӣ пӯшад, он гоҳ ин каломе ки навишта шудааст, ба амал меояд: “Ғалаба маргро фуру бурд”. ⁵⁵ “Эй марг! Неши ту кучост? Эй дунёи мурдагон! Ғалабаи ту кучост?”* ⁵⁶ Неши марг гуноҳ аст, ва қуввати гуноҳ шарият аст. ⁵⁷ Худоро шуқр, ки Ё ба воситаи Худованди мо Исои Масеҳ ба мо ғалаба бахшидааст!

⁵⁸ Хуллас, эй бародарони азизи ман, пойдору устувор бошед, ҳамеша дар кори Худованд машғул бошед, ва донед, ки меҳнати шумо дар Худованд беҳуда нест.

Хайрот барои имондорони Уршалим

16 Дар хусуси чамъ кардани пул барои муқаддасон: чунон ки ба ҷамоатҳои Ғалотия дастур додаам, ҳамон тавр амал

15:45 Пайдоиш 2:7.

15:55 Ишаъё 25:8; Ҳушаъ 13:14.

кунед. ² Дар рӯзи якуми ҳафта бигзор ҳар яке аз шумо, мувофиқи даромадаш, назди худ пасандоз карда нигоҳ дорад, то ки ҳангоми омаданам эҳтиёче ба ҷамъ кардан набошад. ³ Ҳангоме ки биёям, онҳоеро, ки шумо муносиб донед, бо мактубҳо мефиристам, то хайроти шуморо ба Уршалим баранд. ⁴ Агар рафтани ман ҳам зарур бошад, онҳо ҳамроҳи ман мераванд.

Нақшаҳои сафар, насихатҳо ва саломҳо

⁵ Пас аз он ки аз Мақдуния гузарам, назди шумо меоям. Аз Мақдуния мегузарам, ⁶ лекин эҳтимол дорад, ки муддате назди шумо бошам ё ҳатто зимистонро гузаронам, то ба ҳар чое ки равам, шумо маро гусел намоед. ⁷ Намехоҳам акнун бо шумо фақат дар байни роҳ дидорбинӣ кунам, балки умедворам, ки агар Худованд иҷозат диҳад, якчанд вақт назди шумо монам. ⁸ Аммо то иди панतिकост ман дар Эфесус мемонам, ⁹ зеро дари бузургу корсозе барои ман кушода шуд, ва мухолифон низ бисёранд.

¹⁰ Агар Тимотиюс ояд, боҳабар бошед, ки ӯ назди шумо аз чизе тарс надошта бошад. Зеро ӯ кори Худовандро ба ҷо меоварад, чунон ки ман низ. ¹¹ Бинобар ин ҳеҷ кас ӯро хор нашуморад, балки ӯро бо осоиш гусел кунед, то назди ман биёяд; зеро ӯро бо бародарон мунтазираам. ¹² Дар хусуси бародари мо Апулус бошад, ман аз ӯ бисёр хоҳиш кардам, ки бо бародарон назди шумо биёяд, вале ӯ ҳеҷ розигӣ надод, ки акнун биёяд, балки ҳар гоҳ фурсат ёбад, меояд.

¹³ Ҳушёр бошед, дар имон устувор бошед, мард ва устувор бошед. ¹⁴ Бигзор ҳамаи корҳои шумо бо муҳаббат ба ҷо оварда шавад.

¹⁵ Шумо хонаводаи Истефанусро мешиносед, ки навбари Охония ҳастанд ва худро ба хизмати муқаддасон супурдаанд. Аз шумо, эй бародарон, илтимос дорам: ¹⁶ шумо низ ба ин гуна шахсон ва ба ҳар касе ки ҳамкорӣ мекунад ва меҳнат менамояд, фармонбардор бошед. ¹⁷ Аз омадани Истефанус, Фортунатус ва Охойкус хурсандам, чунки онҳо ҷои холии шуморо пур карданд. ¹⁸ Онҳо ба рӯҳи ману шумо қувват бахшиданд. Чунин одамонро шиносед.

¹⁹ Ҷамоатҳои вилояти Осиё ба шумо салом мерасонанд. Акило ва Прискила бо ҷамоате ки дар хонаи онҳост, ба шумо саломи

бисёре дар Худованд мерасонанд. ²⁰ Ҳамаи бародарон ба шумо салом мерасонанд. Ба якдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед.

²¹ Ман, Павлус, бо хати худ салом мерасонам. ²² Ҳар кӣ Худованд Исои Масехро дӯст надорад, лаънатӣ бод; мороното.* ²³ Файзи Худованд Исои Масех бо шумо бод. ²⁴ Муҳаббати ман бо ҳамаи шумо дар Масех Исо аст. Омин.

16:22 Мороното — “Худованд меояд” (ба забони арамай).

НОМАИ ДУЮМ БА ҚУРИНТИЁН

Хизмати Павлус (1-7)

Кори хайр барои ҷамоат дар Уршалим (8-9)

Муҳофизати расул будани Павлус (10-13)

Салому паём

1 Павлус, ки бо хости Худо расули Исои Масеҳ аст, ва бародар Тимотиюс ба ҷамоати Худо, ки дар Қуринтус аст, бо ҳамаи муқаддасоне ки дар тамоми вилояти Охоия мебошанд: ²файз ва осоиш аз ҷониби Падари мо Худо ва Исои Масеҳи Худованд бар шумо бод.

Андӯҳ ва тасаллӣ дар хизмати расул

³Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, Падари марҳамат ва Худои ҳар тасаллӣ, ⁴ки моро дар ҳар андӯҳи мо тасаллӣ медиҳад, то мо бо ҳамон тасаллие ки худамон аз Худо меёбем, андӯҳгинонро дар ҳар андӯҳашон тасаллӣ дода тавонем. ⁵Зеро ба андозае ки азобҳои Масеҳ дар мо зиёд мешаванд, тасаллии мо низ ба воситаи Масеҳ меафзояд. ⁶Агар андӯҳгин шавам, ин барои тасаллӣ ва наҷоти шумост, ки он ба воситаи тоқат кардан ба ҳамон азобҳои ба амал меояд, ки мо ҳам онҳоро аз сар мегузаронем. Агар тасаллӣ ёбем, ин барои тасаллӣ ва наҷоти шумост. ⁷Умеди мо дар бораи шумо устувор аст, зеро медонем, ки ҳам дар азобҳо ва ҳам дар тасаллӣ шумо шарик ҳастед.

⁸Намехоҳем, ки шумо, эй бародарон, аз андӯҳе ки дар вилояти Осиё ба сари мо афтод, беҳабар бошед. Он бар мо аз ҳад зиёд, ба андозаи аз қувват берун вазнин омад, ба тавре ки аз зиндагӣ ҳам умеди худро кандем. ⁹Мо дар дили худ ҳукмномаи маргро доштем, то ба худ боварӣ накунем, балки ба Худо, ки мурдагонро бармехезонад. ¹⁰Ў моро аз чунин марг халос кард ва ҳанӯз халос мекунад. Ба Ў умед мебандем, ки боз ҳам халос хоҳад кард, ¹¹бо ёрии дуое ки шумо низ барои мо мегӯед, то барои он чи бо дуои касони бисёр ба мо ато шудааст, бисёриҳо барои шумо шукргузор бошанд.

Самимияти расул

¹² Фахри мо ин аст, ки вичдони мо гувоҳӣ медиҳад, ки дар ҷаҳон, хусусан нисбат ба шумо дар покӣ ва самимияти илоҳӣ рафтор кардаем. Ин ба воситаи ҳикмати ҷисмонӣ набуд, балки аз файзи Худо буд. ¹³ Чизе ба шумо наменависем, магар он чи шумо мехонед ва мефаҳмед. Ва умедворам, ки то ба охир мефаҳмед, ¹⁴ ҳамон тавре ки ҳоло қисман фаҳмидаед, ки барои шумо боиси фахр мешавем, чунон ки шумо низ барои мо дар рӯзи Худованд Исо.

¹⁵ Бо ҳамин боварӣ ният доштам аввал назди шумо биёям, то дубора файз ёбед. ¹⁶ Мехостам аз маҳалли шумо гузашта ба Мақдуния равам ва боз аз Мақдуния назди шумо биёям, то шумо маро ба Яҳудия гусел кунед. ¹⁷ Пас, ҷангоме ки чунин ният кардам, оё сабукфикрона рафтор намудам? Ё он чи ман ният менамоям, оё ҷисмонӣ ният менамоям, ба тавре ки аз ман дар як вақт “ҳа, ҳа” ва “не, не” мешавад? ¹⁸ Ба вафои Худо қасам, ки сухани мо ба шумо дар як вақт “ҳа” ва “не” набуд. ¹⁹ Зеро Писари Худо Исои Масех, ки мо, яъне ман ва Силвонус ва Тимотиюс, дар миёни шумо Ёро мавъиза намудаем, “ҳа” ва “не” набуд, балки дар Ё танҳо “ҳа” буд. ²⁰ Зеро ҳамаи ваъдаҳои Худо дар Ё “ҳа” буд ва дар Ё “омин” буд, — барои ҷалоли Худо ба воситаи мо. ²¹ Аммо Он ки мову шуморо дар Масех устувор мегардонад ва моро масҳ кардааст, Худост. ²² Ё ҳамчунин моро мӯҳр задааст ва гарами Рӯҳро дар дилҳои мо андохтааст.

²³ Ман Худоро ба шохидӣ бар ҷони худ даъват менамоям, ки ба шумо раҳм карда, то ҳол ба Қуринтус наомадам. ²⁴ На ин ки бар имони шумо ҳукмфармо мешуда бошем, балки барои шодмонии шумо ҳамкорем; зеро дар имон пойдор ҳастед.

2 Пас, ман дар дили худ қарор додам, ки назди шумо боз дар ғам наоям. ² Зеро, агар ман шуморо ғамгин гардонам, кист, ки маро шод мекарда бошад, ғайр аз касе ки аз дасти ман ғамгин шудааст? ³ Ҳаминро ба шумо навишта будам, ки мабодо дар омаданам ғамгин шавам аз онҳое ки бояд боиси шодии ман бошанд. Зеро ба ҳамаатон боварӣ дорам, ки шодии ман шодии ҳамаи шумост. ⁴ Az бисёрии андӯҳ ва дилтангӣ ба шумо бо ашки фаровон навишта будам, на барои он ки шуморо ғамгин гардонам, балки барои он ки муҳаббати зиёдеро, ки ба шумо дорам, фаҳмед.

Бахшоиши гуноҳкор

⁵ Агар касе сабаби ғамгинӣ шуда бошад, маро ғамгин накардааст, балки қисман, — то сухан бисёр нашавад, — ҳамаи шуморо ғамгин кардааст. ⁶ Барои чунин шахс ин танбеҳе ки аз касони бисёр дидааст, басанда аст. ⁷ Акнун, баръакс, шумо ўро бахшед ва дилбардорӣ кунед, то ки ғами аз ҳад зиёд ўро фуру набарад. ⁸ Бинобар ин аз шумо хоҳишмандам, ки ба ў муҳаббати худро нишон диҳед. ⁹ Зеро барои ҳамин низ навишта будам, то дар амал донам, ки оё шумо дар ҳар чиҳат фармонбардор ҳастед. ¹⁰ Касеро шумо бахшед, ман низ ўро мебахшам. Ман низ, агар касеро дар чизе бахшида бошам, ба хотири шумо пеши рӯи Масеҳ бахшидаам, ¹¹ то шайтон моро фирефта накунад; зеро аз ниятҳои вай беҳабар нестем.

Мавъизаи Инчил

¹² Ҳангоме ки барои башорати Инчили Масеҳ ба Трӯос омадам, агарчи даре барои ман дар Худованд воз шуда буд, ¹³ барои рӯҳи худ оромӣ надоштам, чунки бародари худ Титусро наёфтам. Пас бо онҳо хайрухуш карда, ба Мақдуния равона шудам.

¹⁴ Худоро шукр, ки Ё ҳамеша ба мо дар Масеҳ пирӯзӣ мебахшад ва бӯи хуши дониши Худро ба воситаи мо дар ҳар ҷо паҳн мекунад. ¹⁵ Зеро мо барои Худо бӯи хуши Масеҳ ҳастем, ҳам дар миёни наҷотёбандагон ва ҳам дар миёни нобудшавандагон. ¹⁶ Он барои баъзе касон бӯи марғ аст, ки марғ меоварад, ва барои касони дигар бӯи ҳаёт аст, ки ҳаёт меоварад. Ва кӣ ба ин қобил аст? ¹⁷ Мо чун дигарон нестем, ки каломи Худоро харидуфурӯш мекунамд, балки аз самими дил ва аз ҷониби Худо, дар ҳузури Худо, дар Масеҳ сухан мегӯем.

З Оё боз худро тавсия намоем? Оё чун баъзеҳо, ба тавсияномаҳо ба шумо ё тавсияномаҳо аз шумо эҳтиёҷ дорем? ² Шумо номаи мо ҳастед, ки он дар дили мо навишта шудааст, ва онро ҳамаи одамон мешиносанд ва мехонанд. ³ Ба ҳама маълум аст, ки шумо номаи Масеҳ ҳастед, ки он ба воситаи хизмати мо на бо сиёҳӣ, балки бо Рӯҳи Худои зинда, на бар лавҳаҳои сангин, балки бар лавҳаҳои гӯшти дил навишта шудааст.

⁴Чунин аст боварии мо ба Худо ба воситаи Масеҳ. ⁵На ба он сабаб ки мо қобилият дорем чизеро аз худ фикр кунем, ки он гӯё аз мо бошад, балки қобилияти мо аз Худост. ⁶Ў ба мо қобилият додаст, то хизматгузори Аҳди Нав бошем, на аз рӯи ҳарф, балки аз рӯи Рӯҳ. Зеро ҳарф мекушад, аммо рӯҳ зинда мекунад.

Хизматгузори Аҳди Нав

⁷Ҳоло агар хизмати марг, ки дар ҳарфҳо бар санг нақш баста буд, он қадар ҷалол дошта бошад, ки банӣ-Исроил ба рӯи Мусо нигоҳ кардан наметавонистанд, ба сабаби ҷалоли рӯи ӯ, ки гузарон буд, ⁸пас оё хизмати Рӯҳ ҷалоли зиёдтаре надорад? ⁹Зеро, агар хизмати маҳкумкунӣ ҷалол дошта бошад, пас хизмати сафедкунӣ хеле зиёдтар ҷалол дорад. ¹⁰Зеро ҳатто он чи соҳиби ҷалол шудааст, дар муқоиса бо ин ҷалоли беандоза, ҷалоле надорад. ¹¹Ва агар чизи гузарон ҷалол дошта бошад, пас чизи бобақо хеле зиёдтар дар ҷалол аст.

¹²Бинобар ин мо, ки чунин умед дорем, бо камоли ҷасорат амал мекунем; ¹³на монанди Мусо, ки ба рӯи худ парда мепӯшид, то банӣ-Исроил ба анҷоми чизи гузарон назар наандозанд. ¹⁴Аммо зеҳни онҳо кунд шудааст, зеро то имрӯз ҷангоми хондани Аҳди Қадим ҳамон парда боқӣ мондааст ва бардошта нашудааст, чунки он дар Масеҳ бартараф мешавад. ¹⁵Лекин то имрӯз, ҷангоме ки онҳо Мусоро мехонанд, парда бар дилашон гузошта шудааст; ¹⁶аммо ҷангоме ки ба Худованд рӯ меоваранд, парда бардошта мешавад.

¹⁷Худованд Рӯҳ аст, ва ҳар кучо Рӯҳи Худованд аст, он ҷо озодист. ¹⁸Аммо ҳамаи мо, бо рӯи кушода, монанди он ки дар оина бошад, ба ҷалоли Худованд нигариста, ба ҳамон сурат аз ҷалол ба ҷалол табдил меёбем, ва ин аз Худованд, яъне аз Рӯҳ аст.

4 Бинобар ин мо, ки дорои чунин хизмат ҳастем, ки он аз рӯи марҳамат ба мо ато шудааст, ноумед намешавем. ²Аммо корҳои пинҳонии нангинро рад карда, ҳиларо ба кор намебарем ва каломи Худоро таҳриф намекунем, балки ростиро ошкор карда, худро ба вичдони ҳар кас пеши рӯи Худо вогузор менамоем. ³Ҳатто агар Инчили мо пӯшида бошад, он барои нобудшавандагон пӯшида аст, ⁴барои беимонҳое ки худои ин дунё зеҳнашонро

кунд кардааст, то нури Инҷили ҷалоли Масеҳ, ки Ё сурати Худост, барои онҳо надурахшад. ⁵Зеро мо на худро, балки Масеҳ Исоро мавъиза менамоем, ки Ё Худованд аст, ва мо ғуломони шумоем ба хотири Исо. ⁶Зеро Худое ки гуфт: “Аз торикӣ нур дурахшад”, Ҳамон аст, ки дар дилҳои мо дурахшид, то бо дониши ҷалоли Худо дар шахси Исои Масеҳ моро пурнур созад.

Азоби кӯтоҳмуддат ва ҷалоли абадӣ

⁷Лекин мо ин ганҷро дар зарфҳои хокӣ дорем, то бартари қувват аз онҳо Худо бошад, на аз ҷониби мо. ⁸Мо аз ҳар ҷиҳат ба фишор дучор мешавем, вале дар тангӣ нестем; ҳайронем, вале рӯҳафтада намешавем; ⁹гирифтори таъқиботем, вале партофта нашудаем; сарнагун гардидаем, вале нобуд нашудаем. ¹⁰Ҳамеша марги Худованд Исоро дар бадани худ бардошта мегардем, то ҳаёти Исо низ дар бадани мо зоҳир шавад. ¹¹Зеро мо, зиндаҳо, доимо ба хотири Исо ба марг супурда мешавем, то ҳаёти Исо низ дар ҷисми мирандаи мо зоҳир шавад. ¹²Бинобар ин марг дар мо амал мекунад, вале ҳаёт дар шумо. ¹³Навишта шудааст: “Имон доштам, бинобар ин сухан мегуфтам”.* Азбаски ҳамон рӯҳи имонро дорем, мо низ имон дорем ва сухан мегуём. ¹⁴Зеро медонем, ки Бархезонандаи Худованд Исо моро низ ба воситаи Исо бархезонда, бо шумо ба по хоҳад хезонд. ¹⁵Ҳама чиз барои шумост, то файзе ки дар бисёр касон фаровон шудааст, шукргузори боз ҳам зиёдтарро барои ҷалоли Худо ба амал оварад.

¹⁶Бинобар ин ноумед намешавем. Ҳарчанд одами зоҳирии мо фарсуда мешавад, одами ботинӣ рӯз ба рӯз нав мешавад. ¹⁷Зеро азоби сабуки мо, ки кӯтоҳмуддат аст, ҷалоли абади барои мо ба фаровонии беандоза ба вучуд меоварад, ¹⁸ҳангоме ки мо на ба чизҳои намоён, балки ба чизҳои нонамоён нигоҳ мекунем. Зеро он чи намоён аст, муваққатист, аммо он чи нонамоён аст, абадист.

5 Зеро медонем, ки агар хонаи заминии мо, ин хайма, хароб шавад, мо иморате аз ҷониби Худо дорем, хонаи бо даст сохта нашудаи абадӣ, ки дар осмон аст. ²Аз ин рӯ мо оҳ мекашем, дар

орзуи он ки хонаи худро, ки дар осмон аст, дар бар кунем, ³ то ки мо, либосе дар бар дошта, бараҳна ёфт нашавем. ⁴ Зеро мо, ки дар ин хайма мебошем, дар таҳти боре оҳ мекашем, чунки намехоҳем либос кашем, балки дар бар кунем, то ки чизи миранда ба воситаи ҳаёт фуру бурда шавад. ⁵ Худо моро маҳз барои ҳамин ба вучуд оварда, ба мо гарави Рӯхро низ додааст. ⁶ Бинобар ин мо ҳамеша зиндадил ҳастем ва медонем, ки то даме ки дар бадан ҷой гирифтаем, мо аз Худованд дур мебошем, ⁷ зеро бо имон рафтор мекунем, на бо дидор. ⁸ Пас зиндадил ҳастем ва беҳтар меҳисобем, ки аз бадан берун рафта, назди Худованд ҷой гирем. ⁹ Ба ин сабаб саъю кӯшиш менамоем, ки хоҳ дар ин ҷой бошем ва хоҳ набошем, ба Ё писанд афтем. ¹⁰ Зеро ҳамаи мо бояд пеши курсии довари Масеҳ ҳозир шавем, то ҳар яке сазои амалхоро, ки дар бадан кардааст, гирад, хоҳ нек бошад ва хоҳ бад.

Хизмати оштӣ

¹¹ Пас, мо, ки тарси Худовандро медонем, ба мардум насихат медиҳем. Мо ба Худо ошкор ҳастем, ва умедворам, ки ба вичдонҳои шумо низ ошкорем. ¹² Зеро худро ба шумо аз нав тавсия намекунем, балки ба шумо асосе медиҳем барои он ки аз мо фахр намоед, то ҷавобе дошта бошед барои онҳое ки бо чизи зоҳирӣ фахр менамоянд, на бо он чи дар дил аст. ¹³ Агар мо беҳуд шуда бошем, ин барои Худост; ва агар солимфикр бошем, ин барои шумост.

¹⁴ Зеро муҳаббати Масеҳ моро водор менамояд, ки чунин муҳокима ронем: агар яке барои ҳама мурда бошад, пас ҳама мурданд. ¹⁵ Ва Ё барои ҳама мурд, то зиндаҳо акнун на барои худ зиндагӣ кунанд, балки барои Ё, ки ба хотири онҳо мурд ва бархест. ¹⁶ Бинобар ин мо минбаъд ҳеҷ касро аз рӯи ҷисм намешиносем. Ва агар Масеҳро аз рӯи ҷисм шинохта бошем, акнун дигар намешиносем. ¹⁷ Пас, касе ки дар Масеҳ аст, офаридаи навест; чизҳои қадима гузаштанд, инак ҳама чиз нав шудааст.

¹⁸ Ҳама чиз аз ҷониби Худост, ки моро ба воситаи Исои Масеҳ бо Худ оштӣ дод ва хизмати оштиро ба мо супурд, ¹⁹ чунки Худо дар Масеҳ буда, аҳли ҷаҳонро бо Худ оштӣ дод, хатоҳои онҳоро ба ҳисобашон надаровард ва каломии оштиро ба мо супурд. ²⁰ Пас, мо

сафирони Масеҳ ҳастем, гӯё ки Худо ба воситаи мо хоҳиш мекунад. Мо аз тарафи Масеҳ илтимос мекунем: бо Худо оштӣ намоед. ²¹Зеро Ӯро, ки аз гуноҳ беҳабар буд, барои мо гуноҳ* сохт, то мо дар Ӯ росткориҳои Худо шавем.

Хизмати расул

6 Мо, ки ҳамкорони Худо ҳастем, аз шумо хоҳиш мекунем, ки файзи Худоро бефоида қабул нақунед. ²Зеро Худо мегӯяд: “Дар вақти муносиб туро шунидам
Ва дар рӯзи наҷот ба ту мадад кардам”.*

Инак, акнун вақти муносиб аст, инак, акнун рӯзи наҷот аст. ³Ҳеч касро намеранҷонем, то хизмати мо ба таъна дучор нашавад, ⁴балки дар ҳар чиз худро ҳамчун хизматгузориҳои Худо нишон медиҳем: дар сабри бисёр, дар сахтиҳо, дар муҳтоҷиҳо, дар тангиҳо, ⁵дар зери зарбаҳо, дар зиндонҳо, дар ошӯбҳо, дар меҳнатҳо, дар беҳобиҳо, дар рӯзадориҳо; ⁶дар покӣ, дар дониш, дар бурдборӣ, дар меҳрубонӣ, дар Рӯҳулқудс, дар муҳаббати бе дурӯягӣ, ⁷дар каломии ростӣ, дар қуввати Худо, бо аслиҳаи росткорӣ дар дасти рост ва чап; ⁸дар шараф ва бешарафӣ, дар бадномӣ ва некномӣ. Моро фиребгар мешуморанд, лекин ростгӯ ҳастем; ⁹гӯё гумнодем, лекин шинохта ҳастем; гӯё мирандагонем, вале инак, зинда ҳастем; чазо мебинем, лекин намерем; ¹⁰гӯё ғамгинем, лекин ҳамеша шодӣ мекунем; гӯё бенавоям, вале бисёр касонро сарватманд мегардонем; гӯё чизе надорем, лекин дорои ҳама чиз ҳастем.

Даъвати Худо дар хусуси чудо шудан

¹¹Даҳони мо, эй қуринтиён, сӯи шумо кушода ва дили мо фарох шудааст. ¹²Барои шумо дар мо ҷой танг нест, лекин андаруни худатон ҷой танг аст. ¹³Дар ивази ин, — чун ба фарзандони худ мегӯям, — шумо низ бояд фарохдил бошед.

¹⁴Зери юғи бегона бо беимонон сар ҳам нақунед. Зеро росткорӣ бо бадкорӣ чӣ пайванде дорад? Ва нур бо торикӣ чӣ

5:21 Гуноҳ — ё: қурбонии гуноҳ.

6:2 Ишаъё 49:8.

умумияте дорад? ¹⁵ Масеҳ бо балиол* чӣ созгорӣ дорад? Ё имондор бо беимон чӣ монандие дорад? ¹⁶ Ва ибодатхонаи Худо бо бутҳо чӣ мувофиқат дорад? Зеро шумо ибодатхонаи Худои зинда ҳастед, чунон ки Худо гуфтааст:

“Андаруни онҳо сокин шуда,
Дар миёни онҳо роҳ хоҳам рафт;
Ва Худои онҳо хоҳам буд,
Ва онҳо қавми Ман хоҳанд буд”.*

¹⁷ “Бинобар ин аз миёни онҳо берун оед

Ва ҷудо шавед,
— мегӯяд Худованд, —
Ва ба чизи нопок нарасед,
Ва Ман шуморо қабул хоҳам кард”.*

¹⁸ “Падари шумо хоҳам буд,
Ва шумо писарон ва духтарони Ман хоҳед буд”,*
— мегӯяд Худованди Қодири Мутлақ.

7 Пас, эй азизон, дар ҳоле ки чунин ваъдаҳо дорем, худро аз ҳар нопокии ҷисм ва рӯҳ тоза карда, муқаддасии худро дар тарси Худо мукаммал намоем.

² Дар дилҳои худ ба мо ҷой диҳед. Мо ба касе беинсофӣ накардаем, ба касе осеб нарасондаем, аз касе истифода набурдаем. ³ На барои таъна мегӯям, зеро пештар гуфта будам, ки шумо дар дили мо ҳастед, то бо ҳам мурем ва бо ҳам зист кунем. ⁴ Умеди ман аз шумо бисёр аст, фаҳри ман аз шумо бузург аст. Бо вучуди тамоми азобҳоямон, пур аз тасалли ҳастам ва шодии фаровон дорам.

Шодии расул барои тавба

⁵ Зеро, вақте ки ба Мақдуния омадем, ҷисми мо оромӣ надошт, балки аз ҳар сӯ ба фишор дучор шудем: аз берун кашмакашҳо, аз дарун тарсҳо буданд. ⁶ Аммо Худое ки ба фурӯтанон тасалли

6:15 Балиол — Калимаи ибриест, ки дар Таврот одамони баду ҳалокатоварро мефаҳмонад. Дар ин ҷо ба маънои шайтон, яъне иблис омадааст.

6:16 Ибодат 26:11-12.

6:17 Ишаъё 52:11.

6:18 Ишаъё 56:5.

мебахшад, бо омадани Титус моро тасаллӣ дод, ⁷ ва на танҳо бо омадани ӯ, балки бо он тасаллие низ, ки ӯ дар шумо ёфта буд. Вақте ки аз пазмони шумо, аз гиряи шумо ва аз ғайрате ки дар ҳаққи ман доред, ба мо нақл кард, ин маро бештар шод кард. ⁸ Бинобар ин, ҳарчанд шуморо бо нома ғамгин кардам, пушаймон нестам, гарчи пушаймон ҳам будам; зеро мебинам, ки он нома шуморо соате бошад ҳам, ғамгин кард. ⁹ Акнун шодам на аз он ки ғамгин шудаед, балки аз он ки ғами шумо боиси тавба гардидааст. Зеро ғами шумо мувофиқи хости Худо буд, то аз мо ҳеҷ зиёне набинед. ¹⁰ Зеро ғаме ки мувофиқи хости Худост, тавбаро дар роҳи наҷот ба амал меоварад, ки аз он пушаймонӣ нест. Лекин ғами дунё маргро ба амал меоварад. ¹¹ Бинед, ғаме ки мувофиқи хости Худост, чӣ гуна чидду ҷаҳдро, чӣ гуна узрро, чӣ гуна норизоиро, чӣ гуна тарсро, чӣ гуна пазмониро, чӣ гуна ғайратро, чӣ гуна сазодиҳиро дар шумо ба амал овард! Дар ҳамааш шумо нишон додед, ки дар ин кор пок ҳастед. ¹² Хуллас, агарчи ба шумо навишта будам, ин на ба хоҳири бадкор ва на ба хоҳири касе ки бадӣ дидааст, балки барои он буд, ки чидду ҷаҳди мо дар ҳаққи шумо пеши рӯи Худо ба шумо ошкор гардад. ¹³ Ба ин сабаб мо аз тасаллии шумо тасаллӣ ёфтем. Лекин боз ҳам зиёдтар мо аз шодии Титус шод шудем, чунки рӯҳи ӯ ба воситаи ҳамаатон ором шудааст. ¹⁴ Ман пеши ӯ дар бораи шумо фахр кардам ва хичил нашудам, балки, чунон ки мо ҳар гапро дар хусуси шумо ба ростӣ гуфта будем, фахри мо низ ончунон пеши Титус рост баромад. ¹⁵ Дили ӯ боз ҳам зиёдтар сӯи шумо моил мешавад, ҳангоме ки итоаткории ҳамаатонро ба ёд меоварад, ки чӣ гуна шумо ӯро бо тарсу ларз пазирай намудаед. ¹⁶ Шодмонам, ки дар ҳар чиз аз шумо дилпур буда метавонам.

Кори хайр барои ҷамоат дар Уршалим

8 Шуморо, эй бародарон, дар бораи файзи Худо, ки ба ҷамоатҳои Мақдуния ато шудааст, огоҳ менамоем. ² Дар миёни имтиҳони бузурги саҳтиҳо фаровонии шодии онҳо ва бенавоии саҳти онҳо дар саховати беканорашон пурра аён шуд. ³ Ман шоҳиди онам, ки онҳо ба андозаи қувваташон ва берун аз қувваташон саҳӣ буданд. ⁴ Онҳо бо исрори зиёд аз мо илтимос карданд, ки дар кори хайр ба

мадади муқаддасон шарики мо бошанд. ⁵ Онҳо на танҳо ба тавре ки умед доштем, амал карданд, балки худро низ пешкаш карданд, аввалан ба Худованд ва баъд ба мо, мувофиқи хости Худо. ⁶ Бинобар ин мо аз Титус хоҳиш намудем, ки ӯ, чунон ки сар карда буд, ончунон ин кори хайрро дар миёни шумо ба анҷом низ расонад. ⁷ Аммо, чунон ки шумо дар ҳар чиз: дар имон ва калом, дар дониш ва ҳар гуна ҷидду ҷаҳд ва дар муҳаббати худ нисбат ба мо афзун ҳастед, ончунон дар ин кори хайр ҳам афзун бошед. ⁸ Инро ба таври фармон намегӯям, балки ба воситаи ҷидду ҷаҳди дигарон самими-яти муҳаббати шуморо низ меозмоям. ⁹ Зеро файзи Худованди мо Исои Масеҳро медонед, ки Ӯ сарватманд буда, барои шумо бенаво шуд, то шумо ба воситаи бенавоии Ӯ сарватманд шавед. ¹⁰ Дар ин хусус ман фикри худро баён мекунам, зеро ин ба шумо фоиданок аст. Соли гузашта на танҳо ин корро сар кардед, балки онро орзу ҳам карда будед. ¹¹ Ва акнун корро ба охир низ расонед, то он чи бо дилгармӣ орзу мекардед, мувофиқи дороиятон анҷом ёбад. ¹² Зеро, кас агар дилгармӣ дошта бошад, аз рӯи он чи ӯ дорад, писанд меояд, на аз рӯи он чи ӯ надорад. ¹³ На он тавр, ки ба дигарон сабук ва ба шумо вазнин афтад, балки ба таври баробарӣ: ¹⁴ акнун зиёдатии шумо камии онҳоро пур мекунад, то ки баъд зиёдатии онҳо низ камии шуморо пур кунад. Ҳамин тавр баробарӣ ба амал меояд, ¹⁵ чунон ки навишта шудааст: “Касе ки бисёр ҷамъ карда буд, зиёдатӣ надошт, ва касе ки кам ҷамъ карда буд, камӣ надошт”.*

Фиристода шудани Титус ва бародарони дигар

¹⁶ Худоро шукр, ки чунин ҷидду ҷаҳдро нисбат ба шумо дар дили Титус ҷо кардааст. ¹⁷ Зеро ӯ ба илтимоси мо гӯш андохт ва, азбаски ҷидду ҷаҳди зиёде дошт, бо ихтиёри худ сӯи шумо равона шуд. ¹⁸ Бо ӯ мо бародареро равона кардем, ки дар ҳамаи ҷамоатҳо барои башорат сазовори таҳсин гардидааст. ¹⁹ Ғайр аз ин, ӯ аз ҷамоатҳо интиҳоб шудааст, ки дар ин кори хайр ба мо ҳамроҳ шавад, ки хизмати онро мо барои ҷалоли Худованд ва исботи дилгармии шумо ба ҷо меоварем. ²⁰ Мо эҳтиёт мекунем, ки касе дар ҳаққи мо

тӯҳмате нагӯяд, оид ба ин ҳадияи фаровоне ки бо хизмати мо ба даст оварда мешавад.²¹ Кӯшиш мекунем кори некро на танҳо пеши Худованд, балки пеши одамон низ ба ҷо оварем.²² Бо онҳо бародари худро низ фиристодем, ки чидду ҷаҳди ўро дар бисёр чизҳо борҳо санҷидаем, ва акнун аз боиси боварии бузурге ки ў ба шумо дорад, чидду ҷаҳдаш боз ҳам зиёд шудааст.²³ Дар бораи Титус бояд гӯям, ки ў дар хизмати шумо рафиқ ва ҳамкори ман аст; дар бораи бародаронамон бояд гӯям, ки онҳо фиристодагони ҷамоатҳо ва ҷалоли Масеҳанд.²⁴ Пас, муҳаббати худро, ва он фахреро, ки мо аз шумо дорем, пеши ҷамоатҳо ба онҳо исбот кунед.

9 Дар бораи хизмате ки ба мадади муқаддасон аст, ба шумо навиштам зиёдтис.² Зеро дилгармии шуморо медонам ва аз шумо пеши аҳли Мақдуния фахр менамоям, ки аҳли Охоия аз соли гузашта тайёр шудаанд. Ин ғайрати шумо аксарияти онҳоро барои ин кор барангехтааст.³ Бародаронро барои он фиристодам, ки фаҳри мо аз шумо беҳуда набошад, балки шумо, чунон ки гуфтаам, тайёр бошед.⁴ Агар аз аҳли Мақдуния бо ман омада, шуморо тайёр наёбанд, бигзор мо, — намегӯем, ки “шумо”, — аз чунин боварие ки бо он фахр кардаем, хичил нашавем.⁵ Бинобар ин лозим дониستم аз бародарон илтимос кунам, ки аз ман пештар назди шумо рафта, ин хайроти ваъдагии шуморо пешакӣ муҳайё кунанд, то он ҳамчун хайроте тайёр бошад, на ҳамчун хироҷе.

Фаровон коридан

⁶ Хуллас, касе ки кам мекорад, кам дарав мекунад, ва касе ки фаровон мекорад, фаровон дарав мекунад.⁷ Бигзор ҳар кас мувофиқи хости дилаш диҳад, на бо ғамгинӣ ва на ба таври маҷбурӣ; зеро Худо он касро дӯст медорад, ки бо хушӣ медиҳад.⁸ Ва Худо қодир аст ҳар гуна фэйзро барои шумо афзун кунад, то ҳамеша аз ҳар чихат ба қадри кофӣ қонеъ буда, барои ҳар кори хайр афзун бошед.⁹ Чунон ки навишта шудааст:

“Тақсим кардааст: ба бенавоён додааст;
Росткориаш то абад пойдор аст”.*

¹⁰ Бигзор Он ки ба коранда тухм ва барои хӯрдан нон омода менамояд, кишти шуморо омода ва фаровон кунад ва самарҳои росткориҳои шуморо рӯёнад. ¹¹ Бигзор дар ҳар чиз барои ҳар гуна саховат сарватманд гардед, ки он ба воситаи мо шукри Худоро ба амал меоварад. ¹² Зеро ба ҷо овардани ин хизмат на танҳо норасоии муқаддасонро пур мекунад, балки шукри Худоро низ беандоза афзун мегардонад. ¹³ Дар натиҷаи ин хизмат онҳо Худоро ҳамду сано мехонанд барои фармонбардории шумо ба Инҷили Масеҳ, ки эътироф менамояд, ва барои саховати кӯмаки шумо ба онҳо ва ба ҳама. ¹⁴ Онҳо бо дуо дар ҳаққи шумо, ба хоҳири ғайби Худо, ки дар шумо фаровон аст, хоҳони дидори шумоянд. ¹⁵ Худоро шукр барои атои васфнопазираш!

Расул будани худро ҳимоят кардани Павлус

10 Ман, Павлус, ки ба ҳузури шумо хоксорам, вале ғойбона бар шумо ҷасорат дорам, шуморо бо нармдилӣ ва меҳрубонии Масеҳ насиҳат медиҳам; ² ва илтимос мекунам, ки маро маҷбур насозед дар омадани худ он ҷасорати қатъиро ба кор барам, ки ният дорам ба муқобили баъзе касоне нишон диҳам, ки ба гумонашон мо аз рӯи ҷисм рафтор менамоем. ³ Агарчи дар ҷисм рафтор мекунем, аз рӯи ҷисм намечангем. ⁴ Зеро аслиҳаи ҷанги мо ҷисмонӣ нест, балки назди Худо тавоност барои хароб кардани қалъаҳо. ⁵ Мо ақидаҳо ва ҳар баландгириро, ки зидди дониши Худо бармехезад, сарнагун месозем ва ҳар фикрро ба итоати Масеҳ асир мекунем. ⁶ Ва тайёр ҳастем ҳар беитоати роҳро ҷазо диҳем, вақте ки итоати шумо комил гардад.

⁷ Оё ба намуди зоҳирӣ менигаред? Агар касе ба худ боварӣ дорад, ки ӯ аз он Масеҳ аст, бигзор низ аз худ хулоса барорад, ки ҷунон ки вай аз он Масеҳ аст, онҷунон мо низ аз он Масеҳ ҳастем. ⁸ Зеро бо қудрате ки Худованд барои ободӣ, на барои харобии шумо, ба мо додааст, андаке бештар фахр намоям ҳам, хичил намешавам. ⁹ Вале ба назар ҷунин натобад, ки гӯё ман шуморо бо номаҳо тарсонда истодаам, ¹⁰ чунки мегӯянд: “Номаҳо гарон ва пурзӯранд, аммо ҳузури шахсии ӯ суст, ва суханаш ночиз аст”. ¹¹ Ҷунин шахс донад, ки мо дар каломии номаҳои

ғойбона чӣ гунае ки бошем, амалан дар ҳузури шахсӣ низ ҳамон гунаем.

¹²Мо чуръат намекунем худро бо касони худсито баробар кунем ё муқоиса намоем. Онҳое ки худро бо худ андоза мекунад ва худро бо худ муқоиса менамоянд, хирад надоранд. ¹³Лекин мо берун аз андоза фахр намекунем, балки ба андозаи он ҳудуди қор, ки Худо ҳамчун андоза барои мо муайян кардааст, то ба шумо ҳам расем. ¹⁴Мо аз ҳадди худ намегузарем, ки гӯё ба шумо нарасида бошем, зеро бо Инчили Масеҳ ба шумо ҳам расидаем. ¹⁵Мо берун аз андоза бо меҳнатҳои дигарон фахр намекунем, лекин умед дорем, ки ҳар қадар имонатон зиёдтар шавад, ҳудуди қори мо низ дар миёни шумо афзоиш меёбад, ¹⁶то дар ҷойҳои аз шумо дуртар ҳам Инчилро мавъиза намоем ва бо он чи дар ҳудуди қори дигарон муҳайё шудааст, фахр накунем. ¹⁷Пас “ҳар кӣ фахр мекунад, бигзор бо Худованд фахр кунад”.* ¹⁸Зеро на он кас арзанда аст, ки худро ситоиш мекунад, балки он кас, ки Худованд ўро ситоиш мекунад.

Расулони дурӯғин

11 Кошки беақлии маро андаке бардошт кунед! Лекин маро бардошт ҳам мекунад. ²Ман дар ҳаққи шумо бо рашки Худо рашк менамоям, чунки шуморо ба Марди ягонае номзад сохтаам, то чун боқираи поке ба Масеҳ пешниҳод намоям. ³Аммо тарси он дорам, ки чунон ки мор бо макри худ Ҳавворо фирефта намуд, ончунон фикри шумо низ вайрон шуда, аз самимияте ки ба Масеҳ аст, рӯ тобад. ⁴Зеро, агар касе омада, Исои дигареро мавъиза намояд, ғайр аз Он ки мо Ўро мавъиза кардем, ё шумо рӯҳи дигаре гиред, ғайр аз Он ки гирифтед, ё Инчили дигаре, ғайр аз он чи қабул кардед, шумо онро ба ҳубӣ бардошт менамояд. ⁵Аммо ман гумон мекунам, ки аз он “расулони олий” ҳеч камӣ надорам. ⁶Агарчи дар сухан моҳир нестам, аммо дар дониш камӣ надорам. Мо аз ҳар хусус ба шумо комилан маълум ҳастем.

⁷Оё ман гуноҳ кардам, ки худро хор кардам, то шуморо сарбаланд гардонам, чунки Инчили Худоро ба шумо бемузд мавъиза

намудам? ⁸ Ҷамоатҳои дигарро бо гирифтани музд ғорат кардам, то хизмати шуморо ба ҷо оварам. ⁹ Ва ҳангоме ки назди шумо буда, муҳтоҷи кашидам, ба касе вазнинӣ накардам, зеро бародароне ки аз Мақдуния омаданд, норасоии маро пур карданд. Худам низ худдорӣ намудам ва хоҳам намуд, то дар ҳеч чиз ба шумо вазнинӣ накунам. ¹⁰ Бо ростии Масеҳ, ки дар ман аст, мегӯям: ин фахр дар кишварҳои Охоия аз ман кашида гирифта намешавад. ¹¹ Аз чӣ сабаб? Оё аз он сабаб ки ман шуморо дӯст намедорам? Худо медонад! ¹² Аммо он чи мекунам, боз ҳам хоҳам кард, то фурсати онҳоеро беасос кунам, ки фурсат мечӯянд, то дар он чи фахр мекунанд, худро бо мо баробар созанд. ¹³ Зеро онҳо расулони дурӯғин ва коргузорони фиребгар ҳастанд, ки шакли расулони Масеҳро мегиранд. ¹⁴ Ва ин аҷиб нест, зеро худӣ шайтон шакли фариштаи нурро мегирад. ¹⁵ Бинобар ин кори бузург нест, ки агар хизматгузорони вай низ шакли хизматгузорони ростиро гиранд. Лекин оқибаташон аз рӯи корҳояшон мешавад.

Азоб кашидани расул

¹⁶ Боз мегӯям: касе маро беақл наҳисобад. Вале агар чунин набошад, маро ақаллан ҳамчун беақле қабул кунед, то ман ҳам андаке фахр наоям. ¹⁷ Он чи мегӯям, на аз ҷониби Худованд мегӯям, балки гӯё аз рӯи беақлӣ, бо чунин боварие ки дар фахр аст. ¹⁸ Азбаски бисёр касон ҷисмонӣ фахр мекунанд, ман низ фахр мекунам. ¹⁹ Зеро шумо, ки боақл ҳастед, беақлонро бо майли тамои бардошт менамод. ²⁰ Албатта, агар касе шуморо ғулом гардонад, агар касе ҳаққи шуморо хӯрад, агар касе шуморо ғорат кунад, агар касе худро баланд гирад, агар касе шуморо торсақӣ занад, шумо ўро бардошт менамод. ²¹ Бо хиҷолат мегӯям, ки гӯё қуввати мо ба ин корҳо нарасидааст.

Лекин агар касе дар чизе ҷуръат дошта бошад, аз рӯи беақлӣ мегӯям, ки ман низ ҷуръат дорам. ²² Онҳо ибрий ҳастанд? Ман низ ҳастам. Исроилӣ ҳастанд? Ман низ ҳастам. Насли Иброҳим ҳастанд? Ман низ ҳастам. ²³ Хизматгузорони Масеҳ ҳастанд? Чун касе ки ақлашро гум кардааст, мегӯям, ки ман боз ҳам бештар ҳастам: дар заҳматҳо бештар, дар зери зарбаҳо аз андоза берун, дар

зиндонҳо бештар, дар чанголи марг борҳо. ²⁴ Панҷ бор аз яҳудиён як кам чил тозиёна хӯрдам. ²⁵ Се бор маро калтаккорӣ карданд, як бор сангсор карданд, се бор киштии ман ғарқ шуд, як шабонарӯзро дар баҳр гузарондам. ²⁶ Борҳо дар сафарҳо будам, дар хатарҳои дарёҳо, дар хатарҳои роҳзанон, дар хатарҳо аз ҷониби қавми худ, дар хатарҳо аз ҷониби халқҳо, дар хатарҳо дар шаҳр, дар хатарҳо дар биёбон, дар хатарҳо дар баҳр, дар хатарҳо дар миёни бародарони дурӯғин. ²⁷ Дар меҳнат ва дар заҳмат будам, борҳо бе хоб, дар гуруснагӣ ва ташнагӣ, борҳо дар рӯзадорӣ, дар сармо ва дар бараҳнагӣ. ²⁸ Ғайр аз чизҳои дигар, ҳар рӯз ғамхорӣ дар бораи ҳамаи ҷамоатҳо бар дӯши ман аст. ²⁹ Касе беҳол шавад, оё ман беҳол намешавам? Касе ба васваса афтад, оё ман намесӯзам? ³⁰ Агар фаҳр кардан лозим бошад, аз нотавонии худ фаҳр мекунам. ³¹ Худо ва Падари Худованд Исои Масеҳ, ки то абад муборак аст, медонад, ки дурӯғ намегӯям. ³² Дар Димишқ волии подшоҳ Ҳорис* шаҳри димишқӣро посбонӣ карда, мехост маро дастгир намояд. ³³ Аммо маро аз тиреза дар сабад аз девори шаҳр фуруварданд, ва ман аз дасти вай халос шудам.

Қуввати Масеҳ дар нотавонии имондор

12 Агарчи фаҳр карданам фоида надорад, ба рӯйёҳо ва ваҳйҳои Худованд мегузарам. ² Шахсро дар Масеҳ мешиносам, ки чордаҳ сол пеш то осмони сеюм бурда шуд. Намедонам, оё дар бадан буд ё берун аз бадан, Худо медонад. ³ Ба ҳар ҳол ин шахсро мешиносам, — намедонам, оё дар бадан буд ё берун аз бадан, Худо медонад, — ⁴ ки ба биҳишт бурда шуд ва суханони баённашаванда шунид, ки ба одамизод раво нест онҳоро ба забон оварад. ⁵ Аз чунин шахс фаҳр мекунам. Лекин аз худам, ғайр аз нотавониҳоям, фаҳр намекунам. ⁶ Агар фаҳр кардан хоҳам ҳам, беақл намешавам, чунки рости гапро мегӯям. Лекин худдорӣ менамоям, то касе дар ҳаққи ман аз он чи дар ман мебинад ё аз ман мешунавад, зиёдтар гумон накунад. ⁷ Ва барои он ки ба сабаби фавқулодагии ин ваҳйҳо худро баланд нагирам, неше дар ҷисми ман чой дода шудааст,

11:32 Ҳорис — подшоҳи араб.

яъне қосиди шайтон барои задани ман, то ки худро баланд нагирам. ⁸ Се бор ман аз Худованд илтимос намудам, ки он аз ман дур шавад, ⁹ вале ба ман гуфт: “Барои ту файзи Ман басанда аст, зеро қуввати Ман дар нотавонӣ комил мешавад”. Ба ин сабаб ман бо майли бештар аз нотавониҳои худ фахр менамоям, то қуввати Масеҳ дар ман сокин гардад. ¹⁰ Бинобар ин ман аз нотавониҳо, озорҳо, муҳтоҷиҳо, таъқибот ва ситамҳое ки ба хотири Масеҳ мебинам, хушнудам, зеро вақте ки нотавонам, он гоҳ боқувватам.

Муборизаи расул барои ҷамоат

¹¹ Бо фахр карданам то ба дараҷаи беақлӣ расидаам. Шумо маро маҷбур сохтед. Шумо бояд маро ситоиш менамудед, зеро ман аз он “расулони оӣ” аз ҳеҷ ҷиҳат камӣ надорам, гарчанде ки ҳечам. ¹² Нишонаҳои расул дар миёни шумо бо камоли сабр дар аломатҳо, муъҷизаҳо ва қувваҳо ба амал оварда шуданд. ¹³ Аз ҷамоатҳои дигар чӣ камӣ доред? Магар танҳо дар он ки ман ба шумо вазнинӣ накардаам. Ин беинсофии маро бахшед!

¹⁴ Инак, бори сеюм аст, ки ман тайёрам назди шумо биёям, ва ба шумо вазнинӣ нахоҳам кард. Чунки на чизу чораи шуморо, балки худатонро меҷӯям. На фарзандон бояд барои падарону модарони худ захира кунанд, балки падарону модарон барои фарзандон. ¹⁵ Ман бо майли тамом барои ҷонҳои шумо моли худро сарф намуда, ҷони худро медиҳам, агарчи дар ивази муҳаббати зиёде ки ба шумо дорам, аз ҷониби шумо ба худам муҳаббати камтаре мебинам.

¹⁶ Меғӯед, ки ман ба шумо вазнинӣ накардаам, лекин, ҳамчун шахси ҳилагар, шуморо бо фиреб ба дом даровардаам. ¹⁷ Оё ба во ситаи яке аз онҳое ки назди шумо фиристодам, фоидае аз шумо ба даст овардам? ¹⁸ Аз Титус илтимос намудам, ки биёяд, ва бародареро бо ӯ равона кардам. Магар Титус аз шумо фоидае ба даст овард? Оё мо дар як рӯҳ ва як равиш рафтор накардем?

Насиҳатҳои хотимаӣ ва саломҳо

¹⁹ Оё боз ҳам гумон доред, ки мо худро пеши шумо сафед карда истодаем? Мо пеши рӯи Худо, дар Масеҳ сухан меронем, ва

ҳамаи ин, эй азизон, барои обод кардани шумост. ²⁰Зеро метарсам, ки дар омаданам шуморо, ончунон ки мехоҳам, наёбам, ва шумо низ маро, ончунон ки мехоҳед, наёбед. Метарсам, ки байни шумо ҷанҷол, ҳасад, хашм, худхоҳӣ, тӯҳмат, ғайбат, худписандӣ ва бетартибӣ бошад. ²¹Метарсам, ки боз, ҳангоме оям, Худои ман маро назди шумо хор созад, ва ман азо гирам барои бисёр касоне ки пештар гуноҳ кардаанд ва аз нопокӣ, фосикӣ ва бадахлоқие ки ба амал овардаанд, тавба накардаанд.

13 Бори сеюм аст, ки назди шумо меоям. “Бо гувоҳии ду ё се шохид ҳар сухан исбот мешавад”.* ²Онҳое, ки пештар гуноҳ кардаанд, ва ҳамаи дигаронро, — ҳам он вақте ки бори дуюм омада будам, ва ҳам ҳоло ки ғойб ҳастам, — таъкид намудаам ва бо навиштан таъкид менамоем, ки агар боз оям, амон наменидиҳам. ³Шумо далели онро меҷӯед, ки оё Масеҳ дар ман сухан меронад. Ў барои шумо нотавон нест, балки дар миёни шумо тавоност. ⁴Агарчи Ў дар ҳолати нотавонӣ ба салиб кашида шуд, лекин бо қуввати Худо зинда аст. Мо низ дар Ў нотавон ҳастем, лекин ҳамроҳи Ў бо қуввати Худо, ки дар шумост, зиндагӣ мекунем. ⁵Худро тафтиш намоед, ки оё дар имон ҳастед? Худро санҷед. Ё худро намениносед, ки Исои Масеҳ дар шумост? Магар ин ки шумо на ончунон ҳастед, ки бояд бошед. ⁶Дар хусуси мо, умедворам, шумо хоҳед донист, ки мо ончунон ҳастем, ки бояд бошем. ⁷Ба Худо дуо мекунам, ки шумо ҳеҷ бадӣ накунед; на ба хотири он ки мо худро ончунон нишон диҳем, ки бояд бошем; балки ба хотири он ки шумо некӣ кунед, ҳатто агар мо на ончунон ба назар намоем, ки бояд бошем. ⁸Зеро мо на барзидди ростӣ, балки танҳо барои ростӣ қувват дорем. ⁹Зеро шодӣ мекунем, ҳангоме ки мо нотавон ҳастем, вале шумо боқувват; ва барои ҳамин, яъне дар хусуси комил шуданатон, мо дуо меғӯем. ¹⁰Аз он сабаб ман инро дар вақти набуданам менависам, ки дар омаданам сахтгирӣ накунам аз рӯи он ихтиёре ки Худованд ба ман на барои харобкорӣ, балки барои бунёдкорӣ додааст.

¹¹ Хуллас, эй бародарон, шод бошед! Комил шавед, тасаллӣ ёбед, якдил бошед, осоишро нигоҳ доред, ва Худои муҳаббат ва осоиш бо шумо хоҳад буд. ¹² Ба якдигар бо бўсаи муқаддас салом расонед. Ҳамаи муқаддасон ба шумо салом мерасонанд. ¹³ Файзи Худованд Исои Масеҳ ва муҳаббати Худо ва мушоракати Рӯҳулқудс бо ҳамаатон бод. Омин.

НОМА БА ҒАЛОТИЁН

Ҳимояи шахсии Павлус (1-2)

Ҳимояи сафедшавӣ бо имон (3-4)

Ҳимояи озодӣ дар Рӯҳ (5-6)

Салому паём

1 Павлус, ки на аз ҷониби одамон ва на ба воситаи одамизод расул аст, балки ба воситаи Исои Масеҳ ва Худои Падар, ки Ёро аз мурдагон бархезондааст, ² ва ҳамаи бародароне ки бо мананд, ба ҷамоатҳои Ғалотия: ³ файз ва осоиш аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Исои Масеҳ бар шумо бод, ⁴ ки Худро барои гуноҳҳои мо дод, то моро аз давраи бади ҳозира, мувофиқи хости Худо Падари мо халос кунад. ⁵ Ёро то абад ҷалол бод. Омин.

Огоҳонидан аз Инчили дигаре

⁶ Ҳайронам, ки ба ин зудӣ шумо аз Он ки шуморо ба воситаи файзи Масеҳ даъват намудааст, рӯ гардонда, ба Инчили дигаре мегузаред. ⁷ Он на дигарест, балки фақат баъзе касон ҳастанд, ки шуморо саргаранг мекунад ва Инчили Масехро таҳриф кардан мехоҳанд. ⁸ Лекин агар ҳатто мо ё фариштае аз осмон Инчилеро бар хилофи он чи мо ба шумо башорат додаем, ба шумо мавъиза кунад, лаънатӣ бод. ⁹ Чунон ки мо пештар гуфта будем, акнун низ боз мегӯям: агар касе Инчилеро бар хилофи он чи қабул кардаед, ба шумо мавъиза кунад, лаънатӣ бод. ¹⁰ Оё ман акнун розигии одамонро меҷӯям, ё розигии Худоро? Оё кӯшиш менамоем ба одамон писанд оям? Агар ман ҳанӯз ба одамон писанд омадан мехостам, банди Масеҳ намебудам.

Даъват шудани расул Павлус

¹¹ Ба шумо, эй бародарон, эълон мекунам: Инчиле ки ман башорат додаам, аз они одамизод нест; ¹² зеро ман онро на аз одамизод

қабул кардаам ё таълим гирифтаам, балки ба воситаи ваҳйи Исои Масеҳ.

¹³Шумо дар бораи рафтори пештараи ман дар яҳудият шунидаед, ки ман ҷамоати Худоро бениҳоят таъқиб менамудам, ва онро несту нобуд мекардам. ¹⁴Ва дар яҳудият дар қавми худ назар ба бисёр ҳамсолонам бештар комёб будам, дар ҳолате ки барои ривоятҳои падаронам бениҳоят ғайратманд будам. ¹⁵Аммо ҳангоме Худо, ки маро аз шиками модарам ҷудо карда, бо файзи Худо даъват намудааст, хушнуд шуд, ¹⁶ки Писари Худо дар ман ошкор созад, то Ӯро дар миёни халқҳо башорат диҳам, ман он вақт бо ҷисму хун маслиҳат накардам, ¹⁷ва ба Уршалим назди онҳое ки пеш аз ман расул буданд, нарафтам, балки ба Арабистон равона шудам ва боз ба Димишқ баргаштам.

¹⁸Баъд, пас аз се сол, ба Уршалим барои дидани Петрус рафтам ва понздаҳ рӯз назди ӯ истодам. ¹⁹Аз расулон, ғайр аз Яъқуби бародари Худованд, каси дигарро надидаам. ²⁰Он чи ба шумо менависам, инак, пеши рӯи Худо, дурӯғ намегӯям. ²¹Пас аз он ман ба кишварҳои Сурия ва Киликия равона шудам. ²²Аммо ҷамоатҳои Яҳудия, ки дар Масеҳ ҳастанд, маро шахсан намешинохтанд. ²³Онҳо фақат шунида буданд, ки “ҳамон шахсе ки як вақте моро таъқиб менамуд, акнун имонеро башорат медиҳад, ки пештар онро нобуд мекард”. ²⁴Ва Худоро ба хотири ман ситоиш мекарданд.

Павлусро қабул намудани расулони дигар

2 Баъд ман пас аз чордаҳ сол бо Барнаббо боз ба Уршалим рафтам, Титусро низ бо худ бурдам. ²Ба он ҷо аз рӯи ваҳй равона шудам ва ба онҳо ва алоҳида ба шахсоне ки соҳиббъятибор буданд, он Инчилро, ки дар миёни халқҳо мавъиза мекунам, баён кардам, мабодо беҳуда давам ё давида бошам. ³Аммо ҳатто Титус, ки ҳамроҳи ман буд, бо вучуди юнонӣ буданаш, маҷбур нашуд, ки хатна карда шавад, ⁴агарчи бародарони дурӯғин ба миёни мо сардароварда, барои дидани озодие ки мо дар Масеҳ Исо дорем, ба таври пинҳонӣ омада буданд, то моро ғулом гардонанд. ⁵Мо ба онҳо як соат ҳам гузашт накардем ва фармонбардор нашудем, то ростии Инчил назди шумо монад.

⁶Ва онҳое ки соҳибэътибор буданд, — барои ман фарқе надорад, ки онҳо чӣ касоне буданд: Худо ба рӯи кас нигоҳ намекунад, — ин соҳибэътиборон ба зиммаи ман ҳеч чизе нагузоштанд; ⁷балки, баръакс, чун диданд, ки башорат барои бехатнагон ба ман супурда шудааст, чунон ки барои аҳли хатна* ба Петрус, — ⁸зеро Он ки ба Петрус дар вазифаи расули назди аҳли хатна мадад карда буд, ба ман низ назди халқҳо мадад кардааст, — ⁹ва чун Яқуб ва Кифо ва Юҳанно, ки ҳамчун сутунҳои ҷамоат эътибор доштанд, аз файзе ки ба ман ато шудааст, огоҳӣ ёфтанд, дасти ширкат ба ман ва Барнаббо доданд, то мо назди халқҳо равем, ва онҳо назди аҳли хатна. ¹⁰Ҷаҳат хостанд, ки мо бенавоёнро дар хотир нигоҳ дорем, ва ман ғайрат кардам, ки маҳз ҳаминро ба ҷо оварам.

Муҳолифати Павлус ба Петрус дар Антокия

¹¹Аммо ҳангоме ки Петрус ба Антокия омад, ман шахсан ба ӯ муҳолифат кардам, чунки ӯ айбдор буд. ¹²Зеро, пеш аз он ки баъзе касон аз ҷониби Яқуб биёянд, ӯ бо ғайрияҳудиён хӯрок мехӯрд; лекин вақте ки онҳо омаданд, аз тарси аҳли хатна худро дур кашид ва канорагирӣ кард. ¹³Бо ӯ яҳудиёни дигар ҳам дурӯягӣ карданд, ба тавре ки Барнаббо низ гирифтори дурӯягии онҳо шуд. ¹⁴Аммо чун дидам, ки онҳо мувофиқи ростии Инчил рафтори рост намекунанд, дар назди ҳама ба Петрус гуфтам: “Агар ту, ки яҳудӣ ҳастӣ, чун ғайрияҳудиён ва на чун яҳудиён зиндагӣ мекунӣ, чаро ғайрияҳудиёнро маҷбур менамой, ки чун яҳудиён рафтор кунанд? ¹⁵Мо табиатан яҳудӣ ҳастем ва на гуноҳкорони ғайрияҳудӣ. ¹⁶Лекин, чун донистем, ки одамизод на бо корҳои шариат сафед мешавад, балки бо имон ба Исои Масеҳ, мо низ ба Масеҳ Исо имон овардем, то бо имон ба Масеҳ сафед шавем ва на бо корҳои шариат. Зеро бо корҳои шариат ҳеч ҷисме сафед намешавад. ¹⁷Аммо агар дар Масеҳ сафед шудан хоста, худамон ҳам гуноҳкор бароем, — наҳод ки Масеҳ хизматгузори гуноҳ бошад? Ҳеч гоҳ! ¹⁸Зеро, агар он чиро, ки хароб кардаам, аз нав бино кунам, худро хатокор мегардонам. ¹⁹Зеро ман ба воситаи шариат барои шариат

2:7 Бехатнагон ... аҳли хатна — ғайрияҳудиён ... яҳудиён.

мурдаам, то барои Худо зиндагӣ кунам. ²⁰ Бо Масеҳ ба салиб кашида шудаам; вале зиндагӣ мекунам, ва акнун на ман, балки Масеҳ дар ман зиндагӣ мекунад. Ва зиндагӣ ки акнун дар ҷисм мекунам, бо имон ба Писари Худо зиндагӣ мекунам, ки Ё маро дӯст дошт ва Худро барои ман дод. ²¹ Файзи Худоро инкор намекунам; зеро, агар росткорӣ ба воситаи шариат бошад, Масеҳ беҳуда мурдааст”.

Росткорӣ бо имон

З Эй ғалотиёни бефаҳм! Кӣ шуморо афсун кард, то аз ростӣ сар тобед, дар ҳоле ки пеши чашмони шумо Исои Масеҳи ба салиб кашидашуда тасвир ёфтааст? ² Танҳо инро аз шумо фаҳмидан мехоҳам: оё Рӯхро аз корҳои шариат қабул кардаед, ё аз мавъизаи имон? ³ Оё он қадар нофаҳм ҳастед, ки бо Рӯх сар карда, акнун бо ҷисм анҷом медиҳед? ⁴ Оё беҳуда ин қадар заҳмат кашидед? Магар ин ки ҳақиқатан беҳуда бошад! ⁵ Пас, Он ки Рӯхро ба шумо мебахшад ва дар миёни шумо муъҷизаҳо ба амал меоварад, оё инро ба воситаи корҳои шариат мекунад ё ба воситаи мавъизаи имон?

⁶ Чунончи, “Иброҳим ба Худо имон овард, ва ин барои ӯ росткорӣ ҳисобида шуд”.* ⁷ Пас донед, ки аҳли имон писарони Иброҳиманд. ⁸ Ва Китоб чун пештар дид, ки Худо халқҳоро ба воситаи имон сафед мекунад, пешакӣ ба Иброҳим башорат дода, гуфт: “Дар ту ҳамаи халқҳо баракат меёбанд”.* ⁹ Бинобар ин аҳли имон бо Иброҳими имондор баракат меёбанд.

¹⁰ Лекин тамоми аҳли корҳои шариат зери лаънат мебошанд; зеро навишта шудааст: “Лаънатӣ аст ҳар касе ки ҳар чизи дар китоби шариат навишташударо ҳамеша ба ҷо намеоварад”.* ¹¹ Равшан аст, ки ҳеч кас ба воситаи шариат назди Худо сафед намешавад, чунки “росткор бо имон зиндагӣ мекунад”.* ¹² Аммо шариат аз имон нест, балки “касе ки онҳоро ба ҷо оварад, ба воситаи онҳо ҳаёт дорад”.* ¹³ Масеҳ моро аз лаънати шариат бозхарида, барои мо лаънат гардид, зеро навишта шудааст: “Лаънатӣ аст ҳар кӣ ба

3:6 Пайдоиш 15:6.

3:8 Пайдоиш 12:3.

3:10 Такрори Шариат 27:26.

3:11 Ҳабакқуқ 2:4.

3:12 Ибодат 18:5.

дор овехта шудааст”.*¹⁴ Ү чунин кард, то баракати Иброҳим ба воситаи Масеҳ Исо ба халқҳо насиб шавад, ва то ваъдаи Рӯхро ба воситаи имон пайдо кунем.

Шариат ва ваъда

¹⁵ Эй бародарон! Ба таври одамӣ суҳан мегӯям: ҳатто васиятеро, ки одамизод тартиб дода бошад, ҳеҷ кас аз эътибор берун намекунад ва чизе ба он илова наменамояд. ¹⁶ Лекин ваъдаҳо ба Иброҳим ва ба насли ӯ дода шудаанд. Нагуфтааст: “ва ба наслҳо”, гӯё дар бораи бисёре, балки дар бораи яке: “ва ба Насли ту”, ки он Масеҳ аст.*¹⁷ Ман чунин мегӯям: аҳдере, ки Худо пештар дар бораи Масеҳ бастааст, шариат, ки пас аз чорсаду сӣ соли он пайдо шуд, аз эътибор берун намекунад, ба тавре ки ваъда аз байн равад. ¹⁸ Зеро, агар мерос аз рӯи шариат бошад, он дигар аз рӯи ваъда нест; аммо Худо онро аз рӯи ваъда ба Иброҳим ато намудааст.

¹⁹ Пас, шариат барои чист? Он аз сабаби хатокориҳо илова карда шуд, то вақти омадани Насле ки ваъда ба Ӯ дахл дорад. Шариат ба воситаи фариштаҳо бо дасти миёнарав фармуда шудааст. ²⁰ Аммо миёнарав барои як кас намешавад, вале Худо як аст. ²¹ Пас, оё шариат ба ваъдаҳои Худо мухолиф аст? Ҳеҷ гоҳ! Зеро, агар шариате дода мешуд, ки ҳаёт бахшида тавонад, росткорӣ ҳақиқатан аз шариат мебуд. ²² Аммо Китоб ҳама чизро зери банди гуноҳ донистааст, то ба воситаи имон ба Исои Масеҳ ваъда ба имондорон ато шавад.

²³ Аммо пеш аз омадани имон зери посбонии шариат нигоҳ дошта мешудем, то даме ки имон бояд ошкор мешуд. ²⁴ Пас, шариат тарбиятгари мо гардид, то моро ба Масеҳ расонад ва ба воситаи имон сафед шавем. ²⁵ Аммо ҳангоме ки имон омад, мо дигар зери дасти тарбиятгар нестем. ²⁶ Зеро ҳамаи шумо ба воситаи имон дар Масеҳ Исо писарони Худоед. ²⁷ Зеро ҳамаи шумо, ки дар Масеҳ таъмид ёфтаед, Масеҳро дар бар кардаед. ²⁸ Дигар на яҳудӣ ҳаст, на юнонӣ; на ғулом ҳаст, на озод; на мард ҳаст, на зан; зеро

3:13 Такрори Шариат 21:23.

3:16 Пайдоиш 12:7.

ҳамаи шумо дар Масеҳ Исо як ҳастед. ²⁹ Ва агар шумо аз они Масеҳ бошед, пас насли Иброҳим ҳастед, ва мувофиқи ваъда ворисонед.

4 Аммо мегӯям: то даме ки ворис кӯдак аст, аз ғулом ҳеҷ фарқ надорад, гарчанде ки хоҷаи ҳама чиз аст. ² Балки зери дасти парасторон ва вакилон аст, то мӯҳлате ки падараш муайян намуздааст. ³ Ҳамчунин мо, то даме ки кӯдак будем, ғуломи қоидаҳои ҷаҳон будем. ⁴ Вале ҳамин ки пуррагии замон даррасид, Худо Писари Ҳудро фиристод, ки Ё аз зан таваллуд ёфта, зери шарият буд, ⁵ то онҳоро, ки зери шарият буданд, бозхарад, то ба писарӣ қабул шавем. ⁶ Ва азбаски шумо писарон ҳастед, Худо ба дилҳои шумо Рӯҳи Писари Ҳудро фиристодааст, ки нидо мекунад: “Або, Падар!” ⁷ Бинобар ин ту дигар ғулом нестӣ, балки писарӣ; ва агар писар бошӣ, ба воситаи Масеҳ вориси Худо низ ҳастӣ.

Фарзандони каниз ва фарзандони зани озод

⁸ Лекин дар он замон, ки Худоро наменинохтед, бандаи онҳое будед, ки аслан худоён набуданд. ⁹ Аммо акнун, ки Худоро мешиносед, ё беҳтар гӯем, Худо шуморо мешиносад, чӣ гуна боз сӯи он қоидаҳои нотавону беарзиш баргашта, аз нав бандаи онҳо будан мехоҳед? ¹⁰ Рӯзҳо, моҳҳо, фаслҳо ва солҳоро риоя мекунед. ¹¹ Барои шумо хавотир дорам, ки мабодо дар миёни шумо беҳуда меҳнат карда бошам.

¹² Эй бародарон, аз шумо хоҳишмандам, ки монанди ман шавед, чунки ман ҳам монанди шумо шудаам. Шумо маро ҳеҷ озор надодаед. ¹³ Шумо медонед, ки ман бори аввал дар сустии ҷисм ба шумо башорат додам. ¹⁴ Аммо шумо озмоиши маро дар ҷисмам хор на шумурдед ва аз он нафрат накардед. Балки маро чунон пазирой намудед, ки фариштаи Худо ё Масеҳ Исо бошам. ¹⁵ Пас чӣ буд он хушбахтии шумо? Ба шумо гувоҳӣ медиҳам, ки агар имконпазир мебуд, чашмони худро канда гирифта, ба ман медедед. ¹⁶ Оё акнун, чун ҳақиқатро ба шумо мегӯям, душманатон шудаам?

¹⁷ Онҳо барои шумо ба некӣ ғайрат намекунанд, балки шуморо аз мо ҷудо кардан мехоҳанд, то шумо барои онҳо ғайрат кунед. ¹⁸ Дар кори хайр ҳамеша ғайрат кардан хуб аст, на танҳо вақте ки ман назди шумо бошам. ¹⁹ Эй фарзандони ман, ки барои таваллудатон

ман аз нав азоб мекашам, то даме ки дар шумо Масеҳ сурат бандад! ²⁰ Хоҳиш доштам, ки акнун назди шумо бошам ва овози худро тағйир диҳам, зеро аз шумо ҳайрон мондаам.

²¹ Шумо, ки мехоҳед зери шариат бошед, ба ман гӯед, ки оё ба шариат гӯш намеандозед? ²² Зеро навишта шудааст, ки Иброҳим ду писар дошт, яке аз каниз ва дигаре аз зани озод. ²³ Лекин он ки аз каниз буд, аз рӯи ҷисм таваллуд шудааст, ва он ки аз зани озод буд, мувофиқи ваъда. ²⁴ Ин маҷоз аст, зеро ин ду зан ду аҳд ҳастанд. Яке аз кӯҳи Сино аст, ки барои ғуломӣ мезояд, ва ин Ҳочар аст. ²⁵ Ҳочар кӯҳи Сино дар Арабистон аст ва ба Уршалими ҳозира мувофиқ меояд, ва он бо фарзандони худ дар ғуломӣ мебошад. ²⁶ Аммо Уршалими боло озод аст, ки он модари ҳамаи мост. ²⁷ Зеро навишта шудааст:

“Шод бош, эй нозой, ки намезой.

Хурсандӣ ва фарёд кун, ки дарди зоиш намекашӣ.

Зеро фарзандони зани бекас назар ба шавҳардор бештаранд”.*

²⁸ Вале мо, эй бародарон, монанди Исҳоқ, фарзандони ваъда ҳастем. ²⁹ Аммо чунон ки он вақт аз рӯи ҷисм таваллудшуда аз рӯи Рӯҳ таваллудшударо таъқиб мекард, акнун низ чунин аст. ³⁰ Аммо Китоб чӣ мегӯяд? “Каниз ва писари ўро пеш кун, зеро писари каниз бо писари зани озод мерос намегирад”.* ³¹ Пас, эй бародарон, мо фарзандони каниз нестем, балки фарзандони зани озодем.

Озодӣ дар Масеҳ ва юғи ғуломии шариат

5 Пас, дар озодие ки Масеҳ моро барои он озод кардааст, устувор истед ва аз нав гирифтори юғи ғуломӣ нашавед. ² Инак, ман, Павлус, ба шумо мегӯям: агар хатна мешуда бошед, Масеҳ ба шумо ҳеҷ фоида намебахшад. ³ Ва ман боз ба ҳар каси хатнашаванда гувоҳӣ медиҳам, ки ў бояд тамоми шариатро ба ҷо оварад. ⁴ Шумо, ки худро бо шариат сафед мекунед, аз Масеҳ ҷудо шудаед, аз файз маҳрум гардидаед. ⁵ Мо дар Рӯҳ аз имон мунтазири умеди

4:27 Ишаъё 54:1.

4:30 Пайдоиш 21:10.

росткорӣ ҳастем. ⁶Зеро дар Масеҳ Исо на хатна аҳамият дорад ва на бехатнагӣ, балки имоне ки бо муҳаббат амал мекунад.

⁷Нағз медавидед. Кӣ шуморо аз итоати ростӣ боздошт? ⁸Ин таъсир аз чониби Даъваткунандаи шумо нест. ⁹Андак хамиртуруш тамоми хамирро метуршонад. ¹⁰Ман ба шумо дар Худованд боварӣ дорам, ки ҳеҷ фикри дигаре надоред. Аммо касе ки шуморо саргаранг мекунад, ҳар кӣ бошад ҳам, маҳкум мешавад. ¹¹Валекин, эй бародарон, агар ман ҳанӯз хатнаро мавъиза мекарда бошам, чаро то ҳол гирифтори таъқибот мешавам? Он гоҳ норозигӣ аз салиб дигар намебуд! ¹²Кошки онҳое ки шуморо саргаранг мекунанд, ахта* мешуданд!

¹³Эй бародарон, шумо ба озодӣ даъват шудаед, аммо озодӣ баҳонае барои ҳавасҳои ҷисм нашавад, балки бо муҳаббат банди яқдигар бошед. ¹⁴Зеро тамоми шариат аз як сухан иборат аст, яъне: “Ёратро монанди худат дӯст дор”.* ¹⁵Аммо агар шумо яқдигарро газида, меҳӯрда бошед, эҳтиёт шавед, ки мабодо аз дасти яқдигар несту нобуд гардед.

Дар Рӯҳ рафтор кунед

¹⁶Вале ман мегӯям: дар Рӯҳ рафтор кунед, ва шумо ҳавасҳои ҷисмро ба амал намеоваред. ¹⁷Зеро ҷисм хилофи Рӯҳро хоҳон аст, ва Рӯҳ хилофи ҷисмро; онҳо зидди яқдигаранд, ба тавре ки шумо он чи мехостед, намекунед. ¹⁸Лекин агар роҳнамоиятон Рӯҳ бошад, зери шариат нестед.

¹⁹Корҳои ҷисм маълуманд, ки инҳоянд: зино, фосикӣ, нопоки, бадахлоқӣ, ²⁰бутпарастӣ, ҷодугарӣ, душманӣ, чанҷол, рашк, хашм, худхоҳӣ, ихтилофот, бидъатҳо, ²¹ҳасад, одамкушӣ, бадмастӣ, айшу ишрат ва монанди ин. Шуморо пешакӣ огоҳ менамоям, чунон ки пештар ҳам огоҳ намудаам, ки кунандагони чунин корҳо Подшоҳии Худоро мерос намегиранд.

²²Аммо самари Рӯҳ инҳост: муҳаббат, шодӣ, осоиш, пурсабрӣ, меҳрубонӣ, некӯӣ, вафодорӣ,* ҳалимӣ, худдорӣ. ²³Ба инҳо ҳеҷ

5:12 Ахта — ё: аз байн бурда.

5:14 Ибодат 19:18.

5:22 Вафодорӣ — ё: боварӣ, имон.

шариате муқобил нест. ²⁴ Лекин онҳое ки аз они Масеҳ мебошанд, чисро бо ҳирсҳо ва ҳавасҳо ба салиб кашидаанд. ²⁵ Агар мо дар Рӯҳ зиндагӣ мекарда бошем, бояд дар Рӯҳ рафтор ҳам кунем. ²⁶ Ҳавобаланд нашавем, якдигарро асабӣ накунем, ба якдигар ҳа-сад набарем.

Рафтори рӯҳонӣ

Б Эй бародарон, агар касе гирифтори хатое шавад, шумо, рӯҳо-ниён, ўро дар рӯҳи ҳалимӣ ислоҳ кунед. Дар айни ҳол, аз худ бохабар бош, ки мабодо ба озмоиш дучор шавӣ. ² Борҳои якдигарро бардоред, ва ҳамин тавр шарияти Масеҳро ба ҷо оваред. ³ Зеро агар касе худро чизе ҳисоб кунад, дар ҳоле ки ҳеҷ бошад, худро фиреб медиҳад. ⁴ Бигзор ҳар кас амали худро имтиҳон намояд, ва он гоҳ танҳо дар худ фаҳр дорад, на дар дигаре. ⁵ Зеро ҳар кас бори худро мебардорад.

⁶ Он ки дар калом таълим меёбад, бигзор муаллими худро дар ҳамаи чизҳои хуб шарик созад. ⁷ Фирефта нашавед: Худо намегузорад, ки Ўро масҳара кунанд. Зеро он чи одамизод мекорад, ҳамонро медаравад. ⁸ Касе ки барои Ҷисми худ мекорад, аз Ҷисм фасодро медаравад; вале касе ки барои Рӯҳ мекорад, аз Рӯҳ ҳаёти абадиро медаравад. ⁹ Аз некӣ кардан хаста нашавем; зеро дар вақташ меда-равем, агар сустӣ накунем. ¹⁰ Аз ин рӯ, то даме ки фурсат дорем, ба ҳама некӣ кунем, хусусан ба аҳли байти имон.

Бо салиби Масеҳ фаҳр кардани Павлус

¹¹ Бинед, бо чӣ гуна ҳарфҳои калон ба шумо бо дасти худ на-виштаам. ¹² Онҳое ки дар Ҷисм фаҳр кардан мехоҳанд, шуморо ба хатна шудан водор менамоянд, танҳо барои он ки аз боиси салиби Масеҳ ба таъқибот гирифтор нашаванд. ¹³ Зеро худӣ хатнакунан-дагон низ шариятро риоя намекунанд, лекин мехоҳанд, ки шумо хатна шавед, то бо Ҷисми шумо фаҳр кунанд.

¹⁴ Вале чунин мабод, ки ман фаҳр кунам, ҷуз бо салиби Худо-ванди мо Исои Масеҳ, ки ба воситаи он ҷаҳон барои ман ба салиб кашида шудааст, ва ман барои ҷаҳон. ¹⁵ Зеро дар Масеҳ Исо на хат-на аҳамияте дорад ва на бехатнагӣ, балки офариниши нав. ¹⁶ Бар

онҳое ки мувофиқи ҳамин қоида рафтор мекунанд, ва бар Исрои-
ли Худо осоиш ва марҳамат бод!

¹⁷ Минбаъд бигзор ҳеҷ кас маро азоб надихад, зеро ман дар ба-
дани худ доғҳои Худованд Исоро дорам. ¹⁸ Файзи Худованди мо
Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод, эй бародарон. Омин.

НОМА БА ЭФЕСУСИЁН

Мавқеи имондор дар Масеҳ (1-3)

Рафтори имондорон дар Худованд (4-6)

Салому паём

1 Павлус, ки бо хости Худо расули Исои Масеҳ аст, ба муқаддасоне ки дар Эфесус мебошанд ва дар Масеҳ Исо вафодоранд: ²файз ва осоиш аз ҷониби Худо Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ бар шумо бод.

Баракат дар Масеҳ

³Муборак аст Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳ, ки моро бо ҳар баракати рӯҳоние ки дар ҷойҳои осмонӣ аст, дар Масеҳ баракат додааст. ⁴Зеро ки моро пеш аз бунёдшавии ҷаҳон дар Ё интиҳоб кардааст, то пеши рӯи Ё дар муҳаббат муқаддас ва беайб бошем. ⁵Моро пешакӣ муайян намудааст, ки ба воситаи Исои Масеҳ барои Худ, аз рӯи хушнудии хости Худ ба писарӣ қабул кунад, ⁶барои ситоиши ҷалоли ғайби Худ, ки бо он моро дар Дӯстдошта бахшидааст. ⁷Дар Ё мо бо хуни Ё раҳой ва бахшоиши хатоҳоро мувофиқи сарвати ғайби Ё пайдо кардаем. ⁸Ё он ғайзро ба мо ба фаровонӣ ато намуда, ҳамроҳи ҳар ҳикмату хирад ⁹сирри хости Худро, ки пештар аз рӯи хушнудии Худ дар Худ муқаррар намуд, ба мо маълум кардааст. ¹⁰Ҳангоме ки идораи пуррагии замонҳо муяссар гардад, Худо ҳама чизро, хоҳ дар осмон бошад, хоҳ дар замин, зери сарвари Масеҳ, яъне дар Ё ҷамъ мекунад. ¹¹Мо низ дар Ё, ки ҳама чизро мувофиқи нақшаи хости Худ ба амал меоварад, аз рӯи таъйиноти Ё пешакӣ муайян шуда, меросро ба даст овардаем, ¹²то мо, ки пештар ба Масеҳ умед бастаем, барои ситоиши ҷалоли Ё бошем. ¹³Шумо низ дар Ё ҳастед, чун каломи ростӣ, яъне башорати наҷоти худро шунидаед; низ дар Ё, чун имон овардаед, бо Рӯҳулқудси ваъдашуда мӯҳр зада шудаед, ¹⁴ки гавари мероси мост то замоне ки мулки Худо бозхарида шавад, барои ситоиши ҷалоли Ё.

Дуо барои донистани ҷалоли Худованд Исо

¹⁵ Бинобар ин ман низ, ҷангоме ки аз имони шумо ба Худованд Исо ва аз муҳаббати шумо ба ҷамаи муқаддасон хабардор шудам, ¹⁶ шукргузори барои шумо бас намекунам ва шуморо дар дуоҳои худ ёд мекунам, ¹⁷ то Худои Худованди мо Исои Масеҳ, Падари ҷалол, рӯҳи ҳикмат ва ваҳро дар шинохтани Худ ба шумо ато намояд, ¹⁸ ва ҷашмони дили шуморо равшан созад, то шумо донед, ки умеди даъвати Ў аз ҷӣ иборат аст, ва сарвати ҷалоли мероси Ў дар муқаддасон ҷӣ гуна аст, ¹⁹ ва бузургии қуввати Ў дар мо, ки имон дорем, ҷӣ гуна аз ҳад берун аст. Он қувват аз рӯи амали тавоноии қудрати Ўст, ²⁰ ки дар Масеҳ амал кардааст, ҷангоме ки Ўро аз мурдагон бархезонд ва аз дасти рости Худ дар ҷойҳои осмонӣ шинонд, ²¹ болотар аз ҳар сарварӣ ва ҳукуматдорӣ ва қудрат ва ҳукмронӣ ва ҳар номе ки на танҳо дар ин давра, балки дар давраи оянда низ ҳонда мешавад. ²² Ва ҷама чизро зери пойҳои Ў тобеъ намуд, ва Ўро чун сари ҷама чиз ба ҷамоат дод, ²³ ки он бадани Ўст, пуррагии Ўст, ки ҷама чизро дар ҷама пур мекунад.

Аз марг ба ҳаёт

2 Шуморо низ, ки дар хатоҳо ва гуноҳҳо мурда будед, зинда гардонд. ² Дар онҳо шумо як вақте мувофиқи давраи ин дунё рафтор мекардед, аз рӯи хости мире ки дар ҳаво ҳукмрон аст, яъне он рӯҳе ки ҳоло дар писарони саркашӣ амал мекунад. ³ Дар миёни онҳо ҷамаи мо низ як вақте аз рӯи ҳавасҳои ҷисми худ зиндагӣ карда, хоҳишҳои ҷисм ва ҳаёлотро ба ҷо меовардем ва табиатан чун дигарон фарзандони ғазаб будем. ⁴ Аммо Худо, ки аз марҳамат давлатманд аст, ба хотири муҳаббати бузурги Худ, ки ба мо дошт, ⁵ моро, агарчи дар хатоҳо мурда будем, бо Масеҳ зинда кард, — бо файз наҷот ёфтаед, — ⁶ ва бо Ў моро бархезонд ва дар ҷойҳои осмонӣ дар Масеҳ Исо шинонд, ⁷ то дар давраҳои оянда сарвати беҳадди файзи Худро дар неқӯие ки ба мо дар Масеҳ Исо дорад, нишон диҳад. ⁸ Зеро шумо бо файз ба воситаи имон наҷот ёфтаед, ва ин на аз шумост, балки атои Худост, ⁹ ва аз амалҳои нест, то ҳеҷ кас фахр накунад. ¹⁰ Зеро мо сохтаи дасти Ў ҳастем ва дар Масеҳ

Исо барои корҳои нек офарида шудаем, — корҳои ки Худо пешаки омода намудааст, то дар онҳо қадамгузор бошем.

Ягонагии яҳудиёну халқҳо дар Масех

¹¹ Пас дар ёд дошта бошед, ки як вақте аз рӯи ҷисм шумо халқҳо будед, ва касоне ки аҳли хатна номида мешаванд, шуморо бехатна меномиданд, вале хатнаи онҳо бо дасти инсон дар ҷисм ба амал оварда мешавад; ¹² дар он замон шумо бе Масех, аз шаҳрвандии Исроил ҷудо ва нисбат ба аҳдҳои ваъда бегона будед, дар ҷаҳон бе умед ва бе Худо будед. ¹³ Аммо акнун, дар Масех Исо, шумо, ки як вақте дур будед, бо хуни Масех наздик шудаед. ¹⁴ Зеро Ё осоиши мост, ки ҳар ду ро як гардонд ва девори ҷудоиро, яъне душманиро дар ҷисми Худ хароб кард, ¹⁵ ва шарияти фармудаҳоро, ки аз қоидаҳо иборат буд, бартараф намуд, то дар Худ аз ҳар ду як одами навро офарида, осоиш барпо кунад, ¹⁶ ва ба воситаи салиб душманиро кушта, дар як бадан ҳар ду ро бо Худо оштии диҳад. ¹⁷ Ё омада, ба шумо, ки дур будед, ва ба онҳое ки наздик буданд, осоиширо башорат дод, ¹⁸ зеро ба воситаи Ё ҳар дуи мо иҷозат дорем дар як Рӯҳ ба Падар наздик шавем. ¹⁹ Пас шумо акнун на ғайр ҳастед ва на бегона, балки ҳамватани муқаддасонед ва аҳли хонаи Худо; ²⁰ ва бар таҳкурсии расулон ва пайғамбарон бино шудаед, ки Худи Исои Масех санги гӯша аст. ²¹ Дар Ё тамоми бино пайваस्त шуда, ба ибодатхонаи муқаддасе дар Худованд нашъунамо мекунад. ²² Ва дар Ё шумо низ бино мешавед, то дар Рӯҳ маскани Худо бошед.

Сирри Масех

З аз ин сабаб ман, Павлус, ба хотири шумо, халқҳо, бандии Исои Масех ҳастам. ² Албатта шумо дар бораи коргузории файзи Худо, ки ба ман барои шумо ато шудааст, шундаед. ³ Ба воситаи ваҳй сирре ба ман маълум шудааст, чунон ки дар бораи он мухтасаран дар боло навиштаам, ⁴ ва шумо онро хонда, фаҳми маро дар сирри Масех пай бурда метавонед. ⁵ Он дар наслҳои пешина ба бани-одам маълум нашуда буд, чунон ки ҳоло ба расулони муқаддаси Ё ва ба пайғамбарон ба воситаи Рӯҳ ошкор шудааст. ⁶ Халқҳо дар Масех ба воситаи Инҷил дар мерос ва дар бадан ва

дар бахрамандӣ аз ваъдаи Ӯ шариканд. ⁷ Ман мувофиқи атои файзи Худо, ки бо амали қуввати Ӯ ба ман дода шудааст, хизматгузори ин Инчил гардидаам.

⁸ Ба ман, ки хурдтарини ҳамаи муқаддасонам, ин файз дода шудааст, ки сарвати таҳқиқнопазири Масехро дар миёни халқҳо башорат диҳам ⁹ ва ба ҳама равшан намоям, ки чист коргузори сирре ки аз азал ниҳон буд дар Худое ки ҳама чизро ба воситаи Исои Масех офарид, ¹⁰ то ки акнун ба воситаи ҷамоат ба сарвариҳо ва қудратҳои ҷойҳои осмонӣ ҳикмати гуногуншакли Худо маълум гардад, ¹¹ мувофиқи нақшаи абадӣ, ки онро Ӯ дар Худованди мо Масех Исо кашидааст. ¹² Мо дар Ӯ ва ба воситаи имон ба Ӯ иҷозат дорем бо ҷасорату дилпурӣ наздик шавем. ¹³ Ба ин сабаб хоҳишмандам, ки аз боиси азобе ки ман ба хотири шумо дорам, ноумед нашавед, ки он фахри шумост.

Дуо барои дарёфтани муҳаббати Масех

¹⁴ Бинобар ин назди Падари Худованди мо Исои Масех, ¹⁵ ки аз Ӯ ҳар хонавода дар осмон ва бар замин ном мегирад, ¹⁶ зону мезанам, ки Ӯ мувофиқи сарвати ҷалоли Худ ато фармояд, ки шумо бо Рӯҳи Ӯ дар одами ботин боқувват ва зӯрманд шавед, ¹⁷ ва Масех ба воситаи имон дар дилҳои шумо сокин гардад, то дар муҳаббат реша давонда ва пойдор шуда, ¹⁸ бо ҳамаи муқаддасон дарёфта тавонед, ки фарохию дарозӣ ва пастию баландӣ чист, ¹⁹ ва муҳаббати Масехро, ки аз дониш болотар аст, донед, то бо тамоми пуррагии Худо пур шавед.

²⁰ Ӯро, ки метавонад бо қуввате ки дар мо фаъол аст, беандоза зиёдтар аз ҳар он чи мо мехоҳем ё фикр мекунем, амал кунад, ²¹ Ӯро дар ҷамоат ва дар Масех Исо аз насл ба насл то абад ҷалол бод. Омин.

Ягонагии Рӯҳ дар бадани Масех

4 Пас ман, ки дар Худованд бандӣ ҳастам, аз шумо хоҳишмандам, ки шоистаи даъвате ки ба он хонда шудаед, рафтор кунед, ² бо тамоми фурутанӣ ва ҳалимӣ ва бо пурсабрӣ якдигарро дар муҳаббат бардошт намоед. ³ Саъю кӯшиш кунед, ки ягонагии Рӯхро бо

банди осоиш нигоҳ доред. ⁴ Як бадан ҳаст ва як Рӯҳ, чунон ки низ ба як умеди даъвати худ хонда шудаед; ⁵ як Худованд ҳаст, як имон, як таъмид; ⁶ як Худо ва Падари ҳама, ки Ё бар болои ҳама ва ба воситаи ҳама ва дар ҳамаи мо мебошад.

⁷ Аммо ба ҳар яке аз мо файз ба андозаи атои Масеҳ бахшида шудааст. ⁸ Бинобар ин гуфта шудааст:

“Ба олами боло баромада,
Асиронро ба асирӣ бурд
Ва ба одамон атоҳо дод”.*

⁹ “Боло рафт” гуфтан чист, ғайр аз ин ки Ё пештар ба ҷойҳои пасттари замин фуруд ҳам омада буд? ¹⁰ Он ки фуруд омада буд, Ҳамон аст, ки болотар аз тамоми осмонҳо боло ҳам рафт, то ҳама чизро пур кунад. ¹¹ Ё баъзеро чун расул, баъзеро чун пайғамбар, баъзеро чун башоратдиҳанда, баъзеро чун шубон ва муаллим дод, ¹² барои такмили муқаддасон, ба кори хизмат, барои обод намудани бада-ни Масеҳ, ¹³ то даме ки ҳамаамон ба ягонагии имон ва шиносоии Писари Худо, ба дараҷаи марди комил, ба андозаи бузургии пурраи Масеҳ расем. ¹⁴ Он гоҳ дигар кӯдаконе нестем, ки бо боди ҳар таълим калавонда ва ронда мешаванд, аз найрангбозии одамоне ки бо фиреби ҳила гумроҳ мекунад. ¹⁵ Балки дар муҳаббат ростиро баён намуда, дар ҳар чиз сӯи Он ки Сар аст, яъне сӯи Масеҳ нашъунамо мекунем. ¹⁶ Аз Ё тамоми бадан ба воситаи ҳар гуна пайвандҳои нигоҳдоранда мустаҳкам ва пайваст шуда, ба андозаи амали ҳар як узв нашъунамо меёбад, то худро дар муҳаббат обод кунад.

Дастурҳо барои ҳаёти нав

¹⁷ Пас инро мегӯям ва дар Худованд гувоҳӣ медиҳам, ки шумо акнун он гуна рафтор накунед, ки халқҳои дигар аз рӯи ҳаёлотӣ ҳечу пучи худ рафтор мекунад. ¹⁸ Ба сабаби нодонӣ ва дилсахтие ки ба онҳо хос аст, ақлашон тира гардида, онҳо аз ҳаёти Худо бегона шудаанд. ¹⁹ Онҳо беҳис шуда, ба бадахлоқӣ дода шудаанд, ба тавре ки ҳар кори нопокро ҳарисона ба ҷо меоваранд.

²⁰ Вале шумо Масехро ин тавр ёд нагирифтаед, ²¹ дар ҳоле ки Ёро шунидаед ва дар Ё таълим гирифтаед, аз рӯи ростие ки дар Исо аст. ²² Пас, аз ҷиҳати рафтори пештара одами кӯхнаро, ки дар майлҳои дилфиреб вайрон мешавад, аз худ бадар кунед. ²³ Дар рӯ-ҳи хиради худ нав шавед, ²⁴ ва одами навро, ки ба сурати Худо дар росткорӣ ва муқаддасии ҳақиқӣ офарида шудааст, дар бар кунед.

²⁵ Бинобар ин, дурӯғро аз худ бадар карда, “ҳар яке ба ёри худ рост гӯед”,* чунки мо узвҳои якдигарем. ²⁶ “Агар хашмигин шуда бошед, гуноҳ накунад”* ва нагузореда, ки хашми шумо то нишастани офтоб боқӣ монад; ²⁷ ва ба иблис ҷой надихед. ²⁸ Касе ки дӯздӣ кардааст, дигар дӯздӣ накунад, балки меҳнат карда, бо дастҳои худ кори ғоиданок ба ҷо оварад, то чизе дошта бошад, ки ба эҳтиёҷманде бахшад. ²⁹ Ҳеч як сухани бад аз даҳонатон набарояд, балки танҳо сухани нек, ки дар вақти эҳтиёҷ барои обод кардан бошад, то ба шунавандагонаш файз бахшад. ³⁰ Рӯҳулқудси Худоро, ки бо Он ба интизори рӯзи халосӣ мӯҳр зада шудаед, андӯҳгин накунад. ³¹ Ҳар гуна талхӣ ва хашм ва ғазаб ва фарёд ва бадгӯӣ бигзор аз шумо бо ҳар гуна бадӣ дур шавад. ³² Балки ба якдигар меҳрубон ва дилсӯз бошед ва якдигарро бахшед, чунон ки Худо низ шуморо дар Масех бахшидааст.

5 Пас чун фарзандони дӯстдошта ба Худо тақлид намоед. ² Ва дар муҳаббат рафтор кунед, чунон ки Масех низ ба мо муҳаббат дошт ва Худро барои мо ҳамчун ҳадия ва қурбонӣ ба Худо, ҳамчун бӯи хуш дод.

³ Лекин фосиқӣ ва ҳар гуна нопоқӣ ё тамаъкорӣ набояд дар байни шумо ҳагто зикр ёбад, чунон ки ба муқаддасон муносиб аст. ⁴ Ҳамчунин гуфтори қабех ва беҳудагӯӣ ё шӯхии бемаънӣ, ки аз рӯи одоб нест, набояд бошад, балки шукргузорӣ бояд кард. ⁵ Зеро инро медонед, ки ҳеч як фосиқ, ё нопок, ё тамаъкор, ки ҳамон бутпараст аст, дар Подшоҳии Масех ва Худо мерос надорад. ⁶ Бигзор ҳеч кас шуморо бо гапҳои беҳуда фирефта накунад, зеро барои ин ғазаби Худо бар писарони саркашӣ меояд. ⁷ Пас, шарикӣ онҳо нашавед. ⁸ Шумо замоне торикӣ будед, вале акнун нуре дар

4:25 Закарё 8:16.

4:26 Забур 4:5.

Худованд ҳастед. Чун фарзандони нур рафтор кунед.⁹ Чунки самари Рӯҳ аз ҳар некӯӣ, росткорӣ ва ҳақиқат иборат аст.¹⁰ Таҳқиқ кунед, ки он чи Худованд меписандад, чист.¹¹ Дар амалҳои бесамари торикӣ иштирок накунад, балки онҳоро фош намоед.¹² Зеро дар бораи корҳои ки онҳо пинҳонӣ мекунад, гап задан ҳам нанговар аст.¹³ Аммо ҳамаи ин фош гардида, дар нур намоён мешавад; зеро ҳар он чи намоён мешавад, нур аст.¹⁴ Бинобар ин гуфта шудааст:

“Эй ту, ки дар хобӣ, бедор шав
Ва аз мурдагон бархез,
То Масеҳ бар ту дурахшад”.

¹⁵ Пас, нигоҳ кунед, ки чӣ гуна бо диққат рафтор менамоед, на чун беҳирадон, балки чун хирадмандон.¹⁶ Фурсатро ғанимат донед, чунки ин рӯзҳо бад мебошанд.¹⁷ Бинобар ин нодон набошед, балки фаҳмед, ки хости Худо чист.¹⁸ Масти май нашавед, ки аз он бадахлоқӣ ба амал меояд; балки аз Рӯҳ пур шавед.¹⁹ Ба якдигар бо таронаҳои Забур, мадҳияҳо ва сурудҳои рӯҳонӣ сухан гӯед ва дар дилҳои худ барои Худованд сароед ва тарона хонед.²⁰ Ҳамеша барои ҳама чиз Худои Падарро ба номи Худованди мо Исои Масеҳ шукр гӯед.²¹ Дар тарси Худо фармонбардори якдигар шавед.

Хонавода

²² Эй замон, фармобардори шавҳарони худ шавед, монанди он ки ба Худованд бошад.²³ Чунки шавҳар сари зан аст, чунон ки Масеҳ сари ҷамоат аст; ва Ӯ Наҷотдиҳандаи бадан аст.²⁴ Аммо, чунон ки ҷамоат ба Масеҳ фармонбардор аст, замон низ бояд аз ҳар чиҳат ба шавҳарони худ фармонбардор бошанд.

²⁵ Эй шавҳарон, занони худро дӯст доред, чунон ки Масеҳ низ ҷамоатро дӯст дошт ва Худо барои он дод,²⁶ то онро бо шустушӯӣ об пок карда, ба воситаи калом муқаддас гардонад,²⁷ ва назди Худ ҷамоатро дар шукӯҳе ҳозир созад, ки на доғе дошта бошад, на нуқсоне, на чизе монанди ин, балки муқаддас ва беайб бошад.²⁸ Ҳамин гуна бояд шавҳарон занони худро ҳамчун бадани худ дӯст доранд. Он ки зани худро дӯст дорад, худро дӯст медорад.²⁹ Зеро ҳеч кас ҳаргиз ҷисми худро бад намебинад, балки онро ғизо медиҳад ва гарм мекунад, чунон ки Худованд низ ҷамоатро;

³⁰чунки мо узвҳои бадани Ё ҳастем, аз қисми Ё ва аз устухонҳои Ё. ³¹“Аз ин сабаб мард падару модари худро тарк карда, бо зани худ мепайвандад, ва ҳар ду як тан мешаванд”.* ³²Ин сир бузург аст, вале ман нисбат ба Масеҳ ва ҷамоат сухан мегӯям. ³³Пас бигзор ҳар яке аз шумо зани худро монанди худ дӯст дорад, ва зан аз шавҳари худ гарсад.

БЭй фарзандон, ба падару модари худ дар Худованд итоат намоед, зеро ин аз рӯи инсоф аст. ²“Падару модари худро эҳтиром нам”, ин аст фармудаи аввалин бо ваъда: ³“то неқӯаҳвол боши ва бар замин умри дароз бинӣ”.*

⁴Ва шумо, эй падарон, фарзандони худро ба ҳашм наоваред, балки онҳоро бо таълимот ва тарбияти Худованд калон кунед.

Ғуломон ва хоҷагон

⁵Эй ғуломон, ба хоҷагони заминии худ бо тарсу ларз ва бо содадилӣ, монанди он ки ба Масеҳ бошад, итоат намоед; ⁶на бо хизмати зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки ҳамчун ғуломони Масеҳ, ки хости Худоро аз таҳти дил ба ҷо меоваранд. ⁷Ғайратмандона бандагӣ намоед, монанди он ки ба Худованд бошад, на ба одамон, ⁸зеро медонед, ки ҳар кас, хоҳ ғулом бошад, хоҳ озод, ба андозаи кори неке ки кардааст, аз Худованд подош мегирад.

⁹Ва шумо, эй хоҷагон, ба онҳо ҳамин гуна амал кунед, ва аз таҳдид даст кашед, ва донед, ки бар сари шумо ҳам дар осмон Хоҷае ҳаст, ва Ё рӯйбинӣ надорад.

Аслиҳаи томи Худо

¹⁰Ниҳоят, эй бародаронам, дар Худованд ва дар тавоноии қудрати Ё устувор шавед. ¹¹Аслиҳаи томи Худоро дар бар кунед, то бар зидди ҳилаҳои иблис истодагарӣ кардан тавонед. ¹²Чунки муборизаи мо на бар зидди хун ва ҷисм, балки бар зидди сарварихо, бар зидди қудратҳо, бар зидди ҷаҳондорони ин давраи торик, бар зидди қувваҳои рӯҳонии бадӣ дар ҷойҳои осмонӣ аст. ¹³Бинобар

5:31 Пайдоиш 2:24.

6:3 Такрори Шариат 5:16.

ин, аслиҳаи томи Худоро гиред, то дар рӯзи бад муқобилат намуда ва ҳама корҳоро анҷом дода, истодагарӣ карда тавонед.

¹⁴ Пас, бо ҳақиқат миён баста ва ҷавшани росткориро дар бар карда, истед, ¹⁵ ва пойафзоли омодагиро барои расондани Инҷили осоиш ба пой худ пӯшед. ¹⁶ Дар айни ҳол сипари имонро гиред, ки бо он ҳамаи тирҳои тафсонаи шарирро хомӯш карда метавонед. ¹⁷ Тоскулоҳи наҷотро гиред, ва шамшери Рӯҳро, ки каломи Худост. ¹⁸ Дар ҳар вақт дар Рӯҳ бо ҳар дуо ва илтимос дуо гӯед, ва барои ҳамин бедор бошед, бо ҳар пайдорӣ ва илтимос барои ҳамаи муқаддасон. ¹⁹ Барои ман низ дуо гӯед, то ба ман калом ато шавад, ки даҳон кушода, сирри Инҷилро бо чуръат баён наоям, ²⁰ ки барои он ман дар занҷирҳо вазифаи сафирро ба ҷо меоварам, то далерона ва ба таври даркорӣ сухан гӯям.

Хотима

²¹ Барои он ки шумо низ аз вазъиятам ва корҳоям огоҳ шавед, Тихикус, ки бародари азиз ва хизматгузори бовафо дар Худованд аст, шуморо аз ҳар хусус хабардор мекунад. ²² Ман ўро барои ҳамин назди шумо фиристодам, то аз вазъияти мо огоҳ бошед, ва ў дилҳои шуморо тасалли диҳад.

²³ Бародаронро осоиш ва муҳаббат бо имон аз ҷониби Худои Падар ва Худованд Исои Масеҳ бод. ²⁴ Бо ҳамаи онҳое ки ба Худованди мо Исои Масеҳ муҳаббати намиранда доранд, файз бод. Омин.

НОМА БА ФИЛИППИЁН

Масеҳ — зиндагии мо (1-4)

Салому паём

1 Павлус ва Тимотиюс, бандагони Исои Масеҳ, ба ҳамаи муқаддасон дар Масеҳ Исо, ки дар Филиппӣ мебошанд, бо нигаҳбонон ва хизматгузoron: ²Файз ва осоиш аз ҷониби Худо Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ бар шумо бод.

Дуои расул

³Ҷар боре ки шуморо ёд мекунам, Худои худро шукр мегӯям ⁴ва ҳамеша дар ҳар дуои худ барои ҳамаи шумо бо шодӣ дуо мегӯям, ⁵барои иштироки шумо дар башорат аз рӯзи аввал то ҳол. ⁶Дилшурам, ки Ў ки дар шумо кори хайро сар кардааст, онро то рӯзи Исои Масеҳ ба анҷом мерасонад. ⁷Маро сазовор аст дар бо-раи ҳамаи шумо ҳамин гуна фикр кунам, чунки шумо дар дили ман ҷойгир шудаед, ки ҳам дар занҷирҳоям ва ҳам дар муҳофизату исботи Инҷил ҳамаатон шарикӣ ман дар файз ҳастед. ⁸Худо маро шоҳид аст, ки ман бо меҳри Исои Масеҳ пазмони ҳамаи шумо ҳастам.

⁹Ва дар он хусус дуо мегӯям, ки муҳаббати шумо дар дониш ва камоли фаҳм торафт афзунтар гардад, ¹⁰то дарёбед, ки чӣ беҳтар аст. Он гоҳ дар рӯзи Масеҳ пок ва беайб мешавед, ¹¹ва аз самарҳои росткорӣ пур мешавед, ки онҳо ба воситаи Исои Масеҳ барои ҷалол ва ситоиши Худоянд.

Умеди расул дар занҷирҳо

¹²Эй бародарон, мехоҳам донед, ки он чи бо ман рӯй дод, боиси пешрафти зиёдтари башорат гардидааст. ¹³Занҷирҳои ман ба хотири Масеҳ ба тамоми сарбозхона ва ба ҳамаи дигарон маълум

шудааст; ¹⁴ ва аксари бародарон дар Худованд аз занҷирҳои ман устувор гардида, бештар чуръат мекунанд, ки каломи Худоро бе тарс гӯянд. ¹⁵ Дуруст аст, ки баъзе аз ҳасад ва рақобат, ва баъзеи дигар аз хайрхоҳӣ Масеҳро мавъиза менамоянд. ¹⁶ Баъзеҳо аз худхоҳӣ, на бо дили соф Масеҳро мавъиза менамоянд, ба гумони он ки вазнинии занҷирҳои маро афзун мекунанд; ¹⁷ вале дигарон аз муҳаббат, чун медонанд, ки ман барои муҳофизати Инчил дар ин ҷо гузошта шудаам.

¹⁸ Хайр, чӣ мешавад? Масеҳро ба ҳар тарз, риёкорона ё самимона, мавъиза намоянд ҳам, ман аз ин шодам. Ва шодӣ хоҳам кард, ¹⁹ зеро медонам, ки ин боиси халосии ман мешавад, ба воситаи дуои шумо ва бо ёрии Рӯҳи Исои Масеҳ. ²⁰ Бо майли том мунтазир ва умедворам, ки дар ҳеҷ хусус шарманда намешавам, балки бо камоли чуръат акнун ҳам, чунон ки ҳамеша буд, Масеҳ дар баданам бузургӣ меёбад, хоҳ дар зиндагӣ, хоҳ дар марг. ²¹ Зеро барои ман зиндагӣ Масеҳ аст, ва марг — фоида. ²² Аммо агар дар ҷисм зистанам ба кори ман самаре мебахшида бошад, пас намедонам кадомашро интиҳоб намоям. ²³ Ҳар дуяш ҳам маро ҷалб мекунад: орзу дорам, ки равам ва ҳамроҳи Масеҳ бошам, чунки ин беандоза беҳтар аст; ²⁴ валекин дар ҷисм монданам барои шумо заруртар аст. ²⁵ Ман аз ин дилпур буда, медонам, ки мемонам ва барои пешрафт ва шодии имони шумо бо ҳамаи шумо меистам, ²⁶ то фахри шумо дар Масеҳ Исо ба воситаи ман афзунтар шавад, чун бори дигар назди шумо биёям.

Даъват ба ҷидду ҷаҳди якдилона барои имони Инчил

²⁷ Фақат ин ки шоистаи Инчили Масеҳ умр гузаронед, то ман, — хоҳ омада шуморо бинам, хоҳ аз шумо дур бошам, — дар бораи шумо шунавам, ки шумо дар як рӯҳ пойдор буда, якдилона барои имони Инчил ҷидду ҷаҳд менамояд, ²⁸ ва дар ҳеҷ хусус аз душманон наметарсед, ки ин барои онҳо аломати ҳалокат аст, вале барои шумо аломати наҷот аст, ва ин аз ҷониби Худост. ²⁹ Зеро ба шумо ба хотири Масеҳ ато шудааст, ки ба Ё на танҳо имон оваред, балки барои Ё азоб ҳам кашед, ³⁰ бо ҳамон ҷидду ҷаҳде ки шумо дар ман дидаед ва акнун дар бораи ман мешунавед.

Ибрати Масеҳ

2 Агар тасаллие дар Масеҳ бошад, агар хушнудии муҳаббат бошад, агар мушоракати Рӯҳ бошад, агар дилсӯзӣ ва марҳамат бошад, ²пас шодии маро бо он пурра кунед, ки дорои як фикр бошед, дорои як муҳаббат буда, якдил ва ҳамфикр бошед. ³Аз рӯи худхоӣ ё шӯҳратпарастӣ ҳеҷ коре накунед, балки бо фурутанӣ якдигарро аз худ беҳтар донед. ⁴Ҳар яке на танҳо дар бораи кори худ, балки дар бораи кори дигарон низ ғамхорӣ намояд.

⁵Зеро дар шумо низ бояд ҳамон фикр бошад, ки дар Масеҳ Исо буд: ⁶Ӯ, агарчи дар сурати Худо буд, бо Худо баробар буданро ғанимат нашумурд, ⁷балки аз он даст кашида, ба сурати ғулом даромад ва ба одамон монанд гардид. Ва дар симо чун одамизод шуда, ⁸Худро хор сохт ва то ба марг, то ба марги салиб ба Худо фармонбардор гардид. ⁹Бинобар ин Худо низ Ӯро бисёр сарафроз кард ва ба Ӯ номе дод, ки аз ҳар ном болотар аст, ¹⁰то ба номи Исо ҳар зоне дар осмон ва бар замин ва зери замин ҳам шавад, ¹¹ва ҳар забон эътироф намояд, ки Исои Масеҳ Худованд аст, ба-рои ҷалоли Худои Падар.

¹²Пас, эй азизонам, чунон ки ҳамеша фармонбардор будед, — на танҳо дар будани ман, балки боз ҳам зиёдтар акнун дар набудани ман, — бо тарсу ларз наҷоти худро ба амал оваред; ¹³зеро Худост, ки дар шумо барои хушнудии Худ ҳам хоҳиш ва ҳам амалро ба вучуд меоварад. ¹⁴Ҳар корро бе шикоят ва шубҳа ба ҷо оваред, ¹⁵то бенуқсон ва пок, фарзандони беайби Худо бошед, дар миёни насли саркаш ва фосид, ки дар он шумо монанди ситорагон дар ҷаҳон медурахшед. ¹⁶Каломи ҳаётро нигоҳ доред, то ман дар рӯзи Масеҳ фаҳр намоям, ки беҳуда даводавӣ накардаам ва беҳуда меҳнат накардаам. ¹⁷Лекин, агар ман қурбонии рехтание бар қурбонӣ ва ибодати имони шумо шавам ҳам, аз ин шодам ва бо ҳамаи шумо шодӣ мекунам. ¹⁸Шумо низ аз ин шод бошед ва бо ман шодӣ кунед.

Тимотиюс ва Эпафрудитус

¹⁹Дар Худованд Исо умедворам, ки Тимотиюсро ба зудӣ назди шумо фиристонам, то ман низ аз аҳволатон хабар ёфта, рӯҳбаланд

шавам. ²⁰ Каси дигаре монанди ӯ надорам, ки дар бораи аҳволи шумо аз таҳти дил ғамхорӣ мекарда бошад. ²¹ Ҳама дар пайи корҳои худ ҳастанд, на корҳои Масеҳ Исо. ²² Вале шумо бовафоии ӯро медонед, чунки ӯ бо ман, монанди фарзанд ба падар, дар башорат бандагӣ намудааст. ²³ Пас, умедворам, ки ӯро дарҳол равона кунам, чун бидам, ки аҳволи ман чӣ мешавад. ²⁴ Ва дар Худованд боварӣ дорам, ки худам низ ба зудӣ меоям.

²⁵ Илова бар ин, лозим донистам, ки Эпафрудитусро назди шумо равона кунам. Ӯ бародар ва ҳамкор ва ҳамсафи ман аст, ки шумо ӯро чун ходим дар муҳтоҷиям фиристода будед. ²⁶ Ӯ пазмони ҳамаи шумо буд ва бисёр андӯхгин шуд аз он ки овозаи бемории ӯ ба гӯши шумо расидааст. ²⁷ Ҳақиқатан бемор ва дар дами марг буд. Лекин Худо ба ӯ марҳамат кард, ва на танҳо ба ӯ, балки ба ман низ, то бар ғуссаи ман ғуссае илова нашавад. ²⁸ Бинобар ин ба фиристодани ӯ шитоб намудам, то шумо ӯро аз нав дида, хурсанд шавед, ва ғуссаи ман низ сабук гардад. ²⁹ Пас ӯро дар Худованд бо камоли хурсандӣ пазирой намоед, ва чунин шахсонро қадрдонӣ кунед. ³⁰ Зеро ӯ барои кори Масеҳ ба мурдан наздик буд ва ҷонашро дарег надошт, то камии хизмати шуморо барои ман пур кунад.

Бартари дониши Масеҳ

З Пас, эй бародаронам, дар Худованд шод бошед. Ҳамон чизҳоро тақроран ба шумо навиштан барои ман душвор нест, лекин барои бехатарии шумост.

² Аз “сагон” эҳтиёт шавед, аз бадкирдорон эҳтиёт шавед, аз аҳли хатнаи бардурӯғ эҳтиёт шавед*. ³ Зеро аҳли хатна моем, ки дар Рӯҳи Худо ибодат менамоем, ва бо Исои Масеҳ фахр мекунем, ва ба ҷисм боварӣ надорем, ⁴ гарчанде ки маро асосе ҳаст ба ҷисм ҳам боварӣ дошта бошам. Агар каси дигар гумон кунад, ки ба ҷисм боварӣ дошта метавонад, ман — бештар, ⁵ ки ман дар рӯзи ҳаштум* хатна шудам, аз насли Исроил ҳастам, аз қабилаи Бинёмин,

3:2 Аз аҳли хатнаи бардурӯғ эҳтиёт шавед — огоҳие аз муаллимони дурӯғин, ки ба масеҳият ананъаҳои яҳудӣ илова кардан мехоҳанд (Ғалотиён 5:1-12).

3:5 Рӯзиҳаштум — ҳашт рӯз пас аз таваллудшуданаш; яҳудиён фарзандонашонро дар рӯзи ҳаштум мувофиқи шариат хатна мекунад.

ибрӣ аз ибриён; аз ҷиҳати шариат фарисӣ; ⁶ аз ҷиҳати ғайрат таъкибуқунандаи ҷамоат; аз ҷиҳати росткориҳои шариатӣ беайб.

⁷ Лекин он чи барои ман фоида буд, ба хоҳири Масеҳ зиён дониستم. ⁸ Ва ҳанӯз ҳамаашро ба хоҳири бартариҳои дониши Худо ванди ман Масеҳ Исо зиён медонам, ки барои Ў ман аз ҳамааш даст кашадам ва ҳамаашро ахлоқ медонам, то ки Масеҳро пайдо кунам ⁹ ва дар Ў пайдо шавам, на бо росткориҳои худ, ки аз шариат аст, балки бо он чи ба воситаи имон ба Масеҳ аст, яъне бо росткорие ки аз Худо дар асоси имон аст. ¹⁰ Меҳоҳам Ўро, ва қуввати растохези Ўро, ва иштирок дар азобҳои Ўро фаҳмам ва дар марги Ў ба Ў монанд шавам, ¹¹ ба умеди он ки ба растохез аз мурдагон расам.

¹² На ин ки аллакай инро ба даст оварда бошам, ё комил шуда бошам, балки аз пайи он медавам, ки шояд ман низ онро ба даст оварам, ки барои он Масеҳ Исо маро ба даст овардааст. ¹³ Эй бародарон, гумон намекунам, ки ман ба даст оварда бошам; балки танҳо як корро мекунам: он чиро, ки дар қафос, аз ёд бароварда ва сӯи он чи дар пеш аст, ҳаракат карда, ¹⁴ сӯи мақсаде медавам, сӯи муқофоти даъвати осмонии Худо, ки дар Масеҳ Исо аст. ¹⁵ Пас, ҳар касе аз мо, ки комил бошад, бояд ҳамин гуна фикр ронад; ва агар шумо фикри дигаре дошта бошед, Худо инро ҳам ба шумо ошкор месозад. ¹⁶ Аммо ба ҳар чи расидаем, бояд аз рӯи ҳамон қоида рафтор намоем ва ҳамон гуна фикр кунем.

Душманони салиби Масеҳ

¹⁷ Эй бародарон, ба ман тақлид намоед ва ба касоне нигоҳ кунед, ки мувофиқи намунае ки дар мо доред, рафтор мекунанд. ¹⁸ Зеро бисёр касон, ки дар бораи онҳо ба шумо борҳо гуфтаам, ва акнун низ бо гиря мегӯям, ҳамчун душманони салиби Масеҳ рафтор мекунанд. ¹⁹ Оқибати онҳо ҳалокат аст. Худои онҳо шикам аст, ва фаҳри онҳо дар чизҳои нанговар аст. Онҳо фақат дар бораи чизҳои заминӣ фикр мекунанд. ²⁰ Лекин мо шаҳрванди осмон ҳастем, ки аз он ҷо Худованд Исои Масеҳро, ҳамчун Наҷотдиҳанда, интизор ҳастем. ²¹ Ў бадани ночизи моро ба монандии бадани пурҷалоли Ў бо амали ҳамон қуввате дигаргун хоҳад кард, ки бо он Ў ҳама чизро ба Худ тобеъ намуда метавонад.

Машваратҳои хотимаӣ

4 Пас, эй бародарони азиз ва дилхоҳи ман, эй шодмонӣ ва тоҷи сари ман, дар Худованд ҳамин гуна истодагарӣ намоед, эй ази-зон.

² Аз Авудия илтимос мекунам ва аз Синтихӣ илтимос мекунам, ки дар Худованд ҳамфикр бошанд. ³ Ва аз ту низ, эй ҳамкори самимӣ, хоҳишмандам, ки ба ин занон кӯмак расонӣ. Онҳо барои башорат бо ман ва бо Климентус ва бо ҳамкорони дигарам, ки номашон дар дафтари ҳаёт аст, чидду ҷаҳд кардаанд.

⁴ Ҳамеша дар Худованд шод бошед; боз мегӯям: шод бошед. ⁵ Бигзор нармдили шумо ба ҳамаи одамон маълум гардад. Худованд наздик аст. ⁶ Ҳеч ғам нахӯред, балки дар ҳар чиз бо дуо ва илтимос ҳамроҳи шукргузорӣ хоҳишҳои худро ба Худо ошкор намоед. ⁷ Ҳамин тавр осоиши Худо, ки аз ҳар хирад болотар аст, дилҳои шумо ва фикрҳои шуморо дар Масеҳ Исо нигоҳ медорад.

⁸ Хулоса, эй бародарон, ҳар он чи рост аст, ва шоиста аст, ва боинсоф аст, ва пок аст, ва хушоянд аст, ва некном аст, ва ҳар он чи некӯ ва шоёни ситоиш аст, дар бораи онҳо фикр кунед. ⁹ Он чи аз ман омӯхтаед, ва қабул кардаед, ва шунидаед, ва дидаед, онҳоро ба ҷо оваред, ва Худои осоиш бо шумо мешавад.

Миннатдории Павлус барои ҳадияи филиппиён

¹⁰ Ман дар Худованд хеле шод шудам, ки акнун шумо ғамхорӣ худро дар ҳаққи ман аз нав ривож додаед. Пештар ҳам ғамхорӣ менамудед, вале фурсат надоштед. ¹¹ Инро на ба сабаби муҳтоҷӣ мегӯям; зеро ман ёд гирифтаам, ки дар ҳар ҳолате ки бошам, қаноат намоям. ¹² Дар камбағалӣ ҳам зиста метавонам, дар фаровонӣ ҳам. Ба ҳар чиз ва ба ҳама чиз, ба серӣ ва гуруснагӣ, фаровонӣ ва камӣ омӯхта шудаам. ¹³ Ҳамааш аз дастам меояд, бо ёрии Масеҳ, ки маро қувват мебахшад. ¹⁴ Лекин хуб кардед, ки дар душвориҳои ман шарик шудед. ¹⁵ Шумо, эй филиппиён, худ медонед, ки дар ибтидои башорат, ҳангоме ки аз Мақдуния баромадам, ҳеҷ як ҷамоат дар кори додану гирифтани бо ман шарикӣ накард, ба ғайр аз шумо. ¹⁶ Ҳатто ба Тасолуникӣ як-ду дафъа барои эҳтиёҷоти ман чиз фиристодед. ¹⁷ На ин ки ман хоҳони ҳадия бошам, балки хоҳони

самаре ҳастам, ки ба фоидаи шумо афзояд. ¹⁸Ман ҳамаашро гирифтаам ва ба қадри барзиёд дорам. Ман аз ҳар чиз пур гаштам, ҳангоме ки ҳадияи фиристодаи шуморо, ҳамчун бӯи хуш, ҳамчун қурбонии мақбули писандидаи Худо, аз дасти Эпафрудитус гирифтаам. ¹⁹Ва Худои ман ҳар эҳтиёҷи шуморо аз рӯи сарвати ҷалоли Худ дар Масеҳ Исо пур мекунад. ²⁰Худо, Падари моро то абад ҷалол бод. Омин.

Саломҳо

²¹Ба ҳар як муқаддас дар Масеҳ Исо салом гӯед. Бародароне ки бо ман мебошанд, ба шумо салом мегӯянд. ²²Ҳамаи муқаддасон, хусусан онҳое ки аз хонадони шоҳаншоҳ ҳастанд, ба шумо салом мегӯянд. ²³Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМА БА КУЛАССИЁН

Таълимот дар бораи Масеҳ (1-2)

Қарзи масеҳӣ дар назди Масеҳ (3-4)

Салому паём

1 Павлус, ки бо хости Худо расули Исои Масеҳ аст, ва бародар Тимотиюс ²ба муқаддасон ва бародарони бовафо дар Масеҳ, ки дар Кулассо мебошанд: файз ва осоиш аз ҷониби Худо Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ бар шумо бод.

Дуои расул

³Мо ҳамеша ҳангоми дуо барои шумо Худо ва Падари Худованди мо Исои Масеҳро шукр мегӯем, ⁴чунки аз овозаи он имоне ки шумо ба Масеҳ Исо ва он муҳаббате ки ба ҳамаи муқаддасон доред, шунидаем. ⁵Инҳо сабаби умеде ҳастанд, ки бароятон дар осмон нигоҳ дошта мешавад. Дар бораи он шумо пештар дар каломи ростӣ, яъне дар Инҷил шунидаед, ⁶ки он ба шумо расидааст, чунон ки ба тамоми ҷаҳон низ, ва он самар мебахшад ва афзоиш меёбад, чунон ки дар миёни шумо низ аз он рӯзе ки файзи Худоро шунидаед ва дар ростӣ донистаед. ⁷Шумо онро аз Эпафрос таълим гирифтаед, ки ӯ ҳамкори азизи мо ва хизматгузори бовафои Масеҳ барои шумост. ⁸Ӯ моро аз муҳаббати шумо, ки дар Рӯҳ аст, огоҳ кардааст.

Шахсият ва корнамоии Писари Худо

⁹Бинобар ин мо низ аз он рӯзе ки инро шунидаем, барои шумо дуо ва илтимосро бас намекунем, то шумо аз дониши хости Худо дар ҳар ҳикмат ва фаҳми рӯҳонӣ пур шавед, ¹⁰ба тавре ки шоистаи Худованд рафтор намуда, аз ҳар ҷиҳат ба Ӯ писанд оед, ва дар ҳар кори нек самар диҳед, ва дар дониши Худо нашъунамо ёбед, ¹¹ва мувофиқи қудрати ҷалоли Ӯ бо тамоми қувват пурзӯр шавед, то бо шодӣ дорои ҳар сабр ва тоқат бошед, ¹²ва

Падарро шукргузори намоед, ки Ў моро ба мероси муқаддасон дар нур шарик гардондааст. ¹³ Ў моро аз қудрати торикӣ халосӣ дода, ба Подшоҳии Писари дӯстдоштаи Худ гузарондааст, ¹⁴ ки дар Ў мо бозхарид шудаем, яъне бахшоиши гуноҳхоро пайдо кардаем.

¹⁵ Ў сурати Худои нонамоён ва нахустзода бар тамоми офари-ниш аст, ¹⁶ чунки ҳама чиз дар осмон ва бар замин, ҳар чизи намоён ва нонамоён, дар Ў офарида шудааст: хоҳ тахтҳо, хоҳ фармон-равоиҳо, хоҳ сарвариҳо ва хоҳ қудратҳо, ҳамааш ба воситаи Ў ва барои Ў ба вучуд оварда шудааст. ¹⁷ Ў пеш аз ҳама чиз аст, ва ҳама чиз дар Ў вучуд дорад. ¹⁸ Ў сари бадан, яъне сари ҷамоат аст. Ў иб-тидо ва нахустзода аз мурдагон аст, то ки дар ҳама чиз Ў аввалин бошад. ¹⁹ Зеро хушнудии Худо дар ин буд, ки бо ҳамаи пуррагии Худ дар Ў сокин бошад, ²⁰ ва ба воситаи Ў ҳама чизро бо Худ ошті дода, бо хуни салиби Ў осоишро падид оварад, яъне он чиро, ки бар замин аст, ва он чиро, ки дар осмон аст, ба воситаи Ў ошті диҳад.

²¹ Шумо низ замоне ба сабаби майл ба корҳои бад бегона бо Худо ва душмани Ў будед. ²² Аммо Худо ҳоло дар бадани башарии Масеҳ ба воситаи марги Ў ошті додааст, то шуморо назди Худ муқаддас ва бе айбу нуқсон ҳозир кунад, ²³ фақат ба шарте ки шумо дар имон пойдор ва устувор бошед ва аз умеди Инҷил, ки шунидаед, чудо нашавед, ки он ба тамоми офаридаҳои зери осмон мавъиза карда шудааст, ва ман, Павлус, хизматгузори он гардидаам.

²⁴ Акнун дар азобҳои худ барои шумо шодмонам ва камии душвориҳои Масеҳро дар ҷисми худ барои бадани Ў, ки ҷамоат аст, пур мекунам. ²⁵ Ман хизматгузори он гардидаам мувофиқи коргузории Худо, ки барои шумо ба ман ато шудааст, то мавъизаи каломи Худоро ба ҷо оварам, ²⁶ яъне он сирро, ки асрҳои аср аз наслҳо ниҳон буд ва ҳоло ба муқаддасони Ў ошкор шудааст. ²⁷ Худо хост ба онҳо шиносонад, ки чист сарвати ҷалоли ин сир дар миёни халқҳо, ки он Масеҳ дар шумо ва умеди ҷалол аст. ²⁸ Ўро мо мавъиза намуда, ба ҳар кас насиҳат медиҳем ва ба ҳар кас бо ҳар ҳикмат ёд медиҳем, то ҳар касро дар Масеҳ Исо комил

гардонда ҳозир кунем. ²⁹ Барои ҳамин ҳам ман меҳнат мекунам ва бо таъсири қуввати Ё, ки дар ман бо қудрат амал мекунад, чидду ҷаҳд менамоям.

Огоҳонидан аз таълимоти дурӯғин

2 Мехоҳам донед, ки ман чӣ гуна барои шумо ва барои касоне ки дар Лоудикия мебошанд, ва барои ҳамаи онҳое ки рӯи маро ҷисман надидаанд, чидду ҷаҳд мекунам, ² то дилҳои онҳо тасаллӣ ёфта, барои ҳар сарвати фаҳми дилпуруна дар муҳаббат пайванд шаванд ва сирри Худои Падар ва Масеҳро донанд, ³ ки дар Ё ҳамаи ганҷҳои ҳикмат ва дониш ниҳон мебошанд.

⁴ Инро барои он мегӯям, ки ҳеҷ кас шуморо бо суханони дилфиреб гумроҳ накунад. ⁵ Зеро, агарчи ҷисман ғоибам, рӯҳан бо шумо мебошам, ва тартиби шумо ва имони пайдори шуморо дар Масеҳ дида, шодӣ мекунам.

⁶ Пас, ҳамон тавре ки Масеҳ Исои Худовандро қабул кардаед, дар Ё рафтор намоед. ⁷ Дар Ё реша давонед ва бино ёбед, ва чунон ки таълим гирифтаед, дар имон мустақкам шуда, шукри зиёде гӯед.

⁸ Бохабар бошед, ки касе шуморо бо фалсафа ва фиреби пуч, ки мувофиқи ривояти инсонӣ, мувофиқи қоидаҳои ҷаҳон, на мувофиқи Масеҳ аст, асир накунад. ⁹ Зеро дар Масеҳ тамоми пуррагии Илоҳият ҷисман сокин аст, ¹⁰ ва шумо дар Ё пуррагӣ доред, ки Ё сари ҳар сарварӣ ва қудрат аст. ¹¹ Ва дар Ё шумо хатна шудаед, вале на бо хатнае ки бо дасти одамизод карда шудааст, балки бо хатнаи Масеҳ, ки бадани гуноҳолуди ҷисмониро канор мегузорад. ¹² Бо Ё дар таъмид гӯронда шудаед ва дар Ё бархезонда шудаед ба воситаи имон ба қуввати Худо, ки Ёро аз мурдагон бархезонд. ¹³ Худо шуморо, ки дар хатоҳо ва дар бехатнагии ҷисми худ мурда будед, бо Масеҳ зинда кард, чунки ҳамаи хатохотонро бахшид. ¹⁴ Он айбномаро, ки бо қоидаҳо моро маҳкум менамуд ва бар зидди мо буд, Ё хат зад ва онро бар салиб меҳкӯб карда, аз миён бардошт. ¹⁵ Сарвариҳо ва қудратҳоро аз қувват маҳрум сохта, гирифтори шармандагӣ кард ва дар салиб бар онҳо дастболо шуд.

¹⁶ Пас, бигзор касе шуморо барои хӯрок ё нӯшокӣ, ё барои рио-
ияи ид, ё навмоҳ, ё шанбе ҳукм накунад. ¹⁷ Инҳо сояи чизҳои оянда
мебошанд, аммо бадан аз он Масеҳ аст. ¹⁸ Касе шуморо бо шавқ
ба хоксории зоҳирӣ ва парастии фариштаҳо аз мукофот маҳрум
накунад. Чунин кас ба чизҳои надидааш мудоҳила менамояд ва аз
фикри қисмониаш беҳуда фаҳр мекунад. ¹⁹ Вай робитаи худро аз
сари бадан буридааст; аз саре ки тамоми бадан ба воситаи пай-
вандҳо ва бандҳо қувват гирифта ва пайваст гардида, нашъунамо
меёбад ба нашъунамое ки аз Худост.

²⁰ Агар шумо бо Масеҳ нисбат ба қоидаҳои ҷаҳон мурда бошед,
ҷаро, монанди онҳое ки дар ҷаҳон зиндагӣ мекунад, қоидаҳои:
²¹ “нарас”, “начаш”, “даст назан”-ро пайравӣ менамояд? ²² Ҳамаи
инҳо ба чизҳои дахлдоранд, ки бо истифода аз байн мераванд ва
бар фармудаҳо ва таълимотҳои инсонӣ бино шудаанд. ²³ Инҳо дар
ибодати худсарона, хоксории зоҳирӣ ва озори бадан ҳамчун ҳик-
мат менамоянд, лекин фоида надоранд ва фақат барои қонё гар-
дондани қисм мебошанд.

Зиндагии нав дар Масеҳ

З Пас, чун бо Масеҳ бархезонда шудаед, он чиро, ки дар болост,
бичӯед, ки он ҷо Масеҳ аз дасти рости Худо нишастааст. ² Дар
бораи он чи дар болост, фикр кунед, на дар бораи он чи бар замин
аст. ³ Зеро мурдаед, ва зиндагии шумо бо Масеҳ дар Худо ниҳон
аст. ⁴ Ҳангоме Масеҳ, ки зиндагии мост, аён шавад, шумо низ бо Ӯ
дар ҷалол аён мешавед.

⁵ Пас, узвҳои заминии худро: фосиқӣ, нопокӣ, ҳавою ҳа-
вас, майли бад ва тамаъро, ки он бутпарастист, кушед. ⁶ Ба-
рои онҳо ғазаби Худо бар мардуми бейтоат меояд. ⁷ Шумо низ
як вақте дар онҳо рафтор мекардед, ҳангоме ки дар миёни он-
ҳо мезистед. ⁸ Аммо акнун шумо ҳамаи инҳоро: ғазаб, хашм,
кина, бадгӯӣ ва суханони қабехӣ даҳонатонро тарк намоед.
⁹ Ба якдигар дурӯғ нагӯед, зеро одами кӯҳнаро бо амалҳои вай
аз худ бадар кардаед ¹⁰ ва одами навро дар бар кардаед, ки вай
дар дониш ба сурати Офарандаи худ нав мешавад. ¹¹ Дар он ҷо
на юнонӣ ҳаст, на яҳудӣ, на хатна, на бехатнагӣ, на барбар, на

сакоӣ, на ғулом ва на озод, балки Масеҳ ҳама чиз ва дар ҳама чиз аст.

¹² Пас, ҳамчун интихобшудагони муқаддас ва дӯстдоштаи Худо, дилсӯзӣ, меҳрубонӣ, фурутанӣ, нармдилӣ ва пурсабриро дар бар кунед. ¹³ Ба ҳамдигар тоқат кунед ва якдигарро бахшед, агар касе аз дигаре ранчида бошад. Чунон ки Масеҳ шуморо бахшидааст, шумо низ чунин кунед. ¹⁴ Ва ба болои ҳамаи ин муҳаббатро дар бар кунед, ки он миёнбанди камол аст. ¹⁵ Осоиши Худо дар дилҳои шумо ҳукмфармо бошад, ки ба он дар як бадан даъват шудаед; ва шукргузор бошед. ¹⁶ Каломи Масеҳ андаруни шумо ба фаровонӣ ва ба ҳамаи ҳикмат сокин шавад; ва якдигарро бо таронаҳои Забур, сурудҳои ситоишӣ ва рӯҳонӣ таълим диҳед ва насихат кунед; ва бо сипосгузорӣ дар дилҳои худ барои Худованд сароед. ¹⁷ Ва ҳар он чи дар гуфтор ё кирдор мекунад, ҳамаашро ба номи Худованд Исо ба ҷо оваред ва ба воситаи Ӯ Худои Падарро шукр гӯед.

¹⁸ Эӣ занон, ба шавҳарони худ фармонбардор бошед, чунон ки дар Худованд шоиста аст. ¹⁹ Эӣ шавҳарон, занони худро дӯст доред ва ба онҳо тундӣ накунад.

²⁰ Эӣ фарзандон, ба падару модарони худ дар ҳама чиз итоат намоед, зеро ин писандидаи Худованд аст. ²¹ Эӣ падарон, фарзандони худро ба ҳашм наоваред, ки мабодо дилхунук шаванд.

²² Эӣ ғуломон, ба хоҷаҳои заминии худ дар ҳама чиз итоат намоед, на бо хизматгузориҳои зоҳирӣ, ҳамчун одампарастон, балки бо содадилӣ ва бо тарси Худо. ²³ Ҳар он чи мекунад, аз ҷону дил ба ҷо оваред, монанди он ки барои Худованд бошад, на барои одамон, ²⁴ чун медонед, ки аз Худованд меросро подош мегиред, зеро Масеҳи Худовандро бандагӣ менамоед. ²⁵ Ҳар кӣ ноинсофӣ мекунад, мувофиқи ноинсофии худ сазо мегирад; ва рӯйбинӣ нест.

4 Эӣ хоҷагон, ба ғуломони худ одилона ва боинсофона рафтор кунед, ва донед, ки шумо низ Хоҷае дар осмон доред.

² Доимо бо дуо машғул бошед ва дар он бо шукргузорӣ бедор бошед. ³ Барои мо низ дуо гӯед, то Худо дари каломро ба мо воз кунад, ки сирри Масеҳро, ки ман барояш бандӣ ҳастам, баён намоем. ⁴ Дуо кунед, ки онро ончунон аён созам, ки баён карданам лозим аст.

⁵ Фурсатро ғанимат дониста, бо онҳое ки берун аз ҷамоатанд, бо ҳикмат рафтор кунед. ⁶ Бигзор сухани шумо ҳамеша пурфайз ва намакин бошад, то донед, ки ба ҳар кас чӣ гуна ҷавоб диҳед.

Саломҳо

⁷ Аз тамоми саргузашти ман шуморо Тихиқус хабардор хоҳад кард. Ў бародари азиз ва хизматгузори бовафо ва ҳамкори ман дар Худованд аст. ⁸ Ўро маҳз барои он назди шумо фиристодам, ки аз аҳволатон хабар гирад ва дилҳоятонро тасалли диҳад. ⁹ Ў ҳамроҳи бародари бовафо ва азиз Онисимус аст, ки аз байни шумост. Онҳо шуморо аз ҳамаи корҳои ин ҷо хабардор хоҳанд кард.

¹⁰ Аристархус, ки ҳамроҳи ман дар ҳабс аст, ба шумо салом мерасонад; ҳамчунин Марқус, амакбачаи Барнаббо, бароятон салом мерасонад. Шумо дар бораи ӯ фармудаҳо гирифтаед, ки агар наздатон биёяд, ӯро пазироӣ кунед. ¹¹ Исо низ, ки лақабаш Юстус аст, ба шумо салом мерасонад. Танҳо онҳо ҳамкоронанд барои Подшоҳии Худо аз аҳли хатна; онҳо сабаби тасаллии ман шудаанд. ¹² Эпафрос, ки аз байни шумо ва бандаи Масеҳ аст, ба шумо салом мерасонад. Ў ҳамеша барои шумо дар дуоҳои худ ҷидду ҷаҳд менамояд, то шумо комил буда ва аз тамоми хости Худо дилшур шуда, истодагарӣ кунед. ¹³ Ман дар бораи ӯ гувоҳӣ медиҳам, ки ӯ барои шумо ва барои онҳое ки дар Лоудикия ва дар Ҳиропулис мебошанд, бисёр меҳнат мекунад. ¹⁴ Луқо, табиби маҳбуб, ва Димос ба шумо салом мерасонанд.

¹⁵ Ба бародарон дар Лоудикия, хусусан ба Нимфос ва ба ҷамоате ки дар хонаи ӯст, салом расонед. ¹⁶ Пас аз он ки ин нома дар миёни шумо хонда шуд, коре кунед, ки он дар ҷамоати Лоудикия низ хонда шавад; ва номаеро, ки аз Лоудикия аст, шумо низ хонед. ¹⁷ Ба Архипус гӯед: “Бохабар бош, то он хизматеро, ки дар Худованд ба ӯхдаи худ гирифтаӣ, ба ҷо оварӣ”.

¹⁸ Ман, Павлус, бо дасти худ салом мерасонам. Занҷирҳои маро дар хотир дошта бошед. Файз бо шумо бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМ БА ТАСОЛУНИКИЁН

Павлус ва тасолуникиён (1-3)

Насихат ва бозомадани Худованд (4-5)

Салому паём

1 Павлус ва Силвонус ва Тимотиюс ба ҷамоати тасолуникиён, ки дар Худои Падар ва Худованд Исои Масеҳ аст: файз ва осоиш аз ҷониби Худо Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ бар шумо бод.

Имони тасолуникиён

² Ҷамеша Худоро барои ҷамаи шумо шукргузорӣ намуда, дар дуоҳои худ шуморо зикр мекунем, ³ ва доимо кори имон ва меҳнати муҳаббат ва сабри умеди шуморо, ки ба Худованди мо Исои Масеҳ доред, ба ҳузури Худо ва Падари мо ба ёд меоварем. ⁴ Мо медонем, ки шумо, эй бародарон ва эй дӯстдоштагони Худо, интиҳоб шудаед. ⁵ Зеро Инчили мо ба шумо на танҳо дар сухан, балки низ дар қувват ва дар Рӯҳулқудс ва дар дилпурии бузурге расид; ва медонед, ки мо дар миёни шумо бароятон чӣ гуна будем. ⁶ Шумо тақлидкунандагони мо ва Худованд гардида, каломеро дар ранҷи бисёр бо шодии Рӯҳулқудс қабул кардед, ⁷ ба тавре ки барои ҷамаи имондорони Мақдуния ва Охоия намунаи ибрат шудед. ⁸ Зеро аз шумо каломи Худованд на танҳо дар Мақдуния ва Охоия шунида шуд, балки имоне ки шумо ба Худо доред, дар ҷама ҷо овоза шуд, ба дараҷае ки ҳоҷат нест чизе гӯем. ⁹ Зеро худи онҳо дар бораи мо ҳикоят мекунанд, ки чӣ гуна мо ба миёни шумо дохил шудем, ва чӣ гуна шумо аз бутҳо гашта ба Худо рӯ овардед, то Худои зинда ва ҳақиқиро бандагӣ кунед ¹⁰ ва Писари Ӯро аз осмон мунтазир шавед, ки Худо Ӯро аз мурдагон бархезонд, яъне Исоро, ки моро аз ғазаби оянда халосӣ медиҳад.

Павлус ва тасолуникиён

2 Худи шумо, эй бародарон, медонед, ки ба миёни шумо дохил шудани мо бе натиҷа набуд. ²Мо пеш аз он дар Филиппӣ, чунон ки медонед, азоб кашида, гирифтори таҳқир шуда будем, вале дар Худои худ далер гардидем, то бо қидду ҷаҳди зиёд Инчили Худоро ба шумо мавъиза намоем. ³Зеро мавъизаи мо аз гумроҳӣ ё аз нопокӣ ё бо фиреб нест, ⁴балки, чунон ки Худо моро сазовор донист, то Инчил ба мо супурда шавад, ҳамчунин сухан мегӯем. Мо хоҳони он нестем, ки ба одамон писанд оем, балки ба Худое ки дилҳои моро имтиҳон мекунад. ⁵Шумо медонед, ки мо ҳаргиз хушомадгӯӣ накардаем ва бо баҳона тамаъ надоштаем — Худо шоҳид аст. ⁶Ва на эҳтиромро аз одамизод ҷустаем, на аз шумо ва на аз дигарон. Мо, ҳамчун расулони Масех, бо ихтиёру қудрат рафтор карда метавонистем, ⁷аммо дар миёни шумо мулоим будем, монанди модари ширдеҳ, ки кӯдакони худро навозиш мекунад. ⁸Мо чунон ба шумо дил бастем, ки хостем ба шумо на танҳо Инчили Худоро расонем, балки ҷонҳои худро низ барои шумо фидо созем, чунки шумо ба мо азиз шудед. ⁹Шумо, эй бародарон, албатта заҳмат ва ранҷи моро дар хотир доред: шабу рӯз кор мекардем, то ки вақте Инчили Худоро ба шумо мавъиза менамоем, ба касе аз шумо вазнинӣ накунем. ¹⁰Шумо шоҳид ҳастед ва Худо низ, ки ҷӣ гуна бо шумо, имондорон, мо муқаддасона ва росткорона ва беайб рафтор кардем. ¹¹Шумо медонед, ки ҷӣ гуна ҳар яке аз шуморо, чун падар фарзандони худро, ¹²насихат медедем, дилдорӣ мекардем ва вазифадор менамудем, ки шоистаи Худо, ки шуморо ба Подшоҳӣ ва ҷалоли Худ даъват менамояд, рафтор кунед.

¹³Ба ин сабаб мо низ пайваста Худоро шукргузорӣ мекунем, ки чун шумо каломи Худоро аз мо шунида қабул кардед, онро на ҳамчун каломи одамизод қабул кардед, балки ҳамчун каломи Худо, ки он дар ҳақиқат чунин аст; ва он дар шумо, имондорон, амал мекунад. ¹⁴Зеро шумо, эй бародарон, ба ҷамоатҳои Худо, ки дар Яҳудия дар Масех Исо мебошанд, тақлид намудед. Шумо аз дасти ҳамватанони худ ҳамон азобро дидаед, ки онҳо низ аз дасти яҳудиён дидаанд, ¹⁵ки Худованд Исо ва пайғамбарони худро куштанд, ва моро гирифтори таъқибот карданд. Онҳо ба Худо писанд намеоянд, ва ба

ҳамаи одамон муқобиланд, ¹⁶ ва ба мо монез мешаванд ба халқҳо сухан гӯем, то наҷот ёбанд. Ба ин восита ҳамеша зарфи гуноҳҳои худро лабрес мекунам. Аммо, ниҳоят, ба ғазаб гирифта шудам.

¹⁷ Лекин мо, эй бародарон, баъд аз он ки ба муддати кӯтоҳе ҳисман, на қалбан, аз шумо ҷудо шудем, бо хоҳиши бештар кӯшиш намудем, ки рӯи шуморо бинем. ¹⁸ Ба ин сабаб мо мехостем назди шумо биём. Ман, Павлус, борҳо кӯшиш кардам, вале шайтон ба мо монез шуд. ¹⁹ Қист умеди мо, ё шодмонии мо, ё тоҷи фаҳри мо дар ҳузури Худованди мо Исо ҳангоми омадани Ё? Магар шумо нестед? ²⁰ Вале, шумо ҷалол ва шодмонии мо ҳастед.

З Бинобар ин мо дигар сабр карда натавонистем ва розӣ шудем дар Атино танҳо монем. ² Пас Тимотиюсо, ки бародари мо ва хизматгузори Худо ва ҳамкори мо дар Инҷили Масеҳ аст, фиристодем, то шуморо дар имонатон устувор гардонад ва тасаллӣ диҳад, ³ то ҳеч кас дар ин азобҳо дудила нашавад, зеро ҳуди шумо медонед, ки ин азобҳо насиби мост. ⁴ Мо ҳамон вақт ҳам, ки назди шумо будем, ба шумо пешгӯӣ кардем, ки моро азоб дар пеш аст; ва чунон ки медонед, чунин низ рӯй дод. ⁵ Аз ин рӯ ман ҳам дигар сабр карда натавонистам ва ўро фиристодам, ки имони шуморо фаҳмам, ки мабодо озмоёнда шуморо озмуда бошад ва меҳнати мо бенатиҷа шуда бошад.

⁶ Аммо акнун Тимотиюс аз пеши шумо назди мо омад ва хушхабари имон ва муҳаббати шуморо ба мо расонд. Ё хабар дод, ки шумо ҳамеша моро ба некӣ ёд мекунед ва хоҳони дидори мо ҳастед, чунон ки мо низ хоҳони дидори шумо ҳастем. ⁷ Пас мо, эй бародарон, бо вучуди тамоми андӯҳ ва азоби худ, дар хусуси шумо ба сабаби имонатон тасаллӣ ёфтем. ⁸ Акнун мо зинда ҳастем, модом ки шумо дар Худованд пойдор мебошед. ⁹ Чӣ гуна мо ба Худо барои шумо, барои тамоми шодмоние ки дар бораи шумо ба ҳузури Худои мо дорем, шукргузори карда метавонем? ¹⁰ Шабу рӯз бо тамоми қидду ҷаҳд дуо мегӯем, ки бо шумо рӯ ба рӯ шавем ва камии имони шуморо пур кунем.

¹¹ Ҳуди Худо Падари мо ва Худованди мо Исои Масеҳ роҳи моро сӯи шумо рост оварад. ¹² Ва чунон ки мо ба шумо муҳаббат дорем, Худованд муҳаббати шуморо ба яқдигар ва ба ҳар кас афзун

ва фаровон гардонад. ¹³ Ва ҳангоми омадани Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи муқаддасони Худ дилҳои шумо дар муқаддасӣ назди Худо ва Падари мо устувор ва беайб бошанд.

Муқаддасӣ ва бародардӯстӣ

4 Акнун, эй бародарон, аз шумо дар Худованд Исо хоҳиш ва илтимос мекунем, ки чунон ки аз мо қабул кардаед, ки чӣ гуна бояд рафтор кунед ва ба Худо писанд оед, боз ҳам зиёдтар кӯшиш кунед. ² Зеро медонед, ки аз ҷониби Худованд Исо ба шумо чӣ гуна фармудаҳое додаем.

³ Хости Худост, ки шумо муқаддас бошед ва аз фосиқӣ парҳез кунед. ⁴ Ҳар яке аз шумо донад, ки чӣ гуна бадани* худро дар муқаддасӣ ва шараф нигоҳ дорад. ⁵ Дар оташи шаҳват набошед, монанди халқҳое ки Худоро намешиносанд. ⁶ Ҳеч кас дар ин кор ба бародари худ дасти таҷовуз ё тамаъ дароз накунад. Чунон ки пештар ба шумо гуфтем ва шаҳодат додем, Худованд барои ҳамаи ин корҳо қасос мегирад. ⁷ Худо моро на ба нопокӣ, балки ба муқаддасӣ даъват кардааст. ⁸ Бинобар ин, ҳар кӣ саркашӣ мекунад, на ба одамизод, балки ба Худо саркашӣ мекунад, ки Ё Рӯҳулқудси Худо ба шумо ато намудааст.

⁹ Аммо дар бораи бародардӯстӣ ба шумо навиштан ҳоҷат надорад, зеро худи шумо аз Худо омӯхтаед, ки ба якдигар муҳаббат дошта бошед; ¹⁰ ва шумо бо ҳамаи бародарон дар ҳамаи Мақдуния ҳамин тавр рафтор мекунад. Лекин мо, эй бародарон, шуморо даъват мекунем, ки боз ҳам зиёдтар чунин кунед. ¹¹ Саъю кӯшиш намоед, ки оромона зиндагӣ кунед ва кори худро ба ҷо оваред ва бо дастҳои худ кор кунед, чунон ки ба шумо дастур додаем. ¹² Ҳамин тавр назди онҳое ки берун аз ҷамоатанд, боодобона рафтор мекунад ва ба ҳеч кас муҳтоҷ намешавед.

Растохези мурдагон ва бозомадани Худованд

¹³ Лекин мо, эй бародарон, намехоҳем, ки шумо дар бораи ба хо-би марг рафтагон беҳабар бошед, то мабодо чун дигарон, ки умед

4:4 Бадан — дар асли юнонӣ: зарф (2 Қуринтиён 4:7; 1 Петрус 3:7).

надоранд, андӯҳгин шавед. ¹⁴Зеро, агар мо бовар кунем, ки Исо мурд ва бархест, ба ҳамин тарз низ Худо онҳоро, ки дар Исо ба хоби марг рафтаанд, бо Ё меоварад. ¹⁵Инро ба шумо бо каломи Худованд мегӯем, ки мо, зиндаҳо, ки то омадани Худованд боқӣ мондаем, аз онҳое ки ба хоби марг рафтаанд, пешдастӣ намекунем. ¹⁶Чунки Худи Худованд бо фармони баландовоз, бо овози сардори фариштагон ва садои карнаи Худо, аз осмон фуруд меояд, ва онҳое ки дар Масех мурдаанд, аввал бармехезанд. ¹⁷Сипас мо, зиндаҳо, ки боқӣ мондаем, ҳамроҳи онҳо дар абрҳо бурда мешавем, то Худовандро дар ҳаво пешвоз гирем, ва ҳамин тавр ҳамеша бо Худованд мешавем. ¹⁸Пас ҳамдигарро бо ин суҳанон дилбардорӣ кунед.

5 Аммо дар бораи замонҳо ва мӯҳлатҳо ба шумо, эй бародарон, навиштан ҳоҷат надорад. ²Зеро худи шумо хуб медонед, ки рӯзи Худованд чун дузде ки шаб меояд, фаро мерасад. ³Чун мегӯянд: “Осоиш ва амният ҳукмфармост”, он гоҳ ногаҳон ба ҳалокат дучор мешаванд, чунон ки зани ҳомиладор ба дарди зоиш дучор мешавад; ва гурехта наметавонанд.

⁴Лекин шумо, эй бародарон, дар торикӣ нестед, ки он рӯз бар шумо чун дузд ояд. ⁵Ҳамаи шумо писарони нур ва писарони рӯз ҳастед. Мо ба шаб ва ба торикӣ тааллуқ надорем. ⁶Пас, набояд монанди дигарон дар хоб бошем, балки бедор ва ҳушёр бошем. ⁷Зеро хобидагон шабона мехобанд, ва мастон шабона маст мебошанд. ⁸Вале мо, ки ба рӯз тааллуқ дорем, бояд ҳушёр бошем ва зиреҳи имону муҳаббат ва тоскулоҳи умеди наҷотро дар бар кунем. ⁹Чунки Худо моро на барои ғазаб таъйин кардааст, балки барои ёфтани наҷот ба воситаи Худованди мо Исои Масех, ¹⁰ки барои мо мурд, то мо, хоҳ бедор бошем, хоҳ хобида, бо якҷоягии Ё зист кунем. ¹¹Бинобар ин ҳамдигарро рӯҳбаланд кунед ва якдигарро обод намоед, чунон ки низ мекунед.

Насиҳат ва саломҳо

¹²Акнун аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки он касонро, ки дар миёни шумо меҳнат мекунанд, ва роҳбарони шумо дар Худованд буда, шуморо насихат медиҳанд, қадрдонӣ намоед, ¹³ва

онҳоро барои фаъолиятшон бо камоли муҳаббат иззат кунед. Бо якдигар дар сулҳ зист кунед. ¹⁴Инчунин аз шумо, эй бародарон, хоҳишмандем, ки танбалонро насихат кунед, бечуръатонро дилдорӣ намоед, нотавагонро дастгирӣ кунед, бо ҳар кас пурсабр бошед. ¹⁵Бохабар бошед, ки касе ба касе дар ивази бадӣ бадӣ накунад, балки ҳамеша барои якдигар ва барои ҳама дар пайи некӣ бошед.

¹⁶Ҳамеша шод бошед. ¹⁷Пайваста дуо гӯед. ¹⁸Дар ҳама ҳолат шукр гӯед, зеро чунин аст хости Худо дар ҳаққи шумо дар Масеҳ Исо. ¹⁹Рӯҳро хомӯш накунад. ²⁰Пайғамбарихоро хор нашуморед. ²¹Ҳама чизро озмоиш кунед, чизи хубро нигоҳ доред. ²²Аз ҳар гуна бадӣ худдорӣ кунед.

²³Худи Худои осоиш шуморо комилан муқаддас гардонад ва рӯҳу ҷону тани шумо ҳангоми омадани Худованди мо Исои Масеҳ пурра беайб нигоҳ дошта шавад. ²⁴Даъваткунандаи шумо бовафо аст ва инро ба амал меоварад.

²⁵Эй бародарон, барои мо дуо гӯед. ²⁶Ба ҳамаи бародарон бо бўсаи муқаддас салом расонед. ²⁷Шуморо ба ҳузури Худованд қасам медиҳам, ки ин номаро ба ҳамаи бародарони муқаддас хонед.

²⁸Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо шумо бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМ БА ТАСОЛУНИКИЁН

Омадани дујоми Масеҳ (1-3)

Салому паём

1 Павлус ва Силвонус ва Тимотиюс ба ҷамоати тасолуникиён, ки дар Худо Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ аст: ²файз ва осоиш аз ҷониби Худо Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ бар шумо бод.

Устувории имон ва омадани дујоми Масеҳ

³Эй бародарон, мо бояд ҳамеша Худоро барои шумо, чунон ки сазовор аст, шукргузорӣ намоем, чунки имони шумо беандоза афзоиш меёбад ва дар миёни ҷамаи шумо муҳаббати ҳар яке ба ҳамдигар зиёд мешавад. ⁴Аз ин рӯ ҳуди мо дар ҷамоатҳои Худо барои сабр ва имонатон дар ҷамаи таъқибот ва азобҳое ки аз сар мегузаронед, аз шумо фаҳр мекунем. ⁵Ин гувоҳиест бар довариҳои одилонаи Худо, ва самараш ин аст, ки шумо сазовори Подшоҳии Худо ҳисоб меёбед, ки барои он ранҷ мекашед. ⁶Зеро ба назари Худо одилона аст, ки азобдихандагони шуморо азоб диҳад, ⁷ва шуморо, ки азоб мекашед, бо мо оромӣ бахшад. Ин замоне рӯй медиҳад, ки Худованд Исо аз осмон бо фариштаҳои қудрати Худ ⁸дар оташи фурӯзон зоҳир мешавад. Ў аз онҳое ки Худоро намешиносанд ва ба Инчили Худованди мо Исо итоат намекунанд, қасос мегирад. ⁹Ҷазои онҳо ҳалокати абадӣ, дурӣ аз ҳузури Худованд ва маҳрумӣ аз ҷалоли қуввати Ў мешавад, ¹⁰дар он рӯзе ки Ў омада, дар муқаддасони Худ ҷалол меёбад ва дар ҷамаи имондорон ба ҳайрат меоварад. Шумо низ дар байни онҳо мешавед, чунки ба шаҳодати мо бовар кардед.

¹¹Барои ҳамин ҳам мо ҳамеша барои шумо дуо мегӯем, ки Худои мо шуморо сазовори даъваташ гардонад ва ҳар писандидаи нек ва кори имони шуморо бо қуввати Худ ба амал оварад, ¹²то

номи Худованди мо Исо дар шумо ҷалол ёбад, ва шумо дар Ў ҷалол ёбед, мувофиқи файзи Худои мо ва Худованд Исои Масеҳ.

Омадани дуюми Масеҳ ва зоҳир шудани марди гуноҳ

2 Аз шумо, эй бародарон, илтимос мекунем, ки дар хусуси омадани Худованди мо Исои Масеҳ ва пайвастании мо бо Ў ² дар фикр зуд ба шубҳа наафтед ва аз пайғамбарии рӯҳ, аз сухан ва аз номае ки гӯё мо фиристода бошем, ҳаросон нашавед, ки гӯё рӯзи Масеҳ фаро расидааст. ³ Ҳеч кас ба ҳеч тариқе набояд шуморо фирефта кунад, зеро ҳатман аввал бояд аз имон гаштан рӯй диҳад ва марди гуноҳ, ки маҳкум ба ҳалокат аст, ошкор шавад. ⁴ Вай ба ҳар чизе ки Худо ном дорад ё парастии мешавад, муқобилат менамояд ва худро аз он баланд мегирад, ба тавре ки чун Худо дар ибодатхонаи Худо нишаста, худро Худо эълон мекунад.

⁵ Оё дар хотир надоред, ки ҳангоме ки ҳанӯз назди шумо будам, инро ба шумо мегуфтам? ⁶ Ва акнун шумо медонед, ки чӣ ба вай роҳ намедиҳад ва сабаб мешавад, ки вай танҳо дар вақти муайян ошкор гардад. ⁷ Сирри бадӣ аллакай амал мекунад, фақат то даме ки он ки ҳоло роҳ намедиҳад, аз миён бардошта шавад. ⁸ Он гоҳ бадкор ошкор мегардад, ҳамон ки Худованд ўро бо нафаси даҳонаш мекушад ва бо зуҳури омадани Худ нобуд мекунад. ⁹ Омадани ин бадкор аз рӯи амали шайтон аст бо ҳар гуна қувват ва аломатҳо ва муъҷизаҳои дурӯғин, ¹⁰ ва бо ҳар гуна фиреби беинсофӣ барои нобудшавандагон. Онҳо нобуд мешаванд, чунки муҳаббати ростиро қабул накарданд, то наҷот ёбанд. ¹¹ Ба ин сабаб Худо ба онҳо неруи гумроҳкунандаро мефиристад, то ба дурӯғ бовар кунанд, ¹² то ҳамаи онҳое ки ба ростӣ бовар накарданд, балки беинсофиро писандиданд, маҳкум гарданд.

Устувор монед

¹³ Валекин мо бояд ҳамеша Худоро барои шумо, эй бародарони дӯстдоштаи Худованд, шукргузори намоем, ки Худо аз ибтидо, ба воситаи муқаддас гардидан аз Рӯҳ ва имон овардан ба ростӣ, шуморо барои наҷот интиҳоб кардааст. ¹⁴ Ў шуморо ба он ба воситаи Инҷили мо даъват намудааст, то ҷалоли Худованди мо Исои

Масехро ба даст оваред. ¹⁵Пас, эй бародарон, истодагарӣ кунед ва ривоятхоеро, ки ё аз сухан, ё аз номаи мо омӯхтаед, нигоҳ доред. ¹⁶Худи Худованди мо Исои Масех ва Худо Падари мо, ки моро дӯст доштааст ва тасаллии абадӣ ва умеди некро бо файз ато намудааст, ¹⁷бигзор дилҳои шуморо тасаллӣ диҳад ва шуморо дар ҳар сухан ва кори нек устувор гардонад.

З Дигар ин ки, эй бародарон, дар ҳаққи мо дуо гӯед, то каломи Худованд паҳн шавад ва ҷалол ёбад, чунон ки дар миёни шумо шудааст, ²ва барои он ки мо аз одамони гумроҳ ва бад халос шавем; зеро на ҳар кас имон дорад. ³Лекин Худованд бовафо аст, ки шуморо устувор гардонад ва аз шарир нигоҳ дорад. ⁴Мо ба шумо дар Худованд боварӣ дорем, ки он чи ба шумо фармоем, ба ҷо меоваред ва низ ба ҷо хоҳед овард. ⁵Худованд дилҳои шуморо ба муҳаббати Худо ва ба сабри Масех роҳнамоӣ кунад.

Ҷамоат ва касони бекоргард

⁶Ба шумо, эй бародарон, ба номи Худованди мо Исои Масех дастур медиҳем, ки аз ҳар бародаре ки бекоргардӣ мекунад ва мувофиқи ривояте ки аз мо қабул кардаед, рафтор намекунад, дур шавед. ⁷Зеро худатон медонед, ки ҷи гуна бояд ба мо тақлид намоед. Мо дар миёни шумо бекоргард набудем ⁸ва нони касеро муфт нахӯрдём, балки шабу рӯз ба меҳнат ва кор машғул шудем, то ба касе аз шумо вазнинӣ накунем. ⁹На аз он сабаб ки ҳақ надоштем, балки барои он ки худамонро ба шумо намунаи ибрат гардонем, то ба мо тақлид намоед. ¹⁰Зеро, ҳангоме ки назди шумо будем, ба шумо чунин дастур додем: агар касе нахоҳад кор кунад, хӯрок ҳам нахӯрад. ¹¹Шунидем, ки баъзе касон дар миёни шумо бекоргардӣ мекунанд, яъне ҳеҷ коре накарда, давуғеҷи барзиёд мекунанд. ¹²Ба чунин шахсон ба номи Худованди мо Исои Масех мефармоем ва насиҳат медиҳем, ки оромона кор карда, нони худро хӯранд. ¹³Валекин шумо, эй бародарон, аз некӯкорӣ монда нашавед. ¹⁴Агар касе ба суханони мо дар ин нома гӯш надихад, ўро дар хотир гиред ва бо ў рафтуомад накунед, то шарм дорад. ¹⁵Аммо ўро душман ҳисоб накунед, балки ҳамчун бародар насиҳат диҳед.

Салом

¹⁶ Худи Худованди озоиш ҳамеша дар ҳама чиз озоиш ба шумо ато намояд. Худованд бо ҳамаи шумо бод!

¹⁷ Ман, Павлус, бо хати худ салом мерасонам. Ин аломате дар ҳар номаи ман аст. Ман чунин менависам. ¹⁸ Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМАИ ЯКУМ БА ТИМОТИЮС

Рафтор дар хонаи Худо (1-6)

Салому паём

1 Павлус, расули Исои Масеҳ бо фармони Худое ки Наҷотдиҳандаи мост, ва Худованд Исои Масеҳ, ки умеди мост, ² ба Тимотиюс, ки фарзанди ҳақиқӣ дар имон аст: файз, марҳамат ва осоиш аз ҷониби Падари мо Худо ва Худованди мо Масеҳ Исо бод.

Таълимоти нодуруст

³ Вақте ки ба Мақдуния равона шудам, аз ту хоҳиш кардам, ки дар Эфесус монӣ, то баъзе касонро фармой, ки таълимоти дигарро паҳн накунад ⁴ ва бо қиссаҳо ва насабномаҳои бепоён машғул нашаванд, ки ин чизҳо на ба ободии хонаи Худо, ки дар имон аст, балки бештар ба баҳсҳо оварда мерасонад. ⁵ Мақсади ин фармуда муҳаббат аст, ки аз дили соф ва вичдони нек ва имони бе дурӯягӣ бармеояд. ⁶ Баъзе касон аз он дур шуда, ба беҳудагӯӣ моил шуданд. ⁷ Онҳо мехоҳанд муаллимони шариат бошанд, дар ҳоле ки он чи мегӯянд ва он чи даъво мекунанд, намефаҳманд.

⁸ Лекин мо медонем, ки шариат нек аст, кас агар онро ба дурӯстӣ ба кор барад, ⁹ ва инро донад, ки шариат на барои росткор дар миён гузошта шудааст, балки барои бадкорон ва саркашон, худонотарсон ва гуноҳкорон, нопокон ва худобехабарон, барои таҳқиркунандагони падар ва модар, барои одамқушон, ¹⁰ барои фосиқон, бачабозон, одамдуздон, дурӯғгӯён, савгандшиканон ва барои ҳар амале ки бар хилофи таълимоти солим аст, ¹¹ аз рӯи Инчили ҷалоли Худои муборак, ки ба ман супурда шудааст.

Сазовори марҳамат шудани Павлус

¹² Пас Худовандамон Масеҳ Исоро шукргузорӣ мекунам, ки Ё ба ман қувват бахшид ва маро боваринок дониста, ба хизматгузорӣ

таъйин намуд, — ¹³маро, ки пештар куфргӯ ва таъқибкунанда ва озордеҳ будам. Лекин ба ман марҳамат карда шуд, чунки аз рӯи нодонӣ дар беимонӣ амал мекардам. ¹⁴Файзи Худованди мо бо имон ва муҳаббате ки дар Масеҳ Исо аст, беандоза зиёд шуд.

¹⁵Ин сухан боварибахш аст ва сазовори қабули комил, ки Масеҳ Исо ба дунё омад, то гуноҳкоронро начот диҳад, ва ман бадтарини онҳо ҳастам. ¹⁶Лекин ба ман барои он марҳамат карда шуд, ки Исои Масеҳ тамоми пурсабриро аввал дар ман нишон диҳад, то ба онҳое ки барои ҳаёти абадӣ ба Ё имон меоваранд, намунаи ибрат бошам. ¹⁷Ба Подшоҳи абадӣ, ба Худои нобуднашаванда, нономоён ва хирадманди якто то абад иззат ва ҷалол бод. Омин.

¹⁸Ба ту, эй фарзандам Тимотиюс, мувофиқи пайғамбарихоёе ки пештар дар ҳаққи ту шуданд, ин фармударо месупорам, то аз рӯи онҳо дар набарди нек чанг кунӣ, ¹⁹ва имон ва вичдони некро нигоҳдорӣ, ки баъзе касон онро рад карданд, ва киштии имонашон ғарқ шуд. ²⁰Аз он ҷумла Ҳименоюс ва Искандар ҳастанд, ки онҳоро ба шайтон супурдам, то ибрат гирифта, дигар куфр нагӯянд.

Дастурҳо дар барои дуо

2 Пас, дар навбати аввал хоҳишмандам, ки илтимосҳо, дуоҳо, шафоатҳо ва шукронаҳо барои ҳамаи одамон ба ҷо оварем, ²аз он ҷумла барои подшоҳон ва барои ҳамаи ҳукуматдорон, то ки ором ва осуда, бо камоли худотарсӣ ва сарбаландӣ умр гузаронем. ³Зеро ин ба Худо, ки Начотдиҳандаи мост, хуб ва писандида аст, ⁴ки Ё мехоҳад ҳамаи одамон начот ёбанд ва ба дониши ростӣ расанд. ⁵Зеро Худо яктост, ва Миёнарав байни Худо ва одамон низ яктост, ки Масеҳ Исои одамизод аст, ⁶ки Худро чун фидияе барои ҳама дод. Ин шаҳодатест, ки дар замони муайян дода шудааст, ⁷ва барои ин ман воиз ва расул ва муаллими халқҳо дар имон ва ростӣ таъйин шудаам, — дар Масеҳ рост мегӯям, дурӯғ не.

Рафтори мардон ва занон

⁸Пас хоҳиш дорам, ки мардон дастҳои муқаддасро бе ғазаб ва шубҳа боло бардошта, дар ҳар ҷо дуо гӯянд. ⁹Ҳамчунин мехоҳам,

ки занон дар сару либоси шоиста шармгин ва покдоман бошанд ва худро на бо мӯйбофӣ, на бо тилло, на бо марворид ва на бо либосҳои гаронбаҳо оро диҳанд,¹⁰ балки бо корҳои нек, чунон ки ба заноне ки даъвои худотарсӣ мекунанд, муносиб аст.¹¹ Бигзор зан дар хомӯшӣ бо камоли фармонбардорӣ таълим гирад.¹² Ба зан иҷозат намедиҳам, ки таълим диҳад ва ба мард ҳукмрон шавад; балки хомӯш бошад.¹³ Зеро аввал Одам сиришта шудааст, ва баъд Ҳавво.¹⁴ Ва Одам фирефта нашудааст, балки зан фирефта гардида, ба хато дучор шудааст.¹⁵ Лекин зан бо зоидаи фарзанд нигоҳ дошта мешавад, агар дар имон ва муҳаббат ва муқаддасӣ бо покдоманӣ устувор монад.

Ниғаҳбонон ва хизматгузори ҷамоат

З Ин сухан боварибахш аст, ки агар касе ниғаҳбони ҷамоат будан хоҳад, кори хубе орзу мекунад.² Аммо ниғаҳбон бояд беайб, шавҳари вафодори як зан, ҳушёр, боандеша, боодоб, меҳмоннавоз ва омӯзгор бошад;³ на майпараст, ё ҷангара, ё тамаъкор, балки нармдил; ва на ситезачӯ, ё пулпараст.⁴ Бояд аҳли хонаи худро ба хубӣ идора кунад ва фарзандонашро бо камоли эҳтиром дар фармонбардорӣ нигоҳ дорад.⁵ Зеро агар кас надонад, ки чӣ гуна аҳли хонаи худро идора кунад, чӣ гуна вай дар бораи ҷамоати Худо ғамхорӣ карда метавонад?⁶ Навимон набошад, мабодо худписанд шуда, зери ҳукми иблис афтад.⁷ Ва ҳамчунин назди онҳое ки берун аз ҷамоатанд, ӯ бояд некном бошад, то ба расвой ва доми иблис гирифтор нашавад.

⁸ Хизматгузрон* низ соҳибэҳтиром бошанд, на дузбон, ё моили шаробнӯшии зиёд, ё тамаъкор.⁹ Сирри имонро дар вичдонии пок нигоҳдоранд.¹⁰ Валекин онҳо бигзор аввал озмуда шаванд ва баъд, агар беайб бошанд, хизмат кунанд.¹¹ Ҳамчунин занонашон бояд соҳибэҳтиром бошанд, на ғайбаткунанда, балки ҳушёр ва аз ҳар ҷиҳат боваринок.¹² Хизматгузрон бояд шавҳари вафодори як зан бошанд, ва фарзандону аҳли хонаи худро ба хубӣ идора кунанд.¹³ Онҳое ки нағз хизмат кардаанд, барои худ мартабаи

3:8 Хизматгузрон — дар асли юнонӣ: дяконҳо.

олӣ ва ҷуръати азим дар имоне ки дар Масеҳ Исо аст, муҳайё мекунанд.

Хизматгузори неки Исои Масеҳ

¹⁴Инро ба ту менависам ба умеди он ки ба қарибӣ назди ту биёям. ¹⁵Аммо агар дер монам, туро лозим аст донӣ, ки чӣ гуна дар хонаи Худо рафтор бояд кард, ки он ҷамоати Худои зинда, сугун ва бунёди ростист. ¹⁶Бечуну чаро бузург аст сирри худотарсӣ:

Худо дар ҷисм зоҳир шуд,
Дар Рӯҳ тасдиқ шуд,
Ба фариштаҳо намоён шуд,
Дар миёни халқҳо мавъиза шуд,
Дар ҷаҳон бо имон қабул шуд,
Дар ҷалол боло бурда шуд.

4 Аммо Рӯҳ кушоду равшан мегӯяд, ки дар замонҳои оянда баъзе касон аз имон гашта, ба рӯҳҳои фиребанда ва таълимотҳои девҳо рӯ меоваранд, ²ба воситаи дурӯягии дурӯғгӯёне ки виҷдонашон гӯё бо доғе беҳис шудааст. ³Инҳо никоҳро манъ мекунанд ва аз хӯрокҳои парҳез мефармоянд, ки онҳоро Худо офаридааст, то имондорон ва донандагони ростӣ бо шукргузорӣ истеъмол кунанд. ⁴Зеро ҳар офаридаи Худо хуб аст, ва ҳеҷ чиз набояд рад карда шавад, агар онро бо шукргузорӣ истеъмол кунанд, ⁵чунки он бо каломи Худо ва бо дуо муқаддас мегардад.

⁶Агар инро ба бародарон ёдовар шавӣ, хизматгузори неки Исои Масеҳ мешавӣ, ки аз суханони имон ва таълимоти неке ки пайравӣ кардаӣ, ғизо мегирад. ⁷Аммо аз афсонаҳои худобеҳабаронаи пиразанҳо рӯй гардон, балки худро дар худотарсӣ машқ деҳ. ⁸Зеро машқи ҷисмонӣ кам фоида дорад, вале худотарсӣ барои ҳама чиз фоиданок аст, ки ваъдаи ҳаёти ҳозира ва ояндаро дорад. ⁹Ин сухан боварибахш аст ва сазовори қабули комил. ¹⁰Барои ҳамин ҳам мо меҳнат мекунем ва хорӣ мебинем, ки ба Худои зинда умед бастаем, ки Ӯ Наҷотдиҳандаи ҳамаи одамон, хусусан имондорон аст.

¹¹Ҳаминро фармо ва таълим деҳ. ¹²Бигзор ҳеҷ кас туро ба сабаби ҷавонӣ хор нашуморад; балки барои имондорон дар сухан, дар

рафтор, дар муҳаббат, дар рӯҳ, дар имон, дар покӣ намунаи ибрат бош. ¹³ То омаданам бо китобхонӣ, насиҳат ва таълим машғул шав. ¹⁴ Ба атое ки дар туст, беаҳамиятӣ накун, ки он ба ту ба воситаи пайғамбарӣ бо гузоштани дастҳои пирон дода шудааст. ¹⁵ Ба ин чизҳо ғамхорӣ намо, худро ба онҳо бахш, то ки пешрафти ту ба ҳама намоён шавад. ¹⁶ Ба худ ва ба таълим диққат деҳ, ҳамеша бо онҳо машғул бош. Агар чунин кунӣ, ҳам худро наҷот медиҳӣ ва ҳам шунавандагонатро.

Бевазанон дар ҷамоат

5 Пирамардро сарзаниш накун, балки чун падар насиҳат деҳ; ҷавонро чун бародарон; ² пиразанонро чун модарон; ҷавонзанонро чун хоҳарон, бо камоли покӣ.

³ Бевазанонро, ки ҳақиқатан бевазанон бошанд, эҳтиром намо. ⁴ Вале агар бевазани соҳиби фарзандон ва ё набераҳо бошад, онҳо аввал нисбат ба оилаи худ худотарс буданро ёд гиранд ва падару модаронро қадрдонӣ кунанд, зеро ин писандидаи Худост. ⁵ Бевазани ҳақиқӣ ва бекас ба Худо умед мебандад ва шабу рӯз ба зорӣ ва дуо машғул аст. ⁶ Лекин бевазани ки дар айшу нӯш умр мегузарад, зинда ба зинда мурда аст. ⁷ Ҳаминро ба онҳо фармо, то беайб бошанд. ⁸ Аммо агар касе ба хешу табораш ва хусусан ба аҳли хонааш ғамхорӣ накунад, вай тарки имон кардааст ва аз беимон бадтар аст.

⁹ Ба рӯйхат номи бевазани сабт шавад, ки синну солаш аз шаст кам набошад ва ба шавҳари худ вафодор буда бошад. ¹⁰ Низ дар бораи корҳои некаш шаҳодате дошта бошад: фарзандонро тарбия дода, ғарибонро меҳмондорӣ карда, пойҳои муқаддасонро шуста, аламзадагонро дастгирӣ намуда ва ҳар кори некро пайравӣ карда бошад.

¹¹ Лекин бевазанони ҷавонтарро рад кун, зеро вақте ки шаҳват онҳоро аз Масеҳ дур месозад, шавҳар қардан меҳақанд. ¹² Бинобар ин маҳкум мешаванд, чунки имони пештараро рад кардаанд. ¹³ Илова бар ин, хона ба хона гашта, омӯхта мешаванд, ки бекор бошанд, ва на танҳо бекор, балки низ сергап ва кунҷқов, ки суханони ношоиста мегӯянд. ¹⁴ Пас, хоҳиши ман ин аст, ки ҷавонзанон

шавҳар кунанд, бача зоянд, бо рӯзгори хона машғул шаванд ва ба душман ҳеч асосе надиханд, ки бадгӯй кунад. ¹⁵Зеро аллакай баъзеи онҳо аз пайи шайтон рафта, гумроҳ шудаанд.

¹⁶Агар мард ё зани имондоре бевазанон дошта бошад, бигзор ба онҳо мадад расонад ва бар ҷамоат вазнинӣ накунад, то ҷамоат ба бевазанони ҳақиқӣ мадад расонда тавонад.

Дар бораи пирон

¹⁷Пироне ки нағз сардорӣ мекунад, эҳтироми дучандро сазоворанд, хусусан онҳое ки дар калом ва таълим меҳнат мекунад. ¹⁸Зеро Китоб мегӯяд: “Даҳони барзагоvero, ки хирман мекӯбад, набанд”; ва: “Меҳнаткаш сазовори музди худ аст”.* ¹⁹Шикоятро дар ҳаққи пире, бе он ки ду ё се шоҳид бошад, қабул нақун. ²⁰Онҳоеро, ки гуноҳ мекунад, дар ҳузури ҳама сарзаниш кун, то дигарон низ тарсанд. ²¹Дар пеши Худо ва Исои Масеҳи Худованд ва фариштаҳои интихобшуда туро қасам медиҳам, ки инро бе пешдоварӣ риоя намоӣ ва ҳеч кореро бо рӯйбинӣ нақунӣ.

²²Дастҳоро бар ҳеч кас шитобкорона нагузор ва ба гуноҳҳои дигарон шарик нашав; худро пок нигоҳ дор. ²³Дигар фақат об наӯш, балки барои меъдаат ва нотобиҳои зиёди худ каме май ба кор бар. ²⁴Гуноҳҳои баъзе касон ошкоранд ва рост сӯи маҳкумият мебаранд, лекин гуноҳҳои дигарон баъдтар ошкор мешаванд. ²⁵Ҳамчунин корҳои нек ошкоранд, ва агар ин тавр набошанд ҳам, пинҳон монда наметавонанд.

Дар бораи ғуломон

БҲамаи онҳое ки зери юғи ғуломӣ ҳастанд, бояд хоҷагони худро сазовори эҳтироми комил донанд, то ҳеч кас номи Худо ва таълимотро бадгӯй накунад. ²Онҳое ки хоҷагони имондор доранд, набояд онҳоро ба сабаби бародар буданашон хор шуморанд. Балки бояд зиёдтар бандагӣ намоянд, зеро онҳое ки фоидаи хизматашон мебинанд, имондор ва дӯстдоштаанд. Инро таълим деҳ ва насиҳат намо.

Таълимоти дурӯғин ва пулпарастӣ

³ Агар касе таълимоти дигарро паҳн кунад ва ба суханони солими Худованди мо Исои Масеҳ ва ба таълимоти худотарсӣ пайравӣ накунад, ⁴ вай худписанд аст ва ҳеҷ чизро наметонад. Вай ба бемории ҷанҷолҳо ва баҳсҳо дучор шудааст, ки аз онҳо ҳасад, ҷанҷол, бадзабониҳо, гумонҳои бад ⁵ ва кашмакашҳои доимӣ дар миёни шахсони фикрашон фосид ва аз ҳақиқат дур ба амал меоянд, ки гумон мекунад худотарсӣ манбаи фоида аст. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо. ⁶ Аммо худотарсӣ бо қаноатмандӣ манфиати зиёде дорад. ⁷ Зеро мо ба дунё чизе наовардаем, ва равшан аст, ки чизе аз он бурдан ҳам наметавонем. ⁸ Пас, агар хӯрок ва либос дошта бошем, бояд аз он қонеъ шавем. ⁹ Лекин онҳое ки мехоҳанд сарватманд шаванд, гирифтори озмоиш ва дом ва бисёр ҳавасҳои беақлона ва зарарнок мешаванд, ки онҳо одамонро дар хонавайронӣ ва ҳалокат меғўтонанд. ¹⁰ Зеро ки решаи ҳамаи бадихо пулпарастист, ки баъзе касон ба он орзуманд шуда, аз имон гаштаанд ва худро гирифтори дардҳои зиёде кардаанд.

¹¹ Аммо ту, эй одами Худо, аз ин гурез ва аз пайи росткорӣ, худотарсӣ, имон, муҳаббат, сабр ва нармдилӣ рав. ¹² Дар роҳи неки имон талош намо, ҳаёти абадиरो ба даст овар, ки барои он даъват гардидай ва дар пеши шоҳидони бисёр эътирофи нек кардай. ¹³ Ба ҳузури Худое ки ҳамаро ҷон мебахшад, ва ба ҳузури Масеҳ Исо, ки дар пеши Понтиус Пилотус эътирофи нек кардааст, ба ту мефармоям, ¹⁴ ки фармударо то вақти зоҳир шудани Худованди мо Исои Масеҳ бенуқсон ва беайб риоя намой. ¹⁵ Онро Фармонгузори муборак ва ягона, Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон дар вақти худ нишон медиҳад. ¹⁶ Танҳо Ё намиранда буда, дар нури дастнорас сокин аст, ва Ёро ҳеҷ кас надидааст ва дида наметавонад. Ёро то абад иззат ва қудрат бод! Омин.

Насиҳат ба сарватдорон

¹⁷ Сарватдорони давраи ҳозираро фармо, ки ҳавобаландӣ накунад ва на ба сарвати бебақо, балки ба Худои зинда умед банданд, ки ҳама чизро барои лаззати мо ба фаровонӣ ато мекунад. ¹⁸ Бигзор онҳо некӣ кунанд ва аз корҳои нек сарватманд шаванд,

саховатманд ва дасткушод бошанд. ¹⁹ Ҳамин тавр барои худ ганче ғун мекунанд, ки барои оянда асоси нек мегардад, ва ҳаёти абадиरो ба даст меоваранд.

²⁰ Эй Тимотиус! Он чиро, ки ба ту амонат гузошта шудааст, муҳофизат намо ва аз беҳудагӯии худобехабарона ва ақидаҳои муҳолиф, ки бардурӯғ дониш номида мешаванд, рӯй гардон. ²¹ Баъзе касон онро пайравӣ карда, аз имон гаштаанд. Файз бо ту бод. Омин.

НОМАИ ДУЮМ БА ТИМОТИЮС

Пойдорӣ дар хизмат (1-4)

Салому паём

1 Павлус, расули Исои Масеҳ бо хости Худо ва ба хотири ваъдаи ҳаёт, ки дар Масеҳ Исост, ² ба Тимотиюс, фарзанди азизам: файз, марҳамат ва осоиш аз ҷониби Худои Падар ва Худованди мо Масеҳ Исо бод.

Бовафой ва бевафой

³ Шукргузорӣ менамоям Худоеро, ки аз аҷдоди худ бо вичдони пок Ёро ибодат мекунам, ҳангоме ки туро шабу рӯз пайваста дар дуоҳоям ба ёд меоварам. ⁴ Вақте ки ашкҳои туро дар ёд дорам, пазмони дидори ту ҳастам, то аз шодӣ пур шавам. ⁵ Имони бериёи туро ба ёд меоварам, ки пештар дар бибият Лӯис ва модарат Авнико сокин буд, ва дилпур ҳастам, ки дар ту низ сокин аст.

⁶ Аз ин сабаб ба ёди ту меоварам, ки он атои Худоро, ки ба воситаи гузоштани дастҳои ман дар туст, барафрӯзӣ. ⁷ Зеро Худо ба мо на рӯҳи тарсро, балки рӯҳи қувват ва муҳаббат ва парҳезгорию додааст. ⁸ Пас, на аз шаҳодат дар бораи Худованди мо шарм кун, ва на аз ман, ки бандии Ё ҳастам, балки барои Инчил дар қуввати Худо бо мо азоб каш. ⁹ Худо моро наҷот додааст ва бо даъвати муқаддас хондааст, на мувофиқи амалҳои мо, балки аз рӯи нақшаи Худ ва он файзе ки ба мо аз замонҳои азал дар Масеҳ Исо ато шудааст, ¹⁰ вале акнун ба воситаи зоҳир шудани Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ ошкор гардидааст, ки Ё маргро ҳеҷ қард ва ҳаёт ва бефаноиро ба воситаи Инчил дурахшон намуд. ¹¹ Барои ҳамин Инчил ман воиз ва расул ва муаллими халқҳо таъйин шудаам. ¹² Ва ба ин сабаб ман чунин азоб мекашам, лекин хичил намешавам, зеро медонам ба Кӣ имон овардаам, ва ман дилпур ҳастам, ки Ё қодир аст амонати маро то он рӯз нигоҳ дорад. ¹³ Намунаи суханони солихро, ки аз ман шунидаӣ, бо имон ва муҳаббате ки дар Масеҳ Исо аст,

пайравӣ намо. ¹⁴ Он амонати некро ба воситаи Рӯҳулқудсе ки дар мо сокин аст, нигоҳ дор.

¹⁵ Ту медонӣ, ки ҳамаи онҳое ки дар вилояти Осиё ҳастанд, маро тарк кардаанд; аз он ҷумла Фицелус ва Ҳармуҷанис. ¹⁶ Худованд ба аҳли хонаи Анисифурус марҳамат намояд барои он ки ӯ чандин бор маро роҳат бахшид ва аз занҷирҳоям хичил нашуд. ¹⁷ Балки, ҳангоме ба Рум омад, бисёр маро ҷустуҷӯ намуда, ёфт. ¹⁸ Худованд ба ӯ ато кунад, ки аз Худованд дар он рӯз марҳамат ёбад. Хизмати бисёреро, ки ӯ дар Эфесус кардааст, ту хубтар медонӣ.

Ба азобҳо тоб овардан

2 Пас ту, эй фарзандам, бо файзе ки дар Масеҳ Исо аст, зӯрманд бош. ² Ва он чиро, ки аз ман дар ҳузури шоҳидони бисёр шунидаӣ, ба одамони бовариноке супор, ки аз ӯҳдаи таълим додани дигарон низ бароянд. ³ Пас ту чун сарбози неки Исои Масеҳ ба азобҳо тоб овар. ⁴ Ҳеч сарбоз худро бо корҳои рӯзгор банд намекунад, то ба фармондеҳ писанд афтад. ⁵ Агар касе паҳлавонӣ кунад ҳам, соҳиби тоҷ намешавад, агар аз рӯи қоида паҳлавонӣ накарда бошад. ⁶ Зироаткори меҳнаткаш бояд аввалин шахс бошад, ки аз ҳосил баҳра мебарад. ⁷ Дар бораи он чи мегӯям, фикр кун; ва Худованд дар ҳама чиз ба ту фаҳм диҳад.

⁸ Исои Масеҳро дар ёд нигоҳ дор, ки аз насли Довуд буд, ва аз мурдагон бархест; ин аст башорати ман, ⁹ ки барои он, чун бадкоре, то ба ҳадди занҷир азоб мекашам. Аммо каломи Худо занҷирбанд нест. ¹⁰ Бинобар ин ман ба ҳар чиз ба хотири интиҳобшудагон тоб меоварам, то онҳо низ наҷотеро, ки дар Масеҳ Исо аст, бо ҷалоли абадӣ ба даст оваранд. ¹¹ Ин сухан боварибахш аст:

Агар бо Ӯ мурдаем,
Бо Ӯ зиндагӣ ҳам хоҳем кард.

¹² Агар тоб оварем,
Бо Ӯ ҳукмронӣ ҳам хоҳем кард.

Агар инкор кунем,
Ӯ низ моро инкор хоҳад кард.

¹³ Агар мо бевафо бошем,

Ў вафодор мемонад;
Худро инкор карда наметавонад.

Огоҳонидан аз таълимоти дурӯғин ва мунозира

¹⁴ Ҳаминро хотиррасон карда, ба ҳузури Худованд онҳоро қасам дех, ки дар бораи калимаҳо мунозира накунад, ки он ҳеч фоида намебахшад, балки шунавандагонро гумроҳ месозад. ¹⁵ Саъю кӯшиш намо, ки худро ба Худо муносиб нишон диҳӣ, ҳамчун коркуноне ки аз кор хичил намешавад ва каломи ростиро дуруст таълим медиҳад. ¹⁶ Вале аз беҳудагӯии худобехабарона канорагирӣ намо; зеро ин кор мардумро боз ҳам зиёдтар аз Худо дур мекунад. ¹⁷ Суханашон чун мараз паҳн мешавад. Дар миёни онҳо Ҳименоюс ва Филитус ҳастанд, ¹⁸ ки аз ростӣ дур шуда, мегӯянд, ки “растохез аллақай воқеъ шудааст”, ва имони баъзе касонро хароб мекунад. ¹⁹ Аммо бунёди мустаҳками Худо пойдор аст ва чунин мӯҳре дорад: “Худованд касони Худро мешиносад”; ва “Ҳар кӣ номи Худовандро хонад, аз беинсофӣ канорагирӣ намояд”. ²⁰ Дар хонаи калон на танҳо зарфҳои тилло ва нуқра, балки чӯбин ва гилин ҳам ҳастанд: баъзе барои истифодаи иззатнок, ва баъзе барои истифодаи одӣ. ²¹ Пас, агар касе худро аз инҳо пок кунад, зарфе барои истифодаи иззатнок мешавад: муқаддас ва фойданок барои соҳибаш, тайёр ба ҳар кори нек.

²² Аз майлҳои ҷавонӣ гурез ва бо онҳое ки Худовандро бо дили пок парастӣш мекунад, аз пайи росткорӣ, имон, муҳаббат ва осоиш рав. ²³ Аз баҳсҳои аблаҳона ва беҳирадона канорагирӣ намо, чун медонӣ, ки онҳо ҷанҷолхоро ба вучуд меоваранд. ²⁴ Лекин банди Худованд набояд ҷанҷол кунад, балки бо ҳама меҳрубон, омӯзгор ва пуртоқат бошад. ²⁵ Бояд бо нармдилӣ муҳолифонро насиҳат диҳад, ки шояд Худо ато кунад, ки онҳо тавба карда, ба дониши ростӣ расанд, ²⁶ ва аз доми иблис, ки онҳоро асири хости худ гардондааст, раҳой ёбанд.

Ахлоқи вайрони одамон дар рӯзҳои охирин

3 Инро бидон, ки дар рӯзҳои охирин замонҳои саҳт фаро ме-
расанд. ² Одамон худпараст мешаванд, пулпараст, лофзан,

ҳавобаланд, бадзабон, беитоат ба падару модарон, кӯрнамак, нопок, ³ бемеҳр, номуросо, ғайбатгар, бепарҳез, бераҳм, душмани некӣ, ⁴ хиёнаткор, берӯй, худписанд. Дилхуширо бештар аз Худо дӯст медоранд ⁵ ва намуди зоҳирии худотарсиро доранд, вале қуввати онро инкор мекунад. Аз чунин шахсон канорагирӣ намо. ⁶ Ба онҳо касоне тааллуқ доранд, ки бо ҳила ба хонаҳо даромада, занони сабуқфикреро фирефта мекунад, ки дар гуноҳҳо ғӯтидаанд ва ба ҳавасҳои гуногун моил шудаанд. ⁷ Ин закон ҳамеша таълим мегиранд, вале ҳаргиз ба дониши ростӣ расида наметавонанд. ⁸ Чунон ки Янис ва Ямбрис* ба муқобили Мусо бархеста буданд, ин мардон низ, ки олудафикр ва дар имон ноком мебошанд, ба муқобили ростӣ бармехезанд. ⁹ Аммо бисёр комёб намешаванд, зеро аблаҳии онҳо ба ҳама ошкор мешавад, чунон ки бо он ду низ шуда буд.

Насихатҳои охири

¹⁰ Лекин ту таълим, рафтор, мақсад, имон, тоқат, муҳаббат ва сабри маро медонӣ, ¹¹ ҳамчунин таъқибот ва азобҳои, ки дар Антокия, Қуния ва Лустра ба сари ман омаданд. Чунин таъқиботро ман аз сар гузарондам, ва Худованд маро аз ҳамаи инҳо халосӣ дод. ¹² Бале, ҳамаи онҳое ки мехоҳанд бо худотарсӣ дар Масеҳ Исо зиндагӣ кунанд, ба таъқибот дучор мешаванд. ¹³ Вале одамони бад ва фиребгарон боз ҳам бадтар гардида, гумроҳ мекунад ва гумроҳ мешаванд. ¹⁴ Лекин ту дар он чи омӯхтаӣ ва аз он дилпур ҳастӣ, пойдор бош, чун медонӣ аз кӣ онро омӯхтаӣ ¹⁵ ва аз кӯдакӣ Китоби Муқаддасро медонӣ, ки метавонад туро ҳикмат омӯзад барои наҷот ба воситаи имоне ки дар Масеҳ Исо аст. ¹⁶ Тамоми Китоби аз рӯи илҳами Худост ва барои омӯзиш, барои сарзаниш, барои ислоҳ, барои тарбия дар росткорӣ фоиданок аст, ¹⁷ то одами Худо комил гардида, ба ҳар кори нек муҳайё шавад.

4 Пас, туро дар ҳузури Худо ва Исои Масеҳи Худованд, ки зиндагон ва мурдагонро доварӣ мекунад, ба хотири зоҳир шудани Ӯ ва Подшоҳии Ӯ қасам медиҳам, ² ки каломро мавъиза кунӣ ва

3:8 Янис ва Ямбрис — Аз рӯи ривояти яҳудӣ чодугарони мисрӣ назди фиръавн буданд (Раҳой 7:11).

дар вақти муносиб ё номуносиб омода бошӣ бо тамоми пурсабрӣ ва омӯзгорӣ сарзаниш, танбеҳ ва насиҳат кунӣ. ³Зеро замоне фаро мерасад, ки таълимоти солихро бардошт намекунанд, балки аз рӯи ҳавасҳои худ барои худ муаллимоне гирд меоваранд, ки суханонашон ба гӯшҳо хуш оянд; ⁴ва гӯшҳои худро аз ростӣ гардонда, ба афсонаҳо рӯ меоваранд. ⁵Аммо ту дар ҳама чиз хушёр бош, ба азоб тоб овар, кори башоратдиҳандаро ба ҷо овар ва хизмати худро иҷро нам.

⁶Зеро ман акнун қурбонии рехтанӣ мешавам, ва замони даргузаштанам фаро расидааст. ⁷Дар кашмакаши неке талош кардам, давишро анҷом додам, имонро нигоҳ доштам. ⁸Акнун барои ман тоҷи росткорӣ омода гардидааст, ки онро Худованд, Довари одил, дар он рӯз ба ман медиҳад; ва на танҳо ба ман, балки низ ба ҳамаи онҳое ки зоҳир шудани Ёро дӯст доштаанд.

Хабарҳои шахсӣ ва саломҳо

⁹Саъю кӯшиш нам, ки ба зудӣ назди ман биёӣ. ¹⁰Зеро Димос давраи ҳозираро дӯст дошта, маро тарк кард ва ба Тасолуникӣ равона шуд. Крискис ба Галотия рафт, ва Титус ба Далмотия. ¹¹Танҳо Луқо бо ман аст. Марқусро гирифта бо худ биёр, зеро ба ман барои хизматам фойданок аст. ¹²Ман Тихикусро ба Эфесус фиристодам. ¹³Ҳангоми омаданат ҷомаеро, ки ман дар Трӯос назди Карпус мондаам, биёр, китобҳоро низ, хусусан навиштаҳои пӯстиро. ¹⁴Искандари мисгар ба ман бисёр бадӣ кард. Худованд сазои корхояшро диҳад. ¹⁵Ту низ аз ӯ эҳтиёт шав, зеро ӯ ба суханони мо саҳт муқобилат кард.

¹⁶Ҳангоми ҳимояи аввалинам ҳеҷ кас тарафи маро нагирифт, балки ҳама маро тарк карданд. Бигзор ин барояшон гуноҳ ҳисоб нашавад! ¹⁷Аммо Худованд ёри ман буд ва ба ман қувват дод, то ба воситаи ман мавъиза ба анҷом расад ва ҳамаи халқҳо онро шунаванд. Пас, ман аз даҳони шер раҳо шудам. ¹⁸Худованд маро аз ҳар кори бад халосӣ дода, барои Подшоҳии Осмонии Худ нигоҳ медорад. Ёро то абад ҷалол бод. Омин.

¹⁹Ба Приска ва Акило ва аҳли хонаи Анисифурус салом расон. ²⁰Арастус дар Қуринтус монд; ва Труфимусро дар Милитус бемор

вогузоштам. ²¹Саъю кӯшиш намо, ки пеш аз зимистон биёй. Абулус, Пудис, Линус, Клавдия ва ҳамаи бародарон ба ту салом мерасонанд. ²²Худованд Исои Масеҳ бо рӯҳи ту бод. Файз бо шумо бод. Омин.

НОМА БА ТИТУС

Рафтор дар ҷамоат (1-3)

Салому паём

1 Павлус, бандаи Худо ва расули Исои Масех, дар хизмати имони интихобшудагони Худо ва дониши ростие ки дар худотарсист, ²ва ба умеди ҳаёти абадӣ, ки Худо, ки дурӯғ гуфта наметавонад, онро аз азал ваъда кардааст ³ва дар замони муайян каломии Худо дар мавъизае ошкор намудааст, ки он бо фармони Наҷотдиҳандаи мо Худо ба ман супурда шудааст, — ⁴ба Титус, фарзанди ҳақиқиям, ки бо ман дар як имон шарик аст: файз, марҳамат ва осоиш аз ҷониби Худои Падар ва Наҷотдиҳандаи мо Худованд Исои Масех бод.

Пиронро таъйин кардани Титус

⁵Барои он туро дар Крит мондаам, ки корҳои нотамодро ба анҷом расонӣ ва дар ҳар шаҳр пиронро таъйин намой, чунон ки ба ту фармудаам. ⁶Пири ҷамоат бояд беайб ва шавҳари вафодори як зан буда, фарзандони имондоре дошта бошад, ки дар бадахлоқӣ ё саркашӣ сарзаниш намешаванд. ⁷Зеро ниғаҳбони ҷамоат бояд, чун масъули кори Худо, беайб бошад, на худсар, на зудхашм, на майпараст, на ҷангара, на тамаъкор, ⁸балки меҳмоннавоз, хайрхоҳ, боандеша, росткор, муқаддас ва худдор. ⁹ӯ бояд дар каломии боварибахш, ки мувофиқи таълимот аст, пойдор бошад, то бо таълимоти солим насихат додан ва муҳолифонро сарзаниш кардан тавонад.

Фиребгарон

¹⁰Зеро беҳудагӯён ва фиребгарон бисёр ва саркаш мебошанд, хусусан онҳое ки аз аҳли хатна ҳастанд. ¹¹Даҳонашонро бояд баст, чунки онҳо аз сабаби фоидаи нангин чизҳои ношоистаро таълим дода, хонаводаҳоро ба пуррагӣ хароб мекунанд. ¹²Яке аз онҳо, ки пайғамбари худи онҳост, гуфтааст: “Критиён ҳамеша

дурӯғгӯ ҳастанд, ва дарандагони бадкин, ва шикампарастони танбал”.¹³ Ин шаҳодат дуруст аст. Ба ин сабаб онҳоро саҳт сарзаниш намо, то дар имон солим бошанд,¹⁴ ва ба афсонаҳои яҳудиён ва ба фармудаҳои одамоне ки аз ростӣ рӯй мегардонанд, гӯш наандозанд.¹⁵ Барои покони ҳама чиз пок аст; вале барои олудагон ва беимонон ҳеҷ чиз пок нест, балки ҳам хиради онҳо ва ҳам вичдонашон олуда гардидааст.¹⁶ Онҳо мегӯянд, ки Худоро мешиносанд, лекин бо корхояшон Ӯро инкор менамоянд, дар ҳолате ки нафратангез ва беитоат буда, ба ҳеҷ кори нек қобил нестанд.

Рафтори дуруст

2 Аммо ту он чиро, ки ба таълимоти солим мувофиқ аст, гӯй.² Ба пирамардон гӯй, ки ҳушёр, соҳибэҳтиром ва боандеша буда, дар имон, муҳаббат ва сабр солим бошанд.³ Монанди ҳамин, пиразанон тавре рафтор кунанд, ки ба муқаддасон муносиб аст, на ғайбаткунанда, на бандагони шаробнӯшии зиёд, балки муаллимаҳои некӣ бошанд,⁴ то ба ҷавонзанон ёд диҳанд, ки шавҳарон ва кӯдакони худро дӯстдоранд,⁵ боандеша, пок, ғамхори хона, меҳрубон ва ба шавҳарон фармонбардор бошанд, мабодо дар ҳаққи каломи Худо бадгӯй карда шавад.

⁶ Монанди ҳамин, ҷавонро насиҳат намо, ки боандеша бошанд.⁷ Худ дар ҳама чиз намунаи корҳои нек бош. Дар таълим додан садоқат, ҷиддият, самимият⁸ ва гуфтори солим ва беайбро кор фармо, то душман ҳеҷ чизи баде дар ҳаққи мо гуфта нагавонад ва шарманда шавад.

⁹ Ҷуломонро насиҳат намо, ки ба хоҷагони худ фармонбардор бошанд, дар ҳар хусус дили онҳоро ёбанд, эътироз накунанд,¹⁰ дудӯи накунанд, балки камоли вафои некро нишон диҳанд, то таълимоти Наҷотдиҳандаи мо Худоро аз ҳар ҷиҳат ороиш диҳанд.

Файзи Худо ва рафтори наҷотёфтагон

¹¹ Зеро файзи Худо, ки барои ҳамаи одамон наҷотбахш аст, зоҳир шудааст¹² ва моро таълим медиҳад, ки худонотарсӣ ва майлҳои дунявиро рад намуда, дар давраи ҳозира андешамандона, росткорона ва худотарсона зиндагӣ кунем,¹³ ва мунтазири умеди

муборак ва зоҳиршавии ҷалоли Худои бузург ва Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ бошем, ¹⁴ ки Худро барои мо фидо кард, то моро аз ҳар бадӣ халосӣ диҳад ва барои Худ ҳамчун қавми махсусе ки дар қорҳои нек ғайратманданд, пок намояд. ¹⁵ Инро гӯӣ ва насиҳат деҳ ва бо тамоми қудрат сарзаниш кун. Ҳеҷ кас туро хор нашуморад.

З Ба онҳо ёдрас кун, ки ба сарварон ва ҳукуматдорон фармонбардорӣ ва итоат намоянд, барои ҳар кори нек тайёр бошанд, ² дар ҳаққи ҳеҷ кас бадгӯӣ накунад, ҷангара набошанд, балки меҳрубон буда, ба ҳамаи одамон бо камоли нармдилӣ рафтор намоянд. ³ Зеро мо низ як вақте бефаҳм, беитоат, гумроҳ ва бандогони ҳавасҳо ва ҳаловатҳои гуногун будем, бо кина ва ҳасад умр ба сар мебардем ва нафратзадаи дигарон буда, аз якдигар нафрат доштем. ⁴ Аммо ҳангоме ки меҳрубонӣ ва инсондӯстии Наҷотдиҳандаи мо Худо зоҳир шуд, ⁵ Ё моро на мувофиқи амалҳои росткоронае ки мо мекардем, балки аз рӯи марҳамати Худ наҷот дод, ба воситаи шустушӯи таваллуди дубора ва навшавие ки аз Рӯҳулқудс аст, ⁶ ки Ёро бар мо ба воситаи Наҷотдиҳандаи мо Исои Масеҳ ба фаровонӣ рехт, ⁷ то ки мо, бо файзи Ё сафед шуда, аз рӯи умед ворисони ҳаёти абадӣ гардем.

Супоришҳо ва саломҳо

⁸ Ин сухан боварибахш аст, ва ман мехоҳам, ки ту ин чизҳоро таъкид кунӣ, то онҳое ки ба Худо имон овардаанд, дар фикри он бошанд, ки қорҳои нек кунанд. Ин барои одамон хуб ва фоиданок аст. ⁹ Аммо аз баҳсҳои аблаҳона ва насабномаҳо ва ҷанҷол ва мунозираҳо оид ба шариат рӯӣ гардон, зеро онҳо бефоида ва ҳеҷу пуч мебошанд. ¹⁰ Аз шахси ҷудоиандоз,* пас аз он ки як-ду бор насиҳат додаӣ, канорагирӣ намо. ¹¹ Чунки медонӣ, ки чунин шахс гумроҳ шудааст ва гуноҳ карда, худро маҳкум менамояд.

¹² Вақте ки Артемос ё Тихиқусро назди ту равона кунам, саъю кӯшиш намо, ки ба Никӯпулис назди ман биёӣ, зеро қарор додаам зимистонро дар он ҷо гузаронам. ¹³ Зеноси шариатдон* ва Апулусро бо ғамхорӣ ба сафар тайёр намо, то ки аз ҳеҷ чиз камӣ

3:10 Ҷудоиандоз — ё: бидъаткор.

3:13 Шариатдон — ё: ҳуқуқшинос.

надошта бошанд. ¹⁴ Бигзор одамони мо низ ёд гиранд, ки машғули корҳои нек бошанд, то эҳтиёҷоти заруриро қонеъ намоянд ва бе-самар набошанд.

¹⁵ Ҳамаи онҳое ки бо мананд, ба ту салом мерасонанд. Ба онҳое ки моро дар имон дӯст медоранд, салом расон. Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.

НОМА БА ФИЛЕМУН

Шафоат барои Онисимус (1)

Салому паём

1 Павлус, бандии Масеҳ Исо, ва Тимотиюси бародар, ба Филемунуни азиз ва ҳамкори мо, ² ва ба Апфияи азиз, ва ба Архипуси ҳамсафи мо, ва ба чамоате ки дар хонаи туст: ³ файз ва осоиш аз ҷониби Худо Падари мо ва Худованд Исои Масеҳ бар шумо бод.

⁴ Худои худро шукргузори менамоям ва ҳамеша туро дар дуоҳои худ зикр мекунам, ⁵ чунки дар бораи муҳаббати ту ба ҳамаи муқаддасон ва имоне ки ба Худованд Исо дорӣ, мешунавам. ⁶ Дуои ман ин аст, ки муоширати имони ту чунон таъсирбахш бошад, ки донанд ҳар некие ки дар мо барои Масеҳ Исо мебошад, чист. ⁷ Мо аз муҳаббати ту шукргузор шудаем ва тасаллии бузурге пайдо кардаем, чунки ба туфайли ту, эй бародар, дилҳои муқаддасон осуда шудаанд.

Шафоат барои Онисимус

⁸ Бинобар ин, агарчи дар Масеҳ чуръати зиёде дорам ба ту фармоям, ки он чи шоиста аст, ба ҷо оварӣ, ⁹ беҳтар мешуморам аз рӯи муҳаббат хоҳиш намоям. Пас ман, Павлуси пиронсол, ки акнун бандии Исои Масеҳ низ ҳастам, ¹⁰ аз ту дар хусуси фарзанди худ Онисимус* хоҳиш менамоям, ки ӯро ҳангоми дар занҷирҳо буданам ба дунё овардаам. ¹¹ Ӯ як вақте барои ту фойданок набуд, вале акнун ҳам барои ту фойданок аст, ҳам барои ман. ¹² Ӯро назди ту бармегардонам, ва ту ӯро чун ҷони ман қабул кун. ¹³ Мехостам ӯро назди худ нигоҳ дорам, то ба ҷои ту ба ман, ки дар занҷирҳои Инчил ҳастам, хизмат кунад. ¹⁴ Лекин бе розигии ту нахостам коре кунам, то кори неки ту на ҳамчун маҷбурӣ, балки ихтиёрӣ бошад. ¹⁵ Шояд, ӯ барои он муваққатан аз ту ҷудо шуда бошад, ки ту ӯро

1:10 Онисимус — “Фойданок” (ба забони юнонӣ).

барои ҳамеша қабул кунӣ, ¹⁶ ва акнун на ҳамчун ғулومه, балки аз ғулом болотар, чун бародари азизе. Ў бароям хеле азиз аст, аммо барои ту боз ҳам азизтар аст, хоҳ чун як инсон ва хоҳ чун як бародар дар дар Худованд.

¹⁷ Пас, агар ту маро шарики худ донӣ, ўро қабул кун, чунон ки маро қабул мекунӣ. ¹⁸ Аммо агар ў зараре ба ту расонда бошад, ва ё чизе ба гарданаш қарз бошад, онро ба ман ҳисоб кун. ¹⁹ Ман, ки Павлус ҳастам, бо дасти худ менависам: худам бармегардонам; ҳоло онро ба ту намеғўям, ки ту ҷони худро низ аз ман қарздор ҳастӣ. ²⁰ Бале, эй бародар, бигзор аз ту дар Худованд фоидае бинам; дили маро дар Худованд осуда намо.

²¹ Азбаски аз итоати ту дилпур ҳастам, ба ту менависам, ва медонам, ки аз гуфтаи ман зиёдтар ҳам мекунӣ. ²² Дар баробари ин барои ман ҳучрае низ тайёр кун, зеро умедворам, ки аз рӯи дуоҳоятон ба шумо ато мешавам.

Салому паёми дигарон

²³ Эпафрос, ки бо ман ба хотири Масеҳ Исо бандӣ мебошад, ²⁴ ва Маркус, Аристархус, Димос, Луқо, ки ҳамкорони мананд, ба ту салом мерасонанд. ²⁵ Файзи Худованди мо Исои Масеҳ бо рӯҳи шумо бод. Омин.

НОМА БА ИБРИЁН

Бартариш шахсияти Масеҳ (1-7)

Бартариш хизмати Масеҳ (8-10)

Насиҳатҳо (10-13)

Бартариш Писари Худо аз фариштагон

1 Худо, ки аз қадимулаём борҳо ва ба тарзи гуногун ба падарони мо ба воситаи пайғамбарон сухан гуфтааст, ² дар ин рӯзҳои охирин ба мо ба воситаи Писараш сухан гуфт, ки Ёро вориси ҳама чиз таъйин намуд ва оламҳоро низ ба воситаи Ё ба вучуд овард. ³ Писар дурахши ҷалоли Худо ва инъикоси моҳияти Ёст, ва ҳама чизро бо каломи пурқуввати Худ нигоҳ медорад. Ё моро аз гуноҳҳо пок карда, аз дасти рости Кибриё дар олами боло нишаст. ⁴ Пас, ба ҳамон андоза ки аз фариштаҳо бартарӣ пайдо кард, аз онҳо номи аълотаре низ мерос гирифтааст. ⁵ Зеро ба қадоме аз фариштаҳо Худо ягон вақт гуфтааст:

“Ту Писари Ман ҳастӣ;
Ман имрӯз Туро ба дунё овардаам”?

Ва боз:

“Ман ба Ё Падар мешавам,
Ва Ё ба Ман Писар мешавад”?*

⁶ Ва боз ҳангоме ки нахустзодаро ба ҷаҳон дохил мекунад, мегӯяд:

“Бигзор ҳамаи фариштаҳои Худо Ёро парастииш кунанд”.*

⁷ Ҳол он ки дар бораи фариштаҳо мегӯяд:

“Фариштаҳои Худро бодҳо мегардонад,
Ва ходимони Худро — алангаи оташ”.*

⁸ Аммо дар бораи Писараш мегӯяд:

“Тахти Ту, эй Худо, то абад аст;
Асои адолат асои подшоҳии Туст.

1:5 Забур 2:7; 2 Самуил 7:14.

1:6 Забур 97:7.

1:7 Забур 104:4.

⁹Росткориро дӯст дошта,
 Аз бадкорӣ нафрат доштай.
 Бинобар ин Худо, Худои Ту,
 Ту ро бештар аз рафиқонат
 Бо равғани шодмонӣ масҳ кардааст”.*

¹⁰Ва низ:

“Ту, эй Худованд, дар ибтидо заминро бунёд кардай,
 Ва осмон амали дастҳои Туст.

¹¹Онҳо аз байн мераванд, аммо Ту пойдор мемонӣ;
 Онҳо ҳамаашон чун либосе кӯҳна мешаванд.

¹²Чун чомае онҳоро мепечонӣ,

Ва онҳо дигаргун мешаванд.

Аммо Ту ҳамон ҳастӣ,

Ва солҳои Ту тамом намешаванд”.*

¹³Ба кадоме аз фариштаҳо Худо ягон вақт гуфтааст:

“Аз дасти рости Ман нишин,

То душманони Ту ро пойандози Ту созам”?*

¹⁴Оё ҳамаи онҳо рӯхҳои хизматгузор нестанд, ки барои хизмати онҳое фиристода мешаванд, ки ворисони наҷот мешаванд?

Аз фариштаҳо андак кам шудани Исо

2 Бинобар ин мо бояд ба он чи шунидаем, махсусан бодикқат бошем, то аз он дур нашавем. ²Зеро, агар каломе* ки ба воситаи фариштаҳо гуфта шудааст, устувор буда, ҳар хато ва беитоати сазои одилона меёфта бошад, ³чӣ гуна мо мегурезем, агар ба чунин наҷоти бузург бепарвой кунем? Ин наҷотро аввал Худованд мавъиза намуд ва баъд онҳое ки аз Ӯ шуниданд, ба мо тасдиқ карданд, ⁴ва Худо низ ба воситаи аломатҳо ва муъҷизаҳо ва ҳар гуна қувваҳо ва атоҳои Рӯҳулқудс аз рӯи хости Худ ба он шаҳодат дод?

⁵Худо ҷаҳони ояндаро, ки дар бораи он сухан мегӯем, ба фариштаҳо тобеъ накардааст. ⁶Касе дар ҷое шаҳодат дода, гуфтааст:

1:9 Забур 45:7-8.

1:12 Забур 102:26-28.

1:13 Забур 110:1.

2:2 Калом — шариати Мусо (Амалҳо 7:53; Ғалотиён 3:19).

“Чист инсон, ки ўро ба ёд оварӣ,
 Ё писари одам, ки ба дидори ў ой?
⁷Ўро аз фариштаҳо андак кам кардай;
 Тоҷи ҷалол ва иззат бар сари ў ниҳодай;
⁸Ҳама чизро зери пой ў гузоштай”.*

Модом ки Худо ҳама чизро ба ў тобеъ кардааст, ҳеч чизе намондааст, ки мутеи ў набошад. Аммо ҳоло ҳанӯз намебинем, ки ҳама чиз мутеи ў бошад. ⁹Вале Исоро мебинем, ки ба сабаби азоби марг аз фариштаҳо андак вақт кам карда шуд ва акнун тоҷи ҷалол ва иззат бар сар дорад; Ў бояд аз рӯи файзи Худо маргро барои ҳама мечашид.

¹⁰Лозим буд Худо, ки ҳама чиз барои Ўст ва ҳама чиз аз Ўст, барои ба ҷалол расондани писарони бисёр, Пешвои начоти онҳоро ба воситаи азобҳо комил гардонад. ¹¹Зеро ҳам Муқаддасқунанда ва ҳам муқаддасшавандагон, ҳама аз Ягона ҳастанд. Ба ин сабаб Исо ор намекунад, ки онҳоро бародар хонад. ¹²Чунон ки мегӯяд:

“Номи Туро ба бародаронам маълум менамоям,
 Дар миёни ҷамоат Туро бо суруд ситоиш мекунам”.*

¹³Ва боз мегӯяд:

“Ман ба Ў боварӣ мекунам”.

Ва боз:

“Инак, Ман ва фарзандоне ки Худо ба Ман додааст”.*

¹⁴Азбаски фарзандон дар ҷисм ва хун шарик ҳастанд, Ў низ ҳамчунин шарики инҳо гардид, то ба воситаи марг соҳиби қудрати маргро, яъне иблисро нобуд намояд ¹⁵ва онҳоро, ки аз тарси марг тамоми умр гирифтори ғуломӣ буданд, халосӣ диҳад. ¹⁶Зеро Ў дар ҳақиқат на фариштаҳоро дастгирӣ кардааст, балки насли Иброҳимро* дастгирӣ кардааст. ¹⁷Бинобар ин Ў бояд аз ҳар ҷиҳат ба бародарони Худ монанд мешуд, то Саркоҳини марҳаматқунанда ва бовафое дар корҳои Худо бошад ва гуноҳҳои қавмро кафорат кунад. ¹⁸Чӣ тавре ки Худи Ў аз озмоиш

2:8 Забур 8:5-7.

2:12 Забур 22:23.

2:13 Ишаъё 8:17-18.

2:16 Насли Иброҳим — имондорон (Румиён 4:11-17; Ғалотиён 3:6-9).

гузашта, азоб кашидааст, ба озмудашудагон низ ёрӣ расондан метавонад.

Баргари Масеҳ аз Мусо

З Пас, эй бародарони муқаддас, ки дар даъвати осмонӣ шарик ҳастед, ба Расул ва Саркоҳини эътирофи мо Масеҳ Исо чашм дӯзед. ² Ё ба Он ки Ёро таъйин намуд, бовафо аст, чунон ки Мусо низ дар тамоми хонаи Худо бовафо буд. ³ Аммо Исо нисбат ба Мусо сазовори ҷалоли бештаре гардид, чунки созандаи хона назар ба худи хона эҳтироми бештаре дорад. ⁴ Ҳар хона созандаи худро дорад, валекин созандаи ҷама чиз Худост. ⁵ Мусо дар тамоми хонаи Худо чун хизматгзор бовафо буд, то дар бораи чизҳое ки дар оянда бояд гуфта шаванд, шаҳодат диҳад. ⁶ Аммо Масеҳ бар хонаи Худо чун Писар аст. Ва хонаи Ё мо ҳастем, ба шарте ки ҷуръат ва фаҳри умедро то охир маҳкам нигоҳ дорем.

⁷ Бинобар ин, чунон ки Рӯхулқудс мегӯяд:

“Имрӯз агар овози Ёро шунавед,

⁸ Дилҳои худро саҳт накунед,

Чун дар замони ошӯб,

Чун дар рӯзи озмоиш дар биёбон.

⁹ Дар он ҷо падарони шумо Маро озмуданд

Ва маро имтиҳон карданд,

Агарчи амалҳои Маро чил дида буданд.

¹⁰ Ба ин сабаб бар ин насл дарғазаб шудам

Ва гуфтам: ‘Ҳамеша дилашон гумроҳ мешавад,

Ва роҳҳои Маро нафаҳмидаанд’;

¹¹ Пас Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдм,

Ки онҳо ба оромии Ман роҳ намеёбанд”.*

¹² Эй бародарон, бохабар бошед, ки касе аз шумо дили бад ва беимоне ки аз Худои зинда рӯй мегардонад, надошта бошад.

¹³ Балки якдигарро ҳар рӯз насиҳат диҳед, то даме ки “имрӯз” гуфта мешавад, то ки касе аз шумо ба фиреби гуноҳ афтода, саҳтдил нашавад. ¹⁴ Зеро мо шарикони Масеҳ гардидаем, ба шарте ки

боварии аввалаи худро то охир маҳкам нигоҳ дорем. ¹⁵Чунон ки гуфта мешавад:

“Имрӯз, агар овози Ёро шунавед,
Дилҳои худро саҳт накунад,
Чун дар замони ошӯб”.

¹⁶Онҳое ки шунида, ошӯб бардоштанд, киҳо буданд? Оё на ҳамаи онҳое ки ба воситаи Мусо аз Миср берун омада буданд? ¹⁷Ва бар киҳо Худо чил сол дарғазаб шуд? Оё на бар гуноҳкороне ки ҷасадҳои онҳо дар биёбон ғалтиданд? ¹⁸Ва дар ҳаққи киҳо Ё қасам хӯрд, ки ба оромии Ё роҳ намеёбанд? Оё на дар ҳаққи онҳое ки беитоати карданд? ¹⁹Пас, мо мебинем, ки онҳо аз сабаби беимонӣ роҳ ёфтани натавонистанд.

Роҳ ёфтани ба оромии Худо

4 Пас, модом ки ваъдаи роҳ ёфтани ба оромии Худо боқист, биед тарс дошта бошем, мабодо маълум гардад, ки касе аз шумо ноком шудааст. ²Зеро хушхабар ба мо низ, чунон ки ба онҳо, мавъиза карда шуд. Аммо каломии мавъиза ба онҳо ғайрибаҳо набарошид, чунки бо имони шунавандгон нападид. ³Вале мо, ки имон овардаем, ба он оромӣ роҳ меёбем. Чунон ки Ё гуфтааст:

“Ман дар ғазаби Худ қасам хӯрдм,
Ки онҳо ба оромии Ман роҳ намеёбанд”,

агарчи корҳои Ё аз вақти бунёдшавии ҷаҳон анҷом ёфта буданд. ⁴Зеро дар ҷое дар бораи рӯзи ҳафтум чунин гуфтааст: “Худо дар рӯзи ҳафтум аз ҳамаи корҳои Худ ором гирифт”.* ⁵Ва боз дар ин ҷо мегӯяд: “Онҳо ба оромии Ман роҳ намеёбанд”. ⁶Пас, азбаски баъзе касон имконият доранд ба он роҳ ёбанд, ва онҳое ки хушхабар барояшон пештар мавъиза карда шуд, аз сабаби беитоати роҳ наёфтанд, ⁷боз Ё рӯзеро муайян намуда, баъд аз муддати дуру дароз ба воситаи Довуд “имрӯз” мегӯяд, чунон ки гуфта шудааст: “Имрӯз, агар овози Ёро шунавед, дилҳои худро саҳт накунад”. ⁸Зеро, агар Юшаъ ба онҳо оромӣ меод, баъд аз ин дар бораи рӯзи дигар суҳан гуфта намешуд. ⁹Пас, барои қавми Худо боз оромии шанбе

боқӣ мемонад. ¹⁰ Зеро, касе ки ба оромии Худо роҳ ёфтааст, худаш низ аз корҳои худ ором гирифтааст, чунон ки Худо аз корҳои Худ. ¹¹ Пас, саъю кӯшиш намоем, ки ба он оромӣ роҳ ёбем, мабодо касе аз он беитоати ибрат гирифта, фуру галтад. ¹² Зеро каломи Худо зинда ва таъсирбахш ва аз ҳар шамшери дудаме тезтар аст, ва то ба ҳадди чудо кардани ҷон ва рӯҳ, пайвандҳо ва мағзи устухон рафта мерасад, ва андеша ва ниятҳои дилро месанҷад. ¹³ Ҳеч офаридае нест, ки аз Худо ниҳон бошад, балки ҳама чиз пеши чашмони Ё, ки ба Ё ҳисобот медиҳем, бараҳна ва ошкор аст.

Исо — Саркоҳини бузурги мо

¹⁴ Пас, азбаски Саркоҳини бузурге дорем, ки аз осмонҳо гузаштааст, яъне Исои Писари Худо, биёед эътирофи худро устувор нигоҳ дорем. ¹⁵ Зеро мо чунон саркоҳин надорем, ки дар сустихоямон ба мо дилсӯзи карда натавонад, балки Ё монанди мо дар ҳама чиз озмуда шуд, вале гуноҳ накардааст. ¹⁶ Бинобар ин бо ҷуръат ба тахти ғайз наздик оем, то марҳамат ба даст оварем ва барои ёрии саривақти ғайз ёбем.

5 Ҳар саркоҳине ки аз миёни одамон интихоб шудааст, барои одамон ба хизмати Худо гузошта мешавад, то барои гуноҳҳо ҳадияҳо ва қурбонӣҳо тақдим кунад. ² Вай ба нодонон ва гумроҳон ғамхорӣ карда метавонад, чунки худаш низ гирифтори сустӣ аст. ³ Ба ин сабаб бояд ҳам барои қавм ва ҳам барои худаи қурбонии гуноҳхоро тақдим кунад. ⁴ Ҳеч кас худаш ин мартабаро ихтиёр намекунад, балки аз ҷониби Худо монанди Ҳорун даъват мешавад. ⁵ Масеҳ низ ҷалоли Саркоҳинро Худаи аз онҳо худ накардааст, балки онро аз ҳамон Касе дарёфт кард, ки ба Ё гуфт: “Ту Писари Ман ҳастӣ; Ман имрӯз Туро ба дунё овардам”.* ⁶ Ва дар ҷои дигар мегӯяд: “Ту коҳин ҳастӣ то абад, аз рӯи мартабаи Малкисадақ”.* ⁷ Дар айёме ки Исо дар ҷисм бар замин буд, ба Он ки Ёро аз марг наҷот дода метавонист, бо ғайби пурзӯр ва бо ашкрезӣ дуо ва зорӣ намуд, ва ба хотири худҷӯии Ё дуояш шунида шуд. ⁸ Агарчи Писар буд, бо азобе ки кашид, итоатро омӯхт. ⁹ Ва камол ёфта,

5:5 Забур 2:7.

5:6 Забур 110:4.

барои ҳамаи фармонбардорони Худо сабабгори наҷоти абадӣ гардид. ¹⁰Ва Худо Ёро Саркоҳине аз рӯи мартабаи Малкисадақ таъйин кард.

Вориси ваъдаҳо гаштан

¹¹Дар ин бора суханони бисёр дорем, лекин фаҳмондани онҳо душвор аст, чунки гӯшҳои шумо вазнин шудаанд. ¹²Дар давоми ин вақт бояд муаллим мешудед. Лекин аз нав ба шумо асосҳои аввалини каломи Худоро таълим додан лозим меояд. Барои шумо шир даркор аст, на ғизои саҳт. ¹³Ҳар кӣ ширхӯр аст, аз каломи росткорӣ беҳабар аст, чунки кӯдак аст. ¹⁴Вале ғизои саҳт барои калонсолон аст, ки ҳисҳояшон ба воситаи машқ ба фарқ кардани неку бад омӯхта шудаанд.

Бинобар ин, каломи ибтидоии Масеҳро монда, сӯи камол пеш равам ва аз нав асос нагузорем бо тавба аз амалҳои бечон ва бо имон ба Худо, ²бо таълимот оид ба шустушӯйҳо, оид ба гузоштани дастҳо, оид ба растохези мурдагон ва оид ба довариҳои абадӣ. ³Ва инро ба ҷо оварем, агар Худо иҷозат диҳад. ⁴Зеро касоне ки боре фикрашон равшан шудааст, ва атои осмониро чашидаанд, ва аз Рӯҳулқудс баҳраманд гардидаанд, ⁵ва каломи неки Худо ва қувваҳои давраи ояндаро чашидаанд, ⁶ва ҷудо шуда афтодаанд, — онҳоро аз нав ба роҳи тавба андохтан имконнопазир аст, зеро онҳо Писари Худоро ба зарари худашон боз ба салиб мекашанд ва беобрӯ месозанд. ⁷Замине ки борҳо борони бар он меборидаро меҳӯрад ва барои онҳое ки онро кор мекунанд, растаниҳои ғоида-ноке мерӯёнад, аз Худо баракат меёбад. ⁸Вале замине ки хору хас мерӯёнад, нобоб буда, ба лаънат наздик аст, ва оқибати он сӯхтан аст.

⁹Аммо дар хусуси шумо, эй азизон, мо дилпур ҳастем, ки дар ҳолати беҳтар ва ба наҷот пайваस्त мебошед, гарчанде ки ин гуна сухан мегӯем. ¹⁰Зеро Худо беинсоф нест, ки кори шуморо, ва он меҳнати муҳаббатеро, ки ба номи Ё нишон дода, ба муқаддасон хизмат кардаед ва мекунед, фаромӯш кунад. ¹¹Орзумандем, ки ҳар яке аз шумо ҳамин ғайратро то ба охир нишон диҳед, то умеда-тон комилан ҳосил шавад; ¹²ва танбал нашавед, балки ба касоне

тақлид кунед, ки ба воситаи имон ва пурсабрӣ вориси ваъдаҳо ме-
гарданд.

¹³ Ҳангоме ки Худо ба Иброҳим ваъда дод, азбаски ба каси бу-
зургтаре қасам ёд карда наметавонист, ба Зоти Худ қасам ёд кард
¹⁴ ва гуфт: “Ҳақиқатан туро бисёр баракат медиҳам ва туро хеле
зиёд мекунам”. * ¹⁵ Ва ҳамин тавр Иброҳим пас аз он ки пурсаброна
интизорӣ кашид, иҷрои ваъдари дид. ¹⁶ Одамон бо он ки бузургтар
аст, қасам ёд мекунанд, ва қасам исботи он аст, ки ҳама баҳси онҳо
хотима ёфтааст. ¹⁷ Бинобар ин Худо, ки мехост тағйирнопазирии
хости Худо ба ворисони ваъда пурратар нишон диҳад, қасамро
ба қор бурд, ¹⁸ то бо ду чизи тағйирнопазир, ки дар онҳо дурӯғ
гуфтани Худо мумкин нест, барои мо, ки паноҳ ёфтаем ва ба уме-
ди пешниҳодшуда часпидаем, тасаллии пурзӯре бошад. ¹⁹ Он умед
барои ҷони мо мисли лангари боварибахш ва мустаҳкам аст, ва ба
андаруни қудс паси парда роҳ меёбад, ²⁰ ки ба он ҷо Пешгузаштаи
мо Исо роҳ ёфта, то абад аз рӯи мартабаи Малкисадақ Саркоҳин
гардид.

Бо саркоҳинии Масеҳ тамом шудани коҳинии Левӣ

7 Ин Малкисадақ подшоҳи Салим ва коҳини Худои Таоло буд.
ӯ Иброҳимро, ки пас аз шикаст додани подшоҳон бармегашт,
пешвоз гирифт ва ӯро баракат дод. ² Ва Иброҳим ба вай аз ҳар чиз
дахяк дод. Малкисадақ, аввалан, мувофиқи маънои номаш под-
шоҳи росткорӣ аст ва баъд подшоҳи Салим низ, яъне подшоҳи
осоиш. ³ Вай аз ҷиҳати ин ки на падар, на модар, на насабномааш
маълум аст, ва на ибтидои айём ё поёни зиндагиаш, ба Писари
Худо монанд буда, ҳамеша коҳин боқӣ мемонад.

⁴ Пас бинед, чӣ гуна бузург аст он кас, ки ҳатто нахустпадари
мо Иброҳим ба вай аз ғанимати худ дахяк дод. ⁵ Онҳое ки аз миёни
банӣ-Левӣ коҳинӣ пайдо мекунанд, низ фармуда доранд, ки муво-
фиқи шариат аз қавм, аз бародарони худ дахяк ситонанд, гарчанде
ки онҳо аз камари Иброҳим ба вучуд омадаанд. ⁶ Аммо ин кас, ки аз
насли Левӣ набуд, аз Иброҳим дахяк гирифт ва соҳиби ваъдаҳои

баракат дод. ⁷ Ва тамоман баҳснопазир аст, ки хурд аз ҷониби бузург баракат дода мешавад. ⁸ Аз як тараф одамони миранда даҳяк меситонанд, лекин аз тарафи дигар — касе ки ба зинда буданаш шаҳодат дода мешавад. ⁹ Ҳатто гуфтан мумкин аст, ҳуди Левӣ, ки даҳяк меситонад, ба воситаи Иброҳим даҳяк дод. ¹⁰ Зеро ӯ ханӯз дар камари падар буд, вақте ки Малкисадақ ба пешвози Иброҳим баромад.

¹¹ Пас, агар камол ба воситаи коҳинии Левӣ муяссар мешуд, — зеро шариат дар он айём ба қавм расид, — боз чӣ ҳоҷат буд, ки коҳини дигаре аз рӯи мартабаи Малкисадақ ба майдон ояд, ва аз рӯи мартабаи Ҳорун номида нашавад? ¹² Зеро дар баробари дигаргунии коҳинӣ дигаргунии шариат низ зарур мешавад. ¹³ Зеро Он ки дар ҳаққи Ё ин сухан гуфта мешавад, аз қабилаи дигаре аст, ки аз он ҳеҷ кас хизмати қурбонгоҳро ба ҷо наовардааст; ¹⁴ зеро маълум аст, ки Худованди мо аз қабилаи Яҳудо аст, ки Мусо дар бораи он оид ба коҳинӣ чизе нагуфтааст. ¹⁵ Ва ин боз ҳам равшантар дида мешавад, ки агар ба монанди Малкисадақ коҳини дигаре ба майдон ояд, ¹⁶ ки вай на мувофиқи қонуни як фармудаи ҷисмонӣ, балки аз рӯи қуввати як ҳаёти бепоён чунин шуда бошад. ¹⁷ Зеро шаҳодат дода шудааст: “Ту коҳин ҳастӣ то абад, аз рӯи мартабаи Малкисадақ”.

¹⁸ Фармудаи пештара, ба сабаби сустӣ ва бефоидагии он, бекор карда мешавад, ¹⁹ чунки шариат ҳеҷ чизро ба камол нарасондааст. Лекин умеди беҳтаре ҷои онро гирифт, ки ба воситаи он мо ба Худо наздик меоем.

²⁰ Ва ин умед бе қасам нест. Дигарон бе қасам коҳин шудаанд, ²¹ аммо Ё бо қасам, чунки дар ҳаққи Ё гуфта шудааст: “Худованд қасам хӯрдааст, ва афсӯс намехӯрад: Ту коҳин ҳастӣ то абад, аз рӯи мартабаи Малкисадақ”. ²² Бинобар ин ба аҳди беҳтаре Исо зомин шуд.

²³ Он коҳинон бисёр буданд, чунки марг намегузошт, ки боқӣ монанд. ²⁴ Аммо Ё, ки то абад боқист, коҳинии бепоён дорад. ²⁵ Ба ин сабаб низ метавонад пурра онҳоеро, ки ба воситаи Ё сӯи Худо меоянд, наҷот диҳад, зеро ҳамеша зинда аст, то барои онҳо шафотат кунад.

²⁶ Мо ба чунин Саркоҳин эҳтиёҷ доштем: қуддус, аз бадӣ дур, беайб, аз гуноҳкорон ҷудо ва аз осмонҳо болотаршуда. ²⁷ Ё эҳтиёҷ надорад ҳар рӯз, монанди он саркоҳинон, аввал барои гуноҳҳои худ, баъд барои гуноҳҳои қавм қурбониҳо тақдим кунад, зеро инро Ё як бор ба амал овард, ҳангоме ки Худо қурбонӣ кард. ²⁸ Шариат одамонро, ки сустӣ доранд, коҳин таъйин мекунад, вале каломи қасам, ки пас аз шариат омад, Писареро, ки то абад комил аст, таъйин кард.

Масеҳ — миёнарави аҳди нав ва беҳтар

8 Дар он ҷо гуфта шуд, чизи асосӣ ин аст: мо чунон Саркоҳине дорем, ки Ё аз дасти рости тахти Кибриё дар осмон нишастааст, ² ва ходими макони муқаддас, яъне хаймаи ҳақиқӣ, мебошад, ки онро Худованд барпо кардааст, ва на одамизод. ³ Ҳар саркоҳин барои тақдим кардани ҳадия ва қурбониҳо таъйин мешавад. Бинобар ин лозим буд, ки Саркоҳини мо низ чизе барои тақдим кардан дошта бошад. ⁴ Агар Ё бар замин мебуд, коҳин ҳам намебуд, чунки дар ин ҷо коҳиноне ҳастанд, ки аз рӯи шариат ҳадияҳо тақдим менамоянд. ⁵ Онҳо ба сурат ва сояи чизҳои осмонӣ ибодат мекунанд, чунон ки ба Мусо аз ҷониби Худо гуфта шуда буд, ҳангоме ки ӯ мехост хаймаро созад: “Бохабар бош”, гуфта шудааст, “то ҳама чизро мувофиқи намунае ки дар болои кӯҳ ба ту нишон дода шуд, ба амал оварӣ”.*

⁶ Аммо акнун Исо хизмати аълотаре пайдо кардааст ба андозае ки Ё Миёнарави аҳди беҳтаре мебошад, ки он бар ваъдаҳои беҳтар барқарор гардидааст. ⁷ Агар он аҳди яқум бенуқсон мебуд, ҷое барои дигараш намечустанд. ⁸ Аммо Худо нуқсон ёфта, ба онҳо мегаӯяд:

“Инак, айёме мерасад, мегӯяд Худованд,
 Ки Ман бо хонадони Исроил
 Ва бо хонадони Яҳудо аҳди нав мебандам,
⁹ На чунон аҳде ки бо падарони онҳо баста будам
 Дар рӯзе ки дасташонро гирифтам,

То онҳоро аз замини Миср берун оварам;
 Чунки онҳо дар аҳди Ман пойдор набуданд,
 Ва Ман аз онҳо рӯ гардондам, мегӯяд Худованд.

¹⁰ Ин аст аҳде ки бо хонадони Исроил
 Пас аз он айём мебандам, мегӯяд Худованд.
 Қонунҳои Худро дар фикри онҳо мегузорам
 Ва дар дилҳои онҳо менависам.

Худои онҳо мешавам,
 Ва онҳо қавми Ман мешаванд.

¹¹ Касе ҳамшахрии худро, ва касе бародари худро
 Дигар таълим намедиҳад
 Ва намегӯяд: Худовандро бишинос.

Зеро ҳама, аз хурд то калон, Маро мешиносанд;

¹² Чунки ба ноинсофиҳои онҳо раҳм мекунам

Ва гуноҳҳо ва бадихоии онҳоро дигар ба ёд намеоварам”.*

¹³ Бо гуфтани “аҳди нав” Ё кӯҳна шудани аҳди якумро нишон дод;
 ва он чи кӯҳна ва қадим аст, ба нестшавӣ наздик аст.

Ибодат дар хаймаи заминӣ

9 Аҳди якум дастурҳо оид ба ибодати Худо дошт, ва низ макони муқаддаси заминӣ дошт. ² Хаймае барпо шуда буд, ки дар қисми якуми он чароғдон, миз ва нони тақдим буд; ин қисм “қудс” номида мешавад. ³ Дар паси пардаи дуюм қисми хайма буд, ки “қудси қудсҳо” номида мешавад. ⁴ Ин қисм қурбонгоҳи тиллоӣ ва сандуқи аҳд дошт, ки ҳама ҷояш бо тилло пӯшида шуда буд. Дар ин сандуқ зарфи тиллое пур аз манн*, асои шукуфтаи Ҳорун ва тахтасангҳои аҳд буданд. ⁵ Ба болои сандуқ каррубиёни* ҷалол буданд, ки бар кафоратгоҳ соя меафканданд. Дар ин хусус ҳоло муфассал гап задан лозим нест.

⁶ Дар чунин шароит коҳинон ба қисми якуми хайма ҳамеша медароянд, то ибодати Худоро ба ҷо оваранд. ⁷ Аммо ба қисми

8:12 Ирмиё 31:31-34.

9:4 Манн — номи ибрий барои нони осмонӣ, ки Худо ба исроилиён додааст (Раҳой 16:31).

9:5 Каррубӣ — навъи фаришта.

дуюми хайма соли як бор фақат саркоҳин мебарояд, он ҳам бе хун не, ки онро барои хуш ва барои хатокориҳои қавм тақдир мекунад.*⁸ Рӯҳулқудс бо ин нишон медиҳад, ки то даме ки қисми якуми хайма вуҷуд дорад, ҳанӯз роҳ ба макони муқаддас ошкор нашудааст.⁹ Он ба монанди замони ҳозира аст, ки дар он ҳадияҳо ва қурбонӣҳо тақдир мешаванд, ки вичдони ибодаткунандаро осуда гардонда наметавонанд.¹⁰ Онҳо, бо чизҳои хӯрдани ва нӯшидани ва бо ҳар гуна шустушӯйҳо, фақат дастурҳо оид ба ҷисм буда, то замони ислоҳ муқаррар карда шудаанд.

Қурбонии ягонаи Масеҳ

¹¹ Аммо Масеҳ ҳамчун Саркоҳини некиҳои оянда омада, ба воқеаи хаймаи бузургтар ва комилтаре ки бо дасти одам сохта нашудааст, яъне аз ин офариниш нест, дохил шуд.¹² Ва на ба воқеаи хуни нарбузҳо ва гӯсолаҳо, балки ба воқеаи Хуни Худ як бор ба макони муқаддас дохил шуда, халосии абадӣ пайдо кард.¹³ Зеро, агар хуни нарговҳо ва нарбузҳо ва говҳо ва хокистари модагов, ки ба нопокон пошида мешавад, онҳоро бо покшавии ҷисм муқаддас мекарда бошад,¹⁴ чӣ қадар бештар хуни Масеҳ, ки ба воқеаи Рӯҳи абадӣ Худо баеъб ба Худо қурбонӣ намуд, вичдони шуморо аз амалҳои бечон пок мекунад, то Худои зиндари ибодат намоед!

¹⁵ Бинобар ин Масеҳ Миёнарави аҳди* нав аст, то пас аз марги Ё, ки он барои раҳӣ аз хатоҳои замони аҳди якум воқеъ шудааст, даъватшудагон мероси абадии ваъдашударо пайдо кунанд.¹⁶ Дар ҳар ҳоле ки васияте ҳаст, бояд собит шавад, ки васияткунанда мурдааст,¹⁷ чунки васият пас аз мурдан эътиборнок аст; он, то даме ки васияткунанда зинда аст, ҳеҷ эътиборе надорад.¹⁸ Бинобар ин аҳди якум низ бе хун барпо нашудааст.¹⁹ Зеро, пас аз он ки Мусо ҳамаи фармудаҳоро мувофиқи шариат ба тамоми қавм расонд, хуни гӯсолаҳо ва нарбузҳо бо об ва пашми қирмизӣ ва зуфо* гирифта, ҳам бар худи китоб пошид, ҳам бар тамоми қавм,²⁰ ва

9:7 Дар Рӯзи Кафорат (Ибодат 16:1-34).

9:15 Аҳд — Ин калима дар асли юнонӣ маънои васиятро ҳам дорад (Ибриён 9:16-17).

9:19 Зуфо — навъи нимбутта.

гуфт: “Ин аст хуни аҳде ки Худо ба шумо фармудааст”.* ²¹ Ва низ бар хайма ва тамоми чизу чораи ибодат ҳамин тавр хун пошид. ²² Қариб ҳама чиз мувофиқи шариат ба воситаи хун пок мешавад, ва бе рехтани хун бахшоиш нест.

²³ Пас, нусхаи чизҳои осмонӣ бояд бо ин воситаҳо пок мешуд, аммо худ чизҳои осмонӣ — бо қурбониҳои хубтар аз инҳо. ²⁴ Зеро Масеҳ на ба макони муқаддаси бо дасти одам сохташуда, ки нусхаи макони муқаддаси ҳақиқист, балки ба худ осмон даромад, то ки ҳоло барои мо назди Худо ҳозир шавад. ²⁵ На барои он даромад, ки борҳо Худро қурбонӣ кунад, чунон ки саркоҳин ҳар сол ба макони муқаддас бо хуни ҳайвоне мебарояд. ²⁶ Вагарна Ё бояд аз вақти бунёдшавии ҷаҳон борҳо азоб мекашид. Аммо Ё акнун, дар охири давраҳо, як бор зоҳир шуд, то бо қурбонии Худ гуноҳро нест кунад. ²⁷ Чунон ки одамонро насиб гардидааст, ки як бор муранд ва пас аз он ба доварӣ дучор шаванд, ²⁸ Масеҳ низ як бор Худро барои бардоштани гуноҳҳои бисёр касон қурбонӣ намуда, бори дуюм на барои баргараф кардани гуноҳ зоҳир мешавад, балки барои наҷоти онҳое ки Ёро интизор доранд.

10 Шариат фақат сояи некиҳои оянда аст ва сурати воқеии онҳо нест. Бинобар ин ҳаргиз наметавонад ба воситаи ҳамон қурбониҳои ки ҳамеша, сол ба сол тақдим карда мешаванд, тақдимкунандагонро комил гардонад. ² Вагарна тақдим кардани онҳоро бас мекарданд, чунки ибодаткунандагон як бор пок шуда, дигар ҳеҷ ҳисси гуноҳҳоро намедоштанд. ³ Лекин ба воситаи ин қурбониҳо сол ба сол дар бораи гуноҳҳо хотиррасон карда мешавад; ⁴ зеро аз имкон берун аст, ки хуни нарговҳо ва нарбузҳо гуноҳҳоро аз байн барад.

⁵ Бинобар ин Масеҳ ба ҷаҳон омада, мегӯяд:

“Қурбонӣ ва ҳадияро Ту нахостӣ,
Балки бадане барои Ман муҳайё намудӣ;

⁶ Қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои гуноҳ барои Ту писанда набуданд.

⁷ Он гоҳ гуфтам: ‘Инак, меоям,

То хости Туро, эй Худо, ба чо оварам;

Дар лӯлаи китоб дар бораи Ман навишта шудааст”.*

⁸ Аввал мегӯяд: “Қурбонӣ ва ҳадия, қурбониҳои сӯхтанӣ ва қурбониҳои гуноҳро Ту нахостӣ, ва онҳо барои Ту писандида набуданд”, ҳарчанд онҳо мувофиқи шариат тақдим карда мешаванд. ⁹ Баъд гуфтааст: “Инак, меоям, то хости Туро, эй Худо, ба чо оварам”. Ё якумро бекор мекунад, то ки дуумро барпо намояд. ¹⁰ Аз рӯи ҳамин хост мо ба воситаи қурбонии якбораи бадани Исои Масеҳ муқаддас шудаем.

¹¹ Ҳар коҳин ҳар рӯз дар ибодат меистад ва ҳамон қурбониҳоро борҳо тақдим менамояд, ки онҳо ҳаргиз гуноҳоро аз байн бурда наметавонанд. ¹² Аммо ин коҳин барои ҳамеша як қурбониро барои гуноҳҳо тақдим намуда, аз дасти рости Худо нишаст. ¹³ Пас аз ин мунтазир аст, то даме ки душманонаш пойандози Ё шаванд. ¹⁴ Зеро Ё ба воситаи як қурбонӣ муқаддасшавандагонро барои ҳамеша комил гардондааст. ¹⁵ Рӯҳулқудс низ дар ин бора ба мо шаҳодат медиҳад. Аввал мегӯяд:

¹⁶ “Ин аст аҳде ки бо онҳо баъд аз он айём мебандам,

Мегӯяд Худованд:

Қонунҳои Худо дар дилҳои онҳо мегузoram

Ва дар фикри онҳо менависам”,

¹⁷ Сипас илова карда мегӯяд:

“Гуноҳҳо ва бадихои онҳоро

Дигар ба ёд намеоварам”.

¹⁸ Дар он ҷое ки бахшоиши онҳо бошад, қурбонӣ барои гуноҳ дигар лозим нест.

Эътирофи худро нигоҳ доштан

¹⁹ Пас, эй бародарон, азбаски мо ҷуръат дорем ба макони муқаддас ба воситаи хуни Исо, ²⁰ бо роҳи нав ва зинда дохил шавем, ки онро Ё барои мо ба воситаи пардае, яъне ҷисми Худ, аз нав кушодааст, ²¹ ва азбаски мо Коҳини бузурге бар хонаи Худо дорем, ²² пас бо дили соф ва бо имони комил, дилҳои худро ба воситаи

пошидани хуни Масеҳ аз вичдони бад пок намуда ва бадани худро бо оби пок шуста, ба ҳузури Худо наздик оем. ²³ Биёед эътирофи умедро собитқадамона нигоҳ дорем, зеро Ваъдадиханда бовафо аст. ²⁴ Ва дар фикри он бошем, ки якдигарро ба муҳаббат ва корҳои нек барангезонем. ²⁵ Ва ҷамъомади худро тарк накунем, чунон ки баъзе касонро одат шудааст, балки якдигарро бештар насиҳат диҳем — хусусан акнун ки наздик шудани он рӯзро мебинед.

²⁶ Зеро, агар мо, пас аз пайдо кардани дониши ростӣ, дидаву доништа гуноҳ кунем, дигар қурбоние барои гуноҳҳо боқӣ намонад; ²⁷ он чи мемонад, кадом як интизории пурдаҳшати доварӣ ва шиддати оташест, ки душманони Худоро ба коми худ мекашад. ²⁸ Агар касе шарияти Мусоро рад мекард, дар асоси баёноти ду ё се шоҳид бе марҳамат кушта мешуд. ²⁹ Пас, ба гумонатон, сазовори чӣ қадар ҷазои саҳтгар мешавад шахсе ки Писари Худоро поймол мекунад ва хуни аҳдро, ки аз он муқаддас шудааст, ҳаром мешуморад ва Рӯҳи файзро таҳқир менамояд? ³⁰ Зеро Ёро мешиносем, ки гуфтааст: “Қасос аз они Ман аст, Ман сазо медиҳам, мегӯяд Худованд”. Ва боз: “Худованд қавми Худро доварӣ мекунад”.* ³¹ Ба дасти Худои зинда афтодан даҳшатангез аст!

³² Рӯзҳои пештараро ба хотир оваред, ки шумо, пас аз равшан шудани фикратон, дар муборизаҳои азим ба азобҳо тоқат кардед. ³³ Гоҳ худатон дар миёни хориҳо ва душвориҳо ба тамошогоҳе барои дигарон табдил меёфтед, гоҳ шарикӣ онҳое мегардидед, ки ба чунин аҳвол дучор шуда буданд. ³⁴ Ба ман дар занҷирҳои ҳамдардӣ изҳор мекардед, ва низ торочи молҳои худро бо шодӣ қабул мекардед, чун медонистед, ки дар осмон молу мулки беҳтар ва поянда доред.

³⁵ Пас умеди худро, ки мукофоти бузурге дорад, напартоед. ³⁶ Ба шумо сабр лозим аст, то хости Худоро ба ҷо оварда, иҷрои ваъдаро бинед.

³⁷ “Пас аз андаке

Он Меомада меояд ва дер намекунад.

³⁸ Вале росткор бо имон зиндагӣ мекунад;

Ва агар касе рӯй гардонад, ҷони Ман аз вай хушнуд наме-
шавад”.*

³⁹ Вале мо аз касоне нестем, ки рӯй мегардонанд ва ба ҳалокат ме-
расанд, балки аз онҳое ҳастем, ки имон доранд ва ҳаёт меёбанд.

Имондорони Аҳди Қадим

11 Имон дилпурӣ ба чизҳоест, ки мо ба онҳо умед мебандем,
ва боварӣ ба чизҳоест, ки намоён нестанд. ²Ба воситаи
имон қадимиён шаҳодати нек пайдо кардаанд.

³Бо имон мефаҳмем, ки оламҳо бо каломи Худо тартиб ёфта-
анд, ба тавре ки аз чизҳои намоён чизҳои намоён ба вучуд ома-
даанд.

⁴Бо имон Ҳобил қурбоние беҳтар аз қурбонии Қобил ба Худо
тақдим намуд. Бо ҳамин имон ӯ шаҳодат пайдо кард, ки росткор
аст, чунки Худо дар бораи ҳадияҳои ӯ шаҳодат дод. Ва бо ҳамин
имон ӯ ханӯз ҳам гап мезанад, ҳарчанд мурдааст.

⁵Бо имон Ҳанӯх тавре бурда шуд, ки маргро надид; ва дигар
ёфт нашуд, чунки Худо ӯро бурд. Зеро пеш аз бурда шуданаш ша-
ҳодат пайдо кард, ки ба Худо писанд омадааст. ⁶Аммо бе имон
ба Худо писанд омадан мумкин нест; зеро ҳар кӣ сӯи Худо меояд,
бояд имон дошта бошад, ки ӯ ҳаст ва ба ҷӯяндагони Худ мукофот
медихад.

⁷Бо имон Нӯҳ дар хусуси чизҳое ки ханӯз намоён набуданд, па-
ёми илоҳӣ ёфта, бо худотарсӣ барои наҷоти хонаводаи худ киш-
тие сохт. Бо имон ӯ ҷаҳонро маҳкум намуд ва вориси росткорие
гардид, ки аз имон аст.

⁸Бо имон Иброҳим итоат намуд ба даъвате дар бораи рафтан
ба ҷое ки бояд онро мерос мегирифт; ва ҳарчанд намедонист ба
кучо меравад, ӯ рафт. ⁹Бо имон ӯ дар замини ваъдашуда, чун дар
замини бегона, ғарибона сокин шуд, ва бо Исҳоқ ва Яқуб, ки бо ӯ
вориси ҳамон ваъда буданд, дар хаймаҳо зиндагӣ кард. ¹⁰ӯ мунта-
зири шаҳре буд, ки таҳкурсии мустаҳкаме дорад, ва меъмору со-
зандаи он Худост. ¹¹Бо имон худи Соро низ барои ҳомила шудан

қувват пайдо кард ва агарчи синнаш гузашта буд, зоид; зеро Ваъдадиҳандаро бовафо донист. ¹² Бинобар ин аз як мард, он ҳам тақрибан мурда, он қадар бисёр ба дунё омаданд, чунон ки ситораҳои осмон бисёранд, ва чунон ки реги лаби баҳр бешумор аст.

¹³ Ҳамаи инҳо дар имон мурданд ва ичрои ваъдаҳоро надиданд, балки фақат аз дур онҳоро дида, шод шуданд. Инҳо эътироф карданд, ки бар замин ғарибу мусофиранд. ¹⁴ Онҳое ки чунин мегӯянд, нишон медиҳанд, ки дар ҷустуҷӯи ватане ҳастанд. ¹⁵ Агар ватанеро, ки аз он берун омада буданд, ба ёд меоварданд, фурсат доштанд, ки баргарданд. ¹⁶ Аммо хоҳони ватани беҳтаре буданд, ки он дар осмон аст. Бинобар ин Худо ор намедонад, ки Худои онҳо номида шавад; зеро Ӯ барои онҳо шаҳре муҳайё кардааст.

¹⁷ Бо имон Иброҳим, ҳангоме ки озмуда шуд, Исҳоқро барои қурбонӣ тақдим намуд; ва ӯ, бо вучуди он ки ваъдаҳо гирифта буд, писари ягонаи худро тақдим намуд, ¹⁸ ки дар ҳаққи вай гуфта шуда буд: “Насли ту аз Исҳоқ номида мешавад”.* ¹⁹ Зеро Иброҳим фикр мекард, ки Худо қодир аст ҳатто аз мурдагон бархезонад; ва Исҳоқ ба таври рамзӣ аз мурдагон ба ӯ баргардонда шуд.

²⁰ Бо имон Исҳоқ Яъқуб ва Эсавро барои оянда баракат дод.

²¹ Бо имон Яъқуб, пеш аз мурданаш, ҳар писари Юсуфро баракат дод ва бар сари асои худ тақя намуда, сачда кард.

²² Бо имон Юсуф, дар вақти маргаш, берун шудани банӣ-Исроилро зикр намуд ва дар бораи устухонҳои худ васият кард.

²³ Бо имон падару модари Мусо ӯро, чун таваллуд шуд, се моҳ пинҳон доштанд, зеро диданд, ки кӯдаки зебост; ва аз амри подшоҳ натарсиданд.

²⁴ Бо имон Мусо, чун калонсол шуд, нахост, ки писари духтари фиръавн номида шавад. ²⁵ Ӯ бо қавми Худо азоб кашиданро афзал донист аз он ки аз гуноҳ ҳаловати муваққатӣ дошта бошад.

²⁶ Ва хории Масеҳро сарвати бузургтар аз ганҷҳои Миср ҳисоб кард; зеро ба мукофот назар медӯхт. ²⁷ Бо имон ӯ Мисрро тарк кард ва аз ғазаби подшоҳ натарсид; зеро ӯ, мисли он ки Нонамоёнро дида бошад, устувор буд. ²⁸ Бо имон ӯ Песаҳ ва пошидани

хунро ба ҷо овард, то несткунандаи нахустзодагон ба онҳо даст нарасонад.

²⁹ Бо имон қавм аз баҳри Сурх чун аз хушкӣ гузаштанд, вале ҳангоме ки мисриён ба гузаштан ҳаракат карданд, ғарқ шуданд.

³⁰ Бо имон деворҳои Ариҳо пас аз даврзании ҳафтрӯза фуруӯ галтиданд.

³¹ Бо имон Роҳоби фоҳиша, ки ҷосусонро бо осоиш қабул карда буд, бо беимонон ҳалок нашуд.

³² Боз чӣ гӯям? Вақтам кифоя намекунад барои он ки дар бо-раи Ҷидъун ва Бороқ ва Шимшун ва Ифтоҳ ва Довуд ва Самуил ва пайғамбарон ҳикоят намоям, ³³ ки онҳо бо имон мамлакатҳоро мағлуб карданд, адолатро барқарор намуданд, ваъдаҳоро ба даст оварданд, даҳони шеронро бастанд, ³⁴ қуввати оташро хомӯш карданд, аз дами шамшер халосӣ ёфтанд, аз сустӣ боқувват шуданд, дар ҷанг пурзӯр гардиданд, лашкарҳои бегонаҳоро торумор карданд. ³⁵ Занон мурдаҳои худро бархеста ёфтанд. Вале дигарон шиканҷа карда шуданд ва озодиро қабул накарданд, то ба растохези беҳтаре расанд. ³⁶ Баъзеи дигар масҳара шуданд ва тозиёна хӯрданд, ҳамчунин занҷирҳо ва зиндонро аз сар гузаронданд. ³⁷ Сангсор шуданд, бо арра дупора гардиданд, ба шиканҷа гирифтор шуданд, аз дами шамшер мурданд. Пӯстҳои гӯсфанду буз дар бар саргардон шуда, муҳтоҷӣ, тангӣ ва азоб кашиданд. ³⁸ Онҳое ки ҷаҳон лоиқашон набуд, дар биёбонҳо ва кӯҳҳо, дар ғорҳо ва шикофҳои замин овора шуда гаштанд.

³⁹ Ҳамаи онҳо, ки ба воситаи имон шаҳодати нек пайдо карда буданд, иҷрои ваъдаро надиданд. ⁴⁰ Чунки Худо барои мо чизи беҳтаре пешбинӣ намуда буд, то онҳо бе мо комил нагарданд.

Ҷазои Худо барои писарони Худ

12 Бинобар ин мо низ, ки дар гирди худ чунин абри шоҳидонро дорем, ҳар бори гарон ва гуноҳро, ки моро фаро мегирад, аз худ дур карда, майдони дар пеши мо бударо бо сабр давон-давон тай кунем. ² Ва ба Сарвар ва Комилкунандаи имони мо, яъне Исо, назар дўзем, ки Ё барои шодие ки Ёро дар пеш буд, хориро ночиз шумурда, ба салиб тоб овард ва ба тарафи рости тахти Худо

нишаст. ³ Дар бораи Ў фикр кунед, ки аз дасти гуноҳкорон ба чунин зиддият тоб овард, то дилхунук ва хаста нашавед.

⁴ Дар талоши зидди гуноҳ шумо ҳанӯз то ба дараҷаи рехтани хун муқобилат накардаед ⁵ ва он насиҳатро, ки ба шумо, ҳамчун ба писарон гуфта шудааст, фаромӯш кардед:

“Эй писарам! Тарбияи Худовандро хор нашумор,

Ва ҳангоме ки Ў туро сарзаниш менамояд, дилхунук на-
шав.

⁶ Зеро Худованд ҳар киро дӯст дорад, тарбия медиҳад,

Ва ҳар писарро, ки қабул мекунад, мезанад”.*

⁷ Сахтиҳое ки аз сар мегузаронед, барои тарбия мебошанд; Худо бо шумо чун бо писарон рафтор мекунад. Зеро оё писаре ҳаст, ки падараш ёро тарбия надиҳад? ⁸ Аммо агар шумо бе тарбия монед, ки он насиби ҳама аст, пас шумо ҳаромзодагонед, на писарон. ⁹ Илова бар ин, барои мо, ки аз падарони ҷисмонӣ тарбия ёфта, аз онҳо метарсем, оё лозим нест, ки ба Падари рӯҳҳоямон хеле зиёдтар фармонбардор бошем, то ки зиндагӣ кунем? ¹⁰ Падарон моро ба салоҳдиди худ барои айёми андак тарбия медоданд. Аммо Худо ин корро ба манфиати мо анҷом медиҳад, то дар қудсияти Ў шарик бошем. ¹¹ Ҳар тарбия ҳозир ба назари кас на шодӣ, балки андӯх менамояд. Лекин оқибат ба онҳое ки ба воситаи он таълим ёфтаанд, самари осоиштаи росткориро меоварад.

Муқаддас шудан

¹² Пас, “дастҳои беқувват ва зонуҳои сустро боз устувор намо-ед”. ¹³ “Барои пойҳои худ роҳҳои рост кушоед”,* то он чи мелангад, бериҳа нагардад, балки бештар шифо ёбад.

¹⁴ Дар пайи осоиш бо ҳама бошед ва муқаддасиро хоҳон бошед, ки бе он ҳеҷ кас Худовандро намебинад. ¹⁵ Бохабар бошед, ки ма-бодо касе аз файзи Худо маҳрум шавад; мабодо решаи талхе ба вучуд омада, зарар расонад, ва бисёр касон аз он палид шаванд; ¹⁶ мабодо фосиқе ё чун Эсав худобехабаре ёфт шавад, ки барои як хӯрок нахустзодагии худро фурӯхт. ¹⁷ Шумо медонед, ки баъд аз он

12:6 Масалҳо 3:11-12.

12:13 Ишаъё 35:3; Масалҳо 4:26.

ӯ, чун хост вориси баракат гардад, рад карда шуд. Фикри падарро дигаргун карда натавонист, ҳарчанд дар ин хусус ашк рехта илтимос намуд.

¹⁸ Шумо наздик наомадаед ба кӯҳе ки ламсшаванда ва бо оташ афрӯхта аст; ба тирагӣ ва торикӣ ва тунбод; ¹⁹ ё ба садои карнай ва овози суханон, ки шунавандагонаш илтимос карданд, ки ба онҳо дигар сухане гуфта нашавад. ²⁰ Зеро тоб оварда натавонистанд ба он чи фармуда шуда буд: “Агар ҳайвоне низ ба кӯҳ расад, сангсор шавад”.* ²¹ Ин манзара он қадар даҳшатангез буд, ки Мусо гуфт: “Ман тарсону ларзон шудам”.* ²² Балки шумо наздик омадаед ба кӯҳи Сион ва ба шаҳри Худои зинда, яъне Уршалими осмонӣ, ва ба анҷумани пуртантанаи ҳазорон ҳазор фариштаҳо ²³ ва ба ҷамоати нахустзодагоне ки номҳошон дар осмон навишта шудаанд, ва ба Худое ки Довари ҳама аст, ва ба рӯҳҳои росткороне ки комил шудаанд, ²⁴ ва ба Исо, ки Миёнарави аҳди нав аст, ва ба хуни пошидани, ки назар ба хуни Ҳобил хубтар сухан мегӯяд.

²⁵ Бохабар бошед, ки аз сухангӯ рӯ нагардонед. Агар онҳое ки бар замин ба сухангӯи илоҳӣ гӯш наандохтанд, аз ҷазо раҳо нашудаанд, пас хусусан мо, агар аз Ӯ, ки аз осмон сухан мегӯяд, рӯ гардонем, раҳо намешавем. ²⁶ Дар он вақт овози Ӯ заминро ба ларза андохта буд, ва Ӯ ҳоло ваъда додааст: “Боз як бори дигар на танҳо заминро, балки осмонро низ ба ларза меандозам”.* ²⁷ Ибораи “боз як бори дигар” маънои онро дорад, ки чизҳое ки ба ларза меафтанд, ҳамчун чизҳои офаридашуда, дигаргун мешаванд, то чизҳое ки ба ларза намеафтанд, боқӣ монанд. ²⁸ Пас подшоҳиеро, ки ба ларза намеафтад, қабул намуда, шукр гӯем. Бо он Худоро ба таври писандида бо эҳтиром ва тарс ибодат мекунем, ²⁹ чунки Худои мо оташи фурубаранда аст.

Пандҳои хотимаӣ

13 Бигзор бародардӯстӣ барқарор бошад. ² Меҳмоннавози-ро фаромӯш накунад, зеро ба воситаи он баъзе касон

12:20 Раҳой 19:12-13.

12:21 Такрори Шарият 9:19.

12:26 Ҳаччай 2:6.

надониста фариштаҳоро меҳмон кардаанд. ³ Бандиёнро ба ёд дошта бошед, чунон ки гӯё шумо низ бо онҳо бандӣ бошед; ҳамчунин ситамкашонро дар хотир дошта бошед, чунон ки гӯё худатон низ ҷисман азоб мекашед.

⁴ Бигзор занашӯӣ дар назари ҳама муҳтарам бошад, ва ҷойхоби он беайб; фосиқон ва зинокоронро Худо доварӣ мекунад. ⁵ Рафторатон аз пулшарастӣ дур бошад, ва бо он чи доред, қаноат кунед. Зеро Худо Худо гуфтааст: “Аз ту даст намекашам ва туро тарк намекунам”.* ⁶ Бинобар ин мо далерона гуфта метавонем:

“Худованд мададгори ман аст, пас, наметарсам.

Одамизод ба ман чӣ карда метавонад?”*

⁷ Роҳбарони худро, ки каломи Худоро ба шумо гуфтаанд, ба ёд дошта бошед. Ба анҷоми рафтори онҳо назар карда, ба имонашон тақлид намоед. ⁸ Исои Масеҳ дирӯз ва имрӯз ва то абад ҳамон аст. ⁹ Бо таълимотҳои гуногун ва бегона аз роҳ берун нашавед; зеро хуб аст, ки дил бо ғайз устувор гардад, на бо хӯрокҳои ки аз онҳо касоне ки меҳӯрданд, фоидае надидаанд. ¹⁰ Мо қурбонгоҳе дорем, ки хизматгузори хайма ҳақ надоранд чизе аз он хӯранд. ¹¹ Ҷасадҳои ҳайвонҳои ки хунашонро саркоҳин ба хотири гуноҳ ба макони муқаддас меоварад, берун аз бошишгоҳ сӯзонда мешаванд. ¹² Бинобар ин Исо низ берун аз дарвоза азоб кашид, то қавмро бо хуни Худ муқаддас гардонад. ¹³ Пас, хориҳои Ҷоро бардошта, берун аз бошишгоҳ сӯи Ҷ бароем. ¹⁴ Зеро дар ин ҷо шаҳри доимие надорем, балки ояндаро ҷустуҷӯ менамоем.

¹⁵ Пас, ҳамеша ба воситаи Исо қурбонии шукронаро ба Худо тақдим намоем, яъне самари лабҳоеро, ки ба номи Ҷ ҳамду сано мехонанд. ¹⁶ Инчунин некӯкорӣ ва кушодадастиро аз хотир набароред, зеро ин гуна қурбонии ба Худо писанд меоянд.

¹⁷ Ба роҳбарони худ итоаткор ва фармонбардор бошед; зеро онҳо ҳамеша ғами ҷонҳои шуморо меҳӯранд, ва ба ҳисобот додан вазифадоранд. Бигзоред, ки онҳо ин вазифаро бо шодӣ ба ҷо оваранд, на бо оҳу нола, зеро ин барои шумо фоиданок нест.

13:5 Такрори Шариат 31:6.

13:6 Забур 118:6.

Хошишҳои хотимаӣ ва саломҳо

¹⁸ Барои мо дуо гӯед; зеро дилпур ҳастем, ки вичдони нек до-рем, ва аз ҳар чиҳат меҳоҳем сарбаландона рафтор кунем. ¹⁹ Махсусан аз шумо илтимос менамоем, ки дуо кунед, то зудтар назди шумо баргардонда шавам.

²⁰ Худои осоиш, ки Чӯпони бузурги гӯсфандон — Худованди мо Исоро бо хуни аҳди абадӣ аз мурдагон ба по хезонд, ²¹ бигзор шуморо дар ҳар кори нек барои иҷрои хости Ё комил гардонад ва он чи ба Ё писандида бошад, дар шумо ба воситаи Исои Масеҳ ба амал оварад, ки Ёро то абад ҷалол бод! Омин.

²² Аз шумо, эй бародарон, илтимос менамоем, ки ин каломи насихатро қабул кунед, зеро ба шумо мухтасар навиштаам.

²³ Донед, ки бародар Тимотиюс озод шуд. Агар ё зуд биёяд, ҳамроҳи ё ба дидани шумо меоям.

²⁴ Ба ҳамаи роҳбарони худ ва ба ҳамаи муқаддасон салом расонед. Онҳое ки аз Италия ҳастанд, ба шумо салом мерасонанд.

²⁵ Файз бо ҳамаи шумо бод. Омин.

ВАҲӢИ ЮҲАННО

Ҳафт нома (1-3)

Замони мусибат (4-19)

Осмони нав ва замини нав (20-22)

Мазмуну мақсади китоб

1 Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ё ато намуд, то он чиро, ки бояд ба зудӣ рӯй диҳад, ба бандагони Худ нишон диҳад. Ва Ё онро ба воситаи фариштаи Худ ба бандааш Юҳанно фиристода, ошкор сохт. ²Ва Юҳанно ба ҳар чизе ки дид, яъне ба каломи Худо ва ба шаҳодати Исои Масеҳ, гувоҳӣ медиҳад. ³Хушо касе ки суханони ин пайғамбариро мехонад ва касоне ки онҳоро мешунаванд, ва он чи дар он навишта шудааст, риоя мекунанд; зеро вақт наздик аст.

Салому паём ба ҳафт ҷамоат

⁴Юҳанно ба ҳафт ҷамоате ки дар вилояти Осиё мебошанд: файз ва осоиш бар шумо бод аз ҷониби Худо, ки ҳаст ва буд ва меояд, ва аз ҷониби ҳафт рӯхе ки дар пеши тахти Ё ҳастанд, ⁵ва аз ҷониби Исои Масеҳ, ки шохиди боваринок, нахустзода аз мурдагон ва фармонфармои подшоҳони замин аст. Ёро, ки моро дӯст медорад, ва моро аз гуноҳҳоямон бо Хуни Худ шустааст, ⁶ва моро назди Худо ва Падари Худ подшоҳон ва қоҳинон гардонд, то абад ҷалол ва қудрат бод! Омин.

⁷Инак, Ё бо абрӯҳо меояд, ва Ёро ҳар чашм мебинад, ва онҳое низ, ки Ёро найза заданд; ва ҳамаи қабилаҳои рӯи замин дар ҳаққи Ё навҳа мекунанд. Оре, омин.

⁸«Ман Алфа ва Омега* ҳастам», мегӯяд Худованд Худо, Он ки ҳаст ва буд ва меояд, он Қодири Мутлақ.

Супориши китобнависӣ

⁹Ман, Юҳанно, ки бародари шумо ва шарики душвориҳо ва подшоҳӣ ва сабри Масеҳ Исо ҳастам, ба хотири каломи Худо ва шаҳодати Исои Масеҳ дар ҳазираи Патмус будам. ¹⁰Дар рӯзи Худо-ванд дар Рӯҳ будам ва аз қафои худ овози баланде монанди садои карнай шунидам, ¹¹ки мегуфт: «Он чиро, ки мебинӣ, дар китобе навис ва ба ҳафт ҷамоат фирист: ба Эфесус, Исмирно, Паргомус, Тиётиро, Сардис, Филоделфия ва Лоудикия».

¹²Пас рӯ баргардондам, то ба сӯи овозе, ки ба ман сухан мегуфт, нигарам; ва чун рӯ баргардондам, ҳафт чароғдони тилло дидам, ¹³ва дар миёни ҳафт чароғдон Касеро монанди Писари Одам дидам. Ӯ камзӯли дарозе дар бар дошт ва бар синааш миёнбанди тиллоӣ баста буд. ¹⁴Сару мӯяш чун пашм ё барф сафед буд; ва чашмонаш чун шӯълаи оташ буд. ¹⁵Пойҳояш монанди мисе буд, ки дар кӯра сурх шудааст; ва овозаш чун шувваси обҳои бисёр буд. ¹⁶Ва дар дасти росташ ҳафт ситора дошт, ва аз даҳонаш шамшери тези дудам ба берун меомад; ва рӯи Ӯ чун офтоб дар дурахши комилаш буд.

¹⁷Ҳангоме ки Ӯро дидам, пеши пойҳояш чун мурда афтодам. Аммо Ӯ дасти рости Худо бар ман гузошта, гуфт: «Натарс; Манам Аввалин ва Охири» ¹⁸ва Зинда. Ман мурда будам, ва инак то абад зинда ҳастам, омин. Ва калидҳои дунёи мурдагон ва марг дар дасти Ман аст. ¹⁹Навис он чи дидаӣ, ва он чи ҳаст, ва он чи пас аз ин бояд рӯй диҳад. ²⁰Сирри ҳафт ситорае ки дар дасти рости Ман дидӣ, ва ҳафт чароғдони тилло чунин аст: ҳафт ситора фиристодаҳои ҳафт ҷамоат* ҳастанд, ва ҳафт чароғдон ҳафт ҷамоат мебошанд.

Нома ба ҷамоати Эфесус

2 Ба фиристодаи ҷамоати Эфесус навис: “Ӯ, ки дар дасти рости Худ ҳафт ситора дорад ва дар миёни ҳафт чароғдони тилло мегардад, чунин мегӯяд: ²‘Амалҳои туро медонам, ва аз меҳнат ва

1:20 Фиристодаҳои ҳафт ҷамоат — Шояд онҳо ҷамоатҳоро, ки Худо ҳамчун шоҳидон ба дунё фиристодааст, мефаҳмонанд.

сабри ту бохабарам. Медонам, ки ту ба бадкорон тоб овардан наметавонӣ, ва онҳоеро, ки худро расул меноманд, вале чунин нестанд, имтиҳон кардаӣ ва онҳоро дурӯғгӯ ёфтаӣ. ³ Медонам, ки сабр дорӣ, ва барои номи Ман бисёр чизҳоро аз сар гузарондаӣ, ва хаста нагаштаӣ. ⁴ Аммо ин эродро бар ту дорам, ки муҳаббати аввалини худро тарк кардаӣ. ⁵ Пас ба ёд ор, ки аз кучо афтодаӣ. Тавба кун ва амалҳои пештараро ба ҷо овар. Вагарна, агар тавба накуни, назди ту ба зудӣ меоям ва чароғдонатро аз ҷояш мечунбонам. ⁶ Лекин фазилати ту ин аст, ки аз амалҳои никулосиён нафрат дорӣ, ки Ман низ аз амалҳои онҳо нафрат дорам.

⁷ Он ки гӯш дорад, шунавад, ки Рӯҳ ба ҷамоатҳо чӣ мегӯяд. Ҳар кӣ ғолиб ояд, ба вай ато мекунам, ки аз дарахти ҳаёте ки дар биҳишти Худои ман аст, хӯрад”.

Нома ба ҷамоати Исмирно

⁸ Ба фиристодаи ҷамоати Исмирно навис: “Аввалин ва Охирин, ки мурда буд ва зинда шуд, чунин мегӯяд: ⁹ ‘Амалҳои туро медонам, ва аз душвориҳо ва бенавоии ту бохабарам, бо ин ҳама ту сарватманд ҳастӣ! Аз бадгӯии онҳоеро, ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки куништи шайтонанд, огоҳам. ¹⁰ Аз азобе ки бояд ба сарат ояд, натарс. Инак, иблис баъзеро аз шумо ба зиндон мепартояд, то озмуда шавед, ва даҳ рӯз ранҷ мекашед. То дами марг вафодор бош, ва тоҷи ҳаётро ба ту медиҳам.

¹¹ Он ки гӯш дорад, шунавад, ки Рӯҳ ба ҷамоатҳо чӣ мегӯяд. Ҳар кӣ ғолиб ояд, аз марги дуҷум зараре намебинад”.

Нома ба ҷамоати Паргомус

¹² Ба фиристодаи ҷамоати Паргомус навис: “Ӯ, ки шамшери теизи дудама дорад, чунин мегӯяд: ¹³ ‘Амалҳои туро медонам, ва аз манзили ту бохабарам, ки тахти шайтон дар он ҷост. Бо ин ҳама ту номи Маро маҳкам нигоҳ медорӣ ва дар айёме ки шоҳиди вафодори Ман Антипос дар миёни шумо, дар ҷое ки шайтон сокин аст, кушта шуд, имони Маро тарк накардаӣ. ¹⁴ Аммо эроди каме бар ту дорам. Дар он ҷо назди ту пайравони таълимоти Билъом ҳастанд; вай Болоқро таълим дода буд, ки дар сари роҳи банӣ-Исроил

васваса андозад, то қурбониҳои бутҳоро хӯранд ва фосиқӣ кунанд.* ¹⁵ Ҳамчунин назди ту пайравони таълимоти никулосиён ҳастанд. ¹⁶ Тавба кун, вагарна назди ту ба зудӣ меоям ва бо шамшери даҳони Худ бо онҳо ҷанг мекунам.

¹⁷ Он ки гӯш дорад, шунавад, ки Рӯҳ ба ҷамоатҳо чӣ мегӯяд. Ҳар кӣ голиб ояд, ба вай аз манни* ниҳонӣ медиҳам. Ҳам ба вай санги сафед медиҳам, ва бар ин санг номи наве навишта шудааст, ки онро ҳеҷ кас намедонад, ғайр аз касе ки онро гирифтааст”.

Нома ба ҷамоати Тиётиро

¹⁸ Ба фиристодаи ҷамоати Тиётиро навис: “Писари Худо, ки чашмонаш чун шӯълаи оташ аст, ва пойҳояш чун миси дурахшон аст, чунин мегӯяд: ¹⁹ ‘Амалҳои туро медонам, аз муҳаббати ту ва аз хизмати ту ва аз имони ту ва аз сабри ту бохабарам, ва огоҳам, ки амалҳои охирият аз аввалинат бештар аст. ²⁰ Аммо ин эродро бар ту дорам, ки ба занат Изобал*, ки худро пайғамбар меномад, роҳ медиҳӣ. Вай бандагони Маро таълим дода, гумроҳ мекунад, то фосиқӣ кунанд ва қурбониҳои бутҳоро хӯранд. ²¹ Ман ба вай фурсат додам, ки аз фосиқии худ тавба кунад, валекин вай тавба кардан намехоҳад. ²² Инак, Ман вайро бар бистари беморие мепартоям, ва онҳоеро, ки бо вай зино мекунанд, гирифтори азоби сахте мегардонам, агар аз амалҳои ки бо вай кардаанд, тавба накунанд. ²³ Ва фарзандони вайро ба ҳалокат мерасонам. Он гоҳ ҳамаи ҷамоатҳо хоҳанд донист, ки Ман санҷандаи гурдаҳо ва дилҳо ҳастам, ва ба ҳар яке аз шумо мувофиқи амалҳои ато мекунам. ²⁴ Валекин ба шумо, яъне ба касони дигаре ки дар Тиётиро ҳастанд, ҳамаи онҳо ки ин таълимотро надоранд ва, чунон ки мегӯянд, аз сирҳои ниҳони шайтон хабар надоранд, мегӯям, ки бар шумо бори дигаре намегузорам. ²⁵ Фақат он чи доред, маҳкам нигоҳ доред, то даме ки биёям. ²⁶ Ҳар кӣ голиб ояд ва амалҳои Маро то ба охир риоя кунад, ба вай бар халқҳо қудрат мебахшам. ²⁷ Вай

2:14 Ададҳо 25:1-3; Ададҳо 31:16.

2:17 Манн — номи ибрий барои нони осмонӣ, ки Худо ба исроилиён додааст (Раҳой 16:31).

2:20 Изобал — ишора ба зани бутпарастии Аҳоб (1 Подшоҳон 16:29-33).

онҳоро бо асои оҳанин чӯпонӣ мекунад, ва онҳо чун кӯзаи кулол мешикананд. Ман ба вай қудрат мебахшам, чунон ки Ман низ аз Падари Худ қудрат ёфтаам. ²⁸ Ва ба вай ситораи субҳро ато мекунам.

²⁹ Он ки гӯш дорад, шунавад, ки Рӯҳ ба ҷамоатҳо чӣ мегӯяд”.

Нома ба ҷамоати Сардис

З Ба фиристодаи ҷамоати Сардис навис: “Ў, ки ҳафт рӯҳи Худо ва ҳафт ситора дорад, чунин мегӯяд: ‘Амалҳои туро медонам. Ту ном дорӣ, ки зинда ҳастӣ, валекин мурда ҳастӣ. ² Бедор бош ва боқимондаеро, ки партофтани будӣ, нигоҳдор. Зеро Ман амалҳои туро дар пеши Худои Худ комил наёфтаам. ³ Акнун ба ёд ор, ки он чи дорӣ, чӣ гуна ёфтаӣ ва чӣ гуна шунидаӣ; ва онро нигоҳдорӣ намо ва тавба кун. Агар бедор набошӣ, Ман чун дузд бар сари ту меоям, ва ту намедонӣ, ки дар кадом соат бар сари ту меоям. ⁴ Валекин назди ту дар Сардис якчанд нафар ҳастанд, ки либоси худро нопок накардаанд ва дар либоси сафед бо Ман мегарданд, чунки онҳо сазовори ин мебошанд. ⁵ Ҳар кӣ голиб ояд, либоси сафед дар бар мекунад; ва Ман номи вайро аз дафтари ҳаёт пок намекунам, ва номи вайро дар ҳузури Падари Худ ва дар ҳузури фариштаҳои Ў эътироф мекунам.

⁶ Он ки гӯш дорад, шунавад, ки Рӯҳ ба ҷамоатҳо чӣ мегӯяд”.

Нома ба ҷамоати Филоделфия

⁷ Ба фиристодаи ҷамоати Филоделфия навис: “Он Қуддус ва Ҳақ, ки калиди Довудро дорад, Он ки мекушояд ва ҳеҷ кас намебандад, ғайр аз Он ки мекушояд, ва ҳеҷ каси дигар намекушояд, чунин мегӯяд: ⁸ ‘Амалҳои туро медонам. Инак, дари кушодае пеши рӯи ту гузоштаам, ва ҳеҷ кас онро баста наметавонад. Медонам, ки ту қуввати каме дорӣ, вале каломии Маро риоя намудаӣ, ва номи Маро инкор накардаӣ. ⁹ Инак, Ман тавре амал мекунам, ки онҳое аз куништи шайтон, ки худро яҳудӣ мегӯянд, вале чунин нестанд, балки дурӯғ мегӯянд, — инак, тавре амал мекунам, ки онҳо омада, пеши пойҳои ту афтанд ва донанд, ки туро дӯст доштаам. ¹⁰ Азбаски ту каломии сабри Маро нигоҳдорӣ намудаӣ, Ман

низ туро аз соати озмоиш нигоҳдорӣ мекунам, ки он бар тамоми ҷаҳон меояд, то ки сокинони рӯи заминро имтиҳон кунад. ¹¹ Ба зудӣ меоям. Он чи дорӣ, маҳкам нигоҳ дор, то ки касе тоҷи туро нагирад. ¹² Ҳар кӣ ғолиб ояд, вайро дар ибодатхонаи Худои Худ сутуне мегардонам, ва дигар берун намеравад. Номи Худои Худро ва номи шаҳри Худои Худро, яъне Уршалими навро, ки аз осмон аз ҷониби Худои ман фуруд меояд, ва номи нави Худро бар вай менависам.

¹³ Он ки гӯш дорад, шунавад, ки Рӯҳ ба ҷамоатҳо чӣ мегӯяд”.

Нома ба ҷамоати Лоудикия

¹⁴ Ба фиристодаи ҷамоати Лоудикия навис: “Он Омин, ки шоҳиди боваринок ва ҳақ, ибтидои офариниши Худост, чунин мегӯяд: ¹⁵ ‘Амалҳои туро медонам; медонам, ки на сард ҳастӣ ва на гарм. Кошки сард ё гарм мебудӣ! ¹⁶ Лекин азбаски ширгарм ҳастӣ, яъне на гарм ва на сард, бинобар ин туро аз даҳони Худ қай мекунам. ¹⁷ Мегӯӣ: ‘Сарватдор ҳастам; сарват гун кардаам ва ба ҳеч чиз эҳтиёҷ надорам’; ва намедонӣ, ки ту бечора ва бадбахт ва камбағал ва кӯр ва луч ҳастӣ. ¹⁸ Ба ту маслиҳат медиҳам, ки аз Ман тиллои дар оташ сурхшударо харӣ, то сарватманд шавӣ; ва либоси сафед бихар, то пӯшӣ ва расвоии лучии ту аён нашавад; ва марҳам бихар, то ба чашмони худ молӣ ва бино шавӣ. ¹⁹ Ҳар киро Ман дӯст дорам, сарзаниш ва тарбия мекунам. Пас боғайрат бош ва тавба кун. ²⁰ Инак, назди дар истода, тақ-тақ мекунам. Агар касе овози Маро шунида, дарро воз кунад, пас назди ӯ даромада, бо ӯ хӯроки шом мехӯрам, ва ӯ бо Ман. ²¹ Ҳар кӣ ғолиб ояд, ба вай ато мекунам, ки бо Ман бар тахт нишинад, чунон ки Ман низ ғолиб омада, бо Падари Худ бар тахти Ӯ нишастам.

²² Он ки гӯш дорад, шунавад, ки Рӯҳ ба ҷамоатҳо чӣ мегӯяд”».

Тахти Худо дар осмон

4 Пас аз ин нигоҳ кардам, ва инак, дари кушодае дар осмон буд. Он гоҳ он овози аввал, ки ҳамчун садои карнай шунида будам, ки ба ман сӯхан меронд, бори дигар гуфт: «Ба ин ҷо боло биё, то он чиро, ки пас аз ин бояд рӯй диҳад, ба ту нишон диҳам».

² Дарҳол ман дар Рӯҳ шудам; ва инак, тахте дар осмон меистод, ва бар тахт Нишинандае буд. ³ Намуди Ё монанди санги алмос ва ақиқи сурх буд, ва гирдогирди тахт рангинкамоне намудаш монанди зумуррад буд. ⁴ Гирдогирди тахт бисту чор тахт; ва бар тахтҳо бисту чор пир нишаста буданд. Онҳо либоси сафед пӯшида буданд ва бар сарҳашон тоҷҳои тилло доштанд. ⁵ Ва аз тахт чароғакҳо ва тундарҳо ва овозҳо мебароманданд. Ҳафт машъали оташин дар пеши тахт фурузон буданд, ки ҳафт рӯҳи Худо мебошанд. ⁶ Ва дар пеши тахт чизе чун баҳре аз шиша буд, монанди булӯр. Дар миёнаи тахт ва гирдогирди тахт чор мавҷуди зинда буданд, ки аз пеш ва аз пас пур аз чашмон буданд. ⁷ Мавҷуди зиндаи якум монанди шер, ва мавҷуди зиндаи дуум монанди наргов буд. Мавҷуди зиндаи сеюм симои одам дошт, ва мавҷуди зиндаи чорум монанди уқоб дар парвоз буд. ⁸ Ҳар яке аз он чор мавҷуди зинда шаш бол дошт, ва гирдогирд, ҳатто аз зери болҳо, пур аз чашмон буданд, ва рӯзу шаб ором нагирифта, мегӯянд:

«Қуддус аст, Қуддус аст, Қуддус аст
Худованд Худои Қодири Мутлақ,
Он ки буд, ҳаст ва меояд».

⁹ Ҳангоме ки он мавҷудҳои зинда ба Тахтнишин, ки то абад зинда аст, ҷалол ва иззат ва сипос медиҳанд, ¹⁰ он бисту чор пир пеши Тахтнишин афтада, ба Ё, ки то абад зинда аст, сачда мекунанд, ва тоҷҳои худро пеши тахт гузошта, мегӯянд:

¹¹ «Эй Худованд Худои мо,
Эй Қуддус, Ту сазовори он ҳастӣ,
Ки ҷалол, иззат ва қудрат ёбӣ,
Зеро Ту ҳама чизро офаридаӣ,
Ва ҳама чиз бо хости Ту вучуд ёфт
Ва бо хости Ту офарида шудааст».

Китоб ва Барра

5 Он гоҳ дар дасти рости Тахтнишин китоби лӯлапече дидам, ки аз дарун ва берун навишта ва бо ҳафт мӯҳр баста шуда буд. ² Ва фариштаи боқуввате дидам, ки бо овози баланд нидо мекард: «Кист сазовори он ки ин китобро воз кунад ва мӯҳрҳои

онро бардорад?»³ Ва ҳеҷ кас дар осмон, дар боло, ва бар замин ва дар зери замин натавонист он китобро воз кунад ва ба он нигоҳ кунад.⁴ Ман бисёр гирия кардам дар бораи он ки ҳеҷ каси сазоворе ёфт нашуд, ки он китобро воз карда хонад ва ё ба он нигоҳ кунад.⁵ Он гоҳ яке аз он пирон ба ман гуфт: «Гирия накун. Инак, он Шер аз қабилаи Яҳудо, ки Решаи Довуд аст, ғолиб омад, ва китоб ва ҳафт мӯҳри онро мекушояд».

⁶ Он гоҳ дидам, ки дар миёнаи тахт ва он чор мавҷуди зинда ва дар миёнаи он пирон Баррае, чун кушташуда, истодааст ва ҳафт шох ва ҳафт чашм дошт, ки онҳо ҳафт рӯҳи Худо ҳастанд, ки ба тамоми замин фиристода шудаанд.⁷ Ӯ омада, китобро аз дасти рости Тахтнишин гирифт.

⁸ Ҳангоме ки Ӯ китобро гирифт, он чор мавҷуди зинда ва бисту чор пир пеши Барра афтоданд. Ҳар яке аз пирон асбоби чанг дар даст дошт, ва косаи тиллоӣ пур аз бухур, ки он дуоҳои муқаддасон аст.⁹ Ва суруди наве хонда, мегӯянд:

«Ту сазовори он ҳастӣ, ки китобро гирӣ ва мӯҳрҳои онро кушой;

Зеро Ту кушта шудӣ ва бо хуни Худ моро барои Худо
Аз ҳар қабила ва забон ва қавм ва халқ харидӣ;

¹⁰ Ва онҳоро подшоҳон ва коҳинони Худои мо гардондӣ;
Ва бар замин подшоҳӣ хоҳанд кард».

¹¹ Он гоҳ дидам, ва овозе чун овози фариштаҳои бисёр шунидам, ки гирдогирди тахт ва гирдогирди он мавҷудҳои зинда ва пирон буданд. Шумораи онҳо даҳ ҳазорон даҳ ҳазор ва ҳазорон ҳазор буд, ¹² ки бо овози баланд мегуфтанд:

«Барраи кушташуда сазовори он аст,
Ки қудрат ва сарват ва ҳикмат ва қувват
Ва иззат ва ҷалол ва ситоиш ёбад».

¹³ Сипас ҳар офаридае ки дар осмон ва бар замин ва дар зери замин аст, ва он чи дар баҳр аст, ва ҳар он чи дар онҳост, шунидам, ки мегуфт:

«Тахтнишин ва Барраро то абад
Ситоиш ва иззат ва ҷалол ва қудрат бод.
Омин».

¹⁴ Ва он чор мавҷуди зинда гуфтанд: «Омин». Ва он пирон бар замин афтода, сачда карданд.

Кушодани шаш мӯҳри аввал

6 Сипас дидам, ки Барра яке аз ҳафт мӯҳрро кушод, ва шунидам, ки яке аз он чор мавҷуди зинда бо овози монанди тундар гуфт: «Биё ва бин». ² Ва инак, аспи сафед буд. Савораш камон дошт; ба ӯ тоҷ дода шуд, ва ӯ пирӯзмандона берун омад, то ғалаба кунад.

³ Ва ҳангоме ки Барра мӯҳри дуюмро кушод, мавҷуди зиндаи дуюмро шунидам, ки гуфт: «Биё». ⁴ Ва аспи дигари оташгун берун омад, ва ба савораш ихтиёр дода шуд, ки осоишро аз замин гирад, то одамон якдигарро кушанд. Ва ба вай шамшери бузурге дода шуд.

⁵ Ва ҳангоме ки Барра мӯҳри сеюмро кушод, мавҷуди зиндаи сеюмро шунидам, ки гуфт: «Биё ва бин». Ва инак, аспи сиёҳ буд; ва савораш тарозуе дар даст дошт. ⁶ Ва овозе аз миёни он чор мавҷуди зинда шунидам, ки мегуфт: «Як андозаи гандум ба як динор, ва се андозаи ҷав ба як динор;* вале ба рағани зайтун ва май зарар нарасон».

⁷ Ва ҳангоме ки Барра мӯҳри чорумро кушод, мавҷуди зиндаи чорумро шунидам, ки гуфт: «Биё ва бин». ⁸ Ва инак, аспи рангпарида буд; ва номи савораш “Марг” буд, ва дунёи мурдагон аз қафояш меомад. Ва ба вай ихтиёр бар чоряки замин дода шуд, то бо шамшер ва гуруснагӣ, ва бо вабо ва ҳайвонҳои ваҳшии замин одамнро кушад.

⁹ Ва ҳангоме ки Барра мӯҳри панҷумро кушод, дар таги қурбонгоҳи ҷонҳои онҳоеро дидам, ки барои каломи Худо ва шаҳодат дар бораи Барра кушта шуда буданд. ¹⁰ Онҳо бо овози баланд фарёд зада гуфтанд: «То ба кай, эй Фармонраво, Қуддус ва Ҳақ, доварӣ намекуни ва қасоси хуни моро аз сокинони замин намегири?» ¹¹ Он гоҳ ба ҳар яке аз онҳо либоси сафед дода шуд, ва ба онҳо гуфта шуд, ки боз муддате ором бошанд, то шумораи

6:6 Андоза — дар асли юнонӣ: “хуникс” (ченаки маҳсули ғалла); як андоза тақрибан баробар ба як литр аст. Динор — музди меҳнати якрӯзаи коргари одӣ (Матто 20:2).

ҳамкорон ва бародарони онҳо, ки монанди онҳо кушта мешаванд, пурра шавад.

¹² Ва ҳангоме ки Барра мӯҳри шашумро кушод, нигоҳ кардам, ва инак, заминчунбии сахте рӯй дод, ва офтоб чун палоси пашмин* сиёҳ шуд; ва моҳ чун хун гашт. ¹³ Ва ситораҳои осмон ба замин афтоданд, монанди дарахти анҷире ки аз шамоли саҳт чунбида, анҷирҳои хоми худро мепартояд. ¹⁴ Ва осмон чун китоби лӯлапеч печида, нопадид шуд; ва ҳар кӯҳ ва ҷазира аз ҷои худ чунбид. ¹⁵ Он гоҳ подшоҳони замин ва бузургон, ва мириҳазорон ва давлатмандон ва қудратмандон, ва ҳар ғулому озод дар ғорҳо ва шахҳои кӯҳҳо пинҳон шуданд. ¹⁶ Ва ба кӯҳҳо ва сангҳо меғуфтанд: «Бар мо афтед ва моро аз пеши рӯи Тахтнишин ва аз ғзаби Барра пинҳон кунед. ¹⁷ Зеро рӯзи бузурги ғзаби Ё омадааст, ва кӣ истодагарӣ карда метавонад?»

Наҷотёфтагони Исроил ва ҳамаи халқҳо

7 Пас аз ин чор фариштаи дар чор гӯшаи замин истодаро дидам, ки чор боди заминро нигоҳ медоштанд, то ба замин, ба баҳр ва ба ҳеҷ дарахте бод навазад. ² Ва фариштаи дигаре дидам, ки аз ҷониби офтоббаро боло шуд ва мӯҳри Худои зиндаро дошт. Ва бо овози баланд ба чор фариштае ки вазифаашон ба заминро баҳр зарар расондан буд, нидо карда, ³ гуфт: «Ба замин, ба баҳр, ба дарахтон зараре нарасонед, то даме ки бар пешонии бандагони Худои мо мӯҳр занем».

⁴ Он гоҳ шумораи мӯҳршудагонро шунидам: 144 000 мӯҳршудагон аз ҳамаи қабилаҳои бани-Исроил буданд. ⁵ Аз қабилаи Яҳудо 12 000 кас мӯҳр шуданд, аз қабилаи Реубен 12 000 кас, аз қабилаи Ҷод 12 000 кас, ⁶ аз қабилаи Ашер 12 000 кас, аз қабилаи Нафтоли 12 000 кас, аз қабилаи Менаше 12 000 кас, ⁷ аз қабилаи Шимъун 12 000 кас, аз қабилаи Левӣ 12 000 кас, аз қабилаи Исокор 12 000 кас, ⁸ аз қабилаи Забулун 12 000 кас, аз қабилаи Юсуф 12 000 кас, ва аз қабилаи Бинемин 12 000 кас мӯҳр шуданд.

6:12 Палоси пашмин — либоси мотам.

⁹ Пас аз ин нигоҳ кардам, ва инак, мардуми бисёр, ки онҳоро ҳеҷ кас ба шумор оварда наметавонист, аз ҳамаи халқҳо ва қабилаҳо ва қавмҳо ва забонҳо дар пеши тахт ва дар пеши Барра истода буданд. Онҳо либоси сафед дар бар доштанд ва шохаҳои нахл ба даст. ¹⁰ Ва бо овози баланд нидо карда, гуфтанд: «Наҷот аз они Худои мо, ки бар тахт нишастааст, ва аз они Барра аст!» ¹¹ Ва ҳамаи фариштаҳо гирдогирди тахт ва он пирон ва чор мавҷуди зинда меистоданд, ва пеши тахт бар рӯи худ афтода, ба Худо сачда карданд, ¹² ва гуфтанд: «Омин! Ситоиш ва ҷалол ва ҳикмат ва сипос ва иззат ва қудрат ва қувват то абад аз они Худои мо бод! Омин!»

¹³ Он гоҳ яке аз он пирон ба сухан оғоз карда, ба ман гуфт: «Ин сафедпӯшон кистанд, ва аз кучо омадаанд?» ¹⁴ Ба ӯ гуфтам: «Эй хоҷаи ман, ту медонӣ». Ва ӯ ба ман гуфт: «Инҳо касоне ҳастанд, ки аз азоби саҳт омадаанд; инҳо либоси худро шуста, бо хуни Барра сафед кардаанд. ¹⁵ Бинобар ин дар пеши тахти Худоянд ва рӯзу шаб дар ибодатхонаи Ӯ ба Ӯ ибодат мекунанд; ва Тахтнишин хаймаи Худо бар онҳо барпо мекунад. ¹⁶ Онҳо дигар гурусна ва ташна намемонанд, ва онҳоро офтоб ва ҳеҷ гармо намесӯзонад. ¹⁷ Зеро Баррае ки дар миёнаи тахт аст, онҳоро ҷӯпонӣ мекунад, ва онҳоро ба чашмаҳои оби ҳаёт мебарад. Ва Худо ҳар ашкро аз чашмонашон пок мекунад».

Мӯҳри ҳафтум

8 Ҳангоме ки Барра мӯҳри ҳафтумро кушод, дар осмон тақрибан ним соат хомӯшӣ ҳукмфармо шуд. ² Ва ҳафт фариштаро дидам, ки дар пеши Худо истодаанд, ва ба онҳо ҳафт карнай дода шуд. ³ Ва фариштаи дигаре омада, назди қурбонгоҳ истод, дар ҳолате ки бухурдони тилло дар дасташ буд. Ба вай бухури бисёре дода шуд, то онро бо дуоҳои ҳамаи муқаддасон бар қурбонгоҳи тиллои пеши тахт тақдим кунад. ⁴ Дуди бухур бо дуоҳои муқаддасон аз дасти фаришта ба ҳузури Худо боло шуд. ⁵ Он гоҳ фаришта бухурдонро гирифта, аз оташи қурбонгоҳ пур кард, ва бар замин партофт. Он гоҳ садоҳо ва тундарҳо ва чароғакҳо ва заминчунбӣ рӯй доданд.

Чор карнайи аввалин

⁶ Он гоҳ он ҳафт фариштае ки ҳафт карнай доштанд, ба навохтан тайёр шуданд.

⁷ Якумаш карнай навохт, ва жола ва оташ омехта бо хун ба вучуд омад, ва ба замин борид; ва сеяки замин сӯхт, ва сеяки дарахтон сӯхт, ва тамоми алафи сабз сӯхт.

⁸ Фариштаи дуюм карнай навохт, ва чизе монанди кӯҳи бузурги афрӯхта ба баҳр партофта шуд; ва сеяки баҳр ба хун табдил ёфт, ⁹ ва сеяки офаридаҳои зиндаи баҳр мурданд, ва сеяки киштиҳо нобуд шуданд.

¹⁰ Фариштаи сеюм карнай навохт, ва аз осмон ситораи бузурге афтод, ки монанди машғал фурузон буд, ва он бар сеяки дарёҳо ва бар чашмаҳои об афтод. ¹¹ Номи ин ситора Явшон* буд, ва сеяки обҳо ба явшон табдил ёфт. Ва бисёре аз одамоне аз обҳо мурданд, чунки обҳо талх шуда буданд.

¹² Фариштаи чорум карнай навохт, ва сеяки офтоб ва сеяки моҳ ва сеяки ситораҳо зарар дид, ба тавре ки сеяки онҳо торик шуд. Ва сеяки рӯз, ва ҳамчунин сеяки шаб, равшан набуд.

¹³ Ва як уқобро дидам ва шунидам, ки дар миёнаи осмон парвоз карда, бо овози баланд гуфт: «Вой, вой, вой бар ҳоли сокинони замин аз садоҳои дигари карнайҳои се фаришта, ки навохтани ҳастанд!»

Карнайи панҷум

9 Фариштаи панҷум карнай навохт, ва ситораи аз осмон ба замин афтодари дидам. Ба вай калиди дари ҷаҳони поёни дода шуд. ² Вай дари ҷаҳони поёниро воз кард, ва аз ҷоҳ дуде мисли дуди кӯрае берун омад; ва офтоб ва ҳаво аз дуди ҷоҳ торик шуд. ³ Ва аз дуд бар замин малаҳҳо баромаданд, ва ба онҳо қудрате чун қудрати каждумҳои замин дода шуд. ⁴ Ва ба онҳо гуфта шуд, ки ба алафи замин, ва ба ҳеч сабзае, ва ба ҳеч дарахте зарар нарасонанд, балки ба одамоне ки бар пешонии худ мӯҳри Худоро надоранд. ⁵ Ва ба онҳо ихтиёр дода шуд, ки одамоне накушанд, балки

8:11 Явшон — гиёҳи бисёр талх.

фақат панҷ моҳ азоб диҳанд. Ва азоби онҳо монанди азоби неши каждум буд, вақте ки одамро мегазад. ⁶ Дар он рӯзҳо одамон маргро мечӯянд, вале онро намеёбанд; мурданро орзу мекунанд, вале марг аз онҳо мегурезад. ⁷ Намуди он малахҳо чун аспҳое буд, ки барои ҷанг ораста шуда бошанд. Бар сарҳашон гӯё тоҷҳои тилло буданд, ва рухсорҳашон чун рухсорҳои одамон буданд. ⁸ Мӯйҳо чун мӯйи занон доштанд, ва дандонҳашон чун дандонҳои шер буданд. ⁹ Ҷавшанҳо чун ҷавшанҳои оҳанин доштанд, ва садои болҳашон чун садои аспҳо ва аробаҳои бисёре буд, ки ба ҷанг мераванд. ¹⁰ Онҳо чун каждумҳо думҳо ва нешҳо доштанд, ва дар думҳашон қудрат доштанд, ки ба одамон панҷ моҳ зарар расонанд. ¹¹ Онҳо бар худ подшоҳе доштанд, ки фариштаи ҷаҳони поёнӣ аст; номи он ба забони ибрий Абаддун ва ба забони юнонӣ Апўллиун аст.

¹² Як “вой” гузашт. Инак, аз қафои он боз ду “вой” меоянд.

Карнайи шашум

¹³ Фариштаи шашум карнай навохт, ва аз чор шохи қурбонгоҳи тилло, ки дар пеши Худо истода буд, овозе шунидам, ¹⁴ ки ба фариштаи шашуми карнайдор мегуфт: «Он чор фариштаро, ки назди дарёи бузурги Фурот баста шудаанд, озод намо». ¹⁵ Пас он чор фаришта озод гардиданд, ки барои соат ва рӯз ва моҳ ва соли муайян тайёр шуда буданд, то сеяки одамро кушанд. ¹⁶ Шумораи лашкари савора даҳ ҳазорон даҳ ҳазор буд; ман шумораи онро шунидам. ¹⁷ Ҳамин тавр ман дар рӯъё аспон ва саворони онҳоро дидам, ки ҷавшанҳои оташгун ва нилгун ва зарди кибритӣ доштанд. Сарҳҳои аспон чун сарҳҳои шерон буданд, ва аз даҳони онҳо оташ, дуд ва кибрит мебаромад. ¹⁸ Аз ин се чиз, яъне оташ, дуд ва кибрит, ки аз даҳони онҳо мебаромад, сеяки одамон кушта шуданд. ¹⁹ Қудрати аспон дар даҳонашон ва дар думҳашон буд. Зеро думҳашон монанди морҳо буда, сар доштанд, ва ба воситаи онҳо низ осеб мерасонданд.

²⁰ Боқии одамон, ки аз ин балоҳо кушта нашуданд, аз амалҳои дастҳои худ тавба накарданд. Онҳо парастии девҳо ва бутҳои тилло, нуқра, мис, санг ва ҷӯбро, ки ба дидан, шунидан ва роҳ рафтан қодир нестанд, тарк накарданд. ²¹ Низ аз одамкушиҳо, ҷодугариҳо, фосиқӣ ва дуздҳои худ тавба накарданд.

Фаришта бо китобчаи кушода

10 Он гоҳ фариштаи зӯрманде дидам, ки аз осмон фуруд меомад. Ҷ бо абре фаро гирифта шуда буд, ва рангинкамоне бар сараш буд. Рухсораш монанди офтоб ва пойҳояш чун сутунҳои оташ буданд. ² Дар дасташ китобчаи кушодае буд. Пои росташро бар баҳр гузошт, ва пои чапашро бар замин. ³ Ва бо овози баланд фарёд кард, чунон ки шер наъра мезанад; ва ҳангоме ки фарёд кард, ҳафт тундар бо садоҳои худ сухан гуфтанд. ⁴ Ва ҳангоме ки ҳафт тундар сухан гуфтанд, мехостам нависам; лекин овозе аз осмон шунидам, ки гуфт: «Он чи ҳафт тундар гуфтанд, мӯҳр зан ва инро нанавис».

⁵ Он гоҳ он фаришта, ки ӯро бар баҳр ва бар замин истода дидам, дасти росташро сӯи осмон бардошт, ⁶ ва ба Ҷ, — ки то абад зинда аст, ва осмон ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва замин ва ҳар чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва ҳар чиро, ки дар он аст, офаридааст, — қасам ёд карда гуфт: «Дигар вақт намешавад. ⁷ Балки дар айёме ки садои фариштаи ҳафтум барояд, яъне вақте ки вай карнай навозад, сирри Худо анҷом меёбад, чунон ки Ҷ ба бандағони Худ пайғамбарон башорат додааст».

⁸ Он гоҳ овозе ки аз осмон шунида будам, боз ба ман сухан ронда, гуфт: «Рав ва китобчаи кушодаро аз дасти фариштае ки бар баҳр ва бар замин истодааст, гир». ⁹ Пас назди фаришта рафта, ба вай гуфтам, ки китобчаро ба ман диҳад. Ба ман гуфт: «Онро гир ва хӯр! Он шикаматро талх мекунад, аммо дар даҳонат монанди асал ширин мешавад». ¹⁰ Пас китобчаро аз дасти фаришта гирифта, хӯрдам. Он дар даҳонам монанди асал ширин буд; лекин вақте ки онро фуру бурдам, шикамам талх шуд. ¹¹ Он гоҳ ба ман гуфтанд: «Ту боз бояд дар бораи бисёр қавмҳо ва халқҳо ва забонҳо ва подшоҳон пайғамбарӣ кунӣ».

Ду шоҳиди Худо

11 Он гоҳ ба ман найе дода шуд, ки монанди асо буд; ва ба ман гуфта шуд: «Бархез ва ибодатхонаи Худо ва қурбонгоҳро андоза намо ва касонеро, ки дар он парастии мекунанд, шумор; ² вале бо саҳни берунии ибодатхона коре надошта бош ва андоза

накун, зеро он ба халқҳо дода шудааст. Онҳо шаҳри муқаддасро 42 моҳ поймол мекунанд. ³Ва ба ду шоҳиди Худ қудрате ато мекунам, ки палос* дар бар карда, 1260 рӯз пайғамбарӣ кунанд».

⁴Ин ду нафар ҳамон ду дарахти зайтун ва ду чароғдоне ҳастанд, ки дар пеши Худованди замин истодаанд. ⁵Агар касе онҳоро озор додан хоҳад, аз даҳонашон оташ баромада, душманони онҳоро меҳӯрад. Ҳар кӣ онҳоро озор додан хоҳад, ҳамин тавр кушта мешавад. ⁶Онҳо қудрат доранд осмонро банданд, то дар рӯзҳои пайғамбариашон борон наборад; ва бар обҳо қудрат доранд, ки онҳоро ба хун табдил диҳанд, ва заминро, ҳар вақте ки хоҳанд, ба ҳар гуна бало гирифта кунанд. ⁷Ва ҳангоме ки шаҳодати худро анҷом диҳанд, ҳайвони ваҳшии ки аз ҷаҳони поёнӣ мебарояд, бо онҳо ҷангида, бар онҳо ғолиб меояд, ва онҳоро мекушад. ⁸Ва ҷасадҳои онҳо дар кӯчаи шаҳри бузург, ки ба маънои маҷозӣ Садӯм ва Миср ном дорад, ва дар он ҷо Худованди онҳо низ ба салиб кашида шудааст, мемонанд. ⁹Мардуми зиёде аз қавмҳо ва қабилаҳо ва забонҳо ва халқҳо сею ним рӯз ба ҷасадҳои онҳо нигариста, намегузоранд, ки ҷасадҳои онҳоро ба гӯр супоранд. ¹⁰Соқинони замин аз ин шод шуда, хурсандӣ мекунанд ва ба якдигар тӯҳфаҳо медиҳанд, чунки ин ду пайғамбар соқинони заминро азоб дода буданд.

¹¹Валекин пас аз сею ним рӯз рӯҳи ҳаёт аз ҷониби Худо ба онҳо дохил шуд, ва онҳо ба по бархестанд. Касонеро, ки ба онҳо менигаристанд, тарси азиме фаро гирифт. ¹²Он гоҳ овози баланде аз осмон шунидам, ки ба онҳо мегуфт: «Ба ин ҷо боло шавед». Ва онҳо пеши чашми душманонашон дар абр ба осмон боло шуданд. ¹³Дар ҳамон рӯз заминҷунбии сахте рӯй дод, ва даҳяки шаҳр фуруғалтид, ва дар заминҷунбӣ ҳафт ҳазор одам кушта шуданд; ва боқимондагон ба ҳарос афтаданд ва Худои осмонро ҷалол доданд.

¹⁴“Вой”-и дуҷум гузашт. Инак, “вой”-и сеюм ба зудӣ меояд.

Карнаӣ ҳафтум

¹⁵Он гоҳ фариштаи ҳафтум карнаӣ навохт, ва дар осмон овозҳои баланд бароманданд, ки мегуфтанд: «Подшоҳии ҷаҳон аз они

Худованди мо ва Масеҳи Ӯ шудааст. Ва Ӯ то абад подшоҳӣ мекунад». ¹⁶ Ва он бисту чор пир, ки дар пеши тахти Худо бар тахтҳои худ нишастаанд, ба рӯй афтоданд, ва Худоро парастииш карда, ¹⁷ гуфтанд: «Туро шукр мегӯем, эй Худованд Худои Қодири Мутлақ, эй Он ки ҳастӣ ва будӣ. Зеро қудрати бузурги Худо ба даст гирифта, подшоҳиро оғоз кардаӣ. ¹⁸ Халқҳо хашмгин шуданд; ва ғазоби Ту омад, вақти он расид, ки мурдагонро доварӣ намоӣ ва ба бандагони Худ пайғамбарон ва ба муқаддасон ва касоне ки аз номи Ту метарсанд, ҳам ба хурдон ва ҳам ба бузургон подош диҳӣ ва нобудкунандагони заминро нобуд кунӣ».

¹⁹ Он гоҳ ибодатхонаи Худо дар осмон воз шуд, ва сандуқи аҳди Худованд дар ибодатхонаи Ӯ дида шуд; ва чароғакҳо ва садоҳо ва тундарҳо ва заминчунбӣ ва жолаи бузурге рӯй доданд.

Зан ва аждаҳо

12 Он гоҳ аломати бузурге дар осмон намоён шуд: зане ки либосаш офтоб буд, моҳ дар зери пойҳояш буд, ва тоҷе иборат аз дувоздаҳ ситора бар сараш дошт. ² Вай ҳомиладор буд, ва аз дарду азоби зоиш фарёд мезад.

³ Он гоҳ аломати дигаре дар осмон намоён шуд: инак, аждаҳои бузурги оташгун, ки ҳафт сар ва даҳ шох дошт, ва бар сарҳояш ҳафт тоҷ буд. ⁴ Думи он сеяки ситораҳоро аз осмон кашида, бар замин афканд. Ин аждаҳо пеши зане ки бояд мезоид, истод, то ки ҳангоми зоидани вай фарзанди вайро фуру барад. ⁵ Он зан писаре зоид, писарбачае ки бояд ҳамаи халқҳоро бо асои оҳанин ҷӯпонӣ кунад. Ва фарзанди вай сӯи Худо ва тахти Ӯ бурда шуд. ⁶ Ва зан ба биёбон гурехт, ки дар он ҷо барои вай аз ҷониби Худо маконе муҳайё гардидааст, то ба вай 1 260 рӯз ғизо дода шавад.

⁷ Сипас дар осмон ҷанг шуд. Микоил ва фариштаҳояш ба муқобили аждаҳо мечангиданд. Аждаҳо ва фариштаҳояш мечангиданд, ⁸ аммо аждаҳо истодагарӣ карда натавонист, ва дар осмон барои вай дигар ҷоё ёфт нашуд. ⁹ Аждаҳои бузург сарнагун шуд, яъне он мори қадимӣ, ки иблис ва шайтон ном дорад ва тамоми ҷаҳонро фиреб мекунад. Вай ба замин партофта шуд, ва фариштаҳояш бо вай партофта шуданд.

¹⁰ Он гоҳ овози баланде дар осмон шунидам, ки мегуфт: «Акнун наҷот ва қудрат ва подшоҳии Худои мо ва ҳукмронии Масеҳи Ӯ фаро расид. Чунки айбдоркунандаи бародарони мо, ки онҳоро рӯзу шаб дар пеши Худои мо айбдор мекард, сарнагун шуд. ¹¹ Онҳо бар вай ба воситаи хуни Барра ва каломи шаҳодати худ ғолиб омаданд. Зеро ҷони худро то ба ҳадди марг гиромӣ надоштанд. ¹² Пас, шодӣ кунед, эй осмонҳо ва сокинони онҳо! Аммо вой бар ҳоли замин ва баҳр, ки назди шумо иблис бо хашми зӯре фуруд омадааст, зеро медонад, ки вақташ кам мондааст!»

¹³ Чун аждаҳо дид, ки бар замин партофта шуд, занеро ки писарбача зоида буд, таъқиб намуд. ¹⁴ Аммо ба он зан ду боли уқоби бузурге дода шуд, то аз пеши мор ба биёбон ба макони худ парвоз кунад, ва дар он ҷо дар давоми як замон ва ду замон ва нисфи замон ғизо гирад. ¹⁵ Он гоҳ мор аз даҳонаш аз ақиб ба зан обе мисли дарё сар дод, то ки дарё вайро барад. ¹⁶ Лекин замин ба зан ёрӣ дод, ва замин даҳонашро кушода, он дарёро, ки аждаҳо аз даҳонаш сар дода буд, фуру бурд. ¹⁷ Он гоҳ аждаҳо аз зан дар ғазаб шуда, рафт, то бо боқии насли вай, ки фармудаҳои Худоро риоя мекунанд ва шаҳодати Исоро доранд, ҷанг кунад.

Ду ҳайвони ваҳшӣ

13 Сипас бар реги баҳр истодам. Он гоҳ ҳайвони ваҳшиеро دیدам, ки аз баҳр берун меомад. Даҳ шох ва ҳафт сар дошт; ва бар шохҳояш даҳ тоҷ буд, ва бар сарҳояш номҳои куфромез буданд. ² Ҳайвони ваҳшии ки ман дидам, монанди паланг буд, аммо пойҳояш чун пойҳои хирс ва даҳонаш чун даҳони шер буд. Ва аждаҳо қуввати худ ва тахти худ ва қудрати бузурге ба вай дод. ³ Дидам, ки яке аз сарҳои вай гӯё захми марговар бардоштааст, валекин он захми марговар шифо ёфтааст. Тамоми аҳли замин аз ҳайвони ваҳшӣ дар ҳайрат афтоданд. ⁴ Мардум аждаҳоро, ки ба ҳайвони ваҳшӣ қудрат дода буд, парастид мекарданд. Низ ба ҳайвони ваҳшӣ сачда карда, мегуфтанд: «Кӣ ҳамтои ин ҳайвони ваҳшӣ аст? Кӣ бо вай ҷанг карда метавонад?»

⁵ Ба ҳайвони ваҳшӣ даҳоне дода шуд, ки суханони пурғурур ва куфромез гӯяд, ва ба вай қудрат дода шуд, ки 42 моҳ амал кунад.

⁶ Пас даҳонашро барои куфргӯии бар зидди Худо воз кард, ва номи Ӯ ва хаймаи Ӯ ва сокинони осмонро дашном дод. ⁷ Ба вай ато шуд, ки бо муқаддасон ҷангида, бар онҳо ғолиб ояд; ва ба вай қудрат бар ҳар қабила ва қавм ва забон ва халқ дода шуд. ⁸ Ҳамаи сокинони замин вайро парастии хоҳанд кард, яъне онҳое ки номҳои дар дафтари ҳаёти Барраи кушташуда аз вақти бунёдшавии ҷаҳон навишта нашудаанд.

⁹ Ҳар кӣ гӯш дорад, шунавад: ¹⁰ Ҳар кӣ ба асири мебарад, ба асири меравад. Ҳар кӣ бо шамшер мекушад, бояд бо шамшер кушта шавад. Ин ҷо сабр ва имони муқаддасон даркор аст.

¹¹ Он гоҳ ҳайвони ваҳшии дигаре дидам, ки аз замин берун меомад. Вай ду шох монанди шохҳои барра дошт, вале чун аждаҳо сухан мегуфт. ¹² Вай дар пеши ҳайвони ваҳшии якум бо тамоми қудраташ амал мекард, ва замин ва сокинони онро водор менамуд, ки ба ҳайвони ваҳшии якум, ки захми марговараш шифо ёфтааст, сачда кунанд. ¹³ Аломатҳои бузурге ба амал меовард, ба тавре ки оташро низ дар пеши одамон аз осмон ба замин фуру меовард. ¹⁴ Бо муъҷизаҳои ки дар пеши ҳайвони ваҳшии нишон дода метавонист, мардуми маро, ки сокинони заминанд, фиреб дода, ба онҳо гуфт, ки ҳайкали он ҳайвони ваҳширо, ки аз шамшер захмдор шуда, зинда мондааст, созанд. ¹⁵ Ба вай ато шуд, ки ба он ҳайкали ҳайвони ваҳшии ҳаёт бахшад, то ҳайкали ҳайвони ваҳшии тавре сухан гӯяд ва амал кунад, ки ҳамаи онҳое ки ба ҳайкали ҳайвони ваҳшии сачда намекарданд, кушта шаванд. ¹⁶ Ҳамчунин тавре рафтор мекард, ки ҳамаи хурдон ва бузургон, сарватмандон ва бенавоён, озодон ва ғулмон бояд бар дасти росташон ё бар пешониашон нишона зананд, ¹⁷ то ҳеч кас бе он нишона харидан ё фуруҳтан натавонад. Нишона номи ҳайвони ваҳшии ё шумораи номи он буд.

¹⁸ Ин ҷо ҳикмат даркор аст. Ҳар кӣ ақл дорад, шумораи ҳайвони ваҳширо ҳисоб кунад, зеро он шумораи одамизод аст. Шумораи он 666 мебошад.

Барра ва 144 000 харидашудагон

14 Он гоҳ нигоҳ кардам, ва инак, Барра бар кӯҳи Сион истодааст, ва бо Ӯ миқдори саду чилу чор ҳазор нафар, ки бар

пешониҳошон номи Ў ва номи Падари Ў навишта шудааст. ²Ва овозе аз осмон шунидам, чун шувваси обҳои бисёр ва монанди садои тундари пурзӯр; овозе ки шунидам, овози чангнавозоне буд, ки чангҳои худро менавохтанд. ³Онҳо дар пеши тахт ва дар пеши он чор мавҷуди зинда ва пирон суруди наве месуруданд. Ва ҳеҷ кас он сурудро ёд гирифта нагавонист, ғайр аз он саду чилу чор ҳазор нафар, ки аз замин харида шуда буданд. ⁴Инҳо касоне ҳастанд, ки бо занон нопок нашудаанд, зеро чун бокира поканд. Инҳо касоне ҳастанд, ки ҳар кучо Барра равад, аз ақибаш мераванд. Инҳо аз миёни одамон аз Исо харида шудаанд, то навбар барои Худо ва Барра бошанд. ⁵Дар даҳонашон дурӯғе ёфт нашудааст, зеро беайбанд.

Се фаришта

⁶Он гоҳ фариштае дидам, ки дар миёнаи осмон парвоз мекард ва Инчили абадӣ дошт, то ба сокинони замин, ба ҳар халқ ва қабила ва забон ва қавм башорат диҳад. ⁷Ў бо овози баланд мегуфт: «Аз Худованд тарсед ва Ўро ҷалол диҳед, зеро соати доварию Ў фаро расидааст. Ўро, ки осмон ва замин, ва баҳр ва чашмаҳои обро офаридааст, парастииш кунед».

⁸Ва фариштаи дуюм аз ақибии ӯ омада, мегуфт: «Бобили бузург фуру ғалтид, чунки ҳамаи халқҳоро аз майи ғазабовари фосиқии худ нӯшонд».

⁹Ва фариштаи сеюм аз ақибии онҳо омада, бо овози баланд мегуфт: «Ҳар кӣ ҳайвони ваҳшӣ ва ҳайкали онро парастииш кунад ва бар пешонии худ ё бар дасти худ нишона занад, ¹⁰вай аз майи хашми Худо, аз майи холисе ки дар косаи ғазабии Ў муҳайё шудааст, менӯшад. Вай дар пеши фариштаҳои муқаддас ва дар пеши Барра дар оташ ва кибрит азоб мекашад. ¹¹Ва дуди азоби онҳо то абад баланд мешавад. Касоне ки ҳайвони ваҳшӣ ва ҳайкали онро парастииш менамоянд ва нишонаи номи онро қабул мекунанд, на рӯз ором мегиранд, на шаб».

¹²Ин ҷо сабри муқаддасон даркор аст, ин ҷо онҳое даркоранд, ки фармудаҳои Худо ва имон ба Исоро риоя мекунанд.

¹³Он гоҳ овозе аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Навис: хушо мурдагоне ки аз ин пас дар Худованд мемуранд». «Оре, — мегӯяд

Рӯх, — инҳо аз меҳнатҳои худ ором мегиранд, ва амалҳои он аз қарорҳои мераванд».

Дарав

¹⁴ Он гоҳ нигоҳ кардам, ва инак, абри сафед буд; ва бар абр Касе монанди Писари Одам нишаста буд, ки бар сараш тоҷи тилло, ва дар дасташ доси тез дошт. ¹⁵ Он гоҳ фариштаи дигар аз ибодатхона баромад ва бо овози баланд ба нишинандаи абр гуфт: «Доси Худо ро ба кор андоз ва дарав кун, чунки вақти дарав расидааст; зеро ҳосили замин пухтааст». ¹⁶ Пас нишинандаи абр доси Худо ро бар замин андохт, ва замин даравида шуд.

¹⁷ Сипас фариштаи дигар аз ибодатхонае ки дар осмон аст, берун омад, ки ӯ низ доси тез дошт. ¹⁸ Ва боз фариштаи дигар, ки бар оташ қудрат дошт, аз қурбонгоҳ берун омад ва бо овози баланд ба он ки доси тез дошт, гуфт: «Доси тези худро ба кор андоз ва сарҳои ангири заминро бур, чунки ангираш пухтааст». ¹⁹ Пас он фаришта доси худро бар замин андохт, ва сарҳои ангири заминро бурид, ва онҳоро ба чархушти бузурги ғазаби Худо афканд. ²⁰ Ва чархушт дар беруни шаҳр пойкӯб шуд, ва хун аз чархушт то ба қилави аспон, ба масофаи 1 600 стадия қорӣ шуд.

Ҳафт балои охирин

15 Дар осмон аломати бузургу аҷиби дигаре дидам: ҳафт фаришта буд, бо ҳафт балои охирин, ки бо онҳо хашми Худо анҷом ёфт.

² Ва гӯё баҳре аз шиша дидам, ки бо оташ омехта буд; ва касоне ки бар ҳайвони ваҳшӣ ва ҳайкали он ва шумораи номи он голиб омада буданд, назди ин баҳри шиша истодаанд, ва чангҳои дар даст доштанд, ки Худо ба онҳо дода буд. ³ Ва суруди Мусои банди Худо ва суруди Барраро хонда, меғуфтанд:

«Бузург ва аҷибанд амалҳои Ту,
Эй Худованд Худои Қодири Мутлақ!
Одилона ва ростанд роҳҳои Ту,
Эй Подшоҳи халқҳо!

⁴ Кист, ки аз Ту, эй Худованд, натарсад

Ва номи Ту ро ҷалол надиҳад?
 Зеро танҳо Ту қуддус ҳастӣ.
 Ҳамаи халқҳо омада,
 Дар пеши Ту сачда хоҳанд кард,
 Зеро корҳои одилонаи Ту ошкор шудаанд».

⁵ Пас аз ин нигоҳ кардам, ва ибодатхона, яъне хаймаи шаҳодат дар осмон воз шуд. ⁶ Ва аз ибодатхона ҳафт фаришта баромаданд, ки ҳафт бало доштанд. Фариштаҳо катони тоза ва дурахшон дар бар карда ва то синашон миёнбанди тиллоӣ баста буданд. ⁷ Он гоҳ яке аз он чор мавҷуди зинда ба ҳафт фаришта ҳафт косаи тиллоӣ пур аз ғазаби Худоро дод, ки Ў то абад зинда аст. ⁸ Ва ибодатхона аз ҷалоли Худо ва аз қуввати Ў пур аз дуд шуд, ва то ҳафт балои ҳафт фаришта анҷом наёфтанд, ҳеҷ кас ба ибодатхона даромада натавонист.

Ҳафт косаи ғазаби Худо

16 Он гоҳ овози баланде аз ибодатхона шунидам, ки ба ҳафт фаришта мегуфт: «Равед ва ҳафт косаи ғазаби Худоро ба замин резед».

² Якуми рафта, косаи худро бар замин рехт, ва бар одамоне ки нишонаи ҳайвони ваҳширо доштанд ва ба ҳайкали он сачда мекарданд, захми бад ва дарднок пайдо шуд.

³ Фариштаи дуюм косаи худро ба баҳр рехт; ва он ба хуне чун хуни мурда табдил ёфт, ва тамоми ҷондорони баҳр мурданд.

⁴ Сеюми косаи худро ба дарёҳо ва чашмаҳои об рехт, ва онҳо ба хун табдил ёфтанд. ⁵ Он гоҳ фариштаи обҳоро шунидам, ки мегуфт: «Одиль Ту, ки ҳастӣ ва будӣ, ва қуддус мебошӣ, зеро чунин ҳукм кардаӣ. ⁶ Азбаски хуни муқаддасон ва пайғамбаронро рехтаанд, Ту ба онҳо хун додӣ, то нӯшанд. Ин сазои онҳост». ⁷ Ва овозе аз қурбонгоҳ шунидам, ки мегуфт: «Оре, эй Худованд Худои Қодири Мутлак, довариҳои Ту рост ва одилона мебошанд».

⁸ Фариштаи чорум косаи худро бар офтоб рехт, ва ба он қудрате ато шуд, ки одамонро бо оташ сӯзонад. ⁹ Ва одамонро гармои зӯре сӯзонд, ва онҳо номи Худоро, ки бар ин балоҳо ихтиёр дорад, ҳақорат мекарданд, аммо тавба накарданд, то Ўро ҷалол диҳанд.

¹⁰ Панҷумӣ косаи худро бар тахти ҳайвони ваҳшӣ рехт, ва подшоҳии он торик шуд. Одамон забонҳои худро аз дард мегазиданд. ¹¹ Ва аз сабаби дардҳо ва захмҳои худ Худои осмонро ҳақорат мекарданд, аммо аз амалҳои худ тавба накарданд.

¹² Шашумӣ косаи худро бар дарёи бузурги Фурот рехт, ва оби он хушк шуд, то барои подшоҳоне ки аз ҷониби офтоббаро ҳастанд, роҳ муҳайё шавад. ¹³ Он гоҳ дидам, ки аз даҳони аждаҳо ва аз даҳони ҳайвони ваҳшӣ ва аз даҳони пайғамбари дурӯғин се рӯҳи нопок монанди қурбоққаҳо баромаданд. ¹⁴ Онҳо рӯҳҳои деванд, ки аломатҳо ба амал меоваранд; онҳо ба пеши подшоҳони тамоми ҷаҳон мебароянд, то онҳоро барои ҷанги он рӯзи бузурги Худои Қодирӣ Мутлақ ҷамъ оваранд.

¹⁵ «Инак, чун дузд меоям. Хушо касе ки ҳушёр аст ва либоси худро нигоҳ медорад, то луч роҳ наравад, ва расвоии ӯро набинанд».

¹⁶ Он гоҳ рӯҳҳои нопок подшоҳонро ба ҷое ҷамъ оварданд, ки ба забони ибрӣ Ҳармаҷидун ном дорад.

¹⁷ Ҳафтумӣ косаи худро ба ҳаво рехт, ва аз ибодатхонаи осмон аз ҷониби тахт овози баланде баромад, ки мегуфт: «Ба амал омад!» ¹⁸ Он гоҳ садоҳо, тундарҳо ва чароғакҳо рӯй доданд, ва заминчунбии сахте ба амал омад, ки мислаш, аз замоне ки одамон бар замин ҳастанд, рӯй надода буд, — он қадар заминчунбии пурзӯр ва сахт буд! ¹⁹ Шаҳри бузург ба се қисм аз ҳам ҷудо шуд, ва шаҳрҳои халқҳо фурӯ ғалтиданд. Ва Бобили бузург дар пеши Худо зикр ёфт, то косаи майи ғазоби хурӯшони Худро ба он диҳад. ²⁰ Ҳар ҷазира гурехт, ва кӯҳҳо нопаёдо гаштанд. ²¹ Ва жолаи бузурге ки донааш ба вазни як талант* буд, аз осмон бар одамон борид; ва одамон барои балои жола Худоро ҳақорат карданд, чунки он бало хеле сахт буд.

Фоҳишаи бузург Бобил

17 Он гоҳ яке аз он ҳафт фаришта, ки ҳафт коса доштанд, омад ва ба ман суҳан ронда, гуфт: «Ин ҷо биё, то довариро дар

16:21 Талант — тақрибан 36 килограмм.

ҳаққи фоҳишаи бузурге ки бар обҳои бисёре нишастааст, ба ту нишон диҳам. ²Подшоҳони замин бо вай фосиқӣ кардаанд, ва сокинони замин аз майи фосиқии вай маст шудаанд». ³Пас маро дар Рӯҳ ба биёбон бурд. Дар он ҷо занеро дидам, ки бар ҳайвони ваҳшии қирмизӣ, ки аз номҳои кифромез пур буд, ва ҳафт сар ва даҳ шох дошт, нишаста буд. ⁴Ва он зан либоси арғувонӣ ва қирмизӣ дошт, ва бо тилло, сангҳои гаронбаҳо ва марворид зинат ёфта буд. Дар дасташ косаи тиллое нигоҳ медошт, ки аз чизҳои нафратовар ва нопокии фосиқии вай пур буд. ⁵Ва бар пешони вай ин номи рамзӣ навишта шуда буд: «Бобили бузург, модари фоҳишагону чизҳои нафратовари замин». ⁶Ва дидам, ки он зан аз хуни муқаддасон, аз хуни шоҳидони Исо маст аст. Аз дидани вай саҳт ҳайрон шудам.

⁷Фаришта ба ман гуфт: «Чаро ҳайрон шудӣ? Ман сирри ин зан ва он ҳайвони ваҳширо, ки зан бар он савор аст, ва ҳафт сар ва даҳ шох дорад, ба ту мегӯям. ⁸Он ҳайвони ваҳшӣ, ки ту дидӣ, буд ва ҳозир нест; ва ба зудӣ аз ҷаҳони поёнӣ мебарояд ва сӯи ҳалокат меравад. Он сокинони замин, ки номҳои онҳо аз вақти бунёдшавии ҷаҳон дар дафтари ҳаёт навишта нашудаанд, аз дидани ҳайвони ваҳшии ки буд ва ҳозир нест ва боз меояд, дар ҳайрат меафтанд.

⁹Ин ҷо ақле даркор аст, ки ҳикмат дорад. Он ҳафт сар ҳафт кӯҳест, ки он зан бар онҳо нишастааст. ¹⁰Онҳо ҳамчунин ҳафт подшоҳ ҳастанд. Аз инҳо панҷ нафар фурӯғалтидаанд, яке ҳаст, ва дигаре ҳанӯз наомадааст; аммо ҳангоме ки меояд, муддати каме бояд монад. ¹¹Он ҳайвони ваҳшӣ, ки буд ва ҳозир нест, подшоҳи ҳаштум аст. Ў ба ҳамон ҳафт нафар тааллуқ дорад, ва сӯи ҳалокати худ меравад. ¹²Он даҳ шох, ки дидӣ, даҳ подшоҳ ҳастанд, ки ҳанӯз ба подшоҳӣ нарасидаанд. Лекин барои як соат бо ҳайвони ваҳшӣ қудрати шоҳонро пайдо мекунанд. ¹³Онҳо як ният доранд, ва қудрату ҳукмронии худро ба ҳайвони ваҳшӣ медиҳанд. ¹⁴Онҳо бо Барра ҷанг мекунанд, вале Барра бар онҳо ғолиб меояд; зеро Ў Худованди худовандон ва Подшоҳи подшоҳон аст; ва онҳое ки бо Ў ҳастанд, даъватшудагон ва интихобшудагон ва вафодорон мебошанд».

¹⁵Он гоҳ он фаришта ба ман гуфт: «Обҳое ки дидӣ, ки он ҷо фоҳиша нишастааст, қавмҳо ва мардумон ва халқҳо ва забонҳо

мебошанд. ¹⁶ Он даҳ шох, ки дидӣ, ва ҳайвони ваҳшӣ аз фоҳиша нафрат мекунад. Ёро хонавайрон менамоянд, ва ёро луч меку-
нанд. Қисми ёро мехӯранд, ва ёро дар оташ месӯзонанд. ¹⁷ Чунки
Худо дар дили онҳо андохтааст, ки хости Ёро ба ҷо оваранд, ба тав-
ре ки ҳама якдилона подшоҳии худро ба ҳайвони ваҳшӣ диҳанд, то
суханони Худо иҷро шаванд. ¹⁸ Ва он зане ки дидӣ, шаҳри бузург
аст, ки бар подшоҳони замин подшоҳӣ мекунад».

Доварӣ бар Бобил

18 Пас аз ин фариштаи дигаре дидам, ки аз осмон фуруд мео-
мад. Ва ӯ қудрати бузурге дошт, ва замин аз ҷалоли ӯ рав-
шан шуд. ² Бо овози пурқувват фарёд карда, гуфт: «Бобили бу-
зург фуру ғалтид! Вай манзили девҳо ва зиндони ҳар рӯҳи нопок
ва зиндони ҳар парандаи нопоку нафратовар гардид. ³ Зеро ҳамаи
халқҳо аз майи ғазабовари фосиқии вай нӯшиданд. Ва подшоҳони
замин бо вай фосиқӣ карданд, ва тоҷирони замин аз айшу нӯши
бузурги вай сарватманд шуданд».

⁴ Он гоҳ овози дигаре аз осмон шунидам, ки гуфт: «Эй қавми
Ман, аз вай берун оед, то дар гуноҳояш шарик нашавед ва ба
балоҳояш дучор нагардед; ⁵ зеро гуноҳҳои вай то ба осмон раси-
даанд, ва Худо беинсофиҳои вайро ба хотир овардааст. ⁶ Сазояш-
ро диҳед, чунон ки вай низ сазо додааст; ва мувофиқи амалҳои
вай сазояшро дучанд диҳед. Дар косае ки вай май тайёр карда
буд, барои вай дучанд тайёр кунед. ⁷ Ҳар қадар вай ҷалол ёфта,
айшу нӯш мекард, ҳамон қадар бо азоб ва дард сазояшро диҳед.
Зеро дар дили худ мегӯяд: “Малика шуда нишастаам. Бева нес-
там, ва дард намебинам”. ⁸ Бинобар ин дар як рӯз болоҳояш, яъне
маргу дарду гуруснагӣ ба сари вай меоянд. Ва вай дар оташ
месӯзад. Зеро пурқувват аст Худо Худованд, ки вайро доварӣ ме-
кунад.

⁹ Вақте ки подшоҳони замин, ки бо вай фосиқӣ ва айшу нӯш кар-
даанд, дуди сӯхтори вайро бинанд, дар ҳаққи вай гиря карда, мо-
там мегиранд. ¹⁰ Аз тарси азоби вай дуртар истода, мегӯянд: “Вой,
вой бар ҳоли ту, эй шаҳри бузурги Бобил, эй шаҳри мустаҳкам!
Зеро дар як соат доварию ту омадааст”.

¹¹ Ва тоҷирони замин дар ҳаққи вай гирия карда, мотам мегиранд, чунки моли онҳоро дигар ҳеч кас намехарад: ¹² на моли тилло ва нуқра ва сангҳои гаронбаҳо ва марвориди онҳоро; на катон ва арғувон ва абрешим ва қирмизи онҳоро; на ҳар чӯби хушбӯӣ ва ҳар зарфи оч ва ҳар зарф аз чӯби гаронбаҳо, аз мис ва оҳан ва мрамори онҳоро; ¹³ на дорчин ва бухур ва равғани хушбӯӣ ва лодани* онҳоро; на май ва равғани зайтун ва орд ва гандуми онҳоро; на чорво ва гӯсфандон ва аспҳо ва аробаҳои онҳоро; ва на ҷисмҳо ва ҷонҳои одамиро. ¹⁴ “Аз меваҳои ки ҷони ту орзу дошт, маҳрум гаштаӣ. Ҳар чизи фарбеҳ ва боҳашамати ту барбод рафтааст, ва онро дигар намеёбӣ”.

¹⁵ Тоҷирони ин чизҳо, ки аз ин сарватманд шудаанд, аз тарси азоби вай дуртар истода, гирён ва мотамдор, ¹⁶ меғоянд: “Вой, вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки катон ва арғувон ва қирмиз дар бар дошт ва бо тилло ва сангҳои гаронбаҳо ва марворид зинат ёфта буд! ¹⁷ Дар як соат чунин сарват нобуд шуд”. Ва ҳар суккондор ва ҳар киштинишин, чи маллоҳон ва чи онҳое ки дар баҳр тиҷорат мекунанд, дуртар меистанд. ¹⁸ Ва дуди сӯхтори вайро дида, фарёдзанон гуфтанд: “Қадам шаҳр монанди ин шаҳри бузург будааст!” ¹⁹ Ва ба сарҳашон хок пошиданд ва фарёд зада, бо гирия ва мотам гуфтанд: “Вой бар ҳоли ин шаҳри бузург, ки аз чизҳои гаронбаҳо ҳамаи онҳое ки дар баҳр кишти доштанд, сарватманд шудаанд! Дар як соат вай хароб гардидааст”. ²⁰ Бар вай шодӣ кун, эй осмон! Шодӣ кунед, эй муқаддасон, расулон ва пайғамбарон! Зеро Худо қасоси шуморо аз вай гирифтааст».

²¹ Он гоҳ як фариштаи зӯрманд санги бузургеро монанди санги осие бардошта, ба баҳр партофт ва гуфт: «Бо чунин шиддат шаҳри бузурги Бобил сарнагун мешавад, ва дигар ёфт намешавад. ²² Садои чангнавозону сарояндагон, найнавозону карнайнавозон дар ту дигар шунида намешавад. Ҳеч як санъатгар аз ҳеч як санъат дар ту дигар ёфт намешавад. Ва садои сангҳои осие дар ту дигар шунида намешавад; ²³ рӯшноии чароғ дар ту дигар намедурахшад; овози домоду арӯс дар ту дигар шунида намешавад. Тоҷирони ту

18:13 Лодан — шилми хушбӯӣест, ки онро дуд мекарданд.

бузургони рӯи замин буданд, ва аз ҷодуи ту Ҳамаи халқҳо гумроҳ шудаанд. ²⁴ Дар вай хуни пайғамбарон ва муқаддасон ва Ҳамаи кушташудагони рӯи замин ёфт шудааст».

Шодмонӣ дар осмон

19 Пас аз ин ман овози баланде чун овози мардуми бисёр дар осмон шунидам, ки мегуфт: «Ҳалелуёҳ!* Наҷот ва қудрат ва ҷалол аз они Худои мост, ² ки довариҳои Ё рост ва одилона мебошанд! Ё фоҳишаи бузургеро маҳкум намуд, ки заминро бо фосиқии худ фосид карда буд, ва хуни бандагони Худо аз дасти вай ситонд». ³ Ва дубора гуфт: «Ҳалелуёҳ! Дуди Бобил то абад баланд мешавад». ⁴ Ва он бисту чор пир ва чор мавҷуди зинда ба рӯй афтада, Худоеро, ки бар тахт нишастааст, парастииш карданд ва гуфтанд: «Омин! Ҳалелуёҳ!» ⁵ Он гоҳ овозе аз ҷониби тахт баромад, ки мегуфт: «Худои моро ситоиш кунед, эй Ҳамаи бандагони Ё ва тарсгорони Ё, хурдон ва бузургон!»

⁶ Он гоҳ чизе шунидам чун овози мардуми бисёр, чун шуваси обҳои бисёр, чун садои тундарҳои пурзӯр, ки мегуфтанд: «Ҳалелуёҳ! Зеро Худованд Худои мо, он Қодирӣ Мутлақ акнун подшоҳӣ мекунад. ⁷ Шодӣ кунем ва ба ваҷд оем ва Ёро ҷалол диҳем, зеро базми арӯсии Барра фаро расидааст, ва арӯси Ё худро тайёр кардааст. ⁸ Ба вай ато шуд, ки катони тоза ва дурахшон дар бар кунад». Он катон росткориҳои муқаддасон аст.

⁹ Он гоҳ фаришта ба ман гуфт: «Навис: “Хушо онҳое ки ба базми арӯсии Барра даъват шудаанд”». Ва ба ман гуфт: «Инҳо суханони ҳақиқии Худоянд». ¹⁰ Ман назди пойҳояш афтадам, то ба ӯ сачда кунам. Лекин ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор, чунин накун! Ман бо ту ва бо бародарони ту, ки шаҳодати Исоро нигоҳ медоранд, ҳамкор ҳастам. Ба Худо сачда кун! Зеро шаҳодати Исо рӯҳи пайғамбарӣ аст».

Омадани Масеҳ ва шикасти ҳайвони ваҳшӣ

¹¹ Он гоҳ осмони кушодаро дидам, ва инак, аспӣ сафед аст, ва савори он Бовафо ва Ҳақ ном дорад. Ё аз рӯи адолат доварӣ

19:1 Ҳалелуёҳ — “Парвардигорро ситоиш кунед” (ба забони ибрий).

мекунад ва меҷангад. ¹² Чашмони Ӯ чун шӯълаи оташ мебошанд, ва бар сари Ӯ тоҷҳои бисёранд. Ӯ номҳои навишта дорад, ва номи навиштае ки онро ғайр аз Худи Ӯ ҳеҷ кас намедонад. ¹³ Ӯ либоси хунолуде дар бар дорад, ва номи Ӯ “Қаломи Худо” аст. ¹⁴ Лашкарҳои осмон бар аспҳои сафед, катони сафеди тоза дар бар, аз пайи Ӯ мерафтанд. ¹⁵ Ва аз даҳони Ӯ шамшери тези дудам берун меояд, то халқҳоро бо он занад. Ӯ онҳоро бо асои оҳанин ҷӯпонӣ мекунад. Ӯ чархушти майи ғазоби хурӯшони Худои Қодири Мутлақро пойкӯб мекунад. ¹⁶ Бар либос ва бар рони Ӯ ин ном навишта шудааст: “Подшоҳи подшоҳон ва Худованди худовандон”.

¹⁷ Ва фариштаеро дидам, ки дар офтоб меистод; ва ӯ бо овози баланд нидо карда, ба ҳамаи парандагоне ки дар миёнаи осмон парвоз мекарданд, гуфт: «Биёед, ба зиёфати бузурги Худо ҷамъ шавед, ¹⁸ то гӯшти подшоҳон, гӯшти мириҳазорон, гӯшти зӯрмандон, гӯшти аспон ва саворонашон, гӯшти ҳамаи озодон ва ғуломон, хурдон ва бузургонро хӯред».

¹⁹ Он гоҳ ҳайвони ваҳшӣ ва подшоҳони замин ва лашкарҳошонро дидам, ки ҷамъ шуда буданд, то бо савори асп ва бо лашкари Ӯ ҷанг кунанд. ²⁰ Аммо ҳайвони ваҳшӣ ва бо вай он пайғамбари дурӯғин дастгир шуд, ки дар пеши вай муъҷизаҳо ба амал оварда буд, ки ба воситаи онҳо қасонеро, ки нишонаи ҳайвони ваҳширо қабул карда, ба ҳайкали он сачда менамуданд, фиреб мекард. Ҳар ду зинда ба кӯли оташ партофта шуданд, ки дар он кибрит месӯхт. ²¹ Ва қасони боқимонда бо шамшере ки аз даҳони аспсавор берун омада буд, кушта шуданд; ва ҳамаи парандагон аз гӯшти онҳо сер шуданд.

Подшоҳии ҳазорсолаи Масех

20 Он гоҳ фариштае дидам, ки аз осмон фуруд меомад, ва каллиди ҷаҳони поёнӣ ва занҷири бузурге дар дасташ буд. ² Ӯ аждаҳо, яъне мори қадимири, ки иблис ва шайтон ва фиребдиҳандаи тамоми дунёст, дастгир карда, ба муддати ҳазор сол занҷирбанд намуд, ³ ва онро ба ҷаҳони поёнӣ партофт, ва дарро баст, ва бар он мӯҳр зад, то халқҳоро дигар фиреб надихад, то даме ки он ҳазорсола анҷом ёбад. Пас аз ин вай бояд ба муддати каме озод шавад.

⁴Ва тахтҳо дидам, ки бар онҳо касоне нишаста буданд, ки ихтиёри доварӣ ба онҳо дода шуда буд. Ва ҷонҳои касонеро дидам, ки барои шаҳодати Исо ва барои каломи Худо сар бурида шуда буданд. Онҳо ба ҳайвони ваҳшӣ ва ба ҳайкали он сачда накарда буданд ва нишонаи онро бар пешонӣ ва дасти худ назада буданд. Онҳо зинда шуданд ва бо Масеҳ дар он ҳазорсола подшоҳӣ карданд. ⁵Ин растохези якум аст. Ва боқии мурдагон зинда нашуданд, то даме ки он ҳазорсола анҷом ёбад. ⁶Хушбахт ва муқаддас аст касе ки дар растохези якум иштирок дорад. Бар онҳо марги дуҷум қудрат надорад, балки онҳо коҳинони Худову Масеҳ мешаванд ва бо Масеҳ ҳазор сол подшоҳӣ мекунанд.

Доварии охирин

⁷Ҳангоме ки он ҳазорсола анҷом ёбад, шайтон аз зиндони худ озод мешавад, ⁸ва берун меояд, то халқро, ки дар чор ғӯшаи замин ҳастанд, яъне Ҷуҷ ва Мочучро* фиреб кунад, ва онҳоро барои ҷанг ҷамъ оварад; шумораи онҳо чун реги баҳр аст. ⁹Онҳо ба паҳнои сарзамин бароманд ва лашкаргоҳи муқаддасон, шаҳри дӯстдоштаро ихота карданд. Аммо аз ҷониби Худо аз осмон оташ фууромада, онҳоро хӯрд. ¹⁰Ва иблис, ки онҳоро фиреб мекард, ба кӯли оташу кибрит партофта шуд, ки он ҷо ҳайвони ваҳшӣ ва пайғамбари дурӯғин ҳастанд. Онҳо рӯзу шаб то абад азоб мекашанд.

¹¹Он гоҳ тахти бузурги сафед ва нишинандаи онро дидам, ки аз ҳузури Ё замину осмон мегурехтанд, ва ҷое барои онҳо ёфт нашуд. ¹²Ва мурдагонро дидам, чи хурд ва чи бузург, ки дар пеши тахт истодаанд. Ва дафтарҳо кушода шуданд. Дафтари дигаре низ кушода шуд, ки дафтари ҳаёт аст. Мурдагон мувофиқи он чи дар дафтарҳо навишта шудааст, яъне аз рӯи амалҳои доварӣ карда шуданд. ¹³Баҳр мурдагонро, ки дар он буданд, дод; марг ва дунёи мурдагон низ мурдагонро, ки дар онҳо буданд, доданд; ва ҳар яке аз рӯи амалҳои доварӣ карда шуд. ¹⁴Ва марг ва дунёи

20:8 Ҷуҷ ва Мочуч — маҷозан душманони сершумори Худо; ҳамин номҳо дар китоби Ҳизқийёл, бобҳои 38 ва 39, ҳастанд; дар ривоятҳо дар шакли “Яъҷучу Маъҷуч” вомерӯрад.

мурдагон ба кӯли оташ партофта шуданд. Кӯли оташ марги дуҷум аст. ¹⁵ Ва ҳар кӣ дар дафтари ҳаёт навишта нашудааст, ба кӯли оташ партофта шуд.

Уршалими нав

21 Сипас осмони нав ва замини навро дидам; зеро осмони пештара ва замини пештара гузашта буданд, ва баҳр дигар набуд. ² Ва шаҳри муқаддас — Уршалими навро дидам, ки аз ҷониби Худо аз осмон фуруд меомад, ва муҳайё шуда буд чун арӯсе ки барои шавҳараш зебу зинат ёфтааст. ³ Ва овози баланде аз осмон шунидам, ки мегуфт: «Инак, хаймаи Худо бо одамон аст, ва Ӯ бо онҳо сокин мешавад; онҳо қавми Ӯ мешаванд, ва Худи Худо бо онҳо мешавад. ⁴ Ӯ ҳар ашкро аз чашмони онҳо пок мекунад. Ва дигар на марг мешавад, на гиря, на фиғон, на дард; зеро он чи пештар буд, гузашт».

⁵ Сипас тахтнишин гуфт: «Инак, ҳама чизро нав месозам». Ва ба ман гуфт: «Навис, зеро ин суханон рост ва боваринок мебошанд». ⁶ Боз ба ман гуфт: «Ман Алфа ва Омега, Оғоз ва Анҷом ҳастам. Ба ташна аз чашмаи оби ҳаёт муфт медиҳам. ⁷ Касе ки ғолиб ояд, вориси ин чизҳо мешавад, ва Ман барои ӯ Худо мешавам, ва ӯ барои Ман писар мешавад. ⁸ Аммо насиби тарсончакон, беимонон, гуноҳкорон, палидон, одамкушон, фосиқон, ҷодугарон, бутпарастон ва ҳамаи дурӯғгӯён дар кӯлест, ки бо оташу кибрит месӯзад. Ин марги дуҷум аст».

⁹ Яке аз он ҳафт фаришта, ки ҳафт косаи пур аз ҳафт балои охирин доштанд, омад ва ба ман сухан ронда, гуфт: «Биё, то ба ту арӯсро, зани Барраро нишон диҳам». ¹⁰ Он гоҳ маро дар Рӯҳ ба кӯҳи бузург ва баланде бурд ва шаҳри бузург — Уршалими муқаддасро ба ман нишон дод, ки аз осмон аз ҷониби Худо фуруд меомад. ¹¹ Вай ҷалоли Худоро дошт. Дурахши вай ба санги хеле гаронбаҳо монанд буд, мисли санги алмосе ки чун булӯр шаффоф аст. ¹² Вай девори бузург ва баланде дошт, ва дувоздаҳ дарвоза дошт, ва бар онҳо — дувоздаҳ фаришта. Бар дарвозаҳо номҳои навишта шудаанд, ки номҳои дувоздаҳ қабилаи бани-Исроил мебошанд. ¹³ Аз шарқ се дарвоза, аз шимол се дарвоза, аз ҷануб се дарвоза,

аз ғарб се дарвоза буд. ¹⁴ Девори шаҳр дувоздаҳ таҳкурсий дошт, ва бар онҳо — дувоздаҳ номи дувоздаҳ расули Барра.

¹⁵ Ва он ки ба ман гап мезад, найи андозагирии тиллоӣ дошт, то шаҳр ва дарвозаҳояш ва деворашро андоза кунад. ¹⁶ Шаҳр ба шакли чоркунча буда, дарозияш баробари фароҳияш буд. Ҷ шаҳрро бо най андоза карда, 12 000 стадия ёфт. Дарозӣ ва фароҳӣ ва баландияш баробар буд. ¹⁷ Ва деворашро андоза карда, 144 оринч* ба андозаи одамизод ёфт, ки онро фаришта истифода мебуд. ¹⁸ Девораш аз алмос сохта шудааст, ва шаҳр зари холис буда, ба шишаи покиза монандӣ дошт. ¹⁹ Таҳкурсии девори шаҳр бо ҳар гуна сангҳои гаронбаҳо оро дода шудаанд. Таҳкурсии якум бо алмос буд, дуюм бо лочвард, сеюм бо ақиқи сафед, чорум бо зумуррад, ²⁰ панҷум бо қазъи ақиқӣ, шашум бо ақиқи сурх, ҳафтум бо забарҷад, ҳаштум бо ёкути кабуд, нӯҳум бо ёкути зард, даҳум бо ақиқи сабз, ёздаҳум бо фирӯза, дувоздаҳум бо лаъли бунафш. ²¹ Дувоздаҳ дарвоза дувоздаҳ марворид буданд; ҳар дарвоза аз як марворид буд. Ва кӯчаи шаҳр зари холис монанди шишаи шаффоф буд.

²² Дар шаҳр ибодатхонае надидам; зеро ибодатхонааш Худо-ванд Худои Қодири Мутлақ ва Барра мебошанд. ²³ Ва шаҳр эҳтиёҷ надорад, ки офтоб ва моҳтоб онро равшан кунанд, зеро ҷалолӣ Худо онро равшан кардааст, ва Барра чароғаш аст. ²⁴ Ва халқҳо дар рӯшноии вай роҳ меоваранд, ва подшоҳони замин ҷалолу иззати халқоро ба вай меоваранд. ²⁵ Дарвозаҳои шаҳр рӯзона баста намешаванд, зеро дар он ҷо шаб намешавад. ²⁶ Ҷалолу иззати халқоро ба вай меоваранд. ²⁷ Аммо ҳеч чизи ҳароме ва ҳеч касе ки кори нафратовар мекунад ва дурӯғ мегӯяд, воридаи он намешавад, балки фақат онҳое ки дар дафтари ҳаёти Барра навишта шудаанд.

22 Он гоҳ дарёи покизаи оби ҳаётро ба ман нишон дод, ки чун булӯр дурахшон буда, аз тахти Худо ва Барра ҷорӣ мешуд, ² ва аз миёнаи кӯчаҳои шаҳр мегузашт. Дар ҳар ду канори дарё дарахти ҳаёт буд, ки дувоздаҳ мева меовард, яъне ҳар моҳ меваи худро меод. Ва баргҳои дарахт барои шифои халқҳо буд. ³ Ва дигар ҳеч лаънате намешавад. Тахти Худо ва Барра дар вай мешавад, ва

21:17 Оринч — тақрибан 45 сантиметр.

бандагони ӯ ба ӯ ибодат мекунанд. ⁴ Онҳо рӯи ӯро мебинанд, ва номи ӯ бар пешониҳошон мешавад. ⁵ Ва шаб он ҷо намешавад, ва онҳо ба ҷароғ ва рӯшноии офтоб муҳтоҷ намешаванд, зеро Худо Худованд ба онҳо рӯшноӣ мебахшад. Ва онҳо то абад подшоҳӣ мекунанд.

“Ба зудӣ меоям!”

⁶ Фаришта ба ман гуфт: «Ин суханон боваринок ва рост мебошанд. Худованд Худои рӯхҳои пайғамбарон фариштаи Худро фиристод, то он чиро, ки бояд ба зудӣ рӯй диҳад, ба бандагони Худ нишон диҳад». ⁷ «Инак, ба зудӣ меоям. Хушо касе ки суханони пайғамбарии ин китобро риоя мекунад».

⁸ Ман, Юҳанно, ҳамон касе ҳастам, ки ин чизҳоро дидам ва шунидам. Ва пас аз он ки шунидам ва дидам, пеши пойҳои фариштае ки инҳоро ба ман нишон дода буд, афтадам, то сачда кунам. ⁹ Лекин ӯ ба ман гуфт: «Зинҳор, чунин нақун! Ман бо ту ва бо бародаронат — пайғамбарон ва бо онҳое ки суханони ин китобро риоя мекунанд, ҳамкор ҳастам. Ба Худо сачда кун».

¹⁰ Он гоҳ ба ман гуфт: «Суханони пайғамбарии ин китобро мӯҳр нақун, зеро вақт наздик аст. ¹¹ Бигзор бадкор бадӣ кардан гирад, ва нопок худро нопок сохтан гирад, ва росткор ростӣ кардан гирад, ва муқаддас худро муқаддас кардан гирад». ¹² «Инак, ба зудӣ меоям, ва подоши Ман бо Ман аст, то ҳар касро мувофиқи амалаш сазо диҳам. ¹³ Ман Алфа ва Омега, Аввалин ва Охирин, Оғоз ва Анҷом ҳастам».

¹⁴ Хушо онҳое ки фармудаҳои Худоро риоя мекунанд, то ба дарахти ҳаёт ҳуқуқдор шаванд ва ба дарвозаҳои шаҳр дароянд. ¹⁵ Вале “сагон” ва ҷодугарон ва фосиқон ва одамқушон ва бутпарастон ва ҳамаи касоне ки дурӯғро дӯст медоранду ба амал меоваранд, берун мемонанд.

¹⁶ «Ман, Исо, фариштаи Худро фиристодаам, то дар ҷамоатҳо ба шумо аз ин чизҳо шаҳодат диҳад. Ман Реша ва Насли Довуд, Ситораи дурахшони субҳ ҳастам».

¹⁷ Рӯх ва арӯс мегӯянд: «Биё!» Ҳар кӣ мешунавад, гӯяд: «Биё!» Бигзор ташна биёяд, ва ҳар кӣ хоҳад, оби ҳаётро муфт гирад.

¹⁸ Ман ба ҳар касе ки суҳанони пайғамбарии ин китобро мешунавад, шаҳодат медиҳам: агар касе ба онҳо чизе илова намояд, Худо ба ӯ балоҳое илова мекунад, ки дар бораи онҳо дар ин китоб навишта шудааст. ¹⁹ Ва агар касе аз суҳанони ин китоби пайғамбарӣ чизе кам кунад, Худо насиби ӯро аз дарахти ҳаёт ва аз шаҳри муқаддас, ки дар ин китоб дар бораи онҳо навишта шудааст, кам мекунад.

²⁰ Шаҳодатдиҳандаи ин мегӯяд: «Оре, ба зудӣ меоям!» Омин. Оре, биё, эй Худованд Исо!

²¹ Файзи Худованд Исои Масеҳ бо ҳамаи муқаддасон бод. Омин.

ИЛОВАҶО

Луғат

Аббо — «падар» (ба забони арамай).

Августус — лақаби шоҳаншоҳи Рум.

Агрипос — Ҳиродус Агрипоси II, писари Ҳиродус Агрипоси I ва подшоҳи сарзамини хурд дар назди кӯли Чинесор; Берникӣ хоҳараш буд (Амалҳо 25:13).

Айвони Сулаймон — Ин айвон, ки дар девори шарқӣ буд, 250 метр дарозӣ дошт; дар он ҷо барои таълим гирифтани ҷамъ мешуданд.

Алфа ва Омега — ҳарфҳои аввалин ва охирина алифбои юнонӣ.

Аҳли хатна — яҳудиён; онҳо фарзандонашонро ҳашт рӯз пас аз таваллуд шуданашон мувофиқи шариат хатна мекунанд.

Баал — буги мардуми қадими Канъон ва Финиқия.

Баал-Забул — дар яҳудият яке аз номҳои шайтон.

Балиол — Калимаи ибриест, ки дар Таврот одамони баду ҳалокат-оварро мефаҳмонад. Дар ин ҷо ба маънои шайтон, яъне иблис омадааст.

Башорат — «хушхабар» дар бораи наҷот ба воситаи Исои Масеҳ.

Бехатнагон — ғайрияҳудиён.

Воли — сардори вилоят.

Ғаюр — «Ғаюрон» аъзоёни ҳизби яҳудиён буданд, ки ҳукмронии румиёнро бо зӯрӣ сарнагун кардан мехостанд.

Декаполис — «даҳ шаҳр» (ба забони юнонӣ), яъне иттиҳоди даҳ шаҳри юнонӣ дар тарафи шарқии дарёи Урдун.

Динор — музди меҳнати якрӯзаи корғари одӣ (Матто 20:2).

Имон — боварӣ ба Худо ва каломаш, хусусан ба Исои Масеҳ ва кори наҷоташ.

Инчил — «хушхабар» (ба забони юнонӣ), яъне хушхабар дар бораи наҷот ба воситаи Исои Масеҳ.

Исқарют — шояд «марди (деҳаи) Қарют».

Исо — «Парвардигор наҷот аст» (ба забони ибрӣ).

Калом — номи Худованд Исои Масеҳ (1 Юҳанно 1:1; Ваҳй 19:13).

Каррубӣ — навъи фаришта.

Кафорат — воситаи пок кардани гуноҳҳо ва фурӯ нишондани ғазаби Худо нисбат ба гуноҳкор.

Китобдон — донандаи Таврот.

Коҳин — хизматгор дар ибодатгоҳи Худо, ки қурбонӣ меоварад.

Куништ — ибодатхонаи маҳаллии яҳудӣ.

Левизода — хизматгор дар ибодатгоҳи Худо дар Уршалим.

Масеҳ — «масҳшуда», яъне касе ки бар сараш чун рамзи подшоҳӣ, пайғамбарӣ ё коҳинӣ равшан рехта шудааст; номи подшоҳ ва наҷотдиҳандаи пешгӯишуда (Забури 2:2; Дониёл 9:25).

Масҳ намудан — ба хизмат барои Худо таъйин намудан (Раҳойи 40:13; 1 Подшоҳон 16:13); Масеҳ таъйиншудаи Худост.

Мороното — «Худованд меояд» (ба забони арабӣ).

Насли Иброҳим — ба маънои маҷозӣ «имондорон» (Румиён 4:11-17; Ғалотиён 3:6-9).

Нишастан — баъзе вақт бо маънои «дароз кашидан»; меҳмонон назди хонтахта қачпаҳлу мезаданд.

Носирӣ — «аз шаҳри Носира»; шояд ҳамчунин «Навда» (ба забони ибрӣ), ки яке аз номҳои Масеҳ дар Таврот аст (масалан Ишаё 11:1).

Он пайғамбар — пайғамбари ваъдашуда дар Такрори Шариат 18:18.

Оринч — тақрибан 45 сантиметр.

Петрус — «санг» (ба забони юнонӣ); шогирди Исои Масеҳ.

Писар — ҳамчунин маънои «насл»-ро дорад. Масалан «писари Довуд» бисёр вақт маънои «аз насли Довуд»-ро дорад.

Писари Довуд — номи дигари Масеҳ (1 Солнома 17:11-14).

Писари Одам — номи дигари Масеҳ (Пайдоиш 3:15; Дониёл 7:13).

Подшоҳӣ — бисёр вақт маънои «Подшоҳии Худо»-ро дорад.

Понтиус Пилотус — Намояндаи шоҳаншоҳи Рум буд ва дар Яҳудия ва Сомара ҳукмронӣ мекард.

Пора кардани нон — ид кардани Шоми Худованд (Луқа 22:14-20).

Посҳои шаб — Поси якум тақрибан аз соати 6-и шом то соати 9 аст; поси дуюм тақрибан аз соати 9-и шаб то соати 12 аст; поси сеюм тақрибан аз соати 12-и шаб то соати 3 аст; поси чоруми шаб тақрибан аз соати 3-и шаб то соати 6 аст.

- Пӯпак** — Марди яҳудӣ дар ҳаёти ҳаррӯзаӣ худ аз болои либоси тағ чомаи махсусе мепӯшид; дар чор гӯшаи ин чома мувофиқи Ададҳо 15:37-41 пӯпак овехта мешуд.
- Рӯзи Кафорат** — Яҳудиён онро моҳи сентябр ё октябр бо рӯза мегузаронанд (Ибодат 16:29-30).
- Рӯзи Панतिकост** — иди Ҳафтаҳо (Ибодат 23:15-21).
- Рӯҳонӣ** — Имондороне ки бо роҳнамоии Рӯҳи Худо зиндагӣ мекунанд, дар Инҷил рӯҳонӣ номида мешаванд.
- Рӯъё** — бо таъсири Рӯҳулқудс дидани чизҳои илоҳӣ.
- Саддуқӣ** — узви ҳизби динӣ, ки фақат панҷ китоби Мусоро риоя менамуд, растохезро инкор мекард ва дар зери роҳбарияти коҳинон бо румиён ҳамкорӣ мекард.
- Сион, духтари Сион** — киноя аз шаҳри Уршалим; Сион дар асл яке аз тепаҳои Уршалим буда, бисёр вақт ҳамчун номи шаҳри Уршалим истифода мешавад.
- Сомара** — худуди сомариён байни Ҷалил ва Яҳудия.
- Сомарӣ** — Сомариён халқи ҳамсоя буданд, ки яҳудиён онҳоро бад медиданд; онҳо аз омезиши исроилиён бо халқҳои дигар пайдо шуда буданд (2 Подшоҳон 17:24-40).
- Стадия** — тақрибан 185 метр.
- Тавба кардан** — назари худро тағйир додан ва ба Худо рӯ овардан.
- Тақсимоти рӯз ва шаб** — Яҳудиён рӯзҳоро аз шомгоҳ то шомгоҳ мешумориданд. Онҳо соатҳои рӯзро аз баромадани офтоб то шиштани офтоб ба 12 соат тақсим мекарданд. Онҳо ҳамчунин соатҳои шабро аз фууромадани офтоб то баромадани офтоб ба 12 соат тақсим мекарданд. Аммо румиён монанди мо соатҳоро байни нисфи шаб ва нисфи рӯз ба 12 соат тақсим мекарданд.
- Тақсимоти ҳафта** — Яҳудиён рӯзҳои ҳафтара аз якшанбе то шанбе мешумориданд.
- Таъмид** — дар асл: ғӯта.
- Таъмиддиҳанда** — дар асл: ғӯтадиҳанда.
- Фарисӣ** — узви ҳизби динӣ, ки фармудаҳои Таврот ва ривоятҳоро бо диққат риоя мекард.
- Фидия** — мол ё чизе ки барои халосии ҷони худ ё каси дигар дода мешуд.

Харсанг — рамзи Масеҳ (2 Самуил 22:32; 1 Қуринтиён 3:11).

Худованд — унвони Исо, ки маънояш хоча, сарвар, Худо аст.

Халелуёҳ — «Парвардигорро ситоиш кунед» (ба забони ибрӣ).

Ҳиродиён — пайравони Ҳиродус, ки бо румиён муносибати дӯстона доштанд.

Ҳиродус — 1) Ҳиродуси Бузург, подшоҳи Исроил, зери итоати шоҳаншоҳи Рум буд ва дар замони таваллуд шудани Исои Масеҳ ҳукмронӣ мекард; 2) Ҳиродуси Антипос писари Ҳиродуси Бузург буд ва зери итоати шоҳаншоҳи Рум дар замони хизмати Исои Масеҳ дар Ҷалил ва Перея ҳукмронӣ мекард; 3) Ҳиродус Агрипоси I набераи Ҳиродуси Бузург буд ва зери итоати шоҳаншоҳи Рум дар Исроил ҳукмронӣ мекард (Амалҳо 12:1).

Ҳӯшионо — «наҷот деҳ» (ба забони ибрӣ).

Ҷома дарондан — нишонаи андӯху даҳшат; ин кор барои саркоҳин манъ буд (Ибодат 21:10).

Ҷӯпон — Мувофиқи ақидаи яҳудиён, подшоҳон бояд ба қавми худ он гуна ғамхорӣ мекарданд, ки ҷӯпонон ба гӯсфандон мекунанд.

Ҷалил — вилоят дар шимоли сарзамини Исроил, ки дар он ҷо ҳам яҳудиён, ҳам юнониён зиндагӣ мекарданд.

Ҷисмонӣ — Имондороне ки асосан барои талаботи ҷисм, яъне табиати гуноҳолуди худ зиндагӣ мекунанд, ҷисмонӣ номида мешаванд.

Шарир — бадкор, шайтон, иблис.

Шох — рамзи қувват аст.

Шоҳаншоҳ — дар асли юнонӣ «қайсар», яъне шоҳаншоҳи Рум.

Шӯро — маҳкамаи олии яҳудиён дар зери ҳокимияти румиён.

Яҳудия — вилоят гирди Уршалим.

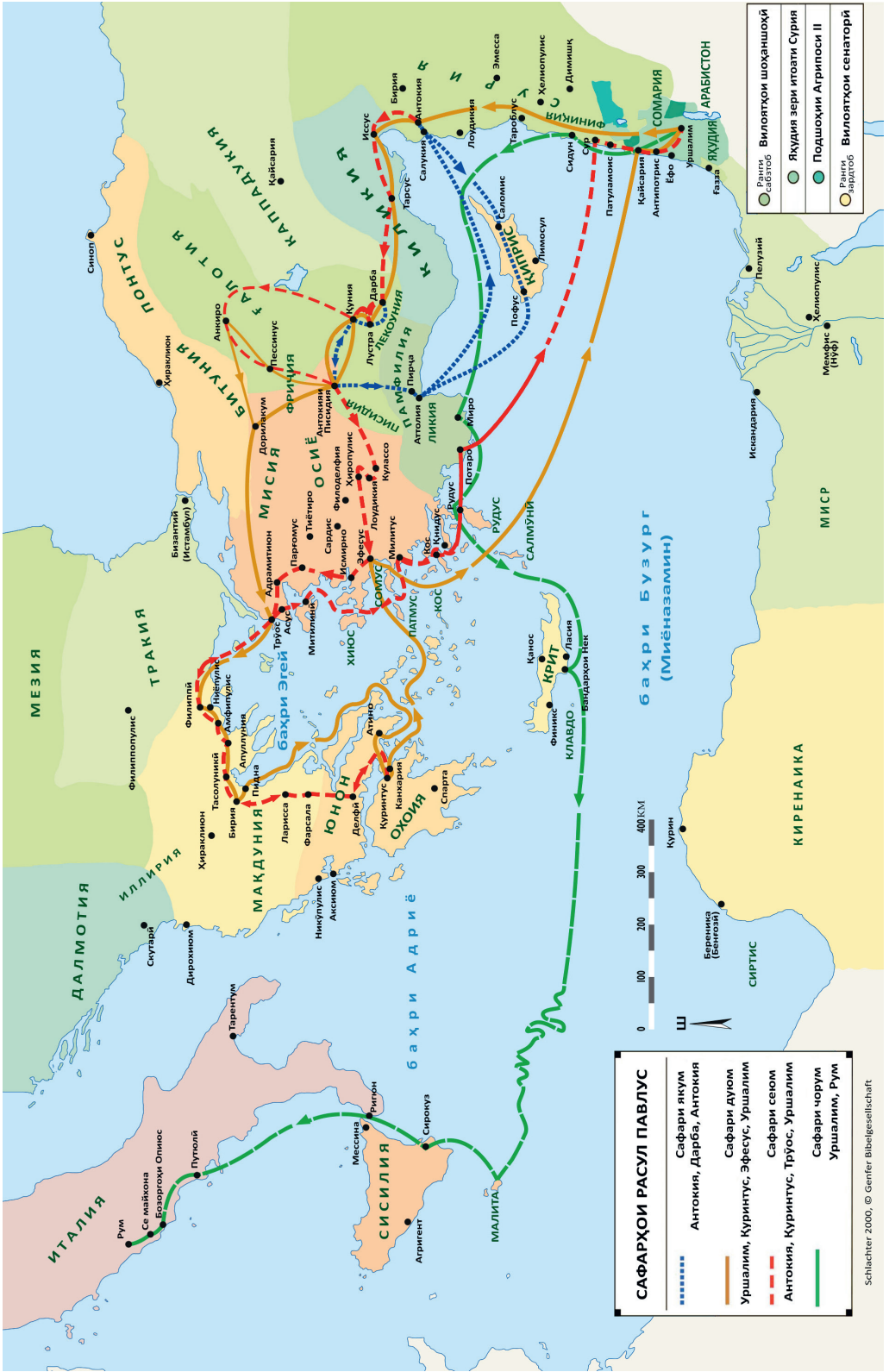

A	Ибодатгоҳ	7	Бурҷ ва дарвозаи Хиппос
B	Қасри Хиродус	8	Бурҷ ва дарвозаи Фасоил
V	Қалъаи Антунӣ	9	Дарвозаи Эсин
Г	Қасри Хасмунӣён	10	Дарвозаи шарқӣ
F	Хавлини Қайфо	11	Дарвозаи Меш
Д	Бологона		
E	Ҳавзи Шилӯаҳ		
Ё	Бурҷи Шилӯаҳ		
Ж	Ҳавзи Байт-Ҳадо		
З	Ҳавзи Исроил		

САРЗАМИНИ ИСРОИЛ
ДАР ЗАМОНИ ИСОИ МАСЕҲ

A	Вилояти Яҳудия
B	Шаҳрҳои бевосита ба шоҳаншоҳ тобеъ
V	Қаламрави Хиродуси Антипос
Г	Қаламрави Филиппус
F	Қаламрави Лисонийус
Д	Вилояти Сурия
E	Подшоҳии Набатия

● Рум	● Вилотхон шоканшоҳӣ
● Се майхона	● Яқудия зери итоати Сурия
● Бороғоҳи Описос	● Подшоҳии Агрпоси II
● Рум	● Рум
● Задғоғ	● Задғоғ

●●●●●	Сафари якум
●●●●●	Антокия, Дарба, Антокия
—	Сафари дуюм
—	Уршалли, Куринтус, Эфесус, Уршалли
- - -	Сафари сеюм
- - -	Антокия, Куринтус, Трус, Уршалли
—	Сафари чорум
—	Уршалли, Рум